George R.R.Martin

SERIES PHIM TRUYỀN HÌNH ĐANG ĐƯỢC TRÌNH CHIẾU TRÊN HBO

GAME OF THRONES III

TRÒ CHƠI VƯƠNG QUYỀN

hậu duệ của sư tử vàng

Hậu duệ của sư tử vàng
(Series Trò chơi vương quyền – Tập 2A)

John Naisbitt

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Table of Contents

Giới Thiệu

MỞ ĐẦU

ARYA

SANSA

TYRION

BRAN

ARYA

JON

CATELYN

TYRION

ARYA

THEON

DAENERYS

JON

ARYA

TYRION

BRAN

TYRION

SANSA

ARYA

TYRION

CATELYN

JON

THEON

TYRION

ARYA

DAENERYS

BRAN

TYRION

ARYA

CATELYN

SANSA

CATELYN

JON

BRAN

TYRION

THEON

ARYA

CATELYN

DAENERYS

TYRION

DAVOS

JON

TYRION

CATELYN

BRAN

ARYA

DAENERYS

TYRION

THEON

JON

SANSA

JON

TYRION

CATELYN

THEON

SANSA

DAVOS

TYRION

SANSA

TYRION

DAENERYS

ARYA

SANSA

THEON

TYRION

JON

BRAN

CÁC VỊ VUA VÀ TRIỀU ĐÌNH

- VUA CỦA NGAI SẮT
- VUA CỦA VÙNG BIỂN HẸP
- VUA CỦA VÙNG HIGHGARDEN
- VUA PHƯƠNG BẮC
- NỮ HOÀNG PHÍA BÊN KIA BỜ BIỂN
- CÁC DÒNG TỘC LỚN NHỎ KHÁC
  - NHÀ ARRYN
  - NHÀ FLORENT
  - NHÀ FREY
  - NHÀ GREYJOY
  - NHÀ LANNISTER
  - NHÀ MARTELL
  - NHÀ TYRELL
  - ĐỘI TUẦN ĐÊM
    - Tại Hắc Thành
    - Tại Trạm Đông

Tại Tháp Đêm

Giới Thiệu

Trò chơi vương quyền Game of Thrones (được biết đến với tên gọi *A Song of Ice and Fire* hay *Game of Thrones*) là bộ tiểu thuyết sử thi hùng tráng của nhà biên kịch, nhà văn Mỹ nổi tiếng *George R. R. Martin*. *Martin* bắt tay vào viết bộ tiểu thuyết này năm 1991 và xuất bản tập đầu tiên, *A Game of Thrones*, vào năm 1996. Sau đó, ông dần mở rộng kế hoạch 3 tập đầu tiên thành 4, 6 và cuối cùng là 7 tập. Tập 5 – *A Dance with Dragons* hoàn thành sau hơn 5 năm và được xuất bản vào năm 2011. Cuốn thứ 6 – *The Winds of Winter* vẫn đang được ông thực hiện. Bộ tiểu thuyết đã được bán bản quyền trên 40 nước. Tại Mỹ, tập thứ tư và thứ năm liên tục đứng ở vị trí số một trong Danh sách bán chạy nhất tại nhiều bảng xếp hạng uy tín như *New York times, Amazon*… Về số lượng, series này đã bán được hơn 7 triệu bản tại Mỹ và hơn 22 bản trên toàn thế giới. Kênh truyền hình HBO đã chuyển thể bộ tiểu thuyết này sang series phim truyền hình chất lượng cao, đậm chất *Hollywood* khiến danh tiếng của bộ sách cũng như tên tuổi của tác giả ngày càng vang xa. Bộ sách cũng được chuyển thể thành game phục vụ độc giả yêu thích.

Trò chơi vương quyền Game of Thrones viết về cuộc chiến tranh giành quyền lực của bảy lãnh chúa vùng đất *Weterlos* và *Essos*, gồm những khu vực do các dòng họ lớn cai trị, trong bối cảnh nhiều thế lực đen tối có sức mạnh siêu nhiên như người Ngoại nhân, quỷ bóng trắng...luôn đe dọa xâm chiếm *Weterlos*. Bộ sách đang được HBO chuyển thể thành phim truyền hình và đang làm mưa làm gió trên hàng chục quốc gia trên thế giới trong đó có Việt Nam.

Bộ Sách gồm 7 Quyển:

1. A Game of Thrones (1996)

2. A Clash of Kings (1999)

3. A Storm of Swords (2000)

4. A Feast for Crows (2005)

5. A Dance with Dragons (2011)

6. The Winds of Winter (Đang thực hiện)

7. A Dream of Spring (Đang thực hiện)

George Raymond Richard Martin (sinh 1948) là nhà biên kịch người Mỹ và là nhà văn viết truyện giả tưởng, kinh dị, khoa học viễn tưởng. Sinh ra và lớn lên trong sự nghèo khó nhưng với trí tưởng tượng phong phú của mình, ngay từ khi còn bé, ông đã bắt đầu viết và bán những câu chuyện về quái vật cho lũ trẻ con ở những khu phố khác. Ông viết hẳn một câu chuyện về vương quốc thần thoại của loài rùa – con vật cưng của mình.

Sau đó, ông nhanh chóng trở thành fan cuồng nhiệt của truyện tranh, hâm mộ những câu chuyện về những siêu anh hùng. Năm 1963, ông bắt đầu tham gia vào giới fan trẻ hâm mộ truyện tranh và viết các cuốn tiểu thuyết khác nhau. Năm 1965, Martin giành giải thưởng Alley cho cuốn truyện tranh về siêu anh hùng *Powerman* vs *Blue Barrier*.

Mời các bạn đón đọc phần tiếp theo trong series *Trò chơi vương quyền Game of Thrones, Hậu duệ của Sư tử vàng.*

MỞ ĐẦU

Duôi sao chổi quét qua bầu trời lúc rạng đông, một vệt đỏ cắt ngang các vách đá lởm chởm của Dragonstone trông như một vết thương trên nền trời tím hồng.

Vị học sĩ đứng trên ban công lộng gió bên ngoài phòng ngủ. Đây là nơi lũ quạ thường tới sau khi bay một quãng đường dài. Phần quạ vương vãi trên những miệng máng xối trang trí cao tới ba, bốn mét ở hai bên, chúng có hình chó ngao và rồng bay, hai trong số hàng ngàn quái thú được dựng trên tường thành của pháo đài cổ này. Lần đầu tiên đến Dragonstone, đội quân tượng đá kỳ cục đó từng làm ông khó chịu, nhưng nhiều năm trôi qua và ông đã cảm thấy quen dần. Giờ ông coi chúng như những người bạn cũ. Cả ba cùng nhìn lên bầu trời như báo điềm chẳng lành.

Vị học sĩ không tin vào những điềm báo. Thế nhưng… dù đã ở tuổi này, Cressen chưa bao giờ nhìn thấy ngôi sao chổi nào sáng như vậy, với một màu kinh khủng, màu của máu, lửa, và hoàng hôn. Ông tự hỏi những máng xối kia đã từng nhìn thấy sao chổi như vậy bao giờ chưa. Chúng đã ở đây từ trước ông rất lâu rồi, và sẽ vẫn tiếp tục ở đây nhiều năm nữa sau khi ông ra đi. Giá mà tượng đá biết nói…

Điên rồ thật. Ông ngả người vào bức tường chắn răng cưa, dưới kia sóng biển đang vỗ ầm ì, và dưới những ngón tay ông là đá đen xù xì, thô ráp. Những miệng máng xối biết nói và điềm báo trên bầu trời. Ta là kẻ già nua sắp hoàn thành sứ mệnh của mình, giờ lại trở nên phù phiếm như thời con trẻ. Chẳng lẽ sự thông thái mà cả đời ông vất vả tích góp đã mất dần cùng với sức khỏe và sự dẻo dai của ông rồi sao? Ông là một học sĩ, được huấn luyện và gắn bó với Thành Citadel vĩ đại của Oldtown. Phải làm thế nào khi thứ mê tín dị đoan chiếm lấy trí óc, như thể ông chỉ là một gã nông dân dốt nát?

Nhưng… nhưng… giờ đây sao chổi thiêu đốt cả vào ban ngày, trong khi những cột hơi nước màu xám không ngừng phụt lên từ những miệng phun trên núi Dragonmont phía sau lâu đài, còn hôm qua một con quạ trắng từ Citadel tới mang theo những tin tức đã được tiên đoán từ lâu, nhưng cũng không kém phần đáng sợ báo hiệu mùa hè đã kết thúc. Điềm báo, tất cả đều là điềm báo. Quá nhiều điềm báo để có thể phủ nhận. Chúng có ý nghĩa gì? Chúng khiến ông muốn bật khóc.

“Maester Cressen, chúng ta có khách.” Pylos nói khẽ, như thể phải miễn cưỡng gián đoạn dòng suy tưởng uy nghiêm của Cressen. Nếu biết những điều ngớ ngẩn đang lấp đầy tâm trí ông thì có lẽ anh ta đã gào lên. “Công chúa muốn xem con quạ trắng.” Đúng rồi, giờ Pylos gọi con bé là công chúa vì cha con bé là vua. Vua của một tảng đá phụt hơi giữa đại dương mênh mông mặn mòi, nhưng vẫn là một vị vua. “Tên hề cũng đi cùng ạ.”

Vị học sĩ cao niên quay lưng về phía bình minh, một tay vẫn vịn trên con rồng bằng đá để có thể đứng vững.

“Giúp ta ngồi lên ghế và cho họ vào.”

Pylos giữ cánh tay ông và đỡ ông vào. Thời trai trẻ, Cressen rất hoạt bát, nhưng giờ ông đã gần 80 tuổi, chân ông yếu và không còn đứng vững nữa. Hai năm trước, có lần ông bị ngã vỡ một bên xương hông, và nó chưa bao giờ thực sự lành lại cả. Năm ngoái ông bị ốm, thành Citadel đã cử Pylos từ Oldtown tới đây, chỉ vài ngày trước khi Lãnh chúa Stannis cô lập hòn đảo nhỏ… để giúp việc cho ông. Đấy là họ nói thế, nhưng Cressen biết sự thật. Pylos tới đây để thay thế khi ông qua đời. Ông cũng chẳng quan tâm. Ai đó sẽ phải thay thế vị trí của ông, nhưng ông không nghĩ lại sớm đến vậy...

Chàng trai trẻ giúp ông ngồi sau chồng sách và đống giấy tờ trên bàn. “Đưa cô ấy lại đây. Thật khiếm nhã khi để một cô gái phải chờ đợi.” Ông phẩy tay, một cử chỉ lờ mờ của sự hối thúc từ người đàn ông đã không còn nhanh nhẹn nữa. Bàn tay ông đầy nếp nhăn và những chấm đồi mồi, làn da mỏng đến nỗi có thể nhìn thấy cả mạch máu và từng đốt xương bên dưới. Và chúng mới run rẩy làm sao, đôi bàn tay khéo léo và rắn chắc một thời…

***

Khi Pylos quay trở lại, cô gái tiến vào cùng anh ta với vẻ ngượng ngùng như thường lệ. Đằng sau cô, gã hề vừa lê chân vừa nhảy cóc những bước đi ngang kỳ cục. Trên đầu hắn là chiếc mũ hiệp sĩ làm nhái từ một cái xô thiếc, với đôi gạc hươu cắm lên trên và những chiếc chuông bò treo lủng lẳng. Mỗi bước đi lắc lư chòng chành của hắn lại làm chúng rung lên đủ âm sắc khác nhau: leng keng, coong coong, boong boong.

“Ai đến thăm chúng ta sớm vậy, Pylos?” Cressen hỏi.

“Là cháu và Sẹo, thưa Maester.” Đôi mắt xanh biếc ngây thơ khẽ chớp. Chao ôi, đó không phải là một khuôn mặt xinh đẹp. Cô bé sở hữu quai hàm vuông vức của cha và đôi tai chẳng phù hợp chút nào của mẹ, cùng với những nét xấu xí đó là dấu vết của căn bệnh da thịt hóa đá từng khiến cô suýt chết khi mới là đứa bé nằm trong nôi. Dọc một bên má xuống dưới, da cô khô cằn không chút sức sống, làn da nứt nẻ và tróc vảy với những đường vằn màu đen và xám, sờ vào có cảm giác cứng như đá. “Pylos nói chúng con có thể xem con quạ trắng.”

“Tất nhiên là được,” Cressen trả lời. Ông sẽ không bao giờ từ chối cô. Cô đã bị từ chối quá nhiều lần trong đời rồi. Tên cô là Shireen. Cô bé sẽ lên 10 trong ngày lễ đặt tên tiếp theo. Và cô là đứa trẻ bất hạnh nhất mà Maester Cressen từng biết. Nỗi buồn của cô là nỗi xấu hổ của ta, một dấu hiệu nữa của sự thất bại, ông nghĩ. “Maester Pylos, hãy giúp ta đem con chim từ lùm cây xuống đây cho tiểu thư Shireen.”

“Rất hân hạnh.” Pylos là một thanh niên lịch sự, tuổi không quá 25 nhưng lúc nào cũng trịnh trọng như một ông lão lục tuần. Giá mà cậu ta hài hước và nhiều sức sống hơn; đó là điều cần thiết ở đây. Những nơi tàn nhẫn cần được khuấy động bởi sự vui vẻ chứ không phải cung cách trang nghiêm. Và Dragonstone rõ ràng là nơi khốc liệt hơn cả, một thành trì cô độc chốn hoang vu ẩm ướt, bao quanh bởi bão tố và muối biển, thấp thoáng xa xa là dãy núi mờ bóng khói. Một học sĩ phải đến bất cứ nơi nào được cử đến, vì thế Cressen đã đến đây với lãnh chúa của mình khoảng 20 năm về trước; ông đã phục vụ người và làm rất tốt. Tuy nhiên, ông chưa bao giờ yêu thích Dragonstone, cũng chưa bao giờ thực sự cảm thấy nơi đây là nhà. Gần đây, khi bừng tỉnh từ những giấc mơ không dứt về hình ảnh nhạt nhòa của nữ tu đỏ, ông thường không biết mình đang ở đâu.

***

Gã hề quay về phía Pylos để nhìn anh trèo lên chiếc thang sắt dựng đứng bắc tới lùm cây. Mỗi cử động của cái đầu đầy những thứ hỗn độn lại làm bộ chuông kêu leng keng. “Chim dưới biển, lông thành vảy hết thảy,” leng keng, leng keng. “Ờ, ờ, biết rồi, biết rồi.”

Kể cả khi là một tên hề, Mặt Sẹo trông vẫn rất đáng thương. Có lẽ một thời hắn từng khiến người ta cười nghiêng ngả chỉ bằng một lời châm biếm, nhưng biển cả đã cướp mất điều đó cùng với một nửa sự dí dỏm và toàn bộ trí nhớ của hắn. Mặt Sẹo béo phì và yếu ớt, thường xuyên bị co giật, run rẩy rồi nói năng lắm nhảm. Giờ chỉ có cô bé cười khi hắn pha trò, là người duy nhất quan tâm liệu hắn sống hay chết.

Một cô gái xấu xí và một tên hề bất hạnh, thêm vị học sĩ này nữa là ba... giờ thì đã có một câu chuyện để lấy nước mắt của mọi người.

“Đến đây ngồi với ta.” Cressen vẫy tay gọi cô bé tới gần. “Con đến hơi sớm đấy, vừa mới bình minh mà. Đáng lẽ các con phải đang cuộn tròn trên giường mới phải.”

“Con gặp ác mộng,” Shireen kể với ông. “Về những con rồng. Chúng đến ăn thịt con.”

Theo Maester Cressen nhớ, cô bé đã luôn bị ám ảnh bởi những cơn ác mộng trong suốt một thời gian dài. “Chúng ta đã từng nói về chuyện này rồi,” ông nhẹ nhàng nói. “Những con rồng không có thật, chúng chỉ được khắc ở trên tường thôi. Ngày xưa, hòn đảo của chúng ta là tiền đồn cực tây của đế chế Valyria Freehold vĩ đại. Chính những người Valyria đã xây nên thành quách này, họ có muôn vàn cách tạo hình trên đá cho đến khi hòn đảo bị mất vào tay chúng ta. Mỗi tòa lâu đài cần phải có tháp canh đặt ở các góc để phòng thủ. Và người Valyria đã xây những tháp canh này thành hình những con rồng để pháo đài của họ trông đáng sợ hơn, cũng giống như việc họ trang trí các bức tường với hàng ngàn miệng máng xối hình đầu thú thay vì hình răng cưa đơn giản.” Đôi tay yếu ớt, lấm chấm đồi mồi của ông siết nhẹ bàn tay hồng hào nhỏ nhắn của cô bé. “Nên con thấy đấy, chẳng có gì phải sợ cả!”

Shireen không có vẻ gì là bị thuyết phục. “Thế còn thứ xuất hiện trên bầu trời thì sao? Dalla và Matrice nói chuyện bên cạnh giếng, và Dalla bảo cô ấy nghe nữ tu đỏ nói với mẹ rằng đó là hơi thở của rồng. Nếu những con rồng đang thở, không phải điều đó có nghĩa là chúng đang sống lại hay sao?”

Nữ tu đỏ, Maester Cressen chua xót nghĩ. Cô ta nhồi nhét vào đầu người mẹ những suy nghĩ điên rồ của mình là chưa đủ sao, còn đầu độc cả giấc mơ của con gái? Ông sẽ cảnh cáo Dalla, cấm cô ta không được tuyên truyền những câu chuyện như vậy nữa.

“Thứ xuất hiện trên trời là sao chổi, con ạ. Một ngôi sao có đuôi và đi lạc trên trời. Nó xuất hiện rồi biến mất nhanh chóng nên chúng ta sẽ không bao giờ nhìn thấy nó lần thứ hai trong đời. Con cứ chờ mà xem.”

Shireen khẽ gật đầu một cách dũng cảm. “Mẹ nói những con quạ màu trắng báo hiệu mùa hè đã kết thúc.”

“Đúng rồi, tiểu thư của ta. Những con quạ trắng chỉ đến từ Citadel.” Những ngón tay Cressen lần lên sợi xích trên cổ, mỗi mắt xích được rèn từ một kim loại khác nhau biểu tượng cho một lĩnh vực kiến thức mà ông học được; sợi xích học sĩ là dấu ấn thể hiện tầng lớp xã hội của ông. Khi còn trai trẻ, ông đeo nó một cách dễ dàng, nhưng giờ đây dường như nó trở nên quá nặng nề, chuỗi kim loại chạm vào da ông lạnh buốt.

“Chúng là giống quạ to hơn hẳn các loài quạ khác, và cũng khôn hơn, chúng được nuôi chỉ để trao đổi những thông điệp cực kỳ quan trọng. Con quạ này đến để nói với chúng ta rằng Phiên Họp Kín đã diễn ra, trong đó những bản báo cáo và kết quả nghiên cứu của các học sĩ trên khắp vương quốc được cân nhắc, và họ tuyên bố mùa hè vĩ đại cuối cùng đã kết thúc. Một mùa hè kéo dài 10 năm, 2 tháng và 16 ngày. Một mùa hè dài nhất trong lịch sử.”

“Và bây giờ trời sẽ trở lạnh sao?” Shireen được sinh ra trong mùa hè và chưa bao giờ biết đến giá rét thực sự.

“Sắp rồi,” Cressen trả lời. “Nếu các vị thần rủ lòng thương, họ sẽ cho chúng ta một mùa thu ấm áp và mùa màng tươi tốt, để chúng ta có thể chuẩn bị cho mùa đông sắp tới.” Truyền thuyết nói một mùa hè dài đồng nghĩa với một mùa đông còn dài hơn thế, nhưng vị học sĩ cảm thấy không cần thiết phải dọa dẫm một đứa trẻ bằng những câu chuyện như vậy.

Mặt Sẹo lắc lắc những quả chuông của mình. “Dưới biển lúc nào cũng là mùa hè,” anh ta ngâm nga. “Mỹ nhân ngư cài cỏ chân ngỗng lên tóc và dệt áo choàng bằng rong biển bạc. Ờ ở, biết rồi, biết rồi.”

Shireen cười khúc khích. “Ta cũng thích một chiếc áo choàng bằng rong biển bạc đấy.”

“Tuyết rơi ngược từ đáy biển lên,” gã hề nói, “Mưa rơi xuôi không biết đi đâu hết. Ờ ờ, biết rồi, biết rồi.”

“Tuyết sẽ rơi thật chứ ạ?” cô bé hỏi.

“Đúng vậy,” Cressen trả lời. Nhưng ta cầu mong tuyết đừng rơi triền miên năm này qua năm khác, cũng đừng dày đặc. “À, Pylos với con quạ đây rồi.”

Shireen reo lên sung sướng. Ngay cả Cressen cũng phải công nhận rằng con quạ vô cùng ấn tượng: nó trắng như tuyết và to hơn cả diều hâu, đôi mắt đen sáng bừng chứng tỏ nó không bị bệnh bạch tạng, mà là giống quạ trắng thuần chủng của Citadel. “Lại đây,” ông gọi. Con quạ xòe cánh liệng một vòng trên không trung, nó vỗ cánh phành phạch bay dọc căn phòng rồi đáp xuống chiếc bàn bên cạnh ông.

“Tôi sẽ chuẩn bị bữa sáng cho ngài,” Pylos thông báo.

Cressen gật đầu. “Đây là tiểu thư Shireen,” ông nói với con quạ. Nó gật gù cái đầu nhỏ nhắn như thể cúi chào và kêu: “Tiểu thư, tiểu thư.”

Đứa trẻ há hốc miệng. “Nó nói được kìa!”

“Vài từ thôi. Ta đã bảo những con chim này rất khôn mà.”

“Chim khôn, ông già khôn, lũ ngốc cũng khôn luôn,” Mặt Sẹo lúc lắc những chiếc chuông kêu đến nhức óc. “Ôi mấy thằng ngốc khôn ơi là khôn.” Hắn bắt đầu vừa hát vừa nhảy cò lò, hết chân này đổi sang chân khác. “Lãnh chúa à, nhảy đi lãnh chúa ơi! Màn đêm đen tới đây khiêu vũ rồi. Lãnh chúa à, ở lại đi lãnh chúa ơi, màn đêm đen vĩnh viễn chẳng xa rời.” Gã hề hát một câu lại giật mạnh cái đầu, khiến cho những quả chuông treo trên sừng hươu vang lên những tiếng lanh lảnh chói tai.

Con quạ trắng rít lên và đập cánh bay tới đậu trên lan can sắt của chiếc cầu thang trong bụi cây dành cho bầy quạ. Shireen khẽ thu người lại. “Lúc nào Mặt Sẹo cũng hát bài đó. Con đã bảo đừng hát nữa mà hắn không chịu. Bài hát làm con sợ lắm. Thầy bảo hắn dừng lại đi.”

Bắt hắn dừng bằng cách nào đây? Ông tự hỏi. Đáng ra ta đã có thể bắt gã hề này im miệng cả đời, nhưng giờ thì…

***

Mặt Sẹo đến với họ từ khi còn là một cậu bé. Ngày xưa, lãnh chúa Steffon tìm thấy cậu ta ở Volantis, bên kia bờ biển hẹp. Vị vua già Aerys II Targaryen ngày đó vẫn chưa điên loạn cho lắm – đã sai lãnh chúa của mình đi tìm một cô dâu cho hoàng tử Rhaegar, bởi hoàng tử không có người chị em nào để kết hôn. “Ta đã tìm thấy một tên hề vô cùng hay ho,” Steffon viết cho Cressen hai tuần trước khi ông quay về sau nhiệm vụ bất thành của mình. “Chỉ là một thằng nhóc, nhưng nhanh nhẹn như một con khỉ và thông minh bằng cả chục triều thần cộng lại. Cậu ta chơi tung hứng, giải đố, làm phép thuật và có khả năng ca hát tuyệt vời bằng bốn chất giọng khác nhau. Chúng ta mang tự do tới cho thằng bé, và hy vọng có thể đem theo thằng bé về nhà. Robert chắc chắn sẽ thích, và có lẽ nó sẽ biết cách chọc Stannis cười.”

Nhớ lại bức thư đó khiến Cressen buồn lòng. Chẳng ai có thể làm cho Stannis cười, huống chi là một cậu nhóc như Mặt Sẹo. Cơn bão đến bất thình lình, gào thét, và Vịnh Đắm Thuyền đã chứng minh cái tên của nó. Chiếc thuyền ga-lê hai buồm mang tên Ngọn Gió Kiêu Hãnh của lãnh chúa Steffon vỡ tan khi chỉ còn cách lâu đài một đoạn. Từ trên tường thành, hai người con

trai lớn của ông đã nhìn thấy chiếc thuyền xô vào đá vỡ tan tành và bị nuốt trọn bởi biển nước. Một trăm người chèo thuyền và thủy thủ bị nhấn chìm cùng với lãnh chúa Steffon Baratheon và vợ. Rồi những ngày sau đó, mỗi đợt thủy triều lên lại đem theo những cái xác trương phềnh dạt vào bờ biển dưới lâu đài Storm's End.

Cậu bé dạt lên bờ vào ngày thứ ba. Maester Cressen đã cùng tất cả mọi người xuống bờ biển để nhận diện xác người chết. Khi họ tìm thấy chàng hề, cậu ta không có lấy một mảnh vải trên người, da dẻ trắng bệch, nhăn nhúm, và dính đầy cát ướt. Cressen tưởng cậu ta cũng chỉ là một cái xác, nhưng khi Jornmy nắm lấy cổ chân cậu ta và kéo lên xe chở xác, cậu bé bỗng ho sặc sụa tống hết nước và cát ra khỏi miệng. Đến tận lúc chết, Jornmy vẫn thề rằng ngày đó da thịt Mặt Sẹo đã lạnh toát.

Không ai có thể giải thích được hai ngày đó anh chàng đã mất tích ngoài biển như thế nào. Các ngư dân thích thêu dệt câu chuyện về một nàng tiên cá đã dạy cậu ta cách thở dưới nước để đổi lấy hạt giống của cậu. Còn bản thân Mặt Sẹo thì chẳng nói lời nào. Cậu bé thông minh, khéo léo mà lãnh chúa Steffon đã viết trong thư chẳng bao giờ đến được Storm's End; Mặt Sẹo mà họ tìm thấy là một người hoàn toàn khác, cả cơ thể và trí óc đều trở thành tàn phế, hầu như không thể nói được, và trí khôn lại càng không có. Thế nhưng, khuôn mặt cậu đã thể hiện lai lịch của mình một cách rõ ràng. Những người ở Thành Phố Tự Trị Volantis thích xăm lên mặt các nô lệ và người hầu của họ; và từ cổ lên đến đầu, da cậu bé được xăm hình ô bàn cờ với hai màu đỏ và xanh xen kẽ.

"Cậu bé tức giận, đau đớn và thấy mình vô dụng, vô dụng ngay cả với chính bản thân mình," hiệp sĩ già Harbert, người cai quản lâu đài Storm's End trong những năm đó nói. "Việc tốt nhất ngài có thể làm là cho cậu ta một cốc sữa anh túc. Một giấc ngủ không đau đớn sẽ chấm dứt tất cả mọi chuyện. Cậu ta hẳn sẽ van xin ngài để được như vậy nếu còn đủ trí khôn để làm điều đó." Nhưng Cressen phản đối, và cuối cùng ông đã chiến thắng. Cho đến bây giờ, rất nhiều năm sau khi chuyện xảy đó, ông cũng không rõ Mặt Sẹo có vui vẻ tí nào trước chiến thắng đó hay không.

"Lãnh chúa à, nhảy đi lãnh chúa ơi! Màn đêm đen tới đây khiêu vũ rồi," gã hề tiếp tục hát, đầu hắn xoay tròn khiến cho những quả chuông va vào nhau rung lên loong coong, leng keng, boong boong.

"Lãnh chúa," con quạ trắng thét lên theo. "Lãnh chúa, lãnh chúa, lãnh chúa."

"Một gã hề có thể hát bất cứ cái gì anh ta muốn," vị học sĩ trấn an cô công chúa nhỏ đang lo lắng. "Cháu đừng để tâm vào những lời đó. Có thể hôm sau anh ta lại nhớ ra một bài hát khác, và cháu sẽ không bao giờ nghe thấy bài này nữa." Hắn có thể hát rất hay bằng bốn thứ giọng khác nhau, lãnh chúa Steffon đã viết như vậy...

Pylos bước qua cửa. "Maester, phiền ngài một chút."

"Cậu quên đem theo cháo yến mạch rồi," Cressen đùa vui. Điều này không giống Pylos chút nào.

"Maester, đêm qua Ser Davos đã trở lại. Họ đang nói về chuyện đó trong bếp. Tôi nghĩ ngài sẽ muốn biết việc này ngay lập tức."

"Davos... cậu nói là đêm qua à? Ông ta đâu?"

"Đang ở cùng với đức vua. Hầu như đêm nào họ cũng ở cùng nhau."

Đã có thời lãnh chúa Stannis luôn đánh thức ông bất kể lúc nào để bàn bạc và hỏi ý kiến ông. "Đáng lẽ ta phải được thông báo chứ," Cressen phàn nàn. "Họ phải gọi ta mới đúng." Ông gỡ tay

ra khỏi bàn tay Shireen. “Xin lỗi nhé, tiểu thư của ta, nhưng ta phải nói chuyện với cha cháu một lúc. Pylos, đưa tay cho ta nào. Lâu đài này có quá nhiều bậc thang, và đối với ta, dường như sau mỗi đêm nó lại thêm vài bậc, thật khiến ta phiền lòng.” Shireen và Mặt Sẹo theo họ ra ngoài, nhưng cô bé nhanh chóng vượt lên trước vì không chịu được bước đi chậm chạp, run rẩy của một ông già, gã hề ngốc nghếch đi theo cô trong tiếng chuông kêu inh tai nhức óc.

Những tòa lâu đài không phải là nơi thân thiện với kẻ yếu ớt, Cressen nghĩ khi đang bước xuống cầu thang xoắn ốc trong Tháp Rồng Biển. Lãnh chúa Stannis sẽ ở trong căn phòng có Bàn Vẽ, ngay phía trên tháp Trống Đá – tháp trung tâm của Dragonstone. Sở dĩ nó được đặt tên như vậy vì các bức tường cổ thường kêu ầm ầm như sấm động khi có bão. Để đến được chỗ lãnh chúa, họ phải đi qua một hành lang, băng qua hàng lớp tường thành trong ngoài được trang trí bằng những máng xối hình quái thú, và qua một chiếc cổng sắt màu đen, rồi quãng đường đi lên cũng nhiều bậc hơn Cressen tưởng. Những người trẻ có thể bước hai bậc một, nhưng với ông già xương cốt lỏng lẻo thì mỗi bậc thang cứ như một sự tra tấn. Nhưng lãnh chúa Stannis sẽ không chịu tới gặp ông, nên vị học sĩ đành phải cam chịu khó khăn. Ông có Pylos giúp đỡ, và ít nhất, ông cũng rất biết ơn về điều đó.

Dọc hành lang, họ đi qua một dãy cửa sổ hình vòm cao nhìn ra khung cảnh rộng ngút ngàn bên ngoài tường thành và cả làng chài ở phía đằng xa. Trên sân, các cung thủ đang tập bắn vào bia, trên đó có ba mức: “thắng, hòa, thua.” Mũi tên của họ phát ra âm thanh như đàn chim cùng đập cánh một lúc. Đám lính canh đi đi lại lại trên tường thành, chăm chú quan sát giữa các máng xối, hướng về phía không có doanh trại lính. Không gian buổi sáng mờ mịt khói từ các bếp ăn, trong khi ba nghìn người đàn ông cùng ngồi ăn sáng dưới những lá cờ của chủ nhân họ. Qua trại lính lộn xộn đó là bến cảng với vô số những chiếc thuyền đang neo đậu. Không chiếc thuyền nào tới gần Dragonstone trong nửa năm qua được phép quay trở lại. Con thuyền Thịnh Nộ của lãnh chúa Stannis, một chiếc thuyền chiến ba tầng có ba trăm người phục vụ, trông vẫn thật nhỏ bé bên cạnh những chiếc tàu vuông lớn xung quanh.

***

Lính gác bên ngoài Tháp Trống Đá đều biết vị học sĩ nên đã để họ đi qua.

“Đợi ở đây,” Cressen nói với Pylos. “Tốt nhất là ta nên gặp ngài ấy một mình.”

“Đó là quãng đường khá dài đấy, Maester.”

Cressen mỉm cười. “Ngươi nghĩ ta quên được sao? Ta đã leo chúng nhiều đến nỗi thuộc lòng cả rồi.”

Leo được nửa đường, ông bắt đầu hối hận vì quyết định của mình. Khi dừng lại để thở và chờ hai bên hông đỡ đau nhức, ông nghe thấy tiếng giày nện trên nền đá, và trước mặt ông là Ser Davos Seaworth đang đi xuống.

Davos là một người đàn ông mảnh dẻ, xuất thân thấp kém hiện rõ trên khuôn mặt bình dân. Trên vai ông ta là chiếc áo choàng xanh đã cũ, bạc màu bởi muối, nước biển, và ánh mặt trời; bên trong là chiếc áo chẽn và quần ống túm màu nâu rất hợp với màu mắt và mái tóc nâu. Davos đeo trên cổ một chiếc túi nhỏ bằng da đã cũ, với dây đeo cũng bằng da. Bộ râu nhỏ điểm những sợi màu muối tiêu, và ông ta đeo găng tay da trên bàn tay trái bị tàn tật của mình. Khi nhìn thấy Cressen, ông ta dừng lại.

“Ser Davos,” vị học sĩ nói. “Ngài trở về từ khi nào vậy?”

“Sớm nay khi trời còn đang tối. Đó là thời điểm ưa thích của tôi.” Người ta nói rằng không ai có thể điều khiển thuyền vào ban đêm tốt như Davos Cụt Tay. Trước khi lãnh chúa Stannis phong cho ông ta tước hiệp sĩ, ông ta từng là một trong những tên buôn lậu khét tiếng lẫy lừng

nhất khắp Bảy Phụ Quốc.

"Và mọi chuyện thế nào?"

Người đàn ông lắc đầu. "Đúng như ngài đã cảnh báo ông ấy. Họ sẽ không nổi dậy, Maester. Không phải vì ông ấy. Họ không yêu quý ông ấy."

Không phải, Cressen nghĩ. Họ sẽ không bao giờ yêu quý nổi Lãnh chúa Stannis. Ông ấy mạnh mẽ, có tài... chỉ có điều không thông minh xuất chúng... thế nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Chưa bao giờ là đủ cả. "Ngài đã nói chuyện với tất cả bọn họ chưa?"

"Tất cả? Chưa. Chỉ những người gặp tôi thôi. Họ cũng không yêu quý gì tôi, mấy gã quý tộc. Đối với họ tôi luôn là Hiệp sĩ Củ Hành." Ông ta nắm chặt bàn tay trái, những ngón tay ngắn ngủn khóa lại thành một nắm đấm; Stannis đã chặt các đốt cuối cùng của bàn tay ấy, trừ ngón cái. "Tôi đã dùng bữa với Gulian Swann và ông già Penrose, và nhà Tarths đã đồng ý tham dự cuộc gặp lúc nửa đêm trong một khu rừng nhỏ. Còn những người khác, Beric Dondarrion thì mất tích, một số người nói anh ta đã chết, lãnh chúa Caron lại liên minh với Renly. Bryce Da Cam giờ là chiến binh trong đội vệ binh Cầu Vồng."

"Đội Vệ Binh Cầu Vồng?"

"Renly đã tự lập đội Ngự Lâm Quân cho riêng mình," kẻ buôn lậu một thời trả lời, "nhưng bảy người này không mặc màu trắng. Mỗi người trong số họ có một màu khác nhau. Loras Tyrell là chỉ huy của họ."

Đó đúng là một khái niệm hấp dẫn đối với Renly Baratheon; một trật tự mới đối với tầng lớp hiệp sĩ, kiểu y phục lộng lẫy mới mẻ đã chứng minh điều đó. Ngay từ khi còn là một cậu bé, Renly đã thích màu sáng và vải vóc sặc sỡ, cậu ta cũng yêu thích những trò chơi của mình. "Nhìn ta này!" cậu bé vừa cười vừa hò hét, chạy khắp các sảnh của Tháp Storm's End. "Nhìn này, ta là rồng," hoặc "Nhìn này, ta là thầy phù thủy," hoặc "Nhìn ta này, nhìn ta này, ta là thần mưa."

Cậu bé mập mạp với mái tóc đen bù xù và đôi mắt biết cười ấy giờ đã là một người đàn ông trưởng thành. Hai mươi mốt tuổi, và cậu ấy vẫn đang chơi trò chơi của mình. Nhìn này, ta là vua, Cressen buồn rầu nghĩ. Ôi, Renly, Renly, cậu bé ngoan, cậu có biết mình đang làm gì không? Và nếu biết, cậu có quan tâm chút nào không? Liệu có ai quan tâm đến cậu ấy như ta không? "Lý do các lãnh chúa đưa ra để từ chối là gì vậy?" ông hỏi hiệp sĩ Davos.

"À, họ thường giải thích quanh co, một số người thì nói thẳng, vài người đưa ra lý do để cáo lỗi, hoặc hứa hẹn, và có người lại chỉ nói dối." Ông ta nhún vai. "Cuối cùng cũng là lời nói gió bay thôi."

"Ngài không thể đem cho Stannis một chút hy vọng nào sao?"

"Nếu có cũng chỉ là giả dối, tôi sẽ không làm như vậy," Davos nói. "Ngài ấy cần được nghe sự thật."

Maester Cressen vẫn nhớ ngày Davos được phong hiệp sĩ, sau khi Storm's End bị bao vây. Lãnh chúa Stannis và một nhóm binh lính trong thành đã cố thủ được gần một năm, chống lại đạo quân hùng hậu của lãnh chúa Tyrell và Redwyne. Cả phía bờ biển cũng bị canh giữ ngày đêm bởi Redwyne và đoàn thuyền chiến cắm những lá cờ màu đỏ tía bay phấp phới của nhà Arbor. Trong Storm's End, những con ngựa bị đem ra giết thịt từ lâu, chó và mèo cũng vậy. Đội quân trong thành đã phải ăn cả chuột và rễ cây. Cho đến một đêm khi trăng khuyết và sao trời bị che phủ bởi mây đen, ẩn trong màn đêm đó, tên buôn lậu Davos đã vượt qua hàng rào vệ binh của Redwyne và những rặng đá trên Vịnh Đắm Thuyền. Chiếc thuyền nhỏ của hắn có màu

đen, cánh buồm đen, tay chèo cũng màu đen và chở đầy ắp củ hành tây và cá biển. Dù ít ỏi nhưng nó đủ để duy trì sự sống cho đội quân trong thành, cho đến khi Eddard Stark tới Storm's End và phá vỡ vòng vây.

Lãnh chúa Stannis đã thưởng cho Davos vùng đất màu mỡ Cape Wrath, một tòa thành nhỏ, và tước hiệp sĩ... nhưng ông ta cũng sẽ phải chịu cắt bỏ một đốt trên mỗi ngón tay để trả giá cho quá khứ buôn lậu của mình. Davos đồng ý, với điều kiện Stannis phải thân chinh cắt những đốt tay của ông; ông không cho phép bất cứ ai khác thi hành hình phạt này. Vị lãnh chúa đã dùng một con dao pha của hàng thịt để có thể cắt ngọt và chính xác. Sau cùng, Davos đã chọn cái tên Seaworth cho ngôi nhà mới của mình, và trên lá cờ của ông có hình một con thuyền đen trên nền xám, với hình củ hành trên cánh buồm. Kẻ buôn lậu một thời vẫn hay nói rằng lãnh chúa Stannis thực ra đã giúp đỡ ông ta bỏ bớt bốn cái móng tay, để ông đỡ công cắt tỉa và vệ sinh chúng mỗi ngày.

Không, Cressen nghĩ, một người đàn ông như thế sẽ không đời nào đem lại những niềm hy vọng giả tạo, cũng không bao giờ nói giảm nói tránh, dù sự thật có khó lòng chấp nhận. "Ser Davos, sự thật có thể là một liều thuốc đắng, ngay cả đối với một người như lãnh chúa Stannis. Ông ấy chỉ chăm chăm nghĩ đến việc trở lại Vương Đô để nắm quyền, đánh bại kẻ thù và lấy lại những gì đáng ra phải thuộc về mình. Nhưng bây giờ…"

"Nếu ông ấy đem đạo quân nghèo nàn này tới Vương Đô, thì đó là đâm đầu vào chỗ chết. Vấn đề của ông ấy là số lượng. Tôi đã khuyên ông ấy rất nhiều, nhưng ông cũng biết niềm kiêu hãnh của lãnh chúa rồi đấy." Davos giơ bàn tay đeo găng lên. "Nếu Lãnh chúa Stannis mà nghe lời thì chắc các ngón tay của tôi cũng mọc lại mất!"

Ông già thở dài. "Ngài đã làm tất cả những gì có thể. Giờ tôi và ngài phải cùng lên tiếng." Ông lại tiếp tục trèo lên các bậc thang một cách mệt mỏi.

***

Nơi ở của lãnh chúa Stannis Baratheon là một căn phòng hình tròn vĩ đại, với những bức tường được xây hoàn toàn bằng đá đen, trên đó là bốn cửa sổ cao nhìn ra bốn hướng của la bàn. Căn phòng được đặt tên theo một chiếc bàn lớn đặt ở chính giữa phòng: một phiến gỗ khổng lồ được chạm khắc theo yêu cầu của Aegon Targaryen trước khi Cuộc Chinh Phạt diễn ra. Bàn Vẽ dài hơn mười lăm mét, đoạn phình ra to nhất rộng bằng một nửa chiều dài, và đoạn hẹp nhất chỉ khoảng một mét. Các thợ mộc của Aegon mô phỏng chiếc bàn theo hình mảnh đất Westeros với đủ các vịnh, quần đảo, đến mức cạnh bàn không còn chỗ nào là đường thẳng. Trên mặt bàn, sau lớp véc-ni 300 năm tuổi đã xỉn màu là bức tranh của Bảy Phụ Quốc thời Aegon trị vì; sông và núi, lâu đài và thành quách, hồ nước và rừng cây.

Chỉ có một chiếc ghế duy nhất trong phòng được đặt cẩn thận ở đúng vị trí của đảo Dragonstone ngoài biển Westeros, và được đặt cao để từ đó có thể nhìn thấy rõ các điểm trên mặt bàn. Trên chiếc ghế đó là một người đàn ông trong chiếc áo chẽn bằng da bó sát và chiếc quần ống túm được bện bằng len màu nâu. Khi Maester Cressen bước vào, ngài ngẩng lên. "Ta biết ông sẽ đến mà, ông già, cho dù ta có triệu tập ông hay không." Từ trước đến nay, chẳng có chút ấm áp nào trong giọng nói của vị lãnh chúa.

Stannis Baratheon, Lãnh chúa của vùng Dragonstone và là người thừa kế hợp pháp Ngai Sắt của Bảy Phụ Quốc tại Westeros, là một người đàn ông có đôi vai rộng và thân hình vạm vỡ, khuôn mặt nghiêm nghị và làn da săn chắc như thể da thuộc được phơi lâu ngày dưới ánh nắng mặt trời. Khắc nghiệt là từ mà mọi người thường dùng để nói về Stannis, và đúng như vậy. Mặc dù chưa đến 35 tuổi nhưng ngài chỉ còn một vạt tóc đen mỏng trên đầu, tạo thành một vòng tròn sau mang tai trông như bóng dáng của một chiếc vương miện. Anh trai ngài, vua Robert trước đây, đã để râu trong những năm cuối đời. Maester Cressen chưa bao giờ được chiêm ngưỡng bộ râu ấy, nhưng người ta nói chúng trông rất hoang dã, rậm rạp và dữ tợn. Như để

đáp trả, Stannis để bộ râu ngắn và gọn gàng, chỉ là một vệt tối xanh đen trên quai hàm vuông vức và trên hõm má của ngài. Đôi mắt ngài trông như hai vết thương hở bên dưới đôi lông mày rậm, có màu xanh thẳm như biển đêm. Miệng ngài có thể đem đến sự tuyệt vọng cho cả những tên hề kỳ cục nhất; dường như nó được tạo ra để cau có, giận dữ và để đưa ra những mệnh lệnh sắc bén, đôi môi mỏng xanh xám và những múi cơ đan vào nhau, một khuôn miệng đã quên mất cách mỉm cười và chưa bao giờ biết phá lên cười giòn giã. Thỉnh thoảng trong màn đêm vô cùng im ắng và tĩnh mịch, Maester Cressen tưởng như ông có thể nghe thấy tiếng nghiến răng của lãnh chúa Stannis từ phía bên kia lâu đài vọng lại.

"Ngày xưa ngài vẫn thường đánh thức thần dậy," người đàn ông già nói.

"Ngày đó ông còn trẻ. Giờ ông đã già cả và ốm yếu, ông cần được nghỉ ngơi". Stannis chưa bao giờ biết cách nói năng nhẹ nhàng, để che đậy điều gì đó hay nịnh nọt; ngài nói những gì ngài nghĩ, và những người không thích chúng có thể thấy vô cùng đáng ghét. "Ta biết ông đã nghe Davos nói chuyện từ trước. Ông lúc nào cũng vậy, đúng không?"

"Nếu không làm vậy, thần sẽ chẳng giúp được gì cho ngài," Cressen nói. "Thần gặp Davos dưới cầu thang."

"Và ta đoán ông ta đã nói tất cả? Đáng lẽ ngoài mấy ngón tay, ta nên cắt luôn cả lưỡi của hắn nữa nhỉ."

"Vậy thì người đại diện của ngài sẽ trở nên vô dụng quá."

"Thì đằng nào hắn cũng là một người đại diện vô dụng mà. Các lãnh chúa không đứng về phía ta. Dường như họ không thích ta, và công lý trong trường hợp của ta chẳng có ý nghĩa gì với họ cả. Lũ hèn nhát thì núp sau tường thành chờ gió chiều nào theo chiều ấy. Còn những kẻ dũng cảm thì đã tuyên bố theo phe Renly rồi. Theo phe Renly!" Cái tên bật ra khỏi miệng Stannis như thể chất độc dính trên lưỡi ngài vậy.

"Em trai ngài đã là lãnh chúa của Storm's End suốt ba thập kỷ nay. Các tiểu lãnh chúa đều là những kẻ trung thành dưới trướng cậu ấy…"

"Cậu ấy," Stannis chen vào, "trong khi theo lẽ thường thì chúng phải thuộc về ta. Ta chưa bao giờ xin được cai quản Dragonstone. Ta chưa bao giờ muốn có nó. Ta chỉ nhận nó vì kẻ thù của Robert ở đây và anh ấy ra lệnh cho ta tống cổ chúng đi. Ta xây dựng quân đội cho anh ấy, làm việc cho anh ấy, giống như trách nhiệm của một người em phải làm đối với anh trai, và đáng lẽ Renly cũng phải như vậy đối với ta. Nhưng Robert đã cảm ơn ta như thế nào? Ông ấy phong cho ta là lãnh chúa của Dragonstone rồi trao Storm's End cùng toàn bộ quốc khố cho Renly. Storm's End đã thuộc về dòng họ Baratheon suốt ba trăm năm; và theo quy định nó phải được trao cho ta khi Robert có được Ngai Sắt."

Đó là lời phàn nàn cũ rích nhưng chân thành, và chưa bao giờ chân thành như lúc này. Điểm yếu trong trái tim lãnh chúa của ông chính là Dragonstone, dù có sức mạnh và lịch sử lâu đời thì liên minh của một nhóm lãnh chúa nhỏ bé trên hòn đảo đầy sỏi đá này cũng không cung cấp đủ số người mà Stannis cần. Cộng với đám lính đánh thuê ngài đem về từ thành phố tự trị Myr và Lys bên kia biển hẹp thì đạo quân của ngài ngoài kia vẫn quá nhỏ bé để đối chọi với sức mạnh của Nhà Lannister.

"Robert đã không công bằng với ngài," Maester Cressen trả lời một cách thận trọng, "tuy nhiên ông ấy có những lý do riêng. Dragonstone đã thuộc về Nhà Targaryen trong một thời gian dài. Ông ấy cần sức mạnh của một người đàn ông để trị vì chốn này, và Renly lúc đó chỉ là một đứa trẻ."

"Đến giờ nó vẫn chỉ là một đứa trẻ," Stannis nói, nỗi giận dữ của ngài vang vọng khắp căn

phòng trống, "một đứa nhóc ăn cắp vặt, nó nghĩ có thể giật lấy vương miện từ trên trán ta. Renly đã làm gì để có được ngôi báu? Nó ngồi trong hội đồng và đùa bỡn với Ngón Út, và trong các cuộc đấu ngựa, nó khoác lên người những bộ giáp lộng lẫy để rồi cho phép mình ngã ngựa trước một kẻ giỏi hơn. Đó là tất cả những gì về em trai ta, Renly, kẻ nghĩ rằng mình phải là một vị vua. Ta hỏi ông, tại sao các vị thần lại gây cho ta vết thương từ anh em ruột thịt của mình?"

"Thần không thể trả lời thay các vị thần được."

"Ta thấy dường như bây giờ ông hiếm khi trả lời một câu nào cả. Ai là cố vấn cho Renly? Có lẽ ta nên triệu tập hắn, có thể ta thích cố vấn của em ta hơn đấy. Ông nghĩ gã học sĩ đó nói thế nào khi em trai ta quyết định đánh cắp vương miện của ta? Đồng nghiệp của ông đã tư vấn điều gì cho kẻ phản bội cùng dòng máu với ta thế?"

"Thần sẽ lấy làm ngạc nhiên nếu Lãnh chúa Renly sử dụng một cố vấn, thưa bệ hạ." Cậu út trong ba con trai của lãnh chúa Steffon đã lớn và trở thành một chàng trai dũng cảm, nhưng lại thiếu tập trung. Cậu ấy hành động dựa trên cảm tính chứ không tính toán. Trong trường hợp này, và cũng như mọi khi, tính cách của Renly giống như người anh trai Robert của mình, và chẳng có điểm nào giống với Stannis cả.

"Thưa bệ hạ," Stannis nhắc lại một cách cay đắng. "Ông nói móc ta bằng danh xưng dành cho một vị vua, nhưng ta là vua của cái gì cơ chứ? Dragonstone và một vài hòn đá trên biển hẹp, vương quốc của ta đấy." Stannis bước xuống ghế và đứng trước bàn, bóng ngài đổ xuống hình vẽ cửa sông Xoáy Nước Đen và khu rừng nơi mà hiện giờ là Vương Đô. Ngài đứng đó, nghiền ngẫm về vương quốc mà ngài có tham vọng thống trị, gần ngay trước mặt mà xa tận chân trời. "Tối nay ta sẽ dùng bữa với các lãnh chúa của ta. Celtigar, Velaryon, Bar Emmon, và một số người nữa. Dù chỉ là một nhóm người ít ỏi tội nghiệp, nhưng đó là tất cả những gì anh em để lại cho ta. Cướp biển vùng Lysene, Salladhor Saan, với tấm thẻ ghi món nợ gần đây nhất mà ta đang nợ hắn, và Morosh đến từ Thành Phố Tự Trị Myr sẽ cảnh báo ta về thủy triều với bão mùa thu, trong khi Lãnh chúa Sunglass suốt ngày lẩm nhẩm ca tụng ý chí của Bảy Vị Thần. Celtigar sẽ muốn biết những lãnh chúa nào sẽ theo phe chúng ta. Velaryon lại dọa dẫm đòi đưa quân về nếu chúng ta không nổi dậy ngay lập tức. Ta phải nói với họ thế nào đây? Bây giờ ta phải làm sao?"

"Kẻ thù thực sự của ngài là Nhà Lannisters, thưa lãnh chúa," Maester Cressen trả lời. "Nếu ngài và em trai liên minh để chống lại họ…"

"Ta sẽ không thỏa hiệp với Renly," Stannis nói giọng vô cùng cương quyết. "Không đời nào khi hắn còn tự nhận mình là vua."

"Không phải Renly, vâng," vị học sĩ nhượng bộ. Lãnh chúa của ông quá cứng đầu và có lòng tự tôn rất cao; khi ngài đã quyết định thì không cách nào thay đổi được. "Những người khác cũng có thể phục vụ ngài. Con trai của Eddard Stark đã xưng Vua Phương Bắc, và đằng sau cậu ta là toàn bộ sức mạnh của Winterfell và Riverrun."

"Một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch," Stannis nói, "lại một vị vua bù nhìn nữa. Ta mà phải chấp nhận một vương quốc chia năm sẻ bảy hay sao?"

"Rõ ràng là một nửa vương quốc còn tốt hơn không có gì," Cressen nói, "và nếu ngài giúp cậu bé trả mối thù giết cha…"

"Tại sao ta phải trả thù cho Eddard Stark? Hắn chẳng là gì với ta cả. À, Robert yêu quý hắn, chắc chắn rồi. Họ yêu quý nhau như anh em ruột thịt, ta đã nghe điều đó bao nhiêu lần rồi nhỉ? Ta là em ruột của ông ấy, chứ không phải Ned Stark, nhưng nhìn cách ông ấy đối xử với ta thì chẳng ai có thể nhận ra điều đó. Ta cố thủ Storm's End cho ông ấy, chứng kiến những binh lính thiện chiến của ta chết đói trong khi Mace Tyrell và Paxter Redwyne tiệc tùng linh đình phía

ngoài thành. Robert có cảm ơn ta không? Không. Ông ấy cảm ơn Stark vì đã phá vỡ vòng vây khi chúng ta ở bên trong phải ăn thịt chuột và củ cải. Ta gây dựng một đạo quân theo yêu cầu của Robert, nhận cai quản Dragonstone vì ông ấy. Nhưng ông ấy không hề nắm tay ta và nói: Làm tốt lắm, em trai, ta không thể làm được gì nếu không có cậu. Không, ông ấy đổ lỗi cho ta vì đã để Willem Darry đánh cắp Viserys và đứa bé, cứ như ta đã có thể ngăn chặn điều đó vậy. Ta ngồi trong hội đồng của ông ấy suốt mười lăm năm, giúp Jon Arryn trị vì vương quốc khi Robert còn mải uống rượu và chơi gái, nhưng khi Jon qua đời, anh trai ta có phong cho ta làm Quân sư không? Không, ông ấy quay sang người bạn thân của mình là Ned Stark, và trao cho hắn vinh dự đó. Thế là bọn họ đôi bên cùng có lợi."

"Xin lãnh chúa hãy chấp nhận điều đó," Maester Cressen nhẹ nhàng nói. "Ngài đã phải chịu đựng những bất công lớn, nhưng quá khứ chỉ là tro bụi. Tương lai có thể chiến thắng nếu ngài hợp sức với nhà Stark. Ngoài ra còn có nhiều người khác mà ngài nên thử thương thuyết xem sao. Phu nhân Arryn thì sao? Nếu hoàng hậu giết chết chồng bà ấy, thì chắc chắn bà ấy muốn đòi lại công lý cho chồng. Bà ấy có một cậu con trai nhỏ tuổi, người kế thừa của Jon Arryn. Nếu ngài gả Shireen cho cậu ấy…"

"Thằng bé yếu ớt và ốm đau suốt ngày," Lãnh chúa Stannis phản đối. "Ngay cả cha cậu ta cũng nhận ra điều đó, khi ông ấy nhờ ta đem nó về Dragonstone nuôi nấng. Làm một người phục vụ có lẽ hợp với cậu ta hơn, nhưng ý định đó chưa kịp thực hiện thì mụ đàn bà khốn kiếp Nhà Lannister đã đầu độc Lãnh chúa Arryn, và giờ Lysa đang giấu thằng bé ở Eyrie. Cô ta sẽ không bao giờ rời xa nó đâu, ta dám chắc điều đó đấy."

"Vậy thì ngài phải đưa Shireen đến Nhà Eyrie," vị học sĩ thúc giục. "Dragonstone là ngôi nhà quá khắc nghiệt đối với một đứa trẻ. Hãy để gã hề đi với tiểu thư, để cô bé có người thân quen bên cạnh."

"Thân quen và gớm ghiếc." Stannis nhíu mày suy nghĩ. "Tuy nhiên... có lẽ cũng phải thử xem sao..."

"Người trị vì chính đáng của Bảy Phụ Quốc mà phải cầu xin sự giúp đỡ của mấy góa phụ và những kẻ đối nghịch hay sao?" Giọng đanh sắc của một người phụ nữ cất lên.

Maester Cressen quay đầu cúi chào. "Thưa phu nhân," ông có vẻ thất vọng vì không nghe thấy tiếng phu nhân bước vào.

Lãnh chúa Stannis giận dữ. "Ta không cầu xin. Bất cứ ai. Nàng hãy nhớ cho điều đó."

"Em rất vui khi nghe điều đó, thưa ngài." Phu nhân Selyse cao lớn không kém gì chồng, thân hình mảnh dẻ và khuôn mặt mỏng quẹt với đôi tai lớn, chiếc mũi sắc nét và một hàng râu lờ mờ ở môi trên. Bà nhổ nó hằng ngày và thường xuyên nguyền rủa nó, nhưng nó vẫn không ngừng mọc lên. Bà ta có đôi mắt xám nhạt màu, khuôn miệng nghiêm nghị và giọng nói đanh thép. Bà lại lên tiếng. "Phu nhân Arryn có bổn phận phải phục tùng ngài, giống như Nhà Stark, Renly em ngài, và tất cả bọn họ. Ngài là vị vua đích thực duy nhất của họ. Tại sao phải cầu cạnh và mặc cả với họ để có được thứ vốn dĩ thánh thần đã ban cho thuộc về ngài?"

Bà ấy nói thánh thần, chứ không phải các vị thần. Nữ tu đỏ đã thuyết phục được phu nhân, cả trái tim và tâm trí, và giờ bà đã bỏ các vị thần bảo hộ Bảy Phụ Quốc, cả tân thần và cựu thần, để quay sang thờ một vị mà họ gọi là Thần Ánh Sáng.

"Thánh thần của nàng cứ việc giữ lấy cái phước lành đó đi," Lãnh chúa Stannis không ủng hộ thứ niềm tin cuồng nhiệt mới của vợ. "Cái ta cần là binh lực, chứ không phải mấy lời cầu nguyện. Hay nàng có quân đội giấu diếm ở đâu đó mà không nói cho ta biết?" Giọng ngài không biểu lộ một chút cảm xúc nào. Stannis luôn luôn tỏ ra khó chịu khi có phụ nữ bên cạnh, ngay cả khi đó là vợ mình. Khi ngài tới Vương Đô để gia nhập hội đồng của vua Robert, ngài đã để

Selyse lại Dragonstone cùng con gái. Hiếm hoi lắm ngài mới viết thư, và hầu như chẳng bao giờ về thăm vợ con. Stannis chỉ thực hiện nghĩa vụ vợ chồng một đến hai lần một năm, nhưng cũng chẳng cảm thấy một chút hứng thú nào trong đó nên niềm mơ ước có con trai của ngài không bao giờ thực hiện được.

"Anh em trai, các chú và anh em họ của em có quân đội," bà nói với vị lãnh chúa. "Nhà Florent sẽ tề tựu dưới cờ của ngài."

"Nhà Florent chỉ huy động được hai nghìn binh lính là cùng." Mọi người vẫn nói Stannis biết rõ sức mạnh của từng gia tộc trong Bảy Phụ Quốc. Và ta không đặt nhiều niềm tin vào các anh em trai và các chú của nàng nhiều đến như vậy, phu nhân của ta. Đất của Nhà Florent nằm quá gần Highgarden, chú nàng không nên mạo hiểm chọc tức Mace Tyrell."

"Còn một cách khác." Phu nhân Selyse tiến lại gần hơn. "Ngài hãy nhìn ra cửa sổ đi. Dấu hiệu mà ngài luôn mong đợi đang quét qua bầu trời. Nó có màu đỏ của lửa, màu đỏ trái tim cháy bỏng của vị thánh đích thực. Đó là lá cờ của Thần Ánh Sáng, và cũng là của ngài! Hãy nhìn nó vắt ngang bầu trời giống như hơi thở của rồng, và ngài là lãnh chúa của Dragonstone. Điều đó có nghĩa là thời của ngài đang đến, thưa bệ hạ. Dấu hiệu không thể rõ ràng hơn được nữa. Ngài phải ra khơi từ hòn đảo hoang vu đầy sỏi đá này giống như nhà chinh phạt Aegon, để quét sạch mọi thứ cản đường giống như Aegon đã từng làm. Ngài chỉ cần lên tiếng, và Thần Ánh Sáng sẽ cho ngài sức mạnh."

"Thần Ánh Sáng sẽ cho ta bao nhiêu binh quyền?" Stannis hỏi một lần nữa.

"Tất cả những gì ngài cần," phu nhân hứa hẹn. "Binh quyền ở Storm's End và Highgarden trước tiên, và sau đó là tất cả các lãnh chúa dưới cờ của họ."

"Davos sẽ nói với nàng khác đấy," Stannis nói. "Tất cả bọn họ đều đã thề đi theo Renly rồi. Họ thích cậu em trai quyến rũ của ta hơn, giống như họ từng yêu quý Robert… và cũng như họ chưa từng yêu quý ta."

"Vâng," phu nhân trả lời, "nhưng nếu Renly phải chết..."

Stannis gườm mắt nhìn phu nhân của mình, cho đến khi Cressen không thể ngồi yên được nữa. "Không thể suy nghĩ theo cách đó được. Bệ hạ, dù Renly có hành động điên rồ như thế nào…"

"Hành động điên rồ? Ta gọi đó là phản bội." Stannis quay sang phía vợ. "Em trai ta còn trẻ và khỏe mạnh, xung quanh nó là vô số quân đội, trong đó có cả các hiệp sĩ Cầu Vồng nữa."

"Melisandre đã quan sát vệt lửa trên trời và nhìn thấy Renly phải chết."

Cressen kinh hãi. "Anh trai giết em khác nào nồi da nấu thịt... Thưa lãnh chúa của thần, tội ác ấy không thể chấp nhận được... xin ngài, hãy nghe thần."

Phu nhân Selyse nhìn Cressen với vẻ dò xét. "Vậy ông sẽ khuyên lãnh chúa điều gì, Maester? Chồng ta có thể giành được nửa vương quốc không nếu ông ấy đến quỳ gối trước Nhà Stark và bán con gái chúng ta cho Lysa Arryn?"

"Ta đã luôn nghe lời cố vấn của ông, Cressen," Lãnh chúa Stannis nói. "Giờ ta sẽ nghe theo phu nhân của ta. Ông hãy về nghỉ ngơi đi."

Maester Cressen khó nhọc cất bước về phía cửa. Ông có thể cảm nhận được ánh mắt của phu nhân Selyse nhìn xoáy sau lưng khi ông chậm chạp đi ngang căn phòng. Xuống đến bậc thang cuối cùng, tất cả những gì ông có thể làm là cố đứng thẳng. "Giúp ta!" Ông gọi Pylos.

***

Khi đã an toàn trong căn phòng của mình, Cressen cho người đàn ông trẻ tuổi lui và lại ra đứng lặng lẽ ngoài ban công, giữa hai chiếc máng xối hình con vật và nhìn đăm đăm ra phía biển. Một chiếc thuyền chiến của Salladhor Saan đang đi ngang qua lâu đài, thân thuyền được trang trí sọc kẻ vui mắt đang rẽ làn nước xanh xám, trong khi các tay chèo cứ nhịp nhàng ngoi lên ngụp xuống. Ông quan sát cho đến khi chiếc thuyền khuất dạng sau một mũi đất. Ước gì những nỗi lo sợ của ta cũng biến mất nhanh như vậy. Phải chăng ông đã sống quá lâu rồi?

Khi khoác lên mình danh hiệu học sĩ, ông phải gạt sang một bên niềm hy vọng sinh những đứa con, nhưng đối với Cressen, ông vẫn phần nào cảm nhận mình là một người cha. Robert, Stannis, Renly... ba cậu con trai mà ông đã nuôi nấng sau khi hải vương cuồng nộ nhấn chìm Lãnh chúa Steffon. Phải chăng ông đã nuôi dạy tệ đến mức giờ đây phải chứng kiến chúng tàn sát lẫn nhau? Ông sẽ không chấp nhận điều đó, không thể chấp nhận điều đó.

Mụ đàn bà đó là nguyên nhân của mọi vấn đề. Không phải phu nhân Selyse, mà là mụ kia. Nữ tu đỏ, đó là cách gọi của những người hầu, bởi họ không dám gọi tên mụ ta. "Nhưng ta sẽ gọi tên ả," Cressen nói với con chó ngao bằng đá. "Melisandre. Chính ả." Melisandre của vùng Asshai, mụ phù thủy, sứ giả của màn đêm, nữ tu dòng R'hllor, Thần Ánh Sáng, Trái tim của lửa, Thần Lửa và Bóng tối. Melisandre, sự điên rồ của mụ không được phép vượt ra ngoài Dragonstone.

Căn phòng của vị học sĩ trông lờ mờ và ảm đạm sau khoảnh khắc rực rỡ của buổi bình minh. Ông run run châm một cây nến và mang nó vào phòng làm việc dưới chân cầu thang, nơi những chai thuốc mỡ, thuốc độc, và nhiều loại thuốc khác được xếp ngay ngắn trên giá. Ở ngăn dưới cùng, đằng sau một hàng lọ thấp bằng đất sét đựng thuốc mỡ, ông tìm thấy một chiếc lọ thủy tinh màu chàm, nhỏ chỉ bằng ngón tay út. Chiếc lọ kêu lách cách khi ông lắc nó. Cressen thổi lớp bụi bám bên trên và đem nó trở lại bàn. Thả mình xuống chiếc ghế, ông tháo nắp lọ rồi đổ những thứ bên trong ra. Hơn một chục hạt tinh thể bé xíu như những hạt thóc rơi lách cách xuống tờ giấy da mà ông đang đọc dở. Chúng sáng lấp lánh như đá quý trong ánh nến, đẹp đến mức vị học sĩ tưởng mình chưa bao giờ nhìn thấy những màu sắc này trước đây.

Sợi xích trên cổ khiến ông cảm thấy nặng nề. Ông chạm nhẹ vào một hạt tinh thể bằng đầu ngón út. Một vật vô cùng nhỏ bé nhưng lại có sức mạnh quyết định sự sống và cái chết. Nó được chế từ một loại cây chỉ mọc ở những hòn đảo trên Biển Ngọc, cách nơi đây nửa vòng trái đất. Lá của chúng phải đủ già, được ngâm vào nước chanh, đường và một số nguyên liệu quý khác từ Đảo Summer. Sau đó, có thể vứt lá đi, nhưng chất độc phải được làm đông với tro và để kết tinh. Quá trình này rất khó khăn và tốn thời gian, nguyên liệu thì đắt đỏ và khó kiếm. Chỉ các nhà giả kim ở Lys biết cách chế tạo nó, cả nhóm Hội Vô Danh ở thành phố tự trị Braavos... và các vị học sĩ trước ông nữa, nhưng loại thuốc độc này hoàn toàn không được nhắc đến bên ngoài bức trường thành Citadel. Mọi người đều biết một học sĩ sẽ có thêm một hạt trên sợi xích mỗi khi học được một phương pháp chữa trị mới – nhưng họ quên một điều rằng ai biết cách cứu người thì cũng biết cách giết người.

Cressen không còn nhớ người Asshai'i gọi những lá cây ấy là gì, hay những kẻ đầu độc ở Lys gọi loại tinh thể này là gì. Ở Citadel, nó được gọi một cách đơn giản là thuốc siết cổ. Hòa tan hạt tinh thể vào rượu và nó sẽ khiến các cơ trên cổ người uống thắt lại chặt đến mức bóp nghẹt khí quản anh ta. Họ nói mặt của nạn nhân sẽ chuyển sang tím tái như chính màu của viên tinh thể đã gieo cho họ cái chết. Nó cũng giống hệt như cách một người bị nghẹn một miếng thức ăn.

Và ngay đêm nay Lãnh chúa Stannis sẽ thiết đãi những người dưới trướng ngài, phu nhân của ngài, và… nữ tu đỏ, Melisandre của vùng Asshai.

Ta phải nghỉ ngơi, Maester Cressen tự nhủ. Ta phải dồn toàn tâm sức và trở nên cay độc.

Tay không được phép run, và dũng khí của ta cũng vậy. Ta sắp làm một việc kinh khủng, nhưng đó là điều cần thiết. Nếu thực sự trên đời có thánh thần, họ sẽ tha thứ cho ta. Gần đây hầu như ông không ngủ được. Chợp mắt một chút sẽ giúp ông tỉnh táo để đối diện với thử thách sắp tới. Mệt mỏi, ông gieo mình xuống giường. Nhưng khi nhắm mắt, ông vẫn thấy ánh sáng của ngôi sao chổi, đỏ rực và bừng cháy sống động giữa màn đêm sâu thẳm trong những giấc mơ của ông. Có lẽ đó là ngôi sao chổi của ta, ông mơ màng nghĩ trước khi chìm trong vô thức. Một điềm báo về máu, lời tiên tri về những cuộc tàn sát... Đúng vậy…

Trời đã tối đen như mực lúc ông thức dậy, không có chút ánh sáng nào lọt vào phòng ngủ, và mọi khớp nối trên người ông đều đau nhức. Cressen cố nhấc mình dậy, đầu đau như búa bổ, tìm cây gậy rồi gượng đứng một cách loạng choạng. Muộn quá rồi, ông nghĩ. Họ không triệu tập ta. Bình thường bao giờ ông cũng được triệu tập khi có yến tiệc, được ngồi mâm trên kế bên Lãnh chúa Stannis. Khuôn mặt của vị lãnh chúa hiện lên trước mặt ông không phải khuôn mặt của người đàn ông trưởng thành bây giờ, mà là cậu bé ngày nào đang đứng cô độc trong bóng tối, trong khi ánh nắng chan hòa chiếu rọi lên anh trai của cậu. Dù là việc gì Robert cũng làm trước và làm tốt hơn cậu. Cậu bé tội nghiệp… Ông phải nhanh chân lên, vì cậu bé. Vị học sĩ quay lại với những hạt tinh thể trên tấm giấy da và xúc chúng vào lọ. Cressen không có những chiếc nhẫn rỗng ruột giống như mấy kẻ chuyên đầu độc ở Lys ưa chuộng, nhưng ông có vô số những chiếc túi lớn nhỏ may trong ống tay áo rộng thùng thình. Ông giấu thuốc siết cổ ở đó, mở cửa bước ra ngoài và gọi: "Pylos? Ngươi đâu rồi?" Không thấy ai trả lời, ông gọi lần nữa, to hơn. "Pylos, giúp ta." Vẫn không có câu trả lời. Thật kỳ lạ; vị học sĩ trẻ tuổi ở căn phòng nhỏ chỉ cách đó một nhịp cầu thang, chắc chắn có thể dễ dàng nghe thấy tiếng ông gọi.

Cuối cùng, Cressen phải gọi những người hầu. "Nhanh lên," ông nói với họ. "Ta đã ngủ quá lâu. Chắc giờ họ đã đang dự tiệc… uống rượu... Đáng lẽ phải gọi ta dậy chứ." Chuyện gì đã xảy ra với Maester Pylos vậy? Thực sự ông không hiểu nổi.

Lại một lần nữa ông phải đi qua dãy hành lang dài. Gió đêm mang theo mùi của biển thì thầm len lỏi qua khung cửa sổ lớn. Những ngọn đuốc lập lòe dọc bức tường của Dragonstone, và ở doanh trại quân đội dưới kia, ông có thể thấy hàng trăm bếp lửa đang cháy, giống như một cánh đồng đầy sao vừa rơi xuống mặt đất. Trên trời, ngôi sao chổi oan nghiệt vẫn rực đỏ. Ta đã lớn tuổi và đủ khôn ngoan để không sợ hãi những thứ như vậy, vị học sĩ già tự nhủ.

Cánh cửa dẫn vào Đại Sảnh được đặt trong miệng của một con rồng đá. Ông bảo mấy người hầu hãy để ông ở ngoài. Ông vào một mình thì tốt hơn; không được phép tỏ ra yếu ớt. Nặng nhọc chống gậy, Cressen leo những bậc cuối cùng và tập tễnh bước tới bên dưới những chiếc răng rồng trên cánh cổng ra vào. Hai lính gác mở cánh cửa màu đỏ nặng nề trước mặt ông, khiến những âm thanh huyên náo và ánh sáng bên trong bất chợt tràn ra ngoài. Cressen tiếp tục bước vào sâu trong họng con rồng.

Lẫn trong tiếng dao đĩa leng keng và tiếng rì rầm nói chuyện trên bàn tiệc, ông nghe thấy giọng hát của Mặt Sẹo "...Lãnh chúa à, nhảy đi lãnh chúa ơi," kèm theo đó là tiếng chuông bò kêu chói tai. Vẫn là bài hát đáng sợ mà anh ta hát sáng nay. "Lãnh chúa à, ở lại đi lãnh chúa ơi, màn đêm đen vĩnh viễn chẳng xa rời." Những chiếc bàn bên dưới chật kín hiệp sĩ, cung thủ, và người phụ trách các nhóm lính đánh thuê. Họ đang xé bánh mì rồi chấm vào món cá hầm. Không có tiếng cười đùa ầm ĩ, không có chuyện hò hét nhặng xị làm mất phẩm giá giống như ở các bữa tiệc khác; Lãnh chúa Stannis không cho phép những điều như vậy.

Cressen tiến tới chiếc bục cao nơi các tiểu lãnh chúa ngồi với nhà vua. Ông phải bước cẩn thận khi đi qua Mặt Sẹo. Gã mải nhảy nhót trong tiếng chuông bò kêu ầm ĩ nên chẳng thèm để ý ông đang tiến đến. Khi Mặt Sẹo đổi chân nhảy lò cò, gã lảo đảo ngã vào Cressen làm ông đánh rơi chiếc gậy. Họ ngã lăn xuống sàn giữa đám người đang cười rộ lên xung quanh. Đó là một cảnh tượng thật lố bịch.

Nửa người Mặt Sẹo nằm bên trên vị học sĩ già, khuôn mặt màu mè của gã dí sát mặt ông. Gã

làm rơi chiếc nón sắt cùng với hai nhánh sừng hươu và mấy quả chuông. “Người từ dưới đáy biển ngã lên,” gã hát. “Ờ, ờ, biết rồi, biết rồi.” Vừa cười khúc khích, gã vừa lồm cồm bò dậy, đứng lên múa may loạn xạ.

Để cứu vãn tình hình, vị học sĩ mỉm cười yếu ớt và cố gắng đứng dậy, nhưng hông của ông đau đến nỗi ông tưởng mình vừa tự làm gãy xương hông một lần nữa. Ông cảm thấy có một đôi bàn tay mạnh mẽ nắm lấy cánh tay ông và kéo ông đứng dậy. “Cảm ơn ngài,” ông lẩm bẩm rồi quay người lại để xem hiệp sĩ nào vừa ra tay giúp đỡ ông…

“Maester,” Melisandre nói, chất giọng trầm trầm của mụ phảng phất âm điệu của Biển Ngọc. “Ngài cần phải cẩn thận hơn.” Như mọi khi, cô ta vẫn đỏ từ đầu đến chân. Cô ta mặc một bộ đầm dài rộng thùng thình bằng lụa mềm sáng rực như lửa, ống tay có viền trang trí và một đường xẻ sâu ở vạt trên thân áo, để lộ thấp thoáng lớp vải đỏ thẫm như máu ở bên trong. Xung quanh cổ cô ta là một dải băng màu đỏ và vàng, bó sát hơn bất cứ sợi xích đeo cổ của vị học sĩ nào. Nó được trang trí với một viên hồng ngọc vĩ đại duy nhất.

Mái tóc cô ta không có màu vàng cam hay màu hồng dâu giống như những người có tóc đỏ thông thường, mà là một màu đồng sáng rực, chói lọi trong ánh đuốc. Ngay cả đôi mắt cô ta cũng màu đỏ, nhưng làn da lại hơi tái, mềm mịn, và trắng bóc. Cô ta mảnh dẻ, duyên dáng và cao lớn hơn hầu hết các hiệp sĩ, bộ ngực đồ sộ, eo thon và khuôn mặt trái tim. Một người đàn ông khi đã để mắt đến cô ta thì không dễ gì rời ra ngay được, dù đó có là mắt của một vị học sĩ đi chăng nữa. Rất nhiều người nói cô ta đẹp. Nhưng cô ta không hề đẹp. Nhìn vào cô ta chỉ thấy một sắc màu đỏ rực khiến người ta khiếp sợ.

“Tôi… cảm ơn quý cô.”

“Một người vào tuổi của ngài phải cẩn thận khi đi lại,” Melisandre lịch sự nói, “vì màn đêm tối tăm và chứa đầy những điều kinh khủng.”

Ông biết câu nói đó, một lời cầu nguyện trong kinh thánh của cô ta. Chẳng có nghĩa gì cả, ta cũng có đức tin của riêng mình.

“Chỉ có trẻ con mới sợ bóng tối thôi,” ông nói. Nhưng ngay cả khi nói điều đó, ông vẫn nghe thấy Mặt Sẹo lại bắt đầu ngân nga bài hát của hắn. “Lãnh chúa à, lãnh chúa ơi, màn đêm đen vĩnh viễn chẳng xa rời.“

“Đúng là nực cười,” Melisandre nói. “Một thằng hề thông minh và một ông già uyên thâm ngu ngốc.” Ả cúi người nhặt chiếc mũ bị rơi lăn lóc của Mặt Sẹo và đội lên đầu Cressen. Những chiếc chuông bò khẽ rung lên khi chiếc xô thiếc úp xuống trượt qua hai tai ông. “Chiếc vương miện này rất hợp với chuỗi vòng đeo cổ của ngài đấy, thưa Maester,” ả tuyên bố. Xung quanh họ, mọi người cười nghiêng ngả.

Cressen mím môi cố gắng nén cơn thịnh nộ. Ả nghĩ ông yếu đuối và vô dụng, nhưng ả sẽ được một bài học khi kết thúc buổi tối hôm nay. Dù đã già, nhưng ông vẫn là một học sĩ của thành Citadel. “Ta không cần vương miện mà chỉ cần sự thật,” ông nói với ả và gỡ chiếc mũ của gã hề ra khỏi đầu.

“Có những sự thật trên thế giới này không hề được biết đến ở Oldtown.” Melisandre quay về phía chiếc bàn ở trên cao nơi vua Stannis và hoàng hậu đang ngồi, chiếc váy lụa đỏ xoay một vòng trước mặt ông. Cressen đưa chiếc mũ thiếc gắn gạc hươu lại cho Mặt Sẹo và đi theo nữ tu đỏ.

Maester Pylos đang ngồi vị trí của ông.

Việc duy nhất người đàn ông già có thể làm là sững lại nhìn. “Maester Pylos,” cuối cùng ông

nói. “Ngươi… ngươi không gọi ta dậy.”

“Bệ hạ yêu cầu tôi để cho ngài nghỉ.” Ít nhất Pylos còn hơi đỏ mặt. “Bệ hạ nói ngài không cần thiết phải ở đây.”

Cressen nhìn các hiệp sĩ, đội trưởng và những tiểu lãnh chúa đang ngồi im lặng. Lãnh chúa Celtigar, già nua và cáu kỉnh, mặc một chiếc áo choàng không tay trang trí những con cua màu đỏ thẫm. Lãnh chúa Velaryon hào hoa chọn loại vải lụa màu xanh dương, con cá ngựa màu đồng nơi cổ áo rất hợp với mái tóc dài của anh ta. Lãnh chúa Bar Emmon, một cậu bé ục ịch 14 tuổi, mặc đồ vải nhung màu tía được trang trí bằng một con hải cẩu trắng. Ser Axell Florent trông vẫn rất giản dị dù ông khoác lên người tấm lông cáo và áo vải thô màu đỏ nhạt, Lãnh chúa Sunglass ngoan đạo đeo những viên đá mặt trăng trên cổ, cổ tay và ngón tay, còn thuyền trưởng Salladhor Saan của Lys thì trông như ông mặt trời với bộ đồ vải sa tanh đỏ tươi, vàng và trang sức. Chỉ có Ser Davos ăn vận đơn giản trong chiếc áo chẽn nâu và áo khoác len xanh, và cũng chỉ có Ser Davos bắt gặp ánh nhìn của ông, với lòng trắc ẩn hiện lên từ đáy mắt.

“Sự già nua và lẩm cẩm của ông không còn giá trị gì đối với ta nữa, ông già ạ.” Nghe rất giống giọng của Lãnh chúa Stannis, nhưng không thể nào như vậy được, không thể nào. “Từ giờ trở đi Pylos sẽ cố vấn cho ta. Cậu ấy cũng làm việc luôn với những con quạ vì ông không thể trèo lên tổ quạ trên bụi cây được nữa. Ta sẽ không để ông tự chuốc lấy cái chết khi phục vụ cho ta đâu.”

Maester Cressen chớp mắt. Stannis, chủ nhân của ta, cậu bé luôn buồn rầu ủ rũ của ta, cậu con trai mà ta chưa bao giờ có, con không được làm thế, con không biết ta quan tâm đến con, sống vì con, yêu thương con bất chấp mọi thứ như thế nào ư? Đúng, ta yêu thương con hơn cả Robert hay Renly, bởi con là đứa trẻ tội nghiệp nhất, là người cần ta nhất. Nhưng tất cả những gì vị học sĩ nói chỉ là, “Vâng, xin theo ý ngài... nhưng thần đang đói. Chẳng lẽ thần không được một chỗ trên bàn tiệc của ngài hay sao?” Bên cạnh con, chỗ của ta là bên cạnh con…

Ser Davos đứng dậy. “Tôi rất lấy làm hãnh diện nếu ngài ngồi đây bên cạnh tôi, thưa học sĩ.”

“Nếu ngươi muốn vậy.” Lãnh chúa Stannis quay sang nói điều gì đó với Melisandre, người ngồi bên tay phải của ngài, một vị trí vô cùng danh giá. Phu nhân Selyse ngồi bên trái và nở một nụ cười tươi tắn và mong manh như những thứ trang sức mà phu nhân đang đeo.

Xa quá, Cressen bần thần nghĩ và nhìn vào chỗ Ser Davos đang ngồi. Nửa số người tham dự đang ngồi giữa gã buôn lậu này và chiếc bàn trên cao. Ta phải tiến đến gần ả nếu muốn bỏ thuốc siết cổ vào cốc của ả, nhưng làm thế nào đây?

Mặt Sẹo nhảy lò cò khi vị học sĩ chậm chạp đi vòng qua bàn và tiến tới chỗ Davos Seaworth. “Ở đây người ăn thịt cá,” gã hề vui vẻ và giơ một con cá thu lên vẫy vẫy như cầm cây quyền trượng. “Dưới biển, cá ăn thịt người. Ờ ờ, biết rồi, biết rồi.”

Ser Davos dịch sang để nhường chỗ cho Cressen trên chiếc ghế băng. “Đêm nay chúng ta đều là những thằng hề,” anh ta buồn bã nói khi Cressen ngồi lên ghế, “vì tất cả những thứ ngớ ngẩn này. Nữ tu đỏ đã nhìn thấy chiến thắng trong ngọn lửa của ả, và Stannis dự định sẽ tuyên chiến, bất kể hiện có bao nhiêu binh lính trong tay. Tôi sợ trước khi ả xong việc thì chúng ta đã chìm dưới đáy biển như Mặt Sẹo nói rồi.”

Cressen đút tay vào ống tay áo như để giữ ấm. Các ngón tay của ông lần tìm những hạt tinh thể giấu trong túi len. “Lãnh chúa Stannis.”

Stannis ngừng nói chuyện với nữ tu đỏ, quay sang phía ông. Nhưng người trả lời lại là phu nhân Selyse. “Bệ hạ Stannis. Ông quên mất vị trí của mình rồi, Maester.”

“Ông ấy già rồi, suy nghĩ không được sáng suốt nữa,” vị vua thô lỗ nói với vợ. “Chuyện gì vậy, Cressen? Ông nói đi nào.”

“Nếu ngài đã quyết định ra khơi, việc thỏa hiệp với Lãnh chúa Stark và phu nhân Arryn là việc rất quan trọng...”

“Ta không thỏa hiệp với ai cả,” Stannis Baratheon nói.

“Vậy có khác nào ánh sáng phải thỏa hiệp với bóng đêm?” Phu nhân Selyse nắm lấy tay lãnh chúa.

Stannis gật đầu. “Nhà Stark muốn chiếm một nửa vương quốc của ta, trong khi Nhà Lannister đánh cắp ngai vàng, binh lính, quân hầu và các thành trì mà đáng lẽ phải thuộc về ta. Chúng là những kẻ chiếm đoạt, và chúng đều là kẻ thù.”

Ta đã để mất ngài rồi, Cressen suy nghĩ trong tuyệt vọng. Giá như ông có thể tiếp cận được Melisandre mà không ai chú ý... ông cần phải tiếp cận chiếc cốc của ả ngay lập tức. “Ngài là người kế vị hợp pháp của anh trai Robert, lãnh đạo chân chính của Bảy Phụ Quốc, và là vua của người Andals, người Rhoynar, và cả Tiền Nhân,” ông nói một cách khẩn khoản, “nhưng ngài không thể hy vọng chiến thắng mà không có đồng minh.”

“Ngài luôn có đồng minh,” phu nhân Selyse nói. “R’hllor, Thần Ánh Sáng, Trái tim của lửa, Thần Lửa và Bóng tối.”

“Thần thánh là những đồng minh thiếu tin cậy nhất,” ông nhấn mạnh, “và ả đàn bà kia chẳng có quyền gì ở đây cả.”

“Ngài nghĩ là không sao?” Viên hồng ngọc trên cổ Melisandre lóe sáng khi cô ta quay đầu lại, và trong một khoảnh khắc trông nó sáng như ngôi sao chổi vậy. “Nếu ngài cứ nói những điều điên rồ như vậy, chắc ngài phải đội chiếc vương miện kia một lần nữa đấy!”

“Đúng,” phu nhân Selyse tán thành. “Chiếc mũ của Sẹo. Nó hợp với ông đấy, ông già. Đội nó vào đi, ta ra lệnh cho ông.”

“Dưới đáy biển, không ai đội mũ cả,” Mặt Sẹo nói. “Ờ ờ, biết rồi, biết rồi.”

Đôi mắt Lãnh chúa Stannis tối sầm lại bên dưới hàng lông mày rậm rạp, miệng ngài mím chặt trong khi quai hàm lặng lẽ siết lại. Ngài luôn nghiến răng khi giận dữ. “Mặt Sẹo,” cuối cùng ngài gầm gừ, “phu nhân đã ra lệnh. Đưa cho Cressen chiếc mũ của ngươi.”

Không thể nào, vị học sĩ thầm nghĩ, đây không phải là con nữa rồi, con của ta không hành xử như vậy, dù con luôn luôn khó tính, luôn nghiêm khắc, nhưng chưa bao giờ tàn ác, con không hiểu cách nói mỉa mai, và cũng không biết cười.

Mặt Sẹo nhảy đến, những chiếc chuông bò kêu loong coong, leng keng. Vị học sĩ ngồi im trong khi gã ngốc đội chiếc xô gắn gạc hươu lên đầu ông. Cressen chúi đầu về phía trước vì sức nặng của chiếc xô. Những chiếc chuông lại kêu lên lanh lảnh. “Có lẽ từ giờ trở đi ông nên phổ nhạc mấy lời khuyên của mình đấy nhỉ,” phu nhân Selyse nói.

“Cô đi quá xa rồi đấy,” Lãnh chúa Stannis nói. “Ông ấy già rồi. Và ông ấy đã phục vụ ta rất tốt.”

Và ta sẽ phục vụ ngài cho đến giây phút cuối cùng, lãnh chúa đáng kính của ta, đứa con cô độc tội nghiệp của ta, Cressen nghĩ, và đột nhiên ông nảy ra một cách. Cốc của Ser Davos đang ở trước mặt ông, và vẫn còn phân nửa cốc rượu chua trong đó. Sờ thấy một mảnh tinh thể cứng trong tay áo, ông giữ chặt nó bằng ngón cái và ngón trỏ khi ông với lấy chiếc cốc. Hành động

phải suôn sẻ, khéo léo, mình không được lóng ngóng vụng về, ông cầu nguyện, và các vị thần đã nghe thấy lời cầu nguyện của ông. Chỉ trong nháy mắt, những hạt tinh thể đã biến mất khỏi ngón tay ông. Suốt mấy năm nay, bàn tay ông chưa bao giờ quả quyết đến thế, cũng chưa bao giờ linh hoạt được như vậy. Ngoài Davos ra, ông chắc chắn không ai khác nhìn thấy. Ông chắc chắn như vậy. Với chiếc cốc trong tay, ông đứng dậy. "Có thể tôi là một ông già ngốc nghếch. Nhưng quý cô Melisandre, cô có sẵn lòng chia sẻ một cốc rượu với tôi không? Uống một cốc để vinh danh vị thần của cô, Thần Ánh Sáng? Nâng cốc chúc mừng quyền năng của ngài?"

Nữ tu đỏ nhìn ông chăm chú. "Nếu ngài muốn."

Ông cảm nhận được tất cả mọi người đang nhìn mình. Davos giữ Cressen lại khi ông rời khỏi ghế, bằng cách nắm lấy vạt áo của vị học sĩ với các ngón tay bị Lãnh chúa Stannis chém cụt. "Ngài định làm gì vậy?" ông ta thì thầm.

"Một việc cần phải làm," Maester Cressen trả lời, "vì vương quốc này, và vì lãnh chúa của ta." Ông vội vã gạt tay Davos, khiến một giọt rượu sánh ra khỏi cốc.

Ông đứng ngay bên dưới chiếc bàn cao đối diện với ả nữ tu, và con mắt mọi người đổ dồn vào họ. Nhưng trong mắt Cressen chỉ có ả. Váy lụa đỏ, mắt đỏ, viên hồng ngọc trên cổ, đôi môi đỏ chót cong lên với nụ cười nhạt khi ả đỡ lấy tay vị học sĩ đang cầm chiếc cốc. Làn da của ả nóng rực. "Bây giờ ngài hất cốc rượu đi vẫn còn kịp đấy, Maester."

"Không," ông thì thầm bằng giọng khàn khàn. "Không."

"Nếu ngài muốn." Melisandre của vùng Asshai nhận chiếc cốc từ tay người đàn ông già cả và uống một hơi. Trong cốc giờ chỉ còn nửa hớp rượu còn sót lại, và ả đưa nó lại cho ông. "Giờ đến lượt ngài."

Đôi tay ông run rẩy, nhưng ông phải tỏ ra cứng rắn. Một học sĩ của thành Citadel không được sợ hãi. Ngụm rượu chua chát trên lưỡi ông. Chiếc ly cạn tuột khỏi tay Cressen và rơi choang xuống nền nhà. "Thần Ánh Sáng có sức mạnh lớn lao, thưa ngài," người đàn bà nói. "Và lửa sẽ rửa sạch tội lỗi." Trên cổ cô ta, viên hồng ngọc ánh lên sắc đỏ lung linh.

Cressen cố gắng trả lời, nhưng cổ họng ông nghẹn lại. Tiếng ho của ông biến thành một tiếng rít vô cùng yếu ớt khi ông cố hít không khí vào. Dường như những ngón tay bằng sắt đang siết lấy cổ ông. Cressen khuỵu xuống và điên cuồng lắc đầu phản đối Melisandre, phản đối sức mạnh của ả, ma thuật của ả, và vị thần của ả. Dàn đồng ca chuông bò rung lên trên những chiếc gạc hươu, như thể đang ngân nga "đồ ngốc, đồ ngốc, đồ ngốc", trong khi ả nữ tu đỏ cúi nhìn ông với vẻ đầy thương hại, ánh nến nhảy múa trong đôi mắt đỏ rực của cô ta.

ARYA

Tại Winterfell người ta gọi cô là "Arya Mặt Ngựa", và cô đã nghĩ không gì có thể tồi tệ hơn được nữa, cho đến khi cậu bé mồ côi Lommy Tay Xanh gọi cô là "Đầu bướu."

Mái tóc cô giống như những cục bướu lổn nhổn trên đầu. Lần đó khi Yoren kéo cô vào con hẻm nhỏ, cô đã nghĩ ông ta muốn giết cô, nhưng ông già khó ưa chỉ giữ cô thật chặt và cắt phăng mớ tóc rối bù của cô bằng một con dao găm. Cô vẫn nhớ cơn gió cuốn những lọn tóc nâu bẩn thỉu nhảy nhót trên vỉa hè lát đá và tới đại điện nơi cha cô bị chém đầu. "Ta chuẩn bị đưa một đám đàn ông và mấy thằng nhóc ra khỏi thành phố," Yoren gầm gừ khi lưỡi thép sắc bén lia trên tóc cô loạt soạt. "Giờ thì đứng im đi cậu bé." Khi ông hoàn tất, trên đầu cô chỉ còn những búi tóc lởm chởm nham nhở.

Sau cùng, ông tuyên bố từ đó tới Winterfell, cô sẽ là Arry, một cậu bé mồ côi. "Việc đi qua những cánh cổng không có gì to tát, nhưng cuộc hành trình mới thực sự là vấn đề. Cháu phải trải qua một quãng đường dài với một nhóm người xấu. Lần này ta dẫn đoàn ba mươi người, toàn đàn ông và những thằng nhóc hướng tới Tường Thành, và đừng nghĩ rằng họ giống như người anh trai cùng cha khác mẹ của cháu." Ông lắc mạnh cô. "Lãnh chúa Eddard giao cho ta cai quản một hầm ngục, và ta chẳng thấy có vị tiểu quý tộc nào dưới đó cả. Trong đám người này, một nửa sẽ nhanh chóng giao nộp cháu cho thái hậu để được tha tội, và xin đểu chút bạc nữa. Nửa còn lại cũng thế, chỉ là chúng sẽ hãm hiếp cháu trước. Vì vậy tốt nhất hãy giữ mình và tắm rửa trong rừng, một mình. Phần khó khăn nhất là khi tiểu tiện, vì vậy đừng bao giờ uống quá nhiều nước."

Họ rời khỏi Vương Đô một cách dễ dàng, đúng như lời ông ta nói. Lính canh của nhà Lannister tại cổng thành chặn mọi người lại để kiểm tra, nhưng Yoren gọi tên một gã lính canh và xe ngựa của ông được cho qua. Chẳng ai liếc Arya lấy một cái. Chúng đang tìm kiếm một bé gái quý tộc, con gái của Quân sư của nhà vua, chứ không phải một cậu bé gầy gò tóc tai lởm chởm. Arya không bao giờ quay lại nhìn. Cô chỉ ước Xoáy Nước Đen sẽ dâng lên và cuốn trôi cả thành phố này, cả Flea Bottom, Tháp Đỏ, Đại Điện và mọi thứ ở đây, tất cả mọi người nữa, đặc biệt là hoàng tử Joffrey và bà mẹ hắn. Nhưng cô biết điều đó sẽ không xảy ra, vả lại dù sao Sansa cũng đang ở trong thành phố, và nếu nước dâng lên thì chị ấy cũng sẽ bị cuốn trôi. Khi nhớ đến điều đó, Arya quyết định dồn hết hy vọng vào Winterfell.

Yoren đã lầm về việc tiểu tiện. Đó hoàn toàn không phải là phần khó khăn nhất, mà phải là Lommy Tay Xanh và Bánh Nóng. Những cậu bé mồ côi. Yoren đã nhặt mấy cậu nhóc trên đường phố, hứa sẽ cho chúng ăn và giày dép để đi. Số còn lại là những kẻ từng chịu xiềng xích. "Đội Tuần Đêm cần những người tốt," ông nói với họ như vậy khi họ khởi hành, "nhưng các ngươi sẽ phải cố gắng rất nhiều đấy."

Yoren cũng thu nạp những người đàn ông trưởng thành từ trong ngục tối, những tên trộm cắp, móc túi, những tên phạm tội hiếp dâm hoặc đại loại như vậy. Trong đó xấu xa nhất là ba kẻ ông tìm thấy trong xà lim đen, những kẻ chắc hẳn phải khiến ông sợ hãi, bởi ông cùm chân tay họ và nhốt đằng sau một chiếc xe ngựa, đồng thời tuyên bố rằng họ sẽ bị cùm cho đến khi tới Tường Thành. Một kẻ chỉ có một cái lỗ trên mặt nơi mũi hắn bị cắt rời, còn gã hói to béo thô kệch với hàm răng nhọn hoắt và những vết thương lở loét hai bên má thì có đôi mắt không giống con người chút nào.

***

Năm chiếc xe ngựa rời khỏi Vương Đô chất đầy quân nhu tiến thẳng tới Tường Thành: những bộ da sống, vải, quặng sắt, một chiếc lồng nhốt đầy quạ, sách, giấy và mực, một bó lá chua, mấy vại dầu, cùng các rương thuốc men và gia vị. Lũ ngựa kéo cày làm nhiệm vụ kéo

những chiếc xe, và Yoren đã mua thêm hai con ngựa chiến cùng sáu con lừa cho các cậu bé cưỡi. Arya tất nhiên thích một con ngựa thật, nhưng cưỡi lừa thì vẫn tốt hơn là ngồi trong xe ngựa.

Những người đàn ông trưởng thành không chú ý đến Arya, nhưng cô bé lại gặp rắc rối với những cậu nhóc. Cô kém cậu nhóc mồ côi nhỏ nhất hai tuổi, chưa kể cô cũng nhỏ người và mảnh khảnh hơn. Còn Lommy và Bánh Nóng coi sự im lặng của cô nghĩa là cô đang sợ hãi, hoặc ngu ngốc, hoặc bị điếc. "Hãy nhìn thanh kiếm của Đầu Bướu kìa," Lommy nói vào một buổi sáng khi họ lê bước qua một vườn cây ăn quả và cánh đồng lúa mì. Thằng nhóc từng là một thợ nhuộm học việc trước khi bị bắt vì tội ăn cắp, nên dọc cánh tay cậu ta lên đến khuỷu tay có màu xanh lốm đốm cho đến tận khuỷu tay. Cậu ta phát ra tiếng cười nghe be be như những con lừa mà họ đang cưỡi. "Con chuột hôi hám như Đầu Bướu lấy đâu ra một thanh kiếm nhỉ?"

Arya cắn môi đến sưng lên. Cô có thể nhìn thấy lưng áo choàng đen bạc màu của Yoren ở phía trước, nhưng cô quyết định không cầu cứu sự giúp đỡ của ông.

"Chắc nó là một tiểu cận vệ," Bánh Nóng chêm vào. Mẹ thằng nhóc từng là thợ làm bánh trước khi bà qua đời, hàng ngày cậu ta đẩy chiếc xe của bà khắp phố, vừa đi vừa rao: "Bánh nóng đây! Bánh nóng đây!" "Tiểu cận vệ của một tên lãnh chúa nào đó, vậy đấy."

"Cận vệ cái nỗi gì, nhìn nó xem. Tao cá đó còn không phải là một thanh kiếm thật. Chắc chắn là kiếm đồ chơi làm bằng thiếc thôi."

Arya ghét bọn chúng cười nhạo Mũi Kim. "Nó làm bằng thép được rèn trong lâu đài đấy, bọn ngu," cô bật lại và quay ra giận dữ nhìn chúng, "Tốt nhất là các ngươi hãy câm miệng lại."

Lũ nhóc mồ côi cười rú lên chế giễu. "Mày lấy đâu ra một thanh kiếm như vậy, Mặt Bướu?" Bánh Nóng hỏi.

"Đầu Bướu," Lommy chữa lại. "Chắc là nó ăn cắp đấy."

"Ta không ăn cắp!" cô bé hét lên. Jon Snow tặng Mũi Kim cho cô. Cô có thể để bọn chúng gọi mình là Đầu Bướu, nhưng cô không cho phép bọn chúng gọi Jon là kẻ cắp.

"Nếu đó là đồ ăn cắp thì chúng ta cũng có thể lấy được!" Bánh Nóng nói. "Đằng nào cũng không phải kiếm của nó đâu. Tao dùng ngon lành một thanh kiếm như vậy."

Lommy thúc giục: "Tiến lên, lấy kiếm của nó đi, tao thách mày đấy."

Bánh Nóng thúc con lừa giục nó chạy nhanh hơn tới chỗ Arya. "Này, Mặt Bướu, đưa cho tao thanh kiếm." Cậu nhóc có mái tóc màu tro, khuôn mặt béo phị của cậu ta cháy nắng và tróc vảy. "Mày không biết sử dụng nó đâu."

Ta biết, Arya đáng lẽ có thể nói vậy. Ta đã giết một thằng béo phị y như ngươi, ta đâm vào bụng hắn khiến hắn chết ngay lập tức. Và ta cũng sẽ giết ngươi nếu ngươi không để ta yên. Nhưng cô bé không dám nói. Yoren không biết về việc cậu nhóc ở chuồng ngựa, cô sợ nếu phát hiện ra thì ông sẽ trừng phạt cô. Arya dám chắc một số kẻ khác trong đoàn cũng từng giết người, đặc biệt là ba kẻ đang bị xích, nhưng thái hậu không truy nã chúng, nên hai việc này không giống nhau.

"Nhìn nó kìa," Lommy Tay Xanh kêu be be. "Tao cá là nó sắp khóc đến nơi rồi. Mày muốn khóc à, Đầu Bướu?"

Đêm hôm trước cô đã khóc trong giấc ngủ khi nằm mơ thấy cha. Sáng hôm sau, Arya thức dậy với đôi mắt đỏ ngàu mệt mỏi. Kể cả muốn cô cũng không thể rơi thêm một giọt nước mắt

nào nữa.

"Nó chuẩn bị tè ra quần rồi," Bánh Nóng chế nhạo.

"Để cậu ta yên," cậu nhóc có mái tóc đen bờm xờm phía sau họ nói. Lommy đã đặt tên cho cậu ta là Bò Đực, vì chiếc mũ sừng mà cậu ta suốt ngày lôi ra đánh bóng nhưng không bao giờ đội. Lommy không dám trêu chọc Bò Đực. Anh ta lớn tuổi hơn và to cao hơn, với bộ ngực rộng và đôi tay rắn rỏi.

"Tốt nhất là mày nên đưa kiếm cho Bánh Nóng đi, Arry," Lommy nói. "Bánh Nóng rất thích nó. Hắn từng đá chết một thằng nhóc đấy. Và tao cá nó cũng có thể làm thế với mày."

"Tao vật ngã nó, đá vào hai hòn bi của nó, rồi tiếp tục đá nó cho đến chết," Bánh Nóng khoác lác. "Tao đá nó tơi bời. Bi của nó vỡ ra, chảy máu, còn của quý của nó thâm xì lại. Nên tốt nhất mày hãy đưa kiếm cho tao đi."

Arya rút thanh kiếm luyện tập từ thắt lưng ra. "Ngươi có thể lấy cái này," cô nói với Bánh Nóng vì không muốn đánh nhau.

"Đấy chỉ là một cây gậy." Thằng nhóc tiến đến gần hơn và cố với lấy chuôi Mũi Kim.

Arya vung gậy và quật vút vào mông con lừa của hắn. Con vật nhảy chồm lên hất Bánh Nóng ngã xuống đất. Cô nhảy xuống khỏi lưng lừa, chĩa cây gậy vào bụng thằng nhóc trong khi nó đang cố đứng dậy. Thằng nhóc càu nhàu ngồi xuống. Rồi cô đánh mạnh vào mặt hắn, và mũi hắn kêu rắc như tiếng cành cây gãy, máu bắt đầu tuôn ra ra từ hai lỗ mũi. Khi Bánh Nóng gào lên khóc, Arya quay sang phía Lommy Tay Xanh, kẻ vẫn đang há hốc mồm trên lưng con lừa của hắn. "Ngươi cũng muốn có kiếm đúng không?" cô quát, nhưng hắn chỉ giơ đôi tay nhuộm xanh lè che mặt và kêu ré lên, tìm cách bỏ chạy.

Bò Đực hét: "Đằng sau kìa." Arya quay lại thấy Bánh Nóng đang quỳ gối, tay nó cầm một hòn đá to lởm chởm. Cô cúi đầu né, hòn đá bay sượt qua, rồi cô nhảy bổ vào hắn. Hắn giơ tay lên đỡ liền bị cô quật xuống lia lịa, vào mông, và cả đầu gối. Cậu nhóc định túm lấy cô nhưng Arya nhanh nhẹn nhảy sang một bên và dùng que vụt vào sau đầu hắn. Bánh Nóng ngã nhào, rồi lảo đảo đứng dậy, khuôn mặt hắn đỏ ửng, bê bết máu và bùn đất. Arya chuyển sang tư thế của một vũ công nước và chờ đợi. Khi hắn tới đủ gần, cô bất thình lình thọc gậy vào giữa hai chân hắn, đòn tấn công mạnh đến nỗi nếu cây kiếm gỗ có đầu nhọn thì nó đã đâm xuyên sang bên kia giữa hai mông của hắn rồi.

Khi Yoren tới và lôi cô ra, Bánh Nóng đã nằm thẳng cẳng dưới đất với chiếc quần ống túm nâu hôi thối và khóc lóc thảm thiết, trong khi Arya vẫn không chịu dừng tay. "Đủ rồi," người đàn ông áo đen gầm lên, tước thanh kiếm gỗ từ tay cô, "ngươi muốn giết thằng ngốc đó à?" Khi Lommy và một số tên khác bắt đầu la hét, ông quay lại phía chúng: "Câm miệng, hoặc là ta sẽ bịt mồm các ngươi lại. Nếu còn để xảy ra chuyện này, ta sẽ trói cả lũ các ngươi lại vứt lên xe và kéo tới Tường Thành." Ông làu bàu. "Còn ngươi phải chịu trừng phạt gấp đôi, Arry. Đi với ta, nhóc. Ngay bây giờ."

Mọi người đều đang nhìn cô, cả ba gã đang bị xích đằng sau xe ngựa cũng vậy. Gã béo nghiến hàm răng nhọn hoắt và rít lên phì phì, nhưng Arya không thèm để ý.

Ông già kéo cô ra khỏi đường tới dưới một tán cây, trong khi cứ chửi thề và lẩm bẩm suốt dọc đường. "Nếu biết trước thế này ta đã để cậu lại Vương Đô rồi. Hiểu chưa, cậu nhóc?" Ông ta lúc nào cũng gằm gừ hai từ đó một cách chua cay để chắc chắn cô có thể nghe rõ. "Cởi quần ra và tụt nó xuống. Nhanh lên, không có ai ở đây cả. Làm đi."

Arya xị mặt ra làm theo. "Ra kia, úp mặt vào cây sồi. Đúng rồi." Cô vòng tay ôm lấy thân cây

và úp mặt vào gỗ xù xì. “Giờ thì hét đi. Hét to lên.”

Ta sẽ không hét, Arya bướng bỉnh nghĩ. Nhưng khi Yoren vụt cây gỗ vào sau đùi cô, Arya không thể không thét lên. “Đau lắm đúng không?” ông nói. “Thử cái này nhé.” Cây gậy tiếp tục vút xuống. Arya lại hét lên và ôm ghì lấy thân cây để không bị ngã. “Một cái nữa.” Cô vẫn ôm thân cây thật chặt, cắn môi nghe gậy xé gió tiến lại gần. Cú đánh khiến cô nhảy dựng lên. Ta không khóc, cô nghĩ. Ta sẽ không làm như vậy. Ta là tiểu thư Nhà Stark ở Winterfell, biểu tượng của chúng ta là sói tuyết, sói tuyết không bao giờ khóc. Cô có thể cảm nhận được máu đang nhỏ xuống từ chân trái. Bắp đùi và mông cô bỏng rát vì đau. “Rốt cuộc cũng chịu lắng nghe,” Yoren nói. “Lần sau nếu cậu dùng cây gậy đó đánh bất cứ người anh em nào, cậu sẽ nhận được gấp đôi những gì mình gây ra, nghe rõ chưa? Giờ thì mặc quần vào!”

Chúng không phải anh em của ta, Arya nghĩ và cúi xuống kéo phắt chiếc quần lên, nhưng cô biết mình không nên nói như vậy. Đôi tay cô lóng ngóng cài chiếc thắt lưng và dây buộc.

Yoren đang nhìn cô. “Có đau không?”

Tĩnh lặng như nước, cô tự nhủ, thầy Syrio Forel đã dạy như vậy. “Một chút.”

Ông già gầm gừ. “Cậu bé bán bánh kia còn đau gấp vạn lần. Cậu ta không giết cha của cháu, và thằng nhóc ăn cắp vặt Lommy cũng vậy, cô bé ạ. Đánh chúng cũng không làm cha cháu sống lại được?”

“Cháu biết rồi,” Arya lẩm bẩm.

“Cháu chưa biết hết mọi thứ đâu. Đáng ra chuyện không như vậy. Ta đã chuẩn bị lên đường, mua xe ngựa và chất hàng hóa sẵn sàng thì một người đàn ông đem đến cho ta một cậu bé, một chiếc túi đầy tiền xu và một thông điệp, không cần biết thông điệp đó đến từ ai. Người đó nói với ta rằng Lãnh chúa Eddard sẽ gia nhập đội áo đen, và sắp tới ông ấy sẽ đi cùng cháu. Cháu nghĩ tại sao ta lại có mặt ở đó? Thật kỳ quặc.”

“Joffrey,” Arya thở dốc. “Ai đó nên giết chết hắn!”

“Sẽ có người làm như vậy, nhưng không phải ta, và cũng không phải cháu.” Yoren ném lại cho cô thanh kiếm gỗ. “Trên xe ngựa có lá chua đấy,” ông nói khi hai người cùng quay lại đường cái. “Nhai vài lá sẽ dễ chịu hơn.”

Đúng là chúng có tác dụng, nhưng mùi vị thật kinh tởm và làm cho nước bọt cô nhổ ra trông như máu. Mặc dù vậy, cô vẫn phải đi bộ cả ngày hôm đó, hôm sau, và hôm sau nữa. Vết thương đau buốt khiến cô không thể cưỡi lên lưng lừa. Bánh Nóng còn thảm hại hơn, Yoren phải xếp vài chiếc thùng xung quanh để lấy chỗ cho cậu ta nằm trên những bao tải lúa mạch trong xe ngựa. Và mỗi lần xe vấp phải một hòn đá, cậu ta lại rên lên. Lommy Tay Xanh không bị thương chút nào, nhưng cậu ta vẫn tránh xa Arya hết sức có thể. “Mỗi lần cậu nhìn hắn là hắn lại giật mình,” Bò Đực nói khi cô đi bộ bên cạnh con lừa của cậu ta. Arya không trả lời. Có lẽ không nói chuyện với ai là an toàn nhất.

Đêm hôm đó cô nằm trên chiếc chăn mỏng rải lên nền đất cứng và ngắm nhìn ngôi sao chổi đỏ rực cả một khoảng trời. Nó vừa lộng lẫy vừa đáng sợ. “Thanh Kiếm Đỏ,” Bò Đực đã đặt tên cho nó như vậy; cậu ta cho rằng trông nó giống như một thanh kiếm, mà lưỡi kiếm vừa được rèn xong vẫn còn đang nóng đỏ. Khi Arya cố nheo mắt nhìn, cô cũng thấy hình dáng thanh kiếm, tuy nhiên cô chẳng lạ gì thanh kiếm ấy. Đó là thanh Băng Đao của cha, toàn bộ được rèn bằng thép Valyrian, và màu đỏ chính là máu của Lãnh chúa Eddard sau khi Ser Ilyn, tên đồ tể của nhà vua, chặt đầu ông. Yoren đã không cho cô nhìn khi sự việc xảy ra, tuy nhiên cô nghĩ chắc hẳn ngôi sao chổi trông khá giống thanh Băng Đao lúc đó.

Cuối cùng cô cũng chìm vào giấc ngủ, cô mơ về nhà. Vương lộ trải dài qua Winterfell và tới thẳng Tường Thành, và Yoren đã hứa ông sẽ đưa cô đến đó mà không để ai biết thân phận trước đây của cô. Cô đang nóng lòng được gặp lại mẹ, anh Robb, và Bran và Rickon... nhưng người cô nghĩ đến nhiều nhất là Jon Snow. Có lúc cô ước mình có thể đến Tường Thành trước khi tới Winterfell, để Jon xoa đầu cô và gọi cô là "em gái nhỏ". Cô sẽ nói với anh rằng, "em nhớ anh," và chắc chắn cả hai sẽ nói câu đó cùng một lúc, như trước đây họ vẫn thường đồng thanh nói một câu giống nhau. Cô rất muốn điều đó trở thành sự thật. Muốn hơn bất cứ thứ gì khác trên đời.

SANSA

Ngày lễ đặt tên của vua Joffrey bắt đầu bằng buổi bình minh rạng rỡ và lộng gió, với chiếc đuôi sao chổi dài hiện rõ đằng sau những đám mây trôi hối hả. Sansa đang ngắm nhìn khung cảnh ấy từ cửa sổ tòa lâu đài khi Ser Arys Oakheart đến hộ tống cô tới trường đấu ngựa.

"Theo ngài thì nó có ý nghĩa gì?" cô hỏi người hiệp sĩ.

"Để tôn vinh vị hôn phu của tiểu thư đấy," Ser Arys trả lời ngay lập tức. "Hãy nhìn nó rực rỡ quét ngang bầu trời ngày hôm nay, đúng vào ngày lễ đặt tên của nhà vua, như thể đích thân các vị thần đã treo một lá cờ biểu trưng cho thanh danh của người vậy. Người dân đặt tên cho nó là Ngôi sao chổi của vua Joffrey."

Chắc chắn đó là những gì họ nói với Joffrey; nhưng Sansa không tin lắm. "Ta nghe những người hầu gọi đó là Đuôi Rồng."

"Vua Joffrey ngồi đúng nơi Rồng Aegon từng ngự, ở tòa lâu đài được chính con trai ông ta xây cất." Ser Arys nói. "Nhà vua là người kế thừa của rồng, và màu đỏ thẫm là màu của Nhà Lannister, thêm một dấu hiệu nữa. Ngôi sao chổi này được gửi đến để báo hiệu việc Joffrey kế thừa ngôi báu, không còn nghi ngờ gì cả. Và điều đó còn có nghĩa là người sẽ chiến thắng trước những kẻ thù của mình."

Thật vậy sao? Cô tự hỏi. Các vị thần tàn ác đến thế sao? Giờ đây trong số những kẻ thù của Joffrey còn có mẹ cô, và anh trai cô – Robb. Cha cô đã chết theo lệnh của nhà vua. Chẳng lẽ Robb và mẹ cô sẽ là những người tiếp theo phải chết? Ngôi sao chổi đỏ rực, nhưng Joffrey vừa thuộc Nhà Baratheon, vừa thuộc Nhà Lannister, và biểu tượng của nhà Baratheon là con hươu đực màu đen trên nền vàng. Vậy tại sao các vị thần không gửi cho Joff một ngôi sao chổi màu vàng?

Sansa đóng cánh cửa chớp và quay người rời khỏi cửa sổ. "Hôm nay trông cô rất dễ thương, thưa tiểu thư." Ser Arys nói.

"Cảm ơn ngài." Vì biết Joffrey sẽ yêu cầu cô tham dự cuộc đấu ngựa tôn vinh ngài, nên Sansa vô cùng chú ý đến trang phục và gương mặt của mình. Cô mặc một chiếc váy lụa dài màu tím nhạt và cài trâm tóc bằng đá mặt trăng, một món quà từ Joffrey. Bộ trang phục có tay áo dài để che những vết thâm tím trên cánh tay. Chúng cũng là những món quà của Joffrey. Khi mọi người nói với hắn rằng Robb đã xưng Vua Phương Bắc, cơn thịnh nộ của hắn trở nên đáng sợ, và hắn đã đưa Ser Boros đến đánh Sansa.

"Chúng ta đi chứ?" Ser Arys đưa tay ra và cô đi theo ông ra trường đấu. Nếu bắt buộc phải có một cận vệ của nhà vua giám sát từng bước đi của mình thì Sansa muốn đó phải là Arys. Ser Boros nóng tính, Ser Meryn lạnh lùng, và đôi mắt vô cảm lạ kỳ của Ser Mandon khiến cô không thoải mái, còn Ser Preston đối xử với cô như một đứa nhóc đần độn. Trong khi đó Arys Oakheart lịch sự và nói chuyện với cô một cách chân thành. Có lần ông thậm chí đã phản đối khi Joffrey yêu cầu ông đánh cô. Cuối cùng ông cũng đánh, nhưng không mạnh tay như Ser Meryn hay Ser Boros, và ít nhất thì ông cũng đã phản kháng. Những người khác vẫn tuân lệnh và không thắc mắc điều gì... trừ Chó Săn, nhưng Joff chưa bao giờ bắt Chó Săn trừng phạt cô. Hắn sử dụng năm người còn lại vào việc đó.

Ser Arys có mái tóc màu nâu nhạt và một khuôn mặt không gây cho người khác cảm giác khó chịu. Hôm nay trông ông khá bảnh bao với áo choàng bằng lụa trắng và khuy cài hình chiếc lá vàng; một cây sồi tán rộng được thêu bằng những sợi chỉ vàng lấp lánh trên ngực áo.

“Ngài nghĩ ai sẽ đạt danh hiệu đấu sĩ danh dự của ngày hôm nay?” Sansa hỏi khi họ khoác tay nhau bước xuống từng bậc thang.

“Tôi chứ ai,” Ser Arys mỉm cười trả lời. “Nhưng tôi sợ chiến thắng ấy sẽ rất nhạt nhẽo. Đây là một trường đấu nhỏ và tồi tàn. Chỉ cần ghi hai điểm là vào vòng trong, cả cận vệ và kỵ binh tự do cũng tham gia. Đánh ngã những cậu nhóc con thì chẳng có gì đáng tự hào cả.”

Theo trí nhớ của Sansa, trận đấu ngựa gần đây nhất không giống như thế này. Vua Robert đã tổ chức nó để vinh danh cha của cô. Các vị lãnh chúa tối cao và những nhà vô địch huyền thoại đến từ khắp nơi trong vương quốc để tranh tài, và cả thành phố đều háo hức đón xem. Cô vẫn nhớ khung cảnh huy hoàng ấy: một dãy trại được dựng dọc bờ sông, trên mỗi cánh cửa vào trại là một chiếc khiên hiệp sĩ, những hàng dài cờ đuôi nheo bằng lụa bay bay trong gió, ánh nắng lấp lóa phản chiếu lên vũ khí và đinh thúc ngựa. Ban ngày, tiếng kèn trumpet hòa cùng tiếng vó ngựa, còn buổi đêm lúc nào cũng sôi động với màn hát hò và yến tiệc. Đó là những ngày tuyệt vời nhất trong đời cô, nhưng giờ đây, chúng dường như đã trở thành ký ức từ một thời xa lắm. Robert Baratheon đã chết, và cha cô cũng vậy, ông bị chặt đầu vì tội phản quốc trên Đại Điện Baelor. Giờ đây trên đất nước này có ba vị vua, chiến tranh nổ ra ác liệt bên kia dòng Trident, trong khi thành phố này chỉ chứa toàn những gã đàn ông yếu đuối. Chẳng thế mà họ phải tổ chức cuộc đấu cho Joff đằng sau những bức tường đồ sộ của Tháp Đỏ.

“Ngài có nghĩ thái hậu sẽ tham dự không?” Sansa luôn cảm thấy an toàn khi có Cersei ở đó để kiềm chế con trai bà.

“Tôi sợ là không đâu, thưa tiểu thư. Hội đồng đang họp bàn một việc quan trọng.” Ser Arys hạ giọng. “Lãnh chúa Tywin đã tới ẩn nấp ở Harrenhal thay vì đem quân đội của ông ta tới thành phố theo yêu cầu của thái hậu. Thái hậu đã rất giận dữ.” Ông im lặng khi một nhóm lính canh của Nhà Lannister trong trang phục áo choàng đỏ và mũ có biểu tượng sư tử diễu qua. Ser Arys rất thích buôn chuyện, nhưng chỉ khi ông chắc chắn rằng không có ai nghe thấy.

Đám thợ mộc đã xây dựng một hành lang và trường đấu ở sân trong lâu đài. Thực tình đó là một cảnh tượng sơ sài, và đám người đến xem cuộc đấu chỉ lèo tèo ngồi hết phân nửa số ghế. Hầu hết người xem là lính canh trong trang phục áo choàng vàng của Đội Gác Thành, hoặc là áo choàng đỏ của Nhà Lannister; ở đó vẫn có các lãnh chúa, quý bà, quý cô, nhưng không đáng kể, số còn lại thì vẫn đang tham dự buổi chầu. Lãnh chúa Gyles Rosby mặt xám xịt đang ho vào một mảnh vải lụa màu hồng. Phu nhân Tanda ngồi giữa hai con gái: Lollys khù khờ và Falyse giọng chua như dấm. Jalabhar Xho da đen như gỗ mun là một kẻ bị lưu đày và không còn nơi ẩn náu nào khác, tiểu thư Ermesande thì vẫn còn là một bé gái ngồi trên đùi vú em. Vấn đề là cô bé sẽ được gả cho một trong những anh em họ của thái hậu, và Nhà Lannister có thể chiếm được đất đai của cô bé.

Đức vua ngồi dưới chiếc màn trướng màu đỏ, một chân vắt vẻo trên tay ghế gỗ trạm trổ. Công chúa Myrcella và hoàng tử Tommen ngồi phía sau chàng. Đằng sau bục ngồi cho các thành viên trong hoàng tộc, Sandor Clegane đang đứng gác, hai tay hắn đặt trên chiếc đai đeo gươm. Chiếc áo choàng trắng biểu trưng của Đội Gác Thành ôm lấy đôi vai rộng và được thắt bằng một chiếc ghim gài cổ áo nạm ngọc, trông có phần thiếu tự nhiên khi kết hợp với trang phục bằng vải thô màu nâu và chiếc áo bằng da ngựa. “Tiểu thư Sansa,” Chó Săn nói cộc lốc khi nhìn thấy cô. Giọng hắn khô khốc như âm thanh của một chiếc cưa xẻ gỗ. Những vết sẹo bỏng trên mặt và cổ khiến một bên miệng co rút lại mỗi khi hắn nói chuyện.

Công chúa Myrcella gật đầu e lệ chào Sansa, nhưng hoàng tử nhỏ bụ bẫm Tommen thì nhảy lên háo hức. “Sansa, chị có nghe không? Em được cưỡi ngựa trong buổi đấu ngày hôm nay đấy. Mẹ bảo em có thể được cưỡi ngựa.” Tommen chỉ mới lên tám. Cậu bé làm Sansa nhớ tới em trai nàng, Bran. Chúng bằng tuổi nhau. Bran đang ở lại Winterfell, tuy tàn tật nhưng thằng bé được an toàn.

Sansa sẽ đánh đổi bất cứ thứ gì để được về bên em ấy. “Chị lo cho số phận những kẻ thù của em quá,” cô nói với Tommen một cách nghiêm túc.

“Kẻ thù của em ấy sẽ được nhồi rơm,” Joff nói và đứng dậy. Nhà vua mặc một chiếc áo giáp che ngực mạ vàng, với hình ảnh một con sư tử đang gầm khắc trên ngực áo, như thể hắn đang hy vọng cuộc đấu sẽ nuốt chửng họ bất cứ lúc nào. Hôm nay nhà vua bước sang tuổi mười ba. So với tuổi thì hắn khá cao lớn, với đôi mắt xanh lá và mái tóc vàng đặc trưng của Nhà Lannister.

“Chào bệ hạ,” cô nói và khẽ nhún đầu gối cúi chào.

Ser Arys cúi gập người. “Bệ hạ thứ lỗi. Thần phải đi chuẩn bị cho cuộc đấu.”

Joffrey phẩy tay cho ông lui nhanh trong khi ngắm nghía Sansa từ đầu đến chân. “Ta rất vui vì nàng đeo những viên đá quý ta tặng.”

Vậy là hôm nay nhà vua quyết định tỏ ra lịch thiệp. Sansa thở phào nhẹ nhõm. “Cảm ơn bệ hạ đã tặng chúng cho em... và vì cả những lời âu yếm của chàng nữa. Em cầu cho chàng một ngày lễ đặt tên may mắn, thưa bệ hạ.”

“Nàng ngồi đi,” Joff chỉ cho cô một chiếc ghế trống bên cạnh ghế của mình. “Nàng đã nghe chưa? Vua Ăn Mày đã chết rồi đấy.”

“Ai cơ?” Trong giây lát, Sansa lo sợ rằng nhà vua đang nói đến Robb.

“Viserys. Con trai cuối cùng của Vua Điên Aerys. Hắn đã rong ruổi khắp các Thành Phố Tự Trị kể từ trước khi ta ra đời, và tự nhận mình là vua. Hừm, mẹ nói người Dothraki cuối cùng cũng đội lên đầu hắn một chiếc vương miện. Bằng vàng nấu chảy.” Nhà vua cười lớn. “Tức cười thật, nàng có thấy vậy không? Rồng là biểu tượng của bọn chúng. Nó cũng giống như việc một con sói nào đó giết chết người anh trai phản bội của nàng. Có lẽ sau khi bắt được hắn, ta sẽ cho chó sói ăn thịt hắn. Ta đã nói với nàng rằng ta quyết định thách hắn đấu tay đôi chưa nhỉ?”

“Em rất muốn được chứng kiến, thưa bệ hạ.” Sansa nói với giọng điềm tĩnh và lịch sự, nhưng dù vậy Joffrey vẫn nheo mắt lại, cố đoán xem cô có đang nói mỉa mình không.

“Chàng có tham dự trận đấu nào không?” cô hỏi nhanh.

Nhà vua nhíu mày. “Mẹ nói không cần thiết, vì cuộc đấu hôm nay là để vinh danh ta. Nếu không chắc chắn ta sẽ là nhà vô địch. Phải vậy không, Chó Săn?”

Miệng Chó Săn khẽ giật giật khi hắn trả lời: “Chiến thắng đám người này ấy à? Tại sao không?”

Sansa nhớ Chó Săn từng vô địch trong buổi đấu ngựa của cha cô. “Vậy hôm nay ngài có tham gia không?” cô hỏi.

Giọng Clegane đầy sự khinh miệt: “Chẳng đáng để ta trang bị giáp và vũ khí. Đây là cuộc đấu của lũ ruồi muỗi thì đúng hơn.”

Nhà vua cười lớn. “Con chó của ta sủa dữ lắm. Có lẽ ta nên yêu cầu hắn chiến đấu với nhà vô địch hôm nay. Cho đến khi có kẻ bỏ mạng thì thôi.” Joffrey rất thích bắt người khác đánh nhau cho đến chết.

“Vậy thì chắc chắn bệ hạ sẽ mất đi một hiệp sĩ.” Chó Săn chưa bao giờ mang lời thề của hiệp sĩ. Anh trai ông ta là hiệp sĩ, và ông ghét anh trai mình.

Một hồi kèn trumpet vang lên. Nhà vua ngồi xuống ghế và nắm tay Sansa. Hành động ấy đã từng khiến trái tim cô loạn nhịp; nhưng đó là trước khi nhà vua đáp lại lời cầu xin khẩn thiết của cô bằng cái đầu của cha cô. Giờ đây, mỗi sự động chạm của hắn làm cô khiếp sợ, nhưng cô biết không nên để lộ điều đó. Cô cố gắng ngồi yên.

"Ser Meryn Trant của Ngự Lâm Quân," sứ giả xướng lên.

Ser Meryn tiến vào từ phía tây của đấu trường trong bộ giáp trắng được dát vàng sáng loáng, cưỡi trên lưng một con ngựa chiến màu trắng sữa với chiếc bờm xám mượt mà. Áo choàng phấp phới buông sau lưng ông ta trông như một cánh đồng tuyết trắng. Trên tay ông là cây thương dài gần bốn mét.

"Ser Hobber của Nhà Redwyne, vùng Arbor," sứ giả thông báo. Ser Hobber phi nước kiệu tiến vào từ phía đông, cưỡi trên con ngựa giống màu đen với tấm phủ lưng ngựa màu xanh và đỏ tía. Cây thương của anh ta có sọc văn cùng màu, và trên chiếc khiên là hình chùm nho, biểu tượng của Nhà Redwyne. Anh em sinh đôi Nhà Redwyne là những vị khách không mời của thái hậu, và ngay cả Sansa cũng vậy. Cô không hiểu họ tham gia cuộc đấu ngựa của Joffrey là theo ý của ai. Chắc chắn đó không phải là ý tưởng của họ.

Theo dấu hiệu của người chủ trì cuộc đấu, hai bên tham chiến bắt đầu đặt ngang giáo để vào tư thế chuẩn bị tấn công và thúc ngựa tiến lên. Trên khán đài, những lính canh, lãnh chúa, quý bà và quý cô đang hò hét. Hai kỵ sĩ lao vào nhau rồi đâm sầm giữa đấu trường. Cú va chạm làm hai chiếc thương vỡ tan thành nhiều mảnh trong tức khắc. Hobber Redwyne hơi loạng choạng sau cú đâm, nhưng vẫn cố gắng ngồi vững trên lưng ngựa. Họ thúc ngựa về hai phía của đấu trường, vứt cây thương hỏng đi và nhận cây thương mới từ các cận vệ. Ser Horas Redwyne, người anh em sinh đôi với Ser Hobber đang hò hét cổ vũ em mình.

Nhưng ở lần giao đấu thứ hai, Ser Meryn vung mũi thương đâm trúng ngực Ser Hobber, khiến anh ta ngã nhào từ trên yên ngựa xuống đất. Ser Horas chửi thề và chạy ra đưa người anh em tả tơi của mình ra khỏi đấu trường.

"Đánh chán quá," vua Joffrey nói.

"Ser Balon Swann của vùng Stonehelm, thuộc đội áo choàng đỏ," sứ giả hô vang. Một đôi cánh lớn màu trắng là vật trang trí trên chiếc mũ vĩ đại của Ser Balon, còn trên khiên của hắn là hình ảnh hai con thiên nga đen trắng. "Morros của Nhà Slynt, người thừa kế của Lãnh chúa Janos từ lâu đài Harrenhal."

"Nhìn gã oắt con đần độn đó kìa," Joff hét to đến nỗi cả nửa sân cũng có thể nghe tiếng. Morros chỉ là một cận vệ mới vào nghề ở thời điểm đó. Hắn còn lúng túng không biết cầm thương và khiên như thế nào. Cây thương là vũ khí của một kỵ sĩ, Sansa biết điều đó, trong khi Nhà Slynts chỉ thuộc tầng lớp trung lưu. Lãnh chúa Janos trước đây là chỉ huy Đội Gác Thành trước khi Joffrey cho ông ta cai quản Hanrenhal và gia nhập hội đồng.

Ước gì hắn lộn cổ và tự thấy nhục nhã vì điều đó, Sansa cay cú nghĩ. Ta mong Ser Balon sẽ giết chết hắn. Khi Joffrey tuyên bố chặt đầu cha cô, chính Janos Slynt đã giơ cao chiến lợi phẩm là đầu của Lãnh chúa Eddard, và treo nó lên cho nhà vua cùng toàn thể đám đông trông thấy, trong khi Sansa khóc lóc kêu gào thảm thiết.

Morros mặc một chiếc áo choàng kẻ ô vuông đen sọc vàng bên ngoài bộ giáp đen có những đường lượn sóng trang trí. Trên chiếc khiên của hắn là cây thương nhuốm máu mà cha hắn đã chọn là biểu tượng cho gia tộc mới được "thăng cấp" của ông ta. Nhưng dường như hắn không biết làm gì với chiếc khiên khi thúc ngựa phi lên, và mũi thương của Ser Balon đã kịp đâm trúng chiếc khiên hình vuông có khắc huy hiệu. Morros làm rơi cả cây thương, cố gắng giữ thăng bằng nhưng thất bại. Một chân anh ta mắc vào bàn đạp ngựa, con ngựa chiến bỏ chạy

thục mạng và kéo lê anh ta tới tận cuối trường đấu, đầu anh ta liên tục đập mạnh xuống nền đất. Joff hú lên nhạo báng. Sansa sợ hãi tự hỏi không biết các vị thần có nghe được lời cầu nguyện về việc báo thù của cô hay không. Nhưng khi Morros Slynt được gỡ ra khỏi con ngựa, dù người anh ta bê bết máu nhưng vẫn chưa chết. "Tommen, chúng ta đã chọn nhầm đối thủ cho em," nhà vua nói với cậu em trai. "Hiệp sĩ nhồi rơm còn đấu tốt hơn gã kia nhiều."

Tiếp theo là lượt của Ser Horas Redwyne. Anh ta đấu thương giỏi hơn người anh em sinh đôi của mình và đánh bại một kỵ sĩ già trên chiếc yên ngựa kẻ sọc xanh trắng trang trí hình quái vật mình sư tử đầu chim màu bạc. Dù có vẻ ngoài đẹp lộng lẫy, nhưng người kỵ sĩ già lại thể hiện một màn giao tranh kém cỏi. Joffrey cong môi. "Thật là một màn đấu vớ vẩn."

"Thần đã cảnh báo với bệ hạ rồi," Chó Săn nói. "Chỉ là cuộc đấu của lũ ruồi muỗi thôi."

Nhà vua càng lúc càng thấy chán nản, và điều đó khiến Sansa lo lắng. Cô cụp mắt xuống và quyết tâm giữ im lặng, dù có chuyện gì xảy ra. Khi tâm trạng của Joffrey Baratheon không tốt thì mọi lời nói đều có thể thổi bùng cơn thịnh nộ của hắn.

"Lothor Brune, kỵ binh tự do dưới trướng Lãnh chúa Baelish," sứ giả hô vang, "Ser Dontos, đến từ Nhà Hollard."

Kỵ binh tự do là một người đàn ông nhỏ nhắn trong bộ giáp rập nổi và không có hình trang trí. Khi ông đã xuất hiện ở phía tây đấu trường, ở đầu bên kia vẫn chưa thấy có dấu hiệu nào của đối thủ. Cuối cùng một con ngựa đực màu hạt dẻ cũng phi nước kiệu vào, cuốn theo cơn lốc vải lụa đỏ tươi và đỏ thẫm, nhưng Ser Dontos không cưỡi trên lưng ngựa. Ông ta xuất hiện một lát sau đó, chửi thề và bước đi loạng choạng, trên người mặc mỗi tấm giáp che ngực và đội chiếc mũ lông chim. Hai cẳng chân gầy gò xanh xao, và của quý của ông ta lắc lư một cách tục tĩu khi chạy đuổi theo con ngựa. Khán giả ồ lên, la hét và chửi bới. Nắm được dây cương ngựa, Ser Dontos cố trèo lên, nhưng con vật không chịu đứng yên và tay kỵ sĩ đã say đến nỗi không đặt nổi lên bàn đạp ngựa.

Lúc đó đám đông đang rộ lên với những tràng cười... tất cả mọi người trừ nhà vua. Ánh mắt này của Joffrey, Sansa nhớ rất rõ, chính là ánh mắt của hắn khi ở Đại Điện Baelor ngày hắn tuyên bố xử tử Lãnh chúa Eddard Stark. Cuối cùng Ser Dontos cũng bỏ cuộc sau một hồi nỗ lực, ngồi bệt xuống đất và tháo chiếc mũ lông chim ra. "Ta thua rồi," hắn gào lên. "Đem rượu cho ta đi."

Nhà vua đứng dậy. "Đem một thùng to từ hầm rượu ra đây! Ta sẽ xem hắn chết đuối trong rượu như thế nào."

Sansa nói vội: "Không được làm thế."

Joffrey quay đầu lại. "Nàng vừa nói gì?"

Sansa không thể hiểu tại sao nàng lại thốt ra điều đó. Cô điên rồi sao? Nói không với hắn ngay trước một nửa quần thần? Cô không có ý gì, chỉ là... Ser Dontos nát rượu, ngu ngốc và vô dụng, nhưng ông ta không làm hại ai.

"Nàng nói ta không được làm thế sao? Không được sao?"

"Cầu xin bệ hạ," Sansa nói, "Em chỉ muốn nói… nếu giết người trong ngày lễ đặt tên của chàng thì sẽ rất xui xẻo, thưa bệ hạ."

"Nàng nói dối," Joffrey nói. "Ta nên dìm chết nàng cùng với hắn, nếu nàng lo lắng cho hắn đến như vậy."

“Em không lo cho hắn, thưa bệ hạ.” Những lời của cô tuôn ra trong tuyệt vọng. “Dìm chết hắn hay chặt đầu hắn… chàng hãy để đến ngày mai, nếu chàng thích, nhưng xin chàng… không phải là hôm nay, không phải trong ngày lễ đặt tên của chàng. Em không đành lòng để những điều xui xẻo đến với chàng... đối với các vị vua đó là điều kinh khủng nhất, những người hát rong đều nói như vậy…”

Joffrey quắc mắt. Hắn biết cô đang nói dối, và cô có thể nhận thấy điều đó. Nhà vua sẽ bắt cô phải trả giá vì chuyện này.

“Tiểu thư nói đúng đấy,” Chó Săn nói. “Một người gieo hạt gì vào ngày lễ đặt tên của mình thì sẽ gặt quả đó trong suốt năm tiếp theo.” Ông ta nói giọng đều đều, như thể không cần biết nhà vua có tin những gì mình nói hay không. Có thật không nhỉ? Sansa không biết. Đó chỉ là những điều cô vừa nói trong cơn tuyệt vọng để khỏi bị trừng phạt mà thôi.

Joffrey ngồi lại ghế và búng tay với Ser Dontos, với vẻ mặt không lấy gì làm vui vẻ. “Đưa hắn đi. Ta sẽ giết hắn vào ngày mai. Thằng đần độn.”

“Đúng vậy,” Sansa nói. “Một gã đần. Bệ hạ thật thông minh khi nhận ra điều đó. Hắn phù hợp để làm một tên hề hơn là một hiệp sĩ, chẳng phải vậy sao? Chàng nên cho hắn mặc quần áo sặc sỡ và làm một tên hề mua vui. Hắn không xứng đáng để được chết một cách nhanh chóng như vậy.”

Nhà vua nhìn cô hồi lâu. “Có lẽ nàng cũng không quá ngốc nghếch như mẫu hậu vẫn nói.” Sau đó nhà vua cao giọng. “Ngươi đã nghe thấy người đẹp của ta nói chưa, Dontos? Từ ngày hôm nay, ngươi sẽ là tên hề mới của ta. Ngươi có thể ngủ với Moon Boy và mặc những bộ đồ sặc sỡ.”

Tỉnh lại sau phen suýt chết, Ser Dontos lê gối khẩn thiết nói: “Cảm ơn bệ hạ. Và cảm ơn tiểu thư. Cảm ơn.”

Trong khi hai tên lính gác của nhà Lannister dẫn hắn ra ngoài, vị cố vấn tiệc tùng của nhà vua tiến tới lễ đài. “Thưa bệ hạ,” ông ta nói, “thần nên triệu tập một đối thủ mới cho Brune, hay là chuyển sang hiệp đấu khác ạ?”

“Thôi khỏi. Chúng là lũ ruồi muỗi chứ hiệp sĩ nỗi gì. Nếu hôm nay không phải ngày lễ đặt tên của ta thì ta đã cho chúng chết hết rồi. Buổi đấu ngựa kết thúc. Bảo chúng cuốn xéo khỏi đây đi.”

Vị cố vấn tiệc tùng cúi người chào, nhưng hoàng tử Tommen thì không chịu nghe lời như vậy. “Em phải được chiến đấu với kỵ sĩ rơm chứ.”

“Không phải hôm nay.”

“Nhưng em muốn cưỡi ngựa!”

“Ta không quan tâm.”

“Mẹ nói em có thể cưỡi ngựa cơ mà.”

“Đúng vậy,” Công chúa Myrcella đồng tình.

“Mẹ nói,” nhà vua mỉa mai. “Đừng có cư xử trẻ con như vậy.”

“Bọn em đã lớn đâu,” Myrcella nói với vẻ ngạo mạn. “Nên phải được cư xử trẻ con chứ.”

Chó Săn cười lớn. “Công chúa thắng rồi.”

Joffrey đã thua. “Được rồi. Ngay cả em trai ta cũng không thể đấu dở hơn những kẻ vừa rồi được. Người đâu, đem bia tập đấu ra đây. Tommen muốn được thử làm con muỗi.”

Tommen reo lên sung sướng và nhảy xuống chuẩn bị sẵn sàng, đôi chân nhỏ mũm mĩm của cậu giậm thình thịch. “Chúc may mắn,” Sansa nói với theo cậu bé.

Họ đặt chiếc bia tập đấu ở đầu kia của đấu trường trong khi con ngựa nhỏ của hoàng tử đang được đóng yên. Đối thủ của Tommen là một chiến binh bằng da độn rơm, có kích thước bằng một đứa trẻ và đang cưỡi trên một cái trụ, một tay cầm khiên, tay kia cầm cây chùy độn bông. Ai đó đã buộc một đôi gạc hươu lên đầu hiệp sĩ nhồi bông. Vua Robert, cha của Joffrey cũng từng đeo sừng hươu trên mũ, theo như trí nhớ của Sansa... nhưng chú của Joffrey cũng vậy: Lãnh chúa Renly, em trai Robert, giờ trở thành một tên phản bội và tự phong vương cho mình.

Hai lính cận vệ giúp hoàng tử mặc lên mình bộ giáp màu bạc và đỏ thẫm. Một chùm lông vũ dài màu đỏ được gắn trên chỏm mũ của cậu; con sư tử của Nhà Lannister và đôi gạc hươu của nhà Baratheon cũng được khắc trên khiên. Hai cận vệ giúp cậu leo lên ngựa, và Ser Aron Santagar, hiệp sĩ cấp cao của Tháp Đỏ, bước lên đưa cho Tommen một thanh kiếm bạc dài, lưỡi kiếm hình chiếc lá, được rèn riêng để vừa tay của cậu bé 8 tuổi.

Tommen giơ cao lưỡi kiếm. “Casterly Rock!” cậu bé hét lớn bằng chất giọng trẻ con lanh lảnh khi thúc ngựa phi qua đống đất chỗ bia tập đấu. Phu nhân Tanda và Lãnh chúa Gyles bắt đầu hò hét cổ vũ, cả Sansa cũng góp giọng cùng với họ. Nhà vua ngồi xem trong im lặng.

Tommen tiến lên rất nhanh nhẹn, vung cây kiếm một cách đầy khí thế và đâm mạnh vào khiên của kỵ sĩ nhồi bông khi cậu phi qua. Chiếc bia xoay tròn, cây chùy nhồi bông cũng quay một vòng và giáng một cú khá mạnh vào sau đầu cậu bé. Tommen ngã khỏi lưng ngựa, bộ giáp mới của cậu kêu loảng xoảng giống như chiếc túi đựng đầy cốc, bình, chai, lọ cũ rơi phịch xuống nền đất. Kiếm của cậu bay mất, con ngựa nhỏ phi nước đại chạy khỏi đấu trường, và những lời nhạo báng bắt đầu râm ran mỗi lúc một to. Trong số đó, tiếng vua Joffrey cười vang to nhất.

“Ôi,” công chúa Myrcella hét lên. Cô bé vội chạy xuống khỏi lễ đài đến chỗ cậu em bé bỏng của mình.

Sansa tiếp tục thấy mình dũng cảm một cách kỳ lạ. “Chàng nên đi với em ấy,” Sansa nói với nhà vua. “Em chàng có thể bị thương đấy.”

Joffrey nhún vai. “Bị thương thì đã sao?”

“Chàng nên đỡ em ấy dậy và khen em đã cưỡi ngựa rất giỏi.” Sansa dường như không thể bắt mình dừng lại được.

“Nó bị ngã khỏi ngựa và rơi xuống đất, thế mà là cưỡi ngựa giỏi sao?”

“Nhìn kìa,” Chó Săn ngắt lời. “Hoàng tử can đảm lắm. Cậu ấy chuẩn bị thử lại lần nữa.”

Bọn họ đang giúp hoàng tử Tommen trèo lên lưng con ngựa nhỏ. Giá mà Tommen làm anh chứ không phải Joffrey, Sansa nghĩ. Ta sẽ rất sẵn lòng cưới Tommen.

Tiếng ồn từ phía cổng lâu đài làm tất cả mọi người ngạc nhiên. Những sợi xích kêu leng keng khi chiếc khung lưới sắt được kéo lên, và chiếc cổng vĩ đại mở ra cùng với tiếng cọt kẹt ghê rợn của bản lề bằng sắt.

“Ai bảo bọn chúng mở cổng vậy?” Joff hỏi. Cánh cổng của Tháp Đỏ đã được đóng lại nhiều

ngày nay vì những chuyện rắc rối xảy ra trong thành phố.

Một đoàn kỵ sĩ xuất hiện cùng với tiếng kim loại xủng xoẻng và tiếng vó ngựa lộc cộc. Clegane bước tới gần nhà vua, một tay đặt trên chuôi thanh trường kiếm. Những vị khách trông tả tơi, phờ phạc và nhếch nhác, nhưng lá cờ họ mang theo là biểu tượng của nhà Lannister, con sư tử vàng trên nền đỏ thẫm. Có một số người mặc áo choàng đỏ, đó là những hiệp sĩ cấp cao của nhà Lannister, nhưng nhiều hơn cả vẫn là kỵ binh tự do và lính đánh thuê. Một đám tàn binh lỉnh kỉnh giáo gươm… và cả những người trông như bọn dã nhân gớm ghiếc bước ra từ câu chuyện cổ của Già Nan, những câu chuyện mà Bran rất thích. Bọn họ mặc áo da đã sờn cũ kỹ, râu tóc dài lởm chởm. Vài người phải băng bó các vết thương ở trán hay cánh tay, thậm chí một số người còn bị chột, mất tai hoặc mất các ngón tay.

Chính giữa đám kỵ sĩ là một người cưỡi trên lưng con ngựa chiến cao lớn, được đóng yên trước sau cao vổng lên kỳ cục, đó chính là người em trai quái dị của thái hậu, Tyrion Lannister, mà người ta vẫn gọi là Quỷ Lùn. Hắn để râu mọc lên lởm chởm trên khuôn mặt bị đấm sưng vù, cho đến khi nó trở thành một mớ hỗn độn nửa vàng nửa đen. Sau lưng hắn là chiếc áo choàng lông thú trắng đen trùm vai. Tay trái hắn nắm dây cương và tay phải được treo lên cổ bằng một dải lụa trắng. Dù thế, trông hắn vẫn kỳ cục như hồi hắn đến thăm Winterfell theo trí nhớ của Sansa. Với cái trán dô và đôi mắt lệch, hắn là người xấu xí nhất mà Sansa từng gặp.

Dù vậy, Tommen vẫn quặp chân thúc con ngựa nhỏ chạy dọc trường đấu và reo lên mừng rỡ. Một trong những gã hoang dã với đám râu tóc che gần hết khuôn mặt tiến đến nhấc cậu bé xuống khỏi lưng ngựa, cởi giáp cùng những thứ khác trên người cậu bé và đặt cậu xuống đất bên cạnh Tyrion. Tiếng cười của Tommen vang vọng trong những bức tường thành, trong khi Tyrion vỗ vỗ vào chiếc áo giáp của cậu bé còn Sansa kinh ngạc phát hiện ra hai cậu cháu cao bằng nhau. Myrcella chạy đến sau em trai, và gã lùn ôm cô bé xoay một vòng, mừng rỡ hét lớn.

Tyrion thả công chúa xuống đất, hôn nhẹ lên trán cô bé rồi đi xuyên qua đấu trường tiến đến trước mặt Joffrey. Hai người tùy tùng của hắn theo sát phía sau. Một tên lính đánh thuê có mái tóc và đôi mắt màu đen đảo qua đảo lại giống như mèo đang truy đuổi con mồi, và một thanh niên tiều tụy bị chột mắt. Tommen và Myrcella đi theo sau bọn họ.

Người lùn quỳ xuống chào nhà vua: “Bệ hạ.”

“Ông…,” Joffrey nói.

“Đúng, là ta,” Quỷ Lùn đồng ý “nhưng ta nghĩ một cử chỉ chào đón lịch sự với cậu ruột, và với một người lớn tuổi cũng là cần thiết.”

“Bọn họ nói ngài chết rồi cơ mà,” Chó Săn nói.

Người đàn ông bé nhỏ liếc mắt nhìn người đàn ông cao lớn. Một mắt màu xanh, mắt còn lại màu đen, và cả hai đều sắc lạnh. “Ta đang nói chuyện với nhà vua, không nói chuyện với chó.”

“Cháu rất vui vì cậu không chết,” Công chúa Myrcella nói.

“Chúng ta đều nhất trí điều đó, bé con.” Tyrion quay lại nói với Sansa: “Tiểu thư, tôi rất tiếc vì những mất mát của cô. Các vị thần thực sự tàn khốc.”

Sansa không biết nên nói gì. Sao hắn có thể tiếc về những mất mát của cô? Hắn đang móc máy cô à? Không phải các chư thần tàn ác mà chính là Joffrey.

“Ta cũng rất tiếc vì những mất mát của cháu, Joffrey,” người lùn nói.

“Mất mát nào?”

“Vua cha của cháu? Người đàn ông cao lớn có bộ râu đen; nếu cháu cố suy nghĩ một chút thì sẽ nhớ ra. Ông ấy là hoàng đế trước cháu ấy.”

“Ồ, ông ấy hả. Đúng vậy, chuyện thật là buồn, ông ấy bị một con lợn rừng giết chết.”

“Có phải đó là điều họ nói không, thưa bệ hạ?”

Joffrey nhíu mày. Sansa cảm thấy cô nên nói gì đó. Sơ Mordane thường dạy cô như thế nào? Tấm áo giáp của một tiểu thư chính là sự nhã nhặn. Phải, chính là câu này. Cô bèn khoác áo giáp vào và nói “Tôi rất tiếc về chuyện mẹ tôi đã bắt giữ ngài.”

“Rất nhiều người lấy làm tiếc vì điều đó,” Tyrion trả lời, “và không giết được ta thì một số người còn thấy tiếc hơn… tuy nhiên, cảm ơn tiểu thư đã quan tâm. Joffrey, ta có thể tìm mẹ cháu ở đâu?”

“Mẹ đang họp với hội đồng của ta,” nhà vua trả lời. “Ông anh trai của chú thất trận liên tục.” Hắn tức giận nhìn Sansa như thể đó là lỗi của cô. “Ông ta bị nhà Stark bắt giữ, chúng ta đã mất Riverrun, và giờ thì thằng anh trai ngu ngốc của Sansa đã xưng vương.”

Quỷ Lùn cười khẩy. “Những ngày này tất cả những ai có chút quyền lực đều có thể tự xưng vương được.”

Joff không biết trả lời thế nào, nhưng trông hắn có vẻ nghi ngờ và khó chịu. “Phải. À, cháu cũng thật mừng vì cậu không chết, cậu yêu quý ạ. Vậy cậu có quà gì cho ngày lễ đặt tên của cháu không?”

“Có. Đó chính là trí thông minh của ta.”

“Cháu thích cái đầu của Robb Stark hơn,” Joff nói và liếc nhìn Sansa sắc lạnh. “Tommen, Myrcella, đi thôi.”

Sandor Clegane nán lại một lát. “Quỷ Lùn, ngài cẩn thận cái lưỡi của mình đấy.” Hắn cảnh báo trước khi theo nhà vua rời đi.

Chỉ còn lại Sansa và Quỷ Lùn cùng đám binh lính quái vật của hắn ta. Cô cố gắng nghĩ xem nên nói gì, cuối cùng cũng cất lời: “Tay ngài bị thương rồi.”

“Một trong những người lính phương bắc của tiểu thư đã đánh ta bằng cây lưu tinh chùy trong trận chiến ở Green Fork. Ta đã tránh được bằng cách ngã khỏi ngựa.” Giọng hắn trở nên ôn hòa khi nhìn mặt cô. “Có phải chuyện xảy ra với cha cô đã khiến cô buồn đến thế?”

“Cha tôi là một kẻ phản quốc,” Sansa lập tức trả lời. “Anh tôi và mẹ tôi cũng là những kẻ phản quốc.” Những câu trả lời chứng tỏ nàng đã học rất nhanh. “Còn tôi trung thành với tình yêu của tôi, Joffrey.”

“Không nghi ngờ gì. Trung thành như một con nai giữa bầy sói.”

“Bầy sư tử,” nàng thì thầm thốt ra không suy nghĩ, nói xong liền liếc nhìn xung quanh lo lắng, nhưng không có ai gần đó nghe thấy.

Lannister tiến đến, nhẹ nhàng siết lấy tay cô. “Ta chỉ là một chú sư tử nhỏ thôi, bé con, và ta cam đoan sẽ không làm hại tiểu thư đâu.”

Rồi hắn cúi người chào, “nhưng hiện giờ xin thứ lỗi cho ta, ta có chuyện gấp cần bàn với thái hậu và hội đồng.”

Sansa nhìn Tyrion đi ra, người hắn lắc lư theo mỗi bức đi, giống như một vật thể hết sức kỳ cục. Tyrion nói chuyện nhẹ nhàng hơn Joffrey, cô nghĩ vậy, nhưng thái hậu cũng nói chuyện với nàng rất nhẹ nhàng đấy thôi? Dù sao hắn ta vẫn là người nhà Lannister, là em của thái hậu và là cậu của Joffrey, chứ không phải là bạn. Ngày xưa cô từng yêu hoàng tử Joffrey với tất cả trái tim, ngưỡng mộ và tin tưởng mẹ của hắn – hoàng hậu. Nhưng họ đã đáp trả tình yêu và niềm tin đó bằng việc chặt đầu cha cô. Sansa sẽ không bao giờ mắc lại sai lầm đó nữa.

TYRION

Trong bộ y phục trắng toát của Ngự Lâm Quân, Ser Mandon Moore trông như một xác ướp trong tấm vải liệm. “Thái hậu có lệnh, hội đồng đang họp và không ai được làm phiền.”

“Ta sẽ chỉ làm phiền một chút xíu thôi, hiệp sĩ ạ.” Tyrion lôi ra tờ giấy da từ trong tay áo. “Ta có một lá thư từ cha ta, Lãnh chúa Tywin Lannister, quân sư của nhà vua. Đây là con dấu của ông ấy.”

“Thái hậu không muốn bị làm phiền,” Ser Mandon chậm rãi nhắc lại, như thể Tyrion là một gã đần độn không hiểu được những gì ông ta đã nói.

Jaime có lần đã nói với hắn rằng Moore là gã nguy hiểm nhất trong Ngự Lâm Quân, tất nhiên trừ Jaime ra, vì thông thường mặt hắn không biểu lộ chút cảm xúc nào về những việc hắn chuẩn bị làm. Tyrion mong có một dấu hiệu nào đó. Bronn và Timett có thể hạ đo ván gã hiệp sĩ này nếu trong cuộc đấu kiếm, nhưng tương lai chẳng có gì tốt đẹp nếu việc đầu tiên Tyrion làm khi trở về là sát hại một trong những tên lính bảo vệ Joffrey. Nhưng nếu anh để gã hiệp sĩ đó đuổi đi, thì còn gì là uy quyền của Tyrion nữa? Anh nở một nụ cười.

“Ser Mandon, do ngài chưa gặp những người bạn đồng hành của ta thôi. Đây là Timett con trai Timett, thủ lĩnh tộc Lửa Thiêu. Và đây là Bronn. Nhân tiện ngài có nhớ Ser Vardis Egen, chỉ huy đội bảo vệ của Lãnh chúa Arryn không?”

“Tôi biết.” Đôi mắt Ser Mandon có màu xám nhạt, trông nó vô cảm và thiếu sức sống đến lạ kỳ.

“Từng biết thôi,” Bronn sửa lại và cười nhạt.

Ser Mandon vờ như không nghe thấy những gì anh ta vừa nói.

“Ngay cả như vậy,” Tyrion nói nhẹ nhàng, “thì ta cũng thực sự cần gặp chị ta và trình lên lá thư này, ngài hiệp sĩ ạ. Ngài có thể vui lòng mở cửa cho chúng ta được không?”

Vị hiệp sĩ áo trắng không thèm trả lời. Tyrion gần như chuẩn bị cố tình bước vào thì Ser Mandon bất ngờ đứng tránh sang bên cạnh.

“Ngài có thể vào. Còn họ thì không.”

Một chiến thắng nhỏ, nhưng khá ngọt ngào, anh nghĩ. Anh đã qua cửa ải đầu tiên. Tyrion Lannister lách vai qua cánh cửa, bỗng nhiên có cảm giác mình cao lớn. Năm thành viên trong hội đồng nhỏ của nhà vua đột nhiên dừng cuộc bàn bạc lại. “Cậu…” chị gái Cersei nói giọng nửa hoài nghi, nửa chán ghét.

“Giờ thì ta hiểu Joffrey học được cách cư xử lịch sự từ đâu rồi.” Tyrion dừng lại một chút để ngắm nghía đôi tượng nhân sư Valyrian gác ở hai bên cửa, phong thái tự tin đến bình thản. Cersei có thể cảm nhận được sự yếu đuối giống như một con chó đánh hơi thấy nỗi sợ hãi.

“Cậu làm gì ở đây?” Đôi mắt xanh đáng yêu của chị gái nhìn anh chăm chú, nhưng không có một chút tình cảm nào trong đó.

“Đưa thư từ cha chúng ta.” Anh thong thả bước tới và đặt cuộn giấy da được buộc chặt lên bàn giữa hai người.

Thái giám Varys cầm lá thư và đặt nó vào đôi tay thanh tú của thái hậu. “Lãnh chúa Tywin

thật tử tế. Ngay cả dấu sáp niêm phong của ngài cũng là một giọt vàng rất đáng yêu." Varys nhìn kỹ dấu niêm phong. "Điều đó chứng minh lá thư hoàn toàn là bản gốc."

"Tất nhiên đó là bản gốc." Cersei giật lấy lá thư từ tay viên hoạn quan. Ả bẻ dấu niêm phong và giở cuộn giấy ra.

Tyrion quan sát trong khi Cersei đọc lá thư. Chị gái anh đã ngồi vào chiếc ghế dành cho nhà vua – anh đoán chắc Joffrey thường không màng tham dự họp hội đồng, không khác gì Robert – và Tyrion trèo lên chiếc ghế dành cho Quân sư. Một vị trí phù hợp.

"Ngớ ngẩn thật," thái hậu cuối cùng cũng lên tiếng. "Cha ta cử em trai ta đến ngồi trên chiếc ghế dành cho Quân sư trong hội đồng. Ông ấy muốn chúng ta chấp nhận Tyrion cho đến khi ông ấy có thể tham gia với chúng ta."

Grand Maester Pycelle vuốt chòm râu bạc rồi chậm rãi gật đầu. "Dường như chúng ta không có cách nào khác."

"Đúng vậy." Janos Slynt đồng tình. Ông ta có cái đầu hói và chiếc cằm ngấn mỡ chảy xệ trông không khác gì một con ếch, một con ếch đỏm dáng luôn ra vẻ mình quan trọng. "Chúng tôi rất cần ngài. Bọn phản loạn ở khắp mọi nơi, điềm rủi rải rác trên bầu trời, khắp các con đường trong thành phố cũng đang diễn ra bạo loạn..."

"Và đó là lỗi của ai vậy, Lãnh chúa Janos?" Cersei quát. "Đội quân áo choàng vàng của ông có nhiệm vụ giữ gìn trật tự kia mà? Còn cậu, Tyrion, cách tốt nhất để cậu giúp chúng ta là ra ngoài chiến trường ấy."

Tyrion cười lớn. "Không, tôi chán chiến trường rồi, cảm ơn. Tôi ngồi ghế hợp hơn là ngồi trên lưng ngựa, và tôi sẽ nhanh chóng được nâng ly thay vì nâng rìu chiến. Chiến trường ư? Với tiếng trống trận vang như sấm rền, ánh mặt trời nung chảy những bộ giáp, và lũ ngựa chiến cao lớn thở phì phò cứ thích nhảy dựng lên ư? Hừm, tiếng trống khiến tôi đau đầu, ánh mắt trời chiếu lên giáp nướng tôi như một con ngỗng ngày mùa, còn bọn ngựa chiến đó ỉa bậy khắp nơi. Không phải tôi đang phàn nàn đâu. Thực ra so với lòng hiếu khách mà tôi nhận được ở thung lũng Arryn thì tiếng trống, phân ngựa hay bị côn trùng cắn còn dễ chịu hơn rất nhiều."

Ngón Út phá lên cười. "Nói hay lắm, Lannister. Ngài giống tôi đấy."

Tyrion mỉm cười với hắn ta và nhớ tới con dao găm có chuôi làm bằng xương rồng và lưỡi bằng thép Valyrian. Chúng ta cần phải nói chuyện về nó, càng sớm càng tốt. Anh tự hỏi không biết Lãnh chúa Petyr có hứng thú với chủ đề đó hay không. "Thôi nào," Tyrion nói với mọi người, "hãy để ta được đóng góp, dù chỉ một phần nhỏ bé."

Cersei đọc lá thư một lần nữa. "Cậu đem theo bao nhiêu binh lính?"

"Vài trăm. Chủ yếu là người của tôi. Cha bất đắc dĩ mới phải cho người của ông ấy đi. Dù sao ông ấy cũng đang tham chiến mà."

"Vài trăm người đó thì được tích sự gì nếu Renly tiến vào thành phố, hoặc hải quân của Stannis kéo đến từ Dragonstone? Ta xin quân đội, cha ta lại gửi đến một tên lùn. Nhà vua phong chức Quân sư với sự đồng ý của cả hội đồng. Và Joffrey đã phong cho cha chứ không phải cậu."

"Nhưng cha đã nhường lại cho tôi."

"Ông ấy không thể làm như vậy nếu không được sự đồng ý của Joff."

"Lãnh chúa Tywin đang tham chiến ở Harrenhal với quân đội của mình, chị có muốn cùng

cha tham gia việc đó không?" Tyrion lịch sự nói. "Phiền các ngài, có thể để ta nói chuyện riêng với bà chị của ta một lát không?"

Varys đứng lên, mỉm cười một cách giả tạo như thường lệ. "Chắc hẳn ngài phải mong mỏi được nghe giọng nói ngọt ngào của chị mình lắm. Các vị, hãy để họ được nói chuyện riêng với nhau trong giây lát. Nỗi thống khổ vương quốc đang lâm nguy của chúng ta hãy để sau đi."

Janos Slynt ngần ngại đứng dậy, rồi Grand Maester Pycelle cũng chậm chạp rời khỏi ghế, nhưng không có ai phản đối. Ngón Út là người cuối cùng. "Tôi có cần bảo người chuẩn bị phòng cho ngài ở pháo đài Maegor không?"

"Cảm ơn ngài, Lãnh chúa Petyr, nhưng tôi sẽ dùng căn phòng trước đây của Lãnh chúa Stark trong tháp dành cho Quân sư."

Ngón Út cười lớn. "Ngài dũng cảm hơn tôi đấy, Lannister. Ngài biết rõ kết cục của hai quân sư gần đây nhất rồi chứ?"

"Hai người? Nếu muốn dọa tôi, sao ngài không nói là bốn đi?"

"Bốn ấy à?" Ngón Út nhướn mày. "Ý ngài là hai quân sư trước thời Lãnh chúa Arryn cũng nhận lấy cái chết thảm khốc trong tháp? Tôi e khi đó tôi còn quá trẻ để có thể chú ý những điều đó."

"Quân sư cuối cùng của Aerys Targaryen bị giết trong trận tấn công vào Vương Đô, dù ta ngờ rằng ông ta còn chưa kịp chuyển vào sống trong tháp đó. Ông ta mới chỉ giữ chức quân sư của nhà vua được hai tuần thôi. Còn người đảm nhiệm vị trí đó trước ông ta thì bị thiêu chết. Hai người trước đó nữa còn chết trên đường lưu đày mà không có chỗ chôn, không một xu dính túi, mà thế vẫn còn là may mắn. Ta tin rằng cha ta chính là Quân sư cuối cùng rời Vương Đô với đầy đủ danh dự, của cải mà không bị sứt mẻ gì."

"Thú vị quá nhỉ," Ngón Út nói, "nếu vậy tôi thà ngủ trong ngục tối còn hơn."

Có thể ngài sẽ được như ý đấy, Tyrion nghĩ thầm. "Ta nghe nói ranh giới giữa dũng cảm và ngu ngốc rất mỏng manh. Dù có lời nguyền nào trên Tháp Quân Sư thì hy vọng ta đủ nhỏ bé để thoát khỏi nó."

Janos Slynt bật cười, Ngón Út cũng mỉm cười, còn Grand Maester Pycelle kính cẩn cúi chào và theo họ ra ngoài.

"Ta mong rằng cha không gửi cậu tới để tuyên truyền cho chúng ta những bài học lịch sử," chị gái Tyrion cất lời khi chỉ còn hai người trong phòng.

"Tôi nhớ giọng nói ngọt ngào của chị biết bao!" Tyrion thở dài.

"Ta muốn dùng kìm nóng rút lưỡi tên hoạn quan kia biết bao," Cersei trả lời. "Có phải cha mất trí rồi không? Hay là cậu đã làm giả bức thư?" Ả đọc lại bức thư lần nữa với vẻ khó chịu càng lúc càng hiện rõ. "Sao cha lại đẩy cậu cho ta? Ta muốn ông ấy tự mình đến cơ mà." Ả vò nát bức thư của Lãnh chúa Tywin. "Ta là thái hậu nhiếp chính của Joffrey, và ta gửi tới ông ấy chỉ thị của hoàng gia."

"Và cha phớt lờ chị," Tyrion thêm lời. "Cha có một đội quân hùng mạnh, tất nhiên cha có quyền đó. Nhưng ông ấy không phải người đầu tiên làm như vậy, có đúng không?"

Cersei mím chặt môi. Tyrion có thể thấy khuôn mặt ả đỏ bừng giận dữ. "Nếu ta nói bức thư này là giả và cho người ném cậu vào ngục, ta cam đoan sẽ không có ai dám phớt lờ đâu!"

Tyrion biết rõ giờ đây mình đang bước đi trên lớp băng mỏng, chỉ một bước sai lầm anh sẽ bị nhấn chìm.

"Chính xác," Tyrion ngoan ngoãn đồng ý. "Trừ cha chúng ta, người đang nắm đại quân. Nhưng tại sao chị lại muốn ném tôi vào ngục, chị gái thân yêu, khi tôi phải đi một đoạn đường dài như vậy đến đây để giúp chị?"

"Ta không cần cậu giúp. Ta cần sự hiện diện của cha như ta đã yêu cầu."

"Phải," Tyrion nhẹ nhàng, "nhưng người chị muốn thực sự lại là Jaime."

Chị gái của anh luôn tự cho mình là khôn khéo thông minh, nhưng hai người đã lớn lên cùng nhau. Anh có thể đọc nét mặt chị mình như đọc một cuốn sách yêu thích vậy. Tất cả những gì hiện lên lúc này là sự phẫn nộ, nỗi sợ hãi và tuyệt vọng

"Jaime…"

"….là anh trai của tôi và của chị," Tyrion cắt lời. "Hãy để tôi giúp và tôi hứa chúng ta sẽ giải thoát cho Jaime, đưa anh ấy trở về an toàn."

"Bằng cách nào?" Cersei hỏi "Thằng bé nhà Stark và mẹ nó chắc chắn không bao giờ quên việc chúng ta đã chặt đầu Lãnh chúa Eddard."

"Đúng," Tyrion đồng ý, "nhưng chị vẫn giữ hai đứa con gái Nhà Stark, đúng không? Tôi đã nhìn thấy đứa lớn ngoài đấu trường cùng với Joffrey."

"Sansa," thái hậu nói, "Ta nói là ta có trong tay cả hai chị em, nhưng thực ra không phải. Ta đã cử Meryn Trant đến bắt nó khi Robert chết, nhưng ông thầy dạy nhảy chết tiệt của con bé đó xen vào và giúp nó trốn thoát. Kể từ đó không ai nhìn thấy nó nữa. Như thể nó đã chết vậy. Hôm đó rất nhiều kẻ phải bỏ mạng."

Tyrion đã đặt hy vọng vào cả hai đứa con gái nhà Stark, nhưng kể cả khi chỉ có một đứa cũng không được làm hỏng chuyện. "Kể cho tôi nghe về các bạn bè của chúng ta trong hội đồng đi."

Chị gái anh liếc mắt nhìn về phía cửa. "Bọn họ làm sao?"

"Cha có vẻ không thích họ. Khi tôi đi, ông ấy đang tính xem nếu treo những cái đầu của họ trên tường thành cạnh đầu Stark thì sẽ thế nào đấy!" Tyrion rướn người lên về phía chiếc bàn. "Chị có dám chắc về lòng trung thành của họ không? Chị tin họ chứ?"

"Ta chẳng tin tưởng ai cả," Cersei đáp trả. "Ta chỉ cần họ. Cha cho rằng họ đang chơi chúng ta sao?"

"Nghi ngờ thì đúng hơn."

"Tại sao? Ông ấy biết những gì?"

Tyrion nhún vai "Ông ấy biết khoảng thời gian trị vì ngắn ngủi của con trai chị chưa gì đã đầy rẫy những điều điên rồ và tai họa. Vì vậy hẳn phải có kẻ nào đó đang đưa ra những lời tư vấn rất tồi cho Joffrey."

Cersei nhìn anh đầy dò xét. "Joff không thiếu những lời tư vấn tốt, nhưng nó luôn rất cố chấp. Giờ khi đã là vua, nó tin có thể làm những gì mình muốn mà không cần ai ra lệnh."

"Nhà vua có quyền hành xử điên rồ với những người dưới trướng," Tyrion đồng ý. "Nhưng

việc xảy ra với Eddard Stark… là tự Joffrey quyết định?"

Thái hậu nhăn mặt. "Ta đã dặn nó là tha thứ cho Stark, để ông ta gia nhập đội áo choàng đen. Ông ta sẽ mãi mãi không bao giờ cản đường chúng ta nữa, và triều đình cũng có thể yên ổn với con trai ông ta, nhưng Joff lại lấy đó làm cơ hội tạo ra trò hay hơn cho mọi người xem. Ta có thể làm gì đây? Nó ra lệnh chém đầu lãnh chúa Eddard trước sự chứng kiến của một nửa thành phố, và Janos Slynt cùng Ser Ilyn lẳng lặng chặt đầu ông ta mà không cần hỏi ta một tiếng!" Thái hậu nắm chặt tay. "Tu Sĩ Tối Cao đã quở trách chúng ta vì tội làm ô uế Đại Điện Baelor bằng máu, sau khi lừa gạt ông về mục đích của buổi lễ ngày hôm đó."

"Ông ấy cũng có lý đấy chứ," Tyrion nói. "Vậy thì Lãnh chúa Slynt cũng góp phần trong việc này, đúng không? Chị nói xem, đó là ý tốt của ai mà hắn được cai quản Harrenhal và góp mặt trong hội đồng như vậy?"

"Ngón Út là người dàn xếp. Chúng ta cần đội quân áo choàng vàng của Slynt. Eddard Stark lúc đó cấu kết với Renly và bí mật viết thư cho Lãnh chúa Stannis, muốn dâng ngai vàng cho hắn. Chúng ta có thể mất tất cả. Mọi chuyện đã gần như kết thúc nếu như Sansa không đến và nói với ta về kế hoạch của cha nó…"

Tyrion ngạc nhiên. "Thật không? Con gái ông ta? Sansa luôn có vẻ là một đứa bé nhu mì, dễ thương và lịch thiệp."

"Con bé đó đang chìm đắm trong tình yêu. Nó làm mọi thứ vì Joffrey, cho đến khi thằng bé chém đầu cha nó và cho rằng thế là khoan nhượng. Hành động đó đặt dấu chấm hết mọi chuyện."

"Đức vua đúng là có cách thức độc đáo để chiếm được trái tim người đẹp," Tyrion nhếch mép cười. "Nói vậy thì việc Ser Barristan Selmy bị đuổi khỏi đội Ngự Lâm Quân cũng là lệnh của Joffrey?"

Cersei thở dài. "Joff muốn đổ lỗi cho ai đó về cái chết của Robert. Và Varys gợi ý cái tên Ser Barristan. Tại sao không? Cùng lúc nó có thể đưa Jaime lên chỉ huy đội Ngự Lâm Quân một ghế trong hội đồng, và Joff thì có một khúc xương cho con chó của nó. Nó rất thích Sandor Clegane. Chúng ta đang định thưởng cho Selmy một mảnh đất và một lâu đài, nhiều hơn những gì tên ngốc già khọm vô dụng đó đáng được nhận đấy."

"Tôi nghe nói tên ngốc già khọm vô dụng đó đã hạ được hai lính áo choàng vàng của Slynt khi chúng cố bắt ông ta ở Cổng Bùn."

Bà chị yêu quý trông rất không vui. "Janos đáng lẽ phải cử nhiều lính hơn. Năng lực của hắn khiến ta thất vọng."

"Ser Barristan từng là tướng chỉ huy Ngự Lâm Quân của Robert Baratheon," Tyrion nhắc Cersei. "Hắn và Jaime là hai kẻ sống sót duy nhất trong đội bảy hiệp sĩ của Aerys Targaryen. Dân chúng kể về hắn giống như cách họ nói về Serwyn Khiên Kính và Hiệp Sĩ Rồng – Hoàng tử Aemon. Chị nghĩ xem người dân sẽ nghĩ gì khi thấy Barristan Dũng Cảm cưỡi ngựa bên cạnh Robb Stark hay Stannis Baratheon?"

Cersei nhìn đi chỗ khác, "Ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó."

"Nhưng cha thì nghĩ rồi." Tyrion nói. "Đó là lý do tại sao ông cử tôi đến đây. Để chấm dứt những trò ngớ ngẩn này và bắt thằng con trai của chị ngoan ngoãn nghe lời."

"Joff sẽ không nghe lời cậu hơn ta đâu."

“Nó buộc phải làm thế.”

“Tại sao nó phải nghe lời cậu?”

“Vì nó biết chị sẽ không bao giờ làm nó tổn thương.”

Cersei nheo mắt lại. “Nếu cậu nghĩ ta sẽ cho phép cậu làm tổn thương con trai ta thì đúng là cậu đang mơ hão.”

Tyrion thở dài. Vẫn như mọi khi, chị ta chẳng hiểu gì cả. “Joffrey ở bên tôi cũng an toàn như khi nó ở bên cạnh chị,” Tyrion quả quyết, “nhưng nếu thằng bé có cảm giác bị uy hiếp, nó sẽ chịu nghe lời hơn.” Anh cầm lấy bàn tay chị gái. “Tôi là em trai chị, chị biết đấy, chị cần tôi, bất kể chị có thừa nhận điều đó hay không. Con trai chị cũng cần tôi nếu còn muốn tiếp tục ngồi trên cái ghế sắt xấu xí kia.”

Ả có vẻ sửng sốt khi anh chạm vào người. “Cậu lúc nào cũng rất xảo quyệt.”

“Theo một cách khiêm tốn thôi,” anh cười nhăn nhở.

“Có lẽ cũng đáng để thử… nhưng Tyrion, tuyệt đối không được mắc sai lầm. Nếu ta chấp nhận cậu, cậu sẽ là quân sư của nhà vua trên danh nghĩa, nhưng thực tế là quân sư của ta. Cậu sẽ phải chia sẻ với ta mọi kế hoạch cũng như dự định của mình trước khi hành động và không được tự ý làm gì mà không có sự đồng ý của ta. Hiểu rồi chứ?”

“Ồ, tôi hiểu.”

“Vậy cậu có đồng ý không?”

“Chắc chắn rồi,” anh nói dối. “Tôi là người của chị, chị gái yêu quý.” Chừng nào điều đó là cần thiết. “Giờ chúng ta cùng có một mục tiêu, không nên có bí mật nào giữa chúng ta nữa. Chị nói Joffrey đã giết Lãnh chúa Eddark, Varys đuổi Ser Barristan, và Ngón Út tặng chúng ta Lãnh chúa Slynt. Vậy ai đã giết Jon Arryn?”

Cersei rụt tay lại. “Làm sao ta biết được?”

“Bà quả phụ đau buồn ở thành Eyrie chắc đã nghi ngờ cho ta. Không hiểu vì cớ gì mà bà ta nghĩ vậy?”

“Ta hoàn toàn không biết gì hết. Eddard Stark ngu ngốc cũng đổ cho ta tội đó. Ông ta ám chỉ rằng Lãnh chúa Arryn đã nghi ngờ… à không, tin rằng…”

“Rằng chị đã ăn nằm với anh Jaime yêu quý của chúng ta?”

Ả giáng cho Tyrion một cái tát bất ngờ.

“Chị đừng nghĩ tôi cũng mù như cha.” Tyrion xoa xoa lên má. “Tôi cũng chẳng quan tâm chị ngủ với ai… mặc dù hình như không được công bằng cho lắm khi chị dạng háng cho thằng anh mà không cho thằng em.”

Một cái tát.

“Nhẹ nhàng chút nào, Cersei, tôi chỉ đùa chị thôi. Nói thật, tôi thà có một con điếm xinh đẹp còn hơn. Tôi chẳng hiểu Jaime thấy gì hay ho ở chị, ngoại trừ hình ảnh phản chiếu của chính mình.”

Một cái tát nữa.

Hai má đỏ bừng, nhưng anh vẫn mỉm cười. “Nếu chị tiếp tục làm thế, chắc tôi sẽ điên lên đấy.”

Cersei chợt dừng tay. “Tại sao ta phải quan tâm nhỉ?”

“Tôi có vài người bạn mới,” Tyrion thú nhận. “Chị sẽ không thích bọn họ chút nào đâu. Mà chị đã giết Robert như thế nào?”

“Ông ta tự chết đấy chứ. Chúng ta chỉ phụ giúp một chút thôi. Khi Lancel nhìn thấy Robert đuổi theo con lợn lòi, hắn cho ông ta uống rượu mạnh. Vẫn là loại rượu chua đỏ yêu thích của ông ta, nhưng nặng gấp ba lần bình thường, và gã đại ngốc hôi hám ấy thích điều đó. Thực ra ông ta có thể dừng lại bất cứ khi nào, nhưng ông ta uống một mạch cạn hũ rượu và sai Lancel mang thêm hũ khác. Con lợn lòi chỉ việc làm nốt phần còn lại. Cậu nên tham dự bữa tiệc tối hôm đó, Tyrion. Ta chưa bao giờ được thưởng thức thịt lợn lòi ngon đến vậy. Họ nấu chúng với nấm và táo, rất giống mùi vị của chiến thắng.”

“Chắc chắn rồi, chị gái, chị sinh ra để làm góa phụ mà.” Tyrion khá yêu quý Robert Baratheon, một gã vụng về lỗ mãng mà anh rất… tin tưởng, phần khác cũng vì chị gái anh ghê tởm ông ta. “Giờ nếu chị đã tát xong thì tôi xin phép.” Anh vặn vẹo vụng về trèo xuống ghế.

Cersei nhíu mày. “Ta chưa cho phép cậu đi. Ta muốn biết cậu định giải thoát cho Jaime bằng cách nào.”

“Tôi sẽ nói với chị khi tìm ra cách. Mưu kế cũng giống như hoa quả, cần có thời gian để chín chứ. Bây giờ thì tôi muốn cưỡi ngựa dạo quanh thành phố và đánh giá tình hình.” Tyrion đặt tay vào đầu con nhân sư cạnh cửa chính. “Tôi có một yêu cầu. Hãy đảm bảo không để bất cứ chuyện gì bất trắc xảy ra với Sansa Stark. Nếu để mất cả hai đứa thì sẽ chẳng được việc gì đâu.”

Ra khỏi phòng họp hội đồng, Tyrion gật đầu chào Ser Mandon và đi qua hành lang mái vòm dài hun hút. Bronn đi cạnh anh. Không thấy bóng dáng Timett con trai Timett đâu, Tyrion hỏi. “Người đàn ông bốc lửa của chúng ta đâu rồi?”

“Anh ta muốn thăm thú xung quanh. Sơn tặc không có thói quen chờ đợi trong đại sảnh.”

“Ta hy vọng hắn không giết người nào quan trọng.” Những sơn tặc mà Tyrion đưa về từ Núi Mặt Trăng cực kỳ trung thành theo cách riêng của họ, nhưng họ cũng cao ngạo và nóng nảy không kém. Họ sẵn sàng trả đũa trước những lời xúc phạm, dù là thật hay tưởng tượng bằng đao kiếm. “Tìm hắn đi. Và nhân thể xem chỗ ăn ở của mọi người thế nào. Ta muốn họ đóng trại ngay dưới Tháp Quân Sư, nhưng đừng để người hầu sắp xếp tộc Quạ Đá ở cạnh Anh Em Mặt Trăng, và tộc Lửa Thiêu cần phải có trại riêng.”

“Anh đi đâu vậy?”

“Tôi sẽ quay lại nhà trọ Broken Avil.”

Bronn nhoẻn cười. “Anh có cần hộ tống không? Nghe nói đường phố giờ rất nguy hiểm.”

“Tôi sẽ gọi đội trưởng đội canh gác của chị gái tôi, và nhắc nhở hắn rằng tôi cũng là người Nhà Lannister như chị ấy. Hắn có lẽ đã quên lòng trung thành phải dành cho cả Casterly Rock này, chứ không phải riêng Cersei hay Joffrey.”

***

Một giờ sau, Tyrion cưỡi ngựa rời Tháp Đỏ cùng với một tá cận vệ nhà Lannister trong bộ áo choàng đỏ và đội mũ nửa đầu hình sư tử. Khi đi qua khung lưới sắt, anh để ý thấy những cái đầu bị cắm que bêu riếu trên tường thành. Chúng đã thâm sì vì hắc ín và bắt đầu thối rữa, từ

lâu đã không thể nhận ra ai nữa.

"Đội trưởng Vylarr," anh gọi, "ta muốn ngày mai hạ tất cả những cái đầu kia xuống và đưa cho các nữ tu rửa sạch." Thật kinh khủng khi phải ghép chúng với những cái xác, nhưng đó là việc nên làm. Ngay cả trong thời kỳ chiến tranh thì một số lễ nghi vẫn cần được tuân thủ.

Vylarr do dự. "Nhà vua nói muốn để những cái đầu đó trên tường thành cho đến khi tìm được ba thủ cấp mới thay vào đó mới thôi."

"Để ta đoán liều nhé. Một là của Robb Stark, một của Lãnh chúa Stannis, và một của Lãnh chúa Renly, phải không?"

"Vâng, thưa ngài."

"Cháu ta hôm nay mới tròn 13 tuổi, Vylarr. Hãy cố ghi nhớ điều đó. Ta muốn những cái đầu phải được hạ xuống trong ngày mai, không thì một cái đầu khác sẽ bù vào đó, đã hiểu ý ta không, Đội trưởng?"

"Vâng, thưa ngài, tôi sẽ đích thân giám sát việc đó."

"Tốt." Tyrion thúc ngựa tiến về phía trước, đội quân áo choàng đỏ đuổi theo sau.

***

Anh đã nói với Cersei là muốn đi thăm thú tình hình trong thành phố. Đó không hoàn toàn là lời nói dối. Tyrion Lannister không thích lắm về những gì vừa nhìn thấy. Đường phố trong Vương Đô vốn luôn rất đông vui, ồn ào và náo nhiệt, nhưng giờ đây đầy rẫy những mối nguy hiểm chưa từng có. Lề đường phố Looms, một cái xác nằm chình ình bên cống và đang bị đám chó hoang xâu vào cắn xé, nhưng chẳng ai thèm quan tâm. Đám lính gác là bằng chứng rõ ràng nhất: chúng đi tuần thành từng cặp trên khắp các đường phố trong chiếc áo choàng vàng và giáp lưới đen, dùi cui sắt lăm lăm trên tay. Khu chợ đông đúc với những người buôn bán mặc quần áo rách nát đang bán hết vật dụng trong nhà để kiếm từng đồng xu lẻ… Và có thể thấy là chẳng có nông dân nào bán thức ăn. Số ít thực phẩm được bày bán thì giá cả cao gấp ba lần so với năm ngoái, thậm chí có người còn bán rong thịt chuột nướng. "Chuột tươi đây," hắn rao ầm ĩ, "chuột tươi đây." Tất nhiên thịt chuột tươi được ưa thích hơn thịt chuột thối. Tuy vậy điều đáng kinh hãi là những con chuột này nhìn ngon hơn hầu hết những gì các hàng thịt bán. Trên phố Flour, Tyrion thấy mỗi cửa hàng đều có lính gác. Khi thực phẩm khan hiếm, ngay cả thợ bánh mỳ cũng thấy tiền thuê lính gác thậm chí còn rẻ hơn bánh mỳ.

"Không có lương thực vận chuyển vào thành sao?" hắn nói với Vylarr.

"Ít lắm," viên đội trưởng thừa nhận. "Do chiến tranh ở các vùng đất dọc bờ sông và Lãnh chúa Renly nổi loạn ở Highgarden nên các con đường về phía nam và tây đều bị cắt đứt."

"Chị ta đã giải quyết việc này như thế nào?"

"Thái hậu đang từng bước khôi phục lại trị an trong thành phố," Vylarr quả quyết. "Ser Slynt đã tăng gấp ba số binh lính trong Đội Gác Thành, và thái hậu cũng cho một ngàn thợ thủ công tu sửa hệ thống phòng thủ. Các thợ đá gia cố tường thành, thợ mộc chế tạo hàng trăm cung nỏ và xe ném đá, thợ vót tên chế những mũi tên, thợ rèn làm đao kiếm và các nhà giả kim đóng góp mười ngàn lọ đựng chất cháy."

Tyrion khó chịu xoay người trên yên ngựa. Anh mừng vì Cersei đã không ngồi yên, nhưng chất gây cháy là một thứ nguy hiểm, và mười ngàn lọ thì đủ để thiêu trụi Vương Đô. "Chị ta lấy tiền ở đâu để trả cho tất cả chi phí này?" Chuyện vua Robert sau khi chết để lại một đống nợ

nần không còn là điều bí mật và các nhà giả kim thường không phải những kẻ vị tha.

"Lãnh chúa Ngón Út luôn tìm ra cách, thưa ngài. Ông ấy đã thu thuế bất kỳ ai muốn vào thành."

"Ừ, có tác dụng đấy," Tyrion nói. Hắn rất thông minh. Thông minh và độc ác. Hàng vạn người di cư tránh chiến tranh đều muốn đến Vương Đô để được an toàn. Anh đã nhìn thấy họ trên Vương Lộ, những người mẹ dẫn theo con, những người cha với khuôn mặt đầy lo lắng. Họ dán mắt vào những con ngựa và các xe hàng của Tyrion một cách thèm thuồng. Chắc chắn khi đã đến thành phố, họ sẽ đánh đổi hết những gì mình có để được một bức tường thành che chắn cho họ khỏi chiến tranh… dù có thể họ sẽ suy nghĩ lại nếu biết về đống chất cháy đang ở trong thành.

Nhà trọ Broken Avil có biển hiệu hình một chiếc đe bị vỡ nằm ngay dưới chân tường thành, gần Cổng Thần Linh, nơi đội quân của anh đã tiến vào hồi sáng. Khi họ cưỡi ngựa đến sân nhà trọ, một cậu bé chạy đến giúp Tyrion xuống ngựa. "Mang người của ngươi về lâu đài đi," Tyrion nói với Vylarr. "Ta sẽ nghỉ đêm ở đây."

Viên đội trưởng trông có vẻ do dự. "Nơi này liệu có an toàn không, thưa ngài?"

"Thế này nhé, đội trưởng, buổi sáng nay khi ta rời nhà trọ, trong đó đã đầy người của tộc Tai Đen. Nếu Chella con gái Cheyk ở đây thì chẳng có ai là tuyệt đối an toàn cả." Tyrion lạch bạch tiến đến cửa, để mặc Vylarr đứng đó chẳng hiểu gì.

Khi bước vào sảnh, Tyrion được chào đón bằng một trận cười đùa vui vẻ. Anh nhận ra tiếng cười khùng khục khoái trá của Chella và âm điệu du dương trong giọng cười của Shae. Cô đang ngồi bên lò sưởi, uống rượu nho trên bàn gỗ với ba người khác trong tộc Tai Đen mà anh để lại để bảo vệ nàng, ngoài ra còn có một người đàn ông mập quay lưng về phía anh. Chủ nhà trọ, anh nghĩ vậy… cho đến khi Shae gọi tên Tyrion và vị khách không mời đứng dậy. "Lãnh chúa của tôi, rất vui khi gặp lại ngài," hắn tuôn một tràng, một nụ cười thấp thoáng hiện trên khuôn mặt bự phấn của tên thái giám.

Tyrion suýt ngã. "Lãnh chúa Varys, tôi không nghĩ lại gặp ngài ở đây." Quỷ tha ma bắt hắn đi, sao hắn có thể tìm được bọn họ nhanh thế?

"Xin thứ lỗi nếu tôi làm phiền ngài," Varys nói. "Tôi đột nhiên rất muốn đến gặp tiểu thư trẻ trung của ngài."

"Tiểu thư trẻ trung," Shae lặp lại và nghiền ngẫm từng từ. "Ngài nói đúng một nửa, tôi chỉ trẻ trung thôi."

18 tuổi, Tyrion nghĩ, 18 tuổi, và là gái điếm, nhưng thông minh, linh hoạt như một con mèo trên giường, với đôi mắt đen to tròn và mái tóc đen dày, khuôn miệng nhỏ mềm mại, ngọt ngào luôn khiến người ta thèm khát… và là của ta! Tên thái giám chết tiệt! "Tôi sợ tôi mới là người làm phiền, Lãnh chúa Varys ạ," anh cố ra vẻ nhã nhặn. "Khi bước vào, tôi thấy ngài đang rất vui vẻ."

"Lãnh chúa Varys khen những cái tai của Chella và nói cô ấy hẳn đã phải giết rất nhiều người mới có được chiếc vòng cổ đẹp như vậy," Shae giải thích. Nghe cô gọi Varys là lãnh chúa khiến Tyrion bực bội, bởi đó là những từ cô dùng để gọi anh trên giường. "Và Chella nói chỉ những tên hèn nhát mới giết một kẻ thua trận."

"Những người dũng cảm sẽ để hắn ta sống, cho hắn cơ hội rửa sạch tội lỗi và chỉ cắt tai hắn thôi." Chella giải thích, cô ta đen đúa và nhỏ bé, trên cổ đeo chiếc vòng xấu gần năm mươi cái tai khô quắt nhăn nheo. Tyrion đã từng đếm số tai trên đó. "Chỉ có như vậy mới chứng minh

ngài không sợ kẻ thù của mình."

Shea cười phá lên. "Sau đó Lãnh chúa nói nếu ông ấy là một thành viên của tộc Tai Đen, ông ấy sẽ không bao giờ ngủ, vì sẽ toàn mơ thấy những người một tai."

"Một vấn đề ta sẽ không bao giờ gặp phải," Tyrion nói. "Ta rất sợ kẻ thù của mình, vì thế ta phải giết hết bọn chúng."

Varys cười khúc khích. "Lãnh chúa, ngài muốn uống vài ly với tôi không?"

"Tôi sẽ uống một chút." Tyrion ngồi xuống cạnh Shae. Anh hiểu chuyện gì đang diễn ra ở đây, đáng tiếc Chella và cô thì không. Varys đang chuyển đến một thông điệp ngầm. Khi hắn nói tôi đột nhiên rất muốn đến gặp vị tiểu thư trẻ trung của ngài, điều đó có nghĩa là, ngài đã cố giấu cô ta, nhưng tôi biết cô ta ở đâu và cô ta là ai. Anh tự hỏi không biết ai đã phản bội mình. Chủ nhà trọ, thằng bé chăn ngựa, một tên gác cổng… hay chính là người của anh?

"Tôi luôn thích đi vào thành phố qua Cổng Thần Linh," Varys nói với Shae khi hắn rót đầy những cốc rượu. "Các chi tiết khắc trên cánh cổng thật đẹp, tôi xúc động muốn khóc mỗi lần nhìn thấy chúng. Những con mắt… thật sống động, cô có thấy vậy không? Như thể chúng dõi theo từng bước chân cô khi cô đi qua đó."

"Tôi chưa bao giờ để ý đến điều này, thưa lãnh chúa," Shae trả lời. "Nếu ngài đã nói vậy thì sáng mai tôi sẽ qua xem chúng thế nào."

Đừng bận tâm, bé con, Tyrion nghĩ và xoay xoay cốc rượu. Hắn ta chẳng quan tâm quái gì đến mấy cái hình điêu khắc đó đâu, mà hắn đang nói về đôi mắt của chính hắn kìa. Hắn đang theo dõi mọi người, hắn biết rõ chúng ta ở đây ngay khi chúng ta đi qua cổng thành.

"Cẩn thận đấy, cô bé," Varys cảnh báo. "Vương Đô không phải nơi tuyệt đối an toàn trong những ngày này. Tôi biết rõ mỗi con phố ở đây, nhưng hôm nay vẫn sợ phải bước ra đường một mình mà không trang bị vũ khí. Trong thời điểm loạn lạc này, rất nhiều người không cần biết đến luật pháp. Họ chỉ có lưỡi gươm sắc lạnh, và trái tim băng giá." Ta có thể tự do đi lại một mình và không đem theo vũ khí, nhưng những người khác sẽ đến thăm cô với đao kiếm cầm sẵn trong tay, ý hắn là vậy.

Shae chỉ cười lớn. "Nếu chúng cố tình làm phiền tôi, chúng sẽ chỉ còn một tai vì Chella sẽ xử chúng."

Varys cười phá lên như thể đây là điều hài hước nhất ông ta từng nghe, nhưng khi ông ta quay lại nhìn Tyrion, không hề có bóng dáng của nụ cười hiện lên trong đôi mắt đó. "Tiểu thư trẻ tuổi của ngài thật hòa nhã dễ gần. Nếu tôi là ngài, tôi sẽ chăm sóc nàng rất cẩn thận."

"Tôi cũng có ý định đó. Nếu ai cố hãm hại nàng… Thực ra, tôi quá nhỏ bé để làm một thành viên tộc Tai Đen, và tôi cũng chẳng dũng cảm như họ." Thấy không? Ta cũng đang nói đúng giọng điệu của ngươi, thái giám. Nếu ngươi làm tổn thương nàng, ta sẽ lấy đầu ngươi.

"Tôi không quấy rầy ngài nữa," Varys đứng dậy. "Tôi biết ngài mệt rồi, thưa lãnh chúa, tôi chỉ muốn đến chào ngài một câu và bày tỏ sự vui mừng khi thấy ngài trở về thôi. Chúng tôi rất cần ngài trong hội đồng. À, mà ngài đã nhìn thấy sao chổi chưa?"

"Tôi lùn chứ không mù," Tyrion nói. Trên Vương Lộ, anh đã nhìn thấy ngôi sao đó bao phủ bầu trời, che khuất cả ánh trăng.

"Ngoài đường, người ta gọi nó là Sứ Giả Đỏ," Varys nói. "Họ bảo đó là điềm báo một tân vương sẽ xuất hiện, kèm theo đó sẽ là lửa và máu." Viên thái giám phấn khích xoa đôi tay trắng

bệch vào nhau. “Lãnh chúa Tyrion, tôi đố ngài một câu nhé?” Rồi hắn nói luôn mà không đợi anh trả lời: “Có ba người đàn ông quyền lực ngồi trong phòng: một vị vua, một thầy tu và một người giàu có nhiều vàng bạc. Đứng giữa họ là một tên lính đánh thuê, người này xuất thân bình thường, cũng không có trí tuệ xuất chúng. Mỗi người đó đều ra lệnh cho tên lính đánh thuê giết hai người còn lại. Nhà vua nói. ‘Ta là người đề ra luật lệ, ta ra lệnh cho ngươi giết bọn họ.’ Vị tu sĩ nói. ‘Nhân danh thánh thần, ta ra lệnh cho ngươi giết bọn họ.’ Người giàu có nói. ‘Nếu ngươi giết họ, tất cả vàng bạc châu báu sẽ là của ngươi.’ Vậy ngài thử đoán xem, ai sống và ai chết?”

Cúi rạp người chào, tên thái giám sải đôi dép lê bước nhanh ra khỏi phòng.

Khi ông ta vừa rời đi, Chella khịt mũi và Shae nhíu đôi mày thanh tú. “Người đàn ông giàu có là người sống sót, phải không?”

Tyrion nhấp một ngụm rượu, suy nghĩ. “Có lẽ thế. Hoặc không. Ta nghĩ điều đó phụ thuộc vào tay lính đánh thuê. Đi nào, chúng ta lên lầu.”

Bọn họ cùng bước lên lầu, nhưng lên đến đỉnh cầu thang, cô phải đứng lại chờ Tyrion vì cô có đôi chân dài và nhanh nhẹn trong khi chân anh ngắn ngủn, còi cọc và đầy những vết thương. Nhưng cô vẫn mỉm cười khi anh lên đến nơi. “Ngài có nhớ em không?” cô đùa giỡn cầm tay hắn.

“Nhớ đến phát điên,” Tyrion thừa nhận. Shae chỉ cao hơn một mét rưỡi, nhưng anh vẫn phải ngước lên nhìn… Tuy nhiên anh cũng chẳng ngại, bởi nhìn từ dưới lên trông cô thật đáng yêu.

“Những ngày tới trong lâu đài Tháp Đỏ, ngài sẽ nhớ em lắm cho mà xem,” cô vừa nói vừa dẫn Tyrion vào phòng. “Một mình cô đơn trên chiếc giường lạnh lẽo trong Tháp Quân Sư.”

“Đúng vậy,” Tyrion rất muốn đưa cô đi cùng, nhưng cha anh nghiêm cấm điều đó. Con không được mang gái điếm vào cung, lãnh chúa Tywin đã ra lệnh như vậy. Đưa cô vào thành phố đã là to gan lắm rồi. Tất cả quyền lực của anh đều do cha anh ban cho, cô gái này phải biết điều đó. “Ta sẽ không ở quá xa nàng,” anh hứa. “Nàng sẽ có một ngôi nhà với lính canh và kẻ hầu người hạ, và ta sẽ đến thăm nàng bất cứ khi nào có thể.”

Shea lấy chân đẩy cánh cửa khép lại. Qua những ô cửa kính mờ mờ của chiếc cửa sổ hẹp, anh có thể thấy Đại Điện Baelor tọa trên đồi Visenya, nhưng Tyrion ngay lập tức bị mất tập trung bởi một cảnh tượng khác. Shae khom người cầm gấu váy, cởi nó qua đầu và vứt nó sang một bên. Bên trong cô không hề mặc đồ lót.

“Ngài sẽ không được nghỉ ngơi đâu,” cô nói khi đứng trước mặt anh, một tay chống hông, hồng hào, không một mảnh vải và thật đáng yêu. “Ngài sẽ nghĩ về em bất cứ lúc nào lên giường ngủ, rồi ngài sẽ thèm muốn, và chẳng ai ở đó để giúp ngài giải quyết. Rồi ngài sẽ không thể ngủ được, trừ khi…” Nàng nở nụ cười tinh quái mà Tyrion rất thích, “có phải đó là lý do Tháp Quân Sư là chỗ ở cho cánh tay phải của nhà vua không?”

“Im lặng và hôn ta nào,” anh ra lệnh.

Tyrion có thể nếm được vị rượu trên môi cô, cảm thấy hai bầu ngực nhỏ của cô ấp vào người khi những ngón tay cô lần xuống dây lưng mình. “Sư tử của em,” cô thì thầm khi anh ngừng hôn để cởi quần áo. “Lãnh chúa đáng yêu của em, chàng Lannister khổng lồ của em,” Tyrion đẩy cô xuống giường. Khi anh tiến vào bên trong cô, tiếng hét của cô lớn đến nỗi đủ để đánh thức cựu vương Baelor dưới hầm mộ, móng tay cô cào xước lưng anh, nhưng chưa có nỗi đau nào mà anh cảm thấy thích thú đến như vậy.

Ngu ngốc thật, anh tự nhủ sau khi cơn hưng phấn qua đi, khi hai người nằm đắp chăn trên tấm ga trải giường nhàu nát. Mày không học được gì sao, thằng lùn? Cô ta là một con điếm, khốn kiếp thật, cô ta yêu mày vì tiền, chứ không phải vì mày. Nhớ Tysha chứ? Nhưng khi ngón tay anh lướt qua đầu vú cô, nó lập tức cứng lên và anh có thể thấy vết đỏ anh đã cắn lên ngực cô trong cơn nhục dục.

"Lãnh chúa của em, giờ ngài đã là quân sư của nhà vua, ngài định sẽ làm gì?" Shae hỏi khi anh đang úp bàn tay lên khuôn ngực ấm áp của cô.

"Vài chuyện mà Cersei không bao giờ lường hết được," Tyrion thì thầm trên chiếc cổ trắng ngần của Shae. "Ta sẽ hành động… vì chính nghĩa."

BRAN

Bran thích chiếc ghế đá cứng nơi cửa sổ hơn nhiều so với chiếc giường phủ chăn đệm êm ái. Nằm trên giường cảm giác bốn vách tường như co rút lại và trần nhà đè nặng trĩu phía trên. Nằm trên giường, căn phòng giống như một xà lim nhỏ bé trong nhà tù Winterfell. Nhưng ngoài cửa sổ, cả thế giới rộng lớn vẫn đang vẫy gọi cậu.

Cậu không thể đi lại, leo trèo, đi săn, hay luyện tập với cây kiếm gỗ như trước đây nữa, nhưng cậu vẫn có thể quan sát. Cậu thích ngồi bên cửa sổ nhìn toàn cảnh Winterfell sáng lung linh khi nến và lò sưởi được thắp sau các ô cửa sổ hình thoi của các tòa tháp và dọc hành lang, cậu cũng thích nghe tiếng hú dưới bầu trời sao của lũ sói tuyết.

Gần đây cậu thường mơ về sói. Chúng nói chuyện với cậu như những người anh em, Bran tự nhủ như vậy khi nghe thấy tiếng sói tru. Dường như cậu hiểu được ngôn ngữ của chúng… không phải toàn bộ, không thực sự, nhưng cậu hiểu được gần hết… Như thể chúng đang hát bằng một thứ ngôn ngữ mà cậu từng hiểu, nhưng vì một lý do nào đó mà giờ đây cậu đã quên mất. Hai anh em nhà Walder có thể sợ chúng, nhưng người Nhà Stark có dòng máu của loài sói. Già Nan nói với cậu như vậy. "Mặc dù đặc tính đó có thể mạnh hơn ở người này so với người khác."

Tiếng tru của Mùa Hè thường dài và buồn bã, tràn ngập bi thương và mong nhớ. Nhưng tiếng tru của Lông Xù nghe hoang dã hơn. Những âm thanh đó vang vọng cả khoảng sân rộng, dọc hành lang, rồi văng vẳng khắp cả tòa lâu đài, như thể cả một đàn sói lớn đang vây quanh Winterfell chứ không phải chỉ có hai con… hai trong số sáu con như trước đây. Liệu chúng có nhớ các anh chị em của mình giống như cậu không? Bran tự hỏi. Có phải chúng đang gọi Gió Xám và Bóng Ma, hay gọi linh hồn của Nymeria và Quý Cô? Chúng có muốn về nhà đoàn tụ không?

"Ai mà biết được một con sói nghĩ gì?" Ser Rodrik Cassel trả lời khi Bran hỏi ông tại sao chúng lại tru. Mẹ Bran đã yêu cầu ông cai quản Winterfell khi bà vắng mặt, và trách nhiệm nặng nề đó khiến ông không có nhiều thời gian cho những câu hỏi ngớ ngẩn.

"Chúng đang đòi được tự do," Farlen diễn giải. Anh ta là người dạy chó, và cũng như đàn chó của mình, anh ta chẳng ưa gì loài sói. "Chúng không thích bị nhốt thì ai trách được chúng? Những con thú đó thuộc về thiên nhiên hoang dã chứ không phải ở trong một lâu đài."

"Chúng muốn đi săn," đầu bếp Gage đồng ý, tay thả những tảng mỡ cừu vào một nồi nước sôi. "Khứu giác của sói tốt hơn con người, nên có lẽ chúng vừa đánh hơi được con mồi đấy."

Maester Luwin không nghĩ thế. "Sói thường tru vào mỗi đêm trăng. Còn hai con sói của chúng ta tru lên khi thấy sao chổi. Bran, cháu có thấy nó rất sáng không? Có lẽ bọn chúng tưởng đó là mặt trăng."

Khi Bran nhắc lại điều này với Osha, cô ta cười lớn. "Những con sói của cậu thông minh hơn vị học sĩ đấy. Chúng biết những sự thật mà con người đã lãng quên." Cách nói của cô ta khiến cậu rùng mình, và khi cậu hỏi sao chổi kia có nghĩa là gì, Osha trả lời: "Máu và lửa, nhóc ạ, và chẳng có gì tốt đẹp cả."

Bran hỏi Septon Chayle về sao chổi khi bọn họ đang lựa ra những cuộn da dê còn dùng được trong đám cháy thư viện lần trước. "Sao chổi là thanh kiếm giết chết mùa hè." Chắc là ông nói đúng, vì con quạ trắng vừa từ Oldtown bay tới và báo tin mùa thu đến.

Nhưng Già Nan lại không nghĩ thế, và bà đã sống lâu hơn tất cả mọi người ở đây. "Những

con rồng," Già Nan ngẩng đầu lên và khịt mũi. Bà gần như mù lòa và không thể nhìn thấy sao chổi được nữa, nhưng bà nói có thể ngửi thấy nó. "Đó là những con rồng, cậu bé ạ," Già Nan khẳng định. Già Nan không bao giờ gọi Bran là hoàng tử.

Hodor chỉ nói một tiếng. "Hodor," và đó là từ duy nhất anh ta có thể nói được.

Những con sói vẫn tru lên, đám lính gác thành lẩm bẩm nguyền rủa, lũ chó trong cũi sủa điên cuồng giận dữ, những con ngựa lồng lên trong chuồng, anh em nhà Walder run rẩy bên cạnh đống lửa, và ngay cả Maester Luwin cũng phàn nàn về một đêm mất ngủ. Chỉ có Bran là chẳng bận tâm. Ser Rodrik đã nhốt hai con sói vào rừng thiêng sau khi Lông Xù cắn Walder Nhỏ, nhưng những bức tường đá của Winterfell dường như đang chơi trò ảo thuật lạ lùng với âm thanh, và đôi lúc Bran cảm thấy như tiếng tru của chúng đang phát ra ngay ở sân dưới cửa sổ phòng của cậu. Một vài lần khác, Bran còn đinh ninh chúng đang ở trên tường thành, đi vòng quanh giống như lính gác. Cậu chỉ ước mình có thể nhìn thấy chúng.

Cậu có thể thấy sao chổi treo lơ lửng ngay phía trên Vọng Gác và Tháp Chuông, phía xa là Đại Vọng Lâu tròn trịa và thấp lùn, những máng xối hình thú in bóng lên nền trời tím thẫm phía xa. Bran từng biết rõ mỗi viên đá của tòa thành này, cậu đã leo trèo khắp nơi, chạy trên những bờ tường dễ dàng như chạy trên những bậc thang. Những chóp mái nhà từng là căn cứ mật của cậu, và lũ quạ trên nóc tòa tháp bỏ hoang là những người bạn đặc biệt.

Và cậu bị ngã.

Bran không nhớ cậu ngã như thế nào, nhưng mọi người đều nói thế, nên cậu nghĩ chuyện đó có lẽ là sự thật. Cậu đã suýt chết. Mỗi khi nhìn thấy những máng xối hình quái thú cũ mòn trên đỉnh Đại Vọng Lâu nơi cậu từng bị ngã, Bran lại có cảm giác căng thẳng đến kỳ lạ. Giờ cậu không thể leo trèo, đi lại, chạy nhảy hay đấu kiếm, và ước mơ trở thành kỵ sỹ cũng tan biến dần.

Mùa Hè không ngừng tru lên thảm thiết vào ngày Bran bị ngã, và suốt những ngày sau đó khi cậu nằm mê man trên giường. Robb đã kể lại với cậu như thế trước khi ra chiến trường. Mùa Hè khóc thương cho cậu, rồi Lông Xù và Gió Xám cũng hòa chung với nỗi đau đó. Vào buổi tối con quạ chết tiệt đưa tin về cái chết của cha, những con sói dường như cũng hiểu. Bran lúc đó đang ở cùng với Rickon trong tháp của vị học sĩ và nói chuyện về những đứa con của rừng rậm thì tiếng hú của Mùa Hè và Lông Xù cất lên, át cả giọng nói Luwin.

Hôm nay chúng đang khóc than cho ai? Hay có kẻ thù nào đã giết chết Vua Phương Bắc – anh trai Robb của cậu? Có chuyện gì xảy ra với người anh cùng cha khác mẹ Jon Snow ở Tường Thành sao? Mẹ cậu đã chết ư, hoặc là các chị của cậu? Hay lời tiên đoán của học sĩ, Septon và Già Nan trở thành sự thật?

Nếu mình thực sự là một con sói tuyết, mình sẽ hiểu chúng hát gì, cậu nghĩ một cách tiếc nuối. Trong những giấc mơ về lũ sói, cậu có thể sải chân chạy trên sườn núi, những ngọn núi băng cao hơn bất kỳ tòa tháp nào. Và cậu đứng ngay dưới vầng trăng tròn vành vạnh với cả thế giới dưới chân mình, thế giới giống như ngày xưa.

"Húúúúú," Bran lấy tay chụm quanh miệng, ngước nhìn ngôi sao chổi và ngập ngừng kêu thử. "Húúúúúúúúú, ahúúúúúúúúúúúú," cậu tru lên, một âm thanh ngu ngốc, cao vống, rỗng tuếch và run rẩy. Đó là tiếng hú của một cậu bé chứ không phải của một con sói. Nhưng Mùa Hè vẫn trả lời, tiếng tru trầm trầm của nó át đi tiếng kêu mỏng manh của Bran, rồi đến Lông Xù cùng hòa giọng. Bran lại tru lên lần nữa, tiếng tru của những con sói cuối cùng còn lại trong đàn.

Một lính gác tức tốc chạy tới trước cửa phòng Bran, đó là Hayhead với cục u trên mũi. Anh ta ngó vào phòng, thấy Bran đang hướng ra cửa sổ hú bèn hỏi: "Thưa hoàng tử, có chuyện gì

vậy?"

Bran cảm thấy kỳ quặc khi mọi người gọi cậu là hoàng tử, dù cậu là người thừa kế sau Robb và Robb giờ là Vua Phương Bắc. Cậu quay đầu lại và hú vào mặt người lính gác. "Húúúúúúúú, ahúúúúúúúúúú,"

Hayhead cau mặt, "Ngài hãy dừng lại đi."

"Húúúúúúúú, húúúúúúúúúú,"

Tên lính gác lui ra, và một lúc sau quay lại cùng với Maester Luwin trong bộ áo choàng xám, với sợi xích nặng trịch trên cổ.

"Bran, những con sói kia làm ồn là đủ rồi, không cần con giúp thêm vào đâu." Ông đi dọc căn phòng, tới chỗ Bran và đặt tay lên trán cậu bé. "Muộn lắm rồi, con phải đi ngủ thôi."

"Con đang nói chuyện với sói." Bran đẩy tay ông ra.

"Ta nói Hayhead bế con lên giường nhé?"

"Con có thể tự mình lên giường được." Mikken đã đóng một tay vịn sắt quanh tường để Bran có thể tự mình di chuyển trong phòng. Kiểu đi lại như vậy rất vất vả, chậm chap, và nó làm cho vai cậu rất đau, nhưng Bran ghét bị người khác bế. "Dù sao con cũng không cần ngủ nếu không muốn."

"Mọi người đều phải ngủ, Bran, ngay cả hoàng tử cũng thế."

"Khi con ngủ, con sẽ biến thành một con sói." Bran quay mặt đi nhìn vào đêm tối. "Những con sói có mơ không?"

"Ta nghĩ không chỉ con người mà mọi sinh vật đều có thể mơ."

"Vậy người chết có mơ không ạ?" Bran hỏi và nghĩ đến cha cậu. Dưới khu lăng mộ tối tăm của Winterfell, một thợ đá đang dùng đá gran-nit để khắc chân dung cha cậu.

"Một số người nói có, một số khác lại phản đối," vị học sĩ trả lời. "Người chết tự họ không thể nói cho chúng ta về vấn đề này."

"Cây cối có mơ không ạ?"

"Cây cối? Không…"

"Chúng có mơ." Bran quả quyết một cách bất ngờ. "Chúng mơ những giấc mơ của cây. Đôi khi con cũng mơ về cây. Một cây đước giống như trong rừng thiêng. Nó gọi tên con. Những giấc mơ về lũ sói thì hay hơn. Con có thể ngửi, và đôi khi còn nếm được mùi vị của máu."

Maester Luwin sờ lên sợi xích trên cổ. "Ta muốn con dành thời gian chơi với những đứa trẻ khác."

"Con ghét bọn chúng," Bran nghĩ đến anh em Walder. "Con ra lệnh cho thầy đuổi chúng đi."

Luwin nghiêm mặt. "Mẹ con là người giám hộ của những đứa trẻ nhà Frey, chính bà ấy đưa chúng đến đây để nuôi nấng. Vì vậy con không có quyền đuổi chúng đi, mà làm như vậy cũng không hay chút nào. Nếu chúng ta đuổi chúng đi thì chúng biết đi đâu?"

"Về nhà. Vì hai đứa nó mà thầy không cho con gặp Mùa Hè."

“Thằng bé Nhà Frey không thích bị sói cắn đâu,” vị học sĩ nói, “ta cũng vậy.”

“Đó là Lông Xù,” con sói đen khổng lồ của Rickon bất kham đến mức đôi khi Bran còn cảm thấy sợ nó. “Mùa Hè không bao giờ cắn ai cả.”

“Mùa Hè đã xé toạc yết hầu của một người đàn ông trong căn phòng này, hay là con đã quên rồi? Sự thật là những con sói con đáng yêu mà con và các anh em con tìm thấy trong tuyết giờ đã trở thành những quái thú nguy hiểm. Hai thằng bé nhà Frey rất khôn ngoan đấy khi biết sợ chúng.”

“Chúng ta nên để mấy đứa Walder đó trong rừng thiêng. Chúng có thể chơi trò Thần Giữ Cầu đúng như chúng thích, và Mùa Hè lại có thể ngủ cùng con. Nếu con là hoàng tử, vì sao thầy không nghe lời con? Con muốn cưỡi Vũ Công, nhưng Alebelly không cho con bước qua cánh cổng kia.”

“Và cậu ta đã làm rất đúng. Rừng sói đầy rẫy hiểm nguy. Lần cưỡi ngựa cuối cùng đáng lẽ phải cho con một bài học rồi chứ. Hay con muốn bị bắt cóc và bán cho nhà Lannister?”

“Mùa Hè sẽ bảo vệ con,” Bran kiên trì. “Chẳng phải các hoàng tử có quyền rong thuyền ra biển, săn lợn lòi trong rừng sói, và cưỡi ngựa đấu thương hay sao?”

“Bran à, bé con, tại sao con thích tự tra tấn mình thế? Sẽ có ngày con làm được những điều này, nhưng giờ con mới chỉ là đứa trẻ 8 tuổi thôi.”

“Con muốn trở thành một con sói tuyết mạnh mẽ, có thể sống trong rừng, ngủ bất cứ khi nào con muốn và con có thể tìm thấy Arya và Sansa. Con sẽ đánh hơi để biết họ đang ở đâu và đến cứu họ, và khi Robb ra chiến trường, con sẽ sát cánh cùng anh ấy chiến đấu giống như Gió Xám. Con sẽ xé toạc họng của Sát Vương bằng hàm răng của mình. Sau đó chiến tranh kết thúc và mọi người có thể trở về Winterfell. Ước gì con là một con sói…” Cậu lại tru lên: “Húúúúúúúú.”

Luwin cao giọng. “Một hoàng tử đích thực sẽ biết tiếp đón…”

“HÚÚÚ, AHÚÚÚÚÚ,” Bran tru lên to hơn, “AAHÚÚÚÚ.”

Vị học sĩ đầu hàng: “Tùy con đấy.” Với ánh mắt buồn phiền và bất lực, ông rời khỏi căn phòng.

Còn lại một mình Bran trong phòng, tiếng tru cũng mất dần ý nghĩa. Một lúc sau cậu cũng yên lặng. Mình có tiếp đãi chúng đấy chứ, cậu tự nhủ một cách bực bội. Mình là lãnh chúa thành Winterfell, một lãnh chúa thực sự mà không ai có thể chối cãi được. Khi anh em nhà Walder từ Song Thành tới đây, chính Rickon muốn đuổi chúng đi. Mới có 4 tuổi, Rickon đã gào khóc đòi gặp cha mẹ và Robb, chứ không phải những kẻ xa lạ kia. Chính Bran đã phải dỗ dành cậu em và chào đón anh em nhà Frey. Cậu đãi chúng thịt, bánh mỳ và để chúng ngồi bên lò sưởi, ngay cả Maester Luwin cũng khen cậu đã làm rất tốt.

Nhưng đó là trước khi diễn ra trò Thần Giữ Cầu.

Trò chơi này cần một khúc gỗ, một cây quyền trượng, diễn ra ở chỗ có dòng nước chảy qua và cần phải hò hét rất nhiều. Nước đóng vai trò tối quan trọng, hai anh em nhà Walder nói với Bran như vậy. Có thể sử dụng một tấm ván gỗ hoặc thậm chí một loạt những viên đá, và dùng cành cây giả làm quyền trượng. Cũng không nhất thiết phải hét to, nhưng nếu không có nước thì không thể chơi được. Khi Maester Luwin và Ser Rodrik không cho phép bọn trẻ vào sâu trong rừng thiêng để tìm một dòng suối, chúng phải chơi ở một cái hồ u ám gần bìa rừng. Anh em nhà Walder chưa bao giờ nhìn thấy hồ nước nóng sủi bọt tự nhiên, nhưng chúng vẫn nhất

trí điều đó sẽ giúp trò chơi thêm phần thú vị.

Cả hai cậu nhóc đều có tên là Walder Frey. Walder Lớn nói rằng có cả đám Walder ở Song Thành, tất cả đều được đặt tên theo ông nội của chúng – Lãnh chúa Walder Frey. "Chúng ta có tên riêng ở Winterfell," Rickon ngạo nghễ tuyên bố khi nghe chúng nói vậy.

Trò chơi diễn ra như sau: đặt một khúc cây lên mặt nước để một người cầm thanh quyền trượng đứng ở trên. Cậu ta sẽ đóng vai thần giữ cầu và khi một trong những người chơi khác tiến đến gần, cậu ta sẽ nói. "Ta là thần giữ cầu. Ai đang tới đó?" Người chơi kia phải trả lời họ là ai và tại sao nên cho họ qua cầu. Thần giữ cầu có thể bắt họ thề và trả lời các câu hỏi. Người chơi không cần phải nói sự thật, nhưng bắt buộc phải giữ lời thề, trừ khi họ nói "có thể." Vì thế mánh khóe ở đây là phải nói "có thể"thật nhanh để thần giữ cầu không chú ý. Sau đó người chơi có thể đẩy vị thần giữ cầu xuống nước và thay vào vị trí đó. Nếu ai không nói "có thể" sẽ bị loại khỏi trò chơi. Vị thần giữ cầu có quyền đánh ngã bất cứ ai xuống nước khi nào cậu ta thích, và cậu ta cũng là người duy nhất được sử dụng quyền trượng.

Trên thực tế, trò chơi hầu hết là xô đẩy, đánh đấm, và ngã xuống nước, kèm theo đó là việc tranh luận xem ai đó đã nói "có thể" hay chưa. Mọi người thường cùng xô nhau xuống nước ngay khi có ai đó nói to "có thể". Walder Bé thường hay đóng vai thần giữ cầu.

Tuy là Walder Bé nhưng cậu ta cao to vạm vỡ, khuôn mặt lúc nào cũng đỏ bừng và bụng phệ tròn căng. Walder Lớn có khuôn mặt góc cạnh hơn, dáng người nhỏ bé hơn, và thấp hơn Walder Bé khoảng mười lăm phân. "Anh ta sinh trước tôi năm mươi hai ngày," Walder Bé giải thích, "cho nên lúc đầu anh ta lớn hơn, nhưng sau đó tôi lớn nhanh hơn."

"Chúng tôi là anh em họ, không phải anh em ruột," Walder Lớn thêm vào. "Tôi là Walder con trai của Jammos. Bố tôi là con trai của Lãnh chúa Walder với bà vợ thứ tư. Ông ấy là Walder con trai của Merrett. Còn bà của Walder Bé là vợ ba của Lãnh chúa Walder, thuộc gia tộc Crakehall. Vì vậy mặc dù tôi lớn hơn nhưng cậu ta vẫn đứng trước tôi trong chuỗi thừa kế."

"Chỉ có năm mươi hai ngày," Walder Bé phản đối. "Và chẳng ai trong chúng ta được thừa kế Song Thành đâu, đồ ngốc."

"Tao sẽ được thừa kế," Walder Lớn tuyên bố. "Không chỉ chúng ta mới mang tên Walder. Ser Stevron có một cháu trai là Black Walder, hắn đứng thứ tư trong chuỗi thừa kế, và còn có cả Walder Đỏ, con trai của Ser Emmon, và gã Walder Con Hoang, kẻ không được liệt vào danh sách. Tên hắn là Walder Rivers, chứ không phải là Walder Frey. Ngoài ra còn có mấy đứa con gái tên Walda nữa."

"Cả Tyr nữa. Mày luôn quên Tyr."

"Nó là Waltyr chứ có phải Walder đâu," Walder Lớn cau có. "Và nó đứng sau chúng ta nên chẳng cần bận tâm. Dù sao thì tao cũng chưa bao giờ thích nó."

Ser Rodrik đã xếp cho chúng ở trong phòng cũ của Jon Snow, vì Jon đã gia nhập Đội Tuần Đêm và không bao giờ trở về nữa. Bran ghét điều đó, vì nó khiến cậu cảm thấy như anh em nhà Frey đang cướp mất vị trí của Jon.

Bran theo dõi với vẻ thèm muốn khi anh em nhà Walder tranh cãi với Turnet, thằng bé con đầu bếp và hai đứa con gái nhà Joseth là Bandy và Shyra. Anh em nhà Walder đã tuyên bố Bran có quyền phân xử và quyết định xem bọn chúng có nói "có thể" hay không, nhưng khi trò chơi bắt đầu thì chẳng ai còn nhớ đến Bran nữa.

Tiếng cãi nhau inh ỏi nhanh chóng thu hút thêm những đứa trẻ khác: Palla – con gái người dạy chó, Calon – con trai Cayn, TomToo – con trai bác Tom Bự đã chết cùng với cha Bran tại

Vương Đô. Không lâu sau, cả lũ đã ướt nhẹp và dính đầy bùn đất. Palla đang cười không kịp thở, từ đầu đến chân con bé toàn một màu nâu và mái tóc dính đầy rong rêu. Từ đêm con quạ chết tiệt mang tin về cái chết của cha, Bran chưa từng nghe thấy nhiều tiếng cười đến vậy. Nếu chân mình còn khỏe mạnh, mình sẽ đánh ngã tất cả bọn chúng xuống nước, Bran cay đắng nghĩ. Sẽ chẳng ai ở đây có thể tranh làm thần giữ cầu với mình.

Cuối cùng Rickon cũng chạy vào rừng thiêng, Lông Xù theo sát đằng sau. Cậu nhóc quan sát Turnip và Walder Bé tranh giành quyền trượng cho đến khi Turnip mất thăng bằng và ngã xuống nước, vùng vẫy loạn xạ. Rickon hò hét. "Em nữa, em nữa. Em cũng muốn chơi!" Walder Bé vẫy tay ra hiệu cho cậu nhập hội và Lông Xù chạy vào theo. "Không, Xù," Rickon ra lệnh. "Sói không chơi được đâu. Mày ở lại đây với Bran đi!" Và con sói ngoan ngoãn nghe lời….

…cho đến khi Walder Bé vung quyền trượng đánh thẳng vào bụng Rickon. Trước khi Bran kịp chớp mắt, con sói đen đã bay đến tấm ván gỗ, và máu nhuốm đỏ mặt nước. Anh em nhà Walder la hét om sòm, trong khi Rickon ngồi phịch xuống đống bùn cười khanh khách. Anh Hodor ì ạch lội đến và chỉ kêu một tiếng duy nhất. "Hodor! Hodor! Hodor!"

Thật kỳ lạ là sau chuyện đó, Rickon lại yêu quý anh em nhà Walder. Dù không bao giờ chơi lại trò thần giữ cầu nữa, nhưng chúng chuyển sang chơi một loạt các trò khác: người đẹp và quái vật, chuột và mèo, đánh chiếm lâu đài, hay đại loại như thế. Có Rickon bên cạnh, anh em nhà Walder tha hồ xông vào bếp cướp bánh và mật ong, chạy quanh tường thành, ném xương cho mấy con chó trong cũi và luyện tập bằng kiếm gỗ dưới sự trông chừng của Ser Rodrik. Rickon thậm chí còn dẫn bọn chúng xuống khu hầm mộ dưới lòng đất, nơi thợ đá đang khắc chân dung Lãnh chúa Eddard. "Em không được làm thế," Bran hét lên với cậu em trai khi biết chuyện. "Đó là nơi của riêng chúng ta, của Nhà Stark!" Nhưng Rickon chẳng thèm quan tâm.

Cánh cửa phòng ngủ của cậu lại mở ra. Maester Luwin đang cầm một chiếc bình màu xanh đi vào, lần này có Osha và Hayhead đi cùng. "Bran, ta vừa chế một loại thuốc ngủ cho con đây."

Osha vươn đôi tay gầy guộc ra ôm lấy cậu. Cô ta cao lớn và có một sức mạnh dẻo dai hơn so với những người phụ nữ bình thường. Cô ta bế Bran lên giường mà không tốn một chút sức lực nào.

"Thứ thuốc này sẽ giúp cháu có một giấc ngủ sâu không mộng mị," Maester Luwin nói khi mở nút chiếc lọ ra. "Một giấc ngủ êm ái ngọt ngào, và không mơ mộng."

"Thật chứ?" Bran rất muốn tin vào điều đó.

"Phải, con uống đi."

Bran uống. Thứ thuốc đó đặc và có màu trắng đục như nghiền ra từ phấn, nhưng vì được chế thêm mật ong nên cậu có thể nuốt nó một cách dễ dàng.

"Sáng mai con sẽ cảm thấy khá hơn," Luwin mỉm cười và vỗ vai Bran trước khi rời khỏi căn phòng. Osha nấn ná lại một chút. "Có phải lại là giấc mơ về lũ sói không?"

Bran gật đầu.

"Cậu không cần phải gò ép mình quá đâu, cậu bé ạ. Ta đã thấy cậu nói chuyện với cây mặt người. Có lẽ các vị thần đang cố gắng nói chuyện lại với cậu chăng?"

"Các vị thần ư?" cậu thì thầm và chìm vào giấc ngủ. Khuôn mặt của Osha mờ dần và chìm trong bóng tối. Một giấc ngủ ngọt ngào, không mộng mị, Bran thầm nghĩ.

Thế nhưng khi bóng tối bao phủ, cậu lại thấy mình trong rừng thiêng. Cậu đang bước lặng lẽ

dưới tán cây cổ thụ xanh sẫm và những cây sồi xương xẩu, già nua. Mình có thể đi bộ được, Bran hân hoan nghĩ. Phần nào đó trong cậu vẫn biết đây chỉ là một giấc mơ, nhưng dù sao cũng còn tốt hơn hiện thực phũ phàng trong bốn bức tường phòng ngủ.

Trong rừng thật rất tối, nhưng ngôi sao chổi đã soi đường giúp Bran, và cậu bước từng bước đi dứt khoát. Cậu đang di chuyển bằng bốn chân, khỏe mạnh và nhanh nhẹn. Cậu có thể cảm nhận được đất ẩm dưới chân, âm thanh xào xạc của lá khô rơi rụng, những rễ cây to, những hòn đá cứng, và từng lớp, từng lớp đất mùn. Cảm giác này thật dễ chịu. Đủ loại mùi tràn ngập trong tâm trí cậu, sống động và say mê: Mùi ngai ngái của bùn lầy bốc lên từ những chiếc hồ nước nóng, mùi của lớp đất mục dưới chân, của lũ sóc trên tán cây sồi. Lũ sóc khiến cậu nhớ tới mùi vị của dòng máu nóng phun ra khi cắn ngập răng vào khúc xương giòn. Nước bọt trong miệng cậu tứa ra. Cậu vừa mới ăn cách đây chưa đến nửa ngày, nhưng ăn thịt chết chẳng có gì thú vị, ngay cả khi đó là thịt hươu. Cậu có thể nghe thấy tiếng những con sóc kêu ríu rít và thoăn thoắt chuyền cành trên cao, an toàn giữa những tán lá. Chúng biết rõ chúng không nên xuống thấp hơn nữa, nơi anh em cậu đang rình mồi.

Bran cũng ngửi thấy cả mùi của anh trai mình, một mùi quen thuộc, mạnh mẽ và phàm tục, một mùi bẩn thỉu và đen đúa như chiếc áo mà anh đang mặc. Anh trai cậu đang chạy quanh những bức tường với vẻ tức giận. Anh cứ chạy, ngày này qua ngày khác, đêm này qua đêm khác, chạy không mệt mỏi, để tìm kiếm… con mồi, tìm một lối thoát, tìm mẹ, tìm anh chị và bầy đàn của mình… tìm mãi, tìm mãi, nhưng chẳng bao giờ thấy.

Sau rừng cây là bức tường đá cao được con người dựng lên bao quanh khu rừng này. Bức tường xám xịt và phủ lấm tấm rêu xanh nhưng vẫn dày dạn, kiên cố và cao hơn tầm nhảy của bất cứ con sói nào. Những thanh sắt và gỗ vụn đã bịt hết lỗ trên tường đá, lối ra vào duy nhất của chúng. Đứng trước mỗi cái lỗ, anh trai cậu lại dừng lại, gầm gừ nhe răng, nhưng những lối ra vẫn đóng im ỉm.

Trong đêm đầu tiên, cậu cũng làm điều tương tự như thế, và biết rằng điều đó chẳng đem lại kết quả gì. Gào rú không phải là cách để mở cửa. Chạy vòng quanh tường cũng không đẩy chúng ra được. Tè vào những gốc cây để đánh dấu cũng chẳng khiến con người tránh xa ra. Thế giới như xiết chặt quanh bức tường ấy, nhưng bên ngoài khu rừng bị bao vây này vẫn có những hang động lớn của con người. Winterfell, cái tên chợt hiện ra trong tâm trí cậu. Bên ngoài vách đá cao chọc trời kia là thế giới đích thực đang vẫy gọi, và cậu biết cậu phải trả lời, hoặc chết.

ARYA

Họ đi từ sáng sớm đến tối mịt, qua bao khu rừng và vườn cây, những cánh đồng được chăm bón kỹ càng, những ngôi làng nhỏ, thành phố với phiên chợ đông đúc, và cả những pháo đài kiên cố. Trời tối, họ thường dựng trại và ăn tối dưới ánh sáng của ngôi sao chổi Thanh Kiếm Đỏ. Mọi người lần lượt làm nhiệm vụ canh gác. Arya có thể nhìn thấy ánh lửa trại của các đoàn du hành khác bập bùng ở xa xa sau những thân cây. Dường như mỗi buổi tối lượng người cắm trại cứ tăng dần, vào ban ngày số người đi lại trên vương lộ cũng ngày một đông.

Sáng, trưa, chiều, tối, những đoàn người cứ hối hả đi qua: già trẻ, gái trai, từ những bé con chân trần tới phụ nữ ẵm con trên ngực. Vài người ngồi trên xe ngựa của trang trại hoặc đằng sau những chiếc xe bò. Số khác cưỡi trên lưng nào là ngựa thồ, ngựa nhỏ, la, lừa… bất cứ thứ gì có thể đi bộ, chạy hoặc lăn. Một người phụ nữ dắt theo con bò sữa, trên lưng bò là một cô bé. Arya cũng nhìn thấy một thợ rèn đang đẩy chiếc xe cút kít chất đầy đồ nghề của anh ta bên trong, có búa, kẹp, và thậm chí cả một cái đe. Lát sau, một người đàn ông khác cũng xuất hiện cùng chiếc xe đẩy, nhưng trên đó có hai đứa bé nằm cuộn mình trong chăn. Còn lại hầu hết mọi người đều đi bộ với hàng hóa trên vai, vẻ mệt mỏi và cảnh giác hiện rõ trên khuôn mặt. Họ đi bộ về phương nam, tới thành phố, tới Vương Đô. Một trăm người thì chỉ có một người hỏi thăm Yoren và đoàn người của ông, hướng về phương bắc. Cô tự hỏi tại sao không ai đi cùng đường với họ?

Rất nhiều khách bộ hành có trang bị vũ khí; Arya nhìn thấy có dao găm, đoản kiếm, lưỡi hái, rìu, và một vài người mang kiếm. Có người còn chế dùi cui từ những cành cây, hoặc đẽo những cây quyền trượng. Họ cầm chắc vũ khí trong tay và hau háu nhìn những chiếc xe ngựa khi đoàn của Yoren đi qua, tuy nhiên cuối cùng họ cũng để dòng người đi khỏi. Ba mươi chiếc xe là quá nhiều, dù bên trong đó có gì đi nữa.

Thầy Syrio đã nói rằng phải nhìn bằng mắt và nghe bằng tai.

Một hôm, có một phụ nữ điên bắt đầu gào thét bên đường khi họ đi qua. “Bọn ngốc! Chúng sẽ giết các ngươi, bọn ngốc!” Trông cô ta gầy guộc tả tơi, với đôi mắt hõm sâu và đôi chân rớm máu.

Buổi sáng hôm sau, một lái buôn giàu có cưỡi trên lưng con ngựa cái màu xám tiến đến nói chuyện với Yoren và đề nghị được mua tất cả số xe ngựa của ông cùng mọi thứ bên trong với giá chưa bằng một nửa giá trị thật của chúng. “Chiến tranh sắp nổ ra. Chúng sẽ cướp hết tất cả những gì chúng muốn. Tốt nhất là hãy bán hết cho tôi, ông bạn ạ.” Yoren quay cái lưng còng về phía hắn và nhổ nước miếng.

Arya cũng nhìn thấy ngôi mộ đầu tiên vào ngày hôm đó: mô đất nhỏ bên đường được đào cho một đứa trẻ. Một viên pha lê được đặt trên nền đất mềm, Lommy định lấy nó thì Bò Đực nói tốt hơn hết cậu ta nên để người chết được yên. Đi thêm vài dặm nữa, Praed chỉ cho mọi người thấy thêm một vài ngôi mộ, cả hàng dài vừa mới được chôn xong. Sau đó, hầu như không có ngày nào họ không nhìn thấy những nấm mồ như vậy.

Một lần Arya chợt tỉnh dậy giữa đêm với cảm giác hoảng sợ mà chính cô cũng không biết vì điều gì. Ở phía trên kia, Thanh Kiếm Đỏ chia đôi bầu trời có hàng ngàn vì tinh tú. Màn đêm tĩnh mịch một cách lạ lùng, mặc dù cô có thể nghe được tiếng ngáy khe khẽ của Yoren, tiếng lửa lách tách, và thậm chí từng chuyển động của những con lừa. Thế nhưng có gì đó như thể cả thế giới đang ngưng thở, và sự tĩnh lặng khiến cô bé rùng mình. Cô ôm Mũi Kim trong tay và tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Bình minh tới, khi Praed không bao giờ tỉnh dậy nữa, Arya mới nhận ra âm thanh còn thiếu

hôm qua chính là tiếng ho của cậu ta. Họ đào một nấm mồ, chôn người lính đánh thuê ở chính nơi mà cậu ta đang ngủ. Yoren tháo những vật có giá trị trên người cậu trước khi họ lấp đất lên. Người lấy đôi giày, kẻ lấy con dao. Áo giáp và mũ của cậu ta được chia thành từng phần. Còn thanh trường kiếm của cậu được Yoren trao cho Bò Đực. "Với cánh tay rắn chắc như của cậu, có lẽ cậu nên học cách sử dụng cái này," Yoren nói. Một cậu nhóc có tên Tarber ném một nắm quả đấu lên xác Praed, để một cây sồi sẽ mọc lên và đánh dấu nơi cậu ta nằm.

Tối hôm đó họ dừng chân ở một ngôi làng, nghỉ trong một quán trọ nhỏ phủ đầy dây thường xuân. Yoren đếm những đồng xu trong ví và quyết định số tiền đó đủ cho một bữa tối nóng sốt. "Chúng ta sẽ ngủ ở ngoài, giống như mọi khi, nhưng họ có một nhà tắm ở đây dành cho bất cứ ai, nếu các cậu cảm thấy cần được tắm nước nóng và xà phòng."

Arya không dám tắm, mặc dù giờ đây cô cũng bốc mùi chẳng khác gì Yoren, một mùi chua loét và hôi hám. Mấy con ký sinh trong quần áo cô đã đi cùng cô suốt chặng đường từ Flea Bottom tới đây; dìm chết chúng có lẽ cũng không phải cho lắm. Tarber, Bánh Nóng và Bò Đực xếp hàng lấy chậu. Những người khác đã yên vị ngay trước cửa nhà tắm. Đám đông còn lại tập trung trong căn phòng chung. Yoren thậm chí còn cử Lommy đưa những cốc vại to ra cho ba gã bị xích đằng sau xe ngựa.

Rồi tất cả cùng ăn tối với bánh thịt nóng và táo nướng. Chủ nhà trọ còn mời họ một chầu bia. "Tôi có một cậu em gia nhập đội quân áo đen nhiều năm trước. Cậu bé phục vụ nhanh nhẹn và khéo léo, nhưng một lần cậu ta bị bắt gặp ăn cắp hạt tiêu ở bàn của lãnh chúa. Cậu ấy thích mùi hạt tiêu, chỉ có vậy thôi, nhưng Ser Malcolm là người khó tính. Ở Tường Thành các ông có hạt tiêu không?" Khi Yoren lắc đầu, người đàn ông trả lời: "Xấu hổ thật. Lync lại thích nó."

Arya cẩn trọng nuốt một ngụm bia, trong khi miếng bánh trong miệng vẫn còn ấm vì vừa được lôi ra từ lò nướng. Cha cô thỉnh thoảng vẫn cho các cô con gái uống một cốc bia, Arya nhớ lại. Sansa thường nhăn nhó khi nếm nó và nói rằng rượu có vị ngon hơn nhiều. Nhưng Arya rất thích bia. Những suy nghĩ về cha và Sansa khiến Arya buồn vô hạn.

Nhà trọ chật kín khách bộ hành về phương nam, và căn phòng chung rộ lên lời chế giễu khi Yoren nói họ đang đi theo chiều ngược lại. "Các người sẽ sớm bỏ cuộc thôi," ông chủ nhà trọ tuyên bố. "Chẳng ai đi về phía bắc cả. Đồng ruộng đã bị thiêu trụi gần hết, những người ở lại thì bị bao vây trong thành. Nhóm lính này vừa đi lúc sáng sớm thì chiều tối nhóm khác lại xuất hiện."

"Điều đó chẳng là gì đối với chúng tôi," Yoren lạnh lùng khẳng định. "Nhà Tully hay Nhà Lannister cũng chẳng có gì liên quan. Đội Tuần Đêm không theo phe nào cả!"

Lãnh chúa Tully là ông ngoại của mình, Arya nghĩ. Nó có liên quan đến cô đấy chứ, nhưng cô vẫn cắn môi im lặng và nghe ngóng.

"Vấn đề không chỉ có Lannister và Tully," chủ nhà trọ nói. "Những kẻ hoang dã đang từ trên Núi Mặt Trăng tràn xuống, thử nói với chúng rằng các người không liên quan gì xem. Và Nhà Stark nữa chứ. Vị lãnh chúa trẻ tuổi, con trai của quân sư quá cố cũng xuất hiện..."

Arya ngồi thẳng dậy, căng thẳng nghe ngóng. Họ đang nói đến Robb đúng không nhỉ?

"Tôi nghe nói cậu ta cưỡi sói ra chiến trường," một người đàn ông tóc vàng cầm vại bia trên tay nói.

"Thông tin vớ vẩn." Yoren nhổ nước bọt.

"Tôi nghe từ một người tận mắt chứng kiến sự việc đấy. Anh ta thề là con sói trông to như

con ngựa chiến vậy."

"Thề thốt chẳng chứng minh được đó là sự thật, Hod," chủ quán trọ nói. "Cậu suốt ngày thề sẽ trả nợ cho tôi, nhưng tôi đã thấy một đồng xu nào đâu." Căn phòng chung lại rộ lên tiếng cười, và người đàn ông với mái tóc vàng đỏ bừng mặt vì xấu hổ.

"Năm qua là một năm không may cho loài sói," tiếng nói cất lên từ phía người đàn ông có nước da vàng vọt, khoác trên mình chiếc áo choàng xanh lá đã bạc màu do cuộc hành trình dài. "Xung quanh Hồ Mắt Thần, lũ sói trở nên lì lợm hơn rất nhiều. Cừu, bò, chó… chúng đều giết hết, và chúng không sợ con người. Nếu đi vào những cánh rừng đó một mình buổi đêm, anh sẽ phải trả giá bằng mạng sống."

"À, lại là một truyền thuyết nữa, và cũng chẳng chính xác hơn các truyền thuyết khác là bao."

"Tôi cũng nghe câu chuyện tương tự từ người chị em họ, và cô ấy không phải kiểu người hay nói dối," một người phụ nữ lớn tuổi nói. "Cô ấy nói có một đàn sói đông tới hàng trăm con, chúng là những kẻ giết người. Con đầu đàn là một con sói cái, đúng là con quỷ cái từ bảy tầng địa ngục."

Một con sói cái. Arya lỡ tay làm sánh ly bia và tự hỏi không biết Hồ Mắt Thần có ở gần Trident không? Cô ước gì mình có một chiếc bản đồ. Cô đã bỏ Nymeria ở gần Trident. Cô không hề muốn như thế, nhưng Jory nói họ không còn cách nào khác, rằng nếu con sói quay lại với họ thì nó sẽ bị giết vì tội cắn Joffrey, mặc dù hắn ta rất đáng bị như vậy. Họ đã phải gào lên, la hét và ném đá, chỉ đến khi vài hòn đá của Arya ném trúng nó, con sói mới chịu dừng lại, không đi theo bọn họ nữa. Chắc giờ nó không còn biết mình là ai nữa, Arya nghĩ. Mà nếu có nhận ra, chắc chắn nó sẽ ghét mình lắm.

Người đàn ông mặc áo choàng xanh lá nói: "Nghe đâu một hôm con quỷ cái này đã vào làng… đúng vào ngày chợ phiên khi mọi người đổ ra đường. Nó liều lĩnh xông vào và giật một đứa bé từ trên tay mẹ nó. Khi câu chuyện đến tai Lãnh chúa Mooton, ngài và con trai ngài đã thề sẽ kết liễu đời con sói. Với một đàn chó chuyên săn sói, họ lần theo dấu vết con quỷ cái tới tận hang ổ, nhưng hầu như chẳng ai còn nguyên vẹn trở về. Và cả đàn chó săn đó không còn con nào sống sót hết, không còn lấy một con."

"Chỉ là một câu chuyện thôi mà," Arya buột miệng trước khi cô kịp kiềm chế bản thân mình. "Chó sói không ăn thịt trẻ em."

"Vậy cậu biết gì về chúng, cậu nhóc?" người đàn ông mặc áo choàng xanh hỏi.

Trước khi Arya kịp nghĩ ra câu trả lời, Yoren đã nắm lấy cánh tay cô. "Thằng nhóc say bia lướt khướt rồi, đó là câu trả lời đấy."

"Không, tôi không say. Sói không ăn thịt trẻ em..."

"Ra ngoài ngay... và cứ đứng ngoài đó cho đến khi cậu học được cách im miệng lại khi người lớn đang nói chuyện." Vừa nói ông vừa đẩy cô một cách thô bạo về phía cửa ngách dẫn ra chuồng ngựa. "Đi đi, xem thằng bé chăn ngựa đã tắm cho lũ ngựa của chúng ta chưa."

Arya ra ngoài với bộ mặt cau có vì giận dữ. "Chúng không ăn thịt…" cô lẩm bẩm và đá một viên sỏi khi cô bước qua. Hòn sỏi lăn lăn và dừng lại dưới những chiếc xe ngựa.

"Cậu bé," một giọng nói thân thiện cất lên. "Cậu bé dễ thương."

Một trong những người đàn ông trong lồng sắt đang nói chuyện với cô. Thận trọng, Arya

tiến về phía chiếc cũi, một tay nắm chặt chuôi Mũi Kim.

Gã tù nhân nâng chiếc ly cạn lên, dây xích của hắn kêu loảng xoảng. "Anh ấy muốn uống thêm bia. Anh ấy đang khát, và đang phải đeo những chiếc còng tay nặng nề." Hắn là tên trẻ nhất trong ba tên, mảnh dẻ hơn, các đường nét thanh tú hơn, và lúc nào cũng mỉm cười. Tóc hắn bên đỏ bên trắng, rối bù và dơ dáy vì phải ngồi trong cũi và đi một quãng đường dài. "Anh ta có thể tắm chứ?" hắn nói khi để ý thấy cách Arya nhìn hắn. "Một cậu bé cũng có thể kết bạn với anh ta đấy."

"Tôi có nhiều bạn rồi," Arya nói.

"Ta chẳng thấy ai cả," gã không có mũi xen vào. Gã đó mập lùn với đôi tay to bè; một lớp lông đen phủ đầy cánh tay, chân, ngực, và cả lưng gã. Gã làm Arya nhớ đến bức tranh cô từng thấy trong một cuốn sách, bức tranh vẽ một con khỉ trên Đảo Summer. Cái lỗ trên mặt khiến người ta khó mà nhìn gã lâu được.

Gã hói mở miệng và phun phì phì như một loại thằn lằn trắng khổng lồ. Khi Arya giật mình lùi lại, hắn há mồm thật to và ve vẩy cái lưỡi về phía cô, chỉ có điều trông nó giống như một gốc cây hơn là một cái lưỡi. "Thôi đi," cô thốt lên.

"Người ta không thể chọn bạn đồng hành đằng sau chấn song này được," gã đẹp trai với mái tóc nửa trắng nửa đỏ lên tiếng. Có điều gì đó trong cách nói chuyện của hắn gợi cô nhớ đến Syrio; có cái gì đó vừa giống, vừa khác biệt. "Hai người kia, bọn họ không biết lịch sự là gì. Anh ta xin cậu thứ lỗi. Tên cậu là Arry, có phải không nhỉ?"

"Đầu Bướu," gã không có mũi nói. "Đầu Bướu, Mặt Bướu, Que Gậy. Ngươi cẩn thận đấy, Lorath, hắn ta sẽ đánh ngươi bằng cây gậy của mình."

"Anh ta thực xấu hổ vì những người đồng hành của mình, Arry," gã đẹp trai nói. "Anh ấy vinh hạnh mang tên Jaqen Hghar, một thời thuộc về Thành Phố Tự Trị Lorath. Giá mà anh ta đang được ở nhà. Còn hai kẻ đồng hành thô lỗ của anh ta tên là Rorge…" – hắn vẫy chiếc cốc vại không về phía gã không có mũi – "…và Cắn Xé." Cắn Xé lại phun phì phì về phía cô, khoe cái mồm đầy răng vàng xỉn nhọn hoắt. "Ai cũng cần có một cái tên, đúng không? Cắn Xé không biết nói và cũng không biết viết, nhưng răng của cậu ta rất sắc nhọn, vì vậy mọi người gọi cậu ta là Cắn Xé và cậu ta chỉ cười. Cậu thấy có hấp dẫn không?"

Arya lùi ra xa khỏi chiếc cũi. "Không." Bọn chúng không thể làm gì được mình, cô tự trấn an bản thân, chúng bị xích cả rồi mà.

Hắn dốc ngược chiếc cốc vại xuống. "Anh ta sắp khóc mất."

Rorge, gã không mũi, ném chiếc cốc về phía cô kèm theo một câu chửi rủa. Những chiếc cùm khiến cho hắn vụng về và lóng ngóng, nhưng dù vậy chiếc cốc hắn ném cũng suýt bay trúng đầu Arya nếu cô không kịp tránh sang một bên. "Lấy bia cho chúng tao, nhanh lên!"

"Ngươi câm mồm lại!" Arya cố nghĩ xem Syrio sẽ làm gì trong trường hợp này. Cô rút thanh kiếm tập bằng gỗ ra.

"Lại đây," Rorge nói, "ta sẽ nhét cây gậy đó vào hậu môn ngươi và hiếp ngươi đến chết."

Sự sợ hãi còn cắt sâu hơn lưỡi kiếm. Arya bước về phía chiếc cũi. Mỗi bước đi ngày một nặng nhọc và khó khăn hơn. Dũng mãnh như sói, tĩnh tâm như nước. Những lời đó cứ vang lên trong đầu cô. Thầy Syrio chắc chắn sẽ không sợ hãi. Suýt nữa thì cô chạm vào bánh xe khi Cắn Xé lảo đảo đứng lên và vồ lấy cô, tiếng xích sắt va vào nhau loảng xoảng. Đôi tay bị còng của hắn chỉ cách mặt cô gần một gang tay. Hắn rít lên phì phì.

Arya đâm hắn. Một nhát chí mạng giữa hai con mắt nhỏ xíu của Cắn Xé.

Hắn hét lên và lùi lại, rồi sau đó dùng tất cả sức mạnh của hắn để cố giật đứt xích. Những mắt xích trượt đi và dây xích căng ra, Arya có thể nghe rõ tiếng cọt kẹt của gỗ khô đã cũ khi những chiếc vòng sắt lớn nối với sàn xe ngựa bị kéo căng như dây đàn. Đôi tay xanh xám khổng lồ vồ lấy cô, trong khi những mạch máu trên cánh tay Cắn Xé nổi lên cuồn cuộn, nhưng sợi xích đã giữ hắn lại và cuối cùng, hắn ngã bật ngửa về phía sau. Máu chảy ra từ những vết thương chưa lành trên má hắn.

"Quả là một cậu bé thừa dũng cảm mà thiếu thông minh," gã đàn ông tự nhận mình là Jaqen H'ghar nhận xét.

Arya lùi lại về phía sau và tránh xa chiếc cũi. Khi cảm thấy có một bàn tay đặt lên vai mình, cô xoay người và vung kiếm lên một lần nữa, nhưng đó chỉ là Bò Đực. "Anh đang làm gì ở đây vậy?"

Bò Đực giơ tay lên phòng thủ. "Yoren nói không ai được phép lại gần ba người họ."

"Tôi không sợ chúng," Arya nói.

"Vậy thì cậu quá ngu ngốc. Chúng làm tôi sợ." Tay Bò Đực lần xuống chuôi kiếm, và Rorge bắt đầu cười lớn. "Đi thôi! Tránh xa bọn chúng ra."

Arya cào chân lên nền đất, trong khi bị Bò Đực lôi tới trước cửa quán trọ. Tiếng cười của Rorge và tiếng rít phì phì của Cắn Xé vẫn quanh quẩn theo sau họ. "Đánh nhau không?" cô hỏi Bò Đực. Giờ cô chỉ muốn đánh một ai đó.

Cậu ta quay lại nháy mắt khiến Arya giật mình. Mái tóc đen dày vẫn còn ẩm ướt do vừa tắm lòa xòa trước đôi mắt xanh sâu thẳm. "Tôi sẽ làm cậu đau đấy."

"Còn lâu."

"Cậu không biết tôi khỏe thế nào đâu."

"Anh không biết tôi nhanh thế nào đâu."

"Là cậu muốn đấy nhé, Arry." Cậu ta rút cây trường kiếm của Praed ra. "Thanh kiếm này làm bằng thép rẻ tiền, nhưng là một thanh kiếm thật đấy."

Arya cũng tuốt Mũi Kim ra. "Thanh kiếm này làm bằng thép tốt, và nó thật hơn kiếm của anh đấy."

Bò Đực lắc đầu. "Cậu phải hứa là không được khóc nếu tôi chém trúng đấy nhé?"

"Tôi hứa nếu anh làm được như vậy." Cô quay sang, đứng tấn theo tư thế của một vũ công nước quen thuộc, nhưng Bò Đực thì không hề động đậy. Cậu ta đang nhìn cái gì đó sau lưng Arya. "Có chuyện gì vậy?"

"Đội áo choàng vàng." Mặt cậu ta tối sầm lại.

Không thể thế được, Arya nghĩ, nhưng khi quay lại, cô đã thấy đoàn người ngựa trên vương lộ, sáu tên mặc áo giáp xích đen và áo choàng vàng của Đội Gác Thành. Tên chỉ huy mặc một chiếc giáp che ngực phủ bên ngoài, được trang trí bằng bốn hình tròn màu vàng. Chúng dừng lại trước cửa nhà trọ. Hãy nhìn bằng mắt, giọng Syrio như văng vẳng bên tai. Đôi mắt cô nhìn thấy mồ hôi ngựa ướt đẫm dưới những chiếc yên; lũ ngựa chắc đã phải đi một quãng đường dài và gian khổ. Tĩnh tâm như nước, cô nắm lấy cánh tay Bò Đực và kéo cậu ta ra sau một hàng

rào rất cao kết bằng hoa.

"Gì vậy?" cậu ta hỏi. "Cậu đang làm gì thế? Chúng ta đi thôi."

"Lặng lẽ như bóng," Arya thì thầm và kéo Bò Đực ngồi xuống.

Một số người khác trong đoàn của Yoren đang ngồi trước cửa nhà tắm để chờ đến lượt.

"Các ngươi," một trong những người mặc áo choàng vàng nói. "Có phải các ngươi sắp tới sẽ gia nhập đội quân áo đen?"

"Có lẽ vậy," ai đó thận trọng trả lời.

"Chúng ta thà gia nhập với các cậu còn hơn," Reysen già nói. "Nghe nói ở Tường Thành lạnh lắm."

Tên chỉ huy của đội áo choàng vàng xuống ngựa. "Ta có lệnh tìm kiếm một cậu bé…"

Yoren bước ra khỏi quán trọ, vuốt vuốt bộ râu đen rối bù của mình. "Ai cần cậu bé đó vậy?"

"Tại sao chúng ta phải trốn?" Bò Đực hỏi khẽ.

"Chúng muốn bắt tôi," Arya thì thầm trả lời. Tai Bò Đực thoảng mùi xà phòng. "Anh im lặng đi."

"Thái hậu muốn bắt cậu ta, ông già ạ. Và đó không phải việc của ông," tên chỉ huy nói và rút tờ trát từ thắt lưng ra. "Đây là mệnh lệnh và dấu niêm phong của thái hậu."

Phía sau hàng rào, Bò Đực lắc đầu nghi ngại. "Tại sao thái hậu lại muốn bắt cậu, Arry?"

Arya đấm vào vai cậu ta. "Im lặng nào!"

Yoren chạm vào tờ trát với dấu xi niêm phong bằng vàng bên trên. "Đẹp đấy." Yoren nói. "Nhưng vấn đề là, cậu bé giờ là người của Đội Tuần Đêm. Những gì cậu ta đã làm khi ở thành phố chẳng còn ý nghĩa gì nữa."

"Thái hậu không thích quan điểm của ông đâu, ông già, và ta cũng vậy," tên chỉ huy nói. "Ta sẽ bắt nó."

Arya nghĩ đến việc chạy trốn, nhưng cô biết mình sẽ không thể chạy được xa với một con lừa, trong khi bọn áo choàng vàng đều cưỡi ngựa. Và cô cũng quá mệt mỏi với việc chạy trốn rồi. Cô đã bỏ chạy khi Ser Meryn đuổi theo cô, và lần khác vào lúc cha cô bị giết. Nếu cô là một vũ công nước thực sự, cô sẽ ra ngoài đó với Mũi Kim trong tay rồi giết chết tất cả bọn họ. Cô sẽ chẳng phải chạy trốn bất kỳ ai nữa.

"Ngươi sẽ không có bất kỳ ai," Yoren kiên quyết đáp lại. "Những điều này đã có luật lệ rõ ràng."

Gã mặc áo choàng vàng rút ra một thanh đoản kiếm "Luật của ngươi đây."

Yoren nhìn thanh kiếm, "Đó không phải là luật, chỉ là một thanh kiếm thôi. Tình cờ ta cũng có một thanh."

Gã chỉ huy mỉm cười "Lão già ngu ngốc. Ta có năm tùy tùng đấy."

Yoren bình thản. "Tình cờ ta có ba mươi người."

Đám lính mặc áo choàng vàng cười ha hả. “Đám này sao?” Một gã có cái mũi gãy lên tiếng. “Ai lên trước đây?” hắn hét to và rút vũ khí ra.

Tarber rút cái xỉa rơm từ đống cỏ khô ra. “Tôi trước.”

“Không, tôi trước,” Cutjack, tay thợ đá mập mạp rút chiếc búa lúc nào cũng cài trong chiếc tạp dề da tiến lên.

“Tôi,” Kurz đang ngồi trên mặt đất cũng đứng lên với con dao dùng để lột da trong tay. “Tôi và cậu ta,” Koss cầm cung tên bước lên.

“Tất cả chúng ta,” Reysen nói và cầm lấy cây gậy chống.

Dobber trần truồng bước ra từ nhà tắm, tay vẫn ôm một bọc quần áo, trước tình hình đó bèn vứt toàn bộ mọi thứ xuống ngoại trừ con dao găm. “Có đánh nhau à?” hắn hỏi.

“Tôi đoán thế,” Bánh Nóng nói trong khi tay nắm chặt bốn hòn đá lớn để ném. Arya không thể tin những gì cô đang nhìn thấy. Cô ghét Bánh Nóng! Nhưng tại sao thằng nhóc lại xả thân vì cô như vậy?”

Tên mũi gãy vẫn cho rằng chuyện này thật nực cười. “Lũ đàn bà các ngươi khôn hồn thì ném ngay mấy viên đá với gậy gộc đi trước khi bị đánh nhừ đòn. Các ngươi còn chẳng biết phải cầm đầu nào của thanh kiếm nữa là.”

“Ta biết,” Arya sẽ không để họ phải hy sinh bản thân vì mình như thầy Syrio nữa. Cô sẽ không để điều đó xảy ra. Cầm chặt Mũi Kim trong tay, cô chuyển sang tư thế vũ công nước.

Mũi gãy cười to. Tên chỉ huy nhìn cô từ đầu đến chân. “Bỏ kiếm xuống đi, bé gái, không ai muốn làm ngươi bị thương đâu.”

“Ta không phải là một bé gái,” cô tức giận hét lên. Chuyện gì với bọn chúng thế? Chúng đã đi một quãng đường dài đến đây để bắt cô, giờ cô ở đây và chúng chỉ mỉm cười với cô thôi sao? “Ta chính là người mà các ngươi cần.”

“Hắn mới là người chúng ta muốn,” viên chỉ huy chỉ thanh đoản kiếm vào Bò Đực, người tiến ra đứng sau cô với thanh kiếm rẻ tiền của Praed trong tay.

Nhưng hắn đã sai lầm khi rời mắt khỏi Yoren, dù chỉ trong chốc lát. Nhanh như chớp, thanh kiếm của người anh cả áo đen đã ấn vào yết hầu tên chỉ huy. “Ngươi sẽ không có bất cứ ai ở đây, trừ khi ngươi muốn ta móc yết hầu ngươi ra. Nếu ngươi chưa thấy thuyết phục thì ta có thêm gần hai mươi người anh em nữa đang ở trong nhà trọ kia. Khôn ngoan thì hãy để thằng nhóc đó đi, áp má lên lưng con ngựa béo ị mà phi về thành phố.” Ông nhổ nước bọt, và ấn mạnh thanh kiếm hơn vào cổ hắn. “Ngay lập tức.”

Tên chỉ huy thả lỏng tay, thanh kiếm của hắn rơi xuống đất.

“Chúng ta sẽ giữ nó,” Yoren nói. “Tường Thành luôn cần những loại thép tốt như thế này.”

“Được thôi, theo ý ông. Chúng ta đi thôi.” Đội quân áo choàng vàng tra gươm vào bao và lên ngựa. “Lão già, tốt nhất ngươi hãy chạy càng nhanh càng tốt đến Tường Thành của ngươi đi. Nếu lần tới bắt được, ta tin là ta sẽ lấy đầu của cả ngươi lẫn thằng con hoang đó.”

“Nhiều người giỏi hơn ngươi đã thử rồi,” Yoren vừa nói vừa lấy kiếm vỗ vào mông con ngựa của tên chỉ huy, con ngựa phi thẳng theo hướng vương lộ. Đám tùy tùng của hắn chạy theo sau.

Khi chúng đã đi khuất, Bánh Nóng bắt đầu vỗ tay hoan hô, nhưng Yoren lại giận dữ hơn bao

giờ hết. “Đồ ngu! Các cậu nghĩ hắn đã xong việc với chúng ta rồi hay sao? Lần tới hắn sẽ không khách khí và đưa cho ta cái lệnh chết tiệt ấy nữa. Gọi mọi người ra khỏi nhà tắm mau, chúng ta phải đi gấp. Cưỡi ngựa cả đêm nay thì may ra chúng ta mới giữ được ít khoảng cách với chúng.” Ông nhặt thanh đoản kiếm của tên chỉ huy lên: “Ai muốn cái này?”

“Tôi.” Bánh Nóng kêu to.

“Đừng sử dụng nó để đánh nhau với Arry đấy,” ông đưa chuôi kiếm về phía thằng nhóc và tiến tới chỗ Arya, nhưng ông nói chuyện với Bò Đực: “Thái hậu muốn bắt cậu đấy, nhóc ạ.”

Arya không hiểu. “Tại sao bà ấy lại muốn anh ta?”

Bò Đực quắc mắt nhìn cô. “Làm sao bà ấy muốn bắt cậu được chứ? Cậu chỉ là con chuột cống bé tẹo thôi.”

“Ồ, anh cũng chỉ là thằng con hoang thôi mà!” Hoặc cũng có thể anh ta giả vờ là một đứa con hoang? “Tên thật của anh là gì?”

“Gendry,” cậu ta trả lời, nhưng có vẻ không chắc chắn cho lắm.

“Chẳng hiểu bọn chúng muốn gì ở hai cậu,” Yoren nói, “nhưng chắc chắn chúng sẽ không thể bắt được các cậu đâu. Hai cậu sẽ cưỡi hai con ngựa chiến. Khi nhìn thấy bóng dáng của bọn áo choàng vàng thì phải phóng hết tốc lực đến Tường Thành. Bọn chúng chẳng đếm xỉa gì đến tất cả chúng ta đâu.”

“Ngoại trừ ông,” Arya nói. “Người đàn ông đó nói hắn cũng sẽ lấy đầu ông nữa.”

“À, về chuyện đó,” Yoren nói, “nếu hắn có thể lấy nó ra khỏi cổ ta thì ta sẵn sàng hoan nghênh thôi.”

JON

"Sam?" Jon gọi khẽ.

Không khí tràn ngập mùi của giấy, bụi và thời gian. Trước mặt cậu là một giá sách bằng gỗ cao quá tầm mắt, chất đầy những cuốn sách đóng bìa da và hàng thùng cuộn giấy da cổ. Một ngọn đèn leo lét phát ra từ góc nào đó trong phòng, tỏa ánh sáng yếu ớt. Jon thổi tắt ngọn nến đang mang trên tay, đề phòng lửa bén vào những trang giấy khô. Thay vào đó, cậu đi về phía ánh đèn, tiến vào lối đi hẹp bên dưới mái vòm uốn lượn. Với bộ đồ màu đen, mái tóc đen, khuôn mặt dài và đôi mắt xám, Jon như lẫn vào bóng tối. Trên tay cậu đeo đôi găng đen bằng da chuột chũi; chiếc găng bên tay phải vì vết bỏng chưa lành, còn tay trái là do nếu chỉ đeo một bên thì trông thật ngu ngốc.

Samwell Tarly đang ngồi khom người trước chiếc bàn đặt trong cái hốc hõm vào trong bức tường đá. Ánh sáng phát ra từ chiếc đèn treo phía trên đầu cậu ta. Cậu ta đứng dậy khi nghe thấy tiếng bước chân của Jon.

"Cậu đã ở đây cả đêm à?"

"Thế ư?" Sam tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Cậu không ăn sáng cùng bọn mình, và giường ngủ của cậu không có dấu người nằm." Rast đoán có lẽ Sam đã bỏ trốn, nhưng Jon không bao giờ tin điều đó. Đào ngũ cũng cần có sự dũng cảm nhất định, và Sam thì khó có được điều đó.

"Đã sáng rồi sao? Ở dưới này mình chẳng biết gì."

"Sam, cậu đúng là ngốc thật," Jon nói. "Mình cá là cậu sẽ nhớ chiếc giường đó khi chúng ta phải ngủ trên nền đất vừa lạnh vừa cứng đấy."

Sam ngáp. "Maester Aemon muốn mình tìm bản đồ cho tướng chỉ huy. Mình không nghĩ… Jon, đống sách này, cậu đã bao giờ nhìn thấy nhiều sách như vậy chưa? Có đến hàng ngàn cuốn!"

Jon nhìn cậu ta chằm chằm. "Thư viện ở Winterfell chỉ có hơn trăm cuốn. Cậu đã tìm thấy bản đồ chưa?"

"Ồ, rồi." Sam chỉ tay lên bàn, những ngón tay béo múp như thanh xúc xích chỉ vào những quyển sách và các cuộn giấy da trước mặt. "Ít nhất là một tá," cậu ta mở một tấm giấy da ra. "Màu vẽ đã mờ, nhưng cậu có thể nhìn thấy nơi người vẽ bản đồ đánh dấu những ngôi làng của dân du mục, còn một quyển khác nữa… nó đâu rồi nhỉ? Tôi vừa mới đọc nó xong mà." Cậu ta gạt mấy cuộn giấy da sang bên cạnh, để lộ một cuốn sách bụi bặm được đóng bìa da đã cũ nát. "Đây," Sam cung kính nói, "đây là tài liệu về một chuyến đi tuần từ Tháp Đêm đến Mũi Lorn trên Biển Băng, được viết bởi một lính biệt kích tên là Redwyn. Ở đây không ghi ngày tháng, nhưng ông ấy có nhắc đến một người tên Dorren Stark là Vua Phương Bắc, vì vậy nó phải được viết trước thời kỳ Chinh Phạt. Jon, họ đã chiến đấu với những người khổng lồ! Redwyn thậm chí còn giao thương với bọn trẻ trong khu rừng, tất cả đều ghi ở đây," cậu ta cẩn thận lật từng trang sách. "Ông ấy cũng vẽ bản đồ, nhìn xem…"

"Sam, cậu cũng có thể viết sách sau chuyến tuần tra này của chúng ta."

Jon muốn cổ vũ Sam, nhưng có lẽ cậu đã sai khi nói ra điều đó. Điều cuối cùng Sam muốn là được nhắc nhở về những gì họ sẽ phải đối mặt vào ngày mai. Sam mân mê mấy cuốn da một cách vô thức. "Còn rất nhiều bản đồ nữa. Nếu mình có thời gian tìm kiếm… mọi thứ đang là

một mớ lộn xộn. Nhưng mình có thể sắp xếp chúng theo trật tự, mình biết mình có thể, nhưng cần phải có thời gian… Thực sự là phải mất đến hàng năm trời."

"Mormont muốn có những tấm bản đồ này sớm hơn thế một chút," Jon rút một cuộn giấy da trong thùng, thổi lớp bụi bám trên đó đi. Một góc của nó bị mủn ra dưới ngón tay cậu khi cậu mở nó ra. "Nhìn này, cuộn giấy da đang bị rạn," cậu nói và nhíu mày đọc dòng chữ đã nhạt màu trong đó.

"Nhẹ nhàng thôi," Sam đi vòng quanh bàn và cầm lấy cuộn giấy da từ tay Jon, nâng niu nó như thể đó là một con thú đang bị thương vậy. "Những cuốn sách quan trọng thường được sao chép khi họ cần chúng. Vài cuốn sách cổ nhất có lẽ đã được sao chép đến mấy chục lần đấy."

"Thôi, đừng sao chép cuốn này làm gì. Hai mươi ba thùng cá tuyết ngâm rượu; mười tám hũ dầu cá; một thùng muối…"

"Một kho hàng," Sam nói "hoặc là một danh sách hàng bán."

"Ai thèm quan tâm cá tuyết ngâm rượu giá bao nhiêu vào sáu trăm năm trước?" Jon tự hỏi.

"Mình quan tâm," Sam cẩn thận đặt cuộn giấy da vào thùng, đúng chỗ Jon vừa rút nó ra. "Cậu có thể học được rất nhiều thứ từ những cuốn sổ đó, thật sự là như vậy. Nó sẽ giúp cậu biết được lúc đó Đội Tuần Đêm có bao nhiêu người, họ sống bằng cách nào, họ ăn gì…"

"Họ ăn thức ăn," Jon nói, "và họ sống như chúng ta thôi."

"Jon, cậu có thể sẽ thấy ngạc nhiên đấy. Nơi này đúng là một kho báu."

"Nếu cậu nói vậy." Jon tỏ ra nghi ngờ. Kho báu đồng nghĩa với vàng, bạc và đá quý, chứ không phải bụi, nhện và da mục.

"Mình nói vậy đấy." Anh chàng béo thốt lên. Cậu ta lớn tuổi hơn Jon, là một người đàn ông trưởng thành theo đúng nghĩa, nhưng trong mắt mọi người cậu ta chẳng khác gì một thằng nhóc. "Mình tìm thấy những bản vẽ các khuôn mặt trên thân cây và một cuốn sách về ngôn ngữ của những đứa trẻ rừng rậm… Thứ mà ngay cả ở Citadel cũng không có, những cuộn giấy da từ thời người Valyria cổ, cách tính mùa trong năm được viết bởi các học giả từ hàng ngàn năm trước."

"Đống sách này vẫn còn ở đây khi chúng ta trở về kia mà."

"Nếu chúng ta trở về được…"

"Gấu Già đã tuyển chọn hai trăm người dày dạn kinh nghiệm, hơn một nửa trong số họ là lính biệt kích. Chưa kể Qhorin Cụt Tay sẽ đem thêm một trăm người anh em khác từ Tháp Đêm nữa. Cậu sẽ an toàn như khi còn ở lâu đài của cha cậu ở Đồi Horn."

Samwell Tarly cười buồn. "Mình cũng chưa bao giờ an toàn trong lâu đài của cha mình."

Các vị thần thường chơi những trò đùa thật độc ác, Jon nghĩ. Pyp và Toad rất muốn được tham gia vào cuộc tuần tra lớn lần này thì lại phải ở lại Hắc Thành, trong khi Samwell Tarly, anh chàng tự nhận mình nhút nhát, béo tròn, hay sợ hãi, cưỡi ngựa cũng tồi tệ như đánh kiếm, thì lại phải đối mặt với khu rừng ma ám. Gấu Già mang theo hai con quạ để trên đường họ có thể gửi tin về. Maester Aemon thì mù lòa và sức khỏe quá yếu để cưỡi ngựa cùng họ, vì vậy người phục vụ của ông phải đi thay thế. "Sam, chúng tôi cần cậu chăm sóc những con quạ. Và ai đó phải giúp tôi giữ cho Grenn biết khiêm tốn một chút."

"Cậu cũng có thể tự mình chăm sóc mấy con quạ, hoặc là Grenn, hoặc bất cứ ai." Giọng cậu

ta có chút gì đó tuyệt vọng. “Mình sẽ chỉ cho cậu cách làm. Cậu cũng biết viết chữ, và cậu cũng có thể giúp Lãnh chúa Mormont viết thư chẳng khác gì mình.”

“Mình là quản gia của Gấu Già và phải theo sát ông ấy, chăm sóc ngựa và dựng lều cho ông ấy. Vì thế mình sẽ không có thời gian lo cho bọn quạ đâu. Sam, cậu đã tuyên thệ rồi. Giờ cậu là một người anh em trong Đội Tuần Đêm.”

“Người của Đội Tuần Đêm không sợ hãi như mình.”

“Tất cả chúng ta đều sợ. Chỉ có những kẻ ngốc mới không sợ.” Có quá nhiều lính biệt kích mất tích trong hai năm qua, ngay cả Benjen Stark, chú của Jon. Họ đã tìm thấy hai người trong đội của ông trong rừng, bị giết một cách dã man nhưng sau đó lại biến thành xác sống đi lại trong màn đêm lạnh lẽo. Nhớ lại việc này, Jon cảm giác những ngón tay bị bỏng của mình khẽ co giật. Cậu vẫn mơ thấy chúng hàng đêm, thấy xác của Othor với đôi mắt xanh rực lửa và đôi tay đen đúa lạnh ngắt, nhưng Sam không cần thiết phải nghe điều đó. “Cha mình nói sợ hãi chẳng có gì đáng xấu hổ, quan trọng là chúng ta đối mặt với nó như thế nào. Đi thôi, mình sẽ giúp cậu cầm mấy tấm bản đồ này.”

Sam gật đầu ủ rũ. Khoảng cách giữa các giá sách quá hẹp, vì vậy họ phải lần lượt đi ra. Mái vòm trên đầu họ thông với một trong những đường hầm mà mọi người gọi là lối đi của sâu – hệ thống đường hầm uốn lượn ngầm nối giữa các pháo đài và các tòa tháp của Hắc Thành. Vào mùa hè, lối đi của sâu hiếm khi được sử dụng, chúng chỉ dành cho chuột và các loại sâu bọ, côn trùng, nhưng vào mùa đông thì khác. Khi tuyết dày đến mười lăm mét và gió lạnh buốt từ phương Bắc ùa về thì những đường hầm này là cách duy nhất kết nối các phần của Hắc Thành với nhau.

Sẽ sớm tới mùa đông thôi, Jon nghĩ khi bọn họ trèo lên. Cậu đã nhìn thấy sứ giả chuyển lời tới Maester Aemon rằng mùa hè kết thúc, con quạ lớn đến từ Citadel, trắng toát và lặng lẽ như Bóng Ma vậy. Cậu đã từng nhìn thấy mùa đông khi còn rất nhỏ, nhưng mọi người nói đó chỉ là một mùa đông ngắn và không khắc nghiệt. Mùa đông năm nay thì khác. Cậu có thể cảm nhận điều đó từ tận xương tủy.

Những bậc đá dốc đứng khiến Sam thở phì phò như kéo bễ khi lên tới mặt đất. Một làn gió trong lành đón lấy họ khiến áo choàng của Jon bay phấp phới. Bóng Ma đang nằm dài dưới bức tường phên liếp của kho thóc, nhưng nó thức dậy ngay khi Jon xuất hiện, chiếc đuôi trắng lông xù dựng đứng lên khi nó chạy tới chỗ bọn họ.

Sam nheo mắt nhìn lên Tường Thành. Nó sừng sững trước mặt họ, một vách băng dựng đứng cao hơn hai trăm mét. Đôi khi Jon cảm giác đó là một sinh vật sống đầy đủ những trạng thái cảm xúc. Màu của lớp băng thay đổi theo ánh sáng. Lúc thì có màu xanh thẳm của dòng sông bị đóng băng, lúc lại là màu trắng ngà của lớp tuyết cũ, và khi mây che ánh nắng mặt trời, nó tối lại thành màu xám nhạt của đá rỗ hoa. Tường Thành trải dài về hai phía đông tây đến hút tầm mắt, khổng lồ đến mức nó khiến cho những pháo đài gỗ và tháp đá của lâu đài trở nên vô cùng nhỏ bé. Nó chính là điểm tận cùng của thế giới.

Và giờ chúng ta phải vượt qua bên kia Tường Thành.

Bầu trời ban mai điểm những vệt mây xám nhỏ, nhưng một vạch màu đỏ vẫn lờ mờ hiện ra ở phía sau. Các anh em áo đen đã gọi nó là Ngọn Đuốc Của Mormont, và nói nửa đùa nửa thật rằng các vị thần hẳn đã gửi nó đến để soi đường cho ông già băng qua rừng ma.

“Ngôi sao chổi sáng đến mức cậu có thể nhìn thấy nó ngay cả vào ban ngày,” Sam nói và che mắt bằng một cuốn sách.

“Đừng lo về sao chổi, Gấu Già muốn có những tấm bản đồ kìa.”

Bóng Ma phóng lên trước dẫn đường. Sáng nay bãi đất có phần vắng vẻ, vì rất nhiều lính biệt kích đã tới nhà thổ ở thị trấn Mole để vui vẻ và uống đến say mèm. Grenn cũng đi với bọn họ. Pyp, Halder và Toad đã đề nghị bỏ tiền cho Grenn lần đầu tiên được qua đêm với đàn bà, để chúc mừng nhiệm vụ đầu tiên của hắn. Họ cũng rủ Jon và Sam đi cùng, nhưng Sam sợ gái điếm chẳng kém gì rừng ma, còn Jon thì chẳng thiết tha gì. "Hãy làm những gì cậu muốn," Jon nói với Toad, "còn mình sẽ giữ lời thề."

Khi họ đi qua Đại Điện, Jon nghe thấy có tiếng hát. Đêm trước khi ra chiến trường, một số người tìm đến gái điếm, những người khác tìm đến các vị thần. Jon tự hỏi không biết cuối cùng ai sẽ cảm thấy dễ chịu hơn. Đại Điện đối với cậu cũng không hấp dẫn hơn nhà thổ, các vị thần của cậu ở những ngôi miếu trong khu rừng của dân du mục, nơi cây đước vươn ra những cành cây trắng như xương. Thất Diện Thần không có quyền lực gì bên ngoài Tường Thành, Jon nghĩ, nhưng các vị thần của ta đang chờ đợi.

Bên ngoài kho binh khí, Ser Endrew Tarth đang thao luyện với vài tân binh. Họ mới đến tối qua cùng với Conwy, một trong những người tuyển chọn lang thang khắp Bảy Phụ Quốc để thu nạp người tới Tường Thành. Nhóm mới này gồm một cụ già lom khom chống gậy với chòm râu muối tiêu, hai cậu bé tóc vàng trông giống hai anh em, một gã thanh niên có vẻ thích chưng diện trong bộ quần áo sa tanh bẩn thỉu, một người đàn ông rách rưới với một bên chân giả, và một tên du đãng có vẻ rất thích được làm chiến binh. Ser Endrew đang chỉ cho hắn thấy suy nghĩ đó của hắn sai lầm như thế nào. Ông ấy ôn hòa hơn Ser Alliser Thorne, nhưng những bài tập của ông vẫn khiến đám học trò thâm tím mình mẩy. Sam nhăn mặt trước mỗi cú ra đòn, nhưng Jon Snow thì tiến lại gần quan sát cuộc đấu kiếm.

"Snow, cậu thấy họ thế nào?" Donal Noye đứng trước cửa kho vũ khí, chiếc tạp dề bằng da thuộc che đi khuôn ngực để trần, phần còn lại của cánh tay trái thò ra ngoài. Với cái bụng phệ và khuôn ngực lớn, chiếc mũi tẹt và quai hàm râu ria lởm chởm, Noye trông không đẹp mã, tuy nhiên ông cũng là người dễ gần. Những người thợ rèn vũ khí đã chứng minh ông là một người bạn tốt.

"Họ có mùi của mùa hè," Jon nói khi Ser Endrew lao vào đối thủ và hạ gục hắn. "Conwy tìm thấy họ ở đâu vậy?"

"Ở nhà ngục gần Gulltown," người thợ rèn trả lời. "Một tên cướp, một thợ cắt tóc, một gã ăn xin, hai đứa trẻ mồ côi và một thằng điếm đực. Chúng ta đang dựa vào những người này để bảo vệ vương quốc."

"Họ sẽ làm được điều đó," Jon bí mật cười với Sam. "như chúng ta đã từng làm."

Noye tiến đến chỗ Jon. "Cậu đã nghe chuyện về anh trai chưa?"

"Tối qua." Conwy và đám tân binh đã mang đến những tin tức từ phía nam, và tối qua hầu như mọi người chỉ bàn tán về chuyện này trong căn phòng chung. Jon vẫn không rõ cậu có cảm giác như thế nào khi nghe tin đó. Robb đã xưng vương? Người anh trai mà cậu đã cùng chơi, cùng đánh nhau, cùng chia sẻ cốc rượu đầu tiên? Nhưng không cùng một bầu sữa mẹ. Không. Thế nên lúc này Robb đang uống rượu mùa hè trong chiếc ly nạm đá quý, còn ta thì quỳ bên một dòng suối nào đó và vốc tay uống những giọt nước tan chảy từ tuyết. "Robb sẽ là một vị vua tốt," cậu nói với vẻ trung thành.

"Thật sao?" người thợ rèn nhìn anh dò xét. "Ta cũng mong như vậy, cậu bé, như trước đây ta đã từng nói thế về Robert."

"Nghe nói ông chính là người đã rèn chiếc rìu chiến đó." Jon nhớ lại.

"Đúng vậy. Ta là người của ông ấy, người của Baratheon, thợ rèn và sỹ quan phụ trách vũ

khí ở Storm's End cho đến khi ta mất một cánh tay. Ta còn nhớ rõ về Lãnh chúa Steffon trước khi ông ấy bị biển cuốn đi, và ta biết ba đứa con của ông ấy từ khi chúng mới lọt lòng. Ta sẽ nói với cậu chuyện này – Robert đã thay đổi hoàn toàn kể từ khi đội lên đầu cái vương miện đó. Một số người giống như những thanh kiếm vậy, họ sinh ra để chiến đấu. Nếu để họ nghỉ ngơi, họ sẽ rỉ sét."

"Vậy những người em của ông ấy thì sao?" Jon hỏi.

Người thợ rèn vũ khí trầm ngâm giây lát. "Robert là thép thật. Stannis là sắt nguyên chất, đen, cứng, và mạnh mẽ, nhưng dễ gãy đúng như đặc tính của sắt. Anh ta thà bị gãy chứ không chấp nhận bị uốn cong. Và Renly, cậu ta giống như đồng, tỏa sáng và nổi trội, nhìn rất đẹp nhưng rốt cuộc lại chẳng có mấy giá trị."

Vậy Robb giống kim loại gì? Jon không hỏi. Noye là người nhà Baratheon, nhiều khả năng ông ta nghĩ Joffrey là vua hợp pháp trong khi Robb là kẻ phản đồ. Giữa các anh em của Đội Tuần Đêm có một quy tắc bất thành văn, đó là không thảo luận quá sâu vào những vấn đề như thế này. Mọi người từ khắp nơi trong Bảy Phụ Quốc đến với Tường Thành, và dù người ta có đọc bao nhiêu lời thề đi nữa thì tình yêu hay lòng trung thành trước đây cũng không dễ dàng quên được… chính Jon cũng có lý do để tin điều đó. Ngay cả Sam – gia tộc của cha cậu ta đã thề trung thành với Highgarden, nơi Lãnh chúa Tyrell ủng hộ Vua Renly. Vậy thì tốt nhất không nên nói về những chuyện thế này. Đội Tuần Đêm không theo phe phái nào cả.

"Lãnh chúa Mormont đang đợi chúng tôi," Jon nói.

"Ta sẽ không để Gấu Già đợi lâu nữa," Noye vỗ vai cậu và mỉm cười. "Snow, ngày mai nhất định các vị thần sẽ ủng hộ các cậu. Cậu nhất định sẽ đưa được chú mình về, nghe chưa?"

"Nhất định rồi." Jon hứa.

***

Sau khi bị đám cháy rút hết sức lực, tướng chỉ huy Mormont quyết định sống trong Tháp Vua. Jon để Bóng Ma ngoài cửa với các lính canh. "Lại những bậc thang," Sam có vẻ khổ sở khi họ bước lên. "Mình ghét cầu thang."

"À, đó là thứ chúng ta sẽ không phải đối mặt khi ở trong khu rừng."

Khi họ vừa bước vào phòng, con quạ phát hiện ra ngay lập tức. "Snow!" con chim kêu lên. Mormont tạm ngừng cuộc trò chuyện và nói với bọn họ: "Các cậu mất quá nhiều thời gian với những tấm bản đồ đó đấy!" Ông gạt bữa sáng dang dở sang một bên để lấy chỗ trống trên bàn. "Đặt chúng ở đây. Ta sẽ xem xét chúng sau."

Thoren Smallwood, một lính biệt kích thân hình vạm vỡ với chiếc cằm nhỏ và cái miệng bé xíu ẩn dưới bộ râu xồm xoàm, đang lạnh lùng nhìn Jon và Sam. Hắn từng là một trong những người hầu cận của Alliser Thorn và vốn không có thiện cảm với cả hai người. "Chỗ của tướng chỉ huy là ở Hắc Thành, giữ trọng trách chỉ huy và ra lệnh," hắn nói với Mormont, không thèm để ý tới những người mới đến, "tôi nghĩ vậy." Con quạ vẫy đôi cánh to đen. "Tôi, tôi, tôi."

"Nếu cậu làm tướng chỉ huy, cậu có thể làm những gì mình muốn," Mormont nói. "nhưng có vẻ như ta vẫn chưa chết, và các anh em cũng không đề cử cậu ngồi lên vị trí của ta."

"Tôi giờ là đội trưởng Đội Biệt Kích, vì Ben Stark đã mất tích và Ser Jaremy không còn nữa," Smallwood ngoan cố nói. "Quyền chỉ huy phải thuộc về tôi."

Mormont không đồng ý. "Ta đã phái Ben Stark đi, và trước đó là Ser Waymar. Ta không

muốn lại cử cậu đi nữa để rồi không biết sẽ phải đợi bao lâu trước khi liệt cậu vào danh sách mất tích. Và Stark vẫn là đội trưởng Đội Biệt Kích cho đến khi chúng ta biết chắc chắn ông ấy đã chết. Mà cho dù ông ta chết thật thì ta mới có quyền chỉ định người kế nhiệm cậu ấy, chứ không phải cậu. Giờ thì đừng làm mất thời gian của ta nữa. Chúng ta sẽ khởi hành ngay khi trời sáng, cậu quên rồi sao?"

Smallwood buộc phải đứng lên. "Vâng, thưa tướng chỉ huy." Khi ra đến cửa, hắn nhíu mày nhìn Jon như thể đó là lỗi của cậu vậy.

"Đội trưởng Đội Biệt Kích," mắt Gấu Già sáng lên khi nhìn Sam. "Ta thà phong cậu làm đội trưởng còn hơn. Hắn dám mặt dày đến nói với ta rằng ta quá già để có thể cưỡi ngựa cùng hắn. Nhóc, theo cậu ta có già không?" Mớ tóc không chịu mọc trên đỉnh đầu Mormont mà tụ lại ở dưới cằm ông ta, tạo thành một đám râu muối tiêu rậm rạp che gần hết ngực. Ông vỗ ngực thùm thụp, "Ta trông yếu đuối vậy sao?"

Sam mở miệng, định nói câu gì đó nhưng Gấu Già làm cậu ta sợ. "Không đâu, thưa ngài," Jon nhanh chóng thêm vào. "Ngài trông mạnh mẽ như một…"

"Đừng có lừa ta, Snow, cháu biết rõ là ta không được như vậy. Để ta xem mấy tấm bản đồ đã nào." Mormont lật giở các tấm bản đồ một cách thô lỗ, chỉ liếc mắt qua và lẩm bẩm. "Đây là tất cả những gì các cậu tìm thấy sao?'.

"Cháu… thưa n...n…ngài" Sam lắp bắp, "còn…còn nhiều lắm, nh…ưng…chúng rất lộn xộn…"

"Những bản này cũ rồi," Mormont phàn nàn trong khi con quạ the thé lặp lại lời ông. "Cũ, cũ."

"Những ngôi làng có thể tồn tại và biến mất, nhưng đồi núi và sống suối thì vẫn ở đó." Jon nói.

"Đúng. Cậu đã chọn được quạ chưa, Tarly?"

"M…Maester Armon định…định đêm nay sẽ chọn, sau khi cho chúng…chúng ăn."

"Ta muốn những con chim tốt nhất. Thông minh và khỏe mạnh."

"Khỏe mạnh," con quạ lặp lại lời ông. "khỏe mạnh, khỏe mạnh."

"Nếu có chuyện bất hạnh xảy ra với chúng ta ngoài kia, ta muốn người kế nhiệm ta phải biết chuyện xảy ra ở đâu và chúng ta đã chết như thế nào."

Câu chuyện về chết chóc khiến Samwell Tarly càng thêm cứng họng. Mormont rướn người lên phía trước, "Tarly, khi ta nhỏ bằng một nửa cậu bây giờ, mẹ ta nói nếu ta đứng há mồm ra như thế, con chồn sẽ tưởng miệng ta là ổ của nó rồi nhảy vào và chui xuống họng ta. Cậu có gì muốn nói thì nói đi. Nếu không hãy cẩn thận với mấy con chồn đấy." Ông phẩy tay ra hiệu cho cậu ta lui. "Cậu đi ra đi. Ta không có thời gian cho những kẻ ngốc. Chắc chắn Maester đang có việc cho cậu làm đấy."

Sam nuốt nước bọt, lùi lại và vội vàng rời đi, suýt chút nữa thì vấp ngã.

"Thằng nhóc đó có ngốc như vẻ bề ngoài không vậy?" Tướng chỉ huy hỏi khi Sam đã đi khỏi. "Ngốc," con quạ nhại theo. Mormont không đợi Jon trả lời. "Cha nó có vị trí cao trong hội đồng của Vua Renly và ta định phái hắn đi…. thôi, tốt nhất là thôi. Renly sẽ không để mắt tới một thằng béo run rẩy sợ hãi đâu. Ta sẽ phái Ser Arnell. Anh ta rất bình tĩnh, và mẹ anh ta thuộc Nhà Fossoway Táo Xanh."

“Thưa ngài, cho phép cháu hỏi, ngài muốn xin gì ở vua Renly?”

“Bất cứ thứ gì họ có thể cho ta: binh lính, ngựa, kiếm, áo giáp, ngũ cốc, pho mát, rượu, da, sừng… Đội Tuần Đêm cũng chẳng tự hào gì khi chúng ta nhận tất cả những gì người khác đưa cho.” Ông nhịp nhịp ngón tay lên mặt bàn thô ráp. “Nếu hướng gió thuận lợi, Ser Alliser sẽ đến Vương Đô trong vòng một tháng, nhưng chưa chắc thằng nhóc Joffrey đã cho ông ta những gì chúng ta yêu cầu. Nhà Lannister chưa bao giờ là bạn của Đội Tuần Đêm.”

“Thorne có bàn tay của bọn Ngoại Nhân để trình cho họ,” Đó là một thứ trắng ởn ghê tởm với những ngón tay đen xì, được ngâm trong bình nhưng vẫn co giật như thể còn đang sống.

“Ước gì chúng ta có một bàn tay khác để gửi cho Renly.”

“Dywen nói ngài có thể tìm thấy bất cứ thứ gì bên ngoài Tường Thành.”

“À, đó là Dywen nói. Và lần cuối cùng hắn tham gia đội tuần tra, hắn nói đã nhìn thấy một con gấu cao gần năm mét,” Mormont khịt mũi. “Người ta còn đồn rằng em gái ta yêu một con gấu nữa kìa. Ta thà tin điều đó còn hơn tin đồn có con gấu cao gần năm mét. Mặc dù trong một thế giới mà người chết rồi vẫn có thể tung tăng đi lại… À, dù thế thì chúng ta vẫn chỉ nên tin vào những gì mắt thấy mà thôi. Ta đã thấy xác chết biết đi, nhưng chưa thấy con gấu khổng lồ nào.” Ông nhìn Jon dò xét một hồi lâu. “Nhưng chúng ta đang nói chuyện về bàn tay. Tay cháu đỡ chưa?”

“Khá hơn rồi.” Jon rút chiếc găng tay da chuột chũi ra cho ông xem. Những vết sẹo chi chít từ bàn tay tới khuỷu, những lằn thịt màu hồng vẫn còn căng và đau nhức, nhưng chúng đang lành lại. “Nó rất ngứa nhưng Maester Aemon nói như vậy là tốt. Ông ấy đưa cháu một lọ thuốc mỡ mang theo khi chúng ta lên đường.”

“Cháu có thể cầm thanh Móng Dài khi bị thương thế này không?”

“Cầm tốt ạ,” Jon cử động các ngón tay, mở bàn tay ra rồi nắm lại theo cách vị Maester hướng dẫn. “Cháu vẫn tập tay mỗi ngày để giữ chúng nhanh nhẹn, như Maester Aemon dặn.”

“Tuy mù nhưng Aemon biết mình đang làm gì. Ta cầu các vị thần phù hộ cho ông ấy sống thêm hai mươi năm nữa. Cháu có biết ông ấy đã có thể trở thành vua không?”

Jon vô cùng ngạc nhiên. “Ông ấy đã từng kể với cháu cha ông ấy là vua, nhưng ông ấy thì không… cháu nghĩ có lẽ ông ấy là con trai thứ.”

“Đúng vậy. Ông nội của Maester Aemon là Daeron Targaryen đời thứ hai, người đã sáp nhập Dorne vào vương quốc. Một phần của hiệp ước là ông ấy phải cưới công chúa Dornish, và bà ấy sinh cho ông bốn cậu con trai. Cha của Aemon là Maekar, con út, còn Aemon là con thứ ba của Maekar. Nhưng tất cả những chuyện này xảy ra từ rất lâu trước khi ta sinh ra, chuyện cổ ngày xửa ngày xưa như Smallwood thường nói về ta ấy.”

“Maester Aemon được đặt tên theo Hiệp Sĩ Rồng.”

“Đúng vậy. Một số người nói hoàng tử Aemon – Hiệp Sĩ Rồng – chính là cha ruột của vua Daeron, chứ không phải là Aegon Vô Dụng. Dù vậy, Aemon của chúng ta vẫn thiếu những phẩm chất của Hiệp Sĩ Rồng. Aemon thích nói rằng có thể ông ta không giỏi đao kiếm, nhưng ông có cái đầu thông minh nhanh nhẹn. Chính vì thế ông được ông nội cho đi học ở Citadel. Lúc đó ông ta mới lên 9 hay 10 tuổi gì đó… và cũng đứng ở tầm vị trí đấy trong thứ tự thừa kế.”

Jon biết rõ Maester Aemon đã hơn 100 tuổi, gầy yếu, quắt queo và mù lòa. Khó có thể tưởng tượng hồi bằng tuổi Arya trông ông ấy như thế nào.

Mormont tiếp tục. "Aemon còn đang vùi đầu vào sách vở thì người bác trong hoàng tộc của ông ấy, người thừa kế vương vị hợp pháp, bị chết trong một cuộc đấu thương ngựa. Ông ta để lại hai con trai, nhưng không lâu sau chúng cũng qua đời trong Đại Dịch Mùa Xuân. Vua Daeron cũng nhiễm bệnh qua đời, vì vậy ngôi báu được truyền cho đứa con thứ hai của Daeron là Aerys."

"Vị Vua Điên?" Jon không thể tin nổi. Aerys từng là vua trước Robert, mới trị vì cách đây không lâu.

"Không, đây là Aerys Đệ Nhất. Vua Điên trước Robert là Đệ Nhị."

"Hồi đó cách đây bao lâu?"

"Khoảng tám mươi năm," Gấu Già nói, "và khi đó ta vẫn chưa sinh ra, dù Aemon lúc đó đã rèn được sáu mắt xích trong chuỗi sợi xích trên cổ rồi. Aerys kết hôn với chính em gái mình như truyền thống Nhà Targaryen, và trị vì khoảng mười hay mười hai năm. Aemon tuyên thệ trở thành học sĩ và rời Citadel để tư vấn cho một lãnh chúa nào đó… cho đến khi nhà vua đột ngột qua đời. Ngai Sắt được truyền lại cho người con út của Vua Daeron, là Maekar, cha của Aemon."

Vị vua mới triệu tập tất cả các con trai về triều và đề nghị Aemon gia nhập hội đồng. Nhưng ông ấy từ chối, nói rằng như vậy là tiếm quyền của Grand Maester đương nhiệm. Thay vào đó ông ấy làm việc cho người anh trai cả, cũng tên là Daeron. Rồi ông anh cả cũng qua đời, để lại đứa con gái duy nhất là người thừa kế. Ông ta bị nhiễm bệnh đậu mùa từ một ả gái điếm, ta nghĩ vậy. Người anh kế là Aerion."

"Aerion Quái Dị?" Jon biết cái tên đó. "Vị hoàng tử luôn nghĩ mình là một con rồng", đó là một trong những câu chuyện kinh dị mà Già Nan thường kể. Nhóc Bran rất thích câu chuyện này.

"Đúng là ông ta, nhưng ông ta tự phong là Aerion Lửa Sáng. Một đêm trong khi say, ông ta uống cạn một bình chất cháy sau khi ba hoa với bạn bè rằng nó sẽ giúp ông biến thành một con rồng, và các vị thần tốt bụng đã biến ông ta thành một tử thi. Chưa đầy một năm sau, Vua Maekar tử trận trong cuộc chiến với tên lãnh chúa tạo phản."

Jon không đến nỗi mù tịt về lịch sử vương quốc. Maester của anh trước đây cũng đã giảng đoạn này. "Đó là năm của Đại Hội Đồng," Jon nói "Các lãnh chúa bỏ qua đứa con trai mới lọt lòng của hoàng tử Aerion và con gái của hoàng tử Daeron, sau đó quyết định trao vương miện cho Aegon."

"Đúng, mà cũng không đúng. Đầu tiên họ bí mật trao vương miện cho Aemon, nhưng ông ấy lặng lẽ từ chối. Ông ấy nói các vị thần muốn ông ấy phục vụ, chứ không phải cai trị. Ông ấy đã thề lời thề của Maester và sẽ không phá vỡ nó, mặc dù Tu Sĩ Tối Cao đồng ý giúp ông xóa bỏ lời thề. Tất nhiên chẳng có người bình thường nào muốn đưa giọt máu của Aerion lên ngôi vua, và con gái của Daeron thì là một cô bé tối dạ, vì vậy họ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc trao vương miện cho em trai của Aemon là Aegon Đệ Ngũ. Aegon – vị vua Không Mong Đợi, họ gọi ông ấy thế bởi ông chỉ là con thứ tư của người con thứ tư mà lại được lên ngôi. Aemon biết rõ hơn ai hết rằng nếu ông ấy còn ở lại triều thì những người ganh ghét em trai ông sẽ tìm cách lợi dụng ông, vì vậy ông ấy tự nguyện tới Tường Thành. Và ở lại đây đến bây giờ, trong khi em trai, rồi cháu trai và con của cháu trai lần lượt trị vì và qua đời, cho đến khi Jaime Lannister đặt dấu chấm hết cho thời đại của vua rồng."

“Vua.” con quạ kêu quác quác. Nó bay ngang qua căn phòng và đậu xuống vai Mormont. “Vua,” nó lặp đi lặp lại, đầu gật gù lia lịa.

“Nó thích từ đó,” Jon nói và mỉm cười.

“Một từ dễ nói, và dễ thích.”

‘Vua,” con chim lại kêu lên.

“Cháu nghĩ con quạ muốn ngài có một chiếc vương miện đấy, thưa ngài.”

“Vương quốc hiện đã có ba vị vua, vậy là quá nhiều rồi.” Mormont dùng ngón tay vuốt ve dưới cổ con quạ, nhưng ánh mắt vẫn không rời Jon Snow.

Điều đó khiến cậu cảm thấy kỳ lạ. “Thưa ngài, tại sao ngài lại kể những chuyện này cho cháu, về Maester Aemon?”

“Ta phải có lý do sao?” Tướng Mormont khẽ cựa mình và nhíu mày. “Anh trai cậu, Robb, đã xưng Vua Phương Bắc. Cậu và Aemon giờ có một điểm chung, đó là đều có anh em trai làm vua.”

“Còn một điểm nữa,” Jon nói, “lời tuyên thệ.”

Gấu Già khịt mũi, và con quạ bay đi, lượn một vòng quanh căn phòng. “Nếu ai tuyên thệ cũng ở lại Tường Thành thì nơi đây đã không bao giờ thiếu lính phòng thủ.”

“Cháu đã luôn biết rằng Robb sẽ trở thành lãnh chúa của Winterfell.”

Mormont huýt sáo và con chim lại bay về đậu trên vai ông. “Lãnh chúa là một chuyện, nhưng làm vua lại là chuyện khác.” Ông lấy một nắm hạt ngô trong túi cho con quạ. “Bọn họ sẽ cống nộp cho Robb lụa là gấm vóc, với hàng trăm màu sắc khác nhau, trong khi cháu sống chết trong bộ giáp màu đen duy nhất. Anh cháu sẽ cưới một cô công chúa xinh đẹp và cùng cô ta sinh những đứa con trai. Cháu không thể kết hôn, càng không nên nghĩ đến chuyện được bế giọt máu của mình trên tay. Robb thống trị, còn cháu sẽ phục vụ. Người đời sẽ gọi cháu là quạ đen, gọi anh cháu là bệ hạ. Họ viết những bài hát ca ngợi tất cả những gì anh cháu làm, trong khi chẳng ai biết đến những chiến công lớn nhất của cháu. Jon, cháu có thể nói tất cả những điều đó đối với cháu chẳng là gì không… Ta sẽ nói cháu là đồ dối trá, vì ta biết sự thật.”

Jon đứng thẳng người dậy. “Nếu chuyện này thực sự khiến cháu khó chịu, thì cháu có thể làm được gì? Một thằng con hoang như cháu?”

“Cháu sẽ làm gì ư?” Mormont hỏi. “Thằng con hoang như cháu ư?”

“Tiếp tục cảm thấy khó chịu,” Jon nói, “và giữ vững lời tuyên thệ.”

CATELYN

Chiếc vương miện của con trai bà vừa được lấy ra từ lò rèn, và trong mắt Catelyn Stark, có vẻ như nó đang đè nặng lên đầu Robb.

Chiếc vương miện cổ dành cho Vua Mùa Đông đã bị mất từ ba thế kỷ trước, khi Torrhen Stark quỳ gối quy thuận và dâng nó lên Nhà Chinh Phạt Aegon. Không ai biết Aegon đã làm gì với nó. Nhưng hôm nay, thợ rèn của Lãnh chúa Hoster đã làm cho chiếc vương miện của Robb trông giống hệt chiếc vương miện trong các câu chuyện kể về các vị vua nhà Stark ngày xưa: Một vòng tròn mở bằng đồng tán, bên trên có khắc kiểu chữ của Tiền Nhân, xung quanh là chín nhánh sắt màu đen mô phỏng những thanh trường kiếm. Trên vương miện không có vàng, bạc hay đá quý mà chỉ có duy nhất đồng và sắt, những kim loại của mùa đông, trầm ấm và mạnh mẽ để chống lại cơn lạnh giá.

Họ cùng ngồi trong đại sảnh lâu đài Riverrun đợi tù nhân được giải đến, và Catelyn quan sát thấy Robb đẩy chiếc vương miện ra sau để nó nằm yên trên mái tóc nâu dày; ít phút sau cậu lại đẩy nó về phía trước; rồi xoay xoay nó như thể làm vậy thì chiếc vương miện sẽ cố định ở trước trán. Mang vương miện là việc không dễ dàng, Catelyn vừa quan sát vừa suy nghĩ, đặc biệt là với một cậu bé 15 tuổi.

Khi lính gác giải tù nhân đến, Robb cho người đưa gươm lên. Olyvar Frey giơ chuôi gươm về phía Robb, và con trai bà rút nó ra đặt lên đùi, với mục đích đe dọa rõ ràng.

“Bệ hạ, đây chính là người ngài yêu cầu,” Ser Robin Ryger, đội trưởng đội vệ binh nhà Tully, thông báo.

“Lannister, mau quỳ xuống trước mặt nhà vua!” Theon Greyjoy quát. Ser Robin đẩy hắn quỳ xuống.

Hắn trông chẳng giống một con sư tử chút nào, Catelyn thầm nghĩ. Ser Cleos Frey này là con trai của phu nhân Genna, em gái Lãnh chúa Tywin Lannister, nhưng hắn chẳng thừa hưởng được chút nào nét đẹp nổi tiếng của gia tộc Lannister là mái tóc vàng và đôi mắt xanh. Thay vào đó, hắn có mái tóc nâu, chiếc cằm nhỏ và khuôn mặt mỏng quẹt của cha, Ser Emmon Frey, con trai thứ hai của Lãnh chúa Walder. Đôi mắt hắn lờ đờ, ướt át và cứ chớp không ngừng, nhưng có lẽ là do ánh sáng. Những gian ngục dưới lâu đài Riverrun luôn tối tăm, ẩm thấp… và những ngày này lại còn đông đúc nữa.

“Đứng dậy đi, Ser Cleos,” giọng con trai Catelyn không lạnh lùng như cha nó, nhưng cũng không giống giọng của một thằng bé 15 tuổi. Chiến tranh đã khiến nó trở nên già dặn. Ánh nắng mai lấp lóa phản chiếu lên cạnh thanh gươm đặt trên đùi cậu.

Nhưng thứ khiến Ser Cleos Frey sợ hãi không phải là thanh kiếm, mà chính là con sói. Gió Xám, con trai bà đã đặt tên cho nó như vậy. Một con sói tuyết lớn như giống chó săn Bắc Âu, với bộ lông xám tro từ đầu đến chân và đôi mắt có màu của vàng nung chảy. Khi con vật tiến về phía trước ngửi ngửi tên hiệp sĩ, mọi người trong đại sảnh đều có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi của hắn. Ser Cleos đã bị bắt trong trận chiến rừng Whispering, nơi nửa tá người của hắn bị Gió Xám cắn đứt cổ họng.

Tên hiệp sĩ lảo đảo đứng lên, cuống quít lùi về phía sau khiến vài người xung quanh cười lớn “Cảm ơn, thưa lãnh chúa.”

“Bệ hạ,” Lãnh chúa Greatjon Umber chỉnh lại. Ở phương bắc, ông ta là người ủng hộ Robb nhiệt tình nhất. Ông cũng khẳng định mình là người trung thành và dữ dội nhất nữa. Greatjon

là người đầu tiên tôn con trai bà lên làm Vua Phương Bắc, và ông ta sẽ không chấp nhận bất cứ hành vi bất kính nào đối với tân vương của ông.

"Bệ hạ." Ser Cleos vội vàng sửa lại, "xin ngài tha thứ."

Người đàn ông này không dũng cảm, Catelyn nghĩ. Thực sự hắn giống người nhà Frey hơn là người nhà Lannister. Người anh em họ của hắn, Sát Vương, là kẻ hoàn toàn khác. Họ chẳng bao giờ hy vọng một kính ngữ như vậy sẽ được thốt ra từ miệng Ser Jaime Lannister.

"Ta sẽ thả ngươi ra để ngươi mang thông điệp của ta đến cho chị họ ngươi là Cersei Lannister tại Vương Đô. Ngươi sẽ phải mang một lá cờ hòa bình, cùng với ba mươi lính thiện chiến nhất của ta đi theo giám sát."

Ser Cleos trông nhẹ nhõm hẳn. "Vậy thần sẽ vô cùng vinh hạnh được mang thông điệp của bệ hạ đến cho thái hậu."

"Nhưng ngươi phải hiểu rằng," Robb nói, "ta không thả tự do cho ngươi. Ông của ngươi là lãnh chúa Walder đã hứa ủng hộ ta, cả Nhà Frey cũng vậy. Rất nhiều anh em chú bác của ngươi đã chiến đấu bên cạnh chúng ta tại rừng Whispering, nhưng ngươi lại chọn chiến đấu dưới lá cờ sư tử. Điều đó khiến ngươi trở thành người nhà Lannister, chứ không phải người nhà Frey. Ta muốn ngươi đem danh dự của một hiệp sĩ thề rằng sau khi đã trao thông điệp của ta cho thái hậu, ngươi sẽ quay trở về đây với thông điệp của thái hậu và tiếp tục thân phận tù binh."

Ser Cleos trả lời ngay lập tức: "Thần xin thề."

"Mọi người trong đại sảnh này đều đã nghe thấy lời thề của ngươi," em trai Catelyn lên tiếng. Đó là Ser Edmure Tully, người đại diện của Riverrun và là người lãnh đạo Trident thay cha già đang bệnh nặng. "Nếu ngươi không quay lại, toàn bộ vương quốc sẽ biết ngươi là kẻ không giữ vững lời thề."

"Thần sẽ làm đúng như lời thề của mình," Ser Cleos lập tức trả lời. "Thông điệp là gì ạ?"

"Một đề xuất hòa bình," Robb đứng dậy, cầm thanh gươm trên tay. Gió Xám chạy đến bên cạnh Robb. Cả đại sảnh trở nên yên lặng. "Hãy nói với thái hậu nhiếp chính rằng nếu bà ta đáp ứng những điều kiện của ta, ta sẽ thu hồi lại thanh gươm này và chấm dứt chiến tranh."

Phía cuối đại sảnh, Catelyn thoáng thấy thân hình cao gầy hốc hác của Lãnh chúa Rickard Karstark, ông ta xô đẩy một loạt lính gác và lao ra khỏi cửa. Còn lại không ai nhúc nhích. Robb không thèm để ý đến điều đó. "Olyvar, đem giấy đến đây," cậu ra lệnh. Viên cận vệ cầm thanh kiếm và dâng lên một cuộn giấy da.

Robb mở ra ngay. "Đầu tiên, thái hậu hãy thả các em gái của ta và cung cấp phương tiện đi qua biển cho họ từ Vương Đô tới Cảng White. Điều này cũng được hiểu là hôn ước giữa Sansa và Joffrey Baratheon sẽ bị bãi bỏ. Khi ta nhận được tin từ người cai quản lâu đài rằng các em gái của ta đã trở về Winterfell an toàn, ta sẽ phóng thích hai em họ của thái hậu là cận vệ Willem Lannister và em trai Tion Frey, đồng thời hộ tống họ an toàn đến Casterly Rock hoặc bất cứ nơi nào thái hậu yêu cầu."

Catelyn Stark ước bà có thể đọc được suy nghĩ ẩn dấu đằng sau mỗi khuôn mặt, mỗi cái nhăn mày và đôi môi mím chặt kia.

"Điều thứ hai, thi thể của cha ta phải được trả về cho chúng ta, để ông ấy có thể yên nghỉ cạnh anh trai và em gái mình trong hầm mộ dưới Winterfell như ông ấy mong muốn. Thi thể của những người trong đội cận vệ đã hy sinh vì phục vụ ông tại Vương Đô cũng phải được trao trả."

Người sống đi về phía nam, khi trở về chỉ còn nắm xương tàn. Ned đã nói đúng, Catelyn nghĩ. Nơi của ông ấy là ở Winterfell, Ned đã nhắc đi nhắc lại điều đó, nhưng ta có nghe ông ấy không? Không. Đi đi, ta đã nói với ông ấy như vậy. Ngài phải trở thành quân sư của Robert, không chỉ vì gia tộc, mà còn vì tương lai của con chúng ta… đều là lỗi của ta, chính ta, chứ không phải ai khác…

"Điều thứ ba, Băng Đao vĩ đại của cha ta phải được trả về cho ta, tại Riverrun này."

Bà quan sát em trai mình, Ser Edmure Tully khi anh ta nắm chuôi kiếm đứng bên cạnh, sắc mặt lạnh như đá.

"Điều thứ tư, thái hậu phải ra lệnh cho cha mình là lãnh chúa Tywin thả những hiệp sĩ và trọng thần dưới quyền ta mà ông ấy bắt trong trận chiến tại Green Fork thuộc Trident. Khi ông ấy phóng thích họ, ta cũng sẽ trả lại những tù nhân ta bắt được tại rừng Whispering và trận chiến ở Camps, trừ Jaime Lannister, người sẽ tiếp tục bị giam giữ để bảo đảm cha hắn có thái độ cư xử tốt."

Bà chăm chú quan sát nụ cười ranh mãnh của Theon Greyjoy, tự hỏi nó có nghĩa gì. Nhìn thằng nhóc đó như thể có vài bí mật hài hước mà chỉ hắn mới biết. Catelyn chưa bao giờ thích điều đó.

"Cuối cùng, Vua Joffrey và thái hậu nhiếp chính phải thông cáo khắp nơi đồng ý cho phương bắc tách khỏi đế quốc. Theo đó chúng ta không còn là một phần của đế quốc, mà là một vương quốc tự do và độc lập, như ngày xưa. Trong đó bao gồm tất cả đất đai thuộc Nhà Stark phía bắc dòng Neck và thêm đất đai tiến đến dòng Trident cũng như các dòng suối phụ cận, được bao bọc bởi Golden Tooth ở phía tây và Núi Mặt Trăng ở phía đông."

"VUA PHƯƠNG BẮC VẠN TUẾ!" Greatjon Umber hô to và nắm chặt tay giơ lên cao. "Stark! Stark! Vua Phương Bắc vạn tuế!"

Robb cuộn cuốn giấy da lại. "Maester Vyman đã vẽ một bản đồ, chỉ rõ biên giới chúng ta yêu cầu. Ngươi sẽ đưa bản sao của nó cho thái hậu. Lãnh chúa Tywin phải rút quân khỏi biên giới đó, dừng ngay mọi hành động cướp bóc, đốt nhà và giết người. Thái hậu nhiếp chính và con trai bà ta không có quyền thu thuế, lợi tức hay sử dụng sức lao động của người dân ở đó, và phải phóng thích cho các cận thần và hiệp sĩ của ta khỏi mọi nghĩa vụ, lời thề, nợ nần, cam kết đối với Ngai Sắt cũng như Nhà Baratheon và Lannister. Thêm vào đó, Nhà Lannister sẽ giao 10 con tin xuất thân quý tộc đến cho ta để đảm bảo nền hòa bình chung. Những người này sẽ được ta đối xử như thượng khách theo đúng thân phận của họ. Chỉ cần hai bên tuân thủ mọi điều ước, mỗi năm ta sẽ giao trả hai con tin và hộ tống họ bình yên trở về gia đình."

Robb ném cuộn giấy da xuống chân tên hiệp sĩ. "Đây là những điều kiện, nếu bà ta đáp ứng chúng, ta sẽ giữ hòa khí. Nếu không…" cậu huýt sáo và Gió Xám tiến tới gầm gừ, nhe hàm răng trắng ởn, "Ta sẽ tặng bà ta một trận rừng Whispering khác."

"Stark vạn tuế!" Greatjon lại hô to và giờ thì những người khác cũng lớn tiếng phụ họa. "Stark, Stark! Vua Phương Bắc vạn tuế!"

Con sói tuyết quay đầu tru lên.

Ser Cleos mặt trắng bệch. "Thái hậu sẽ nghe thông điệp của ngài, thưa lãnh… bệ hạ."

"Tốt." Robb nói. "Ser Robin, cho ông ta ăn uống đầy đủ và quần áo sạch sẽ. Sáng sớm mai ông ta sẽ khởi hành."

"Tuân lệnh bệ hạ," Ser Robin Ryger trả lời.

“Hôm nay dừng ở đây thôi.” Các hiệp sĩ và trọng thần quỳ gối chào khi Robb xoay người rời đi, Gió Xám theo sát gót. Olyvar Frey chạy nhanh lên phía trước mở cửa. Catelyn theo họ ra ngoài cùng người em trai đi bên cạnh.

“Làm tốt lắm,” bà nói với con trai ở hành lang phía sau sảnh lớn. “Dù việc cho sói tuyết hù dọa người là trò phù hợp với một cậu bé hơn là một ông vua.”

Robb gãi tai Gió Xám, “Mẹ có nhìn thấy mặt hắn không?” Cậu mỉm cười hỏi.

“Những gì mẹ nhìn thấy là Lãnh chúa Karstark bỏ ra ngoài.”

“Con cũng thấy rồi,” Robb dùng hai tay nhấc vương miện ra khỏi đầu và đưa nó cho Olyvar. “Đưa thứ này về phòng ngủ của ta.”

“Thần sẽ làm ngay, thưa bệ hạ,” viên cận thần nhanh chóng rời đi.

“Ta cá là hôm nay rất nhiều người có chung cảm giác với Lãnh chúa Karstark,” em trai bà, Edmure lên tiếng “Sao chúng ta có thể nói chuyện về hòa bình trong khi quân Lannister như dịch bệnh xâm chiếm, cướp bóc mùa màng và tàn sát người dân? Ta nói lại một lần nữa, chúng ta cần phải tham gia trận chiến tại Harrenhal.”

“Chúng ta không đủ binh lực,” Robb nói, mặc dù cảm thấy không vui.

Edmure vẫn khăng khăng. “Vậy chúng ta có mạnh hơn nếu chỉ ngồi đây không? Binh lực của chúng ta suy yếu mỗi ngày.”

“Và ai là người chịu trách nhiệm cho điều đó?” Catelyn trách em trai. Ngày trước chính vì Edmure cứ quả quyết nên Robb mới đồng ý sau khi lên ngôi sẽ để các lãnh chúa ra về, mỗi người tự phòng thủ lãnh địa của mình. Ser Marq Piper và Lãnh chúa Karyl Vance là người đầu tiên rời đi. Lãnh chúa Jonos Bracken tiếp theo sau, thề sẽ đoạt lại lâu đài bị đốt và an táng những người chết và giờ đây lãnh chúa Jason Mallister đã thông báo phải quay trở lại Seagard, dù may mắn là chiến tranh chưa lan đến đó.

“Chị không thể yêu cầu các lãnh chúa chư hầu của chúng ta phải ngồi yên trong thành trong khi đồng ruộng của họ đang bị cướp phá và thần dân của họ bị tàn sát,” Ser Edmure nói. “Nhưng Lãnh chúa Karstark là người phương bắc và nếu ông ấy rời bỏ chúng ta thì đây là một vấn đề nghiêm trọng.”

“Cháu sẽ nói chuyện với ông ấy,” Robb nói. “Ông ấy mất hai người con trai trong trận rừng Whispering. Ai có thể trách Lãnh chúa Karstark khi ông ấy không muốn hòa bình với những kẻ đã giết các con ông… và cũng là những kẻ đã giết cha cháu…”

“Máu chảy bao nhiêu cũng không thể mang cha con trở lại với chúng ta, và hai người con của Lãnh chúa Rickard cũng vậy.” Catelyn nói. “Một đề nghị lúc này là cần thiết, tuy nhiên người thông minh sẽ biết đưa ra các điều kiện dễ chịu hơn.”

“Bất cứ điều kiện nào dễ chịu hơn nữa sẽ khiến con tức nghẹn mà chết,” bộ ria của con trai bà trông còn đỏ hơn màu tóc. Robb nghĩ bộ râu đó sẽ khiến cậu trông uy mãnh hơn, vương giả hơn, và… già dặn hơn. Nhưng dù có râu hay không thì cậu vẫn chỉ là một thanh niên 15 tuổi, với mong muốn trả thù sôi sục hơn cả Rickard Karstark. Thuyết phục cậu đưa ra những đề nghị này thực sự rất khó.

“Cersei Lannister sẽ không bao giờ đổi hai em của con lấy hai đứa em họ. Tất cả những gì bà ta muốn là anh trai bà ấy, và con biết rất rõ điều đó.” Bà đã nói rất nhiều lần với cậu rồi, nhưng Catelyn dần phát hiện ra các vị vua thường chẳng nghe lời giống như khi còn là một cậu

con trai nữa.

"Con không thể thả Sát Vương, ngay cả khi con muốn. Các lãnh chúa của con sẽ không bao giờ đồng ý."

"Các lãnh chúa đã ủng hộ con lên làm vua của họ."

"Và cũng có thể hạ bệ con một cách dễ dàng."

"Nếu vương quyền là cái giá mà chúng ta phải trả để Arya và Sansa trở về an toàn thì chúng ta cũng tình nguyện trả cái giá đó. Một nửa số lãnh chúa của con muốn giết Lannister ngay trong tù. Lỡ hắn chết trong khi làm tù binh của con, người ta sẽ nói…"

"…rằng hắn xứng đáng bị như vậy," Robb tiếp lời.

"Vậy các em con thì sao?" Catelyn đanh giọng. "Chúng cũng đáng chết sao? Ta bảo đảm nếu có bất kỳ chuyện không may nào xảy ra với anh trai bà ta, Cersei sẽ lấy máu trả máu…"

"Lannister sẽ không chết." Robb nói "Không ai được tiếp xúc với hắn mà không có sự cho phép của con. Hắn được cung cấp thức ăn, nước uống, rơm sạch, tiện nghi hơn rất nhiều những gì hắn xứng đáng được hưởng. Nhưng con sẽ không thả hắn, dù có vì Arya và Sansa đi nữa."

Catelyn nhận ra con trai bà đang nói với bà bằng tư cách của một kẻ bề trên. Có phải chiến tranh đã khiến nó trưởng thành quá nhanh? Bà tự hỏi, hay là vì chiếc vương miện họ đã đội lên đầu nó? "Con sợ phải đối đầu với Jaime Lannister lần nữa, đó mới là sự thật, đúng không?"

Gió Xám gầm gừ như thể nó cảm nhận được sự giận dữ của Robb, và Edmure Tully đặt tay lên vai Catelyn. "Cat, đừng. Thằng bé có quyền làm thế."

"Đừng gọi cháu là thằng bé," Robb đem cơn giận trút lên ông cậu Edmure tội nghiệp, người chỉ có ý định ủng hộ cậu. "Cháu đã sắp là một người đàn ông trưởng thành, và là một vị vua - vua của cậu, thưa hiệp sĩ. Và cháu không sợ Jaime Lannister. Cháu đã đánh bại hắn một lần và sẽ đánh bại hắn lần nữa nếu cần làm thế, chỉ là…" Cậu vén mấy sợi tóc dài khỏi mắt và lắc đầu. "Cháu đã định lấy Sát Vương đem đổi lấy cha, nhưng…"

"…nhưng các em gái con thì không?" Giọng Catelyn lạnh băng. "Con gái không đủ quan trọng, phải không?"

Robb không trả lời nhưng ánh mắt cậu đầy đau thương. Đôi mắt xanh, đôi mắt của nhà Tully, đôi mắt mà bà đã di truyền lại. Bà đã làm cậu tổn thương, nhưng Robb quá giống cha mình để có thể thừa nhận chuyện đó.

Ta đang làm gì vậy, bà tự nói với mình. Các vị thần đáng kính, chuyện gì đang xảy ra với con vậy? Con trai con đã làm hết sức, cố gắng hết sức, con biết điều đó, con hiểu điều đó… nhưng con đã mất Ned, chỗ dựa của đời con, và con không thể chịu đựng thêm nỗi đau nếu mất cả hai đứa con gái….

"Con sẽ làm tất cả những gì có thể để cứu hai em," Robb nói. "Nếu thái hậu còn chút lý trí nào, bà ta sẽ chấp nhận các điều kiện. Nếu không, con sẽ khiến bà ta hối hận vì đã từ chối con."

Rõ ràng thằng bé đã nghe về việc này quá đủ rồi. "Mẹ, mẹ chắc chắn là không muốn đến Song Thành chứ? Tốt nhất là mẹ nên rời xa chiến trường và làm quen với các con gái Lãnh chúa Frey để giúp con chọn cô dâu khi chiến tranh kết thúc."

Nó muốn tống mình đi, Catelyn cay đắng nghĩ. Xem ra nhà vua không cần các bà mẹ và ta lại nói với nó những điều nó không muốn nghe. "Con đã đủ lớn để quyết định sẽ chọn đứa con gái

nào nhà Lãnh chúa Walder mà không cần sự giúp đỡ của mẹ, Robb ạ."

"Vậy thì hãy đi với Theon, anh ấy sẽ rời khỏi đây vào ngày mai. Anh ấy sẽ giúp nhà Mallister áp giải tù binh đến Seagard rồi sau đó đi thuyền đến Quần Đảo Iron. Mẹ có thể tìm một con thuyền ở đó rồi quay lại Winterfell trong vòng một tháng, nếu thuận hướng gió. Bran và Rickon cần mẹ."

Con thì không cần, đó có phải là ý của con không? "Ông ngoại không sống được lâu nữa, ngày nào ông ngoại còn sống thì ta còn ở lại Riverrun cùng ông ấy."

"Con có thể ra lệnh cho mẹ đi, với tư cách là một vị vua."

Catelyn lờ đi. "Mẹ nói lại lần nữa, mẹ muốn con cử người khác đến Pyke và giữ Theon ở bên con."

"Còn ai đàm phán với Balon Greyjoy tốt hơn là con trai ông ấy?"

"Jasson Mallister," Catelyn đề nghị. "Tytos Blackwook, Stevron Frey, bất kỳ ai... trừ Theon."

Con trai bà ngồi xuống cạnh Gió Xám, vuốt ve con sói và lẩn tránh ánh mắt của bà.

"Theon đã chiến đấu rất dũng cảm. Con đã yêu cầu anh ấy bảo vệ Bran khỏi những con thú hoang dã trong rừng sói. Nếu nhà Lannister không muốn hòa bình, con sẽ cần đến những con tàu chiến dài của lãnh chúa Greyjoy."

"Con sẽ có chúng sớm thôi nếu giữ con trai ông ta làm tù binh. "

"Anh ấy đã làm tù binh cả nửa đời người rồi."

"Mẹ chỉ muốn tốt cho con thoi," Catelyn nói. "Balon Greyjoy không phải là người đáng tin. Ông ta đã tự mình xưng vương, con nhớ chứ, và giờ chỉ cần một cơ hội tốt là ông ta sẽ làm lại điều đó."

Robb đứng dậy, "Con không định so đo với ông ta về điều đó. Nếu con là Vua Phương Bắc, thì cứ để ông ta làm vua Quần Đảo Iron nếu muốn. Con sẽ rất vui vẻ đội vương miện lên đầu ông ta nếu ông ta giúp chúng ta hạ bệ Nhà Lannister."

"Robb…"

"Con sẽ cử Theon đi. Chúc mẹ một ngày tốt lành. Gió Xám, đi nào." Robb vội vã rời đi, con sói tuyết chạy theo sau.

Catelyn đứng lặng nhìn theo bước chân của con trai. Con trai bà, và giờ là vua của bà. Cảm giác thật kỳ lạ. Ra lệnh ư, ở Moat Cailin, bà đã ra lệnh cho thằng bé, giờ nó quay lại ra lệnh cho bà. "Chị chuẩn bị đi thăm cha," bà đột ngột nói. "Đi với chị nào, Edmure."

"Ser Desmond đang huấn luyện cung thủ mới. Em cần tới đó nói vài lời. Em sẽ tới thăm cha sau."

Nếu cha còn sống, Catelyn nghĩ, nhưng bà không nói gì cả. Em trai bà thà đối mặt với chiến trường còn hơn là phòng bệnh.

Con đường ngắn nhất tới pháo đài trung tâm nơi cha bà nằm là đi qua khu rừng thiêng. Tiếng lá xào xạc như thể làm ngơ trước tin tức mà con quạ trắng mang đến Riverrun nửa tháng

trước. Mùa thu đã đến, Hội đồng các học sĩ đã tuyên bố như vậy, nhưng các vị thần chưa muốn nói chuyện này với gió và khu rừng. Catelyn rất vui vì điều đó. Mùa thu luôn là thời khắc đáng sợ, với bóng ma mùa đông chờ đợi ở phía trước. Ngay cả người thông minh nhất cũng chẳng thể biết vụ mùa tới có phải là vụ cuối cùng hay không.

Hoster Tully, lãnh chúa vùng Riverrun, đang nằm trên giường trong căn phòng nhìn ra phía đông, nơi hai con sông Tumbleston và Red Fork gặp nhau ở xa bức tường thành của lâu đài. Khi Catelyn bước vào, ông vẫn ngủ say. Mái tóc và bộ râu trắng như chiếc giường lông vũ. Thân hình bệ vệ một thời của ông giờ đang trở nên nhỏ bé và yếu đuối trước mầm mống cái chết đang lớn dần trong cơ thể.

Bên cạnh giường, Cá Đen - em trai của cha bà - vẫn mặc áo giáp và áo choàng đầy bụi đường ngồi yên lặng. Đôi giày cũng bụi bặm và dính đầy bùn khô.

"Chú, Robb có biết chú đã quay về không?" Ser Brynden Tully là tai mắt của Robb, là đội trưởng đội trinh sát và mở đường của cậu.

"Không. Ta từ chuồng ngựa đến thẳng đây, ngay khi họ nói nhà vua đang thiết triều. Nhưng ta nghĩ nhà vua muốn nghe thông tin riêng từ ta trước." Cá Đen là một người đàn ông cao gầy, mái tóc muối tiêu, tác phong nhanh nhẹn, khuôn mặt được cạo râu gọn gàng có phần nhăn nheo và đỏ ửng lên vì gió. "Thế nào rồi?" chú hỏi và bà biết ông không ám chỉ Robb.

"Vẫn thế. Ngài học sĩ đã cho cha uống rượu thuốc ngủ và sữa cây anh túc để giảm cơn đau, vì vậy ông ấy ngủ suốt và ăn rất ít. Cha ngày càng yếu đi."

"Ông ấy có nói chuyện được không?"

"Được, nhưng ít thôi và chẳng mấy ý nghĩa. Cha thường nói về những điều ông hối hận, về những nhiệm vụ chưa hoàn thành, những người chết từ lâu và chuyện từ xa xưa lắm. Đôi khi ông còn không biết giờ đang là mùa nào, hoặc không nhận ra cháu. Có lần ông ấy tưởng cháu là mẹ."

"Cha cháu vẫn nhớ bà ấy," Ser Brynden trả lời. "Cháu có khuôn mặt rất giống mẹ, nhất là gò má và cái cằm…"

"Chú nhớ về mẹ còn hơn cả cháu. Quá khứ đã xa lắm rồi." Bà ngồi xuống giường và gạt mấy sợi tóc trắng vương trên khuôn mặt cha.

"Mỗi khi cưỡi ngựa ra ngoài, ta luôn tự hỏi liệu khi trở lại ta sẽ gặp ông ấy còn sống hay đã chết." Dù tranh cãi thường xuyên nhưng tình cảm giữa cha bà và người em trai ông từng phủ nhận vẫn luôn sâu đậm.

"Ít nhất thì chú cũng đã làm hòa với ông ấy."

Họ ngồi yên lặng bên nhau một lúc, rồi Catelyn ngẩng đầu lên. "Chú nói có tin tức gấp cần báo cho Robb?" Lãnh chúa Hoster rên rỉ và lăn người qua một bên như thể ông nghe thấy hai người nói chuyện.

Brynden đứng dậy. "Ra ngoài nào. Tốt nhất chúng ta không nên đánh thức ông ấy."

Bà theo ông ra ngoài ban công đá thò ra từ căn phòng trông như cái mũi thuyền. Chú ngước lên trời và nhíu mày. "Cháu có thể nhìn thấy nó ngay cả vào ban ngày. Người của ta gọi nó là Sứ Giả Đỏ… Nhưng nó muốn nói điều gì?"

Catelyn hướng mắt nhìn lên đường kẻ màu đỏ nhạt của đuôi ngôi sao chổi vắt ngang qua bầu trời xanh thẳm, giống như một vết xước dài trên khuôn mặt của thần linh. "Greatjon nói

với Robb rằng các cựu thần đã phất một lá cờ đỏ báo thù cho Ned. Edmure nghĩ nó là dấu hiệu chiến thắng của Riverrun – cậu ấy nhìn thấy một con cá với chiếc đuôi dài, nó có màu của gia tộc Tully, sắc đỏ trên nền xanh." Bà thở dài. "Ước gì cháu có được sự tự tin của Edmure. Đỏ thẫm là màu của Nhà Lannister."

"Nó đâu có màu đỏ thẫm," Ser Brynden nói, "cũng không phải màu đỏ phù sa của Nhà Tully. Đó là màu đỏ máu, cháu ạ, máu loang khắp cả bầu trời."

"Máu của chúng ta hay của họ?"

"Cháu có thấy có cuộc chiến tranh nào mà chỉ có một bên đổ máu không?" Chú bà lắc đầu. "Các vùng đất ven sông sẽ cuốn máu và lửa lan khắp xung quanh Hồ Mắt Thần. Chiến tranh sẽ mở rộng xuống phía nam tới Xoáy Nước Đen và lên phía bắc đến Trident, gần tới tận Song Thành. Marq Piper và Karyl Vance đã thắng vài trận nhỏ, ngài lãnh chúa miền nam Beric Dondarrion đã bất ngờ đột kích, và tìm thấy đoàn người đi kiếm thức ăn của Lãnh chúa Tywin, sau đó biến mất vào rừng. Người ta nói Ser Burton Crakehall thường khoác lác rằng ông ta đã giết được Dondarrion, cho đến khi ông ta dẫn quân sa vào bẫy của Lãnh chúa Beric và mọi người trong đoàn đều bị giết."

"Vài lính gác của Ned từ Vương Đô đang phục vụ cho Lãnh chúa Beric," Catelyn nhớ lại. "Cầu xin các vị thần phù hộ cho họ."

"Dondarrion và vị thầy tu áo đỏ đi cùng ông ta đều đủ khôn ngoan để tự bảo vệ mình, chú tin như vậy," chú nói. "Nhưng những người dưới cờ cha cháu còn đáng buồn hơn. Robb đáng lẽ không được để họ đi. Mọi người quá phân tán, mỗi người chỉ cố gắng bảo vệ thành trì của riêng mình thì thật ngu ngốc, Cat ạ, rất ngu ngốc. Jonos Bracken đã bị thương trong trận chiến giữa đống đổ nát trong lâu đài của ông ta, và cháu ông ta là Hendry thì bị giết. Tytos Blackwood đã quét sạch được bọn Lannister ra khỏi vùng đất của ông ta, nhưng chúng mang theo mọi thứ, từ bò, lợn, tới ngũ cốc, và chẳng để lại gì cho ông ta bảo vệ ngoài Raventree và một mảnh đất khô cằn. Người của Darry tuy chiếm lại được pháo đài cho lãnh chúa của mình, nhưng lại không giữ được nó quá nửa tháng khi Gregor Clegane tấn công vào và giết tất cả không chừa một ai, kể cả lãnh chúa."

Catelyn kinh ngạc. "Darry chỉ là một đứa trẻ thôi mà."

"Đúng vậy, và cũng là người cuối cùng của dòng họ. Thằng bé đó đáng lẽ sẽ đem lại cho Gregor Clegane một khoản tiền chuộc hậu hĩnh, nhưng vàng có nghĩa lý gì đâu với một con chó săn như Gregor Clegane? Đầu của con quái vật đó chính là lễ vật tốt nhất đối với người dân trong đế quốc, ta thề đó."

Catelyn biết Ser Gregor nổi tiếng tàn ác, thế nhưng… "Chú đừng nói với cháu về những cái đầu. Cersei đã treo đầu Ned trên tường thành Tháp Đỏ, rồi để đó cho quạ rỉa và ruồi bâu." Đến tận giờ, bà vẫn không thể tin được là ông đã đi xa. Đôi khi trong đêm tối bà giật mình thức dậy, nửa tỉnh nửa mê và vô thức tìm ông nằm bên cạnh. "Clegane chỉ là tay sai của Lãnh chúa Tywin thôi". Catelyn tin rằng Tywin Lannister – lãnh chúa của lâu đài Casterly Rock, người chịu trách nhiệm bảo hộ phía tây đế quốc, cha của thái hậu Cersei cùng Ser Jaime Sát Vương và Tyrion Quỷ Lùn, ông ngoại của Joffrey Baratheon – thằng nhóc mới được phong vương – mới là mối nguy hiểm thực sự.

"Chính xác," Ser Brynden đồng ý. "Và Tywin Lannister không phải kẻ ngu. Ông ta ngồi an toàn phía sau bức tường thành Harrenhal, nuôi dưỡng quân lính bằng lương thực của chúng ta và đốt phá những gì ông ta không đoạt được. Gregor không phải là con chó duy nhất được ông ta thả ra. Ser Amory Lorch cũng tham chiến, và vài tên lính đánh thuê người Qohor thích tra tấn hơn là giết người. Ta đã nhìn thấy những gì bọn chúng để lại phía sau. Toàn bộ làng mạc bị đốt, phụ nữ bị hiếp và chặt chân tay, trẻ con bị giết phơi thây ngoài đường cho sói và chó

hoang ăn thịt… những thứ này ám ảnh người ta đến chết."

"Nếu Edmure nghe thấy những lời này, cậu ấy sẽ trả thù."

"Và đó chính là điều lãnh chúa Tywin mong muốn. Ngay cả sự kinh hoàng cũng có mục đích của nó, Cat ạ. Lannister đang muốn khích động chúng ta tham chiến."

"Robb rất sẵn sàng thỏa mãn nguyện ước của lão ta," Catelyn nôn nóng. "Nó nhấp nhổm bồn chồn như con mèo phải ngồi yên một chỗ. Edmure, Greatjon và những người khác sẽ thúc giục thằng bé tham chiến." Con trai bà đã giành hai chiến thắng lớn, bắt sống Jaime Lannister tại rừng Whispering và đánh tan đội quân vây quanh thành Riverrun trong trận chiến ở Camps, một số người dưới trướng còn cho rằng thằng bé giống như Nhà Chinh Phạt Aegon tái thế.

Brynden Cá Đen nhíu đôi lông mày rậm đã điểm bạc. "Họ đúng là ngu muội, nguyên tắc chiến đấu đầu tiên của ta, là không bao giờ đáp ứng nguyện vọng của kẻ thù. Lãnh chúa Tywin muốn chiến đấu trên chiến trường mà ông ta chọn. Ông ta muốn chúng ta tấn công vào Harrenhal."

"Harrenhal." Mọi đứa trẻ tại Trident đều biết những câu chuyện truyền kỳ về Harrenhal. Thành trì đồ sộ này được vua Harren Hắc Ám xây dựng bên cạnh hồ Mắt Thần từ ba trăm năm trước, khi Bảy Phụ Quốc vẫn còn là bảy vương quốc riêng rẽ, và vùng đất dọc bờ sông được thống trị bởi những người đến từ Quần Đảo Iron. Vì lòng kiêu hãnh, Harren muốn xây một tòa thành và những ngọn tháp cao nhất Westeros. Việc xây dựng kéo dài đến bốn mươi năm, và tòa thành giống như một bóng ma vĩ đại sừng sững bên hồ nước, trong khi quân đội của Harren không ngừng cướp bóc các nước láng giềng để lấy đá, gỗ, vàng và nhân công. Hàng ngàn tù nhân đã chết ở mỏ đá, bị xích vào xe kéo, hoặc lao động đến kiệt sức để xây năm tòa tháp khổng lồ. Họ chết rét trong mùa đông và ướt đẫm mồ hôi vào mùa hè. Ngay cả những cây mặt người ba nghìn năm tuổi cũng bị chặt để đem làm xà và cột chống. Harren dùng hết tài nguyên của những vùng đất ven sông và Quần Đảo Iron để thỏa mãn ước mơ của ông ta. Cuối cùng Harrenhal cũng hoàn thành, nhưng ngày Vua Harren chuyển vào thành ở cũng là ngày Nhà Chinh Phạt Aegon đã dẫn quân chiếm đóng Vương Đô.

Catelyn nhớ đã nghe Già Nan kể chuyện này cho các con của bà ở Winterfell. "Và Vua Harren biết rằng bức tường thành dày dặn và những tòa tháp cao kia vẫn quá nhỏ bé để chống lại những con rồng," câu chuyện luôn kết thúc như thế, "vì loài rồng biết bay." Harren và toàn bộ tùy tùng bị thiêu chết trong ngọn lửa nhấn chìm tòa thành quái dị của ông ta. Kể từ đó, mọi gia tộc sống trong Harrenhal trở nên bất hạnh. Tòa thành có thể hùng mạnh kiên cố, nhưng đó là một nơi tăm tối và bị nguyền rủa.

"Cháu sẽ không cho phép Robb dẫn quân tới vùng đất đó," Catelyn đồng ý. "Nhưng chú ơi, chúng ta phải làm gì đó."

"Ngay lập tức," chú đồng tình. "Nhưng ta vẫn chưa kể với cháu phần tồi tệ nhất. Những người được ta cử đến phía tây đã gửi tin về, nói rằng một đội quân mới đang tập kết ở Casterly Rock."

Một đội quân Lannister nữa. Ý nghĩ này khiến bà phát ốm. "Robb phải được báo cáo tình hình ngay. Ai sẽ chỉ huy đội quân này?"

"Nghe nói là Ser Stafford Lannister." Ông nhìn ra phía dòng sông, chiếc áo choàng với hai màu xanh đỏ phần phật trong gió.

"Một đứa cháu nữa?" Nhà Lannister thành Casterly Rock to lớn và lắm con nhiều cháu đến khủng khiếp.

“Anh em họ.” Ser Brynden sửa lại. “Đó là anh trai người vợ cuối của lãnh chúa Tywin, khiến mối liên hệ lại càng khăng khít. Một lão già hơi đần độn, nhưng lão có con trai là Ser Daven, một chiến binh rất dũng mãnh và thiện chiến.”

“Vậy chúng ta hãy hy vọng là lão già chứ không phải con trai lão sẽ chỉ huy quân đội trên chiến trường.”

“Chúng ta vẫn còn ít thời gian trước khi phải đối mặt với chúng. Đội quân này bao gồm lính đánh thuê, kỵ sỹ tự do và lính mới từ cảng Lannisport. Ser Stafford phải hiểu rằng lính mới cần được vũ trang, huấn luyện trước khi đẩy ra chiến trường và đừng nhầm lẫn, Lãnh chúa Tywin không phải Sát Vương. Ông ta sẽ không vội vàng mà lơ là. Ông ta sẽ kiên nhẫn đợi Ser Stafford hành quân trước khi có bất kỳ một động tĩnh nào sau những bức tường thành của Harrenhal.”

“Trừ khi…” Catelyn nói.

“Làm sao?” Ser Brynden hỏi.

“Trừ khi ông ta bất đắc dĩ phải rời khỏi Harrenhal,” bà nói, “để đối mặt với một mối đe dọa khác.”

Cá Đen nhìn bà và đăm chiêu suy nghĩ. “Lãnh chúa Renly.”

“Vua Renly,” nếu bà xin sự giúp đỡ từ người đàn ông đó, bà sẽ phải ủng hộ cái danh xưng mà hắn tự phong cho mình.

“Có thể,” Cá Đen mỉm cười thâm thúy. “ Nhưng hắn ta sẽ muốn một thứ gì đó.”

“Hắn sẽ muốn thứ mà các vị vua luôn muốn,” bà nói. “Đó là sự quy phục.”

TYRION

Janos Slynt là con trai của một tên đồ tể và tiếng cười của hắn chẳng khác gì tiếng người ta chặt thịt. "Thêm rượu nhé?" Tyrion hỏi.

"Vâng," Lãnh chúa Janos nói và đưa cốc ra. Hắn có bề ngoài giống như một thùng rượu, và sức chứa cũng ngang ngửa như thế. "Tôi không thể nào từ chối được. Đây đúng là rượu hảo hạng. Nó được đưa tới từ đảo Arbor à?"

"Dornish," Tyrion ra hiệu người hầu rót rượu. Trừ đám người hầu, Tiểu Sảnh chỉ có hắn và Lãnh chúa Janos; một ngọn nến nhỏ thắp leo lét trên bàn và bóng tối bao quanh. "Loại ngon đấy. Rượu Dornish thường không quá nồng."

"Nồng à," gã có khuôn mặt bự như mặt ếch lên tiếng và uống một ngụm lớn. Janos Slynt không phải kiểu người biết nhấm nháp rượu ngon. Tyrion đã từng chú ý đến điểm này một lần. "Phải, nồng chính là từ tôi muốn nói, chính là từ đó. Lãnh chúa Tyrion, ngài có năng khiếu về từ ngữ đấy. Và ngài đã kể một câu chuyện thật hài hước. Rất hài hước."

"Tôi rất vui nếu ngài nghĩ vậy… nhưng tôi không phải là một lãnh chúa như ngài. Lãnh chúa Janos, xin hãy gọi tôi bằng cái tên Tyrion thôi."

"Xin theo ý ngài," ông ta lại uống một ngụm lớn, rượu rớt cả ra áo chiếc chẽn sa tanh đen trước ngực. Ông ta mặc một chiếc áo choàng lửng bằng vải kim tuyến, chiếc ghim cài mô phỏng một cây giáo, mũi giáo màu đỏ thẫm. Lúc này ông ta đã say mèm.

Tyrion che miệng lịch sự và ợ một tiếng. Không giống như Lãnh chúa Janos, chỗ rượu đó không làm khó được Tyrion, nhưng hắn đã ăn quá no. Điều đầu tiên anh làm sau khi sắp xếp ổn định tại Tháp Quân Sư là tìm người đầu bếp nấu ăn ngon nhất và đưa bà ta vào phục vụ cho hắn. Tối nay bọn họ được thưởng thức món súp đuôi bò, rau xanh nấu với quả hồ đào, nho, thì là đỏ, pho mát vụn, bánh cua nóng, bí đỏ tẩm ướp và thịt chim cút trộn bơ. Mỗi đĩa thức ăn được kèm với loại rượu riêng. Lãnh chúa Janos đã phải thừa nhận chưa bao giờ được ăn một bữa ngon bằng một nửa như thế này. "Chắc chắn khi ngồi ở Harrenhal, ngài sẽ thấy đây là bữa ăn bình thường thôi," Tyrion nói.

"Chắc chắn rồi. Có lẽ tôi nên thuê đầu bếp của ngài về phục vụ tôi. Ngài nghĩ sao?"

"Đã có quá nhiều chiến tranh xảy ra rồi," anh nói và cả hai cùng phá lên cười. "Ngài thật dũng cảm khi ngồi được ở Harrenhal. Một nơi tối tăm và vĩ đại như thế… để giữ được nó sẽ tốn kém lắm. Và một số người còn nói nó bị nguyền rủa."

"Tôi phải sợ đống đá đó hay sao?" hắn cười ồ lên phản đối. "Ngài nói tôi là một người gan dạ? Đúng vậy. Phải gan dạ thì mới dám đứng lên, giống như tôi đã có được Harrenhal, đúng vậy! Và tại sao không? Ngài cũng là một người gan dạ, tôi cảm thấy thế. Tuy nhỏ bé, nhưng rất dũng cảm."

"Ngài thật tử tế. Thêm rượu nữa nhé?"

"Không, không, thực sự không, tôi… à, chết tiệt, vâng. Tại sao không? Một người gan dạ sẽ uống đến no thì thôi."

"Chắc chắn rồi," Tyrion rót đầy ly cho Lãnh chúa Slynt "Tôi có xem qua danh sách ngài đề cử cho chức vụ chỉ huy Đội Gác Thành."

"Những người giỏi giang và trung thành. Cả sáu người bọn họ đều thích hợp, nhưng tôi

chọn Allar Deem, cánh tay phải của tôi. Một… một người giỏi, tận tâm. Hãy chọn hắn và ngài sẽ không hối hận. Nếu nhà vua đồng ý."

"Chắc chắn rồi," Tyrion nhấp một ngụm nhỏ. "Tôi đang cân nhắc chọn Ser Jacelyn Bywater. Anh ta làm đội trưởng ở Cổng Bùn đã ba năm nay và rất quả cảm trong cuộc nổi loạn của Balon Greyjoy. Vua Robert phong anh ta làm hiệp sĩ tại Pyke, nhưng tên anh ta không xuất hiện trong danh sách của ngài."

Lãnh chúa Janos Slynt uống một ngụm lớn ngậm lúng búng trong miệng một lúc mới nuốt xuống. "Bywater. À, một người dũng cảm, chắc chắn rồi, nhưng… anh ta quá cứng nhắc, một con chó kỳ lạ. Nhiều người không thích anh ta. Anh ta còn bị mất một tay ở Pyke, đó chính là lý do anh ta được phong làm hiệp sĩ. Theo tôi thì đó là một giao dịch tồi. Đổi một cánh tay để lấy danh hiệp sĩ," ông ta cười lớn. "Tôi thấy Ser Jacelyn nghĩ quá nhiều về bản thân và danh dự của mình. Tốt hơn là ngài cứ để hắn ở vị trí cũ, Lãnh… Tyrion. Allar Deem chính là người dành cho ngài."

"Tôi nghe nói Deem không được dân chúng trong thành ưa thích."

"Người ta sợ hắn. Như vậy mới dễ làm việc."

"Còn điều gì nữa nhỉ? Vài rắc rối trong nhà thổ?"

"Chuyện đó à? Đó không phải lỗi của hắn, Lãnh… Tyrion. Không. Hắn chưa bao giờ định giết người phụ nữ đó, đó là do cô ta tự làm tự chịu. Hắn đã cảnh báo cô ta đứng sang bên để cho hắn làm nhiệm vụ"

"Nhưng… đó là tình mẫu tử, hắn nên hiểu là cô ta sẽ cố gắng bảo vệ con mình." Tyrion mỉm cười. "Hãy nếm thử miếng pho mát này, nhắm với rượu sẽ rất tuyệt đấy. Hãy nói cho tôi biết tại sao ông chọn Deem thực hiện nhiệm vụ đáng buồn đó?"

"Một chỉ huy tốt luôn hiểu rõ người của mình, Tyrion. Có người thích hợp làm việc này, có người thích hợp làm việc khác. Giết một đứa trẻ khi vẫn còn đang ngậm vú mẹ là một nhiệm vụ không phải ai cũng làm được, ngay cả khi đó chỉ là một con điếm nào đó và con của cô ta."

"Tôi cũng nghĩ vậy," Tyrion nói. Nghe thấy những từ chỉ là một con điếm, hắn nghĩ đến Shae và Tysha dạo trước, cùng tất cả những ả đàn bà khác đã nhận tiền của hắn, quan hệ với hắn trong suốt những năm qua.

Slynt hồn nhiên nói tiếp. "Một việc khó khăn như vậy sẽ phải giao cho một kẻ khắc nghiệt, đó là Deem. Lệnh ban ra thế nào, hắn làm theo thế đó, và chưa bao giờ cãi lời." Ông ta cắt một lát pho mát. "Món này ngon thật, vị rất sắc. Cho tôi một con dao sắc và một miếng pho mát sắc là tôi thấy hạnh phúc lắm rồi."

Tyrion nhún vai. "Cứ hưởng thụ khi ông còn có thể. Với việc các vùng đất ven sông chìm trong biển lửa và Renly tự phong vương ở Highgarden, thì pho mát ngon như thế này sẽ sớm cạn kiệt thôi. Vậy ai là người ra lệnh cho ông đi bắt đứa con hoang của con điếm đó?"

Lãnh chúa Janos cảnh giác nhìn Tyrion, nhưng ngay sau đó phá lên cười và cầm một miếng pho mát vung vẩy trước mặt. "Ngài thật là một người giảo hoạt, Tyrion. Ngài muốn bẫy tôi phải không? Muốn Janos Slynt kể thêm thì cần phải có nhiều rượu và pho mát nữa mới được. Tôi rất tự tin vào bản thân. Chưa bao giờ hỏi lại về mệnh lệnh đưa ra và không bao giờ nói về nó sau khi kết thúc. Đó không phải chuyện của tôi."

"Giống Deem."

“Hoàn toàn chính xác. Khi tôi đi Harrenhal, ngài hãy cất nhắc hắn làm chỉ huy và sẽ không phải hối tiếc về điều đó.”

Tyrion cắn một miếng pho mát nhỏ. Nó thật sự có vị rất sắc và hợp với rượu; một sự kết hợp tinh tế. “Tôi có thể nói với ngài rằng dù người được nhà vua phong làm chỉ huy là ai thì anh ta cũng không sung sướng gì khi mặc bộ giáp ngài để lại đâu. Lãnh chúa Mormont cũng đang phải đối mặt với vấn đề tương tự.”

Lãnh chúa Janos trông có vẻ bối rối. “Tôi tưởng người đó là phụ nữ chứ? Mormont ấy. Có phải người lên giường với gấu đó không?”

“Tôi đang nói tới người anh trai, Jeor Mormont, tướng chỉ huy của Đội Tuần Đêm. Khi tôi đến thăm ông ấy ở Tường Thành, ông ấy có vẻ lo lắng trong việc tìm người kế nhiệm. Những ngày này, Đội Tuần Đêm có quá ít người dùng được.” Tyrion nhoẻn miệng cười. “Tôi nghĩ ông ấy sẽ ngủ ngon hơn nhiều nếu có người như ngài đây. Hoặc là Allar Deem.”

Lãnh chúa Janos phá lên cười. “Không bao giờ có chuyện đó đâu.”

“Ngẫm ra thì,” Tyrion nói, “cuộc đời thường có những bước ngoặt kỳ lạ. Ngài hãy nhìn Eddard Stark mà xem. Tôi không nghĩ ông ta có thể tưởng tượng được cuộc đời ông ta lại kết thúc trên bục của Đại Điện Baelor.”

“Chẳng mấy ai ngờ được,” Lãnh chúa Janos cười to đồng ý.

Tyrion cũng cười. “Thật đáng tiếc ta không có mặt để chứng kiến điều đó. Nghe nói ngay cả Varys cũng ngạc nhiên.”

Lãnh chúa Janos cười đến nỗi bụng ông ta rung lên. “Gián Điệp biết mọi thứ. Người ta nói như vậy. Hừm, thế mà ông ta lại không biết chuyện đó.”

“Sao có thể biết được?” Giọng Tyrion hơi có chút ớn lạnh. “Ông ta đã thuyết phục được chị tôi rằng chúng ta nên tha chết cho Stark, với điều kiện ông ấy phải gia nhập đội áo đen.”

“Hả?” Janos Slynt nhìn Tyrion nghi ngờ.

“Chị của tôi, Cersei,” Tyrion nhắc lại, giọng nặng hơn, sợ rằng lão già ngu ngốc đó không biết hắn đang nói đến ai. “Thái hậu nhiếp chính.”

“Ồ, đúng rồi.” Slynt nuốt nước miếng. “Về chuyện đó, à… chính nhà vua đã ra lệnh, thưa lãnh chúa. Chính là ngài ấy.”

“Đức vua mới 13 tuổi,” Tyrion nhắc nhở.

“Nhưng ngài ấy vẫn là vua,” Slynt nhăn nhó, hàm dưới run run, “là người thống trị Bảy Phụ Quốc.”

“À, ít nhất thì cũng một, hai vương quốc trong số đó.” Tyrion mỉm cười chua chát. “Ngài có thể cho tôi nhìn cây giáo của ngài không?”

“Cây giáo của tôi ư?” Lãnh chúa Janos hoang mang.

Tyrion chỉ tay lên chiếc khuy cài: “Cái khuy cài áo choàng của ngài ấy.”

Do dự, lãnh chúa Janos cởi cái khuy ra và trao nó cho Tyrion.

“Những thợ kim hoàn của chúng tôi ở Lannisport làm việc này tốt hơn nhiều,” Tyrion nhận

xét. “Tôi nói ngài đừng tự ái nhé, nhưng vệt máu bằng men đỏ ở đây hơi thừa. Giờ ngài nói cho tôi nghe, ngài tự mình đâm lén sau lưng Stark, hay ngài chỉ ra lệnh cho người khác?”

“Tôi là người ra lệnh, và tôi sẽ làm lại điều đó nếu cần thiết. Lãnh chúa Stark là kẻ phản quốc.” Đầu hói của Slynt đỏ bừng lên, chiếc áo choàng kim tuyến của ông ta tuột khỏi vai và rơi xuống sàn nhà “Người đàn ông đó đã cố gắng mua chuộc tôi.”

“Nhưng ngài đã bị mua chuộc từ trước đó rồi còn đâu.”

Slynt đặt mạnh cốc rượu lên bàn. “Ngài say rồi sao? Nếu ngài nghĩ tôi sẽ ngồi đây để ngài chất vấn danh dự của tôi…”

“Thứ danh dự gì vậy? Tôi thừa nhận ngài đã mặc cả tốt hơn Ser Jacelyn. Một tước vị quý tộc và một lâu đài chỉ phải đổi bằng một cú đâm lén, và ngài thậm chí còn không phải tự mình cầm giáo.” Anh vứt lại chiếc khuy cho Janos Slynt. Nó va vào ngực ông ta và rơi xuống nền nhà khi ông ta đứng dậy.

“Tôi không thích giọng điệu này của ngài, lãnh… à không, Quỷ Lùn. Tôi là lãnh chúa của Harenhal và thành viên hội đồng của nhà vua. Ai cho phép ngài đối xử với tôi như vậy?”

Tyrion nghiêng đầu. “Tôi nghĩ ngài biết rõ tôi là ai rồi chứ. Ngài có mấy cậu con trai?”

“Ta có bao nhiêu con thì liên quan gì đến ngươi, thằng lùn?”

“Thằng lùn?” Lửa giận trong anh bốc lên ngùn ngụt. “Tốt nhất ngài nên dừng lại ở Quỷ Lùn thôi. Ta là Tyrion của Nhà Lannister và sẽ có ngày, nếu ngài đủ thông minh bằng một con sên biển thôi, thì ngài sẽ phải quỳ xuống dưới chân ta mà tạ ơn rằng ngài được làm việc với ta chứ không phải cha ta. Nào, giờ thì ngài có mấy cậu con trai?”

Tyrion có thể thấy tia sợ hãi bất chợt hiện lên trong mắt Janos Slynt. “B…Ba, thưa lãnh chúa, và một đứa con gái. Xin ngài, thưa lãnh chúa…”

“Ngài không cần phải cầu xin tôi,” anh đứng dậy khỏi ghế. “Tôi hứa chúng sẽ được an toàn. Hai thằng con út sẽ được nuôi để làm cận vệ. Nếu chúng làm việc tốt và trung thành với ta, chúng có thể trở thành hiệp sĩ. Nhà Lannister không bao giờ bạc đãi những người phục vụ mình. Con cả của ngài sẽ thừa kế danh hiệu Lãnh chúa Slynt và cả cái gia huy đáng sợ của ngài,” anh đá vào cái khuy trang trí hình cây giáo vàng khiến nó lăn lóc trên nền nhà. “Tôi sẽ cho cậu ta đất đai và con ngài có thể tự xây cho mình một tòa thành. Tuy không bằng Harrenhal nhưng so với cuộc sống trước kia thì thoải mái hơn nhiều. Cậu ta cũng có thể tự chọn cho mình một cô dâu để cưới.”

Khuôn mặt của Janos Slynt từ đỏ bừng chuyển sang trắng bệch. “Ngài… ngài… định…?” cằm hắn rung rung run rẩy như những tảng mỡ bò.

“Ý ngài là tôi sẽ làm gì với ngài à?” Tyrion để cho ông ta run rẩy trong chốc lát rồi mới trả lời. “Thuyền Giấc Mơ Hè sẽ khởi hành vào sáng mai. Thuyền trưởng nói chiếc thuyền sẽ cập cảng ở Gulltown, Quần Đảo Three Sisters, Đảo Skagos và Trạm Đông bên bờ biển. Khi ngài gặp tướng chỉ huy Mormont, hãy gửi ông ấy lời chào thân ái của tôi và nói với ông ấy rằng tôi không quên những nhu cầu của Đội Tuần Đêm. Lãnh chúa, chúc ngài trường thọ và phục vụ ở đó cho thật tốt.”

Khi Janos Slynt nhận ra mình không phải bỏ mạng, khuôn mặt ông ta mới hồng hào trở lại. Hắn hất cằm, “Chúng ta hãy chờ xem, Quỷ Lùn, thằng lùn. Có thể ngươi mới là người phải lên con tàu đó, ngươi nghĩ sao? Có thể ngươi mới phải đến Tường Thành.” Hắn cười to nhưng tiếng cười đầy lo âu. “Ngươi và những lời dọa nạt của ngươi, được rồi, chúng ta sẽ xem. Ta là

bạn của nhà vua, ngươi biết rồi đấy. Chúng ta sẽ xem Joffrey nói gì về chuyện này. Cả Ngón Út, cả thái hậu nữa. Ồ, đúng vậy. Janos Slynt có rất nhiều bạn. Chúng ta sẽ xem ai mới phải lên tàu, ta hứa. Cứ chờ xem."

Slynt sải những bước dài giống như ngày xưa ông ta từng là một lính tuần, đi xuyên qua Tiểu Sảnh, những bước chân vang trên sàn đá. Ông ta bước nhanh, mở mạnh cánh cửa… và đối mặt với một người trong bộ giáp đen và áo choàng vàng cao lớn, cằm thon dài. Người mới tới chỉ còn một tay, từ cổ tay còn lại được lắp cánh tay giả bằng sắt.

"Janos," hắn nói. Một người đàn ông hốc mắt sâu, trán dô, mái tóc màu muối tiêu. Theo sau hắn là sáu tên lính áo choàng vàng nhẹ nhàng tiến vào Tiểu Sảnh, khiến Janos Slynt lùi lại.

"Lãnh chúa Slynt," Tyrion gọi lớn, "tôi tin là ngài biết Ser Jacelyn Bywater, chỉ huy mới của Đội Gác Thành."

"Chúng tôi có kiệu đang chờ, thưa lãnh chúa," Ser Jacelyn nói với Slynt. "Đường ra bến cảng rất heo hút và xa xôi, mà đường phố buổi tối cũng không an toàn. Lính gác!"

Sáu gã áo choàng vàng bao vây người đàn ông mà ngày xưa từng là chỉ huy của họ, Tyrion gọi Ser Jacelyn đến bên và trao cho hắn một cuộn da dê. "Đây là một chặng đường dài, và Lãnh chúa Slynt sẽ muốn có bạn đồng hành. Vì vậy hãy để sáu người họ đi cùng ông ấy trên thuyền Giấc Mơ Hè."

Bywater liếc mắt nhìn những cái tên và mỉm cười "Xin tuân lệnh."

"Còn người này nữa," Tyrion nói nhỏ, "Deem ấy. Hãy nói với thuyền trưởng rằng nếu hắn ta chẳng may bị rơi xuống biển trước khi đến Eastwatch thì ta cũng không trách tội đâu."

"Vâng thưa lãnh chúa, tôi nghe nói biển phía bắc có nhiều bão lớn." Ser Jacelyn cúi chào và rời đi, chiếc áo choàng bay phấp phới phía sau. Trên đường ra cửa, hắn dẫm qua chiếc áo choàng bằng vải kim tuyến của Slynt.

Tyrion ngồi một mình, thưởng thức chỗ rượu Dornish ngon lành còn lại. Đám người hầu đi ra đi vào, dọn sạch đĩa trên bàn. Anh yêu cầu họ để lại rượu. Khi họ xong việc, Varys bước nhanh vào, mặc áo choàng hoa oải hương rất hợp với mùi nước hoa trên người anh.

"Ồ, lãnh chúa thân mến, ngài làm việc mới gọn ghẽ làm sao."

"Vậy sao ta lại thấy đầy vị đắng trong miệng?" Anh bóp bóp thái dương. "Ta vừa bảo họ ném Allar Deem xuống biển. Giờ ta rất muốn làm vậy với ngài."

"Ngài sẽ thất vọng với kết quả đấy," Varys trả lời. "Các cơn bão đến rồi đi, sóng biển cao quá đầu, cá lớn ăn thịt cá bé và tôi vẫn vững tay chèo. Liệu tôi có thể thưởng thức loại rượu mà Lãnh chúa Slynt vừa hết lời ca ngợi không?"

Tyrion nhíu mày, hất tay chỉ về phía bình rượu.

Varys rót đầy cốc. "Ồ, ngọt ngào như mùa hè," ông ta uống thêm một ngụm nữa. "Tôi có thể nghe thấy những quả nho đang hát trên đầu lưỡi."

"Ta lại đang không hiểu tiếng ồn đó là gì. Hãy bảo mấy quả nho đó im mồm đi, đầu ta sắp vỡ ra rồi. Hóa ra là bà chị ta. Đó là những gì mà vị lãnh-chúa-vô-cùng-trung-thành Janos kia không chịu nói ra. Cersei đã sai quân áo choàng vàng đến nhà thổ đó."

Varys khúc khích cười vẻ bồn chồn hiện rõ trên khuôn mặt. Vậy là ông ta đã sớm biết mọi chuyện.

“Ngài đã không nói cho ta chuyện đó,” Tyrion nói như buộc tội.

“Bởi vì bà ấy là bà chị thân yêu của ngài,” Varys trông đau buồn như thể sắp khóc đến nơi. “Lãnh chúa, chuyện này rất khó nói. Tôi sợ không biết ngài sẽ phản ứng thế nào. Liệu ngài có thể tha thứ cho tôi không?”

“Không.” Tyrion quát. “Ngươi thật khốn nạn. Bà ta thật khốn nạn.” Anh biết rõ không thể động vào Cersei. Chưa thể, dù anh có muốn, và anh cũng không biết nên làm gì. Nhưng thật khó chịu khi ngồi đây và trình diễn một màn nhân danh chính nghĩa bằng cách trừng phạt những kẻ tội nghiệp như Janos Slynt và Allar Deem, trong khi bà chị đáng yêu của anh tiếp tục lộng hành. “Sắp tới ông sẽ nói cho ta những gì ông biết, Lãnh chúa Varys, mọi thứ ông biết.”

Viên thái giám nở nụ cười giảo hoạt. “Lãnh chúa thân mến, việc đó sẽ mất nhiều thời gian đấy. Tôi biết khá nhiều chuyện.”

“Biết nhiều như vậy mà có cứu được đứa trẻ đâu.”

“Ồ, không. Nhưng còn một đứa con hoang khác, một thằng bé lớn hơn. Tôi đã đưa được cậu bé khỏi nguy hiểm rồi… nhưng tôi thừa nhận có nằm mơ cũng không nghĩ đứa trẻ sơ sinh đó sẽ gặp nguy hiểm. Chỉ là một bé gái mới lọt lòng còn chưa tròn một tuổi, với bà mẹ đĩ điếm. Con bé có thể đe dọa được gì cơ chứ?”

“Nó là con của Robert,” Tyrion cay đắng nói, “đối với Cersei như thế là đủ rồi.”

“Đúng vậy. Thật đau lòng. Tôi đã tự trách bản thân rất nhiều về chuyện đứa bé tội nghiệp đó và mẹ của nó, cô ta vẫn còn trẻ và yêu nhà vua thật lòng.”

“Thật ư?” Tyrion chưa bao giờ nhìn thấy cô gái ấy, nhưng anh có cảm giác đó chính là Shae và Tysha hợp lại. “Ta tự hỏi liệu một gái điếm có thể thực lòng yêu một ai đó? Không, đừng trả lời vội. Có vài thứ ta không biết thì tốt hơn.” Anh đã đem Shae đến sống ở một căn nhà rộng lớn bằng gỗ và đá, có giếng nước, chuồng ngựa và vườn riêng. Anh cũng bố trí cả người hầu phục vụ, một con chim trắng từ Đảo Summer để cho nàng bầu bạn, cùng lụa là, vàng bạc và đá quý để nàng dùng, còn có cả lính canh bảo vệ nữa. Nhưng nàng vẫn bồn chồn không yên. Nàng nói với anh rằng nàng muốn ở bên anh nhiều hơn, nàng muốn phục vụ anh, giúp đỡ anh. “Em giúp ta bằng cách ở yên đây, ở trên giường,” anh nói với nàng vào một đêm nằm cạnh nàng sau khi ân ái, đầu anh gối lên ngực nàng, và cảm giác đê mê vẫn còn nguyên vẹn. Nàng không trả lời, nhưng đôi mắt thì có. Anh có thể thấy đó không phải là điều nàng muốn nghe.

Thở dài, Tyrion lại tìm đến rượu, nhưng nhớ tới chuyện của Lãnh chúa Janos, anh bèn đẩy bình rượu ra. “Có vẻ như chị ta đã nói thật về cái chết của Stark, tất cả là đều chủ ý điên khùng của cháu ta.”

“Vua Joffrey đã ra lệnh. Janos Slynt và hiệp sĩ Ilyn Payne thực hiện ngay lập tức, không chút do dự…”

“…gần như họ đang chờ đợi mệnh lệnh đó. Phải, chúng ta đã nói qua về chuyện này trước đây, nhưng chẳng được lợi ích gì. Thật điên rồ.”

“Lãnh chúa, với Ngự Lâm Quân trong tay, ngài hoàn toàn có thể ngăn chặn nhà vua làm những chuyện… điên rồ? Nhưng để chắc chắn chúng ta phải giải quyết cả hộ vệ của thái hậu nữa…”

“Đội áo choàng đỏ ấy hả?” Tyrion nhún vai, “Vylarr rất trung thành với Casterly Rock. Hắn biết rõ ta ở đây là do cha ta cử đến. Cersei sẽ khó mà dùng những người của hắn để chống lại ta… ngoài ra, bọn chúng cũng chỉ có một trăm người, trong khi quân của ta đông gấp rưỡi. Đấy

là ta chưa kể đến sáu nghìn quân áo choàng vàng nếu Bywater được ngài cất nhắc."

"Ngài sẽ thấy Ser Jacelyn là người dũng cảm, chính trực, dễ bảo… và là người biết trả ơn nhất."

"Ta tự hỏi hắn sẽ trả ơn ai?" Tyrion không tin Varys, dù không thể phủ nhận giá trị của ông ta. Rõ ràng là ông ta biết rất nhiều. "Tại sao ông lại tích cực giúp tôi thế, Lãnh chúa Varys?" Tyrion nhìn chăm chăm vào đôi bàn tay mềm mại, cái đầu trọc lóc, khuôn mặt trắng như bột, và nụ cười mỉm gian xảo, nịnh nọt của ông ta.

"Ngài là quân sư của nhà vua. Tôi phục vụ vương quốc, nhà vua, và ngài."

"Như ông đã phục vụ Jon Arryn và Eddard Stark?"

"Tôi đã phục vụ Lãnh chúa Arryn và Lãnh chúa Stark hết sức mình rồi. Tôi rất buồn và sợ hãi trước cái chết bất ngờ của họ."

"Vậy thì nghĩ xem ta cảm thấy thế nào. Có vẻ như ta sẽ là người kế tiếp đấy nhỉ."

"Ồ, tôi không nghĩ vậy," Varys nói và xoay xoay cốc rượu. "Quyền lực là một thứ kỳ diệu, thưa lãnh chúa. Ngài có suy nghĩ về câu đố tôi hỏi ngài hôm ở nhà trọ không?"

"Có nghĩ tới một hai lần," Tyrion thừa nhận. "Nhà vua, thầy tu, và một người giàu có – ai sống và ai chết? Tên lính đánh thuê sẽ nghe lời ai? Đó là câu đố không có lời giải, hoặc là có quá nhiều lời giải. Tất cả phụ thuộc vào con người cầm kiếm kia."

"Nhưng hắn chẳng là gì," Varys nói. "Hắn không có vương miện hay vàng bạc hay các vị thần phù hộ, mà chỉ có thanh thép nhọn trong tay."

"Thanh sắt đó có quyền quyết định sinh tử."

"Đúng vậy… nhưng thực tế nếu tên lính đánh thuê là người quyết định thì vì sao chúng ta phải cứ phải giả vờ rằng đức vua nắm quyền cai trị? Tại sao một người khỏe mạnh cầm kiếm lại phải phục tùng một vị vua trẻ con như Joffrey, hay một tên nghiện rượu như cha cậu ta?"

"Vì vị vua trẻ con và ông già nghiện rượu kia có thể kêu gọi những người khỏe mạnh cầm kiếm khác về phía mình."

"Vậy thì những người lính đánh thuê khác đó lại có thực quyền. Đúng không? Kiếm của họ đến từ đâu? Tại sao họ lại phục tùng?" Varys mỉm cười. "Có người nói kiến thức chính là quyền lực. Có người nói quyền lực đến từ các vị thần. Có người nói quyền lực đến từ luật pháp. Vậy mà ngày đó trên Đại Điện Baelor, Tu sĩ Tối cao đại diện cho thần thánh và thái hậu nhiếp chính đại diện cho luật pháp, cùng với các vị công bộc kiến thức đầy mình khác đều bất lực như bất cứ tên thợ vụng đóng giày hay đóng thùng nào trong đám thường dân. Ngài nghĩ ai là người thực sự giết Eddard Stark? Joffrey, người ra lệnh sao? Hiệp sĩ Ilyn Payne, người vung gươm chém? Hay… một người khác?"

Tyrion nghiêng đầu. "Ý ngài là hôm nay ngài sẽ đưa cho ta cái lời giải chết tiệt, hay là khiến ta đau đầu hơn?"

Varys mỉm cười. "Vậy thì đáp án chính là đây. Quyền lực tồn tại ở nơi mà người ta tin rằng nó tồn tại. Không ít hơn và cũng không nhiều hơn."

"Nói như vậy thì quyền lực chỉ là một trò lừa đảo?"

"Một cái bóng trên tường," Varys thì thầm, "nhưng cái bóng đó có thể giết người, và thường

những người nhỏ bé lại tạo được cái bóng lớn."

Tyrion mỉm cười "Lãnh chúa Varys, ta phát hiện mình càng ngày càng thích ngài rồi đấy. Ta có thể giết ngài, nhưng điều đó sẽ khiến ta rất buồn."

"Tôi sẽ coi đó như một lời khen."

"Varys, ngài là ai trong câu chuyện đó?" Tyrion thực sự muốn biết. "Người ta nói ngài là một con nhện."

"Gián điệp và mật thám hiếm khi được người đời yêu quý, thưa lãnh chúa. Tôi chỉ là một bề tôi trung thành của vương quốc này."

"Và là một thái giám. Đừng có quên điều đó."

"Tôi hiếm khi quên lắm."

"Mọi người cũng gọi tôi là dạng nửa người nửa ngợm, nhưng tôi nghĩ các vị thần vẫn đối xử với tôi rất nhân từ. Tôi nhỏ bé, chân cong queo và phụ nữ chẳng bao giờ ngước lên nhìn tôi với ánh mắt thèm thuồng… nhưng ta vẫn là đàn ông. Shae không phải là người phụ nữ đầu tiên lên giường với tôi và ngày nào đó tôi cũng có thể cưới vợ, sinh con. Nếu các vị thần chiếu cố, nó sẽ có bề ngoài giống bác ruột và trí tuệ giống cha nó. Ngài không thể sống mà không có hy vọng. Người lùn là trò đùa của thần linh… nhưng thái giám là sản phẩm của con người. Ai đã cắt cái đó của ngài vậy, Varys? Khi nào và tại sao? Ngài thực sự là ai?"

Nụ cười của viên thái giám không bao giờ tắt nhưng ánh mắt sắc lạnh của ông ta thì không có vẻ gì là đang cười. "Lãnh chúa, ngài hỏi rất hay, nhưng câu chuyện đời tôi rất dài và buồn thảm, hơn nữa chúng ta còn có việc quốc sự phải bàn mà." Ông ta rút từ túi áo một tấm giấy da. "Thuyền trưởng thuyền Hươu Trắng của nhà vua dự định sẽ khởi hành ba ngày sau đến góp quân lực và thuyền cho Lãnh chúa Stannis."

Tyrion thở dài. "Ý ngài là chúng ta sẽ cho hắn một bài học đẫm máu để làm gương?"

"Ser Jacelyn có thể cho hắn biến mất, nhưng một phiên xét xử trước mặt nhà vua có thể củng cố lòng trung thành của các thuyền trưởng khác."

Và thằng cháu ta cũng có chút việc để làm. "Được. Vậy để hắn cho Joffrey phán xét một phen."

Varys đánh dấu lên cuốn giấy da. "Ser Horas và Ser Hobber Redwyne đã hối lộ một lính gác định tối ngày kia chuồn ra khỏi thành. Bọn họ dự định lên tàu Buôn Trăng của người Pentos, cải trang thành một tay chèo."

"Chúng ta có thể bắt chúng chèo thuyền vài năm xem chúng có thích không?" Anh mỉm cười. "Không, bà chị ta sẽ phát cuồng nếu để mất những vị khách như thế này. Vậy hãy thông báo cho Ser Jacelyn. Bắt hắn ta về tội đút lót và giải thích về niềm vinh hạnh khi được gia nhập Đội Tuần Đêm. Ngoài ra, hãy canh gác quanh tàu Buôn Trăng đề phòng trường hợp Redwyne đút lót cho tên lính gác thiếu thốn nào khác."

"Tuân lệnh ngài." Tấm giấy da lại có thêm một ký hiệu. "Tối nay, người của ngài là Timett đã giết con trai người bán rượu tại một sòng bạc trên đường Silver. Hắn buộc tội đối phương chơi gian."

"Có thật không?"

"Ồ, còn hơn cả chắc chắn."

“Vậy thì những người trung thực trong thành cố phải cảm tạ Timett mới đúng. Ta sẽ đề nghị đức vua ban thưởng cho hắn.”

Viên thái giám khúc khích cười và viết thêm ký hiệu. “Chúng ta cũng có một vấn đề bất ngờ liên quan đến thần thánh. Có vẻ như ngôi sao chổi đã mang đến đủ các loại thầy tu, người thuyết giáo, và các nhà tiên tri kỳ quái. Bọn họ quỳ gối trước những tửu quán và cửa hàng, liên tục nói về ngày tận thế và hủy diệt với bất cứ ai dừng lại lắng nghe.”

Tyrion nhún vai. “Đã gần ba trăm năm kể từ khi Aegon chinh phạt mảnh đất này. Những điều đó cũng chỉ là dự đoán thôi. Cứ mặc kệ bọn chúng đi.”

“Lãnh chúa, bọn họ đang reo rắc nỗi sợ hãi.”

“Ta nghĩ đó là công việc của ngài.”

Varys lấy tay che miệng. “Ngài thật nhẫn tâm khi nói vậy. Vấn đề cuối cùng. Phu nhân Tanda tối qua có tổ chức một bữa tiệc nhỏ. Tôi có thực đơn và danh sách khách mời để ngài kiểm tra. Khi rượu rót ra, Lãnh chúa Gyles có nâng cốc chúc mừng nhà vua, và Ser Balon Swann nói: ‘vậy thì chúng ta phải nâng cốc ba lần đấy.’ Và rất nhiều người cười phá lên…”

Tyrion giơ tay lên. “Đủ rồi. Ser Balon chỉ nói đùa thôi mà. Varys, ta không quan tâm đến mấy chuyện mưu phản trên bàn tiệc.”

“Lãnh chúa, ngài không những thông minh mà còn độ lượng.” Tấm giấy da biến mất trong tay áo của viên thái giám. “Cả hai chúng ta đều có quá nhiều việc phải làm, tôi xin cáo từ.”

Khi viên thái giám rời khỏi, Tyrion ngồi lặng yên nhìn cây nến thật lâu và tự hỏi bà chị anh sẽ phản ứng thế nào khi biết chuyện xảy ra với Janos Slynt. Tất nhiên là không vui, nhưng ngoài việc gửi một bức thư phản kháng đầy tức giận đến Lãnh chúa Tywin ở Harrenhal thì anh không nghĩ Cersei có thể làm gì hơn nữa. Tyrion giờ đã nắm được Đội Gác Thành, cộng với gần hai trăm sơn tặc, cùng một đội quân đánh thuê do Bronn tuyển chọn đang lớn lên từng ngày. Anh có vẻ đang an toàn.

Nhưng chắc chắn Eddard Stark cũng đã từng nghĩ thế.

Tháp Đỏ u tối và tĩnh lặng khi Tyrion rời Tiểu Sảnh. Bronn đang đợi hắn ở phòng lớn. “Slynt thế nào rồi?” anh hỏi.

“Lãnh chúa Janos sẽ lên thuyền tới Tường Thành vào sáng mai. Varys đề nghị tôi thay thế một người của Joffrey bằng người của tôi. Chính xác hơn là tôi đã thay thế một người của Ngón Út bằng người của Varys. Tạm thời như vậy.”

“Báo cho anh tin này, Timett đã giết một người…”

“Varys đã nói rồi.”

Tên lính đánh thuê có vẻ không ngạc nhiên. “Thằng ngu đó nghĩ một người chột mắt sẽ dễ chơi gian hơn. Timett dùng dao găm ghim cổ tay đối thủ lên bàn và xé toạc yết hầu anh ta bằng tay không. Hắn làm được như vậy khi lên gân để các ngón tay cứng lên...”

“Bỏ qua các chi tiết máu me rùng rợn đi. Bữa tối đang sôi lên trong bụng ta rồi.” Tyrion nói. “Việc tuyển quân của anh thế nào rồi?”

“Tốt. Tối nay sẽ có ba người mới.”

“Anh dựa vào đâu để biết nên thuê người nào?”

“Tôi xem xét, thẩm vấn họ, để xem họ từng chiến đấu ở đâu và khả năng nói dối của họ đến mức nào.” Bronn mỉm cười. “Rồi tôi cho họ cơ hội giết mình, đó cũng là cơ hội của tôi nữa.”

“Thế anh đã giết ai chưa?”

“Chỉ những ai không thể sử dụng.”

“Vậy nếu một trong số họ giết anh thì sao?”

“Hắn sẽ là người ngài muốn thuê.”

Tyrion đã hơi say và mệt mỏi. “Nói ta nghe, Bronn, nếu ta yêu cầu anh giết một đứa bé… một bé gái còn đang bú mẹ, ẵm ngửa… anh có làm không? Làm mà không hỏi một câu?”

“Không hỏi một câu ư? Không.” Tên lính đánh thuê chà ngón trỏ và ngón tay cái vào nhau.“Tôi sẽ hỏi bao nhiêu tiền.”

Lãnh chúa Slynt, tại sao ta phải cần Allar Deem của ngài? Tyrion nghĩ. Ta đã có một trăm người của riêng mình. Anh muốn cười, và cũng muốn khóc, nhưng hơn cả, anh muốn ở bên Shae.

ARYA

Con đường chẳng có gì ngoài hai vết lún của bánh xe để lại trên cỏ.

Tin tốt là với ít người đi lại như vậy, sẽ không có ai chỉ trỏ bình luận về đường đi của họ. Nếu ngoài kia dòng người đi xuôi vương lộ như cơn lũ thì ở đây nó chỉ là một dòng chảy nhỏ.

Còn tin xấu là con đường ngoằn nghèo như một con rắn, đan với những đường mòn khác nhỏ hơn, rồi thỉnh thoảng gần như mất hút và chỉ xuất hiện lại sau đó chừng nửa dặm, khi tất cả bọn họ gần như không còn hy vọng. Arya ghét điều đó. Mảnh đất này khá hiền hòa với những đỉnh đồi uốn lượn, những thửa ruộng bậc thang xen lẫn với đồng cỏ, rừng cây, và những thung lũng nhỏ có rặng liễu mọc thành cụm bên bờ những dòng suối cạn nước trôi lờ lững. Tuy nhiên, con đường quá hẹp và khúc khuỷu nên họ phải đi với tốc độ rùa bò.

Những chiếc xe ngựa chính là nguyên nhân làm cho họ chậm lại và di chuyển một cách ì ạch. Vì sức nặng của hàng hóa mà trong ngày họ phải dừng lại hàng chục lần để gỡ bánh xe bị kẹt lún hoặc tăng gấp đôi số người để đẩy xe lên sườn dốc lầy lội. Có lần trước rừng sồi rậm rạp, họ phải đối mặt với ba người đẩy một đống củi trên xe bò mà không sao tránh nhau được. Không còn cách nào khác, họ phải đợi những tiều phu kia cởi dây buộc, dẫn con bò len qua những cái cây, quay đầu xe rồi móc chúng lại như cũ, và quay lại điểm xuất phát. Con bò còn đi chậm hơn cả những xe hàng, nên hầu như hôm đó họ chẳng đi được đến đâu.

Arya cứ liên tục ngoái lại, tự hỏi khi nào bọn áo choàng vàng sẽ đuổi đến nơi. Đêm đêm, mọi tiếng động đều khiến cô tỉnh giấc và nắm lấy chuôi Mũi Kim. Giờ đây mỗi lần hạ trại họ đều cắt cử người canh gác, nhưng Arya không tin họ, đặc biệt là mấy thằng bé mồ côi. Chúng có thể lợi hại trong các ngõ ngách ở Vương Đô, nhưng ở đây chúng chẳng là gì. Khi cô lặng lẽ như một cái bóng, cô có thể lẻn qua tất cả bọn họ ra ngoài dưới bầu trời đầy sao, rồi đi tiểu trong rừng, nơi không ai có thể nhìn thấy. Có một lần vào phiên gác của Lommy Tay Xanh, cô đã trèo lên một cây sồi và di chuyển từ cây nọ sang cây kia cho đến khi đứng ngay trên đầu Lommy mà thằng nhóc chẳng biết gì. Cô có thể nhảy thẳng xuống đầu cậu ta, nhưng cô biết tiếng hét của nó có thể đánh thức tất cả mọi người, và Yoren có thể sẽ lại đánh cô.

Lommy và những đứa trẻ mồ côi khác giờ đối xử với Bò Đực như một người đặc biệt, bởi thái hậu muốn cái đầu anh ta, dù anh ta chẳng thích thú gì điều đó. “Tôi chẳng làm gì thái hậu cả,” anh ta nói một cách giận dữ. “Tôi chỉ làm việc của mình, vậy thôi. Thổi bễ, kẹp sắt và mang vác. Tôi định sẽ trở thành một người rèn vũ khí cho đến ngày Maester Mott nói tôi phải tham gia Đội Tuần Đêm, đó là tất cả những gì tôi biết.” Nói xong, anh ta lại quay ra đánh bóng chiếc mũ sắt của mình. Nó là một chiếc mũ đẹp và tròn với những đường uốn cong, với mặt nạ bảo vệ và hai chiếc sừng bò lớn bằng kim loại. Arya thích xem anh ta dùng vải dầu lau nó đến sáng bóng, đến nỗi cô có thể nhìn thấy ánh lửa bếp phản chiếu trên thép. Tuy nhiên, anh ta chưa bao giờ đội cái mũ đó lên đầu.

“Tao cá anh ta là con riêng của tên phản đồ đó,” một tối Lommy thì thầm thật nhỏ để Gendry không nghe thấy. “Lãnh chúa sói ấy, cái người bị chặt đầu ở Đại Điện Baelor.”

“Không đúng,” Arya phản bác. Cha ta chỉ có một đứa con riêng duy nhất và đó là Jon. Cô tiến vào rừng và chỉ ước có thể trèo lên con ngựa của mình để phi về nhà. Đó là một con ngựa tốt, màu hạt dẻ với một nhúm lông trắng ở trên trán. Arya thì luôn cưỡi ngựa rất giỏi. Cô có thể phi thẳng và không bao giờ gặp lại bọn họ nữa, trừ khi cô muốn. Chỉ là khi đó sẽ không có ai trinh sát phía trước hay cảnh giới phía sau, hoặc canh gác khi cô ngủ, và nếu mấy gã áo choàng vàng bắt được cô thì lúc đó cô chỉ có một mình. Vì thế ở lại với Yoren và những người khác là an toàn hơn cả.

“Chúng ta còn cách Hồ Mắt Thần không xa nữa,” người anh cả áo đen nói vào một buổi sáng. “Vương lộ sẽ không an toàn cho đến khi chúng ta vượt qua Trident. Vì vậy chúng ta sẽ vòng qua phía tây hồ nước, bọn chúng sẽ không tìm kiếm chúng ta bên đó.” Tại ngã tư tiếp theo, ông quay các xe hàng và đi về phía tây.

Nơi đây nông trại được thay thế bằng rừng rậm, các làng mạc và thành trì nhỏ và cách xa nhau hơn, đồi núi cao hơn, các hẻm núi sâu hơn. Thức ăn cũng trở nên khó kiếm. Trong thành phố, Yoren đã chất lên xe đầy cá muối, bánh mỳ cứng, mỡ, củ cải, rất nhiều bao tải đậu và lúa mạch cùng những xe pho mát vàng, nhưng đến giờ mọi thứ đã hết sạch. Trong tình thế bắt buộc, Yoren phải nhờ đến Koss và Kurz, những kẻ đã từng săn trộm. Ông để họ đi lên trước, vào rừng, rồi khi hoàng hôn hai người sẽ trở về với một con hươu khiêng trên vai, hoặc là những con chim cút lúc lắc bên thắt lưng. Mấy thằng nhóc nhỏ hơn được cử đi hái quả mâm xôi dọc đường, hoặc trèo qua hàng rào hái trộm táo nếu họ tình cờ đi qua một vườn cây ăn quả. Arya có khả năng leo trèo rất giỏi và hái quả rất nhanh, cô cũng thích tự đi một mình. Một hôm cô tình cờ nhìn thấy một con thỏ nâu béo tốt, với đôi tai dài và cái mũi phập phồng. Thỏ chạy nhanh hơn mèo, nhưng khả năng trèo cây của chúng thì không bằng một nửa. Cô dồn nó bằng cây gậy và túm lấy tai nó. Yoren hầm nó với nấm và một ít hành dại. Vì Arya có công bắt con thỏ nên ông dành cho cô cả một cái đùi. Cô chia sẻ nó với Gendry. Mỗi người còn lại được một thìa, ngay cả ba tù binh cũng có phần. Jaqen H’ghar lịch sự cảm ơn cô, Cắn Xé liếm mỡ trên những ngón tay bẩn thỉu với vẻ sung sướng, nhưng Rorge, gã không mũi, chỉ cười ha hả và nói: “Giờ thì chúng ta có một thợ săn nữa. Đầu Bướu, Mặt Bướu, Thợ Săn.”

Bên ngoài một tòa thành tên là Briarwhite, một đám nông dân đang bao vây họ đòi phải trả tiền cho mấy bắp ngô mà họ vừa hái. Yoren liếc những cây hái trong tay họ và ném cho họ một vài đồng xu. “Trước kia một người áo đen luôn được tiếp đãi tử tế từ Dorne tới Winterfell, thậm chí những lãnh chúa cấp cao còn lấy làm vinh hạnh khi được mời họ ngủ trong nhà,” ông chua chát nói. “Vậy mà giờ lũ quạ các ngươi cũng dám đòi tiền cho một quả táo sâu.”

“Đó là ngô ngọt, một con chim đen già hôi hám như ngươi chẳng đáng được ăn nó,” một trong số họ thô lỗ trả lời. “Giờ thì bước ra khỏi ruộng mau và dẫn cả mấy đứa đầu trộm đuôi cướp này đi, nếu không chúng ta sẽ trói các ngươi trên ruộng ngô để làm gương cho mấy con quạ khác.”

Đêm đó họ nướng những bắp ngô ngọt trong vỏ trấu, lật chúng bằng một chạc cây dài, và ăn ngay khi còn nóng. Arya cảm thấy vị của chúng thật tuyệt vời, nhưng Yoren thì tức giận đến nỗi không ăn nổi. Trên đầu ông dường như có một đám mây đen, cũng xầm xì và tả tơi hệt như chiếc áo choàng ông đang mặc. Ông đi tới đi lui trong trại, và lẩm bẩm một mình.

Ngày tiếp theo Koss phóng như bay trở về báo cáo với Yoren rằng có một lều trại ở phía trước. “Họ có khoảng hai mươi đến ba mươi người mặc áo giáp và đội mũ nửa đầu,” anh ta nói. “Vài người trong số họ bị thương nặng, hình như còn có một người sắp chết, tôi đoán vậy qua tiếng kêu của anh ta. Theo tiếng kêu đó tôi đánh bạo tiến lại gần. Họ mang giáo và khiên, nhưng chỉ có một con ngựa, hơn nữa lại là con ngựa què. Tôi nghĩ họ đã ở đó một thời gian, vì nơi đó bốc mùi hôi thối.”

“Cậu có thấy lá cờ nào không?”

“Báo đốm với hai màu vàng và đen, trên nền màu nâu đất.”

Yoren gặp một lá cỏ chua và bỏ vào miệng nhai. “Ta không rõ nữa,” ông thừa nhận. “Có thể là phe ta, cũng có thể là phe địch. Nếu họ bị thương nặng như vậy thì dù là ai họ cũng sẽ cướp ngựa của chúng ta. Và sẽ không chỉ có thế. Vậy chúng ta sẽ đi vòng để tránh bọn chúng.” Theo phương án đó, họ phải đi lòng vòng thêm vài dặm, và mất thêm ít nhất hai ngày, nhưng ông già nói cái giá đó vẫn còn rẻ. “Các cậu sẽ tha hồ có thời gian ở Tường Thành. Hầu như cả cuộc đời còn lại của các cậu ở đó, vì vậy chúng ta không cần vội vã làm gì.”

Arya nhìn thấy ngày càng nhiều người canh gác những cánh đồng khi họ tiến về phía bắc. Họ thường đứng yên lặng bên đường, lạnh lùng nhìn bất cứ ai đi ngang qua. Đây đó có những người cưỡi ngựa đi dọc hàng rào với chiếc búa buộc bên yên. Có lần cô còn nhìn thấy một người ngồi chồm hổm trên một khúc cây khô, với cung tên trong tay và bao tên treo ở cành cây bên cạnh. Khi nhìn thấy đoàn người, hắn lập tức lắp mũi tên vào dây cung và không rời mắt khỏi họ, cho đến khi chiếc xe ngựa cuối cùng đi khuất. Cả quãng thời gian đó, Yoren vừa đi vừa chửi thề. "Cái gã trên cây đó, để xem khi bọn Ngoại Nhân đến hắn có còn thích ngồi đấy nữa không. Hắn lại gào lên cầu cứu Đội Tuần Đêm cho mà xem."

Ngày hôm sau, Dobber thông báo nhìn thấy một quầng sáng đỏ rực phía chân trời. "Nếu không phải con đường này dẫn chúng ta quay trở lại, thì chắc mặt trời lặn ở phía Bắc."

Yoren trèo lên cao để nhìn được rõ hơn. "Lửa," ông nói. Yorren liếm ngón tay cái và giơ nó lên không trung. "Ngược hướng gió. Lửa sẽ không lan đến phía chúng ta. Nhưng mọi người vẫn cần phải chú ý."

Và họ đã rất chú ý đến nó. Khi trời tối, ánh lửa mỗi lúc một sáng hơn, cho đến khi cả phương bắc dường như rực cháy. Thỉnh thoảng họ còn ngửi thấy múi khói mặc dù gió vẫn thổi ngược và lửa không lan về phía họ. Rồi bình minh tới, đám cháy cũng tắt, nhưng tối đó chẳng ai trong bọn họ được ngủ ngon.

Họ đến ngôi làng bị cháy vào giữa trưa hôm sau. Các cánh đồng vài dặm xung quanh đã biến thành một mảnh đất khô cằn, trong khi toàn bộ nhà cửa chỉ còn là những đống đen xì. Xác súc vật bị đốt hoặc bị giết nằm rải rác dưới đất, bên trên là một đàn quạ rỉa xác thối. Chúng bay lên, cất tiếng kêu giận dữ khi bị làm phiền. Khói vẫn bốc lên từ bên trong tòa thành. Hàng rào gỗ từ xa trông có vẻ chắc chắn nhưng rõ ràng không phải thế.

Thúc ngựa đi trước các xe chở hàng, Arya phát hiện thấy những cọc nhọn trên tường cắm rất nhiều những cái xác chết cháy, hai tay họ đưa lên trước mặt như thể muốn ngăn ngọn lửa đang nuốt lấy họ. Yoren hô mọi người tạm dừng khi họ còn cách đó một đoạn, và sai Arya cùng vài cậu nhóc khác bảo vệ những xe hàng trong khi ông, Murch và Cutjack xuống ngựa xem xét. Một đàn quạ bay lên từ bên trong bức tường thành khi họ trèo qua cánh cổng nát. Những con quạ nhốt trong chuồng trên xe hàng kêu quang quác gọi đồng loại.

"Chúng ta có nên vào theo họ không?" Arya hỏi Gendry sau khi Yoren và những người khác đã đi được một lúc.

"Yoren nói phải đợi." Giọng Gendry lạnh băng. Khi Arya quay lại, cô thấy Gendry đang đội chiếc mũ của anh ta, chiếc mũ bằng thép bóng loáng và đôi sừng cong vĩ đại.

Cuối cùng ba người bọn họ cũng quay lại, Yoren đang bế một bé gái, trong khi Murch và Cutjack thì khiêng một người phụ nữ trên một chiếc chăn bông cũ. Bé gái chỉ khoảng chưa đầy hai tuổi, và nó khóc ngặt nghẽo, một âm thanh rên rỉ như thể có cái gì đang chặn lấy họng nó. Hoặc là nó chưa biết nói, hoặc nó đã quên mất phải nói chuyện thế nào. Cánh tay phải của người phụ nữ bị đứt ở khuỷu và bê bết máu; dường như cô ta không nhìn thấy bất cứ vật gì, mặc dù mắt vẫn nhìn chăm chú. Cô ta nói được, nhưng chỉ vỏn vẻn một từ duy nhất: "làm ơn," cô ta khóc mãi không thôi. "Làm ơn, làm ơn." Rorge lấy làm khoái chí lắm. Hắn cười phì phì qua cái lỗ trên mặt, nơi trước đây chiếc mũi từng ở đó, và Cắn Xé cũng bắt đầu cười theo, cho đến khi Murch chửi rủa và bảo chúng im miệng.

Yoren sai họ sắp xếp một chỗ sau xe hàng cho người phụ nữ. "Và nhanh nhanh lên đấy," ông nói. "Trời tối bọn sói sẽ xuất hiện, thậm chí còn tồi tệ hơn nữa kìa."

"Tao sợ quá," Bánh Nóng thì thầm khi thằng nhóc nhìn thấy người phụ nữ một tay run rẩy phía sau xe.

“Tao cũng thế,” Arya thú nhận.

Cậu nhóc bóp chặt bả vai Arya. “Thực ra tao chưa bao giờ đá thằng bé nào đến chết, Arry. Tao chỉ bán bánh giúp mẹ thôi.”

Arya lại cưỡi ngựa tránh xa xe hàng như trước, cô không muốn phải nghe tiếng khóc của đứa bé hay tiếng người phụ nữ lẩm bẩm “làm ơn.” Cô nhớ đến một câu chuyện mà Già Nan có lần đã kể, về một người bị những con quỷ khổng lồ giam cầm trong lâu đài tối. Anh ta rất dũng cảm và thông minh nên đã lừa được lũ quỷ và trốn thoát… nhưng khi anh ta vừa ra khỏi lâu đài thì bọn Ngoại Nhân đã bắt được và uống kiệt máu anh ta. Giờ thì Arya đã hiểu cảm giác của người đàn ông đó như thế nào.

Chiều tối hôm đó, người phụ nữ ấy qua đời. Gendry và Cutjack đào mộ chôn cô ta bên đồi, dưới một tán liễu rộng. Khi gió thổi, Arya tưởng như vẫn nghe thấy những cành cây thì thầm “làm ơn, làm ơn, làm ơn.” Nó làm cô sởn tóc gáy, và Arya suýt nữa bỏ chạy khỏi ngôi mộ đó.

“Tối nay không được đốt lửa.” Yoren nói với bọn họ. Bữa tối của họ là nắm củ cải dại mà Koss tìm thấy, một cốc đậu khô, và nước lấy từ dòng suối nhỏ gần đó. Nước có vị thật lạ và Lommy nói đó là mùi thi thể thối từ đâu đó ở đầu nguồn. Bánh Nóng đã suýt đánh cậu nhóc nếu Reysen già không đến tách chúng ra.

Arya uống rất nhiều nước, chỉ để có cái gì đó ở trong bụng. Cô nghĩ chắc mình sẽ không thể nào ngủ được đêm nay, nhưng cuối cùng giấc ngủ vẫn đến một chút. Khi tỉnh lại, Arya thấy xung quanh tối đen như mực và bàng quang cô tức như sắp sửa vỡ ra. Mọi người nằm ngủ xung quanh, cuộn tròn trong chăn hoặc áo choàng. Với lấy Mũi Kim, Arya đứng dậy và nghe ngóng. Cô nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ của một lính gác, tiếng trở mình của mọi người trong giấc ngủ, tiếng ngáy phì phò của Rorge và tiếng hít phì phì quái đản của Cắn Xé khi hắn ngủ. Từ một xe chở hàng khác vọng đến tiếng sắt thép rung lên leng keng khi Yoren ngồi lên đó, nhai lá chua và mài thanh đoản kiếm.

Bánh Nóng là một trong những người phải đứng gác. “Mày đi đâu đấy?” Cậu nhóc hỏi khi nhìn thấy Arya đi về phía rừng cây.

Arya chỉ tay mông lung về phía khu rừng.

“Không, mày không được đi.” Bánh Nóng nói. Giờ hắn đã dũng cảm hơn vì có một thanh kiếm dắt ở hông, dù đó chỉ là một thanh đoản kiếm nhưng thằng nhóc cầm nó như thể cầm một con dao phay. “Ông già nói mọi người phải ở cạnh nhau đêm nay.”

“Nhưng tao cần đi tiểu.” Arya giải thích.

“À, thế thì ra cái cây kia kìa,” thằng nhóc chỉ. “Mày không biết ngoài kia có gì đâu Arry. Tao đã nghe thấy tiếng sói đấy.”

Yoren sẽ không thích nếu cô đánh nhau với hắn. Cô cố gắng tỏ ra sợ hãi. “Sói? Thật sao?”

“Tao nghe thấy thật đấy,” hắn cam đoan.

“Thế thôi tao không cần đi nữa.” Cô trở lại với chiếc chăn và giả vờ ngủ tiếp cho đến khi nghe thấy bước chân của Bánh Nóng đi xa dần. Arya đứng dậy và lẻn vào khu rừng bên hông trại, lặng lẽ như một cái bóng. Ở hướng này cũng có lính gác, nhưng Arya tránh được họ một cách dễ dàng. Cẩn thận hơn, cô đi xa gấp đôi so với bình thường. Khi đã chắc chắn không có ai ở gần, cô mới cởi quần và ngồi xuống.

Khi cô ngồi tiểu, chiếc quần rơi xuống thành một đống bùng nhùng quanh mắt cá chân, và

đó là khi Arya nghe thấy tiếng loạt xoạt trong lùm cây. Bánh Nóng, cô sợ hãi nghĩ, cậu ta theo dõi mình. Sau đó cô nhìn thấy đôi mắt sáng quắc trong rừng, phản chiếu cả ánh trăng. Cô căng bụng nắm chặt Mũi Kim, quên mất cả việc đang làm. Arya bắt đầu đếm những con mắt, hai, bốn, tám, mười hai, cả một đàn…

Một con lao ra từ dưới gốc cây. Nó nhìn cô chằm chằm và nhe nanh vuốt. Tất cả những gì cô có thể nghĩ được lúc này là mình thật ngu ngốc, và Bánh Nóng sẽ hả hê thế nào khi sáng mai họ phát hiện ra xác cô bị ăn mất một nửa. Nhưng con sói quay lại và lao vào bóng tối, và các đôi mắt cũng biến mất nhanh chóng như vậy. Run rẩy, cô lau chùi rồi kéo quần lên, và lần theo tiếng động loẹt quẹt ở phía xa trở về trại, chỗ Yoren đang ngồi. Arya trèo lên xe hàng ngồi cạnh ông, run rẩy thì thầm, "Sói," giọng cô khàn khàn, "ở trong rừng."

"Chắc chắn rồi" Ông nói mà không quay sang nhìn.

"Chúng làm cháu sợ."

"Thế à? Ta tưởng cháu thích lũ sói chứ?"

"Nymeria là sói tuyết," Arya ngồi thu lu. "Nó không giống những con sói này. Dù sao nó cũng đi rồi. Jory và cháu đã ném đá đuổi nó đi, nếu không thái hậu sẽ giết nó." Mỗi lần nhắc đến chuyện đó cô lại buồn bã. "Cháu cá nếu nó còn trong thành phố, nó sẽ không bao giờ để bọn họ chặt đầu cha."

"Những đứa trẻ mồ côi không có cha," Yoren nói "hay cậu đã quên điều đó rồi?" Lá chua biến nước bọt của ông thành màu đỏ và miệng ông trông như chảy máu. "Loại sói duy nhất mà chúng ta phải sợ là bọn người đội lốt sói, giống như những kẻ đã đốt ngôi làng kia."

"Ước gì cháu đang ở nhà," Arya buồn bã nói. Cô đã cố gắng để trở nên dũng cảm, dữ dội như một con sói nhưng đôi khi sau tất cả, cô cảm thấy mình vẫn chỉ là một bé gái mà thôi.

Người anh cả áo đen bứt một chiếc lá chua từ kiện hàng trên xe và nhét vào miệng. "Đáng lẽ ta nên để cậu lại nơi ta tìm thấy cậu, nhóc ạ. Tất cả các cậu. Ta nghĩ ở thành phố mọi người sẽ an toàn hơn."

"Cháu không quan tâm. Cháu muốn về nhà."

"Ta đã là người tuyển quân cho Tường Thành được gần ba mươi năm nay." Nước miếng tràn qua môi Yoren giống như chảy máu. "Trong suốt thời gian đó, ta chỉ để mất có ba người. Một ông già chết vì cơn sốt hành hạ, một thằng bé người thành phố bị rắn cắn chết khi đang đi vệ sinh, và một thằng ngu cố giết ta khi ta đang ngủ, và hắn bị cắt cổ vì cái tội đó." Ông cầm thanh đoản đao kề lên cổ minh họa cho Arya xem. "Ba người trong ba mươi năm." Ông nhổ bã miếng lá chua ra. "Bây giờ đi thuyền có vẻ là lựa chọn thông minh hơn. Dù không có cơ hội tìm thêm người dọc đường, nhưng vẫn… Người khôn ngoan sẽ đi thuyền, nhưng ta… ba mươi năm nay ta vẫn đi trên vương lộ này." Ông thu thanh đoản đao lại. "Đi ngủ đi nhóc. Nghe chưa hả?"

Cô đã cố gắng ngủ. Nhưng khi vừa nằm xuống dưới lớp chăn mỏng, cô lại nghe thấy tiếng sói tru… và một âm thanh nữa, nhỏ hơn, giống như lời thì thầm trong gió, có lẽ là tiếng hét.

DAVOS

Không gian buổi sáng sớm vẫn âm u, khói bốc lên từ những vị thần rực cháy.

Tất cả bọn họ đang cháy bừng bừng, Trinh Nữ và Đức Mẹ, Thần Chiến Binh và Thần Thợ Rèn, Lão Bà với đôi mắt ngọc trai và Đức Cha với bộ râu mạ vàng; ngay cả Kẻ Lạ Mặt cũng được tạo hình để trông giống vật hơn giống người. Những khúc gỗ khô cũ kỹ cùng hàng lớp sơn và véc ni bùng cháy trong ngọn lửa dữ dội. Hơi nóng tỏa ra không gian bên ngoài lạnh lẽo; ở phía sau, những máng xối hình thú và những con rồng đá trên bức tường của lâu đài như mờ đi, như thể Davos đang nhìn chúng qua một làn nước mắt. Hoặc là lũ quái vật đang run sợ và kích động…

"Một việc xấu xa," Allard tuyên bố, mặc dù ít nhất cậu ta cũng đủ khôn ngoan để nói khẽ hơn. Dale cũng lầm bầm đồng ý.

"Im lặng," Davos quát. "Hãy nhớ các con là ai." Các con trai ông là người tốt, nhưng còn trẻ, riêng Allard thì đặc biệt hấp tấp và thiếu suy nghĩ. Nếu ta còn là một tay buôn lậu thì có lẽ cuộc đời Allard sẽ kết liễu ở Tường Thành này. Stannis đã cứu ông khỏi kết cục ấy, và lại một lần nữa ta nợ ngài...

Hàng trăm người đã tới cổng lâu đài để chứng kiến lễ hỏa thiêu Thất Diện Thần. Mùi bốc lên trong không khí thật kinh khủng. Ngay cả các chiến binh cũng không thể không thấy khó chịu khi các vị thần mà họ đã tôn sùng cả đời lại bị nhục mạ như vậy.

Nữ tu đỏ bước quanh đám lửa ba lần, lầm rầm cầu nguyện một lần bằng tiếng Asshai, một lần bằng tiếng Valyrian, và một lần bằng ngôn ngữ chung của Bảy Phụ Quốc. Davos chỉ hiểu được thứ tiếng cuối cùng. "R'hllor, hãy đến với chúng con trong bóng tối," ả cầu nguyện. "Thần Ánh Sáng, chúng con dâng cho ngài những chư thần giả này, bảy chư thần là một, và hắn chính là kẻ thù. Hãy nhận lấy họ và gieo ánh sáng cho chúng con, vì màn đêm tăm tối và chứa đầy những điều kinh khủng." Hoàng hậu Selyse lẩm bẩm đọc theo. Bên cạnh bà, Stannis đứng nhìn một cách dửng dưng, quai hàm ngài đanh lại dưới bộ râu được cắt tỉa gọn gàng. Ngài ăn mặc lộng lẫy hơn thói quen hằng ngày, có lẽ để cho buổi lễ.

Chiếc bục tế ở Dragonstone là nơi trước đây Nhà Chinh Phạt Aegon quỳ để cầu nguyện trong đêm trước khi ông ra khơi. Nhưng điều đó cũng không cứu được nó khỏi tay người của hoàng hậu. Chúng lật ngược những bàn thờ, kéo đổ những bức tượng, và đập vỡ kính màu bằng búa. Tu sĩ Barre chỉ nguyền rủa bọn chúng, nhưng Ser Hubard Rambton còn để ba con trai của mình leo lên bục để bảo vệ các chư thần của họ. Người nhà Rambton đã hạ được bốn tên lính của hoàng hậu trước khi bị đám lính còn lại hạ gục. Cuối cùng Guncer Sunglass, vị lãnh chúa ôn hòa và nhân nghĩa nhất, cũng nói với Stannis rằng ông không thể nghe theo yêu cầu của ngài được nữa. Giờ thì ông ta ngồi chung trong chiếc xà lim ngột ngạt với hai người con còn sống sót của Ser Hubard. Các lãnh chúa khác nhanh chóng nhận được bài học cho mình.

Các vị thần cũng không có ý nghĩa nhiều lắm với tên buôn lậu Davos, mặc dù giống như hầu hết mọi người, ông cũng cúng Thần Chiến Binh trước khi ra trận, Thần Thợ Rèn khi hạ thủy một con thuyền, và Đức Mẹ khi vợ ông mang bầu. Ông cũng cảm thấy khó chịu khi nhìn thấy họ bị đốt, và không phải chỉ vì mùi của chúng.

Nếu Maester Cressen còn sống, chắc chắn ông ấy sẽ ngăn chặn việc này. Ông già đã thách thức Thần Ánh Sáng và bị đánh gục vì sự bất kính của mình, hoặc tương tự như thế, theo những lời bàn tán của mọi người. Nhưng Davos biết rõ sự thật. Ông đã nhìn thấy vị học sĩ bỏ cái gì đó vào cốc rượu. Thuốc độc. Còn có thể là cái gì được nữa? Ông ấy uống một cốc thuốc độc để giải thoát Stannis khỏi Melisandre, nhưng bằng cách nào đó vị thần của ả đã che chở cho ả. Ông cũng nóng lòng muốn giết chết mụ nữ tu đỏ vì điều đó, nhưng làm gì có cơ hội cho ông, khi mà một học sĩ của thành Citadel còn thất bại? Ông chỉ là một tên buôn lậu được cất nhắc, Davos xuất thân từ Flea Bottom, được biết đến với cái tên Hiệp Sĩ Củ Hành.

Những vị thần bị đốt tạo nên một thứ ánh sáng khá đẹp, lửa và khói cuộn lên màu đỏ, cam, vàng. Tu sĩ Barre từng kể cho Davos nghe việc các vị thần được khắc trên cột buồm của những

con thuyền chở triều đại Targaryens đầu tiên đến từ Valyria. Sau nhiều thế kỷ, những hình đó được sơn lại nhiều lần, mạ vàng, mạ bạc và nạm đá quý. "Vẻ đẹp này của lửa sẽ làm thần R'hllor hài lòng hơn," Melisandre nói khi bảo Stannis kéo chúng xuống và lôi tới cổng thành.

Trinh Nữ nằm vắt ngang Thần Chiến Binh, hai cánh tay cô dang rộng như thể đang ôm lấy vị thần còn lại. Đức Mẹ dường như rùng mình khi lửa liếm lên mặt bà. Một cây kiếm dài đâm qua tim bà, và chuôi kiếm bằng da trong ngọn lửa trông như một sinh vật sống. Đức Cha ở dưới đáy, và là hình nộm đầu tiên đổ xuống. Davos nhìn thấy bàn tay của Kẻ Lạ Mặt oằn xuống trong khi những ngón tay cháy đen dần và bay mất từng ngón một, biến thành những tàn than đỏ rực. Gần đó, Lãnh chúa Celtigar thỉnh thoảng lại húng hắng ho. Ông dùng một mảnh vải lanh hình vuông thêu hình những con cua đỏ để che lên khuôn mặt đầy những nếp nhăn. Đám người đến từ thành phố tự trị Myr cùng nhau pha trò cười khi ngồi sưởi bên đống lửa, nhưng mặt Lãnh chúa trẻ Bar Emmon xám xịt lại, và Lãnh chúa Velaryon thì quan sát nhà vua nhiều hơn là nhìn đám cháy.

Mọi khi, Davos cũng cố hỏi han xem ông ta đang nghĩ gì, nhưng một người như Velaryon sẽ không bao giờ tin tưởng Davos. Lãnh chúa của thành Thủy Triều có dòng máu của người Valyria cổ xưa, và gia tộc ông ta đã ba lần gả những cô con gái cho các hoàng tử của triều đình Targaryen; trong khi đó, Davos Seaworth chỉ có mùi tanh của cá và hành. Cũng giống như các vị lãnh chúa khác, ông không thể tin bất kỳ ai trong số họ, và họ cũng không để tên ông trong danh sách hội đồng riêng của mỗi người. Họ khinh bỉ cả các con trai của ông nữa. Tuy nhiên, các cháu trai của ta sẽ cưỡi ngựa đấu thương với con cháu của bọn họ, và ngày nào đó dòng máu của ta và của họ cũng có thể hòa vào nhau lắm chứ. Khi đó chiếc thuyền đen nhỏ của ta sẽ bay cao như những con cá ngựa của nhà Velaryon hay những con cua đỏ của gia tộc Celtigar.

Đó là, trong trường hợp Stannis đoạt được ngai vàng. Nếu ông ấy thất bại…

Mọi thứ ta có hiện nay đều là ta nợ ông ấy. Stannis đã phong ông làm hiệp sĩ. Ngài cho ông một chỗ rất vinh dự trên bàn tiệc của mình, và một chiếc thuyền chiến thay vì con thuyền nhỏ của một tên buôn lậu. Dale và Allard cũng được làm thuyền trưởng trên những con thuyền chiến lớn, Maric là một tay chèo trên chiến thuyền Cuồng Nộ, Matthos phục vụ cha mình trên chiếc Betha Đen, và nhà vua đã cho Devan làm cận vệ của hoàng gia. Một ngày nào đó thằng bé sẽ được phong hiệp sĩ, và cả hai cậu nhóc nhỏ hơn nữa. Marya giờ là bà chủ của một lâu đài nhỏ ở Cape Wrath, được kẻ hầu người hạ gọi là phu nhân, còn Davos có thể đi săn những con hươu đỏ trong chính khu rừng của mình. Tất cả những gì ông có đều là nhờ Stannis Baratheon, mà cái giá của nó chỉ là một vài đốt ngón tay. Những gì ngài làm với ta là thích đáng. Cả đời ta đã coi thường luật lệ của nhà vua. Nhưng ngài đã có được lòng trung thành của ta. Davos chạm tay vào chiếc túi nhỏ được treo bằng một sợi dây da trên cổ ông. Những ngón tay đó là vận may của ông, và giờ đây ông cần sự may mắn. Giống như tất cả mọi người đều cần. Và Lãnh chúa Stannis là người cần nhất.

Ngọn lửa xanh liếm lên bầu trời màu xám nhạt. Khói đen bay lên, xoáy tít và cuộn lại. Gió bốc đám khói về phía họ làm mọi người chảy nước mắt và đưa tay lên dụi liên tục. Allard quay sang phía khác, ho hắng và nguyền rủa. Mùi vị của những điều sắp tới, Davos thầm nghĩ. Sẽ có rất nhiều thứ nữa bị đốt trước khi cuộc chiến này kết thúc.

Melisandre mặc áo choàng chùm kín từ đầu đến chân bằng sa tanh màu đỏ tươi và vải nhung màu huyết dụ, đôi mắt ả cũng đỏ như viên hồng ngọc vĩ đại đang lấp lánh trên cổ, như thể viên đá cũng đang bắt lửa vậy.

"Một cuốn sách cổ của vùng Asshai đã viết rằng sẽ có một ngày sau một mùa hè dài đằng đẵng, khi những ngôi sao chảy máu và hơi thở lạnh lẽo của bóng tối nặng nề phả xuống thế gian. Trong giờ phút kinh hoàng ấy, một chiến binh sẽ rút ra từ trong lửa một thanh kiếm đang cháy. Và thanh kiếm đó chính là Sứ Giả Ánh Sáng, Thanh Kiếm Đỏ của các vị anh hùng, người có thể sử dụng nó là Azor Ahai tái thế, và bóng tối sẽ phải khuất phục trước ngài." Ả cao giọng để

cả đạo quân đều nghe thấy. “Azor Ahai yêu dấu của R’hllor! Chiến Binh Ánh Sáng, Con trai của Lửa! Hãy tới đây, thanh kiếm của ngài đang đợi ngài! Hãy tới và nắm lấy nó trong tay!”

Stannis Baratheon sải chân bước lên như một tên lính bước vào cuộc chiến. Các hậu vệ của ngài cũng bước theo để hộ tống. Davos quan sát khi con trai ông, Devan, kéo một chiếc găng tay độn bông dài qua tay phải của nhà vua. Cậu bé mặc một chiếc áo chẽn màu kem với hình ảnh một trái tim bừng cháy được thêu trên ngực áo. Bryen Farring cũng ăn mặc tương tự, và cậu ta đang buộc một chiếc áo choàng cứng bằng da thuộc quanh cổ nhà vua. Ở phía sau, Davos nghe thấy âm thanh xủng xoảng nho nhỏ của những chiếc chuông. “Dưới biển, khói nổi lên thành bong bóng, lửa cháy màu xanh lá, xanh lam rồi đen xì,” Tiếng hát của Mặt Sẹo vang lên đâu đó. “Ồ, ồ, biết rồi, biết rồi.”

Nhà vua nghiến răng nhào vào đống lửa, tay giữ chặt chiếc áo choàng bằng da ở phía trước để tránh bị lửa tạt. Ngài tiến thẳng tới chỗ Đức Mẹ, nhặt lấy thanh kiếm bằng bàn tay mang găng, và rút nó khỏi thanh gỗ đang cháy chỉ bằng một cú giật mạnh. Sau đó ngài rút lui với thanh kiếm giơ cao, ngọn lửa màu xanh ngọc bích bao lấy lưỡi thép màu đỏ anh đào. Đội lính gác vội vã chạy tới phủi những đám tro bám trên quần áo nhà vua.

“Một thanh kiếm lửa!” Hoàng hậu Selyse hô lên. Ser Axell Florent và những tùy tùng khác của hoàng hậu đồng thanh hô vang. “Một thanh kiếm lửa! Rực cháy! Rực cháy! Một thanh kiếm lửa!”

Melisandre đưa hai tay lên trên đầu. “Hãy nhìn xem! Một dấu hiệu được báo trước, và giờ dấu hiệu đó đang ở trước mắt chúng ta! Hãy nhìn Sứ Giả của Ánh Sáng mà xem! Azor Ahai đã sống lại! Tất cả chúng ta hãy tung hô Chiến Binh Ánh Sáng! Tất cả hãy tung hô Con Trai của Lửa!”

Đáp lại ả là một làn sóng những tiếng hò hét, trong khi chiếc găng tay của Stannis bắt đầu âm ỉ cháy. Nhà vua rủa thầm và đâm cây kiếm xuống nền đất ẩm, sau đó dập ngọn lửa đang cháy trên chân ngài.

“Thần linh! Hãy gieo ánh sáng của ngài xuống cho chúng tôi!” Melisandre hô vang.

“Vì màn đêm rất tăm tối và chứa đầy những điều kinh khủng,” Selyse và người của hoàng hậu hào hứng đáp lại. Ta có nên hô lên không nhỉ? Davos tự hỏi. Ta có nợ Stannis nhiều đến vậy không? Vị thần bốc cháy này có thực sự là của ngài ấy? Bàn tay với những ngón ngắn ngủn của ông nắm lại.

Stannis tháo găng ra và thả rơi nó xuống đất. Các vị thần trong giàn thiêu lúc này gần như không thể nhận ra được nữa. Đầu của Thần Thợ Rèn rời khỏi thân, giờ là một đám than đỏ và tro tàn. Melisandre hát bằng giọng Asshai, giọng ả lên xuống như thủy triều của biển. Stannis cởi chiếc áo choàng bằng da và im lặng lắng nghe. Dù cắm dưới đất, thanh kiếm Sứ Giả Ánh Sáng vẫn sáng rực một màu đỏ máu, nhưng ngọn lửa bám trên thanh kiếm chỉ còn le lói.

Khi bài hát kết thúc, các vị thần không còn gì ngoài đống than, và nhà vua cũng không thể kiên nhẫn thêm được nữa. Ngài nắm lấy khuỷu tay hoàng hậu và đưa bà ta quay lại Dragonstone, vứt Sứ Giả Ánh Sáng lại đó. Ả nữ tu đỏ nấn ná lại một lúc để quan sát khi Devan đang quỳ cùng Byren Farring cuộn thanh kiếm bị đốt đen xì vào chiếc áo choàng da của nhà vua. Thanh Kiếm Đỏ của các vị Anh Hùng trông thật bẩn thỉu và nhếch nhác, Davos nghĩ vậy.

Một số lãnh chúa cũng nán lại và nói chuyện thì thầm bên đám lửa. Khi bắt gặp ánh mắt của Davos, họ chợt im bặt. Một khi Stannis thất bại, bọn chúng sẽ kéo ta xuống ngay lập tức. Ông cũng không thể dựa dẫm được gì vào người của hoàng hậu, một nhóm hiệp sĩ đầy tham vọng và các lãnh chúa nhỏ nhoi, những kẻ đã bán mình cho Thần Ánh Sáng và để được sự nâng đỡ và ưu ái của phu nhân, à không, hoàng hậu Selyse chứ.

Lửa bắt đầu tàn khi Melisandre và các cận vệ rời khỏi với thanh kiếm quý. Davos và các con trai ông hòa cùng đám đông đi dọc bờ biển tới chỗ những con thuyền đang đợi. "Devan đã làm tròn phận sự của mình," ông nhận xét khi họ cùng bước đi.

"Nó đeo chiếc găng cho nhà vua mà không để bị rơi, đúng vậy," Dale nói.

Allard gật đầu. "Cái huy hiệu đó trên áo chẽn của Devan, một trái tim đang bốc cháy, đó là cái gì vậy? Huy hiệu của gia tộc Baratheon là con hươu với đôi sừng lớn cơ mà?"

"Một lãnh chúa có thể chọn nhiều hơn một huy hiệu," Davos nói.

Dale mỉm cười. "Một con thuyền đen và một củ hành hả cha?"

Allard giơ chân đá một viên sỏi. "Bọn Ngoại Nhân hãy đến mà mang củ hành đi... cả trái tim bốc cháy kia nữa. Thật xấu xa khi đốt bảy vị thần."

"Con trở nên sùng đạo như vậy từ khi nào thế?" Davos nói. "Con của một tên buôn lậu thì biết gì về thành tích của các vị thần kia chứ?"

"Con là con trai của một hiệp sĩ, thưa cha. Nếu cha không nhớ điều đó thì tại sao bọn họ phải nhớ chứ?"

"Con trai của một hiệp sĩ, nhưng không phải là hiệp sĩ," Davos nói. "Và con sẽ chẳng bao giờ trở thành hiệp sĩ được nếu tiếp tục nhúng mũi vào những chuyện không liên quan đến mình. Stannis là vị vua chính đáng của chúng ta, chúng ta không có quyền nghi ngờ ông ấy. Chúng ta lái những chiếc thuyền của ngài và thực thi mệnh lệnh của ngài. Chỉ có vậy thôi."

"Thưa cha, về điều này," Dale nói, "Con ghét những thùng nước mà họ đưa cho con để đưa lên thuyền Hồn Ma. Chúng làm bằng gỗ thông xanh. Nước sẽ hỏng hết cho mà xem, dù là chuyến đi dài hay ngắn."

"Thuyền Phu Nhân Marya của con cũng vậy," Allard nói. "Người của hoàng hậu đã thu hết gỗ tốt rồi."

"Ta sẽ nói chuyện với nhà vua về vấn đề này," Davos hứa hẹn. Dù sao thì ông nói vẫn tốt hơn là Allard nói.

Các con trai ông là những chiến binh quả cảm và những thủy thủ điêu luyện, nhưng chúng không biết cách nói chuyện với các vị lãnh chúa. Chúng sinh ra ở tầng lớp bình dân, cũng giống như ta, nhưng chúng không muốn gợi lại ký ức đó. Khi chúng nhìn vào lá cờ của gia tộc, tất cả những gì chúng thấy là hình con thuyền đen to lớn bay bay trong gió. Còn với củ hành thì chúng giả vờ không nhìn thấy.

Bến cảng đông chưa từng thấy. Trong mỗi bến đỗ tàu, từng đám từng đám thủy thủ đang bốc xếp lương thực dự trữ, và quán trọ nào cũng đầy ắp binh lính chơi súc sắc, hoặc uống rượu, hoặc tìm gái điếm… một cuộc tìm kiếm vô nghĩa vì Stannis không cho phép gái điếm xuất hiện trên hòn đảo của mình. Thuyền xếp thành hàng trên bờ biển; thuyền chiến và tàu đánh cá, những chiếc tàu vuông chắc chắn và những con thuyền đáy rộng. Những con thuyền lớn nhất chiếm vị trí đẹp nhất: chiến thuyền chỉ huy Thịnh Nộ của Stannis đung đưa giữa hai chiếc Hươu Biển và Lãnh chúa Steffon, chiến thuyền Driftmark Kiêu Hãnh vỏ bạc của Lãnh chúa Velaryon cùng ba chiếc thuyền khác trong hạm đội, chiếc Móng Vuốt Đỏ của Lãnh chúa Celtigar được trang hoàng lộng lẫy, trong khi Cá Kiếm chậm chạp với mũi thuyền dài làm bằng sắt. Ngoài biển nơi thả neo là chiếc thuyền kẻ sọc Valyrian khổng lồ của Salladhor Saan cùng khoảng hơn hai chục chiếc thuyền nhỏ kiểu Lys.

Một nhà trọ nhỏ dột nát nằm ở ngay chân cầu tàu bằng đá nơi Betha Đen, Hồn Ma, và Phu Nhân Marya đậu vào buổi sáng cùng vài chiếc thuyền khác, với khoảng một trăm tay chèo. Davos thấy khát nước. Ông tách khỏi các con trai mình và tiến về phía nhà trọ. Phía trước căn nhà là một miệng máng xối cao bằng nửa thân người, nó đã cũ mòn bởi nước mưa và muối biển đến nỗi bức tượng chỉ còn lại những đường nét lờ mờ. Tuy thế, Davos và nó đã trở thành những người bạn cũ. Ông vỗ lên đầu bức tượng đá khi rảo chân bước vào. "Chúc may mắn," ông lẩm bẩm.

Trong căn phòng chung ồn ào, Salladhor Saan đang ngồi ăn nho trong một chiếc tô bằng gỗ. Khi nhìn thấy Davos, hắn vẫy ông lại gần. "Ngài hiệp sĩ, lại đây ngồi với tôi. Ăn một quả nho đã nào. Hai quả đi. Chúng ngọt cực kỳ đấy." Gã đàn ông đến từ Lys này miệng lưỡi ngọt xớt, lúc nào cũng mỉm cười và là điển hình của sự lòe loẹt ở cả hai bến bờ biển hẹp. Hôm nay hắn mặc vải bạc lấp lánh với ống tay viền thụng dài quét cả xuống đất. Cúc áo được khắc thành hình những con khỉ màu xanh ngọc, và bên trên những lọn tóc quăn trắng lưa thưa là chiếc mũ màu xanh lá vui nhộn, được trang trí với một chiếc quạt lông công.

Davos lách qua dãy bàn và ngồi xuống ghế. Trước khi trở thành hiệp sĩ, ông vẫn thường mua hàng hóa từ Salladhor Saan. Bản thân gã này cũng là một tên buôn lậu, đồng thời là một thương gia, một nhà cái, một tên cướp biển khét tiếng, và một hoàng tử tự phong của vùng Biển Hẹp. Khi một tên cướp biển trở nên quá giàu có, người ta phong cho hắn làm hoàng tử. Chính Davos đã có một chuyến tới Lys để thuyết phục lão già lừa đảo đó về dưới trướng Lãnh chúa Stannis.

"Ngài không xem những vị thần bị hỏa thiêu à, thưa ngài?" Davos hỏi.

"Các nhà tu đỏ có một đền thờ rất lớn ở Lys. Họ lúc nào chẳng đốt thứ nọ thứ kia và khấn vái với vị thần R'hllor của họ. Đống lửa của họ làm tôi phát chán. Vua Stannis rồi cũng nhanh ngán thôi, tôi hy vọng như vậy." Dường như chẳng quan tâm đến nguy cơ bị người khác nghe lén, hắn ta vẫn ngồi ung dung ăn nho, nhả hạt ra khỏi miệng và dùng một ngón tay búng chúng đi. "Chim Ngàn Màu của tôi hôm qua đã tới đây, thưa ngài. Đó không phải là thuyền chiến, mà là thuyền buôn, nó từng đi qua Vương Đô. Ngài chắc chắn không muốn ăn một quả nho chứ? Người ta nói ở thành phố trẻ em đang đói khát." Hắn đung đưa chùm nho trước mặt Davos và mỉm cười.

"Tôi chỉ cần rượu, và tin tức."

"Người Westeros lúc nào cũng vội vàng," Salladhor Saan phàn nàn. "Tôi hỏi ngài, việc đó có gì tốt đẹp chứ? Ai sống vội vã thì người đó sẽ nhanh chóng xuống mồ thôi." Hắn ợ lớn. "Lãnh chúa của thành Casterly Rock đã cử cậu con trai lùn của mình đến Vương Đô. Có lẽ ông ta hy vọng khuôn mặt xấu xí của gã lùn sẽ làm kẻ địch khiếp sợ à? Hay là chúng ta sẽ cười đến đứt ruột mà chết khi thấy Quỷ Lùn nhảy cỡn trên tường thành, ai mà biết được? Gã lùn đã đuổi tên chỉ huy cục mịch, vụng về của đội áo choàng vàng và thay vào đó là một hiệp sĩ với một bàn tay bằng sắt." Hắn bứt một quả nho, và bóp nát nó bằng ngón trỏ và ngón cái, cho đến khi vỏ của nó bung ra. Nước nho chảy xuống dọc những kẽ tay hắn.

Một cô gái phục vụ đi ngang qua, Davos giữ lại để yêu cầu một cốc rượu. Quay ra với Saan, ông hỏi. "Thành phố đã phòng ngự như thế nào?"

Hắn nhún vai. "Những bức tường rất cao và chắc chắn, nhưng ai sẽ sử dụng nó? Họ đang dựng nỏ bắn đá và bắn lửa, ồ, vâng, nhưng đội quân áo choàng vàng quá mỏng và quá non nớt, và không có ai trợ giúp. Một cuộc tấn công mau lẹ, như một con diều hâu lao xuống bắt thỏ rừng, và thành phố vĩ đại đó sẽ thuộc về chúng ta. Hãy cho chúng ta gió để căng những cánh buồm, và ngay chiều mai nhà vua của ngài có thể ngồi lên chiếc Ngai Sắt. Chúng ta sẽ cho Quỷ Lùn mặc quần áo sặc sỡ rồi lấy mũi giáo chọc vào má hắn, bắt hắn nhảy múa cho chúng ta xem, và có lẽ hoàng đế vĩ đại của ngài sẽ tặng cho tôi một đêm với thái hậu Cersei xinh đẹp. Tôi đã

xa các bà vợ của mình lâu lắm rồi, tất cả chỉ để phục vụ cho nhà vua."

"Cướp biển," Davos nói. "Ngài chẳng có bà vợ nào cả, chỉ có các thê thiếp, và ngài được trả công rất hậu hĩnh mỗi ngày, cùng với mỗi chiếc thuyền của mình."

"Đó mới là hứa hẹn thôi," Salladhor Saan nói một cách buồn rầu. "Ngài hiệp sĩ yêu quý, cái tôi cần là vàng, chứ không phải mấy chữ được viết trên giấy." Hắn thả một quả nho vào miệng.

"Ngài sẽ có vàng khi chúng ta chiếm được ngân khố ở Vương Đô. Chẳng có ai trong Bảy Phụ Quốc liêm chính bằng Stannis Baratheon. Ngài ấy chắc chắn sẽ giữ lời." Ngay khi Davos nói ra những lời đó, ông nghĩ, thế giới này đã thối nát quá sức tưởng tượng, khi những tên buôn lậu thấp hèn cũng dám đòi xác minh danh dự của nhà vua.

"Cho nên ông ta cứ nói mãi thôi. Theo tôi, cứ để chúng ta làm như tôi vừa bảo đi. Chẳng có quả nho nào chín hơn thành phố đó đâu, ông bạn cũ ạ!"

Cô gái phục vụ quay lại với cốc rượu cho Davos. Ông đưa cho cô gái một đồng xu. "Có thể chúng ta sẽ chiếm được Vương Đô như ngài nói," ông đưa chiếc cốc lên miệng, "nhưng chúng ta sẽ giữ được nó trong bao lâu? Nghe nói Tywin Lannister đang ở Harrenhal cùng với một đội quân lớn, và Lãnh chúa Renly..."

"À, đúng rồi, cậu em trai," Salladhor Saan nói. "Phần này không được hay lắm, ông bạn ạ. Vua Renly đã bắt đầu hành động. Ồ không, xin lỗi, ở đây là Lãnh chúa Renly. Có nhiều vua quá, lưỡi tôi bắt đầu mệt mỏi với từ đó rồi. Cậu em Renly đã rời Highgarden với người vợ trẻ của mình, cùng các lãnh chúa hoa hòe hoa sói và các hiệp sĩ chói lọi, và một đoàn bộ binh hùng hậu. Hắn đang hành quân trên con đường trải hoa hồng của ngài tới cùng một thành phố vĩ đại mà chúng ta đang nói đến ở đây."

"Hắn đem cả vợ theo sao?"

Gã lại nhún vai. "Hắn đâu có nói lý do cho tôi. Có lẽ hắn không dám rời xa cái hang ấm áp giữa hai đùi cô ả, dù chỉ một đêm. Hoặc là hắn đã quá tự tin vào chiến thắng lần này."

"Cần phải báo tin này cho nhà vua."

"Tôi đã định làm vậy, thưa ngài. Nhưng bệ hạ lúc nào cũng cau mày giận dữ mỗi khi gặp tôi, khiến tôi run rẩy khi đứng trước mặt ông ấy. Ngài có nghĩ ông ấy sẽ thích tôi hơn nếu tôi mặc một chiếc áo lông và chẳng bao giờ cười? Nhưng tôi sẽ không làm như vậy đâu. Tôi là người thật thà, và ông ấy sẽ phải chịu đựng tôi trong quần áo lụa là gấm vóc. Bằng không tôi sẽ đưa thuyền của tôi đến nơi nào tôi được yêu quý hơn. Thanh kiếm đó có phải Sứ Giả Ánh Sáng gì đâu, ông bạn."

Hắn đổi chủ đề đột ngột khiến Davos lo lắng. "Thanh kiếm?"

"Đúng, thanh kiếm được rút ra từ lửa. Họ kể cho tôi chuyện đó, và nó khiến tôi tức cười quá. Một thanh kiếm bốc cháy sẽ giúp Stannis như thế nào đây?"

"Một thanh kiếm lửa," Davos sửa lại.

"Bốc cháy," Salladhor Saan nói, "và ngài hãy vui mừng vì điều đó đi, bạn của tôi. Ngài có biết truyền thuyết về việc rèn Sứ Giả Ánh Sáng không? Tôi sẽ kể cho ngài nghe. Thời đó bóng tối bao trùm trên mặt đất. Để chống lại điều đó, người anh hùng cần phải có thanh kiếm của mình, ồ, một thanh kiếm khác biệt chưa từng thấy bao giờ. Vì thế trong ba mươi ngày đêm, Azor Ahai làm việc miệt mài trong một ngôi đền để rèn thanh kiếm trong lửa thiêng. Nung, quai búa, và gập lại, rồi lại nung, quai búa, và gập lại, vâng, cho đến khi thanh kiếm được hoàn thành. Nhưng

khi anh ta ném nó vào nước để làm nguội thép, nó vỡ tung thành từng mảnh.

"Là một anh hùng, anh ta không được phép nhún vai và đi tìm những quả nho chín sẵn tuyệt vời như thế này, vì vậy anh ta bắt đầu lại. Lần thứ hai anh ta mất năm mươi ngày đêm, và thanh kiếm lần này có vẻ tốt hơn thanh kiếm trước. Azor Ahai bắt một con sư tử để làm nguội thanh kiếm, bằng cách đâm xuyên qua trái tim con vật, nhưng một lần nữa thanh kiếm lại vỡ và nứt ra. Lần này anh ta đau buồn và thất vọng vô cùng, vì anh ta biết mình sẽ phải làm gì.

Một trăm ngày và một trăm đêm anh ta rèn cây kiếm thứ ba. Khi nó sáng trắng lên trong ánh lửa thiêng, anh bèn gọi vợ mình. 'Nissa Nissa,' anh gọi tên cô gái, 'nàng hãy cởi áo ra, và hiểu rằng ta yêu nàng hơn tất cả mọi thứ trên đời.' Cô gái làm theo, tôi cũng không hiểu được lý do, và Azor Ahai đâm cây kiếm đang bốc khói qua trái tim đang đập của cô gái. Người ta nói tiếng kêu vừa đau đớn vừa hạnh phúc của cô để lại một vết nứt trên bề mặt của mặt trăng, nhưng máu, linh hồn, sức mạnh và sự can đảm của cô đều hòa vào lưỡi thép. Đó chính là truyền thuyết về việc rèn Sứ Giả Ánh Sáng, Thanh Kiếm Đỏ của các vị Anh Hùng."

"Giờ ngài hiểu ý tôi rồi chứ? Hãy vui mừng vì đó chỉ là một thanh kiếm bốc cháy mà bệ hạ rút ra từ lửa. Ánh sáng mạnh quá cũng làm đau mắt ngài đấy, ông bạn, và lửa thì có thể gây bỏng." Salladhor Saan ăn nốt quả nho cuối cùng và chép miệng. "Ngài nghĩ khi nào nhà vua sẽ lệnh cho chúng ta ra khơi, hiệp sĩ của tôi?"

"Tôi nghĩ sẽ sớm thôi," Davos nói, "nếu vị thần của ông ấy đồng ý."

"Vị thần của ông ấy? Không phải chính là các vị thần của ngài hay sao? Vị thần của Ser Davos Seaworth, hiệp sĩ của chiếc thuyền chở hành đâu rồi?"

Davos dừng lại một chút và nuốt một ngụm rượu. Nhà trọ rất đông đúc, và ngươi không phải là Salladhor Saan, Davos tự nhắc mình như vậy. Hãy thận trọng với câu trả lời của mình. "Vua Stannis là vị thần của ta. Ngài đã tạo ra ta, đem lại phước lành cho ta bằng niềm tin của ngài."

"Tôi sẽ nhớ điều này." Salladhor Saan đứng lên. "Xin thứ lỗi. Những quả nho làm tôi đói quá, và bữa tối đang chờ tôi ở Valyrian. Thịt cừu băm với tiêu và mòng biển quay nhồi nấm, thì là, và hành. Chúng ta sẽ sớm được dùng bữa cùng nhau ở Vương Đô đấy nhỉ? Chúng ta sẽ mở tiệc trong Tháp Đỏ, trong khi gã lùn hát tấu hài cho chúng ta nghe. Nếu ngài nói chuyện với Vua Stannis, ngài có thể nói với ông ấy là tới khi trăng khuyết, ông ấy sẽ nợ tôi thêm ba mươi nghìn đồng vàng nữa. Nhà vua đáng lẽ phải đưa những vị thần đó cho tôi. Họ rất đẹp và không đáng bị đốt như vậy. Có thể chúng sẽ rất được giá nếu đem bán ở Pentos hay Myr. Tuy nhiên, nếu ông ấy tặng tôi thái hậu Cersei trong một đêm thì tôi sẽ cân nhắc tha thứ cho ông ấy." Gã buôn lậu thành Lys vỗ lưng Davos, và khệnh khạng bước ra khỏi nhà trọ như thể hắn làm chủ nơi đó vậy.

Ser Davos Seaworth nán lại bên cốc rượu của mình thêm một lúc nữa và suy nghĩ. Một năm trước, ông đã ở Vương Đô cùng với Stannis khi Vua Robert mở một cuộc đấu thương ngựa cho ngày lễ đặt tên của hoàng tử Joffrey. Ông nhớ đến thầy tu đỏ Thoros của thành Myr, và thanh kiếm lửa mà ông ta đã sử dụng trong cuộc đấu. Ông ta đã có một cuộc trình diễn đầy màu sắc, chiếc áo choàng đỏ của ông ta bay phấp phới, trong khi lưỡi kiếm của ông cháy rực với ngọn lửa màu xanh xám, nhưng mọi người đều biết chẳng có ma thuật thực sự nào đằng sau nó cả, và cuối cùng ngọn lửa cũng tắt ngúm và Bronze Yohn Royce đánh vỡ đầu ông ta chỉ bằng một cây chùy rất bình thường.

Giờ là câu chuyện có thật về lửa, một điều thật kỳ diệu. Nhưng mọi thứ có cái giá của nó… Khi nghĩ về Nissa Nissa, ông tưởng tượng ra nàng Marya của mình, một người phụ nữ đầy đặn, chất phác với bộ ngực đã chảy xệ và nụ cười đôn hậu, người phụ nữ tốt nhất trên thế giới này. Ông cố nghĩ tới hình ảnh ông đâm cây kiếm xuyên qua ngực bà, và rùng mình. Ta không sinh ra

để làm anh hùng, ông đã quyết định như vậy. Nếu đó là cái giá của cây kiếm ma thuật thì ông chẳng thèm trả cái giá ấy.

Davos uống nốt cốc rượu, gạt nó qua một bên và rời khỏi nhà trọ. Trên đường ra, ông lại vỗ lên đầu bức tượng máng xối và lẩm bẩm: "May mắn nhé." Mọi người đều cần điều đó.

Trời đã dần sáng khi Devan xuống thuyền Betha Đen, trên lưng một con ngựa nhỏ trắng như tuyết.

"Chào cha," cậu ta thông báo, "Nhà vua lệnh cho cha họp cùng ông ấy trong phòng có chiếc Bàn Vẽ. Cha sẽ phải phi ngựa đến đó ngay lập tức."

Davos rất vui khi nhìn thấy Devan lộng lẫy trong bộ trang phục dành cho cận vệ, nhưng mệnh lệnh triệu tập khiến ông không được dễ chịu cho lắm. Ngài sẽ lệnh cho chúng ta ra khơi chứ? Ông tự hỏi. Salladhor Saan không phải là thuyền trưởng duy nhất cảm thấy thời điểm tấn công Vương Đô đã quá chín muồi, nhưng một tên buôn lậu cần phải học được tính kiên nhẫn. Chúng ta không có hy vọng chiến thắng. Ta cũng đã nói với Maester Cressen như vậy vào ngày trở lại Dragonstone, nhưng chẳng có gì thay đổi cả. Chúng ta quá ít người, trong khi kẻ địch thì đông gấp bội. Nếu dìm hết những tay chèo của mình, tất cả chúng ta sẽ chết. Tuy vậy, ông vẫn trèo lên lưng ngựa.

Khi Davos vào tới tháp Trống Đá, một tá hiệp sĩ quý tộc và các tùy tùng cấp cao vừa rời khỏi. Lãnh chúa Celtigar và Velaryon mỗi người trao cho ông một cái gật đầu cụt lủn, rồi tiếp tục bước đi trong khi những người khác hoàn toàn làm ngơ trước ông. Nhưng Ser Axell Florent đã dừng lại nói vài câu.

Chú của hoàng hậu Selyse là một con sâu rượu, với cánh tay mập mạp và đôi chân vòng kiềng. Ông ta cũng có đôi tai vĩ đại của gia tộc Florent, thậm chí vĩ đại hơn tai của cháu gái mình. Mái tóc thô cứng, rậm rạp trên đầu không ngăn cản được ông nghe ngóng mọi chuyện diễn ra trong lâu đài. Trong một thập kỷ, Ser Axell là người cai quản lâu đài Dragonstone trong khi Stannis ngồi trong hàng ngũ hội đồng của Robert tại Vương Đô, nhưng sau đó, ông ta đã trở thành người đứng đầu trong số tùy tùng của hoàng hậu. "Ser Davos, như thường lệ, tôi thật vui mừng khi gặp ngài," ông ta nói.

"Và tôi cũng vậy, thưa ngài."

"Sáng nay tôi cũng chú ý đến ngài đấy. Các vị thần giả cháy thật vui mắt, ngài có thấy vậy không?"

"Chúng cháy sáng rực." Davos không tin người đàn ông này, cùng với điệu bộ lịch sự của ông ta. Nhà Florent đã quyết định ủng hộ Renly.

"Quý cô Melisandre nói với chúng tôi rằng thỉnh thoảng thần R'hllor cho phép những người đầy tớ trung thành của mình nhìn được tương lai trong ngọn lửa. Có vẻ khi tôi quan sát đống lửa sáng nay, dường như tôi nhìn thấy hàng tá các vũ công xinh đẹp, những thiếu nữ trong trang phục bằng vải lụa vàng đang xoay tròn trước một đức vua vĩ đại. Và tôi nghĩ viễn cảnh đó hoàn toàn đúng đắn, thưa ngài. Một hình ảnh huy hoàng đang chờ đợi đức vua sau khi chúng ta chiếm được Vương Đô và ngai vàng vốn phải thuộc về ngài ấy."

Stannis đâu có thích những màn nhảy múa đó, Davos nghĩ bụng, nhưng ông không dám xúc phạm chú của hoàng hậu. "Tôi chỉ nhìn thấy lửa thôi," ông nói, "nhưng khói bốc lên làm tôi chảy nước mắt. Ngài thứ lỗi nhé, bệ hạ đang chờ tôi." Davos bước qua, và tự hỏi làm sao Ser Axell có thể gây rắc rối cho ông được. Ông ta là người của hoàng hậu, và ta là người của nhà vua cơ mà.

Stannis ngồi vào chiếc Bàn Vẽ với Maester Pylos bên cạnh, một đống giấy lộn xộn bày ra trước mặt. “Ser,” nhà vua nói khi thấy Davos bước vào, “lại đây và xem lá thư này.”

Ông ngoan ngoãn chọn đại một tờ giấy. “Trông nó đẹp đấy, thưa bệ hạ, nhưng thần sợ rằng mình không thể đọc những chữ trong đó.” Davos có thể giải mã được những bản đồ và bảng biểu dù ở thể loại nào, nhưng thư từ và các giấy tờ khác thì nằm ngoài khả năng của ông. Nhưng Devan con của thần đã được học chữ, cả Steffon và Stannis nữa.

“Ta quên mất.” Một nếp nhăn bực bội xuất hiện giữa hai đường lông mày của nhà vua. “Pylos, đọc cho ông ấy nghe đi.”

“Thưa bệ hạ.” Vị học sĩ cầm một tờ giấy da lên và hắng giọng. “Tất cả mọi người đều biết ta vì ta là con trai ruột của Steffon Baratheon, Lãnh chúa của Storm’s End, mẹ ta là phu nhân Cassana thuộc Nhà Estermont. Ta tuyên bố trước danh dự của gia tộc mình rằng anh trai Robert yêu quý của ta, cựu vương gần đây của chúng ta, đã không để lại người con đẻ nào, thằng nhóc Joffrey, thằng nhóc Tommen, và con bé Myrcella đều là sản phẩm của mối tình loạn luân ghê tởm giữa Cersei Lannister và em trai ả là Jaime – Sát vương. Với dòng dõi và huyết thống của mình, hôm nay ta tuyên bố thừa kế Ngai Sắt của Bảy Phụ Quốc vùng Westeros. Hãy để những người con chân chính tuyên bố lòng trung thành của họ. Thực hiện trước Ánh Sáng Của Thánh Thần. Trước biểu trưng và con dấu của Stannis thuộc Nhà Baratheon, vua của vùng Andals, thành phố Rhoynar, và Tiền Nhân, và Lãnh chúa của Bảy Phụ Quốc.” Tờ giấy da kêu sột soạt khe khẽ khi Pylos đặt nó xuống bàn.

“Từ lần sau cứ đọc là Ser Jaime – Sát vương,” Stannis nghiêm trang nói. “Dù sao thì hắn cũng là một hiệp sĩ. Ta không biết có nên gọi Robert là anh trai yêu quý không nữa. Ông ta chẳng hề yêu quý ta.”

“Một cử chỉ lịch sự vô hại, thưa bệ hạ,” Pylos nói.

“Một câu nói dối. Bỏ đi.” Stannis quay về phía Davos. “Vị học sĩ nói với ta rằng chúng ta có 117 con quạ trong tay. Ta định sử dụng tất cả bọn chúng. 117 con quạ sẽ đem 117 bản sao của bức thư của ta đến mọi ngõ ngách trong vương quốc, từ Arbor cho đến Tường Thành. Có thể hàng trăm con quạ sẽ chiến thắng những cơn bão, diều hâu hay những mũi tên. Nếu vậy, hàng trăm vị học sĩ sẽ đọc lời của ta cho bằng đó vị lãnh chúa ở những cung điện và phòng ngủ... và sau đó những lá thư sẽ được đốt bỏ, người đọc phải đảm bảo sẽ kín miệng tuyệt đối. Nhưng những lãnh chúa này yêu quý Joffrey, hoặc là Renly, hoặc là Robb Stark. Ta là vị vua chính đáng của họ, nhưng họ sẽ từ chối ta nếu có thể. Vì vậy ta mới cần ngươi.”

“Thần sẵn sàng nghe lệnh, thưa bệ hạ. Luôn luôn như vậy.”

Stannis gật đầu. “Ta lệnh cho ngươi đưa thuyền Betha Đen về phía bắc, đến Gulltown, Đảo Fingers, và Quần Đảo Three Sisters, thậm chí là Cảng White. Con trai ngươi Dale sẽ đi về hướng nam đến Wraith, đi qua mũi Wrath và Broken Arm, dọc theo bờ biển Dorne đến Arbor. Mỗi người sẽ đem theo một thùng thư, và các ngươi sẽ phân phát chúng tới từng bến cảng, lâu đài và các làng chài. Đóng chúng lên những cánh cửa hoặc lề đường, nhà trọ để bất cứ ai biết đọc đều có thể đọc được.”

Davos nói, “Thế thì ít quá.”

“Ser Davos nói đúng đó, thưa bệ hạ,” Maester Pylos đồng ý. “Nếu đọc to những bức thư lên có lẽ sẽ tốt hơn.”

“Tốt hơn, nhưng nguy hiểm hơn,” Stannis nói. “Những từ ngữ đó sẽ không được đón nhận một cách nồng nhiệt đâu.”

“Vậy hãy cho thần những hiệp sĩ để làm việc đó,” Davos nói. “Như vậy chúng sẽ có trọng lượng hơn những lời thần nói.”

Stannis dường như có vẻ rất hài lòng với điều đó. “Đúng, ta có thể cho ngươi các hiệp sĩ. Ta có một trăm hiệp sĩ, và họ sẽ đọc thư thay vì chiến đấu. Hãy tỏ ra đàng hoàng ở những nơi có thể, và lén lút ở nơi nào cần lén lút. Tận dụng mọi mánh khóe của một tên buôn lậu mà ngươi biết, những chiếc thuyền đen, những vũng, vịnh kín, và bất cứ thứ gì cần thiết. Nếu ngươi dùng hết thư, hãy bắt vài thầy tu và bảo họ chép thêm những bản khác. Ta muốn dùng cậu con trai thứ hai của ngươi nữa. Cậu ta sẽ đưa thuyền Phu Nhân Marya băng qua Biển Hẹp, tới Braavos và các Thành Phố Tự Trị khác để đưa thư đến những người cai trị ở đó. Cả thế giới sẽ biết đến những tuyên bố của ta, và sự bỉ ổi của Cersei.”

Ngài có thể nói với họ, Davos nghĩ, nhưng liệu họ có tin? Ông trầm ngâm liếc nhìn Maester Pylos. Nhà vua bắt gặp ánh mắt đó. “Maester, có lẽ ngươi phải bắt tay viết đi thôi. Chúng ta sẽ cần rất nhiều thư, trong thời gian rất ngắn.”

“Tuân lệnh.” Pylos cúi chào và bước ra.

Nhà vua đợi cho đến khi anh ta đi khỏi rồi nói: “Có chuyện gì mà ngươi không thể nói trước mặt vị học sĩ của ta được thế, Davos?”

“Lãnh chúa của thần, Pylos không có vấn đề gì, nhưng khi nhìn chuỗi hạt trên cổ anh ta, thần không thể không thương tiếc Maester Cressen.”

“Có phải lỗi của anh ta mà ông già phải chết không?” Stannis liếc nhìn đống lửa. “Ta chưa bao giờ muốn Cressen xuất hiện ở bữa tiệc đó. Ông ấy đã giận dữ với ta, đúng vậy, ông ấy cũng cho ta những lời khuyên tồi tệ, nhưng ta không muốn ông ấy phải chết. Ta đã hy vọng có thể cho ông ấy vài năm thư thái, an nhàn. Ít nhất thì ông ấy cũng xứng đáng được như vậy,” nhà vua nghiến răng, “nhưng ông ta lại chết. Và Pylos đã phục vụ ta rất tốt.”

“Pylos không phải là vấn đề. Những lá thư... Thần tự hỏi không biết các lãnh chúa của ngài tiếp nhận nó như thế nào?”

Stannis khịt mũi. “Celtigar đọc nó với vẻ ngưỡng mộ. Nếu ta cho hắn xem nhà xí của ta thì hắn cũng nói là đáng ngưỡng mộ thôi mà. Những người khác gật gù như một đàn ngỗng, tất cả trừ Velaryon, ông ta nói lưỡi thép mới quyết định vấn đề, chứ không phải vài dòng chữ trên giấy da. Như thể ta chưa từng lường trước vậy. Quỷ tha ma bắt những lãnh chúa của ta đi. Ta sẽ nghe nhận xét của ngươi.”

“Lời lẽ của ngài thẳng thắn và đanh thép.”

“Và chân thực.”

“Và chân thực. Nhưng ngài chẳng có chứng cứ gì. Về chuyện loạn luân này. Mọi chuyện vẫn dậm chân tại chỗ như một năm trước.”

“Có ít chứng cứ ở Storm’s End. Gã con hoang của Robert. Gã con hoang ông ấy có được trong đêm đám cưới của ta, trên chính chiếc giường mà họ chuẩn bị cho ta và cô dâu của mình. Delena là người nhà Florent, và là một trinh nữ khi Robert có được cô ta, nên ông ấy thừa nhận đứa bé. Edric Bão Táp, người ta gọi thằng nhóc như vậy. Nghe nói thằng nhóc giống anh trai ta như đúc. Nếu ai nhìn thấy cậu ta, và sau đó nhìn lại Joffrey và Tommen, thì họ sẽ không thể không nghi ngờ, ta nghĩ…”

“Nhưng làm sao họ có thể nhìn thấy cậu ta, nếu cậu ta sống ở Storm’s End?”

Stannis nhịp nhịp ngón tay lên chiếc Bàn Vẽ. “Đây là một điều khó khăn.” Nhà vua ngước nhìn lên. “Chắc ngươi muốn nói nhiều về bức thư. Vậy cứ tiếp tục đi. Ta không coi ngươi là một hiệp sĩ, để ngươi có thể nói tất cả mà không cần chút lịch sự nào. Các lãnh chúa của ta đã lịch sự đủ rồi. Nói những gì ngươi muốn nói đi, Davos.”

Davos cúi đầu. “Có một câu ở đoạn cuối. Nó như thế nào nhỉ? Đoạn được thực hiện dưới Ánh Sáng Của Thánh Thần...”

“Đúng.” Nhà vua nghiến chặt hàm răng.

“Thần dân của ngài sẽ hiểu sai câu đó.”

“Giống như ngươi từng hiểu sai à?” Stannis hỏi.

“Thần nghĩ nên nói là: Được thực hiện dưới sự chứng kiến của các vị thần và mọi thần dân, hoặc trước lòng thành của các vị tân thần và cựu thần...”

“Ngươi trở nên sùng đạo từ khi nào vậy, tên buôn lậu?”

“Đó là câu hỏi vừa rồi thần muốn dành cho ngài đấy, thưa bệ hạ.”

“Vậy sao? Có vẻ tình yêu của ngươi dành cho vị thần mới của ta cũng không nhiều hơn tình cảm dành cho vị học sĩ mới là bao nhỉ.”

“Thần không biết vị Thần Ánh Sáng này,” Davos thừa nhận, “nhưng thần biết các vị thần bị đốt sáng nay. Thần Thợ Rèn đã giúp những chiếc thuyền của thần được an toàn, trong khi Đức Mẹ cho thần bảy đứa con trai khỏe mạnh.”

“Vợ ngươi cho ngươi đấy chứ. Ngươi có cầu nguyện đến cô ta không? Thứ sáng nay chúng ta đốt chỉ là gỗ thôi.”

“Có thể như vậy,” Davos nói, “nhưng khi thần còn là một cậu nhóc ở Flea Bottom phải đi ăn xin từng đồng một, thỉnh thoảng các thầy tu cũng cho thần đồ ăn.”

“Giờ thì ta cho ngươi đồ ăn.”

“Ngài đã cho thần một vị trí danh dự trên chiếc bàn của mình. Và để đổi lại, thần cho ngài sự thật. Thần dân của ngài sẽ không yêu quý ngài nếu ngài tước đi của họ vị thần mà họ vẫn tôn thờ, và cho họ một vị thần mới toanh có cái tên kỳ cục khi nói ra trên đầu lưỡi.”

Stannis đứng phắt dậy. “R’hllor. Khó nói đến vậy sao? Ngươi nói họ sẽ không yêu quý ta? Họ đã bao giờ yêu quý ta chưa? Làm sao ta có thể để mất một thứ ta chưa bao giờ có?” Nhà vua di chuyển đến cửa sổ phía nam và nhìn ra mặt biển dát ánh trăng. “Ta không còn tin vào các vị thần vào cái ngày chiến thuyền Ngọn Gió Kiêu Hãnh vỡ tan tành trên vịnh. Vị thần nào tàn ác đến mức dìm chết cả cha mẹ ta sẽ không nhận được sự tôn kính của ta, ta thề như vậy. Ở Vương Đô, Tu Sĩ Tối Cao bảo ta rằng tất cả sự công bằng và tốt đẹp đến từ Bảy Vị Thần, nhưng mọi thứ ta nhìn thấy đều là do con người tạo nên đấy chứ.”

“Nếu ngài không tin vào các vị thần…”

“…tại sao còn quan tâm đến vị thần mới làm gì?” Stannis chen ngang. “Ta cũng đã tự hỏi mình câu hỏi đó. Ta không biết nhiều, và cũng không quan tâm đến các vị thần, nhưng các thầy tu đỏ thực sự có sức mạnh.”

Vâng, nhưng là kiểu sức mạnh gì? “Cressen có sự thông thái.”

“Ta đã tin vào sự thông thái của ông ta và những mưu mẹo của ngươi, chúng đem lại cho ta cái gì, tên buôn lậu kia? Các lãnh chúa ở Storm’s End đuổi cổ ngươi về. Ta đã cho một kẻ ăn xin đến cầu cạnh bọn họ, và bọn họ cười nhạo ta. Được thôi, giờ sẽ không có lời cầu xin nào nữa, và không ai có thể cười nhạo được nữa. Ngai Sắt lẽ ra phải thuộc về ta, nhưng làm sao để ta có được nó? Có tất cả bốn vị vua trong vương quốc này, và ba bọn họ đều có nhiều người và nhiều vàng hơn ta. Ta có những con thuyền... và ta có cô ấy. Nữ Tu Đỏ. Một nửa số hiệp sĩ của ta thậm chí sợ hãi khi nói tên cô ấy, ngươi có biết không? Dù cô ta không thể làm gì khác, nhưng một mụ phù thủy có thể khiến những người lớn sợ đến vậy cũng không thể xem thường được. Kẻ sợ hãi là kẻ thua cuộc. Và có lẽ cô ấy có thể làm được nhiều hơn thế. Ta sẽ tìm ra.

Khi còn là một đứa trẻ, ta tìm thấy một con chim ó bị thương và đã chăm sóc cho nó lành lại. Ta đặt tên cho nó là Đôi Cánh Kiêu Hãnh. Nó đậu trên vai ta, bay từ phòng này sang phòng khác theo ta và mổ thức ăn trong tay ta, nhưng nó không bay đi. Hết lần này đến lần khác ta muốn nó bay, nhưng không lần nào nó bay qua được ngọn cây. Robert gọi nó là Đôi Cánh Yếu Ớt. Anh trai ta có một con chim ưng gộc tên là Sấm Rền, và nó chưa bao giờ tấn công trượt mục tiêu. Cho đến một ngày chú của chúng ta, Ser Harbert, bảo ta hãy thử một con chim khác. Ta đã tự biến mình thành thằng hề với Đôi Cánh Kiêu Hãnh, ông ấy nói vậy, và ông ấy đã đúng.” Stannis Baratheon quay người khỏi cửa sổ, và khỏi những cái bóng đang di chuyển trên vùng biển phía nam. Đã đến lúc ta cần có một con chim ưng khác rồi, Davos. Một con chim ưng đỏ.”

THEON

Chẳng có nơi nào an toàn để thả neo ở Pyke, nhưng Theon Greyjoy ao ước được nhìn thấy tòa lâu đài của cha mình từ phía biển, để ngắm nó như xưa, mười năm về trước khi chiến thuyền của Robert Baratheon đem anh đi dưới sự giám hộ của Eddard Stark. Ngày hôm đó anh đứng bên lan can thuyền, nghe tiếng mái chèo vỗ nước và tiếng trống dồn của vị học sĩ, trong khi Pyke cứ nhỏ dần, khuất dần trong tầm mắt. Giờ anh muốn tận mắt nhìn nó hiện ra và nhô lên từ biển.

Đúng theo nguyện ước của anh, con thuyền Myraham với cánh buồm căng gió đi qua mũi đá nơi có tòa lâu đài, cùng với vị thuyền trưởng không ngừng chửi thề hướng gió, thủy thủ đoàn và đám thượng lưu điên rồ. Theon kéo chiếc mũ áo choàng qua đầu để che nước bắn lên, và ngóng về nhà.

Bờ biển nếu không rải đá nhọn thì cũng là những vách núi sừng sững, và tòa lâu đài như hòa vào với chúng. Những tòa tháp, tường thành, những cây cầu của nó cũng được xây bằng chính những tảng đá xám đen, cũng ướt át vì nước muối biển, cũng được trang trí bằng những mảng địa y xanh thẫm, và cũng lốm đốm bởi phân của lũ chim biển. Trước kia, mũi đất mà ở đó nhà Greyjoy xây dựng pháo đài từng thò ra như một thanh kiếm đâm vào lòng biển, nhưng những con sóng cứ ngày đêm vỗ lên đó cho đến khi mũi đất vỡ ra và sạt lở, và hàng ngàn năm đã qua đi. Tất cả những gì còn sót lại là ba hòn đảo trơ trụi và cằn cỗi, cùng hàng tá đụn đá cao chất ngất mọc lên từ dưới nước trông như những chiếc cột của một ngôi đền thờ vị thần biển nào đó, trong khi những con sóng giận dữ vẫn xô vào chúng và tung bọt trắng xóa.

Ảm đạm, tối tăm và gớm ghiếc, Pyke nằm trên đỉnh những hòn đảo và những cột đá đó, và dường như là một phần của chúng. Bức tường thành quây lấy mũi đất xung quanh chân cây cầu đá vĩ đại bắc từ đỉnh vách đá sang hòn đảo lớn nhất, với Tháp Lớn cao sừng sững. Xa hơn nữa là Tháp Bếp và Tháp Máu, mỗi tòa ngự trên một hòn đảo riêng. Các tòa tháp và các gian nhà ngoài bám chặt vào những cột đá phía dưới, được nối với nhau bằng những lối đi có mái vòm nếu các cột đá ở gần nhau, và bằng những chiếc cầu đung đưa bện từ dây thừng và gỗ nếu những cột đá ở cách xa.

Tháp Biển mọc lên từ hòn đảo phía ngoài cùng, ở mũi thanh kiếm vỡ, và là phần cổ nhất của lâu đài, tròn trịa và cao. Chiếc cột đá thẳng đứng mà tòa tháp ngự trên đó đã bị ăn mòn một nửa bởi những con sóng ngày đêm xô bờ. Chân tháp toàn một màu trắng của muối biển tích tụ qua nhiều thế kỷ, những tầng trên được phủ bởi địa y xanh trông như một lớp chăn dày, trong khi chóp mái thì đen kịt vì bồ hóng của những ngọn đuốc tuần đêm.

Phía trên Tháp Biển là lá cờ của cha anh bay phấp phới. Chiếc Myraham đang ở quá xa để Theon có thể nhìn rõ những chi tiết in trên đó, nhưng anh biết hình trang trí ấy là gì: con thủy quái màu vàng của Nhà Greyjoy, với hai cánh tay quằn quại giơ ra trên nền màu đen. Lá cờ được cắm vào một chiếc cột sắt, run rẩy và vặn vẹo trước những cơn gió lớn, giống như một con chim cố sức cất cánh bay. Và ở đây ít nhất những con sói của nhà Stark không bay trên đầu, phủ bóng của chúng xuống con thủy quái của Nhà Greyjoy.

Theon chưa bao giờ thấy một khung cảnh nào gây phấn khích và hồi hộp hơn thế này. Trên bầu trời đằng sau tòa lâu đài, chiếc đuôi sao chổi đỏ rực hiện ra sau những đám mây đang trôi hối hả. Trên cả quãng đường từ Riverrun đến Seagard, người Nhà Mallister đã tranh cãi nhau về ý nghĩa của nó. Đó là ngôi sao chổi của ta, Theon tự nhủ và luồn tay vào chiếc áo choàng lông để chạm vào cái bao nhỏ bằng vải dầu đang nằm gọn gàng trong túi áo. Bên trong có bức thư Robb Stark đã đưa cho anh, một mảnh giấy đó quý như chiếc mũ miện.

“Tòa lâu đài có giống như trong ký ức không, lãnh chúa của em?” con gái viên thuyền

trưởng hỏi và ngả người vào cánh tay anh.

"Trông nó nhỏ hơn," Theon thú nhận, "mặc dù có lẽ chỉ là do khoảng cách thôi." Myraham là chiếc thuyền buôn đáy bự của miền nam đến từ Oldtown, chở rượu, vải và hạt giống để đổi lấy quặng sắt. Thuyền trưởng của nó cũng là một lái buôn bụng bự đến từ miền nam, và bờ biển đầy sỏi đá đang tung bọt trắng xóa dưới chân lâu đài khiến cặp môi đầy đặn của ông ta run lên, vì vậy ông ta dừng lại ở khá xa, xa hơn mức mà Theon mong muốn. Một thuyền trưởng đến từ Quần Đảo Iron, với chiếc thuyền hẹp và dài sẽ có thể cho họ đi dọc vách đá bên dưới cây cầu cao nối giữa cổng chính và Tháp Lớn, nhưng gã mập đến từ Oldtown này không đủ khả năng, không đủ thủy thủ, và cũng không đủ dũng cảm để làm điều đó. Vì vậy họ phải giữ một khoảng cách an toàn, và Theon phải hài lòng với việc ngắm nhìn Pyke từ xa. Nhưng dù như vậy, chiếc Myraham vẫn phải vật lộn khá vất vả để tránh những rặng đá đó.

"Chắc chắn nơi đó gió phải lớn lắm," con gái vị thuyền trưởng quan sát.

Theon cười lớn. "Lộng gió, lạnh và ẩm ướt. Một nơi dữ dội đến tội nghiệp, thực sự là như vậy… nhưng có lần cha nói với ta rằng những nơi dữ dội tạo ra những con người mạnh mẽ, và những người mạnh mẽ là những người thống trị thế giới."

Mặt viên thuyền trưởng xanh lét như nước biển khi ông ta tới cúi đầu trước Theon và hỏi: "Chúng ta rẽ trái được chưa, thưa ngài?"

"Được rồi," Theon nói, một nụ cười nhạt nở trên môi anh. Tiền bạc đã biến gã người Oldtown này thành một kẻ liếm gót đáng xấu hổ. Chuyến đi sẽ khác rất nhiều nếu chờ đợi ở Seagard là một con thuyền dài như anh hy vọng. Những người sinh ra ở Quần Đảo Iron rất kiêu hãnh và ngoan cố, và sẽ không bao giờ run sợ trước một huyết thống khác. Những hòn đảo đó quá nhỏ để có chỗ cho sự tôn kính, và một con thuyền hẹp còn nhỏ bé hơn nữa. Nếu mọi thuyền trưởng đều là vua trên con thuyền của mình như người ta thường nói, thì chẳng có gì lạ lùng khi người ta đặt tên cho hòn đảo là vùng đất của vạn vua. Và khi bạn nhìn thấy những nhà vua của mình đại tiện xuống biển qua thanh lan can và sắc mặt trở nên xanh lét khi gặp một cơn bão, thật khó để quỳ gối và giả vờ rằng họ là những vị thần. "Thần Chết Chìm tạo ra con người," vua Urron Tay Đỏ từng nói như vậy từ hàng ngàn năm trước, "nhưng con người mới làm nên những vị vua."

Một chiếc thuyền dài cũng sẽ đi nhanh hơn gấp đôi. Thực tình mà nói, chiếc Myraham trông như cái bồn tắm, và anh sẽ chẳng dám lên chiếc thuyền này trong một cơn giông bão. Tuy nhiên, Theon cũng không quá bất hạnh. Anh vẫn ở đây, chưa bị chết chìm, và cuộc hành trình đã đem lại một số trò tiêu khiển nhất định khác. Anh vòng tay qua người con gái vị thuyền trưởng. "Hãy gọi ta khi chúng ta đến Lordsport nhé," anh nói với cha cô gái. "Chúng ta sẽ ở dưới, trong buồng của ta." Anh dẫn cô gái rời khỏi đuôi tàu, trong khi cha cô im lặng nhìn theo họ.

Phòng này đáng lẽ là phòng của thuyền trưởng, nhưng nó đã biến thành phòng của Theon từ khi họ khởi hành từ Seagard. Con gái của thuyền trưởng chưa bị anh chiếm dụng, nhưng cô ta đã sớm tự nguyện leo lên giường với anh. Một cốc rượu, một vài lời thì thầm, và thế là cô ta ở đó. Cô ta mập mạp hơn so với mẫu người mà Theon thích, với làn da lốm đốm như bột yến mạch, nhưng ngực cô ta rất vừa tay và cô ta vẫn còn là một trinh nữ khi đến với anh lần đầu. Đó quả là điều đáng ngạc nhiên khi ở tuổi cô ta, nhưng Theon lại thấy thú vị. Anh không nghĩ viên thuyền trưởng đồng ý, và đó lại là một điểm thú vị khác khi thấy ông ta phải cố nuốt hận để tỏ ra lịch thiệp với một lãnh chúa tối cao, bởi một chiếc ví đầy vàng mà hắn được hứa hẹn sẽ không còn xa nữa.

Khi Theon cởi chiếc áo choàng ướt đẫm của mình ra, cô gái nói: "Chắc ngài phải hạnh phúc lắm khi lại được trở về nhà, lãnh chúa của em. Ngài đã đi xa bao lâu rồi?"

“Mười năm, hoặc gần mười năm gì đó,” anh nói với cô ta. “Ta mới 10 tuổi khi được mang tới Winterfell, và được Eddard Stark giám hộ.” Danh nghĩa là được giám hộ, nhưng thực ra là một con tin. Nửa quãng thời gian ở đó anh làm con tin, nhưng giờ đây thì không. Anh lại có cuộc sống riêng của mình, và chẳng có một người nhà Stark nào ở xung quanh nữa. Anh kéo con gái vị thuyền trưởng lại gần và hôn lên tai cô ta. “Cởi áo choàng của nàng ra đi.”

Cô gái cụp mắt xuống, bỗng nhiên tỏ vẻ ngượng ngùng, nhưng vẫn làm theo lời anh. Khi lớp quần áo ngoài nặng nề và ướt sũng rớt từ vai cô gái xuống sàn, cô khẽ cúi người trước anh và mỉm cười lo lắng. Trông cô ta hơi ngu ngốc khi mỉm cười, nhưng anh chưa bao giờ yêu cầu một phụ nữ phải thông minh cả. “Lại đây,” anh nói.

Và cô ta làm theo. “Em chưa bao giờ nhìn thấy Quần Đảo Sắt.”

“Thế thì hãy tự thấy mình may mắn.” Theon vuốt tóc cô. Đó là một nơi rộng lớn và tối tăm, dù gió biển góp phần làm cho nó trở nên phức tạp. “Quần đảo rất lạnh lẽo và đầy sỏi đá, những tiện nghi thoải mái rất hiếm hoi, và tương lai lại càng u ám. Cái chết không xa xôi, và cuộc sống thì ngày một khốn khổ, nghèo nàn. Những người đàn ông dành cả đêm uống bia rồi tranh luận xem số phận của ai bi đát hơn: là người dân chài phải chiến đấu với biển cả, hay những nông dân phải cố gắng bòn rút hoa màu từ những vùng đất khô cằn sỏi đá. Nhưng nói thật, thợ mỏ mới là người có số phận bi đát hơn cả. Họ còng lưng trong bóng tối, để kiếm cái gì? Sắt, chì, thiếc, những thứ quý báu đối với chúng ta. Thế nên chẳng có gì khó hiểu khi cư dân Đảo Iron ngày xưa thường biến thành những toán cướp.”

Cô gái ngu ngốc dường như chẳng để lọt tai những lời anh nói. “Em có thể lên bờ cùng với ngài,” cô ta nói, “Em sẽ làm thế, nếu điều đó khiến ngài vui...”

“Nàng có thể lên bờ,” Theon bóp lấy bầu ngực cô ta, “nhưng không phải là với ta, rất tiếc.”

“Em sẽ làm việc trong lâu đài của ngài, thưa lãnh chúa. Em có thể rửa cá, nướng bánh mì và đánh bơ. Cha nói món cua hấp tiêu của em là món ngon nhất mà ông ấy từng ăn. Ngài có thể cho em một vị trí trong bếp, và em có thể làm món cua hấp tiêu cho ngài.”

“Và ủ ấm giường cho ta mỗi tối?” Anh lần tìm dải buộc áo lót của cô ta và cởi nó, ngón tay hắn khéo léo và thành thạo. “Nếu là ngày xưa, ta có thể đem nàng về nhà như một phần thưởng, và lấy nàng làm vợ dù nàng muốn hay không. Cư dân của Đảo Iron xưa kia vẫn làm như vậy. Mỗi người đàn ông có một người vợ chính thức, cùng là cư dân Đảo Iron. Nhưng anh ta còn có các cô vợ lẽ khác nữa, họ bị bắt trong các cuộc đột kích.”

Mắt cô mở to, nhưng không phải vì anh đã cởi lộ bộ ngực trần của cô. “Vậy thì em sẽ làm vợ lẽ của ngài, lãnh chúa của em.”

“Ta sợ rằng những ngày đó đã qua rồi.” Theon dùng ngón tay vẽ vòng tròn quanh bầu ngực căng cứng, rồi dần dần vào tới núm vú màu nâu đẫy đà của cô ta. “Chúng ta không thể cưỡi gió đạp lửa và cầm gươm, tự do chiếm đoạt những thứ chúng ta muốn. Giờ chúng ta cũng cuốc đất và quăng lưới ra biển như mọi người đàn ông khác, và thấy mình may mắn nếu vớ được cá thu biển hay có đủ cháo ăn qua những ngày đông lạnh.” Anh ngậm đầu vú cô ta vào miệng, và cắn nhẹ cho đến khi cô gái kêu lên.

“Ngài có thể cho nó vào trong một lần nữa, nếu ngài thích,” cô gái thì thầm bên tai anh trong khi anh bú bầu ngực cô.

Khi anh ngẩng lên, vùng da quanh ngực cô chuyển sang màu đỏ thẫm, là vết cắn của Theon in trên đó. “Ta sẽ rất vui nếu có thể dạy nàng những điều mới mẻ. Cởi đồ cho ta và làm cho ta sung sướng bằng miệng của nàng đi.”

“Bằng miệng ư?”

Ngón tay anh lướt nhẹ lên bờ môi căng mọng của cô ta. “Đôi môi này được sinh ra để làm như vậy. Nếu nàng là vợ lẽ của ta, nàng hãy làm như ta yêu cầu.”

Ban đầu cô gái hơi rè rặt, nhưng sau đó học khá nhanh so với trí tuệ của một cô gái ngu ngốc, và điều đó làm anh rất hài lòng. Miệng cô ta cũng ướt át và ngọt ngào như cô bé của mình, và theo cách này anh sẽ không phải nghe những câu chuyện ngớ ngẩn của cô ta nữa. Nếu là ngày xưa, ta có thể giữ cô gái này làm vợ lẽ, anh tự nhủ trong khi luồn những ngón tay vào mái tóc cô. Ngày xưa thôi. Khi chúng ta vẫn sống theo cách cũ, sống với cây rìu thay vì cái cuốc, chiếm hết những gì có thể, tài sản, phụ nữ, hay vinh quang. Thời đó, những cư dân Quần Đảo Iron không phải khai thác mỏ, đó là công việc của bọn tù binh bắt được trong các trận chiến, và việc trồng trọt cũng như nuôi dê, nuôi cừu cũng vậy. Chiến tranh là một nghề thích đáng của một người trên Quần Đảo Iron. Thần Chết Chìm sinh họ ra để tàn phá và hãm hiếp, để đục khoét các vương quốc và lưu tên mình vào lửa, máu và các bài ca.

Aegon – Vua của rồng đã bãi bỏ hết những Phong Tục Cũ bằng cách đốt Black Harren, đưa vương quốc Harren trở lại thời kỳ mê muội yếu đuối, và biến Quần Đảo Iron thành một nhánh sông tù nước đọng không đáng kể của một vương quốc vĩ đại hơn gấp nhiều lần. Tuy thế, những truyền thuyết cổ vẫn được kể quanh những đống lửa và những lò sưởi tỏa khói ở khắp nơi trên quần đảo này, ngay cả bên trong tòa lâu đài bằng đá cao ngất ở Pyke. Cha của Theon cũng đánh dấu những tước hiệu của ông theo cách của Lãnh chúa Reaper, và khẩu hiệu của nhà Greyjoy là Chúng ta không gieo gió.

Chính để đem những Phong Tục Cũ trở về thay cho sự phù phiếm rỗng tuếch của nhà vua mà Lãnh chúa Balon đã giương cờ tạo phản. Robert Baratheon đã viết một kết cục đẫm máu cho niềm hy vọng đó, với sự giúp đỡ của bạn ông ta là Eddard Stark, nhưng giờ đây cả hai người đều đã chết. Chỉ có những cậu bé đang cai quản thay vị trí của họ, và vương quốc mà Nhà Chinh Phạt Aegon đã tạo ra đang bị chia năm sẻ bảy. Đây chính là thời cơ, Theon nghĩ khi con gái viên thuyền trưởng trượt đôi môi lên xuống cậu nhỏ của anh. Thời cơ, thời gian đã điểm, và ta là người phù hợp. Anh nở nụ cười gian xảo, tự hỏi không biết cha anh sẽ nói gì khi Theon nói với ông ta rằng chính anh, đứa con út của ông, con tin ngây thơ ngày nào lại thành công trong khi Lãnh chúa Balon không thể.

Cực khoái đến với anh bất ngờ như một cơn bão, và tinh dịch của anh ra đầy miệng cô gái. Giật mình, cô ta định rút nó ra nhưng Theon đã nắm tóc giữ chặt cô ta lại. Cuối cùng, cô ta bò lên bên cạnh anh. “Em có khiến ngài hài lòng không?”

“Tốt lắm,” anh nói.

“Nó có vị mằn mặn,” cô gái lẩm bẩm.

“Giống vị của biển à?”

Cô gật đầu. “Em luôn luôn yêu biển, lãnh chúa của em.”

“Ta cũng vậy,” anh vừa nói vừa vân vê núm vú cô ta giữa các ngón tay. Đúng vậy. Biển cả nghĩa là tự do đối với những người trên Quần Đảo Iron. Anh đã quên mất điều đó cho đến khi Myraham giương buồm khởi hành từ Seagard. Những âm thanh khiến cảm giác cũ ùa về; tiếng cọt kẹt của gỗ và dây thừng, tiếng thuyền trưởng ra lệnh, tiếng phần phật của cánh buồm khi no gió, tất cả đều quen thuộc như tiếng đập của chính con tim anh, và rất đỗi dễ chịu. Ta phải nhớ điều này, anh tự hứa với chính mình. Ta sẽ không bao giờ đi xa biển thêm một lần nào nữa.

“Hãy đem em đi với, lãnh chúa của em,” con gái viên thuyền trưởng nài nỉ. “Em không cần

vào lâu đài của ngài đâu. Em có thể ở trong thành phố, và làm vợ lẽ của ngài." Cô ta giơ tay lên vuốt ve má anh.

Theon Greyjoy đẩy tay cô ta ra và leo xuống giường. "Nơi của ta là ở Pyke, và của nàng là trên con thuyền này."

"Giờ em không ở đây được nữa."

Anh buộc lại dây quần. "Tại sao?"

"Cha em," cô gái nói. "Một khi ngài đi khỏi, ông ấy sẽ trừng phạt em, sẽ chửi đánh em chết mất."

Theon lấy chiếc áo choàng ra khỏi móc và quàng nó lên vai. "Người cha nào cũng vậy," anh nói trong khi cài áo bằng một cái móc bạc. "Hãy nói ông ấy nên tự hào về điều đó. Với số lần ta vui vẻ với nàng, rất có thể nàng sẽ mang bầu. Không phải ai cũng có vinh dự được nuôi một đứa con hoang của nhà vua đâu." Anh bỏ đi để lại cô gái ngơ ngác nhìn theo.

Chiếc thuyền Myraham lượn tròn quanh một mũi đất rậm rạp cây cối. Bên dưới những tán thông dốc đứng là hơn một chục thuyền đánh cá đang kéo lưới. Con thuyền lớn đổi đường chạy để tránh đám thuyền đó. Theon ra chỗ mũi thuyền để quan sát tốt hơn. Đầu tiên anh nhìn thấy tòa lâu đài, thành trì của nhà Botley. Hồi anh còn nhỏ đó chỉ là một ngôi nhà bằng gỗ và phên liếp, nhưng Robert Baratheon đã kéo sập ngôi nhà đó. Lãnh chúa Sawane đã xây lại nó bằng đá, và giờ nó là một pháo đài nhỏ vuông vắn ngự trên đỉnh đồi. Những lá cờ màu xanh thẫm rủ xuống nơi góc những tòa tháp bè bè, mỗi lá cờ được trang trí bằng một đàn cá bạc.

Dưới cái bóng lờ mờ của tòa "lâu đài cá" nhỏ là ngôi làng Lordsport, bến cảng của nó nhan nhản những thuyền và thuyền. Lần cuối cùng anh nhìn thấy Lordsport chỉ là một đám đất hoang khô cằn, xác thuyền dài cháy rụi và thuyền lớn vỡ vụn rải rác khắp bờ biển đầy sỏi đá trông như xương của loài thủy quái, những ngôi nhà không có gì ngoài những bức tường đổ nát và tro nguội. Sau mười năm, hầu như mọi dấu tích của chiến tranh đã không còn. Người dân ở đây xây nhà mới bằng đá của những ngôi nhà cũ, và cắt cỏ tươi làm mái. Một nhà trọ mới mọc lên bên bến cảng, rộng gấp đôi nhà trọ cũ, với tầng trệt bằng đá xẻ và hai tầng trên bằng gỗ. Tuy nhiên, bục lễ đường ở phía xa vẫn chưa được xây lại; chỉ có lớp nền móng bảy cạnh là vẫn còn đó. Cơn giận dữ của Robert Baratheon dường như đã khiến những cư dân nơi đây không còn thiết tha với các vị tân thần.

Theon cũng thích những con thuyền hơn các vị thần. Giữa những cột buồm của vô số những con thuyền đánh cá, anh phát hiện ra một chiếc thuyền buôn của người Tyrosh đang dỡ hàng bên cạnh chiếc thuyền lớn nặng nề của người Ibben, thân thuyền được quét nhựa đường đen. Rất nhiều thuyền dài, ít nhất là năm mươi hay sáu mươi chiếc, đang đứng lố nhố ngoài biển hoặc nằm trên bờ biển đầy đá cuội về phía bắc. Một số cánh buồm có hình trang trí của cư dân đến từ những hòn đảo khác: mặt trăng máu của gia tộc Wynch, chiếc tù và chiến của Lãnh chúa Goodbrother, và Nhà Harlaw với chiếc lưỡi hái bạc. Theon tìm kiếm chiếc thuyền Im Lặng của ông chú Euron. Anh chẳng thấy có dấu vết gì của con thuyền đỏ mỏng manh đó, nhưng lại thấy chiến thuyền Thủy Quái Vĩ Đại của cha anh, với mũi thuyền được trang trí bằng một mũi sắt xám hình con thủy quái, đúng như cái tên của nó.

Chẳng lẽ Lãnh chúa Balon biết anh trở về và đã ra lệnh kéo cờ của Nhà Greyjoy lên? Tay anh lại lần vào bên trong áo choàng, chạm vào chiếc bao nhỏ bằng vải dầu. Chẳng có ai biết về bức thư này ngoài Robb Stark; bọn họ không ngu ngốc để tin tưởng giao những bí mật của mình cho một con chim. Và Lãnh chúa Balon cũng vậy. Có thể ông ấy đoán được tại sao con trai ông ta lại trở về sau một thời gian dài như vậy, rồi cũng dựa theo đó mà hành động.

Suy nghĩ đó làm anh không vui. Cuộc chiến của cha anh đã kết thúc từ lâu. Bây giờ là thời

khắc của Theon – là kế hoạch của anh, vinh quang của anh, và là thời khắc đỉnh cao của anh. Nhưng nếu những con thuyền dài kia đều chở quân đội thì...

Có lẽ cha anh quá cẩn trọng thôi, Theon ngẫm nghĩ. Một nước phòng ngự để đề phòng chiến tranh diễn ra trên biển. Bản tính của người già là cẩn trọng. Giờ cha anh đã già, và ông chú Victarion - người chỉ huy Hạm Đội Sắt - cũng vậy. Thế nhưng chú Euron thì khác, nhưng có vẻ lúc này Im Lặng không đậu trên bến cảng. Chẳng vấn đề gì, Theon tự nhủ. Nếu vậy ta lại càng có thể tấn công nhanh chóng hơn.

Khi Myraham tiến vào bờ, Theon không ngừng đi lại trên boong tàu, quan sát bờ biển. Anh không nghĩ sẽ gặp Lãnh chúa Balon ở bến, nhưng chắc chắn cha anh sẽ cử ai đó ra đón. Quản gia Sylas Sourmouth, Lãnh chúa Botley, hoặc thậm chí Dagmer Hàm Ếch. Thật tốt nếu lại được nhìn thấy khuôn mặt già nua gớm ghiếc của Dagmer một lần nữa. Chắc chắn họ phải biết chút gì đó về việc anh trở về. Robb đã gửi đi vài con quạ từ Riverrun, và khi họ không nhìn thấy một con thuyền dài nào ở Seagard, Jason Mallister đã gửi chính những con chim của ông ta đến Pyke, để đề phòng những con chim của Robb đi lạc.

Thế nhưng anh chẳng nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc nào, không có tên lính canh nào chờ đợi để hộ tống anh từ Lordsport về Pyke, chỉ có đám thường dân đang bận rộn với công việc của họ. Đám người bốc dỡ vần từng thùng rượu từ thuyền buôn của Tyrosh xuống, dân chài rao bán cá, và trẻ em chạy nhảy nô đùa. Một thầy tu trong chiếc áo choàng hình nước biển của Thần Chết Đuối đang dẫn hai con ngựa đi dọc bờ biển đá, trong khi đó từ phía trên, một người phụ nữ nhếch nhác ngó ra từ cửa sổ phòng trọ, cất tiếng gọi các thủy thủ của thuyền Ibben đi qua.

Một vài lái buôn ở Lordsport đã tụ tập trước thuyền của anh. Họ cất tiếng hỏi khi thuyền Myraham đang được buộc neo. “Chúng tôi đến từ Oldtown,” vị thuyền trưởng nói vọng xuống, “đem theo táo, cam và rượu từ Arbor, cùng với lông chim từ Đảo Summer. Tôi còn có tiêu, da dệt, một súc đăng ten, gương từ Myr cho các quý bà, quý cô, một đôi đàn hạc bằng gỗ từ Oldtown với âm điệu ngọt ngào.” Chiếc ván cầu rung lên cọt kẹt dưới mỗi bước chân. “Và tôi còn đem người thừa kế của các người trở về này.”

Mọi người ở Lordsport nhìn Theon chăm chú với những ánh mắt vô cảm và đần độn, anh nhận ra rằng mọi người chẳng biết anh là ai. Điều đó làm anh tức giận. Anh ấn một đồng vàng vào tay vị thuyền trưởng. “Bảo người đem đồ xuống cho ta nhé.” Không đợi câu trả lời, anh bước xuống ván cầu.

“Chủ nhà trọ đâu,” anh quát, “Ta cần một con ngựa.”

“Tuân lệnh,” người đàn ông cúi đầu trả lời. Anh đã quên mất những cư dân của Quần Đảo Iron từng gan dạ như thế nào. “Vừa hay tôi cũng có một con. Ngài muốn đi đâu vậy?”

“Pyke.” Gã ngốc vẫn không biết anh là ai. Đáng lẽ anh nên mặc chiếc áo chẽn với hình con thủy quái thêu trên ngực.

“Ngài sẽ phải lên đường ngay để tới Pyke trước khi trời tối,” chủ nhà trọ nói. “Người của tôi sẽ đi cùng và chỉ đường cho ngài.”

“Không cần người của ngươi,” một giọng trầm vang lên, “và cũng chẳng cần ngựa. Ta sẽ đưa cháu trai ta về lâu đài của cha nó.”

Người nói câu đó là vị thầy tu mà anh nhìn thấy đang dẫn những con ngựa đi trên bờ biển. Khi ông ta tiến đến, đám thường dân quỳ gối, và Theon nghe thấy chủ nhà trọ lẩm bẩm “Damphair.”

Cao và gầy, với đôi mắt đen hung tợn và cái mũi khoằm, vị thầy tu mặc một chiếc áo choàng có vằn xanh lục, xám và xanh dương, những màu sắc của Thần Chết Chìm. Một bao da đựng nước được treo dưới cánh tay ông ta bằng một chiếc dây da, và những sợi dây bằng tảo biển khô được bện lên mái tóc đen dài đến thắt lưng và bộ râu rậm rạp của ông ta.

Một ký ức tràn về trong Theon. Ở một trong số những bức thư cụt lủn gửi cho anh, Lãnh chúa Balon đã viết rằng người em trai nhỏ nhất của ông bị nhấn chìm trong một cơn bão, và trở nên mộ đạo sau khi được an toàn dạt vào bờ.

"Chú Aeron?" anh đoán.

"Theon," vị thầy tu trả lời. "Cha cháu sai ta đến đón cháu. Lại đây nào."

"Chờ cháu một chút." Anh quay lại phía chiếc thuyền Myraham. "Đồ đạc của ta," anh nói với vị thuyền trưởng.

Một thủy thủ đưa xuống cây cung lớn bằng gỗ thông đỏ và ống tên, nhưng túi quần áo của anh thì được con gái của viên thủy thủ đưa xuống. "Lãnh chúa của em." Mắt cô gái đỏ hoe. Khi anh nhận túi đồ, cô gái định ôm lấy anh, ngay trước mặt cha cô, ông chú thầy tu của Theon và một nửa cư dân trên đảo.

Theon khéo léo tránh sang một bên. "Cảm ơn nàng."

"Xin ngài," cô nói, "Em rất yêu ngài, lãnh chúa của em."

"Ta phải đi rồi." Anh bước nhanh theo ông chú, người đã đứng sẵn dưới chân cầu tàu. Theon sải chân bước hơn một chục bước dài để theo kịp ông ta. "Cháu lại không chủ ý tìm chú. Sau mười năm, cháu cứ nghĩ cha mẹ cháu sẽ tự mình ra đón, hoặc cử Dagmer ra với một tên lính gác."

"Cháu không có quyền đặt câu hỏi với những mệnh lệnh của Lãnh chúa Reaper của vùng Pyke." Điệu bộ của vị thầy tu thật lạnh lùng, chẳng giống với những gì trong ký ức Theon một chút nào. Aeron Greyjoy từng là người tốt bụng, hòa nhã nhất trong số các chú của anh, ông cũng cẩu thả, hay cười, thích hát hò, bia rượu và phụ nữ. "Còn Dagmer, gã Hàm Ếch đó đang tới Old Wyk theo mệnh lệnh của cha cháu để kích động nhà Stonehouse và nhà Drumm."

"Để làm gì? Sao những con thuyền dài lại chở đầy binh lính?"

"Thế nếu không thì thuyền dài dùng để làm gì?" Chú anh đã buộc những con ngựa lại trước cửa nhà trọ bên mép nước. Khi họ tới nơi, ông quay lại với Theon. "Hãy nói thật cho ta, cháu trai. Giờ cậu có đang thờ thần sói hay không?"

Theon dường như chẳng bao giờ cầu nguyện, nhưng đó không phải là một điều nên thú nhận với một thầy tu, dù đó là em trai ruột của cha anh. "Ned Stark thờ một cái cây. Nhưng cháu không quan tâm đến các vị thần của nhà Stark."

"Tốt. Quỳ xuống."

Mặt đất đầy bùn và sỏi đá. "Chú, cháu…"

"Quỳ. Hay là giờ cháu đã quá kiêu kỳ, một lãnh chúa của đất liền hạ cố đến với chúng ta?"

Theon quỳ xuống. Anh có mục đích khi đến đây, và có thể cần sự giúp đỡ của Aeron để đạt được điều đó. Để có một chiếc vương miện thì một chút bùn đất và phân ngựa dính trên quần cũng không sao, anh nghĩ vậy.

“Cúi đầu xuống.” Nhấc chiếc túi bằng da lên, chú anh mở chiếc nút và đổ một dòng nước biển nhỏ từ trong túi lên đầu Theon. Nó làm ướt hết tóc anh chảy qua trán, vào mắt Theon. Một dòng nước chảy xuống má, dòng nhỏ hơn luồn dưới áo khoác và áo chẽn xuống lưng khiến anh lạnh xương sống. Muối mặn làm mắt anh cay xè, anh phải cố gắng hết sức để không kêu lên. Anh có thể nếm được vị của biển trên môi. “Hãy để Theon, người đầy tớ của ngài được sinh ra một lần nữa từ biển cả, giống như ngài vậy,” Aeron Greyjoy ngâm nga. “Hãy phù hộ cho cậu ta bằng muối biển, phù hộ cho cậu ta bằng sỏi đá, và phù hộ cho cậu ta bằng kiếm thép. Cháu trai, cháu có còn nhớ những lời đó không?”

“Những thứ đã chết thì không thể chết một lần nữa,” Theon nhớ lại.

“Những thứ đã chết thì không thể chết một lần nữa,” chú anh nhắc lại, “mà nổi dậy mạnh mẽ và dữ dội hơn. Đứng yên.”

Theon đứng yên, chớp chớp để muối theo ra cùng nước mắt. Không nói một lời nào, chú anh đóng nắp bình nước, cởi dây buộc ngựa và leo lên. Theon cũng làm theo. Họ lên đường cùng nhau, bỏ lại nhà trọ và bến cảng ở đằng sau, đi qua lâu đài của Lãnh chúa Botley và tiến đến ngọn đồi sỏi đá. Vị thầy tu yên lặng suốt cả quãng đường.

“Nửa cuộc đời cháu đã xa nhà,” Theon cuối cùng cũng lên tiếng. “Liệu những hòn đảo có thay đổi không nhỉ?”

“Đàn ông đánh cá, trồng trọt, và chết. Phụ nữ sinh đẻ trong đau đớn, rồi cũng chết. Đêm nối ngày. Gió và thủy triều vẫn vậy. Những hòn đảo vẫn giống như khi vị thần của chúng ta tạo ra nó.”

Ông ấy đã trở nên thật tàn nhẫn, Theon nghĩ. “Cháu sẽ gặp mẹ và chị cháu ở Pyke chứ?”

“Không. Mẹ cháu đang ở Harlaw cùng chị gái. Ở đó đỡ lạnh hơn, vì những cơn ho làm phiền bà ấy. Chị gái cháu đã đưa thuyền Gió Đen tới Great Wyk, mang theo những thông điệp từ cha cậu, và còn lâu nữa mới trở về.

Theon biết Gió Đen là thuyền dài của Asha. Anh đã không gặp chị gái suốt mười năm, nhưng đó là tất cả những gì anh biết về chị ấy. Thật kỳ cục khi chị ấy đặt tên con thuyền như vậy, vì Robb Stark có một con sói tên là Gió Xám. “Stark có màu xám, và Greyjoy có màu đen,” anh mỉm cười lẩm bẩm, “nhưng dường như cả hai chúng ta đều là gió.”

Vị thầy tu không đáp lại.

“Vậy còn chú thì sao?” Theon hỏi. “Hồi cháu bị bắt khỏi Pyke, chú chưa làm thầy tu. Cháu vẫn nhớ chú đứng lên bàn với một chiếc cốc sừng trên tay và ca những bài ca cổ.”

“Khi đó ta còn trẻ và kiêu ngạo,” Aeron Greyjoy nói, “nhưng biển cả đã cuốn trôi sự phù phiếm và lòng tự phụ của ta. Người đó đã chết đuối rồi, cháu trai ạ. Phổi ông ta tràn đầy nước biển, và những con cá giúp cho ông ta sáng mắt. Khi tỉnh dậy, ta nhìn mọi thứ hết sức rõ ràng.”

Ông ta vừa khó ưa, lại vừa điên rồ nữa. Theon thích những gì anh nhớ về một Aeron Greyjoy ngày xưa. “Thưa chú, tại sao cha cháu lại triệu tập quân đội và cho thuyền ra khơi?”

“Chắc chắn về đến Pyke ông ấy sẽ nói cho cậu.”

“Cháu muốn biết kế hoạch của ông ấy ngay bây giờ.”

“Từ ta ư? Cháu sẽ không được nghe đâu. Chúng ta không được tiết lộ điều này với bất kỳ ai.”

“Ngay cả cháu?” Theon thoáng một tia giận dữ. Anh từng chỉ huy quân chiến đấu, đi săn với

nhà vua, giành vinh quang trong các cuộc đấu ngựa, cưỡi ngựa cùng Brynden Cá Đen và Greatjon Umber, chiến đấu trong rừng Whispering, ăn nằm với bao nhiêu đàn bà không kể xiết, vậy mà chú anh vẫn đối xử với anh như với một đứa trẻ lên mười. "Nếu cha cháu đang chuẩn bị cho chiến tranh thì cháu cần phải biết. Cháu không phải là 'bất kỳ ai,' cháu là người kế thừa của Pyke và Quần Đảo Iron."

"Chuyện đó thì phải xem đã."

Lời nói của ông như cái tát vào mặt anh. "Để xem đã? Các anh trai cháu đều đã chết. Và cháu là con trai duy nhất còn sống sót của cha cháu."

"Chị cháu vẫn sống đấy thôi."

Asha, anh hoang mang nghĩ. Chị lớn hơn Theon ba tuổi, nhưng... "Một phụ nữ chỉ có quyền thừa kế nếu không có người đàn ông nào kế thừa trực tiếp," anh lớn giọng. "Cháu sẽ không để người khác chiếm đoạt quyền lực đầu, cháu cảnh cáo chú như vậy."

Chú anh lẩm bẩm. "Cháu dám cảnh báo một bề tôi của Thần Chết Chìm ư, cậu bé? Cháu đã quên khá nhiều đấy. Và cháu là một tên đại ngốc nếu tin rằng cha cháu sẽ giao những hòn đảo thiêng này vào tay một người Nhà Stark. Giờ thì im lặng đi. Chuyến đi đã đủ dài mà không cần đến những lời lèm bèm của cháu."

Theon im lặng, mặc dù không thể không suy nghĩ. Vậy đấy. Cứ như thể mười năm ở Winterfell có thể biến anh thành người Nhà Stark. Lãnh chúa Eddard đã nuôi anh khôn lớn cùng với những đứa con của ông, nhưng Theon chưa bao giờ là một trong số chúng. Cả tòa lâu đài, từ phu nhân Stark cho đến những thằng bé rửa bát đĩa trong bếp, đều biết anh là con tin bị bắt để trả giá cho hành động tốt đẹp của cha anh, và theo đó mà đối xử với anh. Thậm chí gã con hoang Jon Snow còn được đối xử tốt hơn.

Lãnh chúa Eddard đã cố gắng làm tròn bổn phận một người cha hết lần này đến lần khác, nhưng với Theon, ông vẫn luôn là người đã đem máu và lửa tới Pyke và bắt anh phải xa nhà. Khi là một cậu nhóc, anh đã sống trong sợ hãi trước khuôn mặt nghiêm khắc và thanh kiếm đen vĩ đại của Stark. Vợ ông ta thậm chí còn xa cách và hay ngờ vực hơn.

Còn với các con của họ, những đứa bé nhất vẫn là những đứa bé còn oe oe khóc trong suốt những năm tháng anh sống ở Winterfell. Chỉ có Robb và Jon Snow, người anh em cùng cha khác mẹ có xuất thân tầm thường, là đủ trưởng thành để anh phải chú ý. Gã con hoang là một cậu bé rầu rĩ, có một chút đố kỵ với dòng dõi cao quý của Theon và cách mà Robb đối xử với anh. Còn với Robb, Theon thực sự đã để lại những ảnh hưởng nhất định, như một người anh đối với em trai... nhưng giờ tốt nhất không nên nhắc đến điều đó. Ở Pyke, dường như những cuộc chiến cũ vẫn đang âm ỉ. Điều đó cũng không khiến anh ngạc nhiên. Quần Đảo Iron sống trong quá khứ, thực tại quá khó khăn và cay đắng để có thể chịu đựng. Ngoài ra, cha và các chú hắn đều đã già, các lãnh chúa ngày xưa cũng vậy. Họ đem theo mối thù truyền kiếp cũ rích đó xuống địa ngục, không quên điều gì và càng không tha thứ điều gì.

Những người nhà Mallister, bạn đồng hành của anh trên đường từ Riverrun đến Seagard cũng vậy. Patrek Mallister không phải là một gã bạn tồi; họ có chung sở thích về gái gú, rượu chè, và buôn chuyện. Nhưng khi Lãnh chúa già Jason thấy người thừa tự của mình trở nên thích anh bạn đồng hành Theon quá mức, ông ta đã đem theo Patrek bên cạnh để nhắc cậu ta rằng thành Seagard được xây để giúp bờ biển chống lại những kẻ cướp phá từ Quần Đảo Iron, và Nhà Greyjoy ở Pyke là một trong những tên chủ đạo. Tháp Binh Boong của bọn họ được đặt tên theo chiếc chuông đồng vĩ đại, thường rung lên để kêu gọi cư dân trong thành và nông dân chạy vào lâu đài trú ẩn khi những chiếc thuyền dài lấp ló tiến đến từ đường chân trời phía tây.

"Ông ấy chẳng cần biết cái chuông đó chỉ kêu một lần duy nhất trong vòng ba trăm năm,"

Patrek kể cho Theon nghe về lời cảnh cáo cha mình vào ngày hôm sau khi đang ngồi uống rượu táo cùng Theon.

"Đó là khi anh trai tôi tấn công Seagard," Theon nói. Lãnh chúa Jason đã giết chết Rodrik Greyjoy bên dưới bức tường thành, và ném xác anh ta ra biển. "Cha cậu chắc chắn không biết Rodrik là người thế nào nên mới nghĩ ta mang mối thù hằn với ông ấy vì điều đó."

Vừa chạy tới bên cô vợ trẻ đa tình của một người chủ cối xay người quen của Patrek, hai người họ vừa cười nói với nhau. Ước gì Patrek đang ở đây với ta. Dù là người nhà Mallister hay không, cậu ta cũng là người bạn đồng hành tử tế hơn nhiều so với ông thầy tu già khó ưa này. Chú Aeron tốt bụng ngày xưa giờ đã biến thành con người như vậy đấy.

Họ cưỡi ngựa lên cao dần, cao dần, tới những ngọn đồi trọc đầy sỏi đá. Biển nhanh chóng khuất xa tầm mắt, mặc dù mùi mặn của muối vẫn còn rất đậm trong không khí ẩm. Họ vẫn tiến lên, qua một mảnh đất chăn cừu nhỏ và một khu mỏ bỏ hoang. Ông chú Aeron sùng đạo này không có mấy chuyện để nói. Họ đi cùng nhau trong sự yên lặng đến đáng sợ. Cuối cùng Theon cũng không thể chịu đựng thêm được nữa. "Robb Stark giờ là Lãnh chúa của Winterfell," anh nói.

"Con sói nào mà chẳng giống nhau," Aeron trả lời.

"Robb đã tạo phản trước Ngai Sắt và tự phong là Vua Phương Bắc. Và chiến tranh nổ ra."

"Những con quạ của vị học sĩ bay qua biển nhanh như tên bắn. Tin tức này đã cũ rích rồi."

"Nó mở ra một ngày mới đấy, chú ạ."

"Mỗi buổi sáng đều mở ra một ngày mới, chẳng khác gì ngày cũ cả."

"Ở Riverrun, người ta sẽ nói khác. Họ nói ngôi sao chổi đỏ là điềm báo hiệu một thời đại mới. Một thông điệp từ các vị thần."

"Đó là một dấu hiệu," vị thầy tu đồng ý, "nhưng từ vị thần của chúng ta chứ không phải của họ. Đó là thanh gươm đang cháy, giống như của tổ tiên chúng ta vẫn dùng ngày xưa. Đó là lửa mà Thần Chết Đuối đem lên từ biển cả, và nó báo hiệu thủy triều lên. Đã đến lúc chúng ta phải giăng buồm và tiến vào thế giới với lửa và gươm, như vị thần của chúng ta đã làm." Theon mỉm cười. "Cháu hoàn toàn đồng ý."

"Một người đồng ý với thần linh cũng giống như một giọt mưa đồng ý với cơn bão vậy."

Rồi một ngày giọt mưa này sẽ trở thành hoàng đế đấy, ông già ạ. Theon đã chịu đựng vẻ u ám của ông chú khá đủ rồi. Anh thúc ngựa đi vượt lên trên, với nụ cười trên môi.

Mặt trời sắp lặn khi họ tới tường thành của Pyke, một bức tường đá đen lớn hình trăng lưỡi liềm chạy từ vách đá này sang vách đá khác, với bốt gác cổng thành nằm ở chính giữa và ba tòa tháp vuông vắn ở mỗi bên. Theon vẫn còn nhìn thấy vết sẹo để lại bởi chiếc máy bắn đá của Robert Baratheon trên tường thành. Một tòa tháp mới ở phía nam đã mọc lên trên đống tàn tích, đá của nó xám hơn, và chưa bị bám địa y. Đó là nơi Robert cầm rìu chiến cùng Ned Stark chọc thủng tường thành, băng qua đống đổ nát và những xác người để tiến vào. Ngày đó Theon đứng trong Tháp Biển nhìn ra, và thỉnh thoảng trong những giấc mơ của mình, anh vẫn nhìn thấy những ngọn đuốc và nghe tiếng rầm rầm khi đoạn tường thành đổ xuống.

Những cánh cửa đã mở sẵn ra đón anh, chiếc khung lưới sắt gỉ sét được kéo lên. Những tên lính gác trên tường thành nhìn xuống với ánh mắt xa lạ khi thấy Theon Greyjoy rốt cuộc cũng trở về nhà.

Bên trong bức tường là khoảng năm mươi mẫu đất mênh mông giữa trời và biển. Ở đó có chuồng ngựa, cũi chó và rải rác các gian nhà phụ khác. Cừu và heo nằm rúc vào nhau trong những bãi rào, trong khi lũ chó được tự do chạy nhảy. Về phía nam là những vách đá, và cây cầu đá rộng dẫn sang Tháp Lớn. Theon có thể nghe thấy tiếng sóng xô khi nhảy xuống từ yên ngựa. Một cậu bé chăn ngựa đến và dắt con ngựa đi.

Hai đứa bé hốc hác và những người nô lệ nhìn anh với ánh mắt ngây ngô, nhưng anh không thấy bóng dáng cha anh đâu, cũng chẳng có ai anh nhớ được khi còn là một cậu bé. Một chuyến thăm nhà cay đắng và lạnh lẽo, anh thầm nghĩ.

Vị thầy tu không xuống ngựa. "Chú sẽ ở lại tối nay cùng dùng thịt với rượu mật ong chứ?"

"Ta được cử đi đón cháu. Và giờ cháu đã ở đây. Ta phải quay lại với công việc của thần linh." Aeron Greyjoy quay đầu và chậm chạp cưỡi ngựa ra, chui qua dãy đinh nhọn đầy bùn đất của chiếc khung lưới sắt.

Một bà già lưng còng trong chiếc váy màu xám kỳ quái tiến tới chỗ anh với vẻ đề phòng. "Thưa lãnh chúa, tôi được cử đến đây để dẫn ngài về phòng nghỉ."

"Theo lệnh của ai?"

"Của cha ngài ạ."

Theon cởi đôi găng tay ra. "Vậy thì bà biết ta là ai. Tại sao cha ta không ở đây để đón ta?"

"Ông ấy sẽ gặp ngài ở Tháp Biển, sau khi ngài đã được nghỉ ngơi sau chuyến đi dài."

Vậy mà ta đã tưởng Ned Stark là người lạnh lùng nhất. "Thế bà là ai?"

"Helya, người cai quản lâu đài này cho cha ngài."

"Sylas là quản gia ở đây. Họ gọi ông ta là Miệng Chua." Đến tận bây giờ, Theon vẫn nhớ cái mùi khó chịu trong hơi thở của ông già đó.

"Đã qua đời năm năm rồi, thưa ngài."

"Thế còn Maester Qalen, ông ấy đâu rồi?"

"Ông ấy an giấc ngoài biển. Bây giờ Wendamyr đang giữ những con quạ."

Cứ như thể ta là một người xa lạ ở đây vậy, Theon nghĩ. Chẳng có gì thay đổi, nhưng thực ra mọi thứ đều thay đổi. "Chỉ đường cho ta về phòng đi," anh ra lệnh. Khom lưng một cách khó nhọc, bà lão dẫn anh qua bãi đất tới chỗ cây cầu. Ít nhất thì nó cũng giống như trong trí nhớ của anh, những viên đá cổ kính trơn bóng do bụi nước và phủ lốm đốm địa y, biển tung bọt trắng xóa dưới chân họ như một con vật hoang dã khổng lồ, cơn gió biển như túm lấy quần áo họ.

Lần nào nghĩ đến việc về nhà anh cũng tưởng tượng ra hình ảnh anh trở về căn phòng ngủ ấm áp của mình trong Tháp Biển, nơi anh ngủ khi còn bé. Nhưng thay vào đó, bà lão dẫn anh vào Tháp Máu. Những căn phòng ở đây rộng hơn và được trang bị đồ đạc tốt hơn, nhưng lạnh lẽo và ẩm ướt. Theon được sắp xếp ở trong căn phòng giá lạnh, với trần nhà cao đến mất hút trong bóng tối lờ mờ. Theon sẽ thấy ấn tượng hơn nếu anh không biết rằng đây chính là những căn phòng khiến tòa tháp này được đặt tên như vậy. Một ngàn năm trước, các con trai của Vua Sông Nước đã bị giết ở đây, họ bị chém thành từng mảnh ngay trên giường, để các mảnh nhỏ đó được gửi đến cho cha họ ở đất liền.

Nhưng người nhà Greyjoy chưa bao giờ bị giết ở Pyke, trừ một trường hợp duy nhất là anh trai của Theon, và cả hai người anh đều đã qua đời. Không phải vì sợ ma mà anh buồn chán nhìn xung quanh. Những tấm rèm đã mốc xanh lè, trong khi đệm nằm bốc mùi và xẹp xuống, chiếc chiếu cói cũ mòn và dễ vỡ. Đã bao năm nay căn phòng này không được mở ra. Không khí ẩm ướt len lỏi vào đến tận xương tủy. "Ta muốn có một chậu nước nóng và lửa để sưởi," anh nói với bà già. "Hãy đốt lò than trong các phòng khác nữa để xua tan bớt lạnh giá. Và hãy lập tức cử người vào đây để thay những cái chiếu này."

"Vâng thưa ngài." Bà lão đi ra.

Một lúc sau, họ đem nước nóng vào cho anh. Nước chỉ hơi âm ấm và nguội đi nhanh chóng, đó là nước biển và chỉ được dùng để rửa sạch bụi bẩn trên mặt, tóc và tay anh sau khi đi một quãng đường dài. Trong khi hai nô lệ nhóm lò than, Theon cởi bộ quần áo bẩn đi đường và mặc quần áo mới để đi gặp cha. Anh chọn đôi bốt bằng da đen mềm, quần ống túm bằng len lông cừu màu xám bạc và một chiếc áo chẽn nhung đen với hình con thủy quái màu vàng, biểu tượng của Nhà Greyjoy thêu trên ngực áo. Quanh cổ anh là một sợi dây chuyền vàng mảnh dẻ, trên lưng là chiếc thắt lưng bằng da trắng. Anh đeo con dao găm ở một bên hông và một thanh trường kiếm phía bên kia, trong bao kiếm kẻ sọc vàng đen. Rút con dao ra, anh thử lưỡi dao với ngón tay cái, lôi một hòn đá mài từ chiếc túi ở thắt lưng ra và mài vài nhát. Anh rất tự hào với bản thân vì có thể giữ cho vũ khí của mình sắc bén. "Khi quay về, ta muốn có một căn phòng ấm áp và chiếc chiếu sạch sẽ," anh cảnh báo với các nô lệ rồi lôi ra một đôi găng tay đen bằng vải lụa, được trang trí với những họa tiết thanh tú bằng chỉ màu vàng.

Theon trở lại Tháp Lớn qua lối đi bộ lát đá, tiếng bước chân của anh vọng lại hòa lẫn với tiếng sóng biển gầm gào bên dưới. Để tới được Tháp Biển, tòa tháp ngự trên cột đá vặn vẹo, anh phải đi qua ba cây cầu nữa, chiếc cầu sau lại hẹp hơn chiếc trước. Chiếc cầu cuối cùng được làm bằng dây thừng và gỗ, cơn gió biển mặn mòi khiến nó lắc lư, tròng trành dưới chân như một sinh vật sống. Tim Theon như bắn ra ngoài khi anh đi được đến giữa cầu. Sâu thẳm bên dưới, những con sóng biển ném lên từng cột nước cao khi chúng xô vào đá. Khi còn nhỏ, anh thường chạy qua cây cầu này, ngay cả trong đêm tối. Những cậu nhóc thường tin rằng chẳng có gì có thể làm đau chúng, anh thầm nghĩ. Nhưng những người lớn thì hiểu biết hơn.

Cánh cửa làm bằng gỗ xám với tay nắm bằng sắt, Theon thấy nó được cài từ phía trong. Anh dùng nắm đấm nện lên đó, và rủa thầm khi một mảnh vỡ làm rách chiếc găng tay của anh. Cánh cửa gỗ đã ẩm mốc và những quả đấm bằng sắt cũng đã gỉ sét.

Sau một hồi, cánh cửa được mở ra từ bên trong bởi một tên lính gác trong tấm giáp che ngực và mũ bảo hiểm bằng sắt đen. "Ngài là con trai lãnh chúa?"

"Tránh ra, nếu không ta sẽ cho ngươi biết ta là ai đấy." Tên lính gác tránh sang một bên. Theon leo những bậc thang xoáy ốc tiến vào trong. Anh thấy cha anh đang ngồi bên cạnh một lò than, chiếc áo choàng bằng da lông hải cẩu trùm lên người ông từ chân lên đến tận cằm. Nghe tiếng đế bốt nện trên đá, vị lãnh chúa của Quần Đảo Iron ngước mắt lên nhìn cậu con trai cuối cùng còn sống của mình. Trông ông ấy còn nhỏ bé hơn trong tưởng tượng của Theon. Và gầy hốc hác. Balon Greyjoy vẫn luôn gầy, nhưng giờ đây cứ như thể các vị thần đã cho ông vào một cái vạc và lóc hết thịt ra khỏi xương, cho đến khi chẳng còn lại gì ngoài da và tóc. Ông có khung xương nhỏ và mảnh dẻ, nhưng khuôn mặt cứng đanh như đá lửa. Đôi mắt ông cũng vậy, đen và sắc, nhưng thời gian và những cơn gió biển đã biến tóc ông thành màu xám của biển mùa đông, đây đó rải rác những con sóng bạc. Khi được cởi ra, mái tóc dài quá thắt lưng.

"Chín năm, đúng không nhỉ?" Lãnh chúa Balon cuối cùng cũng lên tiếng.

"Mười," Theon vừa trả lời, vừa tháo đôi găng bị rách ra khỏi tay.

"Chúng đem đi một thằng nhóc," cha anh nói. "Và giờ ngươi là gì?"

“Một người đàn ông,” Theon trả lời. “Là dòng dõi, là người kế thừa của cha.”

Lãnh chúa Balon lẩm bẩm. “Chúng ta sẽ chờ xem.”

“Cha sẽ thấy,” Theon hứa hẹn.

“Ngươi nói mười năm. Thời gian lão Stark giữ ngươi cũng lâu bằng ta. Và giờ ngươi đến với tư cách là sứ giả của hắn.”

“Không phải của ông ấy,” Theon nói. “Lãnh chúa Eddard đã chết rồi, bị chặt đầu bởi hoàng hậu nhà Lannister.”

“Chúng đều đã chết, Stark và lão Robert đó, kẻ đã phá hỏng bức tường thành của ta với những viên đá của hắn. Ta đã thề ta phải sống để chứng kiến chúng xuống mồ, và ta đã làm được điều đó.” Ông ta nhăn nhó. “Tuy nhiên sự lạnh lẽo và ẩm ướt vẫn làm các khớp xương của ta đau nhức, giống như khi bọn chúng còn sống. Như vậy thì có ích gì?”

“Có đấy.” Theon tiến đến gần hơn. “Con đem theo một lá thư…”

“Ned Stark cho ngươi ăn mặc như thế à?” cha anh xen vào, liếc nhìn hắn từ đầu tới chân.

“Hắn rất thích thú khi cho ngươi mặc nhung lụa, và biến ngươi thành con gái cưng của hắn đúng không?”

Theon cảm thấy máu đang dồn lên mặt. “Con không phải con gái của ai hết. Nếu cha không thích y phục của con, con sẽ thay nó.”

“Ngươi sẽ phải thay.” Vứt bộ lông thú sang một bên, Lãnh chúa Balon gắng mình đứng dậy. Ông ấy không cao như trong trí nhớ của Theon. “Thứ trang sức rẻ tiền quanh cổ ngươi – nó được mua bằng vàng hay sắt?”

Theon chạm vào sợi dây chuyền vàng. Anh đã quên mất. Đã quá lâu rồi... theo Phong Tục Cũ, phụ nữ có thể đeo trên người trang sức được mua bằng tiền đồng, nhưng một chiến binh chỉ đeo những đồ trang sức lấy được từ xác kẻ địch được giết bởi chính tay người đó. Như thế gọi là “trả giá bằng sắt”.

“Mặt ngươi đỏ lên như một đứa con gái vậy, Theon. Ta vừa hỏi đó. Ngươi mua nó bằng tiền vàng, hay ‘trả giá bằng sắt’?”

“Bằng vàng,” Theon thú nhận.

Cha anh sờ những ngón tay lên chiếc dây chuyền và giật nó thật mạnh, đến nỗi Theon tưởng như cổ anh sẽ đứt rời nếu sợi dây không bung ra trước. “Con gái ta đã lấy được một cái rìu cho người yêu,” Lãnh chúa Balon nói. “Ta sẽ không để con trai mình trang điểm như một con điếm.” Ông ném sợi dây chuyền đứt vào lò lửa, và nó trượt xuống khe giữa những viên than. “Đúng như điều ta e sợ. Đất liền đã làm ngươi yếu đuối, và nhà Stark đã biến ngươi thành một trong số chúng.”

“Cha nhầm rồi. Ned Stark là người cai ngục của con, nhưng dòng máu của con vẫn là muối và sắt.”

Lãnh chúa Balon quay sang hơ đôi tay gầy guộc trên lò lửa. “Nhưng chó con nhà Stark cử ngươi đến đây như một con quạ lành nghề, và đem theo thông điệp nhỏ của hắn.”

“Trong bức thư con mang theo không có gì là nhỏ bé cả,” Theon nói, “và lời đề nghị của cậu ta chính là do con gợi ý.”

“Thằng nhóc vua sói đó hỏi ý kiến ngươi à?” Thông tin đó dường như khiến Lãnh chúa Balon dễ chịu hơn.

“Đúng, cậu ta hỏi con. Con đã đi săn cùng cậu ta, luyện tập cùng cậu ta, chia sẻ thịt và rượu mật ong với cậu ta, và chiến đấu bên cạnh cậu ta. Con đã có được lòng tin của cậu ấy. Cậu ta kính trọng con như một người anh trai, cậu ta…”

“Không.” Cha anh trỏ một ngón tay vào mặt anh. “Không phải ở đây, không phải ở Pyke này, không được để ta nghe thấy, ngươi không được coi hắn là anh em, hắn là con của người đã giết chết hai người anh thực sự của ngươi. Hay ngươi đã quên mất Rodrik và Maron, những người anh cùng huyết thống của mình rồi?”

“Con không quên điều gì cả.” Thực sự thì Ned Stark không giết ai trong số hai người anh của anh. Rodrik bị giết bởi Lãnh chúa Jason Mallister ở Seagard, Maron bị tiêu diệt trong đống đổ nát của tòa cổ tháp phía nam... nhưng Stark cũng sẽ kết liễu họ nhanh gọn không kém, nếu chiến tranh đưa đẩy khiến họ giáp mặt nhau. “Con vẫn nhớ các anh trai mình rất rõ,” Theon nhấn mạnh. Hầu hết anh nhớ về những cú đấm khi say xỉn của Rodrik, những câu nói đùa ác nghiệt và những lời nói dối bất tận của Maron. “Con cũng nhớ khoảng thời gian khi cha làm vua nữa.” Anh lấy bức thư của Robb ra và giơ lên phía trước. “Đây, hãy đọc nó... thưa bệ hạ.”

Lãnh chúa Balon bẻ dấu niêm phong và mở tấm giấy da ra. Đôi mắt đen của ông ta liếc qua liếc lại.

“Như vậy thằng nhóc sẽ cho ta đội vương miện lần nữa,” ông nói, “và tất cả những gì ta cần làm là tiêu diệt những kẻ thù của hắn.” Đôi môi mỏng của ông cong lên thành một nụ cười.

“Hiện nay Robb đang chiến đấu ở Golden Tooth,” Theon nói. “Một khi nó sụp đổ, cậu ta sẽ vượt qua những ngọn đồi chỉ trong một ngày. Quân đội của Lãnh chúa Tywin đang ở Harrenhal, cách xa vùng phía tây. Sát Vương đang bị bắt giữ tại Riverrun. Chỉ có Ser Stafford Lannister và đội quân non trẻ mà cậu ấy mới tuyển là ở lại để chiến đấu với Robb ở phía tây. Ser Stafford sẽ ở giữa quân đội của Robb vàLannisport, điều đó có nghĩa là thành phố sẽ không được bảo vệ khi chúng ta tiến vào bằng đường biển. Nếu các vị thần phù hộ chúng ta, ngay cả Casterly Rock cũng sẽ thất bại trước khi người nhà Lannisters nhận ra chúng ta đã chiến thắng.”

Lãnh chúa Balon lầm bầm. “Casterly Rock chưa bao giờ thất thủ.”

“Cho đến giờ.” Theon mỉm cười. Và điều đó sẽ ngọt ngào biết bao.

Cha anh không đáp lại nụ cười đó. “Và đây là lý do tại sao Robb Stark cho ngươi về với ta, sau bằng đó thời gian? Để ngươi có thể thuyết phục ta tham gia kế hoạch này của hắn?”

“Đây là kế hoạch của con, không phải của Robb,” Theon tự hào nói. Của con, cũng như chiến thắng sẽ thuộc về con, và vương miện cũng vậy. “Con sẽ tự mình dẫn quân đi, nếu cha đồng ý. Và con muốn cha hãy tặng cho con Casterly Rock như một phần thưởng, sau khi chúng ta chiếm được nó từ tay người nhà Lannisters.” Với thành Rock, anh có thể giữ Lannisport và vùng đất vàng ở phía tây. Điều đó đồng nghĩa với những sức mạnh và của cải mà Nhà Greyjoy chưa biết đến bao giờ.

“Ngươi yêu cầu phần thưởng quá hậu hĩnh cho một tin tức và vài dòng chữ vội vàng.” Cha anh đọc lại bức thư một lần nữa. “Thằng chó con đó không nói gì đến phần thưởng cả. Chỉ có ngươi nói thay hắn, ta phải nghe theo, và cho hắn những chiếc thuyền cùng với quân đội của ta. Đổi lại, hắn sẽ cho ta một chiếc vương miện.” Đôi mắt rực lửa của ông liếc lên nhìn cậu con trai. “Hắn sẽ cho ta một chiếc vương miện,” ông nhắc lại, giọng ông trở nên đanh thép.

“Một cách lựa chọn từ ngữ kém cỏi, điều đó có nghĩa là…”

“Ý nghĩa của nó được viết ra rồi đấy. Thằng nhóc sẽ cho ta một chiếc vương miện. Và cái gì được cho thì cũng có thể bị lấy lại.” Lãnh chúa Balon vứt bức thư vào lò lửa, bên trên chiếc vòng cổ. Mảnh giấy da quăn queo, đen lại rồi bùng cháy.

Theon kinh ngạc. “Cha điên rồi sao?”

Cha tặng anh một cái tát hằn lên má. “Cẩn thận cái lưỡi đấy. Giờ ngươi không ở Winterfell, và ta không phải thằng nhóc Robb mà ngươi nói với ta bằng giọng như vậy. Ta là người nhà Greyjoy, Lãnh chúa Reaper của vùng Pyke, Vua của Muối và Đá, con trai của Gió Biển và chẳng ai cho ta một cái vương miện cả. Ta trả giá bằng sắt. Ta sẽ tự lấy được vương miện, như Urron Tay Đỏ từng làm năm nghìn năm trước.”

Theon lùi lại để tránh cơn thịnh nộ đột ngột trong giọng nói của cha anh. “Vậy thì lấy nó đi,” má anh vẫn còn tê tê. “Cha cứ tự nhận là Vua của Quần Đảo Iron đi, chẳng ai quan tâm đâu... cho đến khi chiến tranh kết thúc, và kẻ thắng trận sẽ nhìn quanh mới phát hiện ra một lão già ngu ngốc ngồi trên bờ biển với cái vương miện sắt trên đầu.”

Lãnh chúa Balon cười lớn. “À, ít nhất ngươi cũng không phải là một con quạ. Lão già ngu ngốc ư? Ngươi nghĩ ta triệu tập thuyền để nhìn chúng lắc lư ngoài cảng chắc? Ta muốn đánh chiếm một vương quốc bằng lửa và kiếm… nhưng không phải từ phía tây, và cũng không phải dưới mệnh lệnh của thằng nhóc tự xưng là Vua Robb. Casterly Rock quá mạnh, và Lãnh chúa Tywin thì quá gian xảo. Đúng vậy, chúng ta có thể chiếm được Lannisport, nhưng sẽ không thể giữ được nó. Không. Ta thèm một món béo bở khác... chắc chắn là không ngọt ngào bằng, nhưng nó đã chín muồi và chẳng có người bảo vệ.”

Là ở đâu? Theon định hỏi, nhưng rồi anh đã hiểu ra.

DAENERYS

Người Dothraki đặt tên cho ngôi sao chổi là shierak qiya, nghĩa là Ngôi Sao Chảy Máu. Những người già cho rằng nó là điềm xấu, nhưng Daenerys Targaryen đã nhìn thấy nó lần đầu tiên vào đêm cô hỏa thiêu Khal Drogo, đêm những con rồng của cô được đánh thức. Đó là điềm báo rằng ta đang trở lại, cô tự nhủ khi nhìn lên bầu trời đêm, lòng hoang mang, lo lắng. Các vị thần đã gửi nó tới để dẫn đường cho ta.

Nhưng khi cô nói những suy nghĩ đó thành lời, người hầu gái Doreah của nàng lại run sợ. "Con đường đó phải đi qua những vùng đất đỏ, Khaleesi. Một nơi kinh khủng và ác nghiệt, các kỵ sĩ đã nói vậy đấy."

"Sao chổi chỉ về hướng nào, chúng ta sẽ đi về con đường ấy," Dany quả quyết... mặc dù sự thật thì đó là con đường duy nhất mở ra cho cô.

Cô không dám đi về phía bắc, tới những đồng cỏ rộng lớn mà người ta gọi là biển của người Dothraki. Khalasar đầu tiên họ gặp sẽ nuốt hết đội quân tơi tả của cô, giết hết các chiến binh và bắt số còn lại làm nô lệ. Tộc Cừu ở phía nam dòng sông cũng sẽ từ chối. Khalasar của cô ít người tới mức không thể chống lại ngay cả một đội quân yếu thế nhất, và những người Lhazareen lại càng không có lý do gì để yêu quý họ. Cô định tiến xuống vùng hạ lưu sông để chiếm các cảng biển ở Meereen, Yunkai và Astapor, nhưng Rakharo đã cảnh báo rằng khalasar của Pono cũng đi đường đó, đem theo hàng ngàn tù binh trước họ để bán trong những chợ hàng thịt ươn thối trên bờ vịnh Slaver. "Tại sao ta phải sợ Pono?" Dany phản đối. "Hắn là Ko của Drogo, và luôn nói chuyện với ta rất nhẹ nhàng."

"Ko Pono nói chuyện với cô nhẹ nhàng, nhưng Khal Pono sẽ giết cô. Hắn là người đầu tiên rời bỏ Drogo. Mười ngàn binh lính đã đi theo hắn. Còn cô chỉ có một trăm thôi." Ser Jorah Mormont nói.

Không, Dany nghĩ. Ta chỉ có bốn thôi. Tất cả những người còn lại là phụ nữ, những ông lão ốm yếu và những cậu nhóc tóc còn chưa được tết. "Ta có những con rồng," cô nhấn mạnh.

"Đang nở," Ser Jorah nói. "Một nhát chém của arakh sẽ kết liễu tất cả chúng, mặc dù nhiều khả năng Porto sẽ tự mình bắt chúng về. Những quả trứng rồng của người còn quý giá hơn cả hồng ngọc. Một con rồng sống thì càng vô giá. Trên khắp thế giới này chỉ có ba con thôi. Ai nhìn thấy chúng sẽ đều muốn có chúng, thưa nữ hoàng."

"Chúng là của ta," cô giận dữ nói. Chúng được sinh ra từ niềm tin của cô trong lúc cô hoạn nạn, được thổi hồn bằng cái chết của chồng, của đứa con còn chưa được sinh ra, và của mụ phù thủy Mirri Maz Duur. Dany phải bước vào lửa để cho chúng ra đời, và cho chúng uống sữa từ bầu ngực của chính mình. "Sẽ không ai lấy được chúng từ tay ta một khi ta còn sống."

"Người sẽ không sống được lâu đâu, nếu gặp Khal Pono, hoặc Khal Jhaqo, hay bất cứ người nào khác. Người phải đi theo hướng nào không có họ."

Dany đã phong ông làm chỉ huy Đội Cận Vệ Nữ Hoàng… và khi những lời tư vấn cộc lốc của Mormont trùng với những điềm báo thì chắc chắn đó là hướng đi duy nhất cho cô. Dany triệu tập người của mình lại và trèo lên lưng con ngựa cái màu bạc. Tóc cô đã cháy xém khi ở trong giàn thiêu Drogo, nên hầu gái làm cho cô chiếc mũ bằng đầu của con hrakkar mà Drogo đã hạ được, một con sư tử trắng của vùng biển Dothraki, còn bộ da may thành áo choàng phủ kín vai và lưng. Con rồng màu kem cắm những móng vuốt sắc nhọn vào chiếc bờm của con sư tử, cái đuôi ngoằn nghoèo của nó quấn quanh cánh tay cô, và Ser Jorah cưỡi ngựa đi bên cạnh cô như thường lệ.

“Chúng ta sẽ đi theo ngôi sao chổi,” Dany nói với các khalasar của mình. Khi mệnh lệnh của cô được ban ra, không có ai phản đối một tiếng nào. Họ từng là người của Drogo, nhưng giờ họ là người của nàng. Họ gọi nàng là người Không Thể Cháy, và là Mẹ Rồng. Lời nói của cô là luật lệ.

***

Họ cưỡi ngựa suốt đêm, còn ban ngày tránh ánh nắng mặt trời bên dưới những chiếc lều. Dany nhanh chóng hiểu được sự thật về những lời của Doreah. Đây không phải là một đất nước dễ chịu. Mỗi khi lên đường, họ lại để lại những con ngựa chết hoặc đang hấp hối, vì Pono, Jhaqo, và những kẻ khác đã lấy mất những con ngựa tốt nhất của Drogo, để lại cho Dany những con ngựa già, gầy nhẳng, ốm yếu, què cụt và những chú ngựa bất kham. Chúng chẳng khác gì những người ở lại. Họ yếu ớt, nàng tự nhủ với mình, vì vậy ta phải là sức mạnh cho họ. Ta không được tỏ ra sợ hãi, yếu đuối, hay lưỡng lự. Dù trái tim ta sợ hãi đến thế nào, khi họ nhìn vào ta, họ sẽ chỉ nhìn thấy hoàng hậu của Drogo. Cô cảm thấy mình già dặn hơn cái tuổi mười bốn. Cô không còn là cô bé con như trước đây được nữa, thời ấy đã qua rồi.

Đến ngày thứ ba của cuộc hành trình thì bắt đầu có người chết. Đó là một ông già đã rụng hết răng, với đôi mắt xanh biếc như mây trời, ông ta kiệt sức ngã xuống từ trên yên ngựa và không thể đứng lên được nữa. Một tiếng sau, ông qua đời. Đàn ruồi hút máu bâu lại quanh xác chết và truyền vận xui của ông ta đến những người còn sống. “Ông ấy hết đời rồi,” cô hầu gái Irri tuyên bố. “Chẳng ai có thể sống lâu hơn hàm răng của mình.” Những người khác cũng đồng tình. Dany ra lệnh cho họ giết con ngựa ốm yếu nhất trong đàn, để người chết có thể cưỡi nó tới Vùng Đất Bóng Tối.

Hai đêm sau, một bé gái trở nên lạnh ngắt. Mẹ cô bé đau khổ than khóc suốt cả ngày, nhưng không thể làm gì khác. Đứa trẻ quá nhỏ để có thể cưỡi ngựa. Bãi cỏ đen mênh mông vô tận ở Vùng Đất Bóng Tối không phải là nơi dành cho cô bé; cô bé cần được đầu thai một lần nữa.

Ở Sa Mạc Đỏ không có nhiều thức ăn cho ngựa, và nước thì lại càng khan hiếm. Nơi đây là một vùng đất hoang vu khô cằn với những ngọn đồi thấp cùng đồng bằng trơ trọi và lộng gió. Những con sông mà họ đi qua cũng cạn khô như xương người chết. Những con ngựa phải cầm cự với đám cỏ dại nâu cứng ngắc mọc thành từng bụi dưới chân những tảng đá và cành cây khô. Dany cho ngựa dò đi trước thăm thú tình hình, nhưng họ cũng chẳng tìm thấy một cái giếng hay dòng suối nào, chỉ có những vũng nước cạn lạnh buốt và nông hoẻn, co lại dưới ánh nắng mặt trời. Càng đi sâu vào bên trong, những cái hồ càng trở nên nhỏ hơn, với mật độ thưa dần. Nếu thực sự có các vị thần ở vùng đất mênh mông, hoang vu đầy sỏi đá, cát và đất sét đỏ này, thì chắc chắn họ là những vị thần quá đỗi lạnh lùng, và giả điếc trước những lời cầu mưa.

Rượu là thứ hết đầu tiên, sau đó, sữa của những con ngựa cái nhanh chóng được các chủ ngựa yêu thích hơn rượu mật ong. Tiếp đó, bánh mì và thịt khô dự trữ của họ cũng cạn kiệt dần. Các thợ săn của Dany chẳng tìm thấy con vật nào, và thịt của những con ngựa chết trong đoàn là thức ăn duy nhất. Những cái chết cứ nối tiếp nhau. Những đứa trẻ yếu ớt, những bà già nhăn nheo, những người bệnh tật, những kẻ ngu ngốc và bất cẩn, vùng đất tàn khốc này nuốt trọn tất cả bọn họ. Doreah trở nên gầy hốc hác với đôi mắt trũng sâu, còn mái tóc mềm vàng óng của cô ấy giờ khô cứng như những sợi rơm.

Dany cũng chịu đói, chịu khát như tất cả bọn họ. Sữa trong bầu ngực cô dần cạn kiệt, đầu vú cô nứt nẻ chảy máu, và da thịt cứ biến mất khỏi cơ thể cô từng ngày, cho đến khi cô trở nên gầy còm và ốm o như một cây gậy, nhưng chính những con rồng mới khiến cô lo lắng. Cha cô đã bị giết trước khi cô kịp ra đời, và người anh trai Rhaegar huy hoàng của cô cũng vậy. Mẹ cô chết trong khi đem cô đến với thế giới này, vào một ngày bão táp gào thét bên ngoài cửa sổ. Ser Willem Darry hào hiệp, người rất yêu quý cô, cũng đã qua đời vì bạo bệnh khi cô còn nhỏ. Anh trai Viserys, Khal Drogo – mặt trời và vì sao của cô, đến cả đứa con trai còn chưa ra đời nữa, các vị thần đã lấy đi tất cả. Nhưng họ sẽ không có được những con rồng của ta, Dany thề

nguyện. Họ không thể lấy chúng đi được.

Những con rồng trông chẳng lớn hơn một con mèo gầy nhẳng mà cô từng thấy trên những bức tường bao quanh lãnh địa của Magister Illyrio ở vùng Pentos... cho đến khi chúng mọc đủ cánh. Chúng có thể sải cánh rộng gấp ba lần chiều dài cơ thể, mỗi cánh là một chiếc quạt mỏng manh bằng da trong suốt với màu sắc lộng lẫy; chúng được căng ra giữa những cẳng xương mảnh và dài. Nếu nhìn chăm chú sẽ thấy hầu hết cơ thể của con rồng là phần cổ, đuôi và cánh. Chúng thật nhỏ bé, cô nghĩ trong khi vuốt ve và cảm nhận chúng bằng tay, hay chính xác hơn là đang cố cho chúng ăn, vì nếu không lũ rồng sẽ chẳng chịu ăn gì cả. Chúng sẽ phun phì phì vào những miếng thịt ngựa đỏ hỏn, hơi nước bốc lên từ lỗ mũi, nhưng chúng vẫn không chịu ăn… cho đến khi Dany nhớ lại một điều Viserys đã nói cho cô khi cả hai còn là những đứa trẻ.

Chỉ có rồng và con người mới ăn thịt chín. Anh ấy đã nói như vậy.

Khi cô sai hầu gái nướng chín thịt ngựa, những con rồng háo hức lao vào xâu xé, đầu chúng liên tiếp mổ xuống như những con rắn. Chỉ cần thịt được nướng chín, chúng có thể nuốt số thức ăn lớn bằng vài lần trọng lượng của chúng mỗi ngày, và cuối cùng chúng lớn nhanh như thổi và trở nên mạnh mẽ. Dany kinh ngạc trước những chiếc vảy mượt mà và sức nóng tỏa ra từ chúng, nó mãnh liệt đến nỗi trong những đêm lạnh giá, cơ thể chúng dường như bốc khói.

Mỗi buổi chiều tà khi các khalasar lên đường, cô sẽ chọn một con rồng để đặt lên vai. Irri và Jhiqui sẽ mang những con còn lại trong một chiếc lồng bằng gỗ được treo ở giữa hai con ngựa của họ, ở ngay phía sau Dany, vì vậy cô luôn nằm trong tầm mắt của những chú rồng con. Đó là cách duy nhất để khiến chúng im lặng.

“Những con rồng của Aegon được đặt tên theo các vị thần của Valyria Cổ Đại,” cô nói với người tùy tùng thân cận của mình vào một buổi sáng sau chuyến đi dài ban đêm. “Con rồng của Visenya tên là Vhagar, Rhaenys có Meraxes, và Aegon cưỡi trên lưng con Balerion, hay còn gọi là Rồng Đen Kinh Hoàng. Tương truyền rằng hơi thở của Vhagar nóng đến nỗi nó có thể làm tan chảy áo giáp của một hiệp sĩ và nướng chín anh ta trong đó, rằng Meraxes có thể nuốt trọn những con ngựa, còn Balerion... ngọn lửa nó thở ra cũng đen như màu vảy của nó, hai cánh lớn đến nỗi cả thành phố chìm trong bóng tối khi nó bay qua.”

Gã người Dothraki nhìn những con rồng mới nở của cô với vẻ mặt khó hiểu. Con lớn nhất trong ba con có màu đen bóng, vảy của nó xen kẽ những sọc màu đỏ chói, cùng màu với đôi cánh và những chiếc sừng. “Khaleesi,” Aggo lẩm bẩm, “kia chính là Balerion, nó đã trở lại.”

“Có thể đúng như ngươi nói, máu mủ của ta,” Dany nghiêm nghị trả lời, “nhưng nó sẽ có một cái tên mới khi đến với cuộc sống mới này. Ta sẽ đặt tên chúng theo tên những người mà các vị thần đã cướp mất của ta. Con màu xanh lá cây sẽ là Rhaegal, là người anh dũng cảm của ta đã hy sinh bên bờ Trident xanh thẳm. Con màu vàng kem ta sẽ gọi là Viserion. Viserys tuy tàn độc, yếu ớt và hay sợ hãi, nhưng anh ấy vẫn là anh trai ta. Con rồng của anh ấy sẽ làm những điều mà anh ấy không thể.”

“Còn con màu đen?” Ser Jorah Mormont hỏi.

“Con màu đen,” cô nói, “là Drogon.”

Những con rồng của Dany vẫn ngày một lớn lên, nhưng các khalasar của nàng thì lại héo hon và chết dần chết mòn. Xung quanh họ, đất đai thậm chí còn hoang tàn hơn. Ngay cả cỏ khô cũng trở nên khan hiếm; những con ngựa cứ lần lượt kiệt sức, chỉ còn lại rất ít ngựa đến nỗi một số người phải đi bộ. Doreah sốt cao và tình hình ngày một xấu đi trên mỗi dặm đường. Mồi và bàn tay cô nẻ toác, phồng rộp và chảy máu, tóc bết thành từng cục, và thậm chí có lúc còn không đủ sức để leo lên yên ngựa. Jhogo gợi ý cả đoàn nên bỏ cô ta lại hoặc là buộc cô ta vào yên ngựa, nhưng Dany nhớ lại một đêm trên Biển Dothraki, khi cô gái người Lys kia đã dạy

cô những bí mật để được Drogo yêu thương hơn. Cô bèn cho Doreah nước từ chính chiếc túi da của mình, đắp vải ẩm lên trán cô gái và run rẩy cầm tay Doreah cho đến khi cô gái qua đời. Chỉ khi đó cô mới cho phép các khalasar tiếp tục cuộc hành trình.

Họ không thấy bóng dáng của người lữ hành nào khác. Những người Dothraki bắt đầu càu nhàu sợ hãi rằng ngôi sao chổi đang đưa họ tiến vào địa ngục. Một buổi sáng, Dany tới chỗ Ser Jorah trong khi họ dựng trại giữa một đống đá đen đã bị nước xói mòn. "Có phải chúng ta đã lạc đường không?" Cô hỏi. "Có phải hoang mạc này dài đến vô tận?"

"Nó có điểm kết thúc chứ," ông trả lời yếu ớt. "Tôi đã xem bản đồ mà các thương nhân vẽ, thưa nữ hoàng. Hiếm có đoàn lữ hành nào đi theo hướng này, đúng vậy, nhưng ở phía đông vẫn có những vương quốc lớn, và các thành phố đầy những điều kỳ diệu. Yi Ti, Qarth, Asshai đằng sau Vùng Đất Bóng Tối..."

"Liệu chúng ta có còn sống để nhìn thấy chúng không?"

"Tôi không lừa người đâu. Con đường khó khăn hơn mức tưởng tượng của tôi." Khuôn mặt của vị hiệp sĩ xám ngoét và không còn chút sinh khí. Vết thương trên hông vào đêm ông chiến đấu với các tùy tùng thân cận của Khal Drogo không bao giờ lành hẳn; cô có thể nhìn thấy vẻ đau đớn của ông khi leo lên lưng ngựa, và dường như ông nằm rạp xuống yên khi đoàn người ngựa lên đường. "Có thể chúng ta sẽ chịu một số phận bi đát nếu tiếp tục tiến lên… nhưng tôi biết một điều rằng chắc chắn chúng ta sẽ chịu một kết cục như thế nếu quay đầu lại."

Dany hôn nhẹ lên má ông. Nụ cười của ông khiến cô ấm lòng. Ta cũng phải mạnh mẽ vì ông ấy nữa, nàng nghĩ. Có thể ông ấy là hiệp sĩ đấy, nhưng ta còn có dòng máu của rồng.

Vũng nước tiếp theo mà họ tìm được nóng đến bỏng rẫy và tanh mùi lưu huỳnh, nhưng nước dự trữ của họ gần như đã cạn kiệt. Những người Dothraki giữ nước trong những cái bình và lọ rồi uống chúng khi nguội. Vị của nó cũng không kém phần hôi thối, nhưng nước vẫn là nước, và tất cả bọn họ đều đang khát. Dany nhìn về phía chân trời với sự tuyệt vọng. Họ đã mất ba mươi người, và hoang mạc vẫn trải dài trước mắt, những mảnh đất đỏ hoang vu dường như kéo dài vô tận. Ngôi sao chổi đang chế nhạo niềm hy vọng của ta, cô nghĩ và ngước nhìn lên nơi ngôi sao vạch một đường lên bầu trời. Ta phải đi nửa vương quốc để nhìn thấy những quả trứng rồng nở, chẳng lẽ chỉ để chết cùng với chúng trong sa mạc bỏng cháy này sao? Cô không thể tin vào điều đó.

Ngày tiếp theo, Dany đang định ra lệnh cho mọi người dựng trại thì những con ngựa chiến trinh thám của cô phi nước đại trở về. "Một thành phố, Khaleesi," họ reo lên. "Một thành phố xanh xám như ánh trăng và đáng yêu như một thiếu nữ. Chỉ cách một giờ cưỡi ngựa nữa thôi, không hơn."

"Chỉ cho ta xem nào," cô nói.

***

Khi thành phố hiện ra trước mắt cô, những bức tường thành và pháo đài trắng mờ ẩn hiện đằng sau một màn hơi nóng, trông nó đẹp hệt như một ảo ảnh. "Ông nghĩ đó là nơi nào, Ser Jorah?"

Vị hiệp sĩ lắc đầu mệt mỏi. "Tôi không biết, thưa nữ hoàng. Tôi chưa bao giờ đi về hướng đông xa đến thế này."

Bức tường thành trắng phía xa kia hứa hẹn sự nghỉ ngơi và an toàn, một cơ hội để chữa lành các vết thương và lấy lại sức mạnh, Dany không muốn gì hơn việc chạy thật nhanh đến đó. Cô quay lại với các kỵ sĩ tầm phúc của mình: "Máu mủ của ta, hãy tiến lên phía trước và hỏi xem

tên thành phố là gì, và chúng ta sẽ hy vọng được tiếp đón như thế nào."

"Vâng, thưa Khaleesi," Aggo nói.

Họ nhanh chóng quay trở lại. Rakharo nhảy xuống khỏi yên ngựa. Trên thắt lưng anh ta treo một thanh arakh lớn chạm trổ, thứ mà Dany đã ban tặng khi phong anh ta làm kỵ sĩ tâm phúc của mình. "Đó là thành phố chết, Khaleesi. Không tên tuổi, không có vị thần nào ở đó, những cánh cổng đã vỡ nát, chỉ có gió và ruồi nhặng ở trên đường phố thôi."

Jhiqui rùng mình. "Khi những vị thần đã đi hết thì ban đêm ma quỷ sẽ xuất hiện. Tốt nhất là tránh xa những nơi đó. Chúng ta đã biết rõ về nó rồi."

"Đúng vậy," Irri đồng ý.

"Nhưng ta thì chưa." Dany thúc ngựa và dẫn đường; họ tiến vào tòa thành qua cánh cổng vòm cổ kính đã sạt lở và tới một con đường tĩnh mịch. Ser Jorah và các kỵ sĩ tâm phúc theo sau, và sau cùng, đoàn người Dothraki chậm chạp lê bước.

Cô không rõ thành phố này đã bị bỏ hoang bao lâu, nhưng những bức tường trắng đẹp đẽ khi nhìn từ xa giờ chỉ là một đống nứt nẻ và đổ nát khi lại gần. Bên trong đó là một mê cung của những con ngõ nhỏ ngoằn ngoèo. Những ngôi nhà san sát nhau, mặt tiền trống hoác, trắng như phấn và không có cửa sổ. Mọi thứ đều có màu trắng, như thể những người từng sống ở đây chẳng biết gì đến khái niệm màu sắc. Họ đi qua những đống gạch đá vỡ nơi những căn nhà đổ; chúng đã mòn vẹt bởi ánh mặt trời, và đâu đó họ thấy những vết tích lờ mờ của hỏa hoạn. Nơi giao nhau của sáu con ngõ nhỏ, Dany đi qua một bệ tượng bằng đá cẩm thạch trống không. Người Dothraki đã từng đến nơi này, có vẻ như vậy. Có lẽ ngay cả bây giờ, bức tượng bị mất có thể vẫn đang đứng giữa những bức tượng thần bị đánh cắp khác ở Vaes Dothrak. Có thể cô đã đi qua nó hàng trăm lần mà không biết. Trên vai cô, Viserion rít lên phì phì.

Họ dựng trại trước một cung điện đổ nát, trên một khu chợ lộng gió đầy cỏ ma mọc lên giữa những viên đá lát đường. Dany cử người đi tìm kiếm trong đống đổ nát. Một số người tỏ ra miễn cưỡng, nhưng họ vẫn đi... và một ông già sứt sẹo trở lại sau đó, hớn hở với đống quả sung trên tay. Chúng chỉ là loại quả dại nhỏ xíu, nhưng người của nàng vẫn vồ lấy một cách thèm khát, chen lấn, xô đẩy nhau, nhét vào miệng và nhai một cách sung sướng.

Những người khác trở lại với cơ man các loại quả khác, ẩn đằng sau những cánh cửa đóng chặt trong những khu vườn bí mật. Aggo chỉ cho cô một chiếc sân nhỏ đầy những dây nho mọc xoắn vào nhau, và những chùm nho xanh nhỏ xíu, còn Jhogo tìm thấy một cái giếng đầy nước rất lạnh và trong. Thế rồi họ tìm thấy cả xương sọ người chết chưa được chôn cất, trắng xóa và vỡ nát. "Những con ma," Irri lẩm bẩm. "Những con ma khủng khiếp. Chúng ta không nên ở đây, Khaleesi, nơi này là của bọn chúng đấy."

"Ta không sợ con ma nào cả. Những con rồng còn mạnh hơn ma quỷ." Và những quả dại mới quan trọng hơn cả. "Hãy đi với Jhiqui và tìm cho ta một ít cát sạch để tắm, và đừng làm phiền ta với những câu nói ngu ngốc nữa."

Trong căn lều mát mẻ, Dany nướng thịt ngựa trên một cái lò than và suy ngẫm về những lựa chọn của mình. Ở đây có thực phẩm và hoa quả để duy trì cuộc sống cho họ, và đủ cỏ cho những con ngựa phục hồi sức lực. Thật dễ chịu biết bao khi mỗi sáng sớm được tỉnh dậy ở cùng một chỗ, lang thang trong những khu vườn râm mát, ăn những quả sung và uống nước mát lạnh, đúng như những gì cô mong đợi.

Khi Irri và Jhiqui trở về với những bình cát trắng, Dany cởi đồ và để họ tắm sạch cho mình. "Tóc người đã mọc lại rồi, Khaleesi," Jhiqui nói trong khi cào cát ra khỏi lưng cô. Dany đưa tay lên đỉnh đầu và cảm nhận được những sợi tóc mới đang mọc lên. Đàn ông Dothraki bện tóc họ

thành những bím tóc dài óng ả, và chỉ cắt tóc khi nào thua cuộc. Có lẽ ta cũng nên làm như vậy, cô tự nhủ, để nhắc cho họ nhớ rằng sức mạnh của Drogo đang sống trong ta. Khal Drogo qua đời mà mái tóc chưa hề cắt lần nào, một chiến công mà ít ai có thể làm được.

Phía bên kia trại, Rhaegal đang xòe đôi cánh xanh ra đập một cách yếu ớt, và chỉ bay được chút xíu đã ngã dúi dụi xuống thảm. Khi con rồng đậu xuống, chiếc đuôi của nó quất qua quất lại đầy kích động, rồi nó ngẩng đầu và rít lên. Nếu có cánh, ta cũng muốn bay, Dany nghĩ. Người Targaryens cổ xưa từng cưỡi trên lưng rồng khi tham chiến. Cô cố tưởng tượng xem cảm giác sẽ như thế nào khi cưỡi lên cổ một con rồng và bay bổng trên cao. Nó sẽ giống như đang đứng trên đỉnh núi, thậm chí còn hơn thế. Cả thế giới trải ra dưới tầm mắt. Nếu ta bay đủ cao, ta còn có thể nhìn thấy toàn cảnh Bảy Phụ Quốc, và vươn lên chạm vào ngôi sao chổi kia.

Irri làm gián đoạn giấc mơ của cô khi thông báo rằng Ser Jorah Mormont đang ở bên ngoài chờ gặp. "Cho ông ấy vào," Dany ra lệnh, làn da được tẩy rửa bằng cát ngứa ran lên. Cô cuộn mình trong bộ da sư tử. Một con hrakkar to lớn hơn Dany rất nhiều, vì thế tấm da của nó có thể che hết cả cơ thể cô.

"Tôi đem cho người một quả đào," Ser Jorah quỳ xuống nói. Quả đào nhỏ đến mức cô có thể giấu nó trong lòng bàn tay, và còn chín nẫu nữa, nhưng cô vẫn cắn một miếng, thịt quả ngọt lịm trên đầu lưỡi. Cô từ từ thưởng thức từng miếng một, trong khi Ser Jorah kể cho cô về cái cây mọc ra quả đào này, trong một khu vườn gần bức tường phía tây.

"Hoa quả, nước mát và bóng râm," Dany nói, trong khi hai má còn dính nhớp nước từ quả đào. "Các vị thần đã thật tốt bụng khi đem chúng ta đến nơi này."

"Chúng ta nên nghỉ ở đây cho đến khi phục hồi sức khỏe," vị hiệp sĩ đồng ý. "Vùng đất đỏ không tốt cho những người ốm yếu."

"Những người hầu gái của ta nói ở đây có ma."

"Ma quỷ có ở khắp mọi nơi," Ser Jorah nói nhỏ nhẹ. "Ta đem chúng theo bất cứ nơi nào chúng ta đi."

Đúng, cô nghĩ. Viserys, Khal Drogo, con trai ta Rhaego, lúc nào họ cũng ở bên cạnh ta. "Hãy nói cho ta biết tên con ma của ông, Jorah. Ông đã biết rõ những con ma của ta rồi."

Mặt ông trở nên nghiêm nghị. "Tên cô ấy là Lynesse."

"Vợ ông?"

"Người vợ thứ hai."

Nói về bà ấy khiến ông đau đớn, Dany nhận thấy điều đó, nhưng cô muốn biết sự thật. "Đó là tất cả những gì ông muốn nói về cô ấy ư?" Tấm da sư tử trượt xuống một bên vai và cô kéo nó lên. "Cô ấy có đẹp không?"

"Rất đẹp." Ser Jorah rời mắt khỏi vai cô và nhìn thẳng vào khuôn mặt. "Lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, tôi nghĩ cô ấy là nữ thần giáng thế. Dòng dõi của cô ấy cao quý hơn tôi rất nhiều. Cô ấy là con gái út của Lãnh chúa Leyton Hightower của vùng Oldtown.»

Bò Đực Trắng – người chỉ huy Ngự Lâm Quân của cha người chính là ông của cô ấy. Nhà Hightower là một gia tộc có dòng dõi lâu đời, rất giàu có và kiêu hãnh."

"Và trung thành nữa," Dany nói. "Ta nhớ, Viserys đã nói nhà Hightower nằm trong số những người trung thành nhất với cha ta."

“Đúng vậy,” ông thừa nhận.

“Cha của hai người có cho phép kết hôn không?”

“Không,” ông nói. “Cuộc hôn nhân của chúng tôi... đó là một câu chuyện dài và buồn, thưa nữ hoàng. Tôi sẽ không làm phiền người vì nó.”

“Ta không định đi đâu cả,” cô nói. “Kể đi nào.”

“Xin tuân lệnh.” Ser Jorah nhíu mày. “Vợ tôi... người phải hiểu điều này để có thể hiểu toàn bộ câu chuyện. Đảo Bear là một nơi đẹp đẽ, nhưng xa xôi. Hãy tưởng tượng nơi đó có những cây sồi xương xẩu, những cây thông cao vút, những bụi hoa gai, những tảng đá xám phủ rêu, và những con lạch nhỏ băng giá chảy xuống các sườn đồi. Lâu đài của nhà Mormont được dựng bằng những khúc gỗ lớn, bao quanh bởi những hàng rào cọc nhọn bằng đất nung.

Ngoại trừ vài chủ trại nhỏ, người của tôi sống dọc bờ biển và câu cá kiếm sống. Hòn đảo nằm ở tít cực bắc, và mùa đông nơi ấy kinh khủng hơn nhiều so với sức tưởng tượng của người, Khaleesi.

“Thế nhưng, hòn đảo vẫn là nơi phù hợp với tôi, và ở đó tôi chưa bao giờ thiếu đàn bà cả. Tôi qua lại với những cô nàng bán cá, hay con của các chủ trại, kể cả độc thân hay đã lập gia đình. Tôi kết hôn khi tuổi còn rất trẻ, với một cô gái do cha tôi lựa chọn, con gái của gia đình Glover vùng Deepwood Motte. Chúng tôi lấy nhau được mười năm, hoặc gần mười năm, nói chung điều đó cũng không quan trọng. Trông cô ấy không có gì đặc biệt, nhưng rất nhân hậu. Tôi tưởng mình có thể yêu cô ấy một chút, nhưng trong mối quan hệ của chúng tôi, nghĩa vụ nhiều hơn là yêu đương. Ba lần cô ấy sảy thai khi cố gắng cho tôi một người thừa kế. Và lần cuối cùng cô ấy đã không thể qua khỏi. Cô ấy mất không lâu sau đó.”

Dany nắm chặt bàn tay ông. “Ta thực sự rất tiếc.”

Ser Jorah gật đầu. “Lúc đó cha tôi đã gia nhập đội áo choàng đen, vì thế tôi nghiễm nhiên trở thành Lãnh chúa của Đảo Bear. Tôi không thiếu những lời đề nghị kết hôn, nhưng trước khi kịp quyết định, Lãnh chúa Balon Greyjoy đã nổi loạn chống lại vua Robert, và Ned Stark kêu gọi những người dưới trướng ông ta giúp đỡ ông bạn Robert của mình. Trận đấu cuối cùng là ở Pyke. Khi những chiếc máy ném đá của Robert phá thủng một lỗ trên tường thành của vua Balon, một thầy tế từ Myr là người đầu tiên chui vào, nhưng tôi cũng nhanh chóng theo sau. Vì lý do đó mà tôi được phong hiệp sĩ.

Để kỷ niệm chiến thắng của mình, Robert tổ chức một cuộc đấu thương ngựa bên ngoài Lannisport. Và ở đó tôi đã gặp Lynesse, một thiếu nữ chỉ bằng nửa tuổi tôi. Cô ấy đến từ Oldtown cùng với cha để xem cuộc đấu thương của các anh mình. Tôi đã không thể rời mắt khỏi cô ấy. Trong một giây phút điên rồ, tôi đã xin được đeo tín vật của cô ấy trong cuộc đấu, chẳng bao giờ nghĩ cô ấy sẽ chấp thuận lời thỉnh cầu của tôi, vậy mà cô ấy đã đồng ý.

Tôi cũng chiến đấu cừ khôi như bất kỳ ai, Khaleesi, nhưng tôi chưa từng đấu thương ngựa. Tuy nhiên, với tín vật của Lynesse buộc quanh cánh tay, tôi bỗng trở thành một người khác. Tôi thắng hết trận này đến trận khác. Lãnh chúa Jason Mallister ngã gục trước mặt tôi, và Bronze Yohn Royce nữa. Ser Ryman Frey, anh hắn là Ser Hosteen, Lãnh chúa Whent, Strongboar, thậm chí Ser Boros Blount của Ngự Lâm Quân, tôi đều làm cho họ phải ngã ngựa. Ở trận cuối cùng, tôi đã làm gãy chín cây giáo trong trận đấu bất phân thắng bại với Jaime Lannister, đích thân vua Robert đã trao cho tôi vòng nguyệt quế của người chiến thắng. Tôi phong cho Lynesse là nữ hoàng của tình yêu và sắc đẹp, và ngay tối hôm đó, tôi tới chỗ cha Lynesse xin được kết thân với cô. Lúc đó tôi đang say, vừa say rượu và vừa say trong chiến thắng. Nếu bình thường thì tôi đã phải nhận một lời từ chối khinh bỉ, nhưng Lãnh chúa Leyton đã chấp nhận lời đề nghị của tôi. Chúng tôi đã kết hôn ở đó, ngay tại Lannisport, và trong

khoảng nửa tháng, tôi là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế gian."

"Chỉ nửa tháng thôi sao?" Dany hỏi. Ngay cả ta còn có thời gian hạnh phúc lâu hơn thế với Drogo, mặt trời và vì sao của ta.

"Nửa tháng là quãng thời gian để chúng tôi đi thuyền từ Lannisport về Đảo Bear. Nhưng nhà của tôi lại là một sự thất vọng lớn lao đối với Lynesse. Nó quá lạnh lẽo, quá ẩm ướt, quá xa xôi, và lâu đài của tôi thì chẳng hơn gì một gian nhà bằng gỗ. Chúng tôi không có ca kịch, không có những vở diễn kịch câm, không có dạ hội hay hội chợ. Các mùa cứ thế trôi qua mà không có một ca sĩ nào đến đàn hát cho chúng tôi nghe, và trên đảo cũng không có một thợ kim hoàn nào cả. Ngay cả các bữa ăn cũng trở thành vấn đề. Đầu bếp của tôi chẳng biết gì ngoài những món nướng và hầm, trong khi Lynesse nhanh chóng chán các món từ cá biển và thịt hươu nai.

Tôi cố gắng chỉ để có được nụ cười của cô ấy, nên đã lặn lội gửi yêu cầu tới Oldtown để tìm một đầu bếp mới, và đem về một người chơi đàn hạc đến từ Lannisport. Thợ kim hoàn, thợ làm đá quý, thợ may quần áo, bất cứ thứ gì cô ấy cần tôi đều tìm cho cô ấy, nhưng tất cả đều chưa bao giờ đủ. Đảo Bear chỉ có nhiều gấu và cây cối, còn lại chẳng có thứ gì khác nữa. Tôi đã đóng một con thuyền thật đẹp cho cô ấy rồi cùng tới Lannisport và Oldtown tham dự các lễ hội và hội chợ, có lần chúng tôi còn tới tận thành phố Braavos. Đó cũng là khi tôi nợ đầm đìa những người cho vay lãi. Trong một giải đấu ngựa tôi nắm được bàn tay và trái tim Lynesse, vì thế tôi tham gia các cuộc đấu khác vì cô ấy, nhưng ma thuật đã không còn nữa. Tôi không thể bất khả chiến bại như hồi trước, mỗi trận thua là một lần mất ngựa chiến và áo giáp, và tôi buộc phải chuộc lại bằng một khoản lớn, hoặc là thay thế chúng. Tôi không thể chi trả các chi phí đó được nữa. Cuối cùng, tôi khăng khăng đòi trở về nhà, nhưng vấn đề lập tức trở nên trầm trọng hơn trước. Tôi không còn đủ tiền để thuê đầu bếp và nhạc công, và Lynesse như phát điên khi tôi đòi đem cầm cố những món trang sức của nàng.

"Những chuyện còn lại... tôi nghĩ thật là xấu hổ khi nhắc đến. Chuyện tiền bạc. Lynesse có thể giữ lại những món trang sức của cô ấy, nhạc công và đầu bếp. Nhưng rồi cuối cùng tôi phải trả giá tất cả. Khi nghe tin Eddard Stark đang tới Đảo Bear, tôi quá bối rối khi quyết định thà ra đi còn hơn chấp nhận ở lại để nghe những lời phán xét của ông ta. Và tôi đưa cô ấy đi tha hương cùng với tôi. Chẳng cần quan tâm đến cái gì khác ngoài tình yêu của chúng tôi, tôi tự nhủ như vậy. Chúng tôi trốn đến Lys, nơi tôi bán con thuyền của mình đổi lấy vàng để sinh sống."

Giọng ông đầy đau buồn, và Dany ngần ngại không muốn ép ông nói thêm điều gì nữa, nhưng cô cần phải biết câu chuyện kết thúc như thế nào. "Cô ấy đã qua đời ở đó à?" cô nhẹ nhàng hỏi.

"Chỉ trong lòng tôi thôi," ông nói. "Được nửa năm vàng của tôi cũng bay biến hết, và tôi buộc phải trở thành lính đánh thuê. Khi tôi đang chiến đấu với những người Braavos bên dòng sông Rhoyne, Lynesse chuyển đến sống trong ngôi nhà lớn của một ông trùm lái buôn tên là Tregar Ormollen. Họ nói cô ấy giờ là vợ lẽ chính của ông ta, và ngay cả vợ ông ta cũng sợ cô ấy."

Dany cảm thấy thật kinh khủng. "Ông có ghét cô ta không?"

"Cũng nhiều gần bằng tình yêu dành cho cô ấy," Ser Jorah trả lời. "Xin thứ lỗi, nữ hoàng của tôi. Tôi cảm thấy rất mệt mỏi."

Dany cho Jorah lui, nhưng khi ông đang mở cửa lều, cô không cưỡng lại được một câu hỏi cuối cùng. "Cô ta trông như thế nào, phu nhân Lynesse của ông ấy?"

Ser Jorah cười buồn bã. "Sao vậy? Cô ấy trông khá giống nữ hoàng, Daenerys." Ông cúi mình. "Ngủ ngon, nữ hoàng của tôi."

Dany rùng mình, cô kéo tấm da sư tử lên cuốn chặt quanh người. Cô ấy trông giống ta. Nó giải thích những gì mà trước đây cô không thực sự hiểu. Ông ấy muốn có ta, cô đã nhận ra điều đó. Ông ấy yêu ta giống như yêu cô ấy, không phải cách một hiệp sĩ yêu nữ hoàng của mình, mà là một người đàn ông yêu một người phụ nữ. Cô cố tưởng tượng mình ở trong vòng tay Ser Jorah, hôn ông, làm ông hạnh phúc, và để ông vào bên trong mình. Nhưng không được. Khi cô nhắm mắt, khuôn mặt ông cứ biến thành khuôn mặt của Drogo.

Khal Drogo là mặt trời và những vì tinh tú của cô, là người đàn ông đầu tiên, và có lẽ sẽ là người cuối cùng. Mụ maegi Mirri Maz Duur đã thề rằng cô không bao giờ có thể sinh được một đứa con bình thường, và ai muốn một người vợ vô sinh chứ? Ai có thể là đối thủ của Drogo, người tới lúc chết mà mái tóc vẫn còn nguyên vẹn, và giờ đang đi qua Vùng Đất Bóng Tối, hỡi các thần dân của ngài?

Cô cảm nhận được sự khát khao trong giọng nói của Ser Jorah khi ông nói về Đảo Bear của mình. Ông ấy sẽ không bao giờ có được ta, nhưng một ngày nào đó ta có thể trả lại cho ông tài sản và danh dự. Đó là tất cả những gì ta có thể làm.

Chẳng có con ma nào phá đám giấc ngủ của cô đêm đó. Cô mơ thấy Drogo và lần đầu tiên họ đi cùng nhau trong đêm tân hôn. Nhưng trong giấc mơ, họ không cưỡi ngựa mà cưỡi những con rồng.

***

Sáng hôm sau, cô triệu tập các kỵ sĩ tâm phúc. “Máu mủ của ta,” cô nói với ba người họ, “Ta cần các anh. Mỗi người hãy chọn một con ngựa chiến khỏe mạnh nhất và dũng cảm nhất trong đàn. Hãy chất lên đó càng nhiều nước và thực phẩm càng tốt, và đi trước. Aggo sẽ đi về hướng tây nam, Rakharo về hướng nam. Jhogo, anh sẽ đi theo shierak qiya về hướng đông nam.”

“Chúng tôi phải tìm kiếm thứ gì, Khaleesi?” Jhogo hỏi.

“Bất cứ thứ gì,” Dany trả lời. “Tìm các thành phố khác, dù là thành phố sống hay chết. Hãy tìm con người và các đoàn lái buôn. Hãy tìm sông, hồ và biển lớn. Hãy xem hoang mạc này còn trải dài đến bằng nào trước mặt chúng ta, và phía bên kia có những gì. Khi rời khỏi nơi này, ta không muốn một lần nữa phải dò dẫm không phương hướng. Ta sẽ biết mình đang đi đâu, và cách tốt nhất để đến đó là gì.”

Những chiếc chuông trên tóc rung lên khe khẽ khi họ ra đi, trong khi Dany ở lại cùng với một nhóm nhỏ những người sống sót, trong một nơi mà họ đặt tên là Vaes Tolorro, thành phố xương người. Ngày nối ngày, đêm liền đêm. Phụ nữ hái quả trong vườn nhà người chết, còn đàn ông chăm sóc lũ ngựa, sửa lại yên cương, bàn đạp ngựa và những đôi giày. Trẻ em thơ thẩn trong những ngõ nhỏ ngoằn ngoèo và nhặt được nhiều đồng xu cũ, những mảnh kính màu tím và những chiếc bình đá với tay cầm được khắc hình con rắn. Một phụ nữ chết vì bọ cạp cắn, nhưng chỉ có cô ta là người duy nhất không may. Những con ngựa bắt đầu có da có thịt. Dany tự mình chăm sóc vết thương cho Ser Jorah, và nó cũng bắt đầu lành lại.

Rakharo là người đầu tiên quay trở lại. Về phía nam, hoang mạc cứ trải dài mãi và kết thúc bằng một hồ nước độc lạnh lẽo. Từ đây tới đó chỉ có cát xoáy, những tảng đá sương gió bào mòn và loài cây có gai cứng mọc lởm chởm. Anh ta thề rằng thấy những chiếc xương của rồng, nó lớn đến nỗi anh ta còn cưỡi ngựa chui qua vòm xương hàm màu đen vĩ đại của nó. Ngoài ra chẳng có gì khác.

Dany cho anh ta mười hai người đàn ông khỏe mạnh nhất và lệnh cho họ đào khu chợ lên, tới lớp đất sâu tít bên dưới. Nếu cỏ ma có thể mọc lên giữa những viên đá lát đường, thì các loại cây cỏ khác cũng có thể mọc được. Họ có những cái giếng đầy nước. Khi gieo hạt, và chúng sẽ mọc kín cả khu chợ.

Sau đó Aggo trở về. Phía tây nam là vùng cằn cỗi nóng như thiêu như đốt, anh ta thề như vậy. Anh ta cũng tìm thấy tàn tích của hai thành phố nữa, nhỏ hơn Tolorro nhưng nói chung không có gì khác biệt. Một thành phố được bao quanh bởi một vòng những chiếc đầu lâu cắm trên hàng giáo gỉ sét, vì thế anh ta không dám bước vào. Thành phố thứ hai được anh kiểm tra kỹ hơn. Anh cho Dany xem một chiếc vòng tay bằng sắt mà anh ta tìm thấy, được trang trí bằng một viên đá opal lửa thô, kích cỡ bằng ngón tay cái, có vài cuộn giấy da ở đó nữa nhưng chúng đã khô cong và vỡ vụn nên anh không mang theo về.

Dany cảm ơn anh ta và sai anh ta sửa những cánh cổng. Nếu xưa kia kẻ địch có thể vượt qua hoang mạc đến tàn phá thành phố này thì ngày nay chúng rất có thể sẽ đến một lần nữa. "Nếu vậy, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng." Dany tuyên bố.

Jhogo là người đi lâu nhất, đến nỗi Dany sợ anh ta đi lạc, nhưng cuối cùng khi họ bắt đầu bổ đi tìm kiếm thì anh ta trở về từ phía đông nam. Một lính gác đã trông thấy Jhogo đầu tiên và hét lên. Dany tự mình chạy tới bức tường thành để chứng kiến. Đúng là anh ta đã trở về. Jhogo trở về, nhưng không đi một mình. Đằng sau anh ta là ba kẻ lạ mặt với y phục quái đản, cưỡi trên những con vật xấu xí có bướu trên lưng, và lùn tịt so với bất cứ con ngựa nào.

Họ thắng cương trước cánh cổng bước vào thành phố, và ngước lên nhìn Dany trên tường thành.

"Máu mủ của tôi," Jhogo gọi. "Tôi đã đến thành phố Qarth vĩ đại, và trở về với ba người nữa, họ muốn tận mắt nhìn thấy người."

Dany nhìn những người lạ mặt. "Ta đứng ngay đây. Hãy nhìn đi, nếu điều đó khiến các ngươi thích thú… nhưng trước tiên hãy cho ta biết tên các ngươi đã."

Người đàn ông tái nhợt với đôi môi xanh xám trả lời bằng tiếng Dothraki, "Tôi là Pyat Pree, một pháp sư vĩ đại."

Gã hói đeo trang sức trên mũi trả lời bằng tiếng Valyria của những người sống ở các Thành Phố Tự Trị, "Tôi là Xaro Xhoan Daxos thuộc Hội Mười Ba, một thương gia giàu có của thành phố Qarth."

Còn người phụ nữ sau chiếc mặt nạ gỗ được quét sơn bóng loáng nói bằng tiếng phổ thông của Bảy Phụ Quốc. "Tôi là Quaithe đến từ Vùng Đất Bóng Tối. Chúng tôi đến để tìm những con rồng."

"Không cần phải tìm nữa," Daenerys Targaryen nói với họ. "Các ngươi đã tìm thấy rồi."

JON

Cây Trắng là tên ngôi làng trên những tấm bản đồ cũ của Sam. Jon không nghĩ đó là một ngôi làng. Bốn ngôi nhà một gian siêu vẹo, một hàng rào bằng tường đá thô bao quanh bãi nuôi cừu trống huếch, và một cái giếng. Những ngôi nhà được lợp bằng cỏ, cửa sổ được che bằng những mảnh da sống rách tả tơi. Tỏa bóng xuống ngôi nhà là tán lá đỏ thẫm và những cành cây trắng xám loang lổ của một cây đướccây đước khổng lồ kỳ quái.

Jon Snow chưa từng thấy cái cây nào như vậy. Đường kính thân cây rộng gần ba mét và cành lá vươn xa đến mức phủ khuất cả ngôi làng. Nhưng kích thước đó cũng không làm cậu bận tâm bằng khuôn mặt… đặc biệt là cái miệng, không có vết chạm trổ hay đục đẽo, chỉ là một chiếc lỗ với răng cưa lởm chởm, lớn đến nỗi có thể nuốt trọn một con cừu.

Đây không phải xương cừu. Cũng không phải đầu lâu của một con cừu trong đám tro tàn.

"Một cây cổ thụ." Mormont ngồi trên lưng ngựa và nhíu mày. "Cổ thụ," con quạ trên vai ông đồng tình. "Cổ, cổ, cổ."

"Và đầy sức mạnh." Jon có thể cảm nhận được sức mạnh của nó.

Thoren Smallwood xuống ngựa đứng cạnh cái cây, trong bộ giáp và tấm che ngực màu đen. "Hãy nhìn khuôn mặt này xem. Thảo nào con người sợ chúng, khi lần đầu tiên họ tới Westeros. Tôi chỉ muốn cho cái thứ quỷ quái này một nhát rìu!"

Jon lên tiếng: "Cha tôi tin rằng không ai có thể nói dối trước một cây mặt người. Các cựu thần biết khi nào con người nói dối."

"Cha ta cũng tin vào điều đó," Gấu Già nói. "Để ta xem cái đầu lâu đó."

Jon xuống ngựa. Sau lưng cậu là chiếc bao da màu đen đựng thanh Móng Dài, một thanh kiếm dài bản rộng mà Gấu Già tặng cậu vì đã cứu sống ông ấy. Thanh kiếm vô chủ dành cho đứa con hoang, người ta vẫn thường giễu cợt như vậy. Chuôi kiếm đã được trang trí mới cho hợp với Jon, đuôi kiếm hình đầu sói bằng đá xám, nhưng lưỡi kiếm thì vẫn bằng thép Valyrian, cũ, nhẹ và vô cùng sắc bén.

Cậu quỳ xuống và thò bàn tay đeo găng vào bụng cái xác. Phần bên trong chiếc lỗ toàn một màu đỏ của nhựa cây khô và có phần bị cháy đen vì lửa. Phía dưới chiếc sọ là một chiếc sọ khác nhỏ hơn, với xương hàm bị vỡ, được chôn một nửa trong đám tro tàn và những mẩu xương.

Khi Jon đem chiếc sọ tới cho tướng Mormont, Gấu Già nhấc nó bằng cả hai tay và nhìn chăm chăm vào hai hốc mắt. "Dân du mục hỏa thiêu người chết. Chúng ta vẫn biết điều đó. Giá như ta hỏi chúng lý do tại sao, khi vẫn còn một vài tên quanh đây."

Jon Snow nhớ cái xác đứng lên như thế nào, đôi mắt xanh sáng rực trên khuôn mặt trắng bệch. Cậu biết tại sao, cậu chắc chắn điều đó.

"Ước gì những cái xương này biết nói," Gấu Già lẩm bẩm. "Khi đó gã sẽ kể cho chúng ta nhiều chuyện đấy. Hắn chết như thế nào. Ai đốt hắn, và tại sao. Bọn dân du mục đã đi đâu." Ông thở dài. "Những đứa con của rừng rậm có thể nói chuyện với người chết. Nhưng ta thì không." Ông vứt cái sọ lại phía miệng cái cây, nó rơi bịch lên một đống tro tàn. "Đi kiểm tra những ngôi nhà này xem. Khổng Lồ, cậu leo lên ngọn cây này xem thế nào. Ta sẽ đem những con chó săn tới đây. Có lẽ lần này ta sẽ tìm thấy vài dấu vết mới hơn." Giọng điệu của ông chứng tỏ ông đã hy vọng rất nhiều vào đợt tuần tra lần trước.

Mỗi ngôi nhà được hai người kiểm tra, để chắc chắn họ không bỏ sót thứ gì. Jon đi cặp với Eddison Tollett cau có khó ưa, một cận vệ tóc xám và gầy như một cây lao, những người anh em khác gọi cậu ta là Edd U Sầu. "Người chết sống dậy đi lại được đã đủ kinh khủng rồi," cậu ta nói với Jon khi hai người băng qua ngôi làng. "Giờ thì Gấu Già lại còn muốn chúng nói chuyện được nữa à? Nếu vậy thì kết cục sẽ chẳng có gì tốt đẹp đâu. Tôi đảm bảo đấy. Mà ai dám chắc những cái xương đó không nói dối? Tại sao người chết lại phải thành thật hơn, thậm chí thông minh hơn? Rất có thể chúng là những gã ngu độn với những câu phàn nàn nhạt nhẽo – dưới đất lạnh quá, bia mộ của tôi đáng lẽ phải hoành tráng hơn chứ, tại sao thằng cha đó có nhiều dòi hơn tôi..."

Jon phải khom người để đi qua một chiếc cửa thấp, bước vào trong là nền nhà đầy đất bẩn thỉu. Ở đây chẳng có đồ đạc, không có dấu hiệu nào chứng tỏ ai đó từng sống ở đây, ngoại trừ một ít tro bên dưới ống khói trên mái nhà. "Thật là một nơi ảm đạm để sinh sống," Jon nói.

"Tôi được sinh ra trong một ngôi nhà rất giống như thế này," Edd U Sầu nói. "Đó là những năm tháng tươi đẹp đối với tôi. Quãng thời gian đó rất khó khăn." Một chiếc giường rơm đặt ở một góc phòng. Edd nhìn nó với vẻ hoài niệm. "Tôi sẽ đánh đổi tất cả số vàng ở Casterly Rock để được ngủ trên giường một lần nữa."

"Cậu gọi đó là cái giường sao?"

"Nếu nó mềm hơn mặt đất và có mái che bên trên, thì tôi gọi đó là cái giường." Edd U Sầu hít hít không khí. "Tôi ngửi thấy mùi phân."

Thoang thoảng. "Mùi phân đã lâu ngày," Jon nói. Ngôi nhà có vẻ như đã bị bỏ trống một thời gian dài. Cậu quỳ xuống và kiểm tra đống rơm xem có gì giấu bên trong không, sau đó đi quanh các bức tường. Việc đó không mất nhiều thời gian cho lắm. "Chẳng có gì ở đây cả."

Không có gì chính là điều mà Jon mong đợi; Cây Trắng là ngôi làng thứ tư mà họ đi qua, và ngôi làng nào cũng tương tự như nhau. Người đã đi hết, biến mất cùng với số của cải ít ỏi của họ và những con vật nuôi nếu có. Không ngôi làng nào có dấu vết của vụ tấn công. Chúng chỉ đơn giản là… trống rỗng.

"Cậu nghĩ chuyện gì đã xảy ra với tất cả bọn họ?" Jon hỏi.

"Một điều gì đó tồi tệ hơn chúng ta tưởng tượng," Edd U Sầu gợi ý. "Ừm, có thể tôi cũng tưởng tượng được nó đấy, nhưng tốt hơn là không nên. Biết trước một kết cục kinh khủng chờ đợi mình là đủ lắm rồi, không cần phải suy nghĩ về nó làm gì."

Hai con chó săn chạy lại ngửi ngửi chỗ cánh cửa. Những con chó khác chạy lăng xăng trong làng. Chett đang la lối chửi rủa chúng, giọng cậu ta vẫn đầy vẻ tức giận như thường lệ. Ánh sáng chiếu qua những tán lá đỏ của cây đước khiến mụn trên mặt cậu ta trông càng thêm đỏ tấy. Nhìn thấy Jon, anh ta nheo mắt; chẳng có chút tình cảm nào trong đó cả.

Ở những ngôi nhà khác họ cũng không tìm thấy thứ gì. "Đi rồi," con quạ của ngài Mormont kêu lên rồi đập cánh bay lên đậu trên cây đước. "Đi rồi, đi rồi, đi rồi. "

"Bọn dân du mục mới chỉ ở ngôi làng này cách đây một năm." Thoren Smallwood trông ra dáng lãnh chúa hơn tướng Mormont, ông ta mặc chiếc áo giáp đen bóng loáng và tấm che ngực rập nổi của Ser Jaremy Rykker. Chiếc áo choàng nặng nề được trang trí bằng tấm lông chồn, và gài huy hiệu bạc hình hai chiếc búa đặt chéo nhau của Nhà Rykkers. Đó từng là áo choàng của Ser Jaremy... nhưng bọn Ngoại Nhân đã giết chết ông ấy, và Đội Tuần Đêm không để phí thứ gì cả.

"Một năm trước khi Robert là vua, cả vương quốc được sống trong hòa bình," Jarman

Buckwell nói. Anh ta là một người đàn ông thẳng thắn và lãnh đạm, đội trưởng Đội Biệt Kích. “Rất nhiều thứ có thể thay đổi trong vòng một năm.”

“Có một thứ không thay đổi,” Ser Mallador Locke nhấn mạnh. “Ít dân du mục hơn nghĩa là ít nỗi lo hơn. Ta sẽ không thương tiếc, dù chúng có là gì. Bọn cướp của hay giết người, tất cả bọn chúng.”

Jon nghe thấy tiếng sột soạt trong tán lá trên đầu. Hai cành cây tách nhau ra, và cậu thoáng thấy một người đàn ông chuyền từ cành cây này sang cành cây khác nhanh như một con sóc. Bedwyck cao không quá một mét rưỡi và tóc đã điểm bạc. Đám lính biệt kích gọi ông ấy là Khổng Lồ. Ông ngồi trên một chạc cây phía trên cao và cất giọng: “Ở phía bắc có nước. Có thể là một cái hồ. Một vài ngọn đồi đá lửa mọc lên ở phía tây, không cao cho lắm. Ngoài ra không có gì nữa, thưa ngài.”

“Chúng ta có thể cắm trại ở đây tối nay,” Smallwood gợi ý.

Gấu Già ngước nhìn lên, mong rằng có thể nhìn thấy một thoáng bầu trời qua những cành cây trắng nhợt và những tán lá đỏ của cây đước. “Không,” ông tuyên bố. “Khổng Lồ, còn bao lâu nữa thì trời tối?”

“Ba tiếng, thưa ngài.”

“Chúng ta sẽ tiến về phía bắc,” Mormont quyết định. “Nếu tới cái hồ đó, chúng ta có thể hạ trại trên bờ hồ, có thể sẽ bắt được vài con cá. Jon, đưa giấy cho ta, đã đến lúc ta phải viết thư cho Maester Aemon.”

Jon tìm một mảnh giấy da, bút lông và mực trong túi đeo yên ngựa của mình và đem tới cho tướng chỉ huy. Ở làng Cây Trắng, Mormont viết nguệch ngoạc. Ngôi làng thứ tư. Tất cả đều trống rỗng. Bọn du mục đã đi hết. “Tìm Tarly và hãy giám sát cậu ta chuyển bức thư đi,” ông nói và đưa tờ giấy cho Jon. Khi ông huýt sáo, con quạ đập cánh bay xuống đậu lên đầu con ngựa của ông. “Ngô,” nó nhảy nhót gợi ý. Con ngựa hí lên inh ỏi.

Jon trèo lên lưng ngựa, quay đầu và phi đi. Dưới bóng cây đước vĩ đại, các anh em trong Đội Tuần Đêm đang chăm nom những con ngựa, họ nhai những sợi thịt bò muối, đi tiểu, sột soạt gãi, và chuyện trò râm ran. Khi nhận được lệnh đi tiếp, những câu chuyện chấm dứt và tất cả lại trèo lên yên ngựa. Nhóm biệt kích của Jarman Buckwell đi lên trước; cùng với họ là đạo quân tiên phong dưới sự chỉ huy của Thoren Smallwood xếp hàng dọc tiến lên. Tiếp theo đó là Gấu Già chỉ huy lực lượng chính, Ser Mallador Locke với ngựa thồ hành lý, cuối cùng là Ser Ottyn Wythers và lính gác phía sau. Hai trăm người tất cả, với số ngựa nhiều gấp rưỡi.

Ban ngày họ đi theo đường mòn và men theo sông suối, “con đường tuần binh” dẫn họ vào sâu hơn trong khu rừng hoang vu đầy lá và rễ cây. Đêm xuống, họ cắm trại dưới bầu trời đầy sao và cùng nhìn lên ngôi sao chổi. Những người anh em áo đen rời Hắc Thành với tinh thần lạc quan, những câu chuyện đùa và những truyền thuyết, nhưng sự im lặng đến ghê người của khu rừng dường như càng lúc càng khiến họ trở nên ủ rũ. Họ ít đùa giỡn nhau hơn, và mọi người cũng trở nên khó tính. Dù vậy nhưng không ai thừa nhận rằng mình sợ hãi – bởi họ là người của Đội Tuần Đêm, nhưng Jon có thể cảm nhận được sự khó chịu của mọi người. Bốn ngôi làng bỏ hoang, chẳng thấy bóng dáng dân du mục ở đâu, ngay cả bọn Ngoại Nhân dường như cũng lẩn trốn họ. Rừng ma chưa bao giờ trông rùng rợn hơn thế, ngay cả lính biệt kích kỳ cựu cũng phải công nhận điều đó.

Trên đường, Jon cởi chiếc găng tay ra để hong khô vết bỏng trên ngón tay. Những vết bỏng xấu xí. Cậu bỗng chợt nhớ mình vẫn hay xoa đầu Arya, cô em gái gầy như que củi của cậu. Cậu tự hỏi không biết cô bé giờ đang như thế nào. Cậu hơi buồn một chút khi nghĩ đến việc không bao giờ được xoa lên tóc em gái nữa. Cậu bắt đầu luyện tập những ngón tay, nắm lại rồi mở ra.

Nếu để bàn tay cầm kiếm cứng lại và trở nên vụng về thì có lẽ cuộc đời cậu sẽ chấm dứt, cậu biết chắc chắn là như vậy. Ở bên ngoài Tường Thành, người ta luôn cần một thanh kiếm.

***

Jon thấy Samwell Tarly đang cùng những người phục vụ khác tắm cho lũ ngựa. Cậu có ba con để chăm sóc: ngựa của cậu ta và hai con ngựa thồ, mỗi con mang theo một chiếc chuồng lớn nhốt đầy quạ. Lũ quạ đập cánh loạn xạ khi Jon tiến đến và kêu inh ỏi đằng sau những chấn song. Một số con ré lên như thể chúng muốn nói điều gì đó. "Cậu đã dạy chúng nói à?" Jon hỏi Sam.

"Một vài từ thôi. Ba con đã biết nói Snow rồi đấy."

"Một con kêu tên tôi đã đủ tệ lắm rồi," Jon nói, "và các anh em áo đen chẳng ai thích nghe từ snow (tuyết) đâu." Ở phía bắc, tuyết đồng nghĩa với sự chết chóc.

"Có gì ở làng Cây Trắng không?"

"Xương cốt, tro bụi, và những ngôi nhà trống huếch." Jon đưa cho Sam cuộn giấy da. "Gấu Già muốn gửi thư về cho Aemon."

Sam lấy một con chim ra khỏi lồng, vuốt ve bộ lông, gài thông điệp vào chân nó và nói: "Bay về nhà nào, chú chim dũng cảm. Về nhà thôi." Con quạ kêu lên vài tiếng khó hiểu như đáp lời Sam, rồi Sam tung nó lên không trung. Vỗ cánh, nó bay thẳng lên trời qua những tán cây. "Ước gì nó có thể đem mình theo cùng."

"Cậu vẫn ước vậy sao?"

"Ừ," Sam nói, "đúng, nhưng... mình không còn hay sợ sệt như trước nữa. Đêm đầu tiên, mỗi lần nghe ai đó thức dậy đi tiểu, mình lại nghĩ đó là bọn du mục bò vào để cắt cổ mình. Mình sợ rằng nếu nhắm mắt lại, mình có thể sẽ không bao giờ mở mắt ra được nữa, chỉ đến khi… bình minh đến." Cậu ta gượng cười. "Mình có thể nhút nhát, nhưng mình không ngu ngốc. Toàn thân mình nhức mỏi vì cưỡi ngựa quá nhiều, và vì ngủ trên nền đất, nhưng hầu như mình chẳng thấy sợ chút nào. Nhìn này." Cậu ta giơ một tay cho Jon thấy cậu thật sự vững vàng. "Mình đang nghiên cứu những tấm bản đồ."

Thế giới thật kỳ lạ, Jon nghĩ. Hai trăm người dũng cảm rời Tường Thành, và người duy nhất không trở nên sợ hãi lại là Sam, kẻ luôn tự nhận mình là hèn nhát. "Vậy thì bọn mình sẽ cho cậu làm lính biệt kích," cậu nói đùa. "Sau đó, cậu sẽ muốn trở thành người dẫn đường như Grenn ấy. Mình có cần thưa chuyện với Gấu Già không nhỉ?"

"Cậu dám à!" Sam kéo mũ của chiếc áo choàng đen vĩ đại đội lên đầu rồi vụng về trèo lên ngựa. Đó là một con ngựa cày, to lớn nhưng chậm chạp và lóng ngóng, chỉ nó mới có thể gánh được cân nặng của cậu ta. "Mình đã hy vọng chúng ta có thể ở lại khu làng một đêm," cậu ta nói với vẻ nuối tiếc. "Chúng ta sẽ ngủ ngon lành dưới một mái nhà."

"Không đủ cho tất cả chúng ta đâu." Jon lại lên ngựa, và mỉm cười chia tay Sam. Đoàn người đang đi theo hàng rất ngay ngắn, vì vậy cậu phải đi vòng qua ngôi làng để tránh tắc nghẽn đường. Cậu đã quan sát làng Cây Trắng rất kỹ rồi.

Bóng Ma đột ngột lao ra từ bụi cây khiến con ngựa hoảng hốt chồm lên. Con sói trắng đi săn khá xa đoàn tuần tra, nhưng nó cũng không may mắn hơn những người được Smallwood cử đi theo dấu bọn du mục. Khu rừng cũng trống trải như ngôi làng vậy. Một buổi tối cậu đã nói chuyện với Dywen bên đống lửa.

“Đội của chúng ta rất đông, đi tới đâu ồn ào tới đó,” Jon nói. “Có lẽ vì thế bọn chúng sợ hãi và bỏ chạy trước rồi.”

“Sợ hãi và bỏ đi vì một cái gì đó, rõ ràng là như vậy,” Dywen nói.

Khi con ngựa đã bình tĩnh trở lại, Bóng Ma thoải mái chạy nhảy bên cạnh nó. Jon đuổi kịp Mormont khi ông đang đi qua một bụi cây táo gai. “Con chim đã đi chưa?” Gấu Già hỏi.

“Rồi thưa ngài. Sam đang dạy chúng nói.”

Gấu Già khịt mũi. “Cậu ta sẽ hối hận vì điều đó. Những con khốn đó rất ồn ào và chẳng bao giờ nói được lời nào đáng nghe cả.”

Họ cưỡi ngựa trong im lặng cho đến khi Jon cất lời, “Nếu chú của cháu cũng phát hiện ra những ngôi làng đều trống rỗng… “

“…thì ông ấy sẽ muốn tìm hiểu lý do tại sao,” Tướng Mormont nói thay cho Jon, “và đó có thể là ai đó, hoặc thứ gì đó không muốn kẻ khác biết được. Thôi, đội quân của chúng ta sẽ lên tới ba trăm người khi Qhorin tới. Dù kẻ địch ngoài kia là ai thì chúng ta cũng không phải là những kẻ dễ xơi. Chúng ta sẽ tìm thấy chúng, Jon, ta hứa với cháu.”

Hoặc là chúng sẽ tìm đến chúng ta, Jon thầm nghĩ.

ARYA

Dòng sông trông như một dải ruy băng màu xanh lam sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời buổi sớm. Đám sậy mọc dày đặc ở vùng nước cạn hai bên bờ sông. Arya nhìn thấy một con rắn nước đang lượn lờ trên bề mặt, những gợn nước lăn tăn tỏa ra phía sau khi nó bơi qua. Ở phía trên, một con diều hâu lười nhác bay vòng vòng.

Dường như đây là một nơi rất yên bình... cho đến khi Koss phát hiện ra một xác chết. "Kia kìa, trong đám sậy." Anh ta chỉ cho Arya nhìn thấy. Xác của một chiến binh, đã trương phềnh và biến dạng. Chiếc áo choàng xanh ướt sũng vương trên một thanh gỗ mục, và một đàn cá bạc bé xíu đang rỉa khuôn mặt anh ta.

"Tao đã nói kiểu gì cũng có xác chết mà," Lommy nói. "Tao có thể cảm nhận được vị của nó trong nước."

Khi Yoren nhìn thấy cái xác, ông ra lệnh: "Dobber, xem có lấy được cái gì của hắn không. Áo giáp lưới, dao, tiền xu, bất cứ thứ gì." Ông thúc con ngựa thiến và tiến về phía bờ sông, nhưng con ngựa khựng lại vì bùn lầy mềm lún và nước ở sau bụi lau đã sâu hơn.

Yoren cáu kỉnh quay ngựa trở lại, bùn dính lên tận đầu gối nó. "Chúng ta không đi qua đây được đâu. Koss, cậu sẽ đi cùng ta tới thượng nguồn, tìm một khúc sông cạn. Woth, Gerren, các cậu xuôi dòng xuống hạ lưu. Còn lại tất cả mọi người đợi ở đây. Phải hết sức cảnh giác."

Dobber tìm thấy một chiếc ví da dắt ở lưng xác chết. Bên trong có bốn đồng tiền và một nắm tóc vàng óng được buộc lại bằng một sợi ruy băng đỏ. Lommy và Tarber cởi sạch đồ rồi lội xuống nước, Lommy vốc một vốc bùn vừa ném vào Bánh Nóng vừa hét, "Bánh Bùn! Bánh Bùn!" Đằng sau chiếc xe ngựa, Rorge chửi thề, đe dọa, và nhờ họ cởi xích cho hắn khi Yoren đi vắng, nhưng chẳng ai quan tâm tới hắn dù chỉ một chút. Kurz dùng tay không bắt được một con cá, trong khi Arya đứng quan sát cậu ta trên một vũng nước cạn. Tĩnh lặng như nước, hai tay cậu ta giơ ra nhanh như một con rắn khi con cá bơi tới gần. Có vẻ việc đó không khó khăn bằng việc bắt một con mèo. Cá không có móng vuốt.

Đến giữa trưa thì mọi người quay trở lại. Woth báo cáo rằng xuôi dòng khoảng nửa dặm có một cây cầu gỗ, nhưng ai đó đã đốt cháy nó. Yoren bứt một chiếc lá chua trong kiện hàng. "Chúng ta sẽ cho lũ ngựa bơi qua, lừa cũng có thể, nhưng những kiện hàng thì không. Khói bốc lên ở phía bắc và phía tây chứng tỏ lại có thêm những đám cháy, có lẽ chúng ta ở bên này sông thì tốt hơn đấy." Ông ta nhặt một chiếc que dài lên và vẽ một vòng tròn trên bùn, và tiếp đó là một cái đuôi dài. "Đây là hồ Mắt Thần, dòng chảy về hướng nam. Chúng ta ở đây." Ông chọc một cái hố bên cạnh đường kẻ thể hiện dòng sông, bên dưới vòng tròn. Chúng ta không thể đi vòng qua hướng tây của hồ như ta đã nghĩ, và hướng đông sẽ đưa chúng ta trở lại vương lộ." Ông di chuyển cái que lên nơi đường kẻ và vòng tròn giao nhau. "Theo ta nhớ thì ở đây có một thành phố. Một thành trì bằng đá, và có một lãnh chúa trị vì ở đó nữa; tuy chỉ là một pháo đài nhưng ông ta sẽ có lính gác và một hai hiệp sĩ gì đó. Nếu đi dọc dòng sông về phía bắc thì chúng ta sẽ tới đó trước khi trời tối. Họ sẽ có thuyền, vì vậy ta muốn bán hết những gì chúng ta có và thuê một chiếc." Ông dùng que vẽ một đường qua vòng tròn biểu thị chiếc hồ, từ đáy lên đến đỉnh. "Nếu các vị thần nhân từ, chúng ta sẽ có gió thuận chiều và có thể dong thuyền qua Mắt Thần tới Harrentown." Ông cắm cái que trên đỉnh đường tròn.

"Chúng ta có thể mua ngựa mới ở đây, hoặc không thì ở nhờ tại Harrenhal. Đó là lâu đài của phu nhân Whent, bà ấy luôn là người bạn tốt của Đội Tuần Đêm."

Bánh Nóng mở to mắt. "Ở Harrenhal có ma đấy."

Yoren nhổ nước miếng. “Nhổ vào những con ma của cậu.” Ông vứt cái que xuống bùn. “Lên ngựa.”

Arya nhớ lại những câu chuyện Già Nan thường kể về Harrenhal. Vị vua tàn ác Harren đã tự nhốt mình trong đó, vì vậy Aegon đã thả những con rồng ra và biến tòa lâu đài thành một giàn thiêu. Bà nói những linh hồn chết cháy vẫn ám trong những tòa tháp cháy đen. Thỉnh thoảng có người khi đi ngủ vẫn bình thường, nhưng sáng hôm sau thì đã chết, tất cả đều cháy rụi. Arya không thực sự tin vào mấy câu chuyện đó, dù sao thì chúng cũng đã xảy ra từ lâu lắm rồi. Bánh Nóng thật ngu ngốc; sẽ không có con ma nào ở Harrenhal, mà là những hiệp sĩ. Arya có thể tiết lộ thân phận với phu nhân Whent, và các hiệp sĩ sẽ hộ tống cô trở về nhà một cách an toàn. Đó là những gì các hiệp sĩ thường làm, họ bảo vệ chúng ta, đặc biệt là phụ nữ. Có thể phu nhân Whent sẽ giúp cả đứa bé đang khóc kia nữa.

Đường đi ven sông không được như vương lộ nhưng cũng không đến nỗi kinh khủng, và có lúc xe hàng chạy trơn tru trên đường. Họ nhìn thấy ngôi nhà đầu tiên khoảng một giờ trước khi trời tối, một ngôi nhà nhỏ lợp mái tranh, xung quanh là cánh đồng lúa mì bạt ngàn. Yoren cưỡi ngựa lên trước, hú gọi, nhưng chẳng có tiếng trả lời. “Chắc họ chết hết rồi. Hoặc đang lẩn trốn. Dobber, Rey, đi theo ta.” Ba người họ vào trong ngôi nhà. “Chẳng còn gì cả, cũng không còn đồng xu nào xót lại.” Yoren lẩm bẩm khi họ quay trở lại. “Một con vật cũng không còn. Chắc chúng đã chạy hết. Có lẽ chúng ta còn gặp họ trên vương lộ rồi ấy chứ.” Ít nhất thì nhà cửa và cánh đồng không bị đốt, và cũng không có cái xác nào xung quanh. Tarber tìm thấy một khu vườn sau nhà, họ nhổ một ít hành và củ cải, rồi nhét cải bắp đầy bao tải trước khi tiếp tục lên đường. Đi thêm một chút nữa, họ thấy cái chòi của người gác rừng giữa một đám cây già. Một chồng củi được xếp ngay ngắn chỉ chờ được chẻ, và sau đó là một ngôi nhà sàn siêu vẹo tựa lưng về phía dòng sông trên những cái cột cao tới ba mét. Cả hai đều không có người ở. Họ lại tiếp tục đi qua những cánh đồng, lúa mì, ngô và lúa mạch chín rộ dưới ánh mặt trời, nhưng ở đây không có người nào ngồi trên cây, không có những nông dân cầm hái đi dọc những thửa ruộng. Cuối cùng thị trấn cũng hiện ra trước mặt, những ngôi nhà trắng trải rộng xung quanh bức tường của tòa thành, một thánh đường với mái bằng ván gỗ lợp, và tòa tháp của vị lãnh chúa nằm trên một ngọn đồi nhỏ ở phía tây... vẫn không có bóng dáng con người ở bất cứ đâu.

Yoren ngồi trên ngựa, vẻ mặt nghiêm trang đằng sau mớ râu xồm xoàm. “Thật không như mong đợi,” ông nói, “nhưng thị trấn đây rồi. Chúng ta sẽ đi kiểm tra một lượt. Phải xem xét cẩn thận. Có thể còn một số người dân đang lẩn trốn. Có thể họ để lại vài con thuyền, hoặc vài vũ khí mà chúng ta có thể sử dụng.”

Vị anh cả áo đen để lại mười người gác xe hàng và đứa bé, sau đó chia số người còn lại ra làm bốn nhóm, mỗi nhóm năm người để lục soát thị trấn. “Phải căng mắt căng tai ra đấy nhé,” ông cảnh báo bọn họ trước khi cưỡi ngựa tiến vào tòa tháp để xem trong đó còn dấu hiệu nào của vị lãnh chúa hay lính gác của ông ta hay không.

Arya đi cùng với Gendry, Bánh Nóng, và Lommy. Woth, gã mập lùn bụng bự từng là một tay chèo thuyền, và trong lĩnh vực này cậu ta là người khá nhất, vì vậy Yoren sai cậu ta đưa họ xuống ven hồ xem có tìm được con thuyền nào không. Khi họ cưỡi ngựa qua những ngôi nhà trắng tĩnh mịch, tay Arya nổi da gà. Thị trấn trống trơn này cũng làm cô sợ hãi chẳng kém gì tòa thành bị cháy nơi họ tìm thấy đứa bé hay khóc và người phụ nữ một tay. Tại sao mọi người bỏ chạy hết, để lại nhà cửa và mọi thứ như vậy? Điều gì có thể khiến họ khiếp sợ đến thế?

Bóng những ngôi nhà đổ dài xuống mặt đường khi mặt trời xuống thấp dần ở hướng tây. Một tiếng va đập đột ngột khiến Arya vớ ngay lấy Mũi Kim, nhưng đó chỉ là tiếng đập của cánh cửa chớp trong gió. Bên cạnh cửa sông, không khí ngột ngạt của thị trấn làm cô cảm thấy hoang mang.

Thoáng thấy mặt hồ phía trước giữa những ngôi nhà và những cái cây, Arya thúc ngựa phi nước đại lên trước Woth và Gendry. Cô lao vào bãi cỏ dày bên cạnh bờ hồ đầy sỏi đá. Mặt trời

đang lặn khiến cho mặt nước hồ yên bình giờ sáng lên lấp lánh ánh đồng. Đây là cái hồ lớn nhất mà cô từng thấy, và chẳng thấy dấu hiệu nào của bờ bên kia. Cô nhìn thấy một nhà trọ ở phía tay trái, được xây thò ra ngoài mặt nước trên những cột gỗ chắc chắn. Còn bên phải cô có một cầu cảng dài ra tận mặt hồ, và xa xa phía đông còn có những cầu cảng khác, như những ngón tay bằng gỗ vươn ra từ trong thị trấn. Nhưng chiếc thuyền duy nhất họ nhìn thấy là một chiếc thuyền có mái chèo, bị úp ngược bỏ không trên đống đá dưới nhà trọ, đáy thuyền gần như đã mục nát hết. "Họ đã đi rồi," Arya thất vọng nói. Giờ họ đang làm gì nhỉ?

"Có một nhà trọ ở đây," Lommy nói khi những người khác cưỡi ngựa tới nơi. "Mày có nghĩ họ để lại chút rượu hay thức ăn nào không?"

"Thử vào xem nào," Bánh Nóng gợi ý.

"Đừng bận tâm đến những nhà trọ," Woth nói. "Yoren muốn chúng ta tìm thuyền."

"Họ đem thuyền đi rồi." Không hiểu sao Arya biết chắc điều đó, họ có thể tìm kiếm cả thị trấn mà vẫn không thấy gì ngoài một chiếc thuyền nhỏ úp ngược. Chán nản, cô xuống ngựa và quỳ xuống bên cạnh hồ. Nước vỗ nhẹ nhàng quanh chân cô. Một vài con bọ đèn lồng bò ra, những đốm sáng bé tẹo của chúng nhấp nháy. Mặt nước xanh ấm như nước mắt, nhưng trong đó không có muối. Nó có vị của mùa hè, bùn và sự sống. Arya cúi mặt xuống rửa sạch bụi bẩn và mồ hôi sau một ngày rong ruổi. Khi cô ngẩng lên, những dòng nước chạy dọc sau cổ cô, vào bên trong cổ áo. Cảm giác thật tuyệt. Cô chỉ ước mình có thể cởi hết quần áo và nhảy xuống bơi, lướt đi trong làn nước ấm như một con rái cá hồng nhỏ nhắn. Có lẽ cô có thể bơi một mạch về Winterfell.

Woth đang gọi Arya tìm giúp, cô đi săm soi từng cái nhà thuyền và nhà kho, trong khi con ngựa của cô được gặm cỏ cạnh bờ hồ. Họ tìm được vài cánh buồm, vài cái đinh, vài túi nhựa đường đã cứng ngắc, và một con mèo mẹ với một ổ mèo con mới đẻ. Nhưng thuyền thì không.

Thị trấn cũng tối tăm như trong khu rừng khi Yoren và những người khác trở lại. "Tòa tháp cũng trống rỗng," ông nói. "Chắc lãnh chúa đã đi đánh nhau rồi, hoặc đưa các cư dân của mình đi lánh nạn, không rõ nữa. Không còn một con ngựa hay con lợn nào trong thị trấn, nhưng vẫn còn cái để ăn. Chúng ta thấy một con ngỗng chạy quanh, vài con gà, và rất nhiều cá trong hồ Mắt Thần."

"Chẳng còn cái thuyền nào cả," Arya báo cáo.

"Chúng ta có thể sửa đáy của chiếc thuyền nhỏ đó," Koss nói.

"Như vậy sẽ chở được bốn người chúng ta," Yoren nói.

"Ở đó có đinh," Lommy thêm vào. "Và quanh chúng ta thì có rất nhiều cây. Chúng ta có thể đóng đủ thuyền cho tất cả mọi người."

Yoren cao giọng: "Cậu thì biết gì về việc đóng thuyền hả, cậu nhóc thợ nhuộm kia?" Lommy trông ngơ ngác.

"Một cái bè," Gendry gợi ý. "Ai cũng có thể đóng bè, và một cây gậy dài để chống."

Yoren có vẻ suy tư. "Hồ quá sâu để có thể dùng gậy chống, nhưng nếu chúng ta men theo vùng nước cạn ven hồ… như vậy sẽ có nghĩa là phải bỏ những thùng hàng lại. Có lẽ như vậy là tốt nhất. Ta sẽ cân nhắc việc này."

"Chúng ta có thể ngủ trong nhà trọ không?" Lommy hỏi.

"Chúng ta sẽ ở trong pháo đài, và đóng chặt cổng," ông già nói. "Ta thích cảm giác được bức

tường đá bao xung quanh khi ta đang ngủ."

Arya không thể giữ yên lặng. "Chúng ta không nên ở đây," cô buột miệng. "Chẳng có ai ở cả. Tất cả bọn họ đều bỏ chạy, ngay cả vị lãnh chúa."

"Arry đang sợ hãi kìa," Lommy vừa nói vừa cười be be.

"Tao không sợ," cô đáp trả, "nhưng những người dân ở đây thì có."

"Cậu bé thông minh lắm," Yoren nói. "Vấn đề là, những người dân ở đây phải chịu cảnh chiến tranh, dù muốn hay không. Còn chúng ta thì khác. Đội Tuần Đêm không liên quan gì, nên chúng ta không có kẻ thù."

Và cũng không có bạn, cô nghĩ, nhưng lần này thì cô giữ miệng. Lommy và tất cả mọi người đang nhìn cô, cô không muốn tỏ ra hèn nhát trước mặt tất cả bọn họ.

Cánh cổng pháo đài đóng đầy đinh. Trong đó, họ tìm thấy một đôi then cài bằng sắt cỡ một khúc cây con, với những chiếc lỗ để chốt trên mặt đất và những móc kim loại trên cánh cổng. Khi họ cài hai chiếc then qua những cái móc đó, chúng tạo thành một chữ X vĩ đại. Đây không phải là Tháp Đỏ, Yoren nói khi họ đã khám phá pháo đài từ trên xuống dưới, nhưng là nơi tốt hơn cả, và sẽ hứa hẹn một đêm an giấc. Những bức tường đá thô không trát vữa cao ba mét, với lối đi hẹp bằng gỗ ở phía trong. Phía bắc tòa tháp là một lối hậu, và Gerren phát hiện ra một cánh cửa lật dưới đống rơm trong một chuồng gia súc bằng gỗ cũ, dẫn tới một đường hầm hẹp quanh co. Anh ta đi dọc đường hầm dài đó và tới đầu bên kia, nơi có một hồ nước. Yoren sai họ đẩy xe hàng chặn lên trên cánh cửa, để chắc chắn không ai có thể vào bằng đầu đó. Ông chia họ ra làm ba nhóm, rồi cử Tarber, Kurz, và Cutjack tới tòa tháp bỏ hoang để theo dõi những động tĩnh từ trên cao. Kurz có một chiếc tù và đi săn và sẽ thổi nó nếu phát hiện những mối nguy hiểm.

Họ đưa những xe hàng và lũ ngựa vào bên trong rồi đóng chặt cánh cổng. Chuồng gia súc này là một nơi xiêu vẹo đổ nát, nhưng đủ rộng để nhốt nửa số gia súc trong thị trấn. Tuy nhiên, nhà trú ẩn của những người dân khi có sự cố xảy ra thậm chí còn lớn hơn, thấp, dài, được xây bằng đá và lợp mái rạ. Koss đi ra bằng lối hậu và trở vào với con ngỗng cùng hai con gà. Yoren cho phép mọi người nhóm bếp. Trong pháo đài có một chiếc bếp to, tuy nhiên tất cả các chai lọ, ấm đun đều đã bị đem đi hết. Gendry, Dobber, và Arya có nhiệm vụ nấu nướng. Dobber bảo Arya nhổ lông mấy con vật trong khi Gendry chẻ củi. "Tại sao tao không được chẻ củi chứ?" cô hỏi nhưng chẳng ai thèm nghe. Cô sưng sỉa ngồi xuống nhổ lông một con gà trong khi Yoren ngồi ở một đầu chiếc ghế băng và dùng đá mài dao.

Khi thức ăn đã sẵn sàng, Arya ăn một cái chân gà và một chút hành. Chẳng có mấy ai nói chuyện, ngay cả Lommy. Gendry cuối cùng cũng đứng dậy, ra ngoài ngồi đánh bóng cái mũ với một vẻ mặt thản nhiên như thể cậu ta chưa từng ở đó. Đứa trẻ cứ khóc ầm ĩ, nhưng khi Bánh Nóng cho nó một chút thịt ngỗng, nó ăn ngấu nghiến và còn đòi thêm nữa.

Arya phải gác phiên thứ hai, và cô tìm thấy một ổ rơm trong nhà trú ẩn. Trằn trọc không ngủ được, Arya mượn viên đá mài của Yoren để mài Mũi Kim. Syrio Forel đã nói một thanh kiếm cùn chẳng khác gì một con ngựa què cả. Bánh Nóng ngồi xổm trên ổ rơm bên cạnh Ayra nhìn cô làm việc. "Mày lấy đâu ra thanh kiếm tốt như vậy thế?" cậu ta hỏi. Khi thấy ánh mắt của Arya nhìn mình, cậu nhóc giơ tay lên phân bua: "Tao không bảo mày ăn cắp nó, tao chỉ muốn biết mày lấy nó ở đâu thôi."

"Là của anh trai cho tao," cô lẩm bẩm.

"Tao không biết là mày lại có anh trai."

Arya dừng lại để gãi bên trong chiếc áo. Lũ bọ chét trong ổ rơm làm phiền cô. “Tao có rất nhiều anh em trai.”

“Thế á? Họ lớn hơn hay nhỏ hơn mày?”

Mình không nên nói chuyện này. Yoren đã nói mình phải giữ mồm giữ miệng. “Lớn hơn,” cô nói dối. “Họ cũng có kiếm, những thanh kiếm dài vĩ đại, và họ còn chỉ cho tao cách giết những kẻ làm phiền tao.”

“Tao đang nói chuyện, chứ có làm phiền đâu.” Bánh Nóng bỏ đi và để Arya lại một mình cuộn tròn trong chiếc ổ rơm. Cô có thể nghe thấy tiếng đứa bé khóc từ đầu kia của nhà trú ẩn. Ước gì nó im miệng một chút. Sao lúc nào nó cũng khóc thế nhỉ?

Chắc cô đã ngủ được một chút, dù cô không nhớ được mình đã chợp mắt lúc nào. Cô mơ thấy một con sói đang tru, và âm thanh đó kinh khủng đến nỗi nó làm cô tỉnh dậy ngay lập tức. Arya ngồi dậy trên ổ rơm, tim đập thình thịch. “Bánh Nóng, dậy đi.” Cô lập cập đứng dậy. “Woth, Gendry, mọi người không nghe thấy sao?” Cô xỏ một chân vào bốt.

Xung quanh cô, mọi người trở dậy và bò ra từ những ổ rơm. “Có chuyện gì thế?” Bánh Nóng hỏi.

“Nghe cái gì?” Gendry sốt sắng.

“Arry gặp ác mộng thôi,” ai đó lên tiếng.

“Không, tôi nghe thấy mà,” cô khăng khăng. “Một con sói.”

“Arry lúc nào cũng có mấy con sói trong đầu,” Lommy châm chọc.

“Cứ để chúng hú đi,” Gerren nói, “chúng ở ngoài kia, còn chúng ta ở trong này.”

Woth cũng đồng tình. “Tao chưa thấy con sói nào tấn công được pháo đài cả.”

Bánh Nóng thêm vào, “Còn tao chẳng nghe thấy gì.”

“Đó là một con sói,” Arya hét vào mặt bọn họ và xỏ chiếc bốt thứ hai. “Có chuyện rồi, có ai đó đang đến, dậy đi thôi!”

Trước khi họ kịp chế nhạo cô lần nữa, một âm thanh đột ngột vang lên trong đêm tối – chỉ là lần này không phải tiếng sói, đó là tiếng tù và của Kurz báo hiệu nguy hiểm. Trong một tích tắc, tất cả bọn họ mặc quần áo và vớ bất cứ vũ khí nào có được. Arya chạy về phía cánh cổng khi tiếng tù và vang lên lần nữa. Khi cô chạy qua chuồng gia súc, Cắn Xé lồng lên trong xích sắt, và Jaqen H’ghar gọi với ra từ trong xe ngựa. “Nhóc! Này nhóc! Chiến tranh à? Đang đánh nhau à? Thả chúng tôi ra đi, người ta có thể chiến đấu!” Cô phớt lờ hắn và tiếp tục chạy. Lúc đó cô có thể nghe rõ tiếng vó ngựa và những tiếng hô hoán bên ngoài bức tường.

Cô lồm cồm bò lên lối đi hẹp. Những bờ tường phòng hộ hơi cao quá và Arya thì hơi thấp quá; cô phải nhón chân lên để nhìn qua những cái lỗ giữa các viên đá. Trong một giây, cô cứ ngỡ thị trấn tràn ngập những con bọ đèn lồng. Nhưng sau đó cô nhận ra đó là đoàn người cầm đuốc đang cưỡi ngựa. Cô thấy một mái nhà bốc cháy, lửa liếm lên đến lưng chừng trời với một màu cam nóng rực khi cả căn nhà tranh cháy ngùn ngụt. Sau đó là một ngôi nhà nữa, rồi một ngôi nhà nữa. Lửa nhanh chóng liếm khắp mọi nơi.

Gendry trèo lên bên cạnh cô, với chiếc mũ trên đầu. “Có bao nhiêu tên?”

Arya cố đếm, nhưng chúng phi ngựa quá nhanh, những ngọn đuốc loang loáng trong không

khí khi họ quăng chúng. “Một trăm,” cô nói. “Hai trăm, tôi không rõ nữa.” Trong ngọn lửa điên cuồng, cô có thể nghe thấy những tiếng la hét. “Chúng sẽ nhanh chóng tìm thấy chúng ta thôi.”

“Kia kìa,” Gendry chỉ.

Một nhóm kỵ binh đang di chuyển giữa những ngôi nhà cháy về phía pháo đài. Ánh lửa phản chiếu lên những chiếc mũ kim loại và tạo thành những đốm vàng cam sáng loáng trên áo giáp và tấm che ngực của chúng. Một người cầm một lá cờ trên một cái cán dài. Cô nghĩ nó có màu đỏ, nhưng trong đêm tối với lửa lập lòe thế này khó có thể nhìn được màu chính xác. Dường như mọi thứ đều có màu đỏ, đen hoặc cam.

Lửa cứ lan từ ngôi nhà này sang ngôi nhà khác. Arya nhìn thấy một cái cây bị nuốt chửng, lửa bò lên các cành cây cho đến khi nó khoác lên mình chiếc áo choàng cam giữa màn đêm. Giờ thì mọi người đều đã tỉnh giấc, họ đang đứng trên các lối đi hoặc vật lộn với những con vật đang lồng lên hoảng hốt ở phía dưới. Cô có thể nghe thấy tiếng Yoren hò hét chỉ huy. Có cái gì đó đâm sầm vào chân cô, Arya nhìn xuống và đó là đứa bé hay khóc đang bám chặt lấy chân cô. “Đi đi!” Cô giật chân ra. “Mày làm cái gì ở đây vậy? Tìm chỗ nào trốn đi, đồ ngu!” Arya đẩy đứa bé ra.

Những kỵ sĩ tiến lên trước cổng. “Các người trong pháo đài!” một hiệp sĩ đội chiếc mũ cao có chòm lông mao nói. “Nhân danh nhà vua, hãy mở cổng ra!”

“Phải rồi, nhưng mà vua nào mới được chứ?” Reysen già hét lại, trước khi Woth bịt mồm ông ta.

Yoren trèo lên tường thành bên cạnh cổng, chiếc áo choàng đen đã bạc màu của ông được buộc vào một cây gậy gỗ. “Hỡi những người bên dưới kia!” ông hét. “Dân trong thành đã đi hết rồi.”

“Thế ông là ai, ông già? Một con quạ của Lãnh chúa Beric ư?” tên kỵ sĩ đội mũ chỏm hỏi. “Nếu gã béo đần độn Thoros ở trong đó, hỏi hắn xem hắn có thích đám cháy này không?”

“Hắn ta không ở đây,” Yoren đáp lại. “Chỉ có mấy thanh niên gia nhập Đội Tuần Đêm. Không có kẻ thù của các anh đâu.” Ông giơ cây gậy lên để tất cả bọn chúng có thể nhìn thấy màu của chiếc áo choàng. Nhìn xem, áo choàng đen của Đội Tuần Đêm.”

“Hoặc là màu đen của nhà Dondarrion,” gã cầm cờ lên tiếng. Giờ thì Arya có thể nhìn thấy màu của nó rõ ràng hơn dưới ánh lửa đang thiêu trụi cả thị trấn: một con sư tử vàng trên nền đỏ. “Con dấu của Lãnh chúa Beric là một tia chớp màu tía trên nền đen.”

Bỗng nhiên Arya nhớ tới buổi sáng hôm cô ném quả cam vào mặt Sansa và làm nước cam dây ra khắp bộ đầm bằng lụa trắng ngà ngu ngốc của chị ấy. Một gã lãnh chúa ở phương nam nào đó cũng tham gia cuộc đấu thương, và cô bạn ngớ ngẩn Jeyne của chị ấy đã yêu anh ta. Khiên của anh ta có hình một tia chớp và cha cô đã cử hắn chặt đầu anh trai của Chó Săn. Chuyện cứ ngỡ như đã xảy ra từ hàng ngàn năm trước, với một người khác và trong một hoàn cảnh hoàn toàn khác… với Arya Stark con gái của Quân sư, chứ không phải với cậu bé mồ côi Arry. Làm sao Arry biết được các lãnh chúa và những câu chuyện như vậy?

“Ngươi có mù không, tên kia?” Yoren vẫy vẫy cái gậy, khiến chiếc áo choàng bay bay. “Ngươi có thấy tia chớp chết tiệt nào không?”

“Ban đêm tất cả các lá cờ đều có màu đen,” tên hiệp sĩ mũ chỏm quan sát. “Mở cổng ra nếu không ta sẽ quy cho các ngươi tội cấu kết với kẻ thù của nhà vua.”

Yoren quát. “Ai đang ra lệnh đấy?”

“Ta.” Ánh sáng từ những ngôi nhà cháy phản chiếu lờ mờ trên giáp của con ngựa chiến của hắn khi mọi người tránh ra cho hắn đi qua. Đó là một gã mập mạp cầm chiếc khiên hình nhân sư, và giáp che ngực bằng thép của hắn ta được trang trí bằng những đường lượn sóng, hoa văn lộng lẫy. Qua tấm mặt nạ che mặt để mở, một khuôn mặt xám ngoét béo tròn như lợn hiện ra. “Ser Amory Lorch, dưới trướng Lãnh chúa Tywin Larnister của thành Casterly Rock, Quân sư của nhà vua Joffrey, vị vua thực sự.” Giọng hắn mỏng và cao. “Nhân danh ngài, ta ra lệnh cho các ngươi mở cổng.”

Tứ phía xung quanh họ cả thị trấn đã bị đốt. Không gian ban đêm đầy khói, và những tàn than đỏ lấn át cả những vì sao. Yoren cáu tiết. “Không cần thiết. Các ngươi làm gì với thị trấn này ta không quan tâm, nhưng hãy để chúng ta yên. Chúng ta không phải là kẻ thù.”

Mở to mắt ra mà nhìn, Arya muốn hét vào mặt lũ người bên dưới. “Chúng không thấy chúng ta không phải là lãnh chúa hay hiệp sĩ sao?” cô thì thầm.

“Tôi nghĩ chúng không quan tâm đâu, Arry,” Gendry thì thầm lại.

Arya nhìn vào khuôn mặt Ser Amory, theo cách mà Syrio đã dạy, và cô biết Gendry đã đúng.

“Nếu các ngươi không phải là phản tặc thì hãy mở cổng ra,” Ser Amory nói to. “Chúng ta chỉ cần chắc chắn các ngươi nói thật và sẽ lên đường.”

Yoren đang nhai một cái lá chua. “Nói cho ngươi biết, chẳng có ai ở đây ngoài chúng ta cả. Ngươi nghe rồi còn gì.”

Tên hiệp sĩ mũ chỏm cười to. “Con quạ lại ra lệnh cho chúng ta kìa.”

“Ông bị lạc à, ông già?” một tên lính móc máy. “Tường Thành ở phía bắc cách đây xa lắm.”

“Ta ra lệnh cho các ngươi lần nữa, nhân danh vua Joffrey, hãy chứng tỏ lòng trung thành và mở cổng ra,” Ser Amory nói.

Yoren nhai lá chua và suy nghĩ một hồi lâu rồi nói. “Ta không nghĩ vậy.”

“Vậy là rõ. Ngươi chống lại lệnh vua, và điều đó chứng tỏ các ngươi tạo phản, dù là quân áo đen hay không.”

“Ở đây chỉ có những cậu nhóc thôi,” Yoren hét xuống.

“Cậu nhóc hay ông già thì cũng đáng chết.” Ser Amory vung tay, và một cây giáo bay vèo lên từ phía những cái bóng thấp thoáng trong ánh lửa. Mục tiêu đáng lẽ là Yoren, nhưng người bị cây giáo đâm trúng lại là Woth đứng bên cạnh. Đầu mũi giáo đâm thẳng vào cổ cậu ta và xuyên qua sau đầu, đen sì và ướt át. Woth nắm lấy cán giáo và lảo đảo ngã xuống.

“Trèo lên tường và giết tất cả bọn chúng,” Ser Amory lạnh lùng nói. Những cây giáo tiếp tục được phóng lên. Arya túm áo Bánh Nóng giật mạnh cậu ta xuống. Từ bên ngoài, tiếng áo giáp, tiếng gươm rút ra khỏi vỏ, và tiếng giáo mác va vào khiên kêu loảng xoảng, xen lẫn với những câu chửi thề và tiếng vó ngựa. Một ngọn đuốc phóng vụt qua đầu họ, tóe lửa khi rơi xuống nền đất trong sân.

“Rút kiếm ra!” Yoren hô to. “Tản ra, phòng ngự tường thành ở những nơi bị tấn công. Koss, Urreg, giữ cửa hậu. Lommy, rút cây giáo ra khỏi Woth và trèo lên chỗ cậu ta vừa đứng.”

Bánh Nóng làm rơi mất thanh đoản kiếm khi cậu nhóc đang cố rút nó ra khỏi vỏ. Arya nhặt lại thanh kiếm và đưa vào tay hắn. “Tao không biết đánh kiếm đâu,” thằng nhóc sợ hãi.

“Dễ thôi mà,” Arya nói, nhưng câu nói dối tắt ngấm trong họng cô khi một bàn tay đặt lên bờ tường phòng hộ. Cô nhìn thấy nó trong ánh sáng của thị trấn đang cháy rực, rõ ràng đến nỗi cô cảm giác thời gian như ngừng lại. Những ngón tay cùn lủn và chai sạn, với những đám lông đen mọc giữa những đốt ngón tay. Và bên dưới móng tay cái cô thấy đầy bùn đất. Sự sợ hãi cắt sâu hơn lưỡi kiếm, cô nhớ tới điều đó khi nhìn thấy chỏm của một chiếc mũ lù lù xuất hiện đằng sau bàn tay.

Cô chém mạnh xuống, và Mũi Kim với lưỡi thép thành Winterfell chém trúng những ngón tay đang bám trên tường thành, ngay giữa những đốt tay. “Winterfell!” cô hét lên. Máu bắn tóe lên, những ngón tay đứt rời và cái đầu đội mũ biến mất cũng đột ngột như khi nó xuất hiện. “Đằng sau kìa.” Bánh Nóng hét. Arya quay lại. Gã thứ hai có râu ria xồm xoàm và không đội mũ, hắn ngậm con dao găm trong mồm để rảnh tay leo trèo. Khi hắn đặt được một chân lên tường thành, Arya dùng kiếm đâm vào mắt hắn. Mũi Kim không đâm trúng đích vì hắn ngửa người ra và rơi xuống đất. Hy vọng hắn ngã đập mặt xuống đất và tự cắn vào lưỡi.

“Trông chừng bọn chúng đi, đừng nhìn tao!” cô hét vào mặt Bánh Nóng. Tiếp theo một gã cố leo lên tường thành chỗ họ đứng, thằng nhóc dùng kiếm chém liên tiếp vào tay hắn cho đến khi hắn ta rơi xuống.

Ser Amory không có thang, nhưng tường pháo đài xù xì, thô nhám và không được trát vữa nên rất dễ trèo. Dường như kẻ địch cứ leo lên liên tục. Arya cứ chém, đâm hay đẩy một tên xuống thì tên khác lại tiến lên. Tên hiệp sĩ đội mũ chỏm lên được trên thành, nhưng Yoren cuốn chiếc áo choàng quanh cây giáo của hắn, rồi dùng dao găm đâm qua áo giáp của tên hiệp sĩ trong khi hắn đang vướng víu với mảnh vải. Mỗi lần Arya ngẩng lên là lại thêm những ngọn đuốc bay vào, chúng tạo thành những vệt lửa dài vương lại trước mắt cô. Arya nhìn thấy một con sư tử vàng trên nền cờ đỏ và nhớ đến Joffrey, ước gì hắn ở đây để cô có thể đâm Mũi Kim vào bản mặt bỉ ổi của hắn. Khi bốn người đàn ông bắt đầu dùng rìu phá cửa, Koss dùng cung tên bắn chúng, hạ từng gã một. Dobber vật lộn với một người đàn ông trên lối đi, và Lommy đập đầu hắn vào đá cho đến khi hắn gục hẳn, rồi thằng nhóc hả hê hét lên, cho đến khi nhìn thấy con dao cắm trên bụng Dobber và nhận ra cậu ta cũng không bao giờ dậy được nữa. Arya nhảy qua xác chết của một người xấp xỉ tuổi Jon, với một cánh tay bị đứt rời. Arya không nghĩ mình đã chém cụt tay hắn, nhưng cô không chắc lắm. Cô nghe thấy Qyle cầu xin khẩn thiết trước khi một hiệp sĩ mang chiếc khiên có hình ong vò vẽ đập vào mặt cậu ta bằng một cây chùy. Xung quanh tanh mùi máu, khói, sắt và nước tiểu, nhưng một lúc sau dường như tất cả hòa vào thành một mùi duy nhất. Cô không biết làm cách nào mà người đàn ông gầy gò đó leo được lên tường, nhưng khi ông ta lên tới nơi, cả cô lẫn Gendry và Bánh Nóng cùng lao vào hắn.

Thanh kiếm của Gendry chém vào cái mũ của người đàn ông, và đầu ông ta lộ ra. Bên dưới chiếc mũ là một cái đầu hói với vẻ mặt đáng sợ, một hàm răng đã mất vài cái và bộ râu bạc lốm đốm. Dù cảm thấy thương hại, nhưng Arya vẫn giết ông ta. Miệng hét “Winterfell! Winterfell!” Arya chém vào chiếc cổ gầy trơ xương của ông già, trong khi bên cạnh cô, Bánh Nóng hét lên. “Bánh Nóng!”

Khi ông già gầy gò đã chết, Gendry cướp lấy cây kiếm của ông ta và nhảy xuống sân đánh nhau với một số tên nữa. Arya nhìn ra xa, và thấy những cái bóng chạy vào trong pháo đài, ánh đuốc phản chiếu lên những thanh gươm và áo giáp sáng loáng, và cô biết họ đã trèo qua được bức tường ở một điểm nào đó, hoặc là xông vào từ lối hậu. Cô nhảy xuống bên cạnh, tiếp đất theo cái cách mà thấy Syrio đã dạy. Trong đêm, tiếng thép va vào nhau loảng xoảng, tiếng than khóc của những kẻ bị thương hoặc đang hấp hối. Trong một chốc, Arya đứng ngây người vì không biết phải đi hướng nào. Những xác chết nằm la liệt xung quanh cô.

Rồi sau đó Yoren xuất hiện, lắc mạnh vai cô và hét. “Nhóc!” ông la lên như thường lệ. “Ra khỏi đây đi, xong rồi, chúng ta thua rồi. Hãy tụ tập đông hết mức có thể, cậu, cậu ta, và những thằng bé khác nữa. Cậu dẫn chúng ra đi. Nhanh lên!”

“Bằng cách nào chứ?” Arya hỏi.

“Đường hầm đằng kia,” ông hét to. “Dưới chuồng gia súc.”

Ông biến mất cũng nhanh như lúc ông xuất hiện. Yoren lại tiếp tục chiến đấu với kiếm trong tay. Arya nắm cánh tay Gendry. “Ông ấy bảo chúng ta đi,” cô hét, “lối ra chỗ chuồng gia súc.” Qua cái khe trên mũ, mắt Bò Đực phản chiếu ánh lửa lấp lánh. Cậu ta gật đầu. Họ gọi Bánh Nóng từ trên tường thành xuống và tìm thấy Lommy Tay Xanh đang nằm chảy máu vì một cây giáo đã xuyên qua bắp chân cậu ta. Sau đó họ còn tìm thấy Gerren, nhưng cậu ta bị thương quá nặng và không thể di chuyển. Khi họ đang chạy về phía chuồng gia súc, Arya nhìn thấy đứa bé hay khóc đang ngồi giữa đám hỗn loạn, xung quanh là khói và cảnh chém giết. Arya nắm tay đứa bé và lôi nó đứng dậy, trong khi những người khác chạy lên phía trước. Đứa bé không chịu đi, ngay cả khi bị tát. Arya kéo nó bằng tay phải và cầm Mũi Kim bên tay trái. Phía trước, tất cả là một màu đỏ rực. Chuồng ngựa cháy rồi, cô nghĩ. Lửa bùng lên bốn bề chuồng gia súc vì một cây đuốc rơi xuống và bắt lửa vào rơm. Cô có thể nghe thấy tiếng kêu của những con vật bị nhốt bên trong. Bánh Nóng chạy ra khỏi chuồng. “Arry, lại đây! Lommy đi rồi, cứ vứt con bé ở đấy nếu nó không chịu đi!”

Arya vẫn cứng đầu lôi đứa bé mạnh hơn, kéo lê nó trên đường. Bánh Nóng bỏ mặc họ và quay vào bên trong... nhưng Gendry đã chạy ra, ánh lửa sáng chói phản chiếu trên chiếc mũ bóng bẩy của cậu ta khiến cho hai chiếc sừng như phát ra ánh sáng màu cam. Cậu ta chạy đến chỗ họ và vác đứa bé đang khóc lên vai. “Chạy thôi!”

Chạy qua những cánh cửa của chuồng gia súc giống như chạy vào một cái lò thiêu. Không khí dày đặc khói, bức tường phía trong giống như một tấm màn lửa trải từ mái nhà xuống mặt đất. Lũ lừa và ngựa lồng lên kêu ầm ĩ. Những con vật tội nghiệp, Arya nghĩ bụng. Sau đó cô nhìn thấy cái xe hàng, và ba gã bị khóa vào sàn xe. Cắn Xé đang giật xích, máu chảy xuống từ cánh tay hắn nơi những chiếc còng sắt siết vào cổ tay. Rorge la hét chửi bới và đá vào thành gỗ.

“Cậu bé!” Jaqen H’ghar gọi. “Cậu bé tốt bụng!”

Đường hầm chỉ cách đó vài mét về phía trước, nhưng lửa lan ra quá nhanh, bén vào gỗ cũ và rơm khô nhanh hơn Ayra nghĩ. Cô nhớ đến khuôn mặt trông kinh khủng vì bị bỏng của Chó Săn. “Đường hầm hẹp lắm,” Gendry hét. “Làm sao đưa đứa bé qua đây?”

“Kéo nó,” Arya nói. “Đẩy nó.”

“Cậu bé tốt bụng, cậu bé tử tế ơi,” Jaqen H’ghar vừa ho vừa nói.

“Tháo những cái xích chết tiệt này ra!” Rorge gào lên.

Gendry phớt lờ bọn chúng. “Cậu đi trước, rồi đến con bé, rồi đến tôi. Nhanh lên, đường dài lắm đấy.”

“Lúc nãy chặt củi,” Arya nhớ lại, “anh để cái rìu đâu rồi?”

“Ở ngoài nơi trú ẩn.” Anh ta liếc nhìn những gã bị xích. “Tôi sẽ cứu những con lừa trước. Không còn thời gian nữa.”

“Anh mang con bé đi!” cô hét. “Đưa nó ra ngoài! Làm đi!” Lửa vươn những cánh tay nóng đỏ rực quất vào lưng cô khi cô chạy khỏi chuồng gia súc cháy. Không gian bên ngoài lạnh lẽo, nhưng xác người chết rải khắp xung quanh cô. Cô nhìn thấy Koss ném thanh kiếm xuống đất đầu hàng, và bọn chúng giết cậu ta ngay tại chỗ. Khói mù mịt khắp nơi. Chẳng thấy bóng dáng của Yoren, nhưng chiếc rìu vẫn ở đó bên cạnh đống củi bên ngoài nơi trú ẩn. Khi cô rút nó lên, một bàn tay mặc giáp túm lấy cánh tay cô. Arya quay người lại, bổ chiếc rìu thật mạnh vào giữa

hai chân hắn. Cô không bao giờ nhìn thấy mặt người đó mà chỉ thấy một dòng máu đỏ thẫm từ trong áo giáp hắn rỉ ra. Quay trở lại chuồng gia súc mới là việc khó khăn nhất đối với cô. Khói tuôn ra từ cánh cửa mở như một con rắn đen quằn quại, và cô có thể nghe thấy tiếng kêu của lũ động vật tội nghiệp bên trong, lừa, ngựa và con người. Cô cắn môi lao qua cánh cửa, cúi mình thật thấp xuống sàn, nơi khói không quá dày đặc.

Một con lừa bị bắt lửa, hí lên inh ỏi trong đau đớn và sợ hãi. Cô có thể ngửi thấy mùi hôi của lông nó bị cháy xém. Mái nhà cũng sập xuống, từng thanh gỗ cháy bừng bừng, lẫn rơm và cỏ khô. Arya đưa tay lên che miệng và mũi. Cô không nhìn thấy chiếc xe ngựa bởi làn khói dày đặc, nhưng cô vẫn nghe thấy tiếng la hét của Cắn Xé. Cô bò tới chỗ có âm thanh đó.

Sau đó một bánh xe hiện ra trước mặt. Chiếc xe ngựa nảy bật lên khi Cắn Xé một lần nữa cố thoát ra khỏi xích. Jaqen nhìn thấy Arya, nhưng lúc này thở còn khó huống chi là nói chuyện. Cô vứt cái rìu vào trong xe. Rorge nhặt lấy nó và vung lên qua đầu, từng dòng mồ hôi đổ xuống trên khuôn mặt không có mũi của hắn. Arya vừa ho vừa chạy. Cô nghe thấy tiếng sắt thép loảng xoảng trong khu rừng già, âm thanh cứ vang lên mãi không thôi. Một lúc sau, cô nghe thấy một tiếng rắc lớn như tiếng sấm, và sàn chiếc xe ngựa vỡ tung ra từng mảnh.

Arya chui đầu vào đường hầm, và rơi xuống từ độ cao hơn một mét. Miệng cô đầy đất, nhưng Arya chẳng quan tâm, vị của nó cũng tốt chán, vị của bùn, nước, giun sán và sự sống. Dưới lòng đất, không khí lạnh và tối tăm. Còn ở trên kia chẳng có gì ngoài máu, một màu đỏ rực, khói đến nghẹt thở và tiếng hí hoảng loạn những con ngựa sắp chết. Cô xoay chiếc thắt lưng để Mũi Kim không cản đường rồi dò dẫm bò. Đi được khoảng vài mét dưới đường hầm, cô nghe thấy một âm thanh như tiếng rống của một con vật gớm ghiếc nào đó, và một làn khói nóng cùng bụi đen xì cuộn lên đằng sau cô, bốc lên một mùi kinh khủng. Arya nín thở và úp mặt xuống lớp bùn đất dưới đường hầm, rồi khóc. Vì ai, cô cũng không biết nữa.

TYRION

Thái hậu không kiên nhẫn chờ đợi Varys. "Tội tạo phản đã đủ ghê tởm rồi," ả tuyên bố một cách giận dữ, "nhưng đây là hành vi đê hèn một cách trần trụi, và ta không cần tên thái giám õng ẹo đó bảo ta phải làm gì với những tên côn đồ."

Tyrion nhận những lá thư từ tay chị gái và đặt cạnh nhau để so sánh. Lá thư được viết thành hai bản, lời lẽ giống hệt nhau, mặc dù chúng được viết bởi hai người khác nhau.

"Maester Frenken nhận được lá thư đầu tiên ở lâu đài Stokeworth," Grand Maester Pycelle giải thích. "Bản thứ hai đến từ Lãnh chúa Gyles."

Ngón Út đưa tay lên vuốt râu. "Nếu Stannis làm việc này thì rõ ràng là mọi lãnh chúa khác trong Bảy Phụ Quốc đều nhận được một bản như thế."

"Ta muốn những bức thư đó phải bị đốt sạch," Cersei tuyên bố. "Không được để một dấu tích nào của sự việc này đến tai con trai ta, hoặc cha."

"Tôi nghĩ giờ cha đã nghe được nhiều chuyện hơn thế," Tyrion nói ráo hoảnh. "Chắc chắn Stannis đã cho một con quạ tới Casterly Rock, và một con khác tới Harrenhal. Còn chuyện đốt những lá thư thì có tác dụng gì chứ? Bài ca đã được cất lên rồi, chén rượu đã đổ, còn cô hầu gái cũng đã dính bầu. Và thực ra thì chuyện này cũng không kinh khủng lắm đâu."

Cersei quay sang nhìn Tyrion bằng đôi mắt xanh giận dữ. "Cậu bị mất trí rồi à? Cậu có đọc những gì hắn ta nói không? Hắn gọi nhà vua là thằng nhóc Joffrey. Và hắn dám buộc ta tội loạn luân, ngoại tình, phản quốc!"

Đơn giản là vì chị có tội thôi. Thật ngạc nhiên khi thấy Cersei giận dữ như vậy trước những lời buộc tội mà chị ta biết rõ là quá đúng. Nếu chúng ta bại trận, Cersei hẳn sẽ được cho vào đội kịch, vì chị ta rất có năng khiếu. Tyrion chờ đến khi Cersei nói xong rồi lên tiếng. "Stannis chắc chắn phải có cái cớ nào đó để hợp thức hóa việc tạo phản của mình. Vậy chị hy vọng hắn viết cái gì? Joffrey là con đẻ và là người kế vị của anh trai ta, nhưng ta vẫn cố tình cướp ngai vàng của nó?"

"Ta không thể chịu được khi bị gọi là một con điếm!"

Sao thế, bà chị, hắn có viết là Jaime trả tiền cho chị đâu. Tyrion giả vờ liếc nhìn bức thư một lần nữa. Trong đó có một dòng rất lạ... "Dưới ánh sáng của Thánh Thần," anh đọc. "Cách dùng từ ngữ kỳ quặc thật."

Pycelle hắng giọng. "Những từ đó thường được xuất hiện trong thư từ và tài liệu ở các Thành Phố Tự Trị. Ý họ đơn giản là dưới sự chứng kiến của vị thần của họ. Vị thần của các thầy tu đỏ. Tôi tin rằng đó là cách họ dùng từ."

"Vài năm trước Varys có nói rằng phu nhân Selyse đã kết giao với một nữ tu đỏ," Ngón Út nhắc lại.

Tyrion gõ gõ lên tờ giấy. "Và có vẻ bây giờ chồng bà ta cũng vậy. Chúng ta có thể dùng chính điểm này để chống lại hắn. Hãy giục Tu Sĩ Tối Cao tiết lộ rằng Stannis đã chống lại các vị thần cũng như vị vua chính đáng của vương quốc..."

"Đúng đúng," thái hậu nôn nóng đồng tình, "nhưng đầu tiên chúng ta phải ngăn không cho thứ rác rưởi này lan tràn ra thêm nữa. Hội đồng phải ra một sắc lệnh. Bất kỳ ai nghe theo những lời nói về loạn luân hay gọi Joff là con hoang đều sẽ bị cắt lưỡi."

“Một biện pháp khôn ngoan đấy,” Grand Maester Pycelle nói, chuỗi vòng của ông ta va vào nhau leng keng khi ông ta gật gật cái đầu.

“Một suy nghĩ điên rồ thì có,” Tyrion thở dài. “Khi chị cắt lưỡi một người không có nghĩa là chị chứng tỏ hắn là kẻ nói dối, chị chỉ đang nói với cả thế giới là chị sợ hãi trước những gì hắn nói.”

“Vậy cậu nói chúng ta phải làm sao đây?” Thái hậu hỏi.

“Đơn giản thôi. Cứ để họ truyền tai nhau, họ sẽ nhanh chóng chán ngán với câu chuyện đó. Bất cứ ai đủ thông minh cũng đều biết đó là một nỗ lực vụng về để tiếm quyền nhà vua. Stannis có bằng chứng nào không? Làm sao hắn có được, khi đó là chuyện không có thật?” Tyrion nở một nụ cười thật ngọt ngào.

“Vậy cũng được,” ả đành nói. “Không cần làm gì cả.”

“Thưa thái hậu, em trai người nói cũng có lý.” Petyr Baelish búng ngón tay. “Nếu chúng ta cố vùi dập thông tin này, chúng ta chỉ khiến nó càng thêm thuyết phục. Tốt nhất chúng ta hãy bỏ ngoài tai, coi đấy là điều dối trá đáng khinh bỉ. Và trong khi đó, hãy dùng lửa để đấu với lửa.”

Cersei nhìn hắn ta dò xét. “Loại lửa nào?”

“Dựng lên một câu chuyện tương tự như vậy nhưng dễ tin hơn. Lãnh chúa Stannis hầu như không ở bên vợ sau khi kết hôn. Đó cũng không phải lỗi của ông ta, thần cũng sẽ làm như vậy nếu phải cưới phu nhân Selyse. Tuy nhiên, nếu chúng ta đồn rằng con gái ông ta là con hoang và Stannis bị cắm sừng, thì... bọn dân đen sẽ hào hứng tin vào những điều tồi tệ nhất về lãnh chúa của họ, đặc biệt là những kẻ lạnh lùng, khó tính và kiêu ngạo thái quá như Stannis Baratheon.”

“Đúng vậy, hắn chưa bao giờ được nhiều người yêu mến.” Cersei cân nhắc trong chốc lát. “Vậy chúng ta sẽ dùng gậy ông đập lưng ông. Đúng, ta thích kế sách này. Vậy chúng ta sẽ cho người tình của phu nhân Selyse là ai? Cô ta có anh em trai, ta dám chắc như vậy. Và một trong các chú của cô ta đã ở với cô ta tại Dragonstone trong suốt thời gian đó...”

“Ser Axell Florent là người cai quản lâu đài của cô ta.” Tyrion bất đắc dĩ phải đồng ý, bởi kế hoạch của Ngón Út cũng khá triển vọng. Stannis chưa bao giờ say đắm vợ mình, nhưng ông ta sẽ xù lông nhím khi danh dự của mình bị động chạm và bị người đời ngờ vực. Nếu họ có thể gây xích mích giữa ông ta và những người ủng hộ thì chắc chắn họ sẽ có nhiều lợi thế. “Tôi nghe nói đứa trẻ có đôi tai của dòng họ Florent.”

Ngón Út uể oải nói. “Một thương nhân từ Lys có lần nói với thần rằng Lãnh chúa Stannis chắc hẳn phải rất yêu quý con gái mình, bởi ông ta tạc hàng trăm bức tượng của con bé chạy dọc bên trên tường thành Dragonstone. Chao ôi, thần phải nói với anh ta. “Đó là những tượng máng xối hình quỷ,” Ngón Út cười khúc khích. “Ser Axell có thể đóng vai cha của Shireen, nhưng theo kinh nghiệm của thần, câu chuyện càng kỳ quái và gây sốc thì càng có khả năng được truyền bá rộng rãi hơn. Stannis có một tên hề vô cùng lố bịch, một gã mất trí với khuôn mặt đầy những hình xăm.”

Grand Maester Pycelle thất kinh nhìn hắn. “Ngài không muốn nói là phu nhân Selyse đưa một thằng hề ngớ ngẩn lên giường đấy chứ?”

“Chỉ một thằng hề ngớ ngẩn mới muốn lên giường với Selyse Florent,” Ngón Út nói. “Thảo nào mà Mặt Sẹo làm cho cô ta nhớ tới Stannis. Lời nói dối hoàn hảo phải chứa trong đó những sự thật chắc chắn nhất, đủ để làm người nghe đứng lại. Theo đó, gã hề này luôn xả thân vì con bé, và cùng nó đi khắp mọi nơi. Trông hai người còn có điểm gì đó giống nhau. Shireen cũng có

khuôn mặt vằn vện và một nửa mặt cứng đơ."

Pycelle bối rối. "Nhưng đó là do bệnh da hóa đá đã suýt nữa giết chết con bé khi nó còn bé xíu, thật tội nghiệp."

"Tôi vẫn thích câu chuyện của mình hơn," Ngón Út nói, "và đám dân đen cũng vậy. Hầu hết bọn chúng đều tin vào câu chuyện rằng nếu một phụ nữ ăn thịt thỏ khi mang bầu thì đứa con của cô ta đẻ ra sẽ có đôi tai dài dựng đứng như thỏ."

Cersei mỉm cười, điệu cười mà ả thường dành cho Jaime. "Lãnh chúa Petyr, ngài thật quá ranh mãnh."

"Cảm ơn thái hậu."

"Và là một tên dối trá quá điêu luyện," Tyrion thêm vào. Anh nhận ra gã này nguy hiểm hơn anh nghĩ.

Đôi mắt xanh xám của Ngón Út chạm phải cái nhìn từ đôi mắt lệch của Quỷ Lùn, ánh mắt không một chút lo lắng. "Chúng ta đều có những tài năng nhất định, ngài lãnh chúa ạ."

Thái hậu đang quá bận tâm với kế hoạch trả thù của mình nên không để ý. "Bị cắm sừng bởi một thằng hề ngớ ngẩn! Stannis sẽ bị cười cho thối mũi ở khắp mọi hang cùng ngõ hẻm phía bên này biển hẹp."

"Câu chuyện không nên được lan ra từ chúng ta," Tyrion nói, "hoặc nó sẽ bị coi là một sự dối trá vụ lợi." Dù nó đúng là như vậy.

Một lần nữa Ngón Út đưa ra câu trả lời. "Những con điếm thích lê la buôn chuyện, và tình cờ tôi lại sở hữu vài cái nhà thổ. Thảo nào mà Varys có thể thêu dệt những câu chuyện ở quán rượu và quán nước."

"Varys," Cersei nhíu mày. "Varys đâu rồi nhỉ?"

"Thần cũng đang tự hỏi đây, thưa thái hậu."

"Gã Gián Điệp đó giăng những cái lưới bí mật của ông ta suốt ngày đêm," Grand Maester Pycelle lo lắng nói. "Tôi không tin tưởng ông ta lắm, thưa các lãnh chúa."

"Và ông ta thì nói rất tốt về ông." Tyrion nhảy khỏi ghế. Anh tình cờ biết tên thái giám đang làm gì, nhưng các thành viên hội đồng khác không cần thiết phải nghe điều đó. "Xin lỗi các lãnh chúa. Tôi lại có những việc khác phải làm."

Cersei lập tức nghi ngờ. "Có phải việc công không?"

"Chị không cần phải quan tâm chuyện đó đâu."

"Ta có quyền phán xét chuyện đó."

"Chị định phá hỏng điều bất ngờ của tôi sao?" Tyrion nói. "Tôi có một món quà cho Joffrey. Một sợi dây chuyền nhỏ."

"Nhà vua cần một sợi dây chuyền nữa để làm gì? Nó đã có dây chuyền vàng, bạc, nhiều hơn mức có thể đeo. Nếu cậu nghĩ có thể mua được tình yêu của Joff bằng quà cáp thì..."

"Tại sao? Tất nhiên nhà vua yêu quý tôi, giống như tôi yêu quý ngài. Tôi tin rằng ngài sẽ thích hơn tất cả những sợi dây khác." Gã đàn ông nhỏ con cúi chào và lạch bạch đi về phía cửa.

***

Bronn đang đợi ở ngoài phòng họp của hội đồng để hộ tống anh về Tháp Quân Sư.

"Các thợ rèn đang chờ trong phòng họp để được hân hạnh diện kiến ngài," hắn nói khi họ đi qua khoảnh sân.

"Hân hạnh diện kiến ta. Nghe cũng hay đấy, Bronn. Nghe ngươi nói năng giống cung cách của một triều thần rồi đấy. Lần tới nhớ quỳ gối nữa đấy."

"Để thổi kèn à, tên lùn?"

"Đấy là việc của Shae rồi". Tyrion nghe thấy phu nhân Tanda vui vẻ gọi anh từ trên cầu thang. Giả vờ không biết, anh bước nhanh hơn một chút. "Hãy xem kiệu của ta đã sẵn sàng chưa, ta sẽ rời lâu đài ngay khi xong việc." Hai người trong hội Anh Em Mặt Trăng đang làm nhiệm vụ canh cửa. Tyrion thân mật chào họ, và nhăn nhó bước lên cầu thang. Việc phải trèo lên phòng ngủ khiến chân anh đau nhức.

Trong phòng là một cậu bé đang xếp quần áo trên giường; đó là cận vệ của anh. Podrick Payne hay ngượng ngùng tới mức trở nên vụng trộm. Tyrion vẫn nghi ngờ rằng cha đã dí cho anh thằng nhóc này như một trò chế nhạo.

"Quần áo của ngài, thưa lãnh chúa," thằng bé lẩm bẩm khi Tyrion bước vào, mắt nhìn chăm chăm vào đôi bốt của anh. Ngay cả khi có đủ can đảm để nói thì Pod cũng không bao giờ dám ngẩng lên nhìn người đối diện. "Dành cho buổi họp ạ. Và đây là dây chuyền của ngài. Dây chuyền của Quân sư."

"Tốt lắm. Giúp ta mặc quần áo nào." Chiếc áo chẽn nhung đen được trang trí bằng những cái cúc vàng hình đầu sư tử, dây chuyền được xâu từ những hạt bằng vàng khối có hình bàn tay, các ngón của bàn tay này nắm chặt lấy cổ tay của bàn tay khác. Pod đem cho Tyrion một chiếc áo choàng bằng lụa đỏ tươi gắn tua rua màu vàng. Chiếc áo đã được cắt ngắn vừa với chiều cao của anh. Đối với một người bình thường, nó chỉ dài bằng một chiếc áo chẽn.

Phòng họp riêng của quân sư không rộng như phòng của nhà vua, không bằng một góc của căn phòng mênh mông đặt ngai vàng, nhưng Tyrion thích những tấm thảm với rèm treo tường theo phong cách Myr và cảm thấy thân quen. Khi anh bước vào, gã quản gia hô to: "Tyrion Lannister, quân sư của nhà vua." Anh cũng thích điều đó nữa. Một đám thợ rèn, những người sản xuất vũ khí, và người bán đồ sắt mà Bronn đã chiêu mộ được đồng loạt quỳ rạp xuống.

Anh trèo lên chiếc ghế cao bên dưới ô cửa sổ vàng hình tròn và cho họ đứng dậy. "Ta biết các ngươi đều rất bận, nên ta sẽ nói vắn tắt thôi. Pod, đưa nó cho ta." Cậu bé đưa cho anh một cái túi bằng vải bạt. Tyrion giật mạnh dây buộc và dốc ngược chiếc túi. Chỗ kim loại bên trong rơi thịch xuống tấm thảm len. "Những thứ này được rèn trong lâu đài. Ta muốn có hàng ngàn sợi dây xích như thế này nữa."

Một người thợ rèn quỳ xuống xem xét sợi dây gồm ba vòng xích bằng thép lớn xoắn lại với nhau. "Một sợi dây vĩ đại."

"Vĩ đại, nhưng ngắn quá," Quỷ Lùn trả lời. "Cũng giống như ta vậy. Ta đã thích sợi dây thế này từ lâu lắm rồi. Tên ngươi là gì?"

"Họ gọi tôi là Bụng Sắt, thưa lãnh chúa." Người thợ rèn trông mập và lùn, ăn vận đơn giản với trang phục bằng len và da, nhưng bắp tay anh ta to như cổ của một con bò.

"Ta muốn mọi lò rèn ở Vương Đô đều chuyển sang chế những sợi xích này, và xoắn chúng

lại với nhau. Mọi công việc khác sẽ được gạt qua một bên. Ta muốn tất cả những ai hiểu biết về nghề rèn đều phải thực hiện nhiệm vụ này, dù là ông chủ, thợ lành nghề, hay thợ học việc. Khi ta đi trên phố Steel, ta muốn nghe tiếng quai búa bất kể ngày đêm. Và ta muốn một người đàn ông khỏe mạnh giám sát công việc này. Ngươi có thể là người đó không, Bụng Sắt thân mến?"

"Vâng, thưa lãnh chúa. Nhưng còn áo giáp và kiếm mà thái hậu đang cần thì sao ạ?"

Một thợ rèn khác lên tiếng. "Thái hậu đã yêu cầu chúng tôi rèn áo giáp, kiếm, dao găm, và rìu với số lượng lớn. Để trang bị cho đội quân áo choàng vàng mới của người, thưa ngài."

"Việc đó có thể từ từ," Tyrion nói. "Rèn những sợi xích trước."

"Lãnh chúa thứ tội, nhưng thái hậu nói nếu ai không đạt được số lượng yêu cầu sẽ bị đập nát tay," một thợ rèn lo lắng nói, "trên chính cái đe của mình, thái hậu đã nói như vậy."

Cersei đáng yêu, lúc nào cũng cố gắng giành lấy tình yêu của mọi người. "Sẽ không ai bị chặt tay cả, vì đã có lệnh của ta rồi."

"Sắt đang trở nên khan hiếm," Bụng Sắt lên tiếng, "trong khi một sợi xích sẽ cần rất nhiều sắt, và cả than để đốt lò nữa."

"Lãnh chúa Baelish sẽ cung cấp cho các ngươi số tiền cần thiết," Tyrion hứa hẹn. Anh hy vọng có thể dựa vào Ngón Út trong việc này. "Ta sẽ yêu cầu Đội Gác Thành giúp các ngươi tìm sắt. Nếu cần thì nung chảy hết sắt bịt móng ngựa trong thành phố cũng được."

Một người đàn ông đứng tuổi hơn tiến lên, ông ta mặc áo choàng dài màu đỏ tươi, với dây buộc màu bạc và một chiếc áo choàng trang trí bằng lông cáo. Ông ta cũng quỳ xuống quan sát chuỗi thép vĩ đại mà Tyrion vừa đổ ra nền nhà.

"Thưa lãnh chúa," ông ta trịnh trọng nói, "đây là một sản phẩm rất tầm thường. Chẳng có nghệ thuật nào trong đó cả. Và tôi tin nó chỉ phù hợp cho những thợ rèn tầm thường, những kẻ làm ra đầu bịt móng ngựa và ấm đun nước, nhưng chúng tôi đều là những chuyên gia chế tạo áo giáp. Việc này không phải dành cho tôi, và cho mọi người ở đây. Chúng tôi tạo ra những thanh kiếm sắc lẹm, áo giáp tốt như thể dành cho thần linh mặc. Chứ không phải những thứ thế này."

Tyrion nghiêng đầu sang một bên và chăm chú nhìn người đàn ông bằng đôi mắt không cân xứng của mình. "Tên ngươi là gì, chuyên gia rèn binh khí kia?"

"Salloreon, thưa lãnh chúa. Nếu quân sư của nhà vua cho phép, tôi sẽ vô cùng hân hạnh rèn cho ngài một bộ giáp phù hợp với gia tộc và vị trí của ngài." Hai người khác cười khẩy, nhưng Salloreon chẳng quan tâm mà vẫn tiếp tục. "Tấm chắn ngực và giáp vảy cá, tôi nghĩ vậy. Những vảy cá mạ vàng sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, và tấm chắn được sơn màu đỏ thẫm của nhà Lannister. Tôi gợi ý một chiếc mũ hình đầu quỷ, bên trên là những chiếc sừng vàng và cao. Khi cưỡi ngựa ra chiến trường, kẻ địch sẽ co rúm lại vì sợ hãi."

Một cái đầu quỷ, Tyrion buồn bã nghĩ, vậy nó thể hiện điều gì ở ta? "Thưa ngài Salloreon, ta đã dự định sẽ tham gia tất cả những trận chiến về sau trên chiếc ghế này. Cái ta cần là những chuỗi dây, không phải là sừng quỷ. Vậy để ta nói với ngươi thế này. Ngươi sẽ làm những sợi xích, hoặc ngươi sẽ đeo xiềng xích. Quyền lựa chọn thuộc về ngươi." Nói rồi Quỷ Lùn đứng dậy và ra khỏi phòng mà không liếc lại một cái nào.

Bronn đang đứng đợi ở cổng cùng với kiệu của anh và đám người tộc Tai Đen cưỡi ngựa hộ tống. "Ngươi biết chúng ta chuẩn bị đi đâu rồi đúng không," Tyrion nói với hắn rồi đưa một tay ra cho người hầu đỡ lên xe. Tyrion đã làm tất cả những gì có thể để cứu thành phố đang bị đói –

anh cho vài trăm thợ mộc đóng những chiếc thuyền đánh cá thay vì máy bắn đá, mở cửa khu rừng của nhà vua cho bất cứ thợ săn nào dám qua sông, thậm chí cử cả đội áo choàng vàng đi tìm kiếm lương thực ở phía tây và nam – vậy mà anh vẫn nhìn thấy những ánh mắt oán trách trên khắp mọi con đường anh đi. Tấm rèm của chiếc kiệu giúp che bớt những cảnh tượng đó, và giúp anh thảnh thơi suy nghĩ.

Khi họ chậm chạp đi xuôi con đường mòn khúc khuỷu mang tên Shadowblack xuống chân ngọn đồi Aegon, Tyrion nhớ lại những sự kiện trong buổi sáng. Cơn thịnh nộ đã khiến bà chị Cersei bỏ qua ý nghĩa thực sự ở bức thư của Stannis Baratheon. Những cáo buộc của hắn ta chẳng là gì nếu không có bằng chứng; nhưng vấn đề là hắn đã tự phong vương. Và Renly sẽ nhìn nhận việc này như thế nào? Họ không thể cùng nhau ngồi lên Ngai Sắt.

Anh uể oải vén rèm lên một chút để nhìn ra ngoài phố. Tộc Tai Đen cưỡi ngựa đi hai bên kiệu, chuỗi vòng ghê tởm của chúng lủng lẳng trên cổ, trong khi Bronn đi lên trước để dẹp đường. Anh quan sát những người qua đường đang nhìn mình và chơi trò xác định đâu là mật thám giữa đám người kia. Những kẻ trông khả nghi nhất lại thường vô tội, anh nghĩ vậy. Chính những kẻ trông vô tội ta mới cần phải đề phòng.

Đích đến của anh ở đằng sau ngọn đồi Rhaenys và những đường phố đông như mắc cửi. Phải mất gần một tiếng đồng hồ mới đến nơi. Tyrion đang ngủ gà ngủ gật, nhưng anh chợt tỉnh giấc khi chiếc kiệu dừng lại. Dụi mắt, anh bám lên tay Bronn để trèo xuống.

Ngôi nhà có hai tầng, tầng dưới bằng đá và phía trên bằng gỗ. Một tháp canh tròn nhỏ mọc lên từ một góc tòa nhà. Rất nhiều cánh cửa sổ có ô kính viền chì. Bên trong là chiếc đèn được trang trí công phu đang đong đưa, và một quả địa cầu làm bằng kim loại mạ vàng và kính đỏ tươi.

“Một nhà thổ,” Bronn nói. “Ngài định làm gì ở đây?”

“Người ta thường làm gì ở nhà thổ?”

Tay lính đánh thuê cười lớn. “Shae chưa đủ hay sao?”

“Cô ta đẹp hơn tất cả những ả điếm đi theo quân đội, nhưng ta đâu có ở trong trại nữa. Những người đàn ông nhỏ bé có lòng tham vĩ đại lắm, và ta nghe nói những cô gái ở đây phù hợp cho cả nhà vua.”

“Nhà vua đã đủ lớn chưa?”

“Không phải Joffrey, mà là Robert. Đây là nơi yêu thích của ông ta.” Mặc dù Joffrey thực tế mà nói cũng đã đủ lớn rồi. Quả là một ý niệm thú vị. “Nếu ngươi và mấy người tộc Tai Đen muốn được vui vẻ thì cứ tự nhiên, nhưng các cô gái của Chataya khá đắt đấy nhé. Dọc hai bên đường có những nhà thổ rẻ hơn đấy. Để lại một người ở đây để hắn đi tìm những người khác khi ta muốn quay về.”

Bronn gật đầu. “Tuân lệnh.” Tộc Tai Đen cười toe toét.

Bên trong cánh cửa, một phụ nữ cao lớn trong trang phục lụa mềm mại đang chờ anh. Ả có làn da đen như gỗ mun và đôi mắt như gỗ đàn hương.

“Em là Chataya,” cô ta cúi gập người giới thiệu. “Còn ngài là…?”

“Đừng chú tâm nhiều đến tên tuổi làm gì. Những cái tên rất nguy hiểm.” Trong không khí phảng phất mùi thơm lạ, và sàn nhà được trang trí bằng tranh ghép có hình hai phụ nữ đang quấn lấy nhau. “Nàng có một địa điểm kinh doanh đẹp đấy.”

“Em đã phải mất nhiều công phu để chuẩn bị đấy ạ. Em mừng vì quân sư thích chúng.” Cô ta nói bằng chất giọng dịu dàng, du dương của những người dân ở đảo Summer xa xôi.

“Những tước vị cũng có thể nguy hiểm như tên gọi vậy,” Tyrion cảnh báo. “Cho ta xem các cô gái của nàng nào.”

“Em rất vinh dự ạ. Ngài sẽ thấy họ vừa xinh đẹp, vừa ngọt ngào, và có kỹ năng yêu rất điêu luyện.” Sau đó cô ta uyển chuyển rời đi, để lại Tyrion lạch bạch chạy theo trên đôi chân chỉ ngắn bằng một nửa cô ta.

Từ sau một tấm bình phong kiểu Myr trang trí hình hoa và các thiếu nữ xinh đẹp mơ màng, họ bước vào căn phòng chung nơi có một ông già đang thổi những bản nhạc vui vẻ bằng ống sáo. Trong một góc phòng có đặt nệm, một gã người Tyros say rượu với bộ râu tía đang đung đưa một ả điếm trẻ đẫy đà ở một bên đùi. Hắn đã cởi áo lót của cô ả và đang nghiêng cốc rót rượu lên ngực cô ta rồi liếm lên đó. Hai cô gái khác đang ngồi chơi domino trước một ô cửa sổ bằng kính viền chì. Cô gái có tàn nhang cài một chuỗi vòng kết bằng hoa xanh trên mái tóc màu mật ong. Cô còn lại có làn da mượt mà đen bóng, đôi mắt đen to tròn, cùng bộ ngực nhỏ và nhọn. Cả hai đều mặc đồ bằng lụa chảy và nịt eo bằng dây lưng hạt cườm. Ánh nắng chiếu qua kính màu như xuyên thấu qua lớp quần áo mỏng, để lộ những cơ thể ngọt ngào đầy sức sống, và Tyrion bắt đầu bị kích thích. “Em xin giới thiệu cho ngài cô gái có nước da đen kia,” Chataya nói.

“Cô ta trẻ nhỉ.”

“Cô bé mới mười sáu tuổi, thưa lãnh chúa.”

Một lứa tuổi phù hợp cho Joffrey, anh nghĩ và nhớ lại những lời Bronn vừa nói. Người đầu tiên của anh thậm chí còn trẻ hơn thế. Tyrion vẫn còn nhớ cô gái đã e thẹn thế nào khi lần đầu tiên anh lột chiếc váy qua đầu cô ta. Mái tóc đen dài và đôi mắt xanh khiến người ta chìm đắm trong đó, và Tyrion cũng không là ngoại lệ. Chuyện đã xảy ra từ lâu lắm rồi... Ngươi thật là ngốc nghếch, Quỷ Lùn ạ. “Cô gái này cùng quê với ngươi à?”

“Cô ta có dòng máu của đảo Summer, thưa lãnh chúa, nhưng con gái của em được sinh ra ở đây, tại Vương Đô.” Chắc hẳn nỗi kinh ngạc phải hiện rõ trên mặt Tyrion, vì Chataya tiếp tục nói. “Người của em nói chẳng có gì phải xấu hổ khi ở trong nhà thổ. Ở quần đảo Summer, những người có kỹ năng làm người khác sung sướng thường rất được trọng dụng. Rất nhiều người trẻ quý tộc và hầu gái. Rất nhiều thanh niên quý tộc và các cô gái vẫn phục vụ thêm vài năm sau khi đã hết tuổi xuân, để tôn thờ các vị thần.”

“Các vị thần thì có liên quan gì?”

“Các vị thần làm nên linh hồn và thể xác của chúng ta, không phải vậy sao? Họ cho chúng ta giọng nói để chúng ta có thể hát tôn vinh họ. Họ cho chúng ta bàn tay để chúng ta có thể xây cho họ những ngôi đền. Và họ cho chúng ta ham muốn để chúng ta có thể làm tình và tôn thờ họ theo cách đó.”

“Nhớ nhắc ta nói với Tu Sĩ Tối Cao là, nếu ta có thể dùng của quý để cầu nguyện thì ta sẽ sùng đạo hơn rất nhiều đấy.” Tyrion phẩy tay. “Ta chấp nhận lời đề nghị của nàng.”

“Em sẽ triệu tập con gái em, mời ngài.”

Cô gái gặp Tyrion ở chân cầu thang. Cô ta cao hơn Shae, mặc dù không bằng bà mẹ. Cô phải quỳ xuống để Tyrion hôn.

“Tên em là Alayaya,” cô ta nói, chất giọng chỉ thoảng một chút âm điệu của mẹ cô. “Lại đây,

lãnh chúa của em." Cô ta nắm tay anh và kéo lên hai nhịp cầu thang, sau đó đi xuống một hành lang dài. Tiếng thở hổn hển và tiếng hét sung sướng phát ra từ sau một cánh cửa đóng im ỉm, trong khi tiếng thì thầm và khúc khích phát ra từ một cánh cửa khác. Của quý của Tyrion ép vào dải dây buộc của chiếc quần ống túm. Hơi bẽ mặt một chút, anh nghĩ vậy trong khi theo Alayaya leo một tầng nữa lên phòng nhỏ trên tháp canh. Ở đó chỉ có một cánh cửa duy nhất. Cô để anh đi vào và đóng cửa. Bên trong căn phòng là một chiếc giường có mành trướng lớn, một chiếc tủ cao được trang trí với những hình khắc khiêu dâm, và một chiếc cửa sổ hẹp bằng kính viền chì, có hoa văn hình thoi đỏ và vàng.

"Nàng đẹp lắm, Alayaya," Tyrion nói với cô gái khi chỉ còn có hai người trong phòng. "Từ đầu đến chân nàng chỗ nào cũng đáng yêu. Nhưng giờ phần khiến ta hưng phấn nhất chính là giọng nói của hàng."

"Ngài sẽ thấy cách ăn nói của em rất có giáo dục. Từ nhỏ em đã được dạy khi nào cần nói, và khi nào không."

"Ta rất thích điều đó." Tyrion mỉm cười. "Vậy giờ chúng ta làm gì? Hay là nàng thử gợi ý xem sao?"

"Vâng," cô ta nói. "Nếu lãnh chúa mở tủ ra, ngài sẽ thấy những gì ngài tìm kiếm."

Tyrion hôn lên tay cô ta và trèo vào bên trong chiếc tủ rỗng. Alayaya đóng cửa tủ lại. Anh mò tìm tấm ván phía sau, cảm nhận nó bằng những ngón tay, và đẩy nó sang một bên. Không gian trống đằng sau bức tường tối đen như mực, nhưng anh vẫn sờ soạng cho đến khi cảm thấy sờ vào kim loại. Anh bám lên thanh ngang của một chiếc thang, dẫm lên một thanh ngang khác và bắt đầu trèo xuống. Xuống một đoạn dưới lòng đất, đường ống dẫn tới một đường hầm xiên, nơi anh thấy Varys đang đứng đợi với cây nến trên tay.

Varys trông chẳng giống bình thường chút nào. Một khuôn mặt đáng sợ với đám râu đen mọc lởm chởm lộ ra bên dưới chiếc mũ thép có chóp nhọn, và ông ta còn mặc áo giáp lưới bên ngoài lớp áo da thuộc, dao găm và đoản kiếm dắt hai bên hông.

"Chataya có khiến ngài hài lòng không, thưa lãnh chúa?"

"Thậm chí là hơn cả thế," Tyrion thừa nhận. "Ngài nghĩ có thể tin tưởng vào người phụ nữ đó sao?"

"Tôi chẳng chắc chắn vào điều gì trong thế giới hay thay đổi và lọc lừa này, thưa ngài. Nhưng Chataya không có lý do gì phải yêu mến thái hậu, và cô ta còn phải cảm ơn ngài vì đã giúp cô ta kết liễu Allar Deem. Chúng ta đi chứ?" Ông ta đi dọc xuống đường hầm.

Tyrion nhận thấy ngay cả dáng đi của ông ta cũng khác. Mùi rượu chua và hành ám vào Varys, chứ không phải mùi hoa oải hương. "Ta thích vẻ bề ngoài mới này của ngài," anh nói.

"Công việc của tôi không cho phép tôi di chuyển trên đường giữa một hàng hiệp sĩ. Vì vậy khi rời khỏi lâu đài, tôi đội một cái lốt phù hợp hơn, và như vậy có thể sống mà phục vụ ngài lâu hơn."

"Đồ da rất hợp với ngài. Ngài nên mặc như thế này đến buổi họp hội đồng tiếp theo."

"Chị ngài sẽ không cho phép đâu."

"Bà chị ta chắc sẽ ướt hết quần nhỏ mất." Anh mỉm cười trong bóng tối. "Ta không thấy dấu hiệu nào cho thấy có gián điệp của chị ấy bám theo."

"Tôi rất vui khi nghe điều đó, thưa lãnh chúa. Một số người bên cạnh chị ngài cũng là người

của tôi, và bà ấy không hề biết điều đó. Tôi rất ghét nếu họ làm ăn cẩu thả đến mức để người ta phát hiện."

"À, ta cũng rất ghét phải trèo qua tủ quần áo, bỏ lỡ một cơ hội vui vẻ trên giường mà chẳng đổi lại được thứ gì."

"Cũng không phải là không đổi lại được gì đâu," Varys quả quyết. "Họ biết ngài ở đây. Tôi cũng không biết có ai dám cả gan dùng danh nghĩa khách hàng thân thiết để đến chỗ Chataya không, nhưng tôi nghĩ tốt nhất nên tính toán cẩn trọng."

"Sao một nhà thổ lại có đường hầm bí mật được nhỉ?"

"Đường hầm được đào cho một quân sư khác, mà danh dự không cho phép ông ta đường đường chính chính bước vào những nơi như thế này. Chataya luôn giữ kín bí mật về con đường hầm ấy."

"Vậy mà ngài lại biết."

"Lũ quạ thường bay qua những đường hầm tối tăm. Cẩn thận bậc dốc đấy."

Đầu kia của đường hầm là lối ra chỗ chuồng ngựa. Có lẽ nó cách điểm xuất phát khoảng ba dãy nhà dưới chân đồi Rhaenys. Một con ngựa hí vang trong chuồng khi Tyrion đóng rầm cánh cửa. Varys thổi tắt nến và đặt nó lên một thanh xà ngang, trong khi Tyrion liếc nhìn xung quanh. Trong chuồng có một con bò đực và ba con ngựa. Anh lạch bạch đi về phía con ngựa thiến khoang trắng đen và quan sát hàm răng của nó. "Con này già rồi," anh nói, "hơi thở của nó không bình thường."

"Đúng, đó không phải là con ngựa để ngài cưỡi ra chiến trường," Varys trả lời, "nhưng nó phù hợp và không thu hút sự chú ý của mọi người như những con ngựa khác. Và bọn nhóc chăn ngựa sẽ chỉ nghe thấy tiếng mấy con vật mà thôi." Viên thái giám lấy một cái áo choàng từ trên mắc. Nó thô ráp, đã bạc màu nắng gió và mòn xơ cả chỉ, nhưng được rất rộng rãi. "Nếu ngài cho phép tôi." Khi viên thái giám quàng nó qua vai Tyrion, chiếc áo trùm kín anh từ đầu đến chân, mũ kéo lên che khuất khuôn mặt của anh. "Người ta thường thấy những gì họ muốn thấy," Varys nói và kéo mũ lên. "Người lùn không phổ biến bằng trẻ em, vì vậy họ sẽ nghĩ ngài là một đứa trẻ. Một cậu bé với chiếc áo choàng cũ kỹ ngồi trên lưng con ngựa của cha nó, đang đi làm việc giúp cha. Tuy nhiên tốt nhất ngài nên xuất hiện vào buổi tối."

"Ta dự định... sau ngày hôm nay. Còn lúc này thì Shae đang đợi ta." Anh đã đưa cô đến một ngôi nhà lớn kín đáo ở phía đông bắc, cách xa Vương Đô nhưng không gần biển cho lắm. Tuy nhiên anh chưa bao giờ dám tới thăm cô ở đó vì sợ bị theo dõi.

"Ngài sẽ cưỡi con ngựa nào?"

Tyrion nhún vai. "Con này là được rồi."

"Tôi sẽ giúp ngài đóng yên." Varys lấy yên cương xuống từ một cái móc.

Tyrion chỉnh lại chiếc áo choàng nặng nề và đi đi lại lại. "Ngài có biết có một hội đồng nữa không. Hình như Stannis đã tự xưng vương."

"Tôi biết."

"Hắn buộc anh chị của ta tội loạn luân. Không hiểu tại sao hắn lại có nghi ngờ nhỉ?"

"Có thể hắn đọc một cuốn sách và nhìn thấy màu tóc của đứa con hoang, giống như trường hợp của Ned Stark và Jon Arryn trước đó. Hoặc có thể ai đó nói với hắn ta." Viên thái giám

không cười khúc khích như mọi khi, mà tiếng cười của hắn đùng đục như phát ra từ cổ họng.

"Ai đó? Như ngài chẳng hạn?"

"Ngài nghi ngờ tôi à? Không phải tôi đâu."

"Nếu đúng là ngài thì ngài có thừa nhận không?"

"Không. Nhưng tại sao tôi lại tiết lộ một bí mật mà tôi đã giữ quá lâu như vậy chứ? Lừa dối nhà vua là một chuyện, giấu con dế trong bụi cây và chú chim nhỏ trong ống khói là một chuyện khác. Bên cạnh đó, mọi người đều biết các con hoang của ông ấy mà.

"Các con hoang của Robert? Là những ai?"

"Theo tôi biết thì ông ấy có tám người con," Varys vừa nói vừa đánh vật với cái yên ngựa.

"Tóc của mẹ chúng có màu đồng, mật ong, hạt dẻ, bơ, nhưng mấy đứa con đều có màu tóc đen như lông quạ… giống như một điềm gở vậy. Vì thế khi Joffrey, Myrcella, và Tommen ra đời với mái tóc vàng rực như ánh mặt trời, chẳng khó để nhận ra sự thật."

Tyrion lắc đầu. Nếu chị ta chỉ sinh ra một đứa con thì cũng đủ để giảm bớt những mối nghi ngờ... nhưng như vậy thì đã chẳng phải Cersei. "Nếu đó không phải là ngài thì có thể là ai được?"

"Chắc chắn là một kẻ phản bội nào đó." Varys ghì chặt đai ngựa.

"Ngón Út?"

"Tôi không nêu cái tên nào cả."

Viên thái giám giúp Tyrion lên ngựa. "Lãnh chúa Varys," anh nói với xuống. "Thỉnh thoảng ta cảm giác như ngài là người bạn tốt nhất của ta ở Vương Đô, và đôi khi lại là kẻ thù nguy hiểm nhất."

"Kỳ lạ thật. Tôi cũng nghĩ gần giống như vậy."

BRAN

Khi những tia nắng đầu tiên len lỏi vào phòng qua những thanh chớp cửa sổ, Bran đã mở mắt từ lâu.

Winterfell những ngày này đang có khách, họ đến để tham dự lễ hội ngày mùa. Sáng nay họ sẽ tập đấu thương ở trong sân. Viễn cảnh đó từng khiến cậu vô cùng phấn khích, nhưng đó là ngày xưa.

Chứ không phải bây giờ. Anh em nhà Walder sẽ giao đấu với các hộ vệ của Lãnh chúa Manderly, nhưng Bran sẽ không tham gia với chúng. Cậu còn phải đóng vai trò hoàng tử trong căn phòng của cha cậu. "Hãy lắng nghe, và có thể cháu sẽ hiểu được ý nghĩa của quyền lực," Maester Luwin đã nói vậy.

Bran chưa bao giờ yêu cầu được làm một hoàng tử. Cậu luôn mơ được trở thành hiệp sĩ với khiên giáp sáng loáng và những lá cờ bay phấp phới, tay cầm thương và kiếm, cưỡi trên lưng một con ngựa chiến. Tại sao cậu lại phải phí hoài thời gian nghe một ông già nói những chuyện mà chỉ có ông ta mới hiểu? Bởi vì cậu bị gãy chân, một giọng nói vang lên trong đầu cậu như nhắc nhở. Một lãnh chúa bị què ngồi trên ghế đệm cũng không sao – anh em nhà Walder cũng nói ông của chúng yếu đến mức đi đâu mọi người cũng phải khiêng bằng kiệu – nhưng một hiệp sĩ trên lưng chiến mã thì không thể què được. Ngoài ra, đó còn là nhiệm vụ của cậu. "Cậu là người kế vị của anh trai, là người nhà Stark ở Winterfell," Ser Rodrik nói khiến cậu nhớ lại Robb cũng từng ngồi cùng bàn với cha khi các lãnh chúa chư hầu đến diện kiến.

Lãnh chúa Wyman Manderly đã từ Cảng White đến đây từ hai ngày trước bằng xà lan và kiệu, bởi ông ta không thể cưỡi ngựa vì quá béo. Đi cùng ông ta là một đoàn tùy tùng gồm hiệp sĩ, cận vệ, tiểu lãnh chúa và các quý bà, quý cô, sứ giả, nhạc công, thậm chí cả một người biểu diễn xiếc tung hứng. Cả đoàn mang cờ hiệu lấp lánh và diện áo choàng lòe loẹt đủ màu. Bran ngồi trên chiếc ghế đá có hình sói tuyết khắc trên thành ghế và mời họ vào thành Winterfell. Ser Rodrik khen cậu làm rất tốt. Nếu tất cả chỉ có vậy thì cậu đã chẳng bận tâm. Đó mới chỉ là phần mở đầu.

"Yến tiệc sẽ là một cái cớ dễ chịu," Ser Rodrik giải thích, "nhưng người ta không đi hàng trăm dặm chỉ để ăn một miếng thịt vịt hay uống một hớp rượu lạt. Chỉ những ai có chuyện quan trọng muốn nói với chúng ta, họ mới cất công tới đây."

Bran ngẩng lên nhìn trần nhà bằng đá xù xì ở trên đầu. Robb sẽ nói rằng cậu không được trẻ con nữa, chắc chắn là như vậy. Dường như cậu có thể nghe thấy giọng nói của Robb, và cả của cha nữa. Mùa đông đang đến, con sắp là một người đàn ông trưởng thành rồi, Bran. Con phải hoàn thành trách nhiệm của mình.

Khi Hodor hối hả đi vào, miệng mỉm cười và ngâm nga một điệu gì đó ngang phè, cậu biết mình phải chấp nhận điều đó. Anh giúp cậu rửa mặt đánh răng. "Hôm nay mặc áo chẽn len màu trắng nhé," Bran ra lệnh. "Và ghim gài áo bạc. Ser Rodrik muốn ta trông giống như một lãnh chúa." Bran cố hết sức để tự mặc quần áo, nhưng có những việc như kéo quần hay buộc dây giày vẫn khiến Bran bực bội. Hodor rất nhanh nhẹn. Một khi được dạy làm điều gì, anh luôn làm rất tốt. Bàn tay Hodor lúc nào cũng nhẹ nhàng, mặc dù anh có sức khỏe phi thường. "Chắc anh cũng có thể trở thành một hiệp sĩ đấy," Bran nói. "Nếu các vị thần không lấy mất trí thông minh của anh, thì anh sẽ trở thành một hiệp sĩ vĩ đại."

"Hodor?" Hodor nháy mắt với cậu bằng đôi mắt nâu vô tội, đôi mắt ngây ngô không hiểu chuyện gì.

“Đúng vậy,” Bran nói. “Hodor.”

Trên bức tường đằng sau cánh cửa là một cái thúng được bện rất bền bằng cành liễu gai và da thuộc, với những cái lỗ được khoét để vừa với chân của Bran. Hodor luồn tay qua sợi dây và buộc chặt chiếc thắt lưng quanh ngực Bran, sau đó quỳ xuống bên giường. Bran vịn vào những thanh sắt đóng trên tường rồi quăng đôi chân bất động vào trong thúng, mỗi chân qua một lỗ.

“Hodor,” Hodor lại nói và đứng dậy. Chàng chăn ngựa cao tới hơn hai mét, nên khi ở trên lưng anh, Bran gần như chạm đầu vào trần nhà. Anh cúi đầu xuống để đi qua cánh cửa. Có một lần Hodor ngửi thấy mùi bánh mì nướng và chạy về phía bếp, khiến Bran bị đập đầu vào tường và Maester Luwin phải khâu vài mũi trên đầu cậu. Mikken đã đưa cho cậu một chiếc mũ sắt không có lưỡi trai trong bộ giáp, nhưng hiếm khi Bran dùng đến nó. Anh em nhà Walder hễ nhìn thấy cậu đội cái mũ đó là lại cười lăn lộn.

Cậu đặt tay lên vai Hodor khi họ bước xuống những bậc thang quanh co. Bên ngoài, âm thanh của kiếm va vào khiên vang lên leng keng trong sân tạo ra một thứ nhạc điệu rất vui tai. Mình sẽ chỉ xem thử một lúc thôi, Bran nghĩ, chỉ ngó một chút, vậy thôi.

Các vị lãnh chúa ở Cảng White một lúc sau mới xuất hiện cùng với các hiệp sĩ và kỵ binh cấp cao. Khi đó, sân nhà đã đông đúc toàn các cận vệ tuổi đủ mọi lứa tuổi. Ao ước được là một trong số họ khiến bụng Bran như quặn lại.

Hai chiếc bia tập đấu thương được dựng thẳng đứng trên sân tập, mỗi cột đỡ một thanh xà chữ thập có gắn một chiếc khiên ở một đầu và một bia bắn độn bông ở đầu kia. Những chiếc khiên đã được sơn màu đỏ và vàng, nhưng những con sư tử nhà Lannister thì méo mó, sần sùi và chẳng ra hình thù gì; mặt khiên cũng lỗ chỗ khá nhiều vì đã được dùng để tập bắn khá lâu.

Hình ảnh Bran được khiêng trong chiếc thúng khiến những người chưa từng chứng kiến cứ mắt tròn mắt dẹt nhìn theo, nhưng cậu đã học được cách phớt lờ những cái nhìn soi mói. Ít nhất thì cậu cũng có được một góc nhìn tốt; trên lưng của Hodor, Bran cao hơn tất cả mọi người. Cậu thấy anh em nhà Walder đang trèo lên lưng ngựa. Chúng đã nhận được những bộ giáp đẹp từ Song Thành, tấm chắn ngực bằng bạc sáng loáng được trang trí với những hình chạm trổ màu xanh. Chiếc mũ chỏm sắt của Walder Lớn có hình giống như một tòa lâu đài, trong khi Walder Bé thích những dải lụa màu xanh xám. Khiên và áo khoác giúp phân biệt chúng với nhau. Khiên của Walder Bé được chia làm bốn, với hình tòa tháp đôi của nhà Frey, hình con lợn lòi nâu đốm của bên nội, và hình người thợ cày của bên ngoại: theo thứ tự là Nhà Crakehall và Nhà Darry. Khiên của Walder Lớn có hình cái cây và đàn quạ của nhà Blackwood và hai con rắn xoắn nhau của nhà Paeges. Chúng hẳn phải thèm danh vọng lắm, Bran nghĩ khi nhìn hai thằng nhóc cầm thương lên. Nhà Stark chỉ cần duy nhất những con sói tuyết.

Những con ngựa đốm màu xám của bọn chúng rất nhanh nhẹn, khỏe mạnh và được huấn luyện rất kỹ càng. Chúng cùng nhau tấn công chiếc bia tập đấu. Cả hai đều đâm trúng và vượt qua chiếc bia đấu độn bông trước khi nó xoay tròn. Walder Bé đánh mạnh hơn, nhưng Bran nghĩ Walder Lớn cưỡi ngựa tốt hơn. Cậu sẵn sàng đánh đổi đôi chân vô dụng của mình để được cưỡi ngựa thêm một lần nữa.

Walder Bé vứt cây thương gãy của cậu ta sang một bên, nhìn thấy Bran và thắng cương. “Ôi, ở đây có một con ngựa xấu xí,” thằng nhóc nói đến Hodor.

“Hodor không phải là ngựa,” Bran nói.

“Hodor,” Hodor nói.

Walder Lớn cưỡi ngựa lên để nhập bọn với cậu em trai. “Ừ, anh ta còn không thông minh bằng một con ngựa, chắc chắn rồi.” Một số gã đến từ Cảng White huých nhau và phá lên cười.

“Hodor.” Miệng nở nụ cười, Hodor nhìn hai anh em nhà Frey mà chẳng hiểu gì về những câu châm chọc của bọn chúng. “Hodor hodor?”

Con ngựa của Walder Bé hí lên. “Đấy, thấy bọn chúng nói chuyện với nhau chưa. Chắc hodor nghĩa là ‘Anh yêu em’ trong tiếng ngựa đấy.”

“Ngươi câm miệng lại, Frey.” Bran có thể cảm nhận mặt cậu đỏ lên.

Walder Bé thúc ngựa tới gần hơn, đâm sầm vào Hodor và đẩy anh bật ra đằng sau. “Nếu không thì ngươi làm gì?”

“Nó sẽ cho sói tấn công mày đấy, em họ.” Walder Lớn cảnh báo.

“Kệ nó. Tao luôn muốn có chiếc áo choàng bằng da sói.”

“Mùa Hè sẽ vặt cái đầu béo của ngươi ra,” Bran nói.

Walder Bé dùng nắm tay bọc giáp đấm vào tấm giáp ngực của Bran. “Con sói của ngươi có răng bằng thép, để cắn qua áo giáp không?”

“Đủ rồi!” Giọng của Maester Luwin vang như sấm, át cả tiếng kim loại xủng xoẻng trong sân. Bran không rõ ông ấy đã đứng nghe lỏm được bao lâu... nhưng rõ ràng bấy nhiêu cũng đủ làm ông giận dữ. “Những lời đe dọa này chẳng hay ho gì đâu, và ta không muốn nghe thêm lời nào nữa. Đây là cách hành xử của các cậu khi còn ở Song Thành đấy à, Walder Frey?”

“Đương nhiên, nếu tôi muốn.” Walder Bé sưng sỉa lườm Luwin như thể muốn nói, ông chỉ là một học sĩ, là cái thá gì mà dám trách mắng một người nhà Frey của lâu đài Crossing?

“Hừm, người được phu nhân Stark bảo hộ không được phép cư xử như vậy ở Winterfell. Chuyện gì đã xảy ra?” Vị học sĩ lần lượt nhìn từng cậu bé. “Một trong số các cậu phải kể cho ta, nếu không…”

“Chúng tôi chỉ trêu đùa Hodor,” Walder Lớn thú nhận. “Tôi xin lỗi nếu đã xúc phạm hoàng tử Bran. Chúng tôi chỉ muốn chọc cười thôi.” Ít ra trông thằng nhóc còn có vẻ lúng túng.

Nhưng Walder Bé trông có vẻ tức giận. “Cả tôi nữa,” cậu ta nói. “Tôi cũng chỉ muốn vui vẻ thôi.”

Vùng đầu hói của vị học sĩ chuyển sang màu đỏ, và Bran biết Luwin đang tức giận hơn bao giờ hết. “Một lãnh chúa phải biết an ủi và bảo vệ những người yếu đuối và tàn tật,” ông nói với hai thằng nhóc nhà Freys. “Ta sẽ không để các ngươi đưa Hodor ra làm trò cười với những trò đùa ác ý, các ngươi nghe rồi chứ? Anh ta là người tốt, biết kính trọng và biết vâng lời, ta đánh giá cao điều đó hơn cả hai ngươi.” Vị học sĩ chỉ tay vào Walder Bé. “Còn cậu hãy tránh xa rừng thiêng và các con sói ra, hoặc sẽ bị trả giá vì điều đó.” Ông phủi tay áo, quay gót và bước vài bước, rồi ngoái nhìn lại. “Bran. Đi thôi. Lãnh chúa Wyman đang đợi.”

“Hodor, đi theo ngài Luwin,” Bran ra lệnh.

“Hodor,” Hodor nói. Sải bước dài của anh nhanh chóng theo kịp những bước chân giận dữ của vị học sĩ đang nện thùm thụp xuống những bậc thang dẫn lên Đại Vọng Lâu. Maester Luwin mở cửa trong khi Bran cúi xuống ôm cổ Hodor.

“Anh em nhà Walder…” Bran nói.

“Kết thúc ở đây đi, ta không muốn nghe thêm một lời nào nữa.” Maester Luwin trông mệt mỏi và gay gắt. “Con đã đúng khi bảo vệ Hodor, nhưng con không nên ra ngoài đó. Ser Rodrik

và Lãnh chúa Wyman đã ăn sáng trong khi chờ đợi con. Có cần ta phải tự tay bón cho con như khi còn bé không?"

"Không," Bran xấu hổ. "Xin lỗi. Con chỉ muốn…"

"Ta biết con muốn gì," giọng Maester Luwin đã nhẹ nhàng hơn. "Giá mà con có thể, Bran. Con có câu hỏi nào trước buổi nói chuyện không?"

"Chúng ta sẽ nói về chiến tranh ạ?"

"Con chẳng phải nói chuyện gì cả." Giọng Luwin lại trở nên đanh thép. "Con mới chỉ là một chú nhóc 8 tuổi thôi!"

"Gần 9 tuổi rồi!"

"8," vị học sĩ nhắc lại. "Không cần nói gì cả mà chỉ cần tỏ ra lịch sự thôi, trừ khi Ser Rodrik hay Lãnh chúa Wyman đặt câu hỏi cho con."

Bran gật đầu. "Con nhớ rồi."

"Ta sẽ không nói gì với Ser Rodrik về những chuyện xảy ra giữa con và hai thằng bé nhà Frey."

"Cảm ơn thầy."

Họ đặt Bran lên chiếc ghế bằng gỗ sồi phủ đệm nhung của cha cậu, đằng sau một cái bàn dài làm từ ván gỗ và giá đỡ. Ser Rodrik ngồi bên tay phải và Maester Luwin ngồi bên trái Bran; vị học sĩ chuẩn bị đầy đủ bút mực và một mảnh giấy da để viết lại tất cả nội dung cuộc nói chuyện. Bran vuốt một tay lên mặt gỗ thô nhám của chiếc bàn và xin Lãnh chúa Wyman thứ lỗi vì chậm trễ.

"Ồ không, không có chuyện hoàng tử đến trễ," Lãnh chúa của vùng Cảng White khiêm tốn trả lời. "Những người đến trước hoàng tử là những người đến sớm, vậy thôi." Wyman Manderly có tiếng cười rất vang. Chẳng có gì ngạc nhiên khi ông ta không thể ngồi trên yên ngựa; với vẻ bề ngoài kia thì không con ngựa nào có thể nặng hơn ông ta được. Không chỉ to béo, ông ta còn hay ba hoa. Ông ta bắt đầu đòi hỏi Winterfell xác nhận các quan chức mới mà ông ta bổ nhiệm cho Cảng White. Những người tiền nhiệm đang thu bạc cho Vương Đô thay vì trả cho vị vua mới của phương bắc. "Vua Robb cũng cần có hệ thống tiền tệ riêng của mình," ông ta tuyên bố, "và Cảng White chính là nơi phù hợp để đặt một xưởng đúc tiền." Ông ta đề xuất sẽ lo việc đó, nếu nhà vua muốn, và sau đó chuyển sang nói về việc ông ta đã củng cố, phát triển hệ thống phòng thủ của khu cảng như thế nào, đồng thời kể chi tiết từng thành tích một.

Ngoài một xưởng đúc tiền, Lãnh chúa Manderly còn đề xuất xây dựng cho Robb một hạm đội tàu chiến. "Hàng trăm năm nay chúng ta chẳng có sức mạnh gì trên biển, kể từ khi Brandon Thiêu Trụi châm đuốc đốt toàn bộ số thuyền của cha mình. Hãy cho tôi vàng và nội trong năm nay, tôi sẽ cung cấp đủ số thuyền chiến cho ngài chiếm cả Dragonstone lẫn Vương Đô."

Bran vô cùng hào hứng khi nói đến những chiếc thuyền chiến. Chẳng ai hỏi cậu, nhưng Bran nghĩ Lãnh chúa Wyman đã có một ý tưởng tuyệt vời. Trong đầu cậu đã tưởng tượng ra chúng. Cậu tự hỏi không biết một người tàn phế có thể điều khiển thuyền chiến hay không. Nhưng Ser Rodrik chỉ hứa sẽ gửi bản đề xuất này tới Robb để anh ấy suy nghĩ, trong khi Maester Luwin chăm chú viết lách trên giấy.

Vào bữa trưa, Maester Luwin cho Poxy Tym xuống bếp và họ dùng bữa ngay trong phòng với pho mát, thịt gà trống thiến và bánh mì lúa mạch nâu. Trong khi xé thịt gà với những ngón

tay mũm mĩm, Lãnh chúa Wyman lịch sự hỏi thăm phu nhân Hornwood, chị em họ của ông ta. "Cô ấy sinh ra là người Manderly, mọi người biết đấy. Có lẽ khi nỗi đau đến tự nhiên, cô ấy sẽ muốn trở lại là người nhà Manderly, nhỉ?" Ông ta cắn một miếng cánh gà và mỉm cười. "Vừa may tôi cũng góa vợ tám năm nay. Đã đến lúc tôi phải lấy vợ khác rồi, đúng không các vị? Đàn ông cũng cảm thấy cô đơn chứ." Vứt mẩu xương sang một bên, ông ta với lấy một cái chân gà. "Hoặc nếu cô ấy thích một gã trai trẻ hơn thì con trai ta Wendel cũng chưa lấy vợ đâu. Nó đang ở phương nam bảo vệ cho phu nhân Catelyn, nhưng chắc chắn nó sẽ muốn có một cô dâu khi trở về. Một thằng bé quả cảm, và vui nhộn nữa, nó sẽ dạy cô ấy biết cười trở lại, đúng không?" Ông ta lau mỡ dính trên cằm bằng ống tay áo của mình.

Bran có thể nghe thấy tiếng vũ khí va vào nhau leng keng qua những chiếc cửa sổ. Cậu chẳng quan tâm gì tới những cuộc hôn nhân. Ước gì mình đang được ở dưới sân.

Ông ta chờ cho bàn ăn được dọn sạch sẽ mới nói về chuyện một lá thư ông ta nhận được từ Lãnh chúa Tywin Lannister, người đang giữ con trai cả của ông ta, Ser Wylis, sau khi anh ta bị bắt ở Green Fork. "Ông ta sẽ trả lại thằng bé cho tôi mà không cần tiền chuộc, chỉ cần tôi rút khỏi quân đội của nhà vua và thề sẽ không tham chiến nữa."

"Tất nhiên là ngài sẽ từ chối ông ta," Ser Rodrik nói.

"Chắc chắn rồi," vị lãnh chúa trấn an mọi người. "Không ai có thể trung thành với vua Robb hơn Wyman Manderly. Tuy nhiên, tôi không muốn nhìn thấy con trai mình mòn mỏi ở Harrenhal thêm chút nào nữa. Đó là một nơi thối nát. Bị nguyền rủa, họ nói vậy. Tôi không phải là người tin vào những câu chuyện nhảm nhí như thế, nhưng nó vẫn tồn tại. Hãy xem những gì xảy ra với Janos Slynt. Được thái hậu phong lên làm Lãnh chúa của Harrenhal, rồi lại bị em bà ta phế truất. Họ nói ông ta bị đày ra Tường Thành. Tôi hy vọng có thể sắp xếp một cuộc trao đổi tù binh công bằng nào đó trước khi quá muộn. Tôi biết Wylis sẽ không muốn ngồi ngoài cuộc chiến này. Con trai tôi là thằng bé hào hiệp, và dữ dội như một con mãnh cẩu."

Vai Bran cứng lại vì phải ngồi trên ghế quá lâu, cho đến khi cuộc họp kết thúc. Và đêm đó, khi cậu ngồi ăn tối, một tiếng còi vang lên báo hiệu một vị khách nữa viếng thăm. Phu nhân Donella Hornwood không đem theo các hiệp sĩ và tùy tùng; bà ấy chỉ đi cùng sáu kỵ binh cấp cao trông có vẻ mệt mỏi, với huy hiệu hình đầu hươu sừng tấm trên bộ quân phục màu cam cũ rích. "Chúng tôi rất lấy làm tiếc vì những gì bà phải chịu đựng, thưa phu nhân," Bran nói khi bà ta đến trước mặt cậu ta để chào. Lãnh chúa Hornwood đã hy sinh trong trận Green Fork, và đứa con duy nhất của họ cũng qua đời trên chiến trường ở Rừng Whispering. "Winterfell sẽ nhớ công lao của họ."

"Tôi rất hân hạnh." Bà ta là một phụ nữ gân guốc và xanh xao, mọi đường nét trên mặt bà đều toát lên vẻ đau buồn. "Tôi đang rất mệt mỏi, thưa lãnh chúa. Tôi sẽ rất cảm ơn nếu được về phòng nghỉ ngơi."

"Chắc chắn rồi," Ser Rodrik nói. "Sáng mai chúng ta còn nhiều thời gian mà."

***

Buổi sáng hôm sau, họ dành hầu hết thời gian để nói về ngũ cốc, rau xanh và thịt muối. Khi các học sĩ trong thành Citadel báo hiệu mùa thu tới, mọi người sẽ phải cất trữ một phần lương thực khi thu hoạch… tuy nhiên một phần cụ thể là bao nhiêu thì còn phải bàn bạc thêm nhiều. Phu nhân Hornwood đang dự trữ một phần năm tổng lương thực thu hoạch được. Theo gợi ý của Maester Luwin, bà ta hứa sẽ tăng con số đó lên một phần tư.

"Gã con hoang của Bolton đang đưa người xuống Dreadfort," bà ta cảnh báo. "Tôi hy vọng hắn sẽ đem họ xuống phương nam để nhập với quân đội của cha hắn ở Song Thành, nhưng khi tôi hỏi dự định của hắn, hắn trả lời rằng người nhà Bolton không để một phụ nữ thẩm vấn

mình. Hắn cứ làm như mình là dòng dõi chính thống và có cái quyền đó vậy."

"Lãnh chúa Bolton chưa bao giờ thừa nhận thằng nhóc, theo tôi biết là vậy," Ser Rodrik nói. "Thú thực, tôi cũng không biết hắn ta."

"Ít người biết đến hắn," bà ta trả lời. "Cách đây hai năm hắn còn sống cùng mẹ, khi Domeric chết và không để lại tài sản thừa kế nào cho Bolton. Đó là khi ông ta đem thằng con hoang của mình về Dreadfort. Thằng bé vô cùng tinh quái, và nó có một người hầu cũng dữ tợn chẳng kém cạnh gì. Reek, mọi người gọi hắn như vậy. Người ta còn nói hắn không bao giờ tắm. Họ đi săn cùng nhau, đứa con hoang và gã Reek này, nhưng họ không săn nai. Tôi vừa nghe những câu chuyện không thể nào tin được, ngay cả khi đó là một người nhà Bolton. Và giờ đây khi chồng và con trai tôi đã lên gặp các vị thần, đứa con hoang đó đang nhìn vào đất đai của tôi đầy thèm khát."

Bran muốn cử một trăm lính tới bảo vệ cho bà ta, nhưng Ser Rodrik chỉ nói. "Hắn có thể nhòm ngó, nhưng nếu hắn làm gì hơn thế, tôi đảm bảo hắn sẽ chịu sự trả thù thảm khốc. Bà sẽ được an toàn thôi, thưa phu nhân… mặc dù có lẽ hiện nay, khi nỗi đau buồn của bà đã qua đi, có thể việc đi bước nữa sẽ là lựa chọn khôn ngoan chăng?"

"Tôi đã qua tuổi sinh nở rồi, sắc đẹp của tôi cũng không còn nữa," bà trả lời với nụ cười nửa miệng mệt mỏi, "vậy mà đàn ông vây quanh tôi còn nhiều hơn thời tôi là thiếu nữ."

"Bà thấy những người tới cầu hôn đó không phù hợp hay sao?" Luwin hỏi.

"Tôi sẽ đi bước nữa nếu nhà vua ra lệnh," Phu nhân Hornwood trả lời, "nhưng Mors Crowfood là kẻ vũ phu say xỉn, và còn già hơn cả cha tôi. Còn vị lãnh chúa anh em họ Manderly của tôi, giường của tôi e là không đủ rộng để ông ta nằm, tôi cũng quá nhỏ bé và yếu ớt để có thể nằm dưới ông ta."

Bran biết khi cùng ngủ trên một chiếc giường thì đàn ông nằm bên trên phụ nữ. Nằm bên dưới Lãnh chúa Manderly sẽ giống như nằm dưới một con ngựa vậy. Ser Rodrik nhìn vị phu nhân gật đầu thông cảm. "Bà sẽ có những người phù hợp hơn, thưa phu nhân. Chúng tôi sẽ cố tìm người nào đó hợp hơn với bà."

"Có lẽ ngài không cần tìm xa quá đâu."

Sau khi bà ta đã rời đi, Maester Luwin mỉm cười. "Ser Rodrik, tôi tin là bà ấy thích ngài đấy."

Ser Rodrik hắng giọng và trông không được thoải mái cho lắm.

"Bà ấy đã rất buồn," Bran nói.

Ser Rodrik gật đầu. "Buồn và dịu dàng, bà ấy vẫn còn duyên dáng mặc dù đã ở cái tuổi đó, nhờ sự thùy mị của bà ấy. Tuy nhiên, đó lại là mối an nguy cho nền hòa bình vương quốc của anh trai cậu."

"Bà ấy sao?" Bran ngạc nhiên hỏi.

Maester Luwin trả lời. "Vì không có người thừa kế trực tiếp nên chắc chắn sẽ có rất nhiều người muốn có được đất đai của nhà Hornwood. Nhà Tallhart, nhà Flint, và nhà Karstark đều có dính dáng tới nhà Hornwood theo đằng ngoại, và nhà Glover thì đang nuôi con hoang của Lãnh chúa Harys tại Deepwood Motte. Nhà Dreadfort ta chưa thấy có tuyên bố gì, nhưng họ ở vùng đất bên cạnh, và Roose Bolton sẽ không bỏ qua cơ hội đó."

Ser Rodrik vuốt râu. "Trong trường hợp đó, lãnh chúa chư hầu của bà ấy sẽ phải tìm cho bà

ấy một đám phù hợp."

"Tại sao ngài không thể lấy bà ấy?" Bran hỏi. "Ngài nói bà ấy rất duyên dáng, và Beth thì sẽ có mẹ."

Vị hiệp sĩ già đặt một tay lên cánh tay Bran. "Cảm ơn lòng tốt của hoàng tử, nhưng tôi chỉ là một hiệp sĩ, và tôi cũng già rồi. Tôi có thể giữ đất của bà ấy trong vài năm, nhưng ngay khi tôi chết, phu nhân Hornwood lại chìm vào vũng bùn cũ, và tương lai của Beth cũng rơi vào nguy hiểm."

"Vậy thì tên con hoang của Lãnh chúa Hornwood sẽ là người thừa kế," Bran nói và nghĩ tới người anh cùng cha khác mẹ của mình, Jon Snow.

Ser Rodrik nói, "Điều đó sẽ khiến nhà Glover sung sướng, và có lẽ cả vong linh của Hornwood nữa, nhưng tôi không nghĩ phu nhân Hornwood sẽ yêu quý chúng tôi. Thằng bé không phải con đẻ của bà ấy."

"Tuy nhiên," Maester Luwin nói, "chúng ta vẫn nên cân nhắc. Phu nhân Donella đã qua tuổi sinh nở rồi, bà ấy đã nói vậy. Nếu không phải là tên con hoang thì có thể là ai được nữa?"

"Ta đi được chưa?" Bran có thể nghe thấy tiếng các cận vệ đánh kiếm dưới sân, tiếng va đập của kim loại vang lên.

"Vâng, thưa hoàng tử," Ser Rodrik nói. "Cậu đã làm rất tốt." Bran đỏ mặt vì được ngợi khen. Làm một lãnh chúa cũng không đến nỗi tẻ nhạt như cậu nghĩ, và vì phu nhân Hornwood cũng trình bày ngắn gọn hơn nhiều so với Lãnh chúa Manderly nên thậm chí cậu vẫn còn vài tiếng để thăm Mùa Hè trước khi trời tối. Cậu muốn ngày nào cũng được ở bên con sói của mình, khi Ser Rodrik và Maester Luwin đồng ý.

***

Ngay khi Hodor bước vào rừng thiêng, Mùa Hè đột ngột xuất hiện dưới một cây sồi, như thể nó biết họ đang tới vậy. Bran thoáng nhìn thấy một cái bóng đen gầy còm cũng đang nhìn lên từ trong một bụi cây thấp. "Lông Xù," cậu gọi. "Lại đây nào Xù. Đến chỗ tao." Nhưng con sói của Rickon biến mất cũng mau lẹ như khi nó xuất hiện.

Hodor biết rõ nơi Bran yêu thích, nên anh đưa cậu tới bờ hồ bên dưới bóng của một cây mặt người, nơi Lãnh chúa Eddard thường quỳ xuống cầu nguyện. Khi họ đến, mặt hồ đang gợn sóng nước lăn tăn, khiến cho bóng cây mặt người như lung linh nhảy múa. Thế nhưng ở đó không hề có gió. Trong một chốc, Bran cảm thấy hơi bối rối.

Rồi sau đó Osha chồi lên từ mặt hồ làm nước bắn tung tóe, đột ngột đến mức cả Mùa Hè cũng phải lùi lại sủa. Hodor vừa nhảy tránh vừa cuống cuồng la hét. "Hodor, Hodor," cho đến khi Bran phải đập tay lên vai anh để trấn an. "Sao cô lại bơi ở đây?" cậu hỏi Osha. "Cô không thấy lạnh sao?"

"Ngày bé tôi còn phải bú những cột băng ấy chứ. Tôi thích cái lạnh." Osha bơi tới chỗ bãi đá và leo lên, nước nhỏ thành từng dòng. Cô ta không mặc quần áo và đang nổi da gà. Mùa Hè bò tới gần và ngửi ngửi cô ta. "Tôi muốn xuống tận đáy hồ."

"Tôi còn không biết là nó có đáy."

"Cũng có thể không." Cô ta cười nhăn nhở. "Cậu đang nhìn cái gì thế nhóc? Chưa thấy phụ nữ bao giờ à?"

"Rồi." Bran đã tắm cùng các chị hàng trăm lần và cũng từng nhìn hầu gái trong hồ nước

nóng. Tuy nhiên, trông Osha có gì đó khác biệt; cô ta cứng cáp và sắc nét, chứ không mềm mại và hấp dẫn như những người khác. Chân cô ta gân guốc, và ngực thì phẳng lỳ như hai cái ví tiền rỗng. "Cô có nhiều sẹo thế."

"Mỗi cái sẹo là một lần cực khổ." Cô ta nhặt chiếc áo nâu lên, giũ những chiếc lá bám trên đó và chui nó qua đầu.

"Đánh nhau với người khổng lồ ư?" Cậu nhớ Osha nói vẫn còn những người khổng lồ ở bên kia Tường Thành. Ngày nào đó chính mình cũng sẽ gặp họ…

"Đánh nhau với người." Cô ta thắt lưng bằng một đoạn dây thừng. "Hầu hết là bọn áo đen." Cô ta lắc đầu để giũ nước trên tóc. Nó đã mọc quá tai, dài hơn so với khi cô ta mới tới Winterfell. Trông cô ta nhẹ nhàng hơn người phụ nữ từng cố ăn cắp đồ và giết cậu trong rừng sói. "Tôi nghe thấy mọi người dưới bếp tán chuyện về cậu và hai thằng nhóc nhà Freys sáng nay."

"Ai? Bọn họ nói gì?"

Cô ta nhìn Bran cười. "Nói rằng thằng bé đó thật ngu ngốc khi trêu ghẹo người khổng lồ, và thế giới thật điên rồ vì một thằng què lại phải đứng ra bảo vệ hắn."

"Hodor có biết là chúng nói móc anh ấy đâu," Bran nói. "Dù sao thì anh ấy cũng chưa bao giờ đánh nhau." Bran nhớ một lần khi còn nhỏ xíu, cậu đi chợ cùng mẹ và Septa Mordane. Họ đem theo Hodor để xách hàng cho họ, nhưng anh ta lại đi lang thang và lạc mất. Khi họ tìm thấy Hodor, mấy thằng nhóc đã dẫn anh vào một con ngõ nhỏ rồi dùng gậy chọc. "Hodor!" anh ấy chỉ biết kêu khóc và co dúm người lại, nhưng không bao giờ giơ tay lên đánh lại những kẻ hành hạ mình.

"Tu sĩ Chayle nói anh ấy có tâm hồn nhân hậu."

"Ây dà," Osha nói, "và một đôi tay đủ khỏe để vặt đầu người ta ra khỏi cổ, nếu anh ta muốn. Tuy nhiên, anh ta vẫn nên cẩn thận với tên Walder đó. Cả cậu nữa. Gã to cao hơn mà mọi người gọi là Walder Bé ấy, tôi thấy thằng nhóc đúng như cái tên của nó. Bề ngoài to lớn nhưng bên trong thì hoàn toàn nhỏ nhen và hèn hạ."

"Nó chẳng dám làm gì ta đâu. Dù có khoác lác gì đi nữa thì nó vẫn sợ Mùa Hè."

"Vậy có thể thằng nhóc đó không ngu ngốc như vẻ bề ngoài." Osha lúc nào cũng lo lắng về lũ sói. Ngày cô ta bị bắt, Mùa Hè và Gió Xám đã xé xác ba tên du mục thành từng mảnh. "Hoặc là ngu ngốc đúng như vẻ bề ngoài của nó. Thế cũng đủ rắc rối rồi." Cô ta buộc tóc lên. "Cậu có còn mơ về sói nữa không?"

"Không." Cậu không thích nói chuyện về những giấc mơ.

"Một hoàng tử cần biết nói dối giỏi hơn." Osha cười lớn. "Thôi, mơ là việc của cậu. Việc của tôi là ở trong bếp, và tốt nhất là tôi nên trở lại trước khi Gage gầm rú và ve vẩy cái muôi gỗ của ông ta. Tôi đi đây, thưa hoàng tử."

Đáng lẽ cô ta không nên nói về những giấc mơ sói, Bran nghĩ trong khi Hodor cõng cậu lên những bậc thang về phòng ngủ. Bran hết sức cố gắng chống lại cơn buồn ngủ, nhưng cuối cùng cậu vẫn phải ngủ, như thường lệ. Đêm nay cậu mơ thấy cây đước đang nhìn cậu với đôi mắt sâu hoắm đỏ rực, gọi tên cậu bằng cái miệng gỗ vặn vẹo của nó, và trên những cành cây xám nhạt, con quạ ba mắt đang đập cánh, mổ vào mặt cậu và gọi tên cậu bằng một giọng đanh sắc như lưỡi kiếm.

Một hồi tù và khiến cậu tỉnh dậy. Bran nằm nghiêng sang bên và thấy may mắn vì đã được đánh thức đúng lúc. Cậu nghe thấy tiếng ngựa và những tiếng hò hét huyên náo. Lại có thêm khách tới, và nghe giọng nói thì có vẻ đã ngà ngà say. Với lấy tay vịn, cậu ra khỏi giường và quăng mình lên chiếc ghế cạnh cửa sổ. Trên lá cờ của họ là một người khổng lồ với hai dây xích, và cậu biết đó là những người thuộc gia tộc Umber, họ xuống đây từ phía bắc bên kia sông Last.

Ngày hôm sau, hai người trong số họ tới diện kiến: hai chú của Greatjon. Đó là hai người đàn ông trông có vẻ hống hách trong bộ trang phục mùa đông ở chỗ họ, với chòm râu trắng như chiếc áo choàng da gấu mà họ mặc. Một con quạ từng mổ mất mắt Mors vì tưởng ông ta đã chết, nên ông ta phải đeo một mảnh đá rồng để thay thế. Theo như Già Nan kể, ông ta đã nắm lấy con quạ và vặt đầu nó, và mọi người gọi ông ta là Thức Ăn Cho Quạ. Nhưng bà chưa bao giờ kể cho Bran tại sao Hother, người anh em gầy còm của ông ta, lại được gọi là Thảm Họa Trụy Lạc.

Sau khi ngồi xuống ghế, Mors lập tức xin được lấy Phu nhân Hornwood. “Nhà Greatjon là cánh tay phải đắc lực của Vua Sói Trẻ, mọi người đều biết điều đó. Ai có thể bảo vệ đất đai cho góa phụ đó tốt hơn một người nhà Umber, và có người nhà Umber nào tốt hơn tôi?”

“Phu nhân Donella vẫn còn đang rất đau buồn,” Maester Luwin nói.

“Tôi có cách chữa trị đau buồn rất hiệu quả bên trong bộ áo lông này.” Mors phá lên cười. Ser Rodrik lịch sự cảm ơn ông ta và hứa sẽ đề cập vấn đề này với phu nhân Hornwood và nhà vua.

Hother muốn được cấp thuyền. “Bọn dân du mục từ phương bắc chưa bao giờ xuống cướp phá thường xuyên như lúc này. Chúng vượt qua Vịnh Seals trên những chiếc thuyền nhỏ và tiến vào bờ. Đội áo choàng đen ở Trạm Đông quá mỏng để có thể ngăn bọn chúng, và bọn chúng vào đất liền nhanh như những con chồn. Hừm, chúng ta cần có thuyền dài và những người chèo thuyền khỏe mạnh. Greatjon đã đem đi quá nhiều. Một nửa số cây lương thực của chúng tôi kết hạt và ngừng ra hoa vì thiếu người cắt cỏ, chăm sóc.”

Ser Rodrik vuốt râu. “Ngài có rừng thông cao và những cây sồi già. Lãnh chúa Manderly có rất nhiều thợ đóng tàu và thủy thủ. Hai người có thể chuẩn bị được đủ số thuyền dài để bảo vệ bờ biển của cả hai nơi.”

“Manderly ư?” Mors Umber khịt mũi. “Cái bao tải mỡ ọc ạch vĩ đại đó à? Nghe nói người của ông ta vẫn chế diễu ông ta là Lãnh chúa Cá Mút Đá. Ông ta có đi bộ được đâu. Nếu ai đó đâm kiếm vào bụng ông ta thì hàng ngàn con lươn sẽ bò ra.”

“Ông ta béo thật,” Ser Rodrik công nhận, “nhưng không ngu đâu. Ngài sẽ hợp tác với ông ấy, hoặc phải cho nhà vua biết lý do tại sao ngài từ chối.” Và trước sự ngạc nhiên của Bran, hai gã hung hăng nhà Umber đồng ý làm theo lệnh, mặc dù không quên những lời càu nhàu.

Khi họ đang ngồi trong phòng họp thì những người nhà Glover từ Deepwood Motte và khá nhiều người nhà Tallhart từ Torrhen’s Square vào diện kiến. Galbart và Robett Glover đã để Deepwood cho vợ của Robett cai quản, nhưng người đến Winterfell lần này chỉ là quản gia của họ. “Phu nhân của tôi thứ lỗi vì sự vắng mặt của bà ấy. Các con bà ấy còn quá nhỏ để có thể đi một quãng đường dài, và bà ấy không muốn xa chúng.”

Bran nhanh chóng nhận ra chính viên quản gia mới là người thực sự cai quản thành Deepwood Motte chứ không phải phu nhân Glover. Ông ta nói chỉ có thể để dành một phần mười số lương thực trong vụ thu hoạch lần này. Một thầy pháp địa phương đã nói với ông ta rằng trước khi mùa đông lạnh giá kéo đến, họ sẽ có một mùa hè với mùa màng bội thu. Maester Luwin có khá nhiều thứ để nói về những thầy pháp như thế này. Ser Rodrik yêu cầu

ông ta để dành một phần năm, và hỏi ông ta rất kỹ về con hoang của Hornwood, thằng nhóc Larence Snow. Ở phương bắc, tất cả những tên con hoang của gia đình quý tộc đều mang họ Snow. Anh ta khoảng gần 12 tuổi, và tên quản gia rất tán dương trí tuệ và lòng dũng cảm của hắn.

"Ý kiến của con về cậu con hoang đáng khen lắm, Bran," Maester Luwin sau đó nói. "Rồi một ngày con sẽ là một lãnh chúa tốt của Winterfell, ta nghĩ vậy."

"Không đâu." Bran biết cậu sẽ không bao giờ làm lãnh chúa, cũng như không bao giờ trở thành hiệp sĩ. "Robb sẽ cưới một cô gái nào đó của nhà Frey, chính thầy nói với con như vậy, và anh em nhà Walder cũng nói thế. Anh ấy sẽ có con trai, và chúng sẽ là các lãnh chúa của Winterfell sau anh ấy, không phải con."

"Có thể, Bran ạ," Ser Rodrik nói, "nhưng tôi đã kết hôn ba lần và các bà vợ của tôi đều đẻ cho tôi con gái. Giờ tôi chỉ có Beth. Anh trai tôi là Martyn thì đẻ được bốn cậu con trai khỏe mạnh, nhưng chỉ có Jory còn sống đến tuổi trưởng thành. Khi nó bị giết, dòng dõi của Martyn cũng chết theo. Khi nói về tương lai thì chẳng có chuyện gì là chắc chắn cả."

Ngày hôm sau tới lượt của Leobald Tallhart. Ông ta nói đến những điềm gở về thời tiết và sự dần độn của lũ dân thường, rồi trình bày cháu của ông ta muốn ra chiến trường như thế nào. "Benfred đã lập ra một đội quân riêng của nó. Chúng đều là những cậu nhóc không quá 19 tuổi, nhưng mọi người đều nghĩ thằng bé là một con Sói Trẻ thứ hai. Khi tôi nói với chúng rằng chúng chỉ là những con thỏ non, bọn chúng còn cười tôi. Giờ bọn chúng tự phong là đội quân Thỏ Hoang và đi khắp vương quốc với da thỏ buộc vào đầu những chiếc thương, vừa đi vừa hát những bài ca ngợi tinh thần thượng võ."

Đối với Bran, hình ảnh đó thật oai hùng lẫm liệt. Cậu vẫn nhớ Benfred Tallhart, một anh chàng to lớn, cục mịch, thích ồn ào, và thường tới thăm Winterfell cùng với cha là Ser Helman. Anh ta rất hòa đồng với Robb và Theon Greyjoy. Nhưng Ser Rodrik có vẻ cực kỳ khó chịu với những gì ông ấy vừa nghe. "Nếu nhà vua cần thêm người thì ngài ấy sẽ triệu tập họ," ông nói. "Hãy bảo cháu ông rằng nó không được ra khỏi Torrhen's Square, theo lệnh của cha nó."

"Tuân lệnh, thưa hiệp sĩ," Leobald nói, và khi đó mới đề cập đến chuyện của phu nhân Hornwood. Bà ta thật tội nghiệp, vì không có chồng để bảo vệ đất đai, cũng chẳng có con trai nối dõi. Chính vợ của ông ta cũng là người nhà Hornwood, chị em với Lãnh chúa Halys đã qua đời, thảo nào mà họ giống nhau đến vậy. "Một cung điện trống trải thật là buồn. Tôi có ý định đưa con trai thứ của mình đến cho phu nhân Donella nhận làm con nuôi. Beren đã gần 10 tuổi rồi, đã sắp thành một chàng trai, và cũng là cháu của bà ấy nữa. Nó sẽ làm cho bà ấy vui vẻ hơn, tôi tin là vậy. Và có thể nó còn lấy họ Hornwood nữa cũng nên.

"Nếu nó được thừa kế thì sao?" Maester Luwin gợi ý.

"...vậy thì gia tộc Hornwood lại được tiếp nối," Leobald đáp.

Bran biết cần phải nói gì. "Cảm ơn nhã ý của ngài, thưa lãnh chúa," cậu thốt ra trước khi Ser Rodrik kịp cất lời. "Chúng ta sẽ trao đổi vấn đề này với Robb. À, và phu nhân Hornwood nữa."

Leobald có vẻ ngạc nhiên trước những lời của Bran. "Rất cảm ơn hoàng tử," ông ta nói. Nhưng Bran nhìn thấy nét nuối tiếc trong đôi mắt xanh xám của ông ta, trộn với một chút tự hào, có lẽ vậy, vì ít nhất thì con trai ông ta cũng không bị què. Bỗng nhiên cậu cảm thấy ghét người đàn ông đó.

Nhưng Maester Luwin lại có vẻ thích ông ta hơn. "Beren Tallhart có lẽ là lựa chọn tốt nhất cho chúng ta," ông nói khi Leobald đi khỏi. "Về máu mủ thì thằng bé có một nửa dòng máu Hornwood. Nếu nó lấy họ của cậu mình thì..."

"...nó vẫn chỉ là một thằng bé," Ser Rodrik nói, "và khó có thể giữ được đất đai trước sự nhòm ngó của Mors Umber hay cậu con hoang của Roose Bolton. Chúng ta phải nghĩ thật kỹ về vấn đề này. Robb phải được chúng ta tư vấn cẩn thận trước khi quyết định."

"Có thể vấn đề ở đây là tính thực tiễn," Maester Luwin nói. "Chúng ta cần phải dựa dẫm vào lãnh chúa nào? Vùng đất ven sông là một phần vương quốc của Robb, ngài ấy có thể hy vọng lôi kéo đồng minh bằng cách gả phu nhân Hornwood cho một trong những lãnh chúa của vùng Trident. Một người nhà Blackwood chẳng hạn, hoặc một người nhà Frey…"

"Phu nhân Hornwood có thể nhận nuôi một trong hai thằng nhóc nhà Frey ở đây này," Bran nói. "Hoặc cho bà ta cả hai nếu bà ấy thích."

"Như vậy là không tốt, hoàng tử," Ser Rodrik nhẹ nhàng trách móc.

Hai thằng nhóc nhà Walder cũng có tốt đẹp gì đâu. Bran cau có cúi gằm mặt xuống bàn, và không nói gì cả.

Những ngày tiếp theo, những con quạ của các lãnh chúa khác từ khắp nơi đem theo lời cáo lỗi. Gã con hoang ở lâu đài Dreadfort không đến, còn nhà Mormont và nhà Karstark thì tất cả đã đi về phương nam cùng Robb, Lãnh chúa Locke không thể tới vì tuổi tác, phu nhân Flint vướng bận con cái, còn ở thành Widow thì đang có dịch bệnh. Cuối cùng, tất cả các chư hầu chính của Nhà Stark đều đã liên lạc, trừ Howland Reed, lãnh chúa của một bộ tộc sống ẩn giật, người chưa từng ra khỏi những cái đầm lầy của mình suốt bao nhiêu năm nay, và Nhà Cerwyn ở lâu đài cách Winterfell nửa ngày đi ngựa. Lãnh chúa Cerwyn đang là tù binh của nhà Lannisters, nhưng con trai ông ta, một cậu bé 14 tuổi, đã tới vào một buổi sáng trong lành lộng gió cùng với hơn hai chục tùy tùng. Bran đang cưỡi con Vũ Công quanh sân khi họ đi qua cổng. Bran thúc ngựa tiến đến để chào họ. Cley Cerwyn luôn là một người bạn của Bran và các anh của cậu.

"Chào buổi sáng, Bran," Cley vui vẻ gọi. "Hay bây giờ tôi phải gọi cậu là hoàng tử Bran?"

"Nếu anh muốn."

Cley cười lớn. "Tại sao không chứ? Dạo này ai cũng có thể làm vua hoặc hoàng tử. Stannis đã viết thư gửi đến Winterfell chưa?"

"Stannis? Tôi không biết."

"Giờ ông ấy cũng làm vua đấy," Cley nói. "Ông ta nói thái hậu Cersei ăn nằm với anh trai mình, nên Joffrey là thằng con hoang."

"Joffrey con hoang tội lỗi," một hiệp sĩ của Cerwyn lẩm bẩm. "Thảo nào hắn vô đạo như vậy, cha hắn là Sát Vương mà."

"Đúng vậy," một người khác nói, "các vị thần ghét tội loạn luân lắm. Hãy xem họ hạ bệ Nhà Targaryen như thế nào kìa."

Trong một khoảnh khắc, Bran có cảm giác không thở được. Một bàn tay khổng lồ đang đè lên ngực cậu. Bran thấy mình như đang rơi, hai tay cậu bám vào dây cương của Vũ CôngVũ Công một cách tuyệt vọng.

Sự kinh hãi chắc hẳn phải hiện lên trên khuôn mặt cậu. "Bran?" Cley Cerwyn nói. "Cậu không khỏe à? Chỉ là một vị vua nữa thôi mà."

"Robb sẽ đánh bại ông ta." Bran quay đầu đưa Vũ CôngVũ Công về chuồng ngựa, trước ánh mắt khó hiểu của Cerwyn. Máu cậu trào lên bên tai, và nếu không được buộc chặt vào yên ngựa

thì có lẽ cậu đã ngã xuống rồi.

Đêm hôm đó Bran cầu nguyện các vị thần của cha mình để có một đêm không mộng mị. Và nếu các vị thần nghe thấy thì chắc hẳn họ đã cố tình chế nhạo Bran, vì cơn ác mộng lần này kinh khủng hơn bất kỳ giấc mơ sói nào trước đây.

"Bay hay là chết!" con quạ ba mắt kêu lên và mổ Bran. Cậu khóc lóc van xin nhưng con quạ vẫn không thương xót. Nó ăn mắt trái của cậu, sau đó là mắt phải, và khi cậu mù lòa trong bóng tối, con quạ mổ vào trán cậu. Cái mỏ sắc nhọn khủng khiếp của nó đâm sâu vào tận óc. Cậu hét lên cho đến khi phổi như nổ tung. Vết thương giống như một chiếc rìu bổ đầu cậu làm đôi, nhưng khi con quạ nhấc cái mỏ nhầy nhụa của nó cùng với vài mẩu xương và óc của cậu ra, Bran lại nhìn lại được. Những gì Bran nhìn thấy khiến cậu khiếp sợ. Cậu đang treo người lủng lẳng trên một tòa tháp đá cách đất hàng dặm, những ngón tay trơn trượt, móng tay cố cào vào đá, và chân cậu đang lôi cậu xuống, đôi chân ngu ngốc và vô dụng. "Cứu tôi!" cậu gào lên. Một người đàn ông tóc vàng xuất hiện từ trên trời và kéo cậu lên. "Những việc ta làm vì tình yêu," hắn lẩm bẩm rồi ném cậu ra ngoài khoảng không trống rỗng.

TYRION

Tôi không ngủ được như hồi còn trẻ nữa," Grand Maester Pycelle nói với anh, thay cho lời xin lỗi vì cuộc gặp mặt lúc bình minh. "Tôi thà dậy từ rất sớm khi trời vẫn tối đen như mực còn hơn nằm mãi trên giường suy nghĩ về những điều còn dang dở." Miệng nói vậy nhưng đôi mí mắt sụp xuống lại khiến ông ta trông như buồn ngủ.

Trong những căn phòng thoáng mát bên dưới tán cây, hầu gái mang tới cho họ trứng luộc, mận ninh nhừ và cháo. "Trong thời buổi có quá nhiều người đói như thế này, tôi nghĩ tốt nhất nên tiết kiệm một chút." Pycelle nói với vẻ giáo điều.

"Thật đáng khen ngợi," Tyrion đập một quả trứng lớn màu nâu, nó làm anh nghĩ đến cái đầu hói lấm chấm của Grand Maester. "Ta lại có quan điểm khác. Nếu có thức ăn thì ta vẫn cứ ăn, vì nhỡ ngày mai không còn gì để ăn thì sao?" Anh mỉm cười. "Vậy các con quạ của ông chắc cũng dậy sớm lắm nhỉ?"

Pycelle vuốt chòm râu trắng như tuyết dài đến tận ngực. "Chắc chắn rồi. Tôi có cần mang bút lông và mực tới sau khi chúng ta xong bữa sáng không nhỉ?"

"Không cần thiết." Tyrion để bức thư xuống bàn bên cạnh bát cháo, hai cuộn da giống hệt nhau như sinh đôi đang được cuộn chặt và niêm phong bằng sáp ở hai đầu. "Cho hầu gái của ông ra ngoài đi, để chúng ta nói chuyện."

"Lui ra đi, nhóc." Pycelle ra lệnh. Cô hầu gái nhanh nhẹn rời khỏi phòng. "Những lá thư này, bây giờ…"

"Dành cho Doran Martell, hoàng tử xứ Dorne." Tyrion bóc vỏ quả trứng và cắn một miếng. Nhạt vì thiếu muối. "Một lá thư, viết thành hai bản. Hãy cho những con chim nhanh nhẹn nhất của ông gửi chúng đi. Tài liệu này vô cùng quan trọng."

"Tôi sẽ gửi chúng đi ngay khi chúng ta dùng xong bữa sáng."

"Gửi ngay lập tức. Món mận vẫn còn đó. Nhưng vương quốc thì có thể không. Lãnh chúa Renly đang dẫn quân trên đường Hoa Hồng, và chẳng ai nói trước được lúc nào Lãnh chúa Stannis sẽ khởi hành từ Dragonstone."

Pycelle chớp mắt. "Nếu lãnh chúa muốn…"

"Ngài ấy muốn đấy."

"Tôi ở đây để phục vụ ngài." Vị học sĩ chậm rãi đứng lên, sợi xích trên cổ khẽ kêu lên leng keng. Chuỗi mắt xích khá nặng, gồm hàng tá mắt xích xoắn lại với nhau và được trang trí bằng đá quý. Tyrion để ý thấy số hạt bằng vàng, bạc và bạch kim lớn hơn nhiều so với lượng hạt làm bằng kim loại thông thường.

Pycelle cử động chậm chạp đến nỗi Tyrion có đủ thời gian để ăn hết một quả trứng, nếm sang món mận ninh nhừ và uống cạn ly nước, trước khi tiếng đập cánh thúc giục anh đứng dậy. Tyrion nhìn theo con quạ đen sẫm trên bầu trời bình minh, rồi quay ngoắt lại phía những chiếc giá đặt ở đầu kia của căn phòng.

Các loại thuốc của vị học sĩ được trưng bày một cách ấn tượng; hàng tá những chiếc lọ được niêm phong bằng sáp, hàng trăm lọ nhỏ bằng thủy tinh có nút, hàng trăm chiếc bình và vô số những chiếc hũ đựng thảo dược sấy khô, tất cả đều được Pycelle tự tay dán nhãn cẩn thận. Thật là một con người ngăn nắp, Tyrion tự nhủ, và thực sự, nếu có làm rối tung đống thuốc lên thì

việc sắp xếp chúng lại cũng chẳng có gì khó khăn. Anh còn thấy có nhiều thứ thú vị khác nữa: thuốc độc giấc ngủ ngọt ngào, sữa cây anh túc, nước mắt của Lys, thuốc bột chiết xuất từ cây và nấm độc, cây ô đầu, điệu nhảy của quỷ, nọc độc rắn, thuốc làm mù mắt, máu của góa phụ…

Nhón chân và rướn người lên, anh cố với một chiếc lọ phủ đầy bụi bặm trên chiếc giá cao. Khi đọc được tấm nhãn, anh mỉm cười và đút nó vào tay áo.

Anh quay lại bàn bóc một quả trứng nữa khi Grand Maester Pycelle đang chậm chạp đi từ trên gác xuống. "Xong rồi, thưa lãnh chúa." Ông già ngồi xuống. "Một tài liệu như thế này... tốt nhất phải được hoàn thành ngay lập tức, thực sự, thực sự... rất quan trọng, ngài nói vậy đúng không?"

"Ồ, đúng thế." Món cháo quá đặc, nên Tyrion thấy thèm bơ và mật ong. Chắc chắn là gần đây, bơ và mật ong hiếm khi được bán ở Vương Đô, mặc dù Lãnh chúa Gyles vẫn cung cấp chúng vào trong lâu đài. Phân nửa số thực phẩm của họ trong những ngày này đều đến từ mảnh đất của phu nhân Tanda. Rosby và Stokeworth nằm gần thành phố về phía bắc, và chưa phải hứng chịu chiến tranh.

"Hoàng tử xứ Dorne, tôi có thể hỏi về ông ta không?"

"Tốt nhất là không nên."

"Vâng." Sự tò mò của Pycelle đã chín nục đến nỗi Tyrion dường như có thể nếm nó. "Có thể... hội đồng của nhà vua..."

Tyrion gõ chiếc thìa bằng gỗ lên cạnh bát. "Hội đồng lập ra là để cố vấn cho nhà vua, thưa ngài học sĩ."

"Đúng vậy," Pycelle nói, "và nhà vua…"

"chỉ là một cậu bé 13 tuổi. Vì vậy ta nói thay cho nó."

"Đúng vậy. Ngài là quân sư của nhà vua. Nhưng... người chị gái nhân từ của ngài, thái hậu nhiếp chính của chúng ta, bà ấy..."

"...đã đè một gánh nặng lớn lao lên đôi vai của đội quân áo choàng trắng. Ta không muốn làm tăng thêm gánh nặng đó nữa. Ông cũng vậy đúng không?" Tyrion ngẩng mặt lên và nhìn Grand Maester với vẻ dò xét.

Pycelle cúi xuống nhìn đĩa thức ăn. Có cái gì đó trong đôi mắt lệch nửa xanh nửa đen của Tyrion khiến người khác lúng túng; anh biết điều đó và rất giỏi tận dụng ánh mắt của mình. "À," ông già lẩm bẩm. "Tất nhiên là ngài có quyền rồi, thưa lãnh chúa. Ngài thật thận trọng khi... chia sẻ... gánh nặng này với chị ngài."

"Ta là kiểu người như vậy." Tyrion quay lại với món cháo không hợp khẩu vị của mình.

"Thận trọng. Cersei dù sao cũng là chị gái ruột của ta."

"Và là một phụ nữ," Grand Maester Pycelle nói. "Một người phụ nữ kỳ lạ, tuy nhiên... để chăm lo mọi mặt cho vương quốc này không phải là chuyện nhỏ, trong khi bà ấy là phụ nữ chân yếu tay mềm..."

Ồ đúng, chị ta là một con bồ câu yếu đuối, cứ hỏi Eddard Stark mà xem. "Ta rất mừng vì ông chia sẻ nỗi lo lắng với ta. Và ta cũng cảm ơn vì lòng hiếu khách của ông. Nhưng một ngày dài đang đợi ta phía trước." Tyrion vừa nói vừa trèo từ trên ghế xuống. "Khi nhận được câu trả lời từ Dorne phiền ông báo cho ta ngay nhé?"

“Tôi sẽ báo ngay, thưa lãnh chúa.”

“Và chỉ ta thôi chứ?”

“À, tất nhiên rồi.” Bàn tay lấm chấm đồi mồi của Pycelle nắm lấy chòm râu bạc như thể một người sắp chết đuối túm chặt lấy sợi dây thừng. Điều đó khiến Tyrion thấy vui trong lòng. Vậy là xong một người.

Anh bước ra khoảnh sân phía dưới; đôi chân còi cọc lại đau nhức theo mỗi bậc cầu thang. Giờ mặt trời đã lên khá cao, và tòa lâu đài đã bắt đầu tấp nập. Toán lính canh đi đi lại lại trên tường thành, các hiệp sĩ và cận vệ đang luyện tập bằng vũ khí cùn để không gây thương tích. Gần đó, Bronn đang ngồi trên miệng giếng. Hai cô hầu gái duyên dáng thong dong khiêng một chiếc giỏ liễu gai đựng đầy cói đi qua, nhưng gã lính đánh thuê không liếc nhìn lấy một lần. “Bronn, ta thất vọng về ngươi quá.” Tyrion chỉ hai cô gái. “Cảnh đẹp như thế ở trước mắt, mà ngươi chỉ nhìn lũ cục súc này đánh nhau thôi sao?”

“Có hàng trăm nhà thổ trong thành phố này, chỉ cần vài đồng xu lẻ là tôi sẽ có bất cứ ả điếm nào tôi muốn,” Bronn trả lời, “nhưng có ngày mạng sống của tôi sẽ phụ thuộc vào việc tôi trông nom lũ người cục súc này của ngài cẩn thận tới mức nào.” Hắn đứng dậy. “Thằng nhóc trong chiếc áo choàng kẻ ca rô màu xanh biển và chiếc khiên có hình ba con mắt kia là ai vậy?”

“Một hiệp sĩ lang thang. Tallad, hắn xưng tên như vậy. Có chuyện gì thế?”

Bronn gạt lọn tóc lòa xòa trước mắt. “Hắn là chiến binh tốt nhất. Nhưng hãy nhìn xem, hắn đánh theo nhịp điệu, ra cùng những ngón đòn theo thứ tự giống nhau mỗi lần tấn công.” Hắn cười nhăn nhở. “Đó sẽ là điểm chết của hắn, nếu hắn gặp tôi.”

“Hắn phục vụ Joffrey, vì thế ngươi khó có cơ hội đối mặt với hắn lắm.” Họ cùng đi ngang qua khoảnh sân, Bronn phải thu bước lại cho hợp với sải chân ngắn ngủn của Tyrion. Dạo này tên lính đánh thuê trông khá đứng đắn. Mái tóc đen của hắn được gội và chải đàng hoàng, bộ râu cũng mới được cạo, và hắn mặc một tấm giáp che ngực màu đen của thành viên Đội Gác Thành. Trên vai hắn là chiếc áo choàng đỏ của nhà Lannister, với họa tiết bàn tay vàng. Tyrion đã tặng nó cho hắn khi phong hắn làm đội trưởng đội cận vệ của mình. “Hôm nay chúng ta có bao nhiêu người phàn nàn?” Tyrion hỏi.

“Ba mươi có lẻ,” Bronn trả lời. “Hầu hết là kêu ca phàn nàn hoặc có mong muốn nào đó, như thường lệ. Thú cưng của ngài trở lại rồi đấy.”

Anh lẩm bẩm. “Phu nhân Tanda?”

“Người hầu của bà ta. Bà ta lại mời ngài ăn bữa tối đấy. Bà ta nói có món đùi thú rừng, thịt ngỗng nhồi sốt với dâu tằm, và…”

“…con gái bà ta,” Tyrion kết thúc hộ. Ngay khi vừa tới Tháp Đỏ, phu nhân Tanda đã bắt đầu nịnh nọt anh với đủ thứ từ bánh cá lươn, thịt lợn lòi, đến rau củ hầm. Chẳng hiểu sao bà ta lại cho rằng một lãnh chúa lùn sẽ là vị hôn phu lý tưởng cho con gái bà ta là Lollys, một cô nàng to béo, ẻo lả và đần độn. Người ta còn đồn đại cô ta vẫn là gái trinh dù đã 33 tuổi. “Nói với bà ấy là ta rất tiếc.”

“Ngài không thích món ngỗng nhồi hay sao?” Bronn cười nham hiểm.

“Ngươi cứ việc ăn con ngỗng rồi cưới cô ả luôn đi. Hoặc tốt hơn hết là cử Shagga đến.”

“Shagga có vẻ thích ăn cô ta rồi cưới con ngỗng hơn,” Bronn châm chọc. “Nhưng Lollys có vẻ nặng hơn hắn nhiều quá.”

“Vấn đề là ở đó đấy,” Tyrion đồng ý khi họ đi dưới bóng của một lối đi nối giữa hai tòa tháp. “Còn có ai muốn gặp ta nữa không?”

Tên lính đánh thuê tỏ vẻ nghiêm túc. “Có một người cho vay tiền đến từ Braavos đem theo một đống giấy tờ, hắn muốn gặp nhà vua để đòi một số khoản nợ.”

“Cứ làm như Joff biết đếm quá 20 vậy. Cho hắn đến gặp Ngón Út, ông ta sẽ biết cách xử lý với hắn. Ai nữa?”

“Một lãnh chúa từ Trident xuống nói rằng người của cha ngài đã đốt pháo đài của hắn, hãm hiếp vợ hắn và giết tất cả nông dân của hắn.”

“Ta tin rằng người ta gọi đó là chiến tranh.” Tyrion đoán được kẻ đã làm điều đó là Gregor Clegane, hoặc Ser Amory Lorch, hoặc là một con chó ngao khác của cha hắn, gã người Qohor. “Ông ta muốn gì ở Joffrey?”

“Những người nông dân mới,” Bronn nói. “Hắn đi cả một quãng đường dài chỉ để chứng tỏ lòng trung thành và cầu xin một khoản bồi thường.”

“Ta sẽ sắp xếp gặp ông ta vào ngày mai.” Dù có thật sự trung thành hay chỉ là một chiêu nài khẩn thì một lãnh chúa biết phục tùng cũng hữu ích. “Cho ông ta một căn phòng tử tế và đồ ăn ngon lành. Một đôi giày mới nữa, một đôi thật tốt để thể hiện phép lịch sự của vua Joffrey.” Một cử chỉ hào phóng cũng chẳng mất gì.

Bronn gật đầu. “Ngoài ra còn có một loạt thợ làm bánh, người bán hàng thịt và rau quả đang la ó nữa.”

“Lần trước ta đã bảo chúng rồi, ta chẳng có gì cho bọn chúng cả.” Chỉ có một chút thực phẩm được nhập vào Vương Đô, và hầu hết đều được đánh dấu để dùng cho lâu đài và binh lính. Giá rau củ, bột, và hoa quả đều tăng một cách chóng mặt, và Tyrion chẳng muốn nghĩ đến việc loại thịt nào sẽ được bán trong các cửa hàng ở Flea Bottom. Anh hy vọng là có cá. Họ vẫn còn sông và biển... ít nhất là trước khi Lãnh chúa Stannis cho thủy quân ập đến.

“Họ muốn được bảo vệ. Đêm qua một người thợ làm bánh bị nướng chín trong chính chiếc lò của hắn. Đám đông cho rằng hắn đã lấy giá bánh mì quá cao.”

“Có đúng vậy không?”

“Hắn không định phủ nhận điều đó.”

“Bọn họ không ăn luôn hắn đấy chứ?”

“Tôi không thấy ai nói thế.”

“Lần sau họ sẽ ăn thôi,” Tyrion nói. “Ta đã bảo vệ họ hết sức có thể rồi. Đội áo choàng vàng…”

“Họ nói trong đám đông cũng có cả quân áo choàng vàng,” Bronn nói. “Họ muốn nói chuyện trực tiếp với nhà vua.”

“Lũ đần độn.” Tyrion có thể từ chối họ với lòng thương tiếc; nhưng thằng cháu anh sẽ từ chối họ bằng roi vọt và giáo mác. Tyrion nửa muốn đồng ý cho họ gặp... nhưng không, anh không dám. Sớm hay muộn kẻ thù cũng sẽ tiến vào Vương Đô, và điều cuối cùng hắn muốn là chứa chấp những kẻ phản bội ở trong thành.

“Nói với họ vua Joffrey hiểu được nỗi sợ hãi của họ, và sẽ cố gắng làm mọi việc có thể.”

“Họ muốn có bánh mì chứ không phải những lời hứa hẹn.”

“Nếu hôm nay ta cho họ bánh mì, ngày mai bọn chúng sẽ tụ tập đông gấp đôi ngoài cổng. Còn ai nữa không?”

“Một người anh em áo đen từ Tường Thành trở về. Quản gia nói hắn đem đến một bàn tay thối rữa đựng trong một chiếc bình.”

Tyrion uể oải mỉm cười. “Thật ngạc nhiên là không ai ăn nó. Có lẽ ta sẽ gặp ông ta. Đó không phải là Yoren đấy chứ?”

“Không, một hiệp sĩ. Thorne.”

“Ser Alliser Thorne?” Trong số tất cả các anh em áo đen anh gặp ở Tường Thành, Tyrion Lannister không ưa Ser Alliser Thorne nhất. Một người đàn ông nhỏ mọn, chua ngoa, với lòng tự kiêu quá lớn.

“Ta nghĩ lại rồi, có lẽ bây giờ ta không gặp Ser Alliser được. Tìm cho ông ta một căn phòng nhỏ ấm áp, nơi cả năm không có ai thay thảm ấy. Và cứ để cái tay đó thối thêm một chút nữa cũng không sao.”

Bronn cười phá lên và rẽ sang một lối khác, trong khi Tyrion khó nhọc bước lên những bậc thang ngoằn ngoèo. Lạch bạch đi ngang qua khoảnh sân ngoài, anh nghe thấy tiếng chiếc khung lưới sắt được kéo lên. Bà chị anh và một đám đông đang đứng chờ ở cửa chính. Cưỡi trên lưng con ngựa nhỏ màu trắng, Cersei cao lớn hơn anh, trông chị ta như một nữ thần trong chiếc váy màu xanh. “Em trai,” ả gọi bằng giọng không có gì thân mật. Thái hậu đã không hài lòng với cách xử lý của anh với Janos Slynt.

“Thái hậu.” Tyrion cúi người lịch thiệp. “Sáng nay trông chị rất đáng yêu.” Chiếc vương miện bằng vàng và áo choàng lông chồn. Một đoàn tùy tùng cưỡi ngựa ở phía sau: Ser Boros Blount của Ngự Lâm Quân mặc giáp vảy màu trắng với vẻ cau có thường trực; Ser Balon Swann đeo chiếc cung bên yên ngựa khảm bạc; Lãnh chúa Gyles Rosby với tiếng ho khò khè nghe ngày một tệ; và Hallyne Pháp Sư Lửa thuộc Hội Các Nhà Giả Kim; và người thân cận mới nhất của thái hậu, cậu em họ Ser Lancel Lannister, cận vệ cũ của Robert và mới được bà quả phụ của ông ta nhấc lên làm hiệp sĩ. Vylarr và hai mươi lính gác hộ tống phía sau.

“Hôm nay chị đi đâu vậy, chị gái?” Tyrion hỏi.

“Ta đi tuần một vòng các cánh cổng để kiểm tra hệ thống pháo bắn đá và bắn lửa. Ta không muốn để người đời nghĩ rằng chúng ta thờ ơ trước việc phòng thủ thành phố giống như cậu.” Cersei nhìn anh với đôi mắt xanh trong veo, chúng đẹp ngay cả khi thể hiện sự khinh miệt. “Ta được thông báo rằng Renly Baratheon đã hành quân từ Highgarden. Hắn đang dẫn quân lên đường Hoa Hồng, với sức mạnh khủng khiếp ở phía sau.”

“Varys cũng báo với tôi như vậy rồi.”

“Và hắn có thể đến đây khi trăng tròn.”

“Với tốc độ ung dung của hắn hiện giờ thì chưa đâu,” Tyrion quả quyết. “Mỗi đêm hắn lại mở yến tiệc tại một lâu đài, và tổ chức đấu ngựa ở mọi ngã tư mà hắn đi qua.”

“Nên mỗi ngày lại có thêm nhiều người tề tựu dưới cờ của hắn. Người ta nói quân đội của Renly giờ đã lên tới một trăm nghìn rồi.”

“Con số khá lớn đấy nhỉ.”

“Hắn có sự hậu thuẫn của Storm’s End và Highgarden ở phía sau, tên lùn ngốc nghếch ạ,” Cersei cáu kỉnh nói với anh. “Tất cả các lãnh chúa nhỏ của Tyrell trừ Redwynes, và cậu phải cảm ơn ta vì điều đó. Một khi ta vẫn còn giữ hai đứa nhóc sinh đôi vô dụng của hắn thì Lãnh chúa Paxter sẽ ngồi yên trên đảo Arbor và thấy mình vẫn còn may mắn vì không liên quan.”

“Thật tiếc chị đã để Hiệp Sĩ Hoa tuột khỏi bàn tay xinh đẹp của mình. Nhưng Renly còn có những mối lo khác ngoài chúng ta. Cha chúng ta ở Harrenhal, Robb Stark ở Riverrun... nếu là Renly, tôi cũng sẽ làm như hắn thôi. Đi tuần du, phô trương sức mạnh của mình cho cả vương quốc nhìn thấy, quan sát và chờ đợi. Cứ để các đối thủ đánh nhau trong khi tôi tận hưởng những thời khắc ngọt ngào của riêng mình. Nếu Stark đánh thắng chúng ta, phương nam sẽ rơi vào tay Renly như món quà của các vị thần từ trên trời rơi xuống, mà hắn chẳng mất một tên lính nào. Còn nếu ngược lại, hắn sẽ đột ngột tấn công chúng ta vì khi đó chúng ta đã yếu hơn trước nhiều.”

Cersei vẫn chẳng thấy nguôi ngoai. “Ta muốn cậu bảo cha đem quân tới Vương Đô.”

Một việc chẳng có mục đích gì ngoài giúp chị ta cảm thấy an toàn. “Tôi có khả năng sai khiến cha làm việc này việc khác từ bao giờ vậy?”

Ả lờ đi câu hỏi của anh. “Vậy kế hoạch giải cứu Jaime của cậu khi nào thì thực hiện vậy? Anh ấy đáng giá gấp trăm lần cậu. ”

Tyrion cười gian xảo. “Xin chị đừng nói điều đó với phu nhân Stark. Chúng ta không có đủ một trăm người như tôi để đổi đâu.”

“Cha mất trí rồi nên mới cử cậu đến đây. Cậu còn không bằng tên vô dụng.” Thái hậu thúc ngựa và quay đi. Ả cưỡi ngựa đi nhanh qua cổng thành, chiếc áo choàng lông chồn phấp phới sau lưng. Đoàn tùy tùng lục tục theo sau.

Thực ra, Renly Baratheon chẳng làm Tyrion e sợ bằng một nửa Stannis anh trai hắn. Renly được dân chúng yêu quý, nhưng hắn chưa bao giờ chỉ đạo quân lính trên chiến trường. Còn Stannis thì ngược lại: cứng rắn, lạnh lùng và vô cảm. Giá mà họ biết được chút thông tin về những gì đang diễn ra ở Dragonstone... nhưng chẳng ai trong số những ngư dân anh trả tiền để theo dõi tình hình trên đảo trở về, và thậm chí những mật thám mà gã thái giám gài trong nhà Stannis cũng im lặng một cách kỳ lạ. Nhưng một loạt chiến thuyền kẻ sọc kiểu Lys đã được đưa ra khơi, và Varys cũng nhận được báo cáo của các thuyền trưởng người Myr làm việc thuê ở Dragonstone. Nếu Stannis tấn công bằng đường biển trong khi em trai Renly của hắn tấn công vào cổng thành, thì họ sẽ nhanh chóng cắm đầu Joffrey lên một cái que. Tệ hơn là đầu ta cũng sẽ được cắm bên cạnh. Một cảnh tượng thật đáng buồn. Anh cần lập kế hoạch để đưa Shae ra khỏi thành phố an toàn, nếu sự việc xấu nhất xảy ra.

Podrick Payne đứng ở cửa phòng của Tyrion, mắt nhìn chăm chăm xuống sàn nhà. “Ông ấy ở bên trong,” hắn thông báo với cái khóa thắt lưng của Tyrion. “Trong phòng của ngài, thưa lãnh chúa. Tôi xin lỗi.”

Tyrion thở dài. “Nhìn ta này, Pod. Ngươi cứ nói chuyện với cái nắp che hạ bộ của ta như vậy làm ta mất bình tĩnh đấy, nhất là khi ta không đeo nó. Ai đang ở trong phòng?”

“Lãnh chúa Ngón Út,” Podrick cố gắng nhìn nhanh khuôn mặt hắn, sau đó lại vội vã cụp mắt xuống. “Ý tôi là, Lãnh chúa Petyr. Lãnh chúa Baelish. Đại tư đồ của nhà vua.”

“Ngươi thông báo như là có cả một đám người vậy.” Cậu bé khúm núm co người lại như thể bị đánh, khiến Tyrion cảm thấy có phần tội lỗi.

Lãnh chúa Petyr đang ngồi trên chiếc ghế cạnh cửa sổ, nhẹ nhàng và lịch lãm trong chiếc áo

chẽn bằng vải lông màu mận và áo choàng không tay bằng sa tanh màu vàng, một bàn tay đeo găng đang đặt trên đầu gối. "Nhà vua đang chiến đấu với mấy con thỏ rừng bằng nỏ," anh nói, "và lũ thỏ rừng đang thắng thế. Lại xem này."

Tyrion phải đứng nhón chân lên mới có thể nhìn thấy. Một con thỏ chết dưới đất; một con khác với hai tai giật giật ở bên cạnh nhà vua đang chuẩn bị chạy trốn. Những mũi tên đã bắn ra nằm rải rác trên nền đất như rơm vương vãi sau một cơn bão. "Bắt đầu!" Joff hét. Người phụ trách trò chơi thả con thỏ cầm trong tay ra, và nó nhảy vọt lên. Joffrey giật mạnh chốt của chiếc nỏ. Mũi tên bay trượt khoảng sáu mươi phân. Con thỏ đứng trên hai chân sau và hếch cái mũi về phía nhà vua. Joff chửi thề rồi quay bánh xe để căng lại dây cung, nhưng nó đã chạy biến mất trước khi cậu ta lắp xong tên. "Con khác!" Người phụ trách trò chơi với tay vào trong chuồng thỏ. Con thỏ nhảy vọt qua giống như một vệt nâu trên đống đá, trong khi mũi tên của Joffrey suýt bay trúng háng Ser Preston.

Ngón Út quay mặt đi. "Nhóc, ngươi có thích thỏ rừng không?" hắn hỏi Podrick Payne.

Pod nhìn chăm chăm vào đôi bốt của vị khách, một đôi giày đáng yêu bằng da nhuộm đỏ và được trang trí bằng những đường lượn sóng màu đen. "Để ăn hay sao, thưa lãnh chúa?"

"Nuôi chúng để đầu tư," Ngón Út đề xuất. "Thỏ rừng sẽ nhanh chóng tràn ngập khắp lâu đài. Và chúng ta sẽ ăn thịt chúng ba lần một ngày."

"Vẫn còn tốt hơn là thịt chuột nướng xiên," Tyrion nói. "Pod, ngươi lui ra đi. Không biết Lãnh chúa Petyr có muốn uống chút gì không?"

"Cảm ơn, không cần đâu." Ngón Út mỉm cười tinh quái. "Người ta nói uống rượu với người lùn xong, tỉnh dậy bạn sẽ thấy mình đang ở Tường Thành. Màu đen sẽ làm lộ vẻ xanh xao, yếu ớt của tôi."

Ngài đừng sợ, Tyrion nghĩ, tôi không định tống ngài đến Tường Thành đâu. Anh ngồi lên một chiếc ghế cao với một chồng nệm bên trên và nói, "Hôm nay trông ngài rất lịch lãm, thưa lãnh chúa."

"Ngài làm tôi tổn thương đấy. Tôi vẫn cố gắng để tỏ ra lịch lãm mỗi ngày mà."

"Chiếc áo chẽn mới à?

"Đúng vậy, ngài tinh ý quá."

"Màu mận và màu vàng. Đó có phải màu của gia tộc ngài không?"

"Không, nhưng thật nhàm chán nếu cứ mặc mãi một màu hết ngày này qua ngày khác, tôi cảm thấy như vậy."

"Con dao đó cũng đẹp đấy."

"Thật sao?" Có nét gì đó tinh quái trong mắt của Ngón Út. Anh lôi con dao ra và ngắm nhìn nó, như thể chưa từng nhìn thấy nó bao giờ. "Được chế tạo bằng thép Valyria, và có chuôi bằng xương rồng. Tuy nhiên chỉ là một món lặt vặt rẻ tiền thôi. Nó sẽ là của ngài, nếu ngài thích."

"Của ta?" Tyrion nhìn hắn một hồi lâu. "Không, tôi không nghĩ vậy. Thôi bỏ đi." Hắn ta biết quá rõ, gã xấu xa xấc xược. Hắn biết, và hắn biết là ta biết, và hắn nghĩ rằng ta không thể đụng đến hắn.

Nếu thực sự có người đàn ông nào trang bị cho mình một bộ giáp toàn bằng vàng thì đó là Petyr Baelish, chứ không phải Jaime Lannister. Bộ giáp nổi tiếng của Jaime chỉ làm bằng thép

mạ vàng, nhưng Ngón Út, à... Tyrion đã hiểu được vài điều từ Petyr ngọt ngào, những điều khiến anh ngày càng cảm thấy bất an.

Mười năm trước, Jon Arryn đã để hắn giữ một chức vụ nhỏ trong lĩnh vực đánh thuế nhập khẩu, nơi Lãnh chúa Petyr nhanh chóng thể hiện được bản thân bằng cách đem về số tiền nhiều gấp ba lần những người khác trong đội thu thuế của nhà vua. Robert vốn nổi tiếng là người tiêu hoang. Và một người như Petyr Baelish, kẻ có biệt tài cọ hai đồng vàng vào với nhau để đẻ ra đồng thứ ba, thì thật là vô giá đối với ngài. Ngón Út phất lên như diều gặp gió. Chỉ trong ba năm làm việc trong triều đình, hắn ta đã trở thành cố vấn tài chính và là thành viên của tiểu hội đồng, và ngày nay, thu nhập chảy vào ngân khố cao gấp mười lần so với giai đoạn trước đó khi người tiền nhiệm của hắn điều hành... tuy nhiên tổng số nợ cũng tăng lên tới mức khổng lồ. Một học sĩ chuyên về lừa lọc và bịp bợm, đó là Petyr Baelish.

Hắn ta rất thông minh. Hắn không chỉ thu vàng và khóa nó lại trong hầm, mà còn hứa hẹn sẽ trả món nợ của nhà vua, và bắt những đồng vàng của nhà vua phải làm việc. Hắn mua xe hàng, các cửa hàng, thuyền bè, và ngựa. Hắn mua ngũ cốc khi nguồn cung dồi dào và bán bán mỳ khi thị trường khan hiếm. Hắn mua len từ phương bắc và vải lanh từ phương nam, rồi đăng ten từ Lys, cất giữ chúng, vận chuyển chúng, nhuộm chúng, và bán chúng. Những đồng vàng cứ sinh sôi nảy nở, và Ngón Út tung vàng ra, rồi lại thu về gấp nhiều lần hơn thế.

Và trong quá trình đó, hắn đưa người của hắn vào. Những người giữ chìa khóa của quốc khố đều là người của hắn, bốn người tất cả. Cố vấn thu chi và thi hành công lý cho nhà vua cũng là người do hắn đưa lên. Họ sở hữu cả ba cái xưởng đúc tiền đó. Người quản lý cảng, thu thuế nông dân, lo việc nhập khẩu, những người buôn len, thu phí cầu đường, phụ trách tài vụ, buôn rượu; chín trên mười người đã thuộc về Ngón Út. Nhìn chung, họ đều là những người thuộc tầng lớp trung lưu: con trai của các thương gia, các lãnh chúa nhỏ, thỉnh thoảng thậm chí là người ngoại quốc, nhưng nếu xét theo kết quả làm việc mà nói thì họ có khả năng hơn những người tiền nhiệm quý tộc gấp nhiều lần.

Chẳng có ai bận tâm đến việc bổ nhiệm đó, và tại sao họ phải bận tâm kia chứ? Ngón Út chẳng đe dọa ai. Một người đàn ông thông minh, vui tính, luôn mỉm cười và làm bạn với tất cả mọi người. Một người lúc nào cũng có thể dâng lên nhà vua và Quân sư của ngài lượng vàng mà họ yêu cầu. Hơn nữa với xuất thân tầm thường và một bước trở thành hiệp sĩ thì hắn không phải là kẻ đáng sợ. Hắn không có người dưới trướng để triệu tập, không có quân đội hay tùy tùng riêng, không có thành quách vĩ đại, không có đất đai, và không có tiềm năng kết hôn với con gái những gia đình quyền lực.

Nhưng ta có dám động đến hắn không? Tyrion tự hỏi. Ngay cả khi hắn là tên phản bội? Tyrion không chắc, ít nhất là tại thời điểm này, khi chiến tranh còn đang ác liệt. Qua thời gian, anh sẽ thay thế được người của Ngón Út ở những vị trí chủ chốt, nhưng…

Một tiếng hô to vang lên từ phía dưới sân.

“À, nhà vua giết được một con thỏ rồi,” Lãnh chúa Baelish quan sát.

“Chắc chắn là một con chậm chạp,” Tyrion nói. “Lãnh chúa, ngài lớn lên ở Riverrun. Tôi nghe nói ngài đã trở nên thân thiết với nhà Tully.”

“Cũng có thể nói như vậy. Đặc biệt là với những cô con gái.”

“Thân thiết tới mức nào?”

“Tôi có được sự trinh trắng của bọn họ, thế đã đủ thân thiết chưa?”

Nói dối. Tyrion gần như chắc chắn đó là một lời nói dối – nó được thốt ra với sự lãnh đạm

đến nỗi gần như ai cũng phải tin vào điều đó. Chẳng lẽ là Catelyn Stark nói dối hay sao? Về việc bà ta bị phá trinh như thế nào, và về con dao găm nữa? Càng sống lâu, Tyrion càng nhận ra không có gì là đơn giản, và chẳng mấy câu chuyện là sự thật.

"Các con gái của Lãnh chúa Hoster không thích tôi," Tyrion thú nhận. "Tôi không biết họ có thèm nghe bất cứ lời đề nghị nào của tôi hay không. Nhưng nếu là ngài thốt ra thì những lời lẽ đó sẽ trở nên ngọt ngào hơn nhiều, như rót mật vào tai họ vậy."

"Cũng phải phụ thuộc xem những lời đó là gì. Nếu ngài muốn đổi Sansa lấy anh trai ngài thì thật phí thời gian. Joffrey sẽ không bao giờ đầu hàng trước đồ chơi của mình, và phu nhân Catelyn không phải là kẻ đần độn khi trao đổi Sát Vương lấy một đứa con gái đâu."

"Ý tôi là cả Arya nữa. Tôi đang cho người tìm kiếm."

"Tìm không có nghĩa là sẽ thấy."

"Tôi sẽ ghi nhớ điều đó. Trong bất kể trường hợp nào, tôi cũng muốn ngài thuyết phục được phu nhân Lysa. Tôi có một lời mời chào ngọt ngào hơn cho bà ấy."

"Lysa dễ kiểm soát hơn Catelyn, đúng vậy... nhưng còn đáng sợ hơn, và tôi cũng biết bà ấy ghét ngài."

"Vì bà ta tin rằng mình có lý do chính đáng. Khi tôi còn là khách của Lysa tại Eyrie, bà ấy cứ khăng khăng rằng chính tôi đã hạ sát chồng bà ấy, và không có thiện chí lắng nghe những lời phủ nhận." Anh rướn người lên phía trước. "Nếu tôi cho Lysa biết danh tính của kẻ ám sát thực sự, có thể bà ấy sẽ suy nghĩ khác về tôi chăng?"

Câu nói đó khiến Ngón Út ngồi bật dậy. "Kẻ ám sát thực sự? Tôi thú nhận là ngài làm tôi tò mò đấy, ngài nghĩ đó là ai?"

Lần này đến lượt Tyrion mỉm cười. "Những món quà miễn phí tôi dành tặng cho bạn bè mình. Lysa Arryn sẽ cần phải hiểu điều đó."

"Ngài muốn có tình hữu hảo của bà ta, hay là binh lực?"

"Cả hai."

Ngón Út vuốt chòm râu ngắn ngủn của mình. "Lysa có nỗi đau buồn riêng của bà ấy. Lũ cướp bóc từ các bộ tộc trên Núi Mặt Trăng tràn xuống với số lượng đông hơn bao giờ hết, và được vũ trang tốt hơn."

"Đau đầu thật," Tyrion Lannister ra vẻ thông cảm, dù chính anh là người trang bị vũ khí cho bọn chúng. "Ta có thể giúp bà ấy việc này. Chỉ cần ta nói một lời..."

"Và bà ấy sẽ phải trả giá thế nào để có một lời đó?"

"Tôi muốn phu nhân Lysa và con trai nhận Joffrey là vua, thề tuyệt đối trung thành và…"

"…chiến đấu chống lại nhà Stark và Tully?" Ngón Út lắc đầu. "Trong miếng bánh pudding của ngài có một con gián, Lannister. Lysa sẽ không bao giờ cho các hiệp sĩ của mình tấn công Riverrun."

"Tôi cũng đâu có yêu cầu điều đó. Chúng ta chẳng thiếu kẻ thù. Tôi sẽ dùng sức mạnh của bà ta để chống lại Lãnh chúa Renly, hay Lãnh chúa Stannis, nếu hắn có động tĩnh gì từ Dragonstone. Đáp lại, tôi sẽ đem lại sự công bằng cho Jon Arryn và hòa bình cho Thung Lũng. Thậm chí ta còn phong thằng con kinh khủng đó của bà ta làm Thủ Lĩnh Phương Tây, giống

như cha nó ngày xưa. "Con muốn xem hắn bay," giọng thằng nhóc vẫn còn văng vẳng trong ký ức của Tyrion. "Và để kết thúc mối giao kèo này, tôi sẽ cho bà ta cháu gái của tôi."

Anh rất sung sướng khi nhìn vẻ sửng sốt trong đôi mắt xanh xám của Petyr Baelish. "Myrcella sao?"

"Khi con bé lớn, nó có thể lấy tiểu lãnh chúa Robert. Từ giờ đến lúc đó, nó sẽ nằm dưới quyền bảo hộ của phu nhân Lysa tại Eyrie."

"Vậy thái hậu nghĩ sao về việc này?" Khi Tyrion nhún vai, Ngón Út phá lên cười. "Tôi không nghĩ người đàn ông nhỏ bé như ngài lại nguy hiểm đến vậy, Lannister. Được, tôi có thể chuyển lời tới Lysa." Một lần nữa anh lại nở nụ cười tinh quái và đôi mắt ánh lên vẻ ranh mãnh. "Nếu tôi muốn."

Tyrion gật đầu chờ đợi, và biết rằng Ngón Út không bao giờ chịu đựng được một khoảng im lặng kéo dài.

"Vậy," Lãnh chúa Petyr tiếp tục sau khi ngừng lại, hoàn toàn không có vẻ gì lúng túng, "ngài trả công cho tôi bằng cái gì đây?"

"Harrenhal."

Nhìn biểu cảm trên khuôn mặt hắn ta thật thú vị. Cha của Lãnh chúa Petyr là một tiểu lãnh chúa vô danh tiểu tốt, còn ông nội hắn ta là một hiệp sĩ lang thang không có đất đai; khi sinh ra, hắn không có gì nhiều hơn một vài héc ta đất cằn sỏi đá trên bờ biển lộng gió của bán đảo Fingers. Harrenhal từng là nơi giàu có nhất trong Bảy Phụ Quốc, đất đai trải rộng, màu mỡ và trù phú, tòa lâu đài vĩ đại của nó cũng kiên cố như bất kỳ tòa thành nào trong vương quốc… Và nó lớn hơn nhiều so với lâu đài ở Riverrun, nơi Petyr Baelish làm con nuôi tại nhà Tully, sau đó bị đuổi đi vì dám bén mảng đến con gái của Lãnh chúa Hoster.

Ngón Út mất một lúc để chỉnh lại nếp áo choàng, nhưng Tyrion đã kịp để ý thấy một tia thèm khát lóe lên trong đôi mắt mèo ranh mãnh đó. Anh đã thuyết phục được hắn. Tyrion biết điều đó. "Harrenhal bị nguyền rủa," Lãnh chúa Petyr nói, cố gắng tỏ ra chán nản.

"Vậy thì kéo sập nó và xây một cái mới phù hợp với ngài. Ngài đâu có thiếu tiền. Tôi muốn ngài làm lãnh chúa bá chủ vùng Trident. Các lãnh chúa khu vực đó đã chứng tỏ họ không đáng tin, hãy để họ trung thành với ngài trên mảnh đất của họ."

"Ngay cả người nhà Tully?"

"Nếu còn người nhà Tully nào sống sót khi chúng ta xong việc."

Ngón Út trông như một cậu bé lén lút trước miếng sáp ong. Hắn cố cảnh giác những con ong, nhưng mật lại quá ngọt ngào. "Harrenhal, đất đai và toàn bộ thu nhập ở đó," hắn mơ màng. "Chỉ trong nháy mắt, ngài đã biến tôi thành lãnh chúa vĩ đại nhất trong vương quốc. Tôi sẽ không vong ơn ngài về điều đó. Nhưng tại sao?"

"Ngài đã phục vụ chị gái tôi rất tốt trong việc kế vị vừa rồi."

"Và Janos Slynt cũng thế. Mới đây thôi ông ta cũng được tặng chính tòa lâu đài Harrenhal này, và rồi lại bị giật lại khi ông ta không còn hữu dụng nữa."

Tyrion cười lớn. "Ngài hiểu tôi rồi đấy, lãnh chúa. Tôi có thể nói gì được đây? Tôi cần ngài chuyển lời tới phu nhân Lysa, chứ không cần Janos Slynt." Anh nhún vai. "Tôi thà để ngài ngồi ở Harrenhal còn hơn để Renly ngồi lên Ngai Sắt. Còn gì rõ ràng hơn nữa không?"

“Ra thế. Ngài nhận ra rằng có thể tôi sẽ hữu ích trong việc đưa Lysa Arryn lên giường một lần nữa, để cô ta đồng ý cuộc hôn nhân này?”

“Tôi tin rằng ngài sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ này.”

“Có lần tôi đã nói với Ned Stark rằng khi ngài thấy mình trần truồng bên một phụ nữ xấu xí thì việc duy nhất có thể làm là nhắm mắt làm cho xong việc.” Ngón Út chắp tay lại và nhìn thẳng vào đôi mắt lệch của Tyrion. “Hãy cho tôi nửa tháng để sắp xếp mọi việc và tìm một chiếc thuyền đưa tôi đến Gulltown.”

“Được.”

Vị khách của anh đứng dậy. “Một buổi sáng thật dễ chịu, Lannister. Và thuận lợi nữa... cho cả hai chúng ta. Tôi tin là vậy.” Hắn cúi chào, chiếc áo choàng vàng của hắn xoay xoay khi hắn bước ra khỏi cửa.

Xong người thứ hai.

Anh trèo lên phòng ngủ và đợi Varys, người kế tiếp sắp sửa viếng thăm. Ông ta sẽ tới lúc chiều tà, Tyrion đoán vậy. Có thể là tận lúc trăng lên, dù anh hy vọng là không muộn đến mức đó. Anh đang muốn tới thăm Shae tối nay. Tyrion khá ngạc nhiên khi chưa đầy một tiếng sau, Galt tộc Quạ Đá thông báo rằng người đàn ông trắng như bột đó đang đứng đợi trước cửa. “Ngài thật dã man khi khiến Grand Maester lúng túng đến vậy,” gã thái giám quở trách. “Ông ta không thể chịu đựng được khi phải giữ bí mật đâu.”

“Quạ chê quạ đen à? Hay ngài không muốn nghe những gì tôi đề xuất với hoàng tử Doran Martell?”

Varys khúc khích. “Có lẽ mấy con chim nhỏ đã báo cho tôi rồi.”

“Thật à?” Anh rất muốn nghe điều này. “Nói cho tôi đi.”

“Người Dornish lâu nay luôn đứng ngoài cuộc chiến. Doran Martell từng kêu gọi các chư hầu, nhưng giờ thì không. Việc ông ta căm ghét nhà Lannister thì ai cũng biết, và mọi người đều nghĩ ông ta sẽ theo phe Lãnh chúa Renly. Ngài muốn can ngăn ông ta?”

“Điều đó là hiển nhiên,” Tyrion nói.

“Việc hóc búa duy nhất là quyền lợi ngài cho ông ta nếu ông ta trở thành đồng minh của ngài. Vị hoàng tử đó là người ủy mị, và ông ta vẫn còn đang thương tiếc em gái Elia và con gái của bà ấy đấy.”

“Cha tôi từng nói một lãnh chúa không bao giờ để tình cảm ngăn trở tham vọng của mình... và vừa hay chúng ta có một ghế trống trong tiểu hội đồng, vì Lãnh chúa Janos đã gia nhập đội quân áo đen.”

“Một ghế trong hội đồng là một đề nghị không thể xem thường,” Varys thừa nhận, “nhưng liệu nó có đủ để khiến một người đàn ông kiêu hãnh quên đi việc chị gái mình bị sát hại hay không?”

“Tại sao lại phải quên?” Tyrion mỉm cười. “Tôi hứa sẽ bắt được kẻ đã sát hại chị gái ông ta, bắt sống hoặc giết chết, đúng như ông ta yêu cầu. Và chắc chắn phải là sau khi chiến tranh kết thúc.”

Varys nhìn Tyrion với ánh mắt giảo hoạt. “Những con chim nhỏ của tôi nói rằng công chúa Elia đã hét... một cái tên nào đó… khi họ đến tìm bà ta.”

“Một bí mật có còn là bí mật nữa không khi mọi người đều biết?” Ở Casterly Rock, mọi người đều biết Gregor Clegane đã giết Elia và con của bà ta. Mọi người nói hắn đã hãm hiếp công chúa khi tay vẫn còn vấy máu của con bà ta.

“Nhưng người đó là cận thần của cha ngài.”

“Cha tôi sẽ là người đầu tiên nói với ngài rằng ông sẵn sàng đổi một con chó dại để lấy năm mươi ngàn quân Dornish.”

Varys đưa tay vuốt một bên má trắng như bột. “Vậy nếu hoàng tử Doran muốn có cả máu của vị lãnh chúa đã ra lệnh, lẫn máu của hiệp sĩ thực thi...”

“Robert Baratheon dẫn đầu cuộc tạo phản. Tất nhiên mọi mệnh lệnh xuất phát từ ông ta.”

“Robert lúc đó không ở Vương Đô.”

“Doran Martell cũng vậy.”

“Vậy là máu để trả cho lòng kiêu hãnh, và một chiếc ghế cho tham vọng của ông ta. Vàng và đất đai, hiển nhiên rồi. Một đề xuất thật ngọt ngào... nhưng những thứ ngọt ngào cũng có thể là thuốc độc. Nếu tôi là vị hoàng tử đó, tôi sẽ cần một thứ gì khác nữa trước khi với lấy chỗ mật ong này. Một vật gì đó để làm tin, một thứ gì đó để bảo đảm ngài không bội tín.” Varys mỉm cười gian xảo. “Không biết ngài sẽ cho ông ta thứ gì?”

Tyrion thở dài. “Ngài cũng biết rồi mà, đúng không?”

“Nếu ngài nói vậy thì đúng, tôi biết. Tommen. Ngài không thể dâng Myrcella cho cả Doran Martell lẫn Lysa Arryn được.”

“Nhớ nhắc tôi lần sau đừng bao giờ chơi trò đoán mò với ngài nữa. Ngài lừa đảo.“

“Hoàng tử Tommen là một đứa trẻ ngoan.”

“Nếu tôi bắt nó phải xa Cersei và Joffrey từ khi còn nhỏ, thì lớn lên thậm chí nó còn trở thành một người tốt.”

“Và một vị vua tốt?”

“Joffrey là vua rồi.”

“Và Tommen là người kế vị, nếu có chuyện gì đó không hay xảy ra với nhà vua. Tommen có bản tính rất ngọt ngào, và đặc biệt là… dễ bảo.”

“Ngài có đầu óc đa nghi quá đấy, Varys.”

“Tôi sẽ coi đó là một lời khen, thưa lãnh chúa. Dù trong trường hợp nào, Doran cũng sẽ không thể làm ngơ trước những vinh dự lớn lao mà ngài đề xuất cho ông ta. Rất khéo léo, phải nói là như vậy… nhưng vẫn có một hạt sạn nhỏ.”

Người lùn phá lên cười. “Tên là Cersei?”

“Sẽ như thế nào nếu so sánh việc trị quốc với tình yêu của một người mẹ với những đứa con mình dứt ruột đẻ ra? Có lẽ vì sự vẻ vang của gia tộc, và vì sự an nguy của vương quốc, thái hậu có thể đồng ý cho Tommen hoặc Myrcella đi. Nhưng cả hai ư? Chắc chắn là không rồi.”

“Cersei không hề biết kế hoạch đó nên chẳng sao cả.”

“Vậy nếu thái hậu phát hiện ra ý đồ của ngài trước khi thời cơ chín muồi?”

“Tại sao,” anh nói, “lúc đó tôi sẽ biết người tiết lộ cho chị tôi chính là kẻ thù của tôi.” Và khi Varys cười khúc khích, anh nghĩ vậy là đủ ba người.

SANSA

Đêm nay hãy vào rừng thiêng, nếu muốn về nhà.

Đây đã là lần thứ một trăm Sansa nhận được một thông điệp như thế này bên dưới gối, với những câu chữ y hệt như nhau. Cô không biết tại sao nó lại ở đó, hay ai đã gửi nó tới. Mảnh giấy không có chữ ký, không được niêm phong, và chữ viết cũng hoàn toàn lạ lẫm. Cô vò tờ giấy da nhét vào ngực và lẩm bẩm những lời đó với chính mình. "Đêm nay hãy vào rừng thiêng, nếu muốn về nhà," cô đọc thật khẽ.

Điều đó có nghĩa gì? Cô có nên đưa nó tới chỗ thái hậu để chứng tỏ mình ngoan ngoãn? Cô lo lắng xoa bụng. Vết thâm tím trên người mà Ser Meryn tặng cho cô đã mờ thành một màu vàng xấu xí, nhưng nó vẫn còn đau. Nắm tay của ông ta bọc giáp khi đánh cô. Đó là lỗi của cô. Cô phải học cách che giấu cảm xúc của mình tốt hơn, và không được giận dữ như vậy trước Joffrey. Khi cô nghe nói Quỷ Lùn đã đưa Lãnh chúa Slynt tới Tường Thành, cô đã quên mất vị trí của mình và nói. "Hy vọng lũ Ngoại Nhân bắt hắn đi." Nhà vua không vui chút nào.

Đêm nay hãy vào rừng thiêng, nếu muốn về nhà.

Sansa đã cầu nguyện rất nhiều. Có phải cuối cùng cô cũng nhận được câu trả lời không, có phải một hiệp sĩ đích thực được cử đến để giúp cô? Có thể đó là một trong hai anh em nhà Redwyne, hoặc là Ser Balon Swann dũng cảm... thậm chí là Beric Dondarrion, lãnh chúa trẻ tuổi mà cô bạn Jeyne Poole đã đem lòng yêu mến, người có mái tóc đỏ ánh vàng và những vì sao trên áo khoác đen.

Đêm nay hãy vào rừng thiêng, nếu muốn về nhà.

Nếu đó là một trò đùa ác ý của Joffrey, giống như ngày hắn dẫn cô lên tường thành và chỉ cho cô đầu của cha cô thì sao? Hoặc chẳng hạn đó là một cái bẫy tinh vi để chứng tỏ cô phản bội. Nếu đi vào rừng thiêng, liệu cô có thấy Ser Ilyn Payne đang chờ đợi, ngồi im lặng dưới cây thần với thanh Băng Đao trên tay, đôi mắt xám đang mong chờ cô đến?

Đêm nay hãy vào rừng thiêng, nếu muốn về nhà.

Cửa bỗng bật mở, cô vội vã nhét mảnh giấy vào dưới gối và ngồi lên đó. Đó là người hầu phòng, một cô gái nhút nhát với mái tóc nâu mềm mại. "Ngươi muốn gì?" Sansa hỏi.

"Tối nay tiểu thư có muốn tắm không ạ?"

"Ta nghĩ cần phải đốt lửa.. ta thấy lạnh." Cô đang run lên, mặc dù cả ngày trời rất nóng.

"Tuân lệnh tiểu thư."

Sansa nhìn cô gái với vẻ khả nghi. Cô ta đã nhìn thấy tờ giấy chưa? Hay chính cô ta đã nhét nó vào dưới gối? Chắc không phải thế, vì cô ta trông có vẻ ngu ngốc, và không phải là người ai đó sẽ dùng để giao phó những thông điệp bí mật, nhưng Sansa không biết gì về cô ta. Thái hậu thay đổi người hầu liên tục nửa tháng một lần, để chắc chắn rằng không ai trong số họ đủ thân thiết với cô.

Khi lửa trong lò sưởi được đốt lên, Sansa chỉ cảm ơn và cho cô ta ra ngoài. Cô gái nhanh chóng tuân lệnh, như thường lệ, nhưng Sansa cảm thấy có chút gì đó ranh mãnh trong ánh mắt cô ta. Rõ ràng cô ta đang hối hả chạy về báo cáo cho thái hậu, hoặc là Varys. Tất cả những người hầu đều theo dõi cô, cô biết điều đó.

Khi còn lại một mình, cô rút tờ giấy ra và ném nó vào lửa, lặng lẽ quan sát miếng giấy da dê quăn lại và cháy đen. Đêm nay hãy vào rừng thiêng, nếu muốn về nhà. Cô tiến đến phía cửa sổ. Bên dưới, cô có thể thấy một hiệp sĩ lùn trong bộ giáp màu ánh trăng bạc khoác áo choàng trắng nặng nề đang đi qua cầu treo. Với chiều cao đó, chắc chắn anh ta phải là Ser Preston Greenfield. Thái hậu đã cho phép cô rời lâu đài, nhưng kể cả như vậy, hắn sẽ vẫn muốn biết cô đi đâu nếu cô cố rời lâu đài Maegor vào một thời điểm như thế này. Cô sẽ nói với hắn thế nào? Bỗng nhiên cô cảm thấy nhẹ nhõm vì đã đốt tờ giấy đó đi.

Cô cởi bộ váy và bò vào giường, nhưng không ngủ được. Liệu ông ta vẫn còn ở đó không, cô tự hỏi. Ông ta sẽ đợi bao lâu? Thật là tàn nhẫn khi gửi cho cô một thông điệp cụt lủn mà chẳng nói thêm điều gì. Những suy nghĩ cứ quay mòng mòng trong đầu Sansa.

Giá mà có ai đó nói cho cô biết phải làm gì. Cô nhớ Septa Mordane, và nhớ Jeyne Poole hơn nhiều, người bạn thực sự duy nhất của cô. Septa và những người còn lại cũng bị chặt đầu vì tội bảo vệ nhà Stark. Sansa không biết chuyện gì xảy ra với Jeyne, người cuối cùng biến mất khỏi phòng và không bao giờ được nhắc tới nữa. Cô cố không nghĩ đến họ thường xuyên, nhưng những kỷ niệm trong quá khứ vẫn ùa đến không báo trước, và sau đó thì thật khó để kìm lại nước mắt. Thỉnh thoảng, Sansa thậm chí còn nhớ cả cô em gái. Giờ đây chắc Arya đã an toàn ở Winterfell, đang nhảy nhót và học thêu thùa, chơi đùa cùng Bran và nhóc Rickon, thậm chí có thể cưỡi ngựa trên đường phố trong tiết trời mùa đông nếu con bé thích. Sansa cũng được phép cưỡi ngựa, nhưng chỉ được loanh quanh ở sân trong lâu đài, nhàm chán vô cùng.

Nằm tỉnh như sáo trên giường, cô bỗng nghe thấy tiếng la hét. Ban đầu âm thanh nghe như vọng từ xa, nhưng sau đó ngày một lớn hơn. Rất nhiều tiếng hét cùng cất lên một lúc. Cô không nghe rõ đó là từ gì. Còn có cả tiếng ngựa hí, bước chân thình thịch xen lẫn tiếng hò hét chỉ huy. Cô rón rén tới bên cửa sổ và nhìn thấy rất nhiều người chạy trên tường thành, trên tay cầm giáo và đuốc. Về giường đi thôi, Sansa tự nhủ. Chuyện này thì có liên quan gì đến ngươi, chỉ là một sự cố mới của thành phố thôi mà. Những câu chuyện mọi người kể bên giếng nước gần đây đều nói về tình hình bất an của thành phố. Mọi người tụ tập, chạy trốn chiến tranh, và nhiều người không biết làm thế nào để sống sót ngoài việc trộm cắp và chém giết lẫn nhau. Đi ngủ thôi.

Nhưng khi cô nhìn ra, tay hiệp sĩ áo trắng đã đi khỏi, và chiếc cầu bắc qua con hào cạn khô được hạ xuống, nhưng chẳng có ai canh gác.

Sansa không nghĩ ngợi, quay lại và chạy thẳng tới phía chiếc tủ. Ôi, mình đang làm gì thế này? Cô mặc quần áo và tự hỏi. Điều này hết sức điên rồ. Cô vẫn nhìn thấy rất nhiều ngọn đuốc lập lòe trên tường thành. Có phải Stannis và Renly cuối cùng cũng tới để giết Joffrey và lấy lại chiếc ngai của anh trai họ? Nếu vậy, lính gác sẽ rút cầu treo và cô lập pháo đài Maegor với những lâu đài bên ngoài chứ. Sansa choàng một chiếc áo choàng xám không họa tiết lên vai và nhặt lấy con dao cô hay dùng để cắt thịt. Nếu đó là một cái bẫy, thì mình thà chết chứ không để họ làm tổn thương mình thêm nữa, cô tự nhủ và giấu con dao bên dưới chiếc áo choàng.

Một đám lính áo choàng đỏ chạy qua khi cô núp mình vào bóng tối. Cô chờ họ đi hẳn rồi mới lao qua chiếc cầu rút không có người canh gác. Trong sân, những tên lính đang thắt dây lưng đựng kiếm và nịt yên lên lưng ngựa. Cô thoáng thấy Ser Preston ở gần chuồng ngựa với ba người khác trong Ngự Lâm Quân, áo choàng trắng như mặt trăng, và họ đang giúp Joffrey mặc áo giáp. Cô như nghẹt thở khi nhìn thấy nhà vua. Ơn trời hắn không nhìn thấy cô. Hắn đang lệnh cho lính mang kiếm và cung tới.

Tiếng ồn lắng xuống khi cô đi sâu vào trong lâu đài, không dám quay đầu nhìn lại vì sợ rằng Joffrey có thể đang theo dõi... hoặc tồi tệ hơn là đang đi theo cô. Những bậc thang ngoằn nghoèo uốn lượn phía trước, ánh sáng từ những ô cửa sổ hẹp bên trên hắt qua song sắt thành từng vệt sáng tối. Sansa thở hổn hển khi lên tới đỉnh cầu thang. Cô chạy dọc theo một hàng cây rợp bóng và đứng dựa vào một bức tường để thở. Bỗng một vật gì đó cọ vào chân Sansa khiến

tim cô suýt nhảy khỏi lồng ngực, nhưng hóa ra đó chỉ là một con mèo, một con mèo đực lông đen xơ xác với một cái tai bị cắt cụt. Nó phun phì phì vào cô rồi nhảy đi.

Khi cô tới được rừng thiêng, những tiếng ồn đã chuyển thành tiếng kim loại leng keng và tiếng hò hét từ phía xa. Sansa kéo chặt chiếc áo choàng. Trong không khí đầy mùi đất và lá cây. Chắc chắn Quý Cô sẽ thích nơi này lắm, cô nghĩ. Rừng thiêng có cái gì đó hoang dã; ngay cả ở đây, giữa một lâu đài ở trung tâm thành phố vẫn có thể cảm nhận được hàng nghìn con mắt bí mật của các cựu thần đang dõi theo.

Sansa thích những vị thần của mẹ hơn của cha. Cô thích những bức tượng, những tấm tranh trên kính viền chì, mùi thơm của hương cúng, những tu sĩ với áo choàng và những viên pha lê của họ, bàn thờ tỏa ra ánh sáng như cầu vồng nhờ được khảm xà cừ, mã não và đá da trời. Nhưng cô không thể phủ nhận rừng thiêng cũng có những sức mạnh nhất định. Đặc biệt là vào ban đêm. Giúp con với, nàng cầu nguyện, xin hãy mang đến một người bạn, một hiệp sĩ đích thực để bảo vệ con...

Cô đi từ cây này qua cây khác, cảm nhận lớp vỏ cây xù xì bên dưới những ngón tay. Những chiếc lá cọ lên má cô. Hay cô tới quá muộn? Ông ấy không đi sớm đến vậy chứ? Liệu ông ấy có thực sự đến đây không? Cô có nên gọi to lên không? Không gian ở đây thật yên ắng và tĩnh mịch...

“Ta đã sợ rằng tiểu thư không thể đến.”

Sansa quay người. Một người đàn ông bước ra trong bóng tối, cứng cáp với cái cổ to bè và dáng đi lóng ngóng. Người đó mặc một chiếc áo choàng màu ghi sẫm với chiếc mũ trùm đầu, nhưng khi ánh trăng mỏng dát bạc chiếu lên má hắn, ngay lập tức nàng nhận ra hắn là ai bởi làn da lốm đốm và những mạch máu nổi lên ở bên trong.

“Ser Dontos,” cô lo lắng hỏi. “Là ông à?”

“Vâng, thưa tiểu thư.” Khi hắn tiến lại gần, cô có thể ngửi thấy mùi chua nồng khó chịu của rượu trong hơi thở hắn.

“Là tôi.” Hắn giơ một tay ra.

Sansa co người lại. “Đừng!” Nàng luồn tay vào bên trong áo choàng, cầm sẵn con dao đang thủ trong người. “Ông… ông muốn gì ở ta?”

“Chỉ là giúp tiểu thư thôi,” Dontos nói, “giống như tiểu thư đã giúp tôi.”

“Ông đang say đúng không?”

“Chỉ một cốc rượu thôi, để tôi lấy can đảm. Nếu bây giờ bắt được tôi, họ sẽ lột da tôi mất.”

Còn họ sẽ làm gì với mình đây? Sansa lại nghĩ đến Quý Cô. Nó có thể ngửi được mùi của những điều dối trá, đúng vậy, nhưng giờ nó đã chết rồi. Cha đã giết nó, vì chuyện của Arya. Cô rút dao ra và giơ lên trước mặt bằng cả hai tay.

“Tiểu thư định đâm tôi sao?” Dontos hỏi.

“Ta sẽ làm thế,” nàng nói. “Ai cử ông đến đây?”

“Chẳng có ai cả, thưa tiểu thư. Tôi thề bằng danh dự của một hiệp sĩ.”

“Một hiệp sĩ?” Joffrey vừa mới giáng hắn thành một tên hề, thậm chí còn hạ cấp hơn Moon Boy. “Ta đã cầu nguyện các vị thần gửi đến một hiệp sĩ để cứu ta,” nàng nói. “Ta cầu nguyện và

cầu nguyện. Nhưng tại sao họ lại gửi cho ta một gã hề già say xỉn thế này?"

"Tôi xứng đáng với điều đó... Tôi biết việc này rất kỳ quặc, nhưng... trong suốt những năm tháng mang danh hiệp sĩ thì tôi chỉ là một tên hề thực sự, và khi là một tên hề, tôi nghĩ… tôi nghĩ mình có thể tìm thấy lòng can đảm để trở thành một hiệp sĩ một lần nữa, thưa tiểu thư. Và tất cả là nhờ tiểu thư... nhờ ơn huệ, nhờ lòng can đảm của tiểu thư. Tiểu thư không chỉ cứu tôi khỏi tay Joffrey, mà còn cứu cả cuộc đời tôi." Hắn hạ giọng. "Có những bài hát nói về một tên hề từ ngày xưa, và anh ta sau này đã trở thành vị hiệp sĩ vĩ đại nhất."

"Florian," Sansa thì thầm. Cô rùng mình run rẩy.

"Thưa tiểu thư, tôi sẽ là Florian của cô," Dontos cung kính nói và quỳ xuống trước mặt cô.

Sansa chậm rãi hạ con dao xuống. Tâm trí cô nhẹ nhõm vô cùng, như thể cô đang trôi vậy. Thật điên rồ khi giao phó sinh mạng của mình cho một tên nát rượu, nhưng nếu quay lại thì liệu có còn cơ hội nào nữa hay không?

"Làm thế nào… làm thế nào ông giúp ta chạy trốn được?"

Ser Dontos ngẩng mặt lên. "Phần khó khăn nhất là đưa tiểu thư ra khỏi lâu đài. Một khi đã ra được ngoài, chúng ta sẽ có thuyền chở tiểu thư về nhà. Tôi sẽ phải kiếm tiền và làm thỏa thuận, vậy thôi."

"Chúng ta đi luôn được chưa?" cô không dám đặt nhiều hy vọng.

"Ngay đêm nay à? Tôi e là không được đâu, thưa tiểu thư. Đầu tiên tôi phải tìm được một cách chắc chắn để đưa tiểu thư rời khỏi lâu đài, khi thời cơ chín muồi. Việc đó không dễ dàng và nhanh chóng vậy được. Chúng cũng giám sát tôi mà." Hắn liếm môi lo lắng. "Tiểu thư cất dao đi được không?"

Sansa cất nó vào bên dưới áo choàng. "Hiệp sĩ đứng lên đi."

"Cảm ơn tiểu thư." Ser Dontos vụng về đứng dậy, rồi phủi đất và lá bám trên đầu gối. "Cả vương quốc đều biết cha cô là một người đàn ông chân thật, nhưng tôi lại đứng đó nhìn chúng giết ông ấy. Tôi không nói gì cả, không làm gì cả... vậy mà khi Joffrey định giết tôi, tiểu thư lại lên tiếng. Tiểu thư, tôi chưa bao giờ là một người hùng, cả Ryam Redwyne hay Barristan Dũng Cảm cũng vậy. Tôi chưa thắng cuộc đấu ngựa nào, chẳng có tiếng tăm trên chiến trường… nhưng tôi từng là một hiệp sĩ, và tiểu thư đã nhắc tôi nhớ điều đó có ý nghĩa như thế nào. Mạng sống của tôi tuy chẳng đáng giá gì, nhưng nó là của cô." Ser Dontos đặt một tay lên thân cây mặt người xù xì. Cô thấy hắn đang lắc lư. "Tôi thề, dưới sự chứng giám của các vị thần, rằng tôi sẽ đưa tiểu thư về nhà."

Hắn thề. Một lời tuyên thệ trang nghiêm, trước những vị thần. "Vậy thì... ta sẽ phó thác số phận vào tay ông, hiệp sĩ ạ. Nhưng làm sao ta biết được khi nào phải đi? Ông sẽ gửi một mảnh giấy khác cho ta hay sao?"

Ser Dontos nhìn quay lo lắng. "Vô cùng mạo hiểm. Tiểu thư phải đến đây, đến rừng thiêng càng thường xuyên càng tốt. Đây là nơi an toàn nhất. Là nơi duy nhất an toàn. Ngoài ra không còn nơi nào khác. Không phải trong phòng của tiểu thư, không phải phòng tôi, không phải trên cầu thang, cũng không phải trong sân của lâu đài, ngay cả khi dường như không có ai khác ngoài chúng ta. Ở Tháp Đỏ những viên đá có tai, và chỉ ở đây chúng ta mới được nói thoải mái."

"Duy nhất ở đây," Sansa nói. "Ta sẽ nhớ điều này."

"Và nếu tôi có tỏ vẻ tàn ác, móc máy hay thờ ơ trước mặt mọi người thì xin tiểu thư thứ lỗi.

Tôi buộc phải diễn, và tiểu thư cũng vậy. Một bước đi sai là đầu chúng ta sẽ được treo lên cổng thành như cha tiểu thư ấy."

Cô gật đầu. "Ta hiểu rồi."

"Tiểu thư phải dũng cảm, mạnh mẽ... và kiên nhẫn, kiên nhẫn là trên hết."

"Được," cô hứa, "nhưng... xin ông... hãy cố gắng càng sớm càng tốt. Ta sợ..."

"Tôi cũng vậy," Ser Dontos mỉm cười uể oải. "Giờ thì tiểu thư về đi, trước khi họ phát hiện ra."

"Ông không đi với tôi sao?"

"Tốt nhất đừng để ai thấy chúng ta đi cùng nhau."

Sansa gật đầu cất bước... sau đó quay lại, lo lắng, và nhẹ nhàng nhắm mắt đặt một nụ hôn lên má hắn. "Florian của ta," cô thì thầm. "Các vị thần đã nghe thấy lời cầu nguyện rồi."

Cô chạy như bay trên con đường dọc bờ sông, qua những căn bếp nhỏ, qua khoảnh sân nuôi lợn, tiếng bước chân vội vã của cô chìm đi trong tiếng kêu của lũ lợn trong chuồng. Về nhà, về nhà, cô nghĩ, ông ta sẽ đưa mình về nhà, sẽ bảo vệ mình an toàn, Florian của ta. Những bài hát về Florian và Jonquil là những bài cô vô cùng yêu thích. Florian cũng xấu xí và thô kệch, mặc dù không già bằng Dontos.

Cô đang cắm đầu lao xuống những bậc thang ngoằn ngoèo thì một người đàn ông bỗng lù lù xuất hiện ở cửa. Sansa đâm sầm vào hắn và mất thăng bằng. Những ngón tay bằng sắt túm lấy cổ tay cô trước khi cô kịp ngã, và một giọng trầm trầm vang lên. "Nếu ngã thì sẽ phải lăn một quãng dài xuống cầu thang đấy, muốn giết cả hai chúng ta hay sao, con chim bé nhỏ?" Điệu cười của ông ta nghe như tiếng một cái cưa đang cưa vào đá. "Có thể lắm chứ nhỉ?"

Là Chó Săn. "Không đâu, thưa ngài, tôi không có ý đó." Sansa ngoảnh mặt đi nhưng đã quá trễ, ông ta đã nhìn thấy mặt cô. "Ngài đang làm tôi đau đấy." Cô cố giật tay ra.

"Và con chim nhỏ của Joff làm gì mà lại chạy như bay trên những bậc thang ngoằn ngoèo, vào giữa đêm tối thế này?" Khi cô không trả lời, hắn lắc lắc người cô. "Cô đã đi đâu?"

"Đến kh…khu…khu rừng thiêng," cô không dám nói dối. "Cầu nguyện… cầu nguyện cho cha tôi, và cho… nhà vua, cầu mong ngài sẽ không bị thương."

"Tiểu thư nghĩ ta say quá đến mức tin những lời nói đó sao?" Hắn bỏ tay ra, đứng hơi lảo đảo một chút, từng vạt sáng tối xen kẽ nhau trên khuôn mặt bị bỏng gớm guốc của ông ta. "Trông cô đã ra dáng thiếu nữ rồi đấy... mặt, ngực, và cô cũng cao hơn nữa… à, vậy mà cô vẫn là một con chim nhỏ ngu ngốc, đúng không? Hót tất cả những bài mà họ dạy cô... Hát cho ta nghe một bài, được không? Nào, hát đi. Bài hát về các hiệp sĩ và các thiếu nữ dân thường. Cô thích các hiệp sĩ, đúng không?"

Hắn đang dọa nạt cô. "H…hiệp sĩ đích thực, thưa lãnh chúa."

"Hiệp sĩ đích thực," hắn nói móc. "Còn ta thì không phải lãnh chúa, càng không phải là hiệp sĩ. Ta có cần phải nhắc lại điều đó nữa không?" Clegane loạng choạng suýt ngã. "Khỉ thật," hắn chửi thề, "uống nhiều quá. Cô có thích rượu không, chim nhỏ? Rượu cửu lý hương? Một bình rượu chua đỏ như máu là tất cả những gì một người đàn ông cần. Hoặc một phụ nữ cũng vậy."

Hắn cười lớn và lắc đầu. "Say khướt như một con chó, mình khốn nạn thật. Cô quay về lồng đi, chim nhỏ. Tôi sẽ đưa cô về, bảo vệ cô an toàn cho nhà vua." Chó Săn đẩy nàng, nhẹ nhàng

đến kỳ lạ, và theo nàng xuống cầu thang. Khi họ xuống đến chân thang, ông ta lại quay về vẻ trầm ngâm im lặng, như thể đã quên mất sự có mặt của cô ở đó.

Khi họ tới pháo đài Maegor, cô hoảng hốt khi thấy Ser Boros Blount đang canh cây cầu. Cái đầu đội mũ trắng cao cao của ông ta quay ngoắt lại khi nghe tiếng bước chân của họ. Sansa hơi chùn bước trước ánh mắt của ông ta. Ser Boros là người tệ nhất trong Ngự Lâm Quân, một gã đàn ông xấu xí thô tục đáng ghét, lúc nào cũng càu nhàu và cau có.

"Không việc gì phải sợ hắn." Chó Săn đặt bàn tay nặng chịch lên vai cô. "Một con cóc sơn vằn vện lên người cũng không thể trở thành hổ được."

Ser Boros nhấc tấm kính che mặt lên. "Hiệp sĩ, ngài…"

"Hiệp sĩ cái chết tiệt gì, Boros. Ngài là hiệp sĩ, không phải ta. Ta là con chó của nhà vua, nhớ chứ?"

"Nhà vua đi tìm con chó của ngài ấy từ nãy rồi đấy."

"Con chó bận uống rượu. Đêm nay đến phiên ngài phải bảo vệ nhà vua. Ngài và các anh em khác của ta nữa."

Ser Boros quay sang Sansa. "Sao giờ này tiểu thư chưa ở trong phòng vậy?"

"Ta vào rừng thiêng để cầu nguyện cho nhà vua." Câu nói dối lần này nghe trơn tru hơn, gần như thật.

"Ngài hy vọng cô ấy có thể ngủ trong tiếng ồn ào này sao?" Clegane nói. "Có chuyện gì vậy?"

"Những gã ngốc ở ngoài cổng," Ser Boros thú nhận. "Một số người lỡ mồm truyền bá việc chuẩn bị tiệc cưới cho Tyrek, và những gã xấu xa kia nghĩ mình cũng phải được tham dự yến tiệc. Nhà vua đã thân chinh dẫn quân đuổi chúng đi."

"Một cậu bé dũng cảm," Clegane nói với cái miệng méo xệch.

Để xem hắn dũng cảm như thế nào khi giáp mặt anh trai ta, Sansa nghĩ. Chó Săn hộ tống cô qua cây cầu rút. Khi họ đang trèo lên những bậc thang, cô lên tiếng. "Sao ngài lại để mọi người gọi mình là một con chó? Ngài chẳng để ai gọi mình là hiệp sĩ cả."

"Ta thích chó hơn là hiệp sĩ. Ông nội ta là người nuôi chó ở thành Rock. Vào một năm mùa thu, Lãnh chúa Tytos đứng giữa một con sư tử cái và con mồi của nó. Con sư tử chẳng quan tâm quái gì đến việc nó là biểu tượng của Nhà Lannister. Con quỷ cái cắn xé con ngựa của lãnh chúa và suýt nữa làm thế với lãnh chúa của ta, nhưng ông nội ta cùng đàn chó săn xuất hiện. Ba con chó săn của ông chết trong khi đuổi con sư tử đi. Ông nội ta cũng mất một chân, vì thế nhà Lannister trả ơn ông ấy bằng đất đai và lâu đài, và cho con trai ông làm cận vệ.

Ba con chó trên lá cờ là ba con chó bị chết, còn màu vàng là màu cỏ mùa thu. Chó săn có thể chết vì chủ, nhưng không bao giờ lừa dối chủ. Và nó cũng sẽ nhìn thẳng vào mặt người đối diện." Hắn dùng tay nâng cằm cô lên, những ngón tay véo vào da cô đau điếng. "Như vậy đã hơn những gì lũ chim có thể làm chưa? Bài hát của ta đâu nhỉ?"

"Tôi… tôi biết một bài hát về Florian và Jonquil."

"Florian và Jonquil? Một thằng hề và cô gái của hắn. Thôi chào tiểu thư. Ngày nào đó ta sẽ bắt cô phải hát, dù cô có muốn hay không."

"Tôi sẽ rất hân hạnh được hát cho ngài."

Sandor Clegane khịt mũi. “Một cô gái xinh đẹp, nhưng lại nói dối quá tệ. Một con chó có thể ngửi được mùi dối trá, cô biết đấy. Thử nhìn quanh rồi ngửi mà xem. Ở đây ai cũng đều dối trá cả... và ai cũng nói dối giỏi hơn cô.”

ARYA

Khi trèo lên cành cao nhất, Arya có thể nhìn thấy những ống khói nhô lên sau rừng cây. Những mái rạ lụp xụp dọc bờ và dòng suối nhỏ đổ ra hồ, một cầu cảng bằng gỗ nhô ra mặt nước bên cạnh một ngôi nhà thấp, dài, với mái ngói đen.

Cô trèo ra xa hơn, cho đến khi cành cây bắt đầu trĩu xuống vì sức nặng. Chẳng có con thuyền nào ở cầu cảng, nhưng cô có thể nhìn thấy làn khói mỏng bay lên từ những ống khói, và một phần của chiếc xe ngựa thò ra đằng sau một cái chuồng gia súc.

Có người ở đó. Arya cắn môi. Tất cả những nơi khác họ đi qua đều trống trải và hoang tàn. Đồng ruộng, làng mạc, lâu đài, Đại Điện, trang trại, chẳng nơi nào không bị tàn phá. Nếu cái gì có thể cháy thì nhà Lannister đều đốt; nếu vật gì có thể chết thì chúng đều giết. Thậm chí chúng còn đốt cả khu rừng, mặc dù lá cây vẫn còn xanh và ẩm ướt vì cơn mưa trước đó, và ngọn lửa không thể lan ra. "Nếu có thể thì chúng cũng đốt cả cái hồ rồi," Gendry đã nói vậy, và Arya biết anh ta nói đúng. Trong cái đêm họ trốn thoát, ngọn lửa thiêu trụi cả thị trấn phản chiếu sáng rực lên mặt nước, khiến người ta có cảm giác như mặt hồ cũng bốc cháy.

Khi cuối cùng họ cũng đủ can đảm để trở lại đống đổ nát vào đêm hôm sau, thì nơi đó đã chẳng còn lại gì ngoài những phiến đá cháy đen, những khung nhà trống huếch, và xác người rải rác ở khắp nơi, khói xám vẫn còn bốc lên từ đống tro tàn. Bánh Nóng đã xin họ đừng quay lại, còn Lommy thì bảo họ là ngu ngốc và thề rằng Ser Amory sẽ bắt và giết chết họ, nhưng Lorch và người của hắn đã rút lui từ lâu khi họ trở lại pháo đài. Cánh cổng thành đã bị giật đổ, bức tường thành cũng bị kéo sập một phần, và bên trong ngổn ngang những xác người chưa được chôn cất. Gendry chỉ dám nhìn một cái. "Họ chết hết rồi, tất cả mọi người," cậu nói. "Bọn chó cũng ăn thịt họ, nhìn kìa."

"Hoặc là chó sói."

"Chó hay chó sói cũng chẳng quan trọng nữa. Mọi việc kết thúc rồi."

Nhưng Arya sẽ không rời khỏi đây cho đến khi tìm thấy Yoren. Họ không thể giết ông ấy được, cô tự nhủ. Ông ấy rất cứng rắn và mạnh mẽ, và ngoài ra còn là một người trong Đội Tuần Đêm. Cô nhắc đi nhắc lại điều đó với Gendry khi họ lật tìm những xác chết.

Nhát rìu chí tử đã bổ đôi sọ của ông, nhưng bộ râu lớn bù xù đó thì không lẫn vào đâu được, và cả trang phục nữa, chúng bẩn thỉu, chắp vá và cũ kỹ đến nỗi nó chuyển thành màu xám bạc phếch thay vì màu đen. Ser Amory Lorch chẳng đoái hoài chôn cất người của hắn, để mặc những cái xác đó cùng với những người hắn đã giết. Xác của bốn thủ hạ Nhà Lannister nằm rải quanh xác Yoren. Arya tự hỏi không biết bọn chúng phải có bao nhiêu người mới hạ nổi ông ấy.

Ông ấy định đưa mình về nhà, Arya nghĩ khi họ đang đào hố chôn người đàn ông già. Có quá nhiều xác chết và họ không thể chôn tất cả, nhưng ít nhất thì cũng phải có một ngôi mộ cho Yoren, Arya khăng khăng điều đó. Ông ấy đã định đưa mình an toàn tới Winterfell, ông ấy đã hứa như vậy. Một phần trong cô muốn khóc to lên. Trong khi phần còn lại chỉ muốn đá ông ấy.

Gendry là người đã nhớ đến tòa tháp nơi cư ngụ của vị lãnh chúa và ba người mà Yoren cử tới trấn giữ nó. Họ cũng bị tấn công, nhưng tòa tháp tròn chỉ có một lối vào duy nhất là chiếc thang bắc lên cánh cửa tầng hai. Một khi họ kéo thang vào trong thì người của Ser Amory không thể bắt họ được. Quân Lannisters đã chất cành cây xung quanh chân tòa tháp và đốt lửa, nhưng tường đá không cháy, và Lorch thì không đủ kiên nhẫn để bao vây cho đến khi họ chết đói. Cutjack mở cửa trong tiếng hét của Gendry, và khi Kurz nói tốt nhất họ vẫn nên tiến về phương bắc thay vì quay lại, Arya lại nhen nhóm hy vọng được trở về Winterfell.

Mặc dù ngôi làng này không phải là Winterfell, nhưng những mái nhà tranh kia hứa hẹn sự ấm áp, một nơi trú ngụ và có thể là thức ăn nữa, nếu họ dám liều lĩnh. Trừ khi Lorch đang ở đó. Hắn có ngựa, chắc chắn hắn phải đi nhanh hơn chúng ta.

Từ trên cây cô nhìn xuống một hồi lâu, hy vọng có thể nhìn thấy thứ gì đó: một người, một con ngựa, một lá cờ, hay bất cứ thứ gì giúp cô nhận biết. Đôi lúc cô thoáng nhìn thấy có chuyển động, nhưng những ngôi nhà ở quá xa nên cô không thể chắc chắn. Và có một lần, cô nghe thấy tiếng ngựa hí rất rõ ràng.

Trên bầu trời từng bầy chim bay lượn, chủ yếu là quạ. Nhìn từ xa, trông chúng không to hơn những con ruồi khi lượn tròn và đập cánh bên trên những nóc nhà tranh. Ở phía đông, Hồ Mắt Thần trông như một tấm thảm xanh đúc hình mặt trời, chiếm đến một nửa thế giới. Có những ngày khi họ chậm chạp đi bên bờ hồ lầy lội (Gendry chẳng thích bất kỳ khúc nào trên đoạn đường nào cả, ngay cả Bánh Nóng và Lommy cũng nhìn ra điều đó), Arya cảm giác như hồ nước đang vẫy gọi cô. Cô muốn nhảy xuống mặt nước xanh trong tĩnh lặng kia để một lần nữa được cảm giác sạch sẽ, được bơi, té nước nghịch và đắm mình dưới ánh mặt trời. Nhưng cô còn không dám cởi quần áo ở nơi mọi người có thể nhìn thấy, chứ chưa nói đến giặt giũ chúng. Cuối ngày, cô thường ngồi trên đá và đung đưa chân trong làn nước mát. Cuối cùng cô đã vứt bỏ đôi giày nứt rạn và mục nát của mình. Đi chân trần chỉ khó lúc ban đầu, nhưng những chỗ phồng rộp cuối cùng thì cũng vỡ ra, và những vết nứt cũng đã lành, và lòng bàn chân cô giờ đã cứng như da thuộc. Cảm giác thật tuyệt khi bùn lầy phủ lấy những ngón chân, và cô thích cảm nhận được mặt đất dưới bàn chân khi cô đi bộ.

***

Từ trên này, cô có thể nhìn thấy một hòn đảo nhỏ đầy cây cối ở phía đông bắc. Cách bờ khoảng ba chục mét, ba con thiên nga đen đang lướt đi trên mặt nước, cảnh vật thật yên ả… chẳng ai nói với chúng rằng chiến tranh đã tới, và chúng chẳng quan tâm gì đến những thị trấn bị thiêu cháy và con người bị tàn sát. Cô nhìn chúng và khao khát. Một phần trong cô muốn biến thành một con thiên nga. Nhưng phần khác, cô chỉ muốn thịt một con. Cô đã ăn sáng bằng một chút bột quả đấu và một nắm côn trùng. Côn trùng có vị cũng không đến nỗi tệ, nếu như đã quen với chúng. Giun mới kinh khủng nhất, nhưng vẫn không tồi tệ bằng một cái bụng đau quặn vì nhiều ngày không có gì ăn. Tìm lũ côn trùng khá đơn giản, tất cả những gì cần làm là lật một hòn đá lên. Arya đã ăn chúng một lần khi còn nhỏ, nhưng chỉ để khiến Sansa hét lên, nên việc ăn thêm một lần nữa cũng không phải là vấn đề. Weasel cũng vậy, nhưng Bánh Nóng đã nôn ra con bọ cánh cứng mà cậu ta cố nuốt, còn Lommy và Gendry thậm chí còn không thử. Hôm qua Gendry đã bắt một con ếch và chia nó cho Lommy, còn vài ngày trước Bánh Nóng tìm thấy một bụi quả mâm xôi và vặt trụi nó, nhưng hầu hết họ sống bằng nước và quả đấu. Kurz dạy họ cách dùng đá để làm bột quả đấu, và mùi vị của nó thật kinh khủng.

Cô chỉ ước người săn trộm đừng có chết. Anh ta biết nhiều về khu rừng hơn tất cả bọn họ cộng lại, nhưng anh ta đã bị tên bắn trúng vai khi đang kéo thang vào trong tháp cư ngụ. Tarber đã đắp bùn và rêu dưới hồ lên đó, và một hai ngày sau Kurz thề rằng vết thương không nghiêm trọng, nhưng da thịt trên cổ anh ta chuyển sang màu đen trong khi những vết sưng đỏ mọc đầy trong hàm rồi sau đó lan xuống ngực anh. Rồi một buổi sáng anh ta không còn đủ sức để ngồi dậy nữa, và sáng hôm sau anh ta qua đời.

Họ chôn anh ta dưới một gò đá. Cutjack lấy thanh kiếm và chiếc tù và săn của anh ta, còn Tarber thì lấy cung tên, đôi bốt và con dao. Hai đứa đã đem theo tất cả những thứ đó khi bỏ đi. Ban đầu, mọi người nghĩ bọn chúng đi săn và sẽ đem thức ăn trở về cho họ. Nhưng họ cứ chờ đợi và chờ đợi, cho đến khi Gendry giục họ tiếp tục đi. Có lẽ Tarber và Cutjack nghĩ chúng sẽ có cơ hội tốt hơn nếu không phải kéo theo một đám nhóc mồ côi. Nếu là họ, có lẽ họ cũng làm như vậy, nhưng điều đó không ngăn được Arya ghét bọn chúng vì đã bỏ đi.

Bên dưới cái cây, Bánh Nóng sủa lên như một con chó. Kurz đã bảo họ phải dùng tiếng động

vật để làm ám hiệu giao tiếp với nhau. Anh ta nói đó là một mánh lới cổ điển của những tên săn trộm, nhưng anh ta đã chết trước khi kịp dạy họ phải kêu như thế nào cho đúng. Tiếng chim của Bánh Nóng nghe thật kinh khủng. Tiếng chó sủa thì đỡ hơn, nhưng chẳng khá hơn là bao.

Arya nhảy từ một cành cây xuống cành thấp hơn, hai tay giang ra để giữ thăng bằng. Một vũ công nước không bao giờ ngã. Bàn chân nhẹ nhàng, ngón chân cô quắp chặt vào cành cây, cô bước vài bước và nhảy xuống một cành to hơn, rồi dùng hai tay đu người qua tàng lá cho đến khi xuống đến thân cây. Lớp vỏ xù xì bên dưới những ngón tay, ngón chân cô. Cô trèo xuống nhanh như sóc, và nhảy xuống khi còn cách đất gần hai mét, và lăn tròn khi "hạ cánh".

Gendry đưa một tay để đỡ cô đứng dậy. "Cậu ở trên đấy lâu quá. Có nhìn thấy gì không?"

"Một làng chài nhỏ ở phía bắc dọc bờ hồ. Hai mươi sáu mái nhà tranh và một mái nhà lợp ngói đen, tôi đếm rồi. Tôi nhìn thấy một phần của chiếc xe ngựa. Có người ở đó."

Khi cô đang nói, Chồn bò ra khỏi bụi cây. Lommy đã đặt tên cho con bé như vậy. Cậu ta nói con bé trông giống như một con chồn, mặc dù chẳng đúng tí nào, nhưng họ không thể tiếp tục gọi nó là đứa bé khóc nhè khi mà nó đã ngừng khóc. Miệng nó thật bẩn thỉu. Arya hy vọng con bé đừng ăn bùn thêm lần nào nữa.

"Mày có thấy ai không?" Gendry hỏi.

"Hầu hết là những mái nhà," Arya thú nhận, "nhưng có khói bốc lên từ một vài ống khói, tao còn nghe thấy tiếng một con ngựa hí." Chồn vòng hai tay qua chân rồi ôm chặt. Bây giờ thỉnh thoảng cô cũng làm như vậy.

"Nếu ở đó có người thì sẽ có thức ăn," Bánh Nóng nói to. Gendry luôn nhắc nhở thằng nhóc phải bé miệng, nhưng chẳng có tác dụng gì. "Có thể họ sẽ cho chúng ta cái gì đó."

"Họ cũng có thể giết chúng ta," Gendry nói.

"Nếu chúng ta đầu hàng thì không sao," Bánh Nóng khấp khởi.

"Giờ thì mày nói giống Lommy rồi đấy."

Lommy Tay Xanh ngồi xổm giữa hai cái rễ cây to dưới gốc một cây sồi. Một mũi giáo đã đâm qua đùi trái của cậu ta trong trận chiến tại pháo đài. Cuối ngày hôm sau, cậu ta phải lê đi bằng một chân và quàng một tay qua cổ Gendry, nhưng giờ cậu ta thậm chí còn không làm được điều đó. Họ bẻ cành cây để làm kiệu cáng cậu ta, nhưng việc khiêng cậu ta đi trên đường mất rất nhiều thời gian và chẳng dễ dàng gì. Mỗi lần cáng xóc lên, Lommy lại nhăn nhó.

"Chúng ta phải đầu hàng thôi," cậu ta nói. "Yoren đáng lẽ cũng nên làm như vậy. Ông ấy nên mở cửa theo yêu cầu của bọn chúng."

Arya chán ngấy khi phải nghe Lommy nói đi nói lại về việc Yoren nên đầu hàng. Suốt quãng đường được bọn họ khiêng trên cáng, Lommy chỉ nói mỗi chuyện đó, chuyện cái chân đau và cái dạ dày rỗng tuếch của cậu ta.

Bánh Nóng cũng đồng ý. "Chúng muốn Yoren mở cửa, chúng yêu cầu dưới danh nghĩa nhà vua. Và chúng ta phải làm bất cứ điều gì nhà vua yêu cầu. Tất cả là lỗi của ông già hôi hám đó. Nếu ông ta đầu hàng thì bọn chúng đã để chúng ta yên rồi."

Gendry nhíu mày. "Các hiệp sĩ và lãnh chúa, họ bắt bớ lẫn nhau để đòi khoản chuộc, nhưng bọn họ chẳng quan tâm lũ các người sống hay chết đâu." Anh ta quay lại nói với Arya. "Cậu còn nhìn thấy gì nữa?"

“Nếu đó là một làng chài, tao tin là họ sẽ bán cá cho chúng ta,” Bánh Nóng nói. Trong hồ có đầy cá, nhưng họ chẳng có dụng cụ gì để câu. Arya đã thử dùng tay không, theo cách mà cô thấy Koss làm, nhưng cá thì nhanh nhẹn hơn bồ câu và nước loang loáng khiến cô chẳng nhìn thấy chúng đâu.

“Tôi chẳng biết gì về cá.” Arya giật mạnh mớ tóc rối lộn xộn của Chồn và thầm nghĩ tốt nhất nên cắt phăng nó. “Có mấy con quạ sà xuống mặt nước. Chắc có cái gì chết dưới đó.”

“Cá bị dạt lên bờ,” Bánh Nóng nói. “Nếu lũ quạ ăn được thì tao cá là chúng ta cũng ăn được.”

“Chúng ta có thể bắt vài con quạ ăn,” Lommy nói. “Chúng ta có thể đốt lửa và nướng nó như nướng gà ấy.”

Gendry trông thật hung tợn khi anh ta giận dữ. Râu anh ta đã mọc lên dài và đen kịt. “Tôi đã nói là không đốt lửa.”

“Lommy đang đói,” Bánh Nóng rên rỉ, “và tôi cũng thế.”

“Tất cả chúng ta đều đói,” Arya nói.

“Mày đâu có đói,” Lommy cất tiếng từ phía dưới. “Mày ăn giun rồi.”

Arya chỉ muốn đá vào vết thương của thằng nhóc. “Tao đã nói sẽ đào giun cho chúng mày nếu thích cơ mà.”

Lommy làm bộ mặt kinh tởm. “Nếu không phải vì chân đau thì tao sẽ săn lợn lòi về cho mọi người ăn.”

“Lợn lòi,” cô nói móc. “Để săn được nó mày sẽ cần giáo, ngựa, và chó, và nhiều người để lùa nó ra từ trong hang ổ.” Cha cô từng săn lợn lòi trong rừng sói với Robb và Jon. Có một lần ông ấy đem theo Bran, nhưng Arya thì không bao giờ, mặc dù cô lớn tuổi hơn. Septa Mordane đã nói săn lợn lòi không phải là việc của phụ nữ, và mẹ chỉ hứa khi lớn hơn cô có thể được nuôi một con chim ưng cho riêng mình. Giờ cô đã lớn hơn rồi, nhưng nếu có một con chim ưng, cô sẽ ăn thịt nó.

“Mày thì biết gì về việc săn lợn lòi?” Bánh Nóng nói.

“Nhiều hơn mày.”

Gendry không có tâm trạng nào để nghe những chuyện đó. “Cả hai im lặng nào, giờ tôi phải nghĩ xem nên làm gì.” Lúc nào cố gắng suy nghĩ trông anh ta cũng có vẻ đau khổ, như thể nó làm cho anh ta khó chịu lắm vậy.

“Đầu hàng thôi,” Lommy nói.

“Tôi đã nói cậu im ngay về việc đầu hàng đi. Chúng ta còn không biết có ai ở đó. Chúng ta có thể ăn trộm chút thức ăn.”

“Lommy có thể ăn trộm được, nếu chân nó không bị thương,” Bánh Nóng nói. “Hồi ở thành phố nó từng là trộm mà.”

“Một tên trộm tồi,” Arya nói, “nếu không thì cậu ta đã không bị bắt.”

Gendry ngước lên nhìn mặt trời. “Lúc chiều tà là thời điểm tốt nhất để đột nhập vào. Tôi sẽ đi do thám xem sao.”

“Không, tôi sẽ đi,” Arya nói. “Anh ồn ào quá.”

Gendry nhận thấy cái nhìn của Arya. “Chúng ta sẽ cùng đi.”

“Nên để Arry đi,” Lommy nói. “Trông nó lén lút hơn anh.”

“Tôi nói cả hai sẽ cùng đi.”

“Nhưng nếu hai người không quay lại thì sao? Bánh Nóng làm sao khiêng tôi một mình được, anh biết cậu ta không thể...”

“Và còn có sói nữa,” Bánh Nóng nói. “Tối qua tôi nghe thấy tiếng bọn chúng khi đứng canh. Âm thanh gần lắm.”

Arya cũng nghe thấy tiếng của bọn chúng. Cô ngủ trên cành của một cây du, nhưng tiếng hú đã làm cô tỉnh giấc. Cô ngồi đó một lúc lâu, lắng nghe chúng, những cái gai đâm vào lưng cô đau nhói.

“Và anh còn không cho chúng tôi đốt lửa để đuổi chúng đi,” Bánh Nóng nói. “Không thể để bọn tôi lại cho sói như vậy được.”

“Chẳng ai bỏ các cậu cả,” Gendry nói với vẻ chán ngán. “Lommy có cây giáo và nếu bọn sói đến, hai cậu sẽ ở cùng nhau. Chúng ta chỉ đi thám thính, rồi sẽ quay về, vậy thôi.”

“Dù đó là ai thì các anh cũng nên đầu hàng,” Lommy nài nỉ. “Tôi cần thuốc để chữa cái chân này, nó đau lắm rồi.”

“Nếu thấy có thuốc nào chữa chân, chúng tôi sẽ đem về,” Gendry nói. “Arry, đi thôi, tôi muốn lại gần đó trước khi mặt trời lặn hẳn. Bánh Nóng, cậu giữ Chồn ở đây, tôi không muốn nó lẽo đẽo theo sau.”

“Lần trước nó đá tôi.”

“Tôi cũng sẽ đá cậu nếu cậu không giữ nó ở đây.” Không đợi câu trả lời, Gendry đội chiếc mũ thép và rời đi.

Arya phải chạy theo để đuổi kịp. Gendry lớn hơn cô năm tuổi, cao hơn cô ba mươi phân, và tất nhiên là chân cũng dài hơn. Anh ta không nói gì suốt một quãng dài, chỉ rẽ những cành cây phăm phăm tiến lên với khuôn mặt cau có, và gây quá nhiều tiếng động. Nhưng cuối cùng anh ta cũng dừng lại và nói, “Tôi nghĩ Lommy sắp chết rồi.”

Cô không lấy làm ngạc nhiên. Kurz cũng đã chết vì bị thương, trong khi anh ta khỏe mạnh hơn Lommy rất nhiều. Mỗi lần tới phiên Arya cáng cậu ta, cô lại cảm nhận được hơi ấm từ da cậu ta, và mùi hôi thối bốc ra từ chân thằng nhóc. “Có thể chúng ta sẽ tìm được một vị học sĩ...”

“Cậu chỉ tìm được các vị học sĩ trong lâu đài thôi, và ngay cả khi chúng ta tìm được thì ông ta cũng không thèm sờ vào một thằng nhóc như Lommy cho bẩn tay đâu.” Gendry cúi đầu xuống trước một cành cây thấp.

“Không đúng.” Maester Luwin sẽ giúp bất kỳ ai tìm đến ông ấy, cô chắc chắn như vậy.

“Cậu ta chắc chắn sẽ chết, và chết càng sớm thì càng thuận lợi cho chúng ta. Chúng ta có thể bỏ Lommy lại như cậu ta nói. Nếu cậu hoặc tôi bị thương thì cậu ta cũng bỏ mặc chúng ta thôi.” Họ bò xuống một đoạn dốc và trèo lên ở phía bên kia, tay bám vào những rễ cây. “Tôi chán khiêng cậu ta và nghe cậu ta lải nhải về việc đầu hàng lắm rồi. Nếu thằng nhóc có thể đứng lên, tôi sẽ đấm gãy răng nó. Lommy chả có tác dụng gì cả. Và con bé hay khóc cũng thế.”

“Anh đừng động đến Chồn, nó chỉ đói và sợ hãi thôi.” Arya liếc nhìn lại, nhưng con bé không đi theo. Chắc Bánh Nóng đang giữ nó như lời Gendry nói.

“Nó chẳng được tích sự gì,” Gendry cứng đầu nhắc lại. “Nó, Bánh Nóng và Lommy, họ làm chúng ta chậm lại, và sẽ đẩy chúng ta vào chỗ chết. Cậu là người hữu dụng nhất trong cái đám đó, mặc dù cậu là con gái.”

Arya đứng khựng lại. “Tôi không phải là con gái!”

“Phải. Cậu nghĩ tôi cũng ngu như những đứa khác sao?”

“Không, anh ngu hơn. Đội Tuần Đêm không nhận con gái, ai cũng biết điều đó.”

“Đúng vậy. Tôi không hiểu tại sao Yoren lại nhận cậu, nhưng chắc chắn ông ta phải có lý do gì đó. Dù sao cậu vẫn là con gái.”

“Không phải!”

“Vậy thì tè đứng đi. Làm thử xem nào.”

“Giờ tôi không buồn tè. Nếu buồn thì chắc chắn tôi làm được .”

“Nói dối. Cậu không làm được vì cậu làm gì có chim. Khi chúng ta có ba mươi người, cậu luôn vào rừng để đi tiểu. Bánh Nóng không làm thế, và tôi cũng vậy. Nếu cậu không phải là con gái thì chắc là một thái giám.”

“Anh là thái giám thì có.”

“Cậu biết là không phải mà.” Gendry mỉm cười. “Cậu muốn tôi cởi quần ra để chứng minh cho cậu xem à? Được thôi, tôi chẳng có gì phải giấu giếm cả.”

“Có chứ,” Arya nói nhanh để cố gắng lảng tránh chủ đề cô không có chim. “Bọn áo choàng vàng đuổi theo anh lúc ở nhà trọ, và anh không nói cho chúng tôi biết lý do.”

“Ước gì tôi biết. Tôi nghĩ Yoren biết đấy, nhưng ông ấy không nói cho tôi. Vậy cậu nghĩ tại sao chúng lại đuổi theo cậu?”

Arya cắn môi. Cô nhớ lại những gì Yoren đã nói, trong cái ngày mà ông cắt ngắn tóc cô. Trong đám người này, một nửa sẽ nhanh chóng giao nộp cháu cho thái hậu để đượcđược tha tội, và xin đểu vài đồng bạc. Nửa còn lại cũng sẽ làm như vậy, chỉ là chúng sẽ cưỡng hiếp cháu trước. Nhưng Gendry khác, thái hậu cũng muốn bắt cậu ta. “Tôi sẽ nói cho anh nếu anh nói trước,” cô cảnh giác nói.

“Tôi sẽ nói nếu tôi biết, Arry... đó là tên thật của cậu à, hay cậu có một cái tên nữ tính nào khác?”

Arya nhìn xuống đám rễ cây xương xẩu dưới chân. Cô nhận ra mình không thể giả vờ được nữa. Gendry đã biết, và cô chẳng có cái gì trong quần để chứng minh cả. Cô có thể rút Mũi Kim ra và giết Gendry ngay tại chỗ, hoặc là tin tưởng anh ta. Cô cũng không chắc có thể giết được anh ta không, ngay cả khi cố gắng; anh ta cũng có kiếm, và anh ta khỏe hơn rất nhiều. Tất cả còn lại chỉ là sự thật.

“Lommy và Bánh Nóng không thể biết được,” cô nói.

“Họ sẽ không biết đâu,” anh ta thề. “Tôi sẽ không nói.”

“Arya.” Cô ngước mắt nhìn anh. “Tên tôi là Arya. Của nhà Stark.”

“Của nhà…” Phải mất một lúc anh ta mới có thể nói tiếp, “Quân sư của nhà vua tên là Stark. Người đã bị giết vì tội phản bội.”

“Ông ấy không bao giờ phản bội. Ông ấy là cha tôi.”

Mắt Gendry mở to. “Và đó là lý do.”

Cô gật đầu. “Yoren đang định đưa tôi về nhà ở Winterfell.”

“Tôi... vậy cậu thuộc tầng lớp quý tộc rồi, một... cậu là một tiểu thư...”

Arya nhìn xuống đôi chân trần nứt nẻ, chai sạn và áo quần rách rưới. Cô thấy đất bẩn dưới móng tay, khuỷu tay tróc vảy và bàn tay chầy xước. Septa Mordane chắc không nhận ra mình mất, mình cá là vậy. Sansa có thể nhận ra, nhưng sẽ giả vờ như không biết. “Mẹ tôi là một phu nhân, chị tôi là tiểu thư, còn tôi thì chưa bao giờ.”

“Có chứ. Cô là con gái của một lãnh chúa, và cô sống trong lâu đài đúng không? Và cô… các vị thần thật tốt, tôi chưa bao giờ…” Bỗng nhiên Gendry trở nên lúng túng, và gần như sợ hãi. “Tất cả những chuyện về chim ấy, đáng lẽ tôi không nên nói. Tôi còn đi tè trước mặt cậu, và nhiều chuyện khác nữa, Tôi… tôi xin tiểu thư thứ lỗi.”

“Thôi đi!” Arya rít lên. Hắn đang nói móc cô hay sao?

“Tôi cũng biết phép lịch sự, thưa tiểu thư,” Gendry vẫn cứng đầu cứng cổ như mọi khi. “Bất cứ khi nào có một cô gái thượng lưu vào cửa hàng cùng với cha họ, ông chủ của tôi đều bảo tôi phải quỳ gối, và chỉ nói khi nào họ nói chuyện với tôi, và gọi họ là tiểu thư.”

“Nếu anh gọi tôi là tiểu thư thì ngay cả Bánh Nóng cũng sẽ để ý. Và anh cũng vẫn cứ đi tè như mọi khi đi, không sao cả.”

“Tuân lệnh tiểu thư.”

Arya dùng hai tay đấm thùm thụp vào ngực Gendry. Anh ta vấp phải một hòn đá và ngã phịch xuống đất. “Cậu là con gái lãnh chúa kiểu gì vậy?” anh ta vừa nói vừa cười lớn.

“Kiểu này.” Cô đá vào sườn anh ta, nhưng chỉ làm anh ta cười to hơn. “Anh cứ cười cho thỏa thích đi. Tôi sẽ vào làng xem có ai trong đó.” Mặt trời đã xuống thấp hơn những cái cây rồi; bóng tối sẽ nhanh chóng sập xuống thôi. Lần này, Gendry mới là người vất vả để chạy theo. “Anh ngửi thấy không?” Cô hỏi.

Cậu ta ngửi ngửi không khí. “Cá thối à?”

“Anh biết là không phải mà.”

“Tốt nhất chúng ta nên cẩn trọng. Tôi sẽ đi về hướng tây, xem có con đường nào không. Chắc chắn có một con đường nếu cậu nhìn thấy cái xe ngựa. Cậu sẽ đi men theo bờ hồ. Nếu cần giúp đỡ thì cứ sủa lên như chó nhé!”

“Nghe thật ngu ngốc. Nếu cần giúp tôi sẽ gọi anh đến giúp.” Cô lao đi với đôi chân trần nhẹ bẫng trên nền cỏ. Khi cô ngoái lại nhìn, Gendry đang đứng đó với vẻ đau khổ trên khuôn mặt, chứng tỏ anh ta đang suy nghĩ. Có lẽ anh ta đang nghĩ rằng mình không nên để một tiểu thư đi ăn trộm thức ăn. Arya biết anh ta lại đang chuẩn bị trở nên ngu ngốc!

Thứ mùi đó càng lúc càng rõ hơn khi cô tới gần ngôi làng. Đối với cô, nó không giống với

mùi cá thối. Mùi này nặng hơn, và kinh khủng hơn. Cô chun mũi lại.

Khi những gốc cây thưa dần, cô tận dụng những bụi cây thấp, lẻn từ bụi này sang bụi khác nhẹ nhàng như một bóng ma. Cứ đi được vài mét cô lại dừng lại xem xét. Đến lần thứ ba, cô nghe thấy tiếng của những con ngựa, và giọng một người đàn ông nữa. Và thứ mùi đó trở nên kinh khủng hơn bao giờ hết. Đó là mùi xác người chết. Cô đã từng ngửi thấy mùi đó, ở Yoren và những người khác.

Một bụi gai dày đặc mọc ở phía nam của ngôi làng. Khi cô tới đó, những cái bóng dài đổ xuống lúc chiều tà đã bắt đầu mờ đần, và lũ bọ đèn lồng cũng bắt đầu bay ra. Cô có thể nhìn thấy những mái rạ nhô lên phía trên bụi cây. Cô nhẹ nhàng bò dọc theo nó cho đến khi tìm thấy một khe hở và chui qua nửa người, vẫn ẩn náu khá kín đáo cho đến khi cô tìm ra thứ bốc mùi.

***

Bên bờ Hồ Mắt Thần êm ả, sóng nước vỗ nhẹ nhàng, một chiếc giá treo cổ dài làm bằng gỗ tươi được dựng lên, và những hình hài mà trước đây từng là người sống đang lủng lẳng treo trên đó, chân bị xích, trong khi lũ quạ đang rỉa thịt họ và bay từ cái xác này sang cái xác khác. Cứ mỗi một con quạ thì lại có tới hàng trăm con ruồi. Khi gió từ hồ thổi lên, cái xác đầu tiên xoắn nhẹ vào sợi xích. Bầy quạ đã ăn gần hết khuôn mặt, và còn có một con vật khác nữa, một con thú to hơn nhiều. Cổ và ngực của xác chết bị xé tung, từng búi ruột xanh lè và từng dải thịt rách bươm lủng lẳng thò ra từ ổ bụng mở tung. Một cánh tay đã rời ra khỏi vai, Arya nhìn thấy những mẩu xương mòn vẹt và khô nứt cách đó một đoạn, đã bị róc hết thịt.

Cô nhìn sang người kế bên, rồi người kế bên, rồi kế bên nữa, tự nhủ lòng rằng cô sẽ cứng rắn như hòn đá. Tất cả là những xác chết, trông man rợ và mục nát đến nỗi phải mất một lúc sau cô mới nhận ra họ đã bị lột hết quần áo trước khi bị treo cổ. Trông những cái xác chẳng giống người khỏa thân, mà cũng chẳng giống người thì đúng hơn. Lũ quạ đã ăn mắt họ, và đôi khi là cả khuôn mặt. Trong số sáu người trên giá, có một người chẳng còn lại gì ngoài một cái chân vẫn còn dính lay lắt vào xích và xoay xoay mỗi khi có gió.

Nỗi sợ hãi còn cắt sâu hơn lưỡi kiếm. Người chết không thể làm hại cô, nhưng những người đã giết họ thì có thể. Ngay phía sau chiếc giá, hai người đàn ông trong bộ áo giáp lưới dài đứng cầm giáo trước một ngôi nhà dài và thấp cạnh mép nước, ngôi nhà duy nhất có mái ngói đen. Hai cái cột cao được cắm xuống khoảnh đất bùn trước ngôi nhà, và cờ rủ xuống từ mỗi cái cột. Một lá cờ có màu đỏ và một lá có màu sáng hơn, không rõ là màu trắng hay màu vàng, nhưng cả hai đều rũ xuống với bụi đất bám đầy, nên cô không thể chắc chắn màu đỏ ấy có phải là đỏ thẫm của nhà Lannister hay không. Mình chẳng cần phải nhìn thấy con sư tử, mình đã nhìn thấy tất cả những người chết, vậy thì còn có thể là ai nữa nếu không phải là nhà Lannister?

Bỗng có một tiếng hét lớn.

Hai người cầm giáo quay về phía có tiếng hét, và một người đàn ông thứ ba xuất hiện, đẩy một tên tù nhân lên phía trước. Trời đã quá tối để cô có thể nhìn rõ khuôn mặt, nhưng tên tù nhân ấy đội một cái mũ thép sáng bóng, và khi nhìn thấy cái sừng, cô biết đó là Gendry. Đồ ngu ngu ngu NGU! Cô nghĩ. Nếu anh ta ở đây thì cô sẽ đá cho túi bụi.

Bọn lính gác nói chuyện rất to, nhưng cô ở quá xa nên không thể nghe rõ, đặc biệt là với bầy quạ kêu quàng quạc và đập cánh trước mặt. Một tên lính giật cái mũ khỏi đầu Gendry và hỏi câu gì đó, nhưng chắc hẳn hắn không thích câu trả lời của anh ta, vì hắn vạch một đường lên mặt Gendry bằng mũi giáo và đánh anh ta ngã xuống. Gã bắt được Gendry thì đá anh ta một cái, trong khi tên cầm giáo thứ hai đang thử đội cái mũ đầu bò. Cuối cùng, bọn chúng kéo anh ta đứng dậy và dẫn tới chỗ nhà kho. Khi chúng mở chiếc cửa gỗ nặng nề, một cậu bé chạy ra, nhưng một tên lính gác đã kịp túm lấy cánh tay nó và quăng trở lại vào trong. Arya nghe thấy tiếng khóc từ bên trong tòa nhà, và sau đó là một tiếng ré rất to đầy đau đớn, khiến cô cắn chặt

môi.

Mấy tên lính đẩy Gendry vào trong cùng cậu nhóc và đóng sầm cửa. Chỉ khi đó mới có một luồng gió mới thổi từ mặt hồ vào, và mấy lá cờ bắt đầu bay lên. Lá cờ ở chiếc cột cao hơn có hình con sư tử vàng, đúng như cô lo sợ. Trên lá cờ thứ hai là ba hình thù màu đen óng chạy dọc trên nền vàng như bơ. Hình ba con chó, cô nghĩ vậy. Arya đã nhìn thấy những con chó này rồi, ở đâu nhỉ?

Nhưng điều đó không quan trọng. Việc duy nhất quan trọng ở đây là bọn chúng đã bắt được Gendry. Dù anh ta cứng đầu và ngu ngốc thì cô cũng vẫn phải cứu anh ta ra. Cô không rõ bọn chúng đã biết thái hậu muốn bắt anh ta hay chưa.

Một tên lính cởi chiếc mũ trên đầu hắn và đội lên đầu Gendry. Nhìn anh ta đội chiếc mũ đó khiến cô giận dữ, nhưng cô biết mình chẳng có thể làm gì để ngăn hắn lại. Arya nghĩ cô nghe thấy nhiều tiếng gào thét từ bên trong ngôi nhà kho không có cửa sổ, âm thanh trở nên mơ hồ bởi những bức tường, nhưng cô không thể chắc chắn.

Cô ở lại đủ lâu để thấy bọn lính thay phiên gác, và nhiều thứ khác nữa. Người đến và đi. Chúng dẫn ngựa xuống uống nước. Một toán đi săn trở lại từ khu rừng và mang về xác một con nai treo trên một cái sào. Cô xem chúng rửa thịt và mổ bụng nó, rồi nhóm một cái bếp lửa cách xa nguồn nước. Mùi thịt nướng quện với mùi thối rữa của xác chết thành một mùi kỳ dị. Dạ dày trống rỗng của cô sôi lên, và cô tưởng như mình sắp nôn đến nơi. Mùi thức ăn khiến những kẻ khác chui ra khỏi nhà, gần như tất cả bọn họ đều mặc áo giáp lưới và da thuộc. Khi con nai được nướng chín, những phần ngon nhất được mang vào một ngôi nhà.

Cô tưởng đêm tối sẽ giúp cô bò tới được gần hơn để giải cứu Gendry, nhưng bọn lính đã châm đuốc từ ngọn lửa. Một cận vệ đem thịt và bánh mì tới cho hai tên lính canh gian nhà kho, và sau đó hai người nữa nhập hội, chúng chuyền tay nhau một bao da đựng rượu. Khi rượu hết, hai kẻ kia bỏ đi, nhưng hai tên lính gác vẫn đứng đó dựa người vào cây giáo.

Tay chân Arya cứng đờ khi cuối cùng cô cũng rời bụi cây để quay lại khu rừng tối tăm. Không gian đặc một màu đen, với một vệt sáng của ánh trăng lúc ẩn lúc hiện mỗi khi mây trôi ngang qua. Lặng lẽ như bóng ma, cô tự nhủ khi di chuyển qua những thân cây. Trời tối thế này cô không dám chạy, vì sợ vấp phải những cái rễ cây hoặc bị lạc đường. Ở bên trái, nước Hồ Mắt Thần vẫn kiên nhẫn vỗ bờ. Còn bên phải, một ngọn gió thổi qua những cành cây, khiến lá cây đung đưa xào xạc. Từ phía xa, cô nghe thấy tiếng tru của sói.

Lommy và Bánh Nóng suýt nữa són ra quần khi cô bước ra từ trong lùm cây đằng sau chúng. “Im lặng,” cô nói và quàng một tay qua Chồn khi con bé định chạy.

Bánh Nóng nhìn cô với đôi mắt mở to. “Bọn tao tưởng chúng mày bỏ đi rồi.” Cậu ta cầm thanh đoản kiếm trong tay, thanh kiếm mà Yoren đã tước của bọn áo choàng vàng. “Tao sợ quá, cứ tưởng mày là sói.”

“Bò Đực đâu?” Lommy hỏi.

“Bọn chúng bắt anh ta rồi,” Arya thì thầm. “Chúng ta phải cứu anh ta ra. Bánh Nóng, mày phải giúp tao. Chúng ta sẽ lẻn vào giết bọn lính gác, sau đó tao sẽ mở cửa. »

Bánh Nóng và Lommy nhìn nhau. “Có bao nhiêu tên?”

“Tao không đếm nổi,” Arya thú nhận. “Ít nhất là hai mươi, nhưng chỉ có hai tên gác cửa.”

Bánh Nóng trông như sắp khóc đến nơi. “Chúng ta không thể đánh lại hai mươi tên được.”

“Mày chỉ cần đánh một tên. Tao sẽ xử lý tên còn lại, cứu Gendry ra rồi chạy.”

“Chúng ta nên đầu hàng,” Lommy nói. “Chỉ cần vào đó và đầu hàng thôi.”

Arya lắc đầu bướng bỉnh.

“Vậy thì kệ anh ta đi, Arry,” Lommy van nài. “Chúng không phát hiện ra chúng ta. Nếu chúng ta trốn, chúng sẽ bỏ đi, mày biết điều đó mà. Gendry bị bắt đầu phải là lỗi của mày.”

“Sao mày ngu thế, Lommy,” Arya giận dữ nói. “Mày sẽ chết nếu chúng ta không cứu Gendry ra. Rồi ai sẽ khiêng mày?”

“Mày với Bánh Nóng.”

“Khiêng từ đầu đến cuối mà không có ai giúp à? Không đời nào. Gendry rất khỏe. Dù sao tao cũng không quan tâm mày nói gì, tao sẽ quay lại cứu anh ta.” Cô nhìn Bánh Nóng. “Mày có đi không?” Bánh Nóng liếc nhìn Lommy, rồi Arya, rồi Lommy một lần nữa. “Tao sẽ đi,” thằng nhóc ngần ngừ nói.

“Lommy, mày ở đây trông Chồn.”

Thằng nhóc nắm lấy tay con bé và kéo lại gần. “Nếu bọn sói đến thì làm sao?”

“Thì đầu hàng,” Arya gợi ý.

***

Dường như chúng phải mất đến vài giờ để quay lại ngôi làng. Bánh Nóng vấp ngã và lạc đường liên tục, còn Arya cứ phải quay lại đợi thằng nhóc. Cuối cùng, cô nắm lấy tay cậu ta và dắt thằng bé len qua những cái cây. “Giữ yên lặng và đi theo tao.” Khi chúng lờ mờ nhìn thấy ánh lửa sáng phát ra từ ngôi làng, cô nói: “Có những người bị treo cổ chết ở phía bên kia bụi rậm, nhưng không có gì phải sợ cả. Chỉ cần nhớ rằng sự sợ hãi còn cắt sâu hơn lưỡi kiếm. Chúng ta phải di chuyển thật chậm và thật khẽ.” Bánh Nóng gật đầu.

Cô trườn bên dưới bụi cây trước, và chờ thằng nhóc theo sau, núp mình thật thấp. Bánh Nóng trông tái mét và thở hổn hển, những vết xước dài trên mặt và cánh tay hắn rớm máu. Cậu ta định nói gì đó, nhưng Arya đặt một ngón tay lên môi hắn. Chúng bò bằng bàn tay và đầu gối dọc theo bụi cây, bên dưới những xác chết đung đưa. Bánh Nóng chẳng nhìn lên lấy một lần, và cũng không tạo ra tiếng động nào.

Cho đến khi một con quạ đậu lên lưng cậu ta, khiến cậu ta ú ớ. “Ai?” Một giọng nói đột ngột vọng lên trong bóng tối.

Bánh Nóng đứng vụt dậy. “Tôi đầu hàng!” Thằng nhóc ném kiếm xuống đất, lũ quạ bay lên kêu quang quác và đập cánh quanh những cái xác. Arya nắm chân cậu ta cố kéo lại, nhưng thằng nhóc giật ra và vẫy tay chạy về phía trước. “Tôi đầu hàng, tôi đầu hàng!”

Cô bật dậy và rút Mũi Kim ra, nhưng lúc này quanh cô lính đã đứng đầy. Arya đâm tên gần nhất, nhưng hắn chặn lại với cánh tay mặc giáp sắt, ai đó đâm sầm vào cô và kéo cô ra chỗ bãi đất, rồi kẻ thứ ba tước kiếm của cô. Khi Ayra cố cắn, răng cô chỉ ngập vào áo giáp lạnh đầy bùn đất. “Ô hô, hung dữ quá nhỉ,” gã nói và cười hô hố. Cú đấm bằng nắm tay có bọc giáp sắt của hắn khiến đầu cô như sắp nổ tung ra.

Chúng đứng nói chuyện khi Arya nằm dưới đất đau đớn, nhưng cô dường như không thể hiểu được bọn chúng nói gì. Tai cô ù đi. Khi cô cố bò dậy, mặt đất như di chuyển dưới chân cô. Bọn chúng đã lấy Mũi Kim. Nỗi sỉ nhục này còn đau hơn cả vết thương, mà vết thương cũng đã

đau lắm rồi. Jon đã tặng cô thanh kiếm. Và Syrio đã dạy cô cách dùng nó.

Cuối cùng, có một người túm lấy cổ áo cô và ấn cô quỳ xuống. Bánh Nóng cũng đang quỳ trước một người đàn ông cao lớn chưa từng thấy, một con quái vật trong những câu chuyện kể của Già Nan. Cô không biết gã khổng lồ đó chui từ đâu ra. Ba con chó đen đuổi nhau trên chiếc áo choàng màu vàng đã bạc màu của hắn, và trông mặt hắn lạnh tanh như thể được cắt từ tảng đá ra vậy. Đột nhiên Arya nhớ ra cô đã từng thấy mấy con chó ấy ở đâu. Chính là vào đêm diễn ra giải đấu thương ở Vương Đô, tất cả các hiệp sĩ đều treo khiên ở bên ngoài lều của họ. "Huy hiệu đó là của anh em nhà Chó Săn," Sansa nói khi họ đi qua chiếc khiên có hình ba con chó đen trên nền vàng. "Ông ta còn to lớn hơn Hodor, thấy không. Người ta gọi ông ta là Núi Yên Ngựa."

Arya gục đầu xuống, chỉ lờ mờ nhận thức được những gì đang diễn ra xung quanh. Bánh Nóng xin hàng thêm vài lần nữa. Núi Yên Ngựa nói, "Các ngươi sẽ dẫn bọn ta đến chỗ những người còn lại," và hắn đi lên trước. Rồi cô loạng choạng đi qua bãi tha ma trên giá treo cổ, trong khi Bánh Nóng khoe với bọn lính là cậu ta sẽ nướng bánh cho chúng nếu chúng không làm hại cậu. Có tất cả bốn tên lính đi cùng họ. Một tên cầm đuốc, một tên cầm kiếm dài, hai tên khác cầm giáo.

Chúng tìm thấy Lommy, cậu ta vẫn ở đó dưới gốc cây sồi. "Tôi đầu hàng," cậu ta nói ngay lập tức khi nhìn thấy bọn chúng. Thằng nhóc vứt vội giáo đi và giơ đôi tay xanh lè vì phẩm nhuộm cũ. "Tôi xin hàng, xin các ông."

Tên cầm đuốc lục soát quanh gốc cây. "Mày đã phải tên cuối cùng chưa? Thằng bé nướng bánh nói có một đứa con gái nữa cơ mà."

"Con bé đã chạy trốn khi nghe thấy các ông tới," Lommy nói. "Mọi người di chuyển ồn ào quá." Arya thầm nghĩ, Chồn, hãy chạy đi, chạy càng xa càng tốt, chạy trốn đi và đừng bao giờ quay lại.

"Nói mau, con trai của con điếm Dondarrion ở đâu, và một bữa cơm nóng sốt sẽ đợi mày."

"Ai cơ?" Lommy ngơ ngác hỏi.

"Tao đã bảo rồi, lũ này chẳng hơn gì mấy con chó cái trong làng đâu. Thật là phí thời gian."

Một tên cầm giáo tiến tới chỗ Lommy. "Chân mày bị làm sao à, nhóc?"

"Chân tôi bị thương."

"Mày có đi được không?" Hắn nói với vẻ quan tâm.

"Không," Lommy nói. "Các ông phải khiêng tôi."

"Mày nghĩ thế à?" Hắn thản nhiên nhấc giáo lên và đâm xuyên họng thằng nhóc.

Lommy không kịp kêu đầu hàng một lần nào nữa. Cậu ta chỉ giẫy được một cái, và tất cả chỉ có thế. Khi tên lính rút mũi giáo ra, máu phụt ra thành dòng đen kịt. "Nó bảo khiêng nó đi kìa," hắn lẩm bẩm và cười khùng khục.

TYRION

Họ cảnh báo anh phải mặc cho ấm áp. Và Tyrion Lannister đành phải nghe lời. Anh mặc quần ống túm dày như một cái chăn và một chiếc áo chẽn bằng len, phủ bên ngoài là một chiếc áo choàng bằng bộ lông mèo ma anh bắt được trên Núi Mặt Trăng. Chiếc áo choàng dài quá mức, bởi nó được may cho một người cao gấp đôi anh. Khi Tyrion ở trên lưng ngựa, cách duy nhất để xử lý nó là quấn vài vòng quanh người, khiến anh trông giống như một quả bóng bằng lông với những sọc vằn đen trắng.

Mặc dù vậy, anh cũng mừng vì đã nghe lời họ. Không khí trong căn hầm dài, ẩm ướt và tối tăm lạnh lẽo đến thấu xương. Timett đã lập tức chọn rút lui khỏi hầm rượu sau khi thưởng thức chỉ một chút không khí lạnh dưới hầm. Họ đang ở đâu đó bên dưới ngọn đồi Rhaenys, bên dưới trụ sở của Hội Các Nhà Giả Kim. Bức tường đá ẩm ướt có dấu diêm tiêu, và nguồn ánh sáng duy nhất phát ra từ chiếc đèn dầu kín bưng được làm từ sắt và kính mà Pháp Sư Lửa Hallyne thận trọng mang trên tay.

Hết sức cẩn thận... vì dưới đó sẽ có những lọ bằng gốm. Tyrion nhấc một chiếc lọ lên quan sát. Nó tròn và có màu hung đỏ, giống như một quả bưởi to làm bằng đất sét. Hơi quá khổ so với tay của anh, nhưng chắc chắn vừa vặn với tay của một người bình thường. Chúng được làm bằng gốm mỏng, và mong manh đến nỗi người ta cảnh báo anh không được cầm quá mạnh, vì sợ anh sẽ bóp nát chúng. Lớp đất sét thô ráp và xù xì. Hallyne bảo anh rằng người ta cố tình làm như vậy. "Một chiếc bình trơn dễ làm người ta tuột tay."

Chất cháy từ từ rỉ ra trên miệng lọ khi Tyrion nghiêng nó để nhìn vào bên trong. Màu của nó phải là màu xanh lục thẫm, anh biết vậy, nhưng ánh sáng trong hầm quá yếu ớt nên khó có thể xác định được chính xác. "Đặc quánh," anh quan sát.

"Đó là vì trời lạnh quá, thưa lãnh chúa," Hallyne, gã đàn ông vàng vọt với bàn tay mềm ẩm ướt và bộ dạng xun xoe lên tiếng. Hắn mặc chiếc áo choàng kẻ sọc đỏ đen có gắn lông chồn, nhưng trông nó chẳng khác gì một mảnh vải nhỏ chắp vá và bị mối mọt gặm nhấm. "Khi trời ấm, vật chất sẽ chảy dễ dàng hơn, giống như đèn dầu vậy."

Vật chất là thuật ngữ riêng của các pháp sư lửa dùng để chỉ chất cháy. Họ còn gọi nhau là nhà thông thái nữa, một điều khiến Tyrion khó chịu nhất là thói quen nói bóng gió về những kho kiến thức khổng lồ bí mật mà họ muốn anh nghĩ chỉ bọn họ mới sở hữu được. Ngày xưa, hội nhóm của họ từng rất mạnh, nhưng vài thế kỷ trở lại đây, các học sĩ của thành Citadel đã thay thế vị trí của các nhà giả kim hầu như ở mọi nơi. Giờ đây, chỉ một số người có cấp bậc cao trong số họ mới tồn tại, và họ cũng không còn giả vờ chuyển hóa kim loại nữa...

...nhưng họ vẫn biết làm chất cháy. "Nước không thể dập tắt nó được, ta nghe nói vậy..."

"Đúng thế. Một khi đã bén lửa, chất này sẽ cháy rất mạnh cho đến hết thì thôi. Hơn nữa, nó sẽ thấm vào vải vóc, gỗ, da, và ngay cả thép, những vật đó cũng sẽ bốc cháy."

Tyrion vẫn nhớ Thoros, tu sĩ đỏ của thành Myr và thanh kiếm lửa của ông ta. Chỉ một lớp mỏng chất cháy thôi cũng có thể cháy hàng giờ liền. Thoros luôn phải đổi một thanh kiếm mới sau một trận chiến, nhưng Robert rất thích ông ta và sẵn lòng cho đổi kiếm. "Thế tại sao nó không thấm được vào đất sét nữa?"

"Ồ có chứ," Hallyne nói. "Có một tầng hầm ở bên dưới nơi chúng tôi cất giữ những cái bình cũ hơn. Chúng có từ thời Vua Aerys. Ông ta thích những cái lọ được làm theo hình các loại quả. Thực sự là những thứ quả rất nguy hiểm, thưa Quân sư, và, hừm, giờ đây chúng chín nẫu rồi, ngài hiểu ý tôi chứ? Chúng tôi đã hàn những cái lọ bằng sáp và bơm nước vào đầy tầng hầm ở

dưới, nhưng dù như vậy… nếu đúng ra thì chúng phải được tiêu hủy rồi, nhưng rất nhiều người giỏi trong số chúng tôi đã bị giết hại trong Cuộc Tàn Phá ở Vương Đô, trong khi những pháp sư cấp thấp còn lại thì không đủ năng lực để làm việc này. Và rất nhiều chất cháy dự trữ được chế tạo cho Aerys đã bị mất tích. Chỉ mới năm trước thôi, hai trăm lọ đã được phát hiện trong một buồng kho bên dưới Đại Điện Baelor. Chẳng ai nhớ tại sao chúng lại ở dưới đó, nhưng tôi không nói thì ngài cũng biết là Tu Sĩ Tối Cao đã kinh hãi như thế nào. Tôi đã tận mắt chứng kiến chúng được di chuyển ra ngoài một cách an toàn. Tôi có một chiếc xe bò chở đầy cát, và các thầy tăng giỏi nhất của chúng tôi được cử đến. Chúng tôi chỉ làm việc vào ban đêm, chúng tôi…"

"…đã làm được một việc tuyệt vời, tất nhiên ta tin là như vậy." Tyrion đặt chiếc lọ anh đang cầm trên tay xuống bên cạnh những cái lọ khác. Chúng được xếp đầy trên bàn một cách ngăn nắp, mỗi hàng gồm bốn lọ và trải ra trong ánh sáng lờ mờ. Ngoài ra còn có những chiếc bàn khác ở phía bên kia, rất nhiều những cái bàn khác. "Những chiếc lọ này, à, lọ hình quả của Vua Aerys gần đây vẫn còn dùng được chứ?"

"Vâng, đúng rồi, gần như chắc chắn... nhưng hãy cẩn thận, thưa lãnh chúa, phải cực kỳ cẩn thận. Vì chúng đã được để quá lâu nên lại càng trở nên… hừm, có thể nói là không ổn định. Bất kỳ một đốm lửa nào cũng có thể làm cho nó bốc cháy. Dù chỉ là một tia lửa nhỏ. Nếu nhiệt độ quá cao, những cái lọ cũng sẽ nổ tung. Những chiếc lọ đó không được để dưới ánh mặt trời ngay cả trong một thời gian ngắn. Vì ngọn lửa bắt đầu từ bên trong, nên nhiệt độ có thể khiến cho chất cháy này nở ra nhanh chóng, và những cái lọ ngay sau đó sẽ tan tành thành từng mảnh. Nếu chẳng may những cái lọ khác cũng nằm quanh đó thì chúng cũng sẽ bốc cháy."

"Hiện giờ ngươi có bao nhiêu cái lọ?"

"Sáng nay Người Kiểm Kê thông báo chúng ta có bảy nghìn tám trăm bốn mươi lọ. Trong số đó bao gồm bốn nghìn lọ từ thời vua Aerys để lại, chắc chắn."

"Đống quả đã chín nẫu đó ấy à?"

Hallyne gật đầu. "Người Theo Dõi tin rằng chúng ta có thể cung cấp đầy đủ mười nghìn lọ, như đã hứa với thái hậu. Tôi đồng tình." Vị pháp sư lửa vô cùng hồ hởi với viễn cảnh đó.

Với điều kiện kẻ địch cho các ngươi thời gian. Các pháp sư lửa đã giữ bí quyết chế tạo chất cháy của họ rất cẩn thận, nhưng Tyrion biết đó là cả một quá trình dài, nguy hiểm và tốn nhiều thời gian. Anh đã luôn cho rằng lời hứa mười nghìn lọ chất cháy của họ với thái hậu chỉ là điều khoác lác, giống như lời các chư hầu thề sẽ điều mười nghìn tay kiếm phục vụ lãnh chúa của mình, rồi xuất hiện trên chiến trường với một, hai trăm tên lính. Nếu họ thực sự có thể cho chúng ta mười nghìn thì...

Anh không biết nên vui mừng hay sợ hãi nữa. Có thể là lẫn lộn cả hai. "Ta tin rằng thành viên trong hội của ngươi không cần đi đâu mà vội vàng, các nhà thông thái ạ. Chúng ta không cần mười ngàn lọ chất đốt đầy khiếm khuyết, thậm chí là một lọ cũng không... và tất nhiên chúng ta không muốn bất cứ một rủi ro nào."

"Sẽ không có rủi ro đâu, thưa Quân sư. Chất này được chuẩn bị bởi các pháp sư lão luyện trong một dãy phòng chỉ có tường làm bằng đá, và mỗi cái lọ sẽ được di chuyển bởi một thợ học việc, và được chuyển xuống đây ngay khi nó hoàn thành. Phía trên mỗi căn phòng làm việc là một căn phòng chứa đầy cát. Một câu thần chú bảo vệ đã được đặt trên các sàn nhà, hừm, những câu thần chú mạnh nhất. Bất cứ ngọn lửa nào ở tầng hầm bên dưới sẽ đánh sập tầng nhà, và cát sẽ dập tắt ngọn lửa ngay lập tức."

"Đó là chưa kể đến các pháp sư bất cẩn." Nói đến thần chú, có lẽ Hallyne muốn nhắc tới những thủ thuật khéo léo, Tyrion nghĩ. Anh rất muốn kiểm tra thử một trong những căn phòng

có trần giả này xem nó hoạt động ra sao, nhưng bây giờ không phải lúc. Có lẽ khi chiến tranh kết thúc sẽ hợp lý hơn.

"Các đạo hữu của tôi chẳng bao giờ bất cẩn," Hallyne nhấn mạnh. "Nếu là tôi thì có thể, hừm, thành thật mà nói…"

"Ồ, vậy sao ?"

"Vật chất này chảy trong huyết quản của tôi, và sống trong tim của mọi pháp sư lửa. Chúng tôi tôn trọng sức mạnh của nó. Nhưng những chiến binh thông thường, hừm, nếu làm đổ một trong những bình đựng chất cháy của thái hậu trên chiến trường điên cuồng loạn lạc thì… chỉ một sai sót nhỏ cũng có thể dẫn tới tai họa khôn lường. Mọi người phải luôn tâm niệm điều đó. Cha tôi đã dặn vua Aerys rất nhiều, giống như cha ông ấy vẫn dặn dò vua Jaehaerys."

"Chắc chắn là họ đều nghe lời," Tyrion nói. "Nếu họ từng đốt cháy thành phố thì chắc chắn đã có người kể cho ta chuyện đó rồi. Vậy lời khuyên của ngài là tốt nhất chúng ta nên cẩn thận?"

"Phải rất cẩn thận," Hallyne nói. "Rất rất cẩn thận."

"Những cái lọ đất sét này... ngươi có nguồn cung cấp phong phú rồi chứ?"

"Có, thưa lãnh chúa, cảm ơn ngài đã hỏi."

"Nếu vậy ta lấy một ít chắc là không sao đâu nhỉ. Vài nghìn."

"Vài nghìn?"

"Hoặc là bao nhiêu cũng được, miễn là không ảnh hưởng đến quá trình chế tạo. Ta đang hỏi những chiếc bình rỗng đấy nhé, ngươi hiểu chứ? Hãy cho người gửi chúng đến đội trưởng đội canh gác ở mỗi cổng thành."

"Tuân lệnh lãnh chúa, nhưng tại sao... ?"

Tyrion mỉm cười. "Khi ngươi bảo ta phải mặc ấm, ta đã mặc ấm. Khi ngươi bảo ta phải cẩn thận, ừm…" Anh nhún vai. "Ta đã xem xét đủ rồi. Nếu ngươi có thể hộ tống ta ra chỗ kiệu thì thật là tốt?"

"Tôi rất… vinh dự, thưa lãnh chúa." Hallyne nhấc chiếc đèn lên và dẫn đường đi lên tầng trên. "Ngài thật tử tế khi tới thăm chúng tôi. Đó là một vinh dự lớn. Đã lâu lắm rồi quân sư của nhà vua mới ban vinh dự cho chúng tôi, kể từ thời Lãnh chúa Rossart, vì ông ấy cũng nằm trong hội của chúng tôi. Đó là từ thời vua Aerys rồi. Vua Aerys rất thích thú với công việc của chúng tôi."

Vua Aerys dùng người để nướng thịt quân thù thôi. Jaime anh trai anh từng kể cho anh nghe một vài câu chuyện về vị Vua Điên và các pháp sư lửa được ông ta cưng chiều. "Joffrey cũng sẽ rất thích, ta tin như vậy." Và đó là lý do tại sao ta phải để nó tránh xa các ngươi, càng xa càng tốt.

"Chúng tôi vô cùng hy vọng được nhà vua đích thân ghé thăm trụ sở của hội. Tôi đã nói chuyện này với chị gái ngài. Một bữa yến tiệc lớn..."

Họ càng trèo lên, không khí càng ấm áp. "Thái hậu đã cấm mọi hình thức yến tiệc cho đến khi chiến tranh kết thúc." Vì ta đã khăng khăng nài nỉ. "Nhà vua sẽ không muốn ăn uống linh đình trong khi thần dân của mình chẳng có nổi mẩu bánh mì để ăn."

“Một cử chỉ… đầy yêu thương, thưa lãnh chúa. Vậy có lẽ thay vào đó, vài người trong chúng tôi sẽ tới gặp nhà vua ở Tháp Đỏ. Một chút diễn tập về sức mạnh của chúng tôi, chỉ cần bệ hạ bớt chút thời gian buổi tối bận rộn của mình. Chất cháy là một trong những bí mật đáng sợ nhất mà tổ tiên chúng ta để lại. Chúng tôi sẽ biểu diễn rất nhiều điều kỳ diệu.”

“Ta sẽ nói chuyện này với chị gái ta.” Tyrion chẳng phản đối gì một vài phép thuật nhỏ, nhưng thú vui bắt người khác đánh nhau tới chết của Joff đã thừa đủ rồi; anh không định cho phép thằng nhóc nếm thử việc thiêu sống người khác nữa.

Khi họ lên đến đỉnh cầu thang, Tyrion cởi chiếc áo khoác lông mèo ma ra và gập nó lại, vắt trên cánh tay. Trụ sở của Hội Các Nhà Giả Kim là một tòa nhà hùng vĩ bằng đá đen, nhưng Hallyne dẫn hắn qua những ngóc ngách vòng vèo cho đến khi họ tới hành lang của phòng Đuốc Sắt, một căn phòng dài thênh thang nơi từng hàng lửa xanh như nhảy múa quanh các bức tường đen bằng kim loại cao sáu mét. Ngọn lửa ma quái phản chiếu lên đá cẩm thạch đen bóng loáng trên tường và nền nhà, khiến căn phòng tràn ngập một thứ ánh sáng có màu của ngọc lục bảo. Tyrion đã có thể thấy ấn tượng hơn nếu anh không biết trước rằng những ngọn đuốc sắt vĩ đại đó mới chỉ được đốt lên sáng nay vì có anh tới thăm, và có thể sẽ há hốc mồm kinh ngạc ngay giây phút những cánh cửa đóng lại đằng sau anh. Không thể lãng phí một thứ đắt đỏ như chất cháy được.

Họ xuất hiện nơi những bậc thang rộng và cong dẫn ra đường Sisters, gần chân đồi Visenya. Anh tạm biệt Hallyne và lạch bạch đi về phía Timett con trai Timett đang đứng đợi cùng một đoàn người tộc Lửa Thiêu hộ tống. Nếu xét mục đích của anh ngày hôm nay, thì có vẻ anh đã chọn đúng người bảo vệ. Bên cạnh đó, những vết sẹo của bọn họ cũng khiến đám đông trong thành phố khiếp sợ và nhốn nháo. Đó là tất cả những gì tốt đẹp trong mấy ngày nay. Chỉ sau ba đêm, một đám đông nữa lại tụ tập trước cổng Tháp Đỏ đòi thực phẩm. Joff đã bắn một dàn tên xuống và giết chết bốn người, sau đó hét xuống rằng thằng nhóc cho phép họ ăn những cái xác. Càng ngày chúng ta càng có thêm nhiều bạn!

Tyrion rất ngạc nhiên khi thấy Bronn cũng đang đứng bên chiếc kiệu. “Ngươi làm gì ở đây vậy?”

“Đưa thông điệp cho ngài,” Bronn nói. “Tay Sắt muốn gặp ngài ngay lập tức ở Cổng Thần Linh. Ông ta không nói lý do. Ngài cũng được triệu tập đến tháp Maegor nữa.”

“Triệu tập?” Tyrion biết chỉ có duy nhất một người có thể sử dụng từ đó với hắn. “Cersei muốn gì ở ta?”

Bronn nhún vai. “Thái hậu muốn ngài trở về lâu đài ngay lập tức và tới phòng bà ấy. Thằng em họ của ngài nói vậy. Mới có ba cái sợi râu mà nó đã tưởng mình là đàn ông.”

“Ba sợi râu nhưng là một hiệp sĩ. Giờ cậu ta là Ser Lancel rồi, đừng quên điều đó.” Tyrion hiểu rằng Ser Jacelyn Tay Sắt sẽ không nhờ đến anh nếu vấn đề không nghiêm trọng. “Ta sẽ xem Bywater muốn gì trước. Hãy báo với chị ta là ta sẽ gặp bà ấy khi trở về.”

“Thái hậu sẽ không thích điều đó đâu,” Bronn cảnh báo.

“Tốt. Càng đợi lâu, Cersei sẽ càng tức giận, và càng tức giận chị ta càng ngu ngốc. Tất nhiên ta thích giận dữ và ngu ngốc hơn nhiều so với điềm tĩnh và khôn ngoan.” Tyrion vứt chiếc áo choàng vào trong kiệu, và Timett giúp anh trèo lên.

***

Khu chợ bên trong Cổng Thần Linh bình thường rất đông đúc với những người nông dân bán rau quả, nhưng nay nó gần như bị bỏ hoang khi Tyrion đi ngang qua đó. Ser Jacelyn gặp

anh ở cổng, và đưa bàn tay sắt lên chào đón.

"Lãnh chúa, em họ Cleos Frey của ngài đang ở đây, anh ta đến từ Riverrun dưới lá cờ hòa bình, cùng một lá thư từ Robb Stark."

"Hiệp ước hòa bình?"

"Anh ta nói vậy."

"Em họ đáng yêu. Cho ta gặp hắn nào."

Quân áo choàng vàng đưa Ser Cleos vào một trạm gác không có cửa sổ trong nhà gác bên cổng thành. Cậu ta đứng dậy khi thấy mọi người bước vào. "Tyrion, anh là người em mong nhất đấy."

"Ta không hay được nghe câu đó đâu, em họ."

"Cersei có đến cùng anh không?"

"Chị ta đang bận rồi. Đây là lá thư từ Stark à?" Anh cầm lá thư từ trên bàn lên. "Ser Jacelyn, ông có thể đi được rồi."

Bywater cúi chào và ra ngoài. "Họ bảo em phải đưa lá thư này đến thái hậu nhiếp chính," Ser Cleos nói khi cánh cửa vừa đóng lại.

"Ta sẽ đưa." Tyrion liếc qua cái bản đồ mà Robb Stark gửi kèm với bức thư. "Đúng lúc lắm, em họ. Ngồi nghỉ ngơi đi, trông cậu hốc hác và phờ phạc quá." Thậm chí trông cậu ta còn kinh khủng hơn thế.

"Vâng." Ser Cleos ngồi xuống một chiếc ghế dài. "Ở dọc bờ sông thật kinh khủng, Tyrion. Đặc biệt là quanh hồ Mắt Thần và dọc theo vương lộ. Các lãnh chúa ở đó tự đốt hoa màu để cho chúng ta chết đói, còn người của cha anh thì đi đến đâu đốt làng mạc đến đó, và giết tất cả những người dân."

Chiến tranh là như vậy. Dân thường bị giết hại, còn tầng lớp thượng lưu thì bị bắt để đòi tiền chuộc. Ta luôn biết ơn các vị thần khi cho ta sinh ra là người nhà Lannister.

Ser Cleos đưa tay vuốt mái tóc nâu mỏng của mình. "Ngay cả khi đem theo một lá cờ hòa bình mà bọn em vẫn bị tấn công tới hai lần. Những con sói đói mặc giáp sẵn sàng tấn công bất cứ ai yếu hơn bọn chúng. Chỉ các vị thần mới biết ban đầu chúng theo phe nào, nhưng hiện giờ chúng tự hình thành một phe riêng. Ba người chết, và số người bị thương thì gấp đôi."

"Có tin gì về kẻ thù của chúng ta không?" Tyrion quay trở lại với vấn đề của Stark. Thằng nhóc cũng không cần gì nhiều. Chỉ một nửa vương quốc, thả các tù binh, con tin của chúng ta, thanh kiếm của cha hắn… à, đúng rồi, cả các em của hắn nữa.

"Cậu ta đang án binh bất động ở Riverrun," Ser Cleos nói. "Em nghĩ hắn sợ phải đối mặt với cha anh trên chiến trường. Quân lực của hắn càng ngày càng giảm. Các lãnh chúa vùng lưu vực sông đều đã lui về, mỗi người phòng thủ mảnh đất của riêng mình."

Đó có phải là điều cha muốn không? Tyrion cuộn tấm bản đồ của Stark lại. "Những điều khoản này sẽ không bao giờ được đáp ứng."

"Anh có bằng lòng đổi hai đứa con gái nhà Stark lấy Tion và Willem không?" Ser Cleos hỏi với vẻ đau thương.

Tion Frey là em trai cậu ta, Tyrion nhớ lại. “Không,” anh bình thản trả lời, “nhưng chúng ta sẽ đưa ra những đề xuất trao đổi tù binh của riêng chúng ta. Để ta tham khảo Cersei và hội đồng đã. Chúng ta sẽ cử cậu quay lại Riverrun cùng với những điều khoản của chúng ta.”

Rõ ràng tương lai đó chẳng có gì vui vẻ. “Lãnh chúa, em không nghĩ Robb Stark sẽ dễ dàng đầu hàng đâu. Chỉ có phu nhân Catelyn muốn hòa bình, còn thằng nhóc thì không.”

“Phu nhân Catelyn muốn hai đứa con gái.” Tyrion ngồi xuống ghế với lá thư và tấm bản đồ tên tay. “Ser Jacelyn sẽ cho cậu đủ thức ăn và lửa ấm. Cậu thực sự cần ngủ đấy, cậu em họ. Ta sẽ gặp cậu khi có thêm thông tin.”

Anh thấy Ser Jacelyn đang đứng trên tường thành, quan sát vài trăm lính mới đang tập luyện ở khoảng đất trống bên dưới. Với quá nhiều người di cư tới đây nương náu, Vương Đô không thiếu người sẵn sàng gia nhập Đội Gác Thành để được no bụng và ấm lưng với chiếc giường làm bằng rơm trong doanh trại, nhưng Tyrion không hy vọng gì những hậu vệ rách rưới này có thể chiến đấu được khi ra chiến trường.

“Ông đã làm rất tốt khi gọi ta đến,” Tyrion nói. “Ta giao Ser Cleos cho ông, chăm sóc cậu ta chu đáo nhé.”

“Thế còn những người hộ tống thì sao?” viên đội trưởng hỏi.

“Cho họ thức ăn và quần áo sạch, và tìm một học sĩ chữa vết thương cho họ. Họ không được bước vào thành phố, ông hiểu chứ?” Nếu những tin tức về hoàn cảnh của Vương Đô lan tới tai Robb Stark ở Riverrun thì mọi việc hỏng hết.”

“Tôi hiểu rồi, thưa lãnh chúa.”

“À, còn điều này nữa. Hội Các Nhà Giả Kim sẽ gửi rất nhiều lọ đất sét tới mỗi cổng thành. Ông sẽ dùng nó để luyện tập cho những người sau này vận hành hỏa công. Đổ sơn xanh vào trong lọ rồi cho họ tập lắp đạn và bắn. Bất cứ ai làm sơn tóe ra đều phải thay bằng người khác. Khi họ đã vận hành trơn tru, hãy thay thế sơn bằng dầu và cho họ tập đốt lửa, sau đó tập bắn chúng khi lửa đang cháy. Một khi học được cách bắn mà không bị bỏng thì họ mới sẵn sàng sử dụng chất cháy được.”

Ser Jacelyn đặt bàn tay sắt lên ngực. “Một phương pháp khôn ngoan. Mặc dù tôi không thích những cái lọ đó của các nhà giả kim cho lắm.”

“Ta cũng đâu có thích, nhưng phải sử dụng tất cả những gì có trong tay.”

Trở lại kiệu, Tyrion Lannister vén rèm lên và gieo mình lên chiếc gối kê dưới khuỷu tay. Cersei hẳn sẽ rất khó chịu khi anh chặn đọc trước lá thư của Stark, nhưng cha anh sai anh đến đây là để trị vì, chứ không phải để làm vui lòng Cersei.

Đối với anh, Robb Stark đã cho họ một cơ hội vàng. Cứ để cho thằng nhóc đó chờ đợi ở Riverrun và mơ về việc lập lại hòa bình một cách dễ dàng. Tyrion sẽ trả lời bằng những điều khoản của riêng anh, chỉ cho Vua Phương Bắc vừa đủ những gì anh muốn, và cứ để anh hy vọng. Cứ để Ser Cleos mang tấm thân gầy còm đi đi lại lại để chuyển những đề nghị và thông điệp. Trong khi đó, anh em họ của anh là Ser Stafford có thời gian để tập trận và trang bị vũ khí cho đạo quân mới tuyển ở Casterly Rock. Một khi đã sẵn sàng, cậu ta cùng Lãnh chúa Tywin sẽ bóp nát cả nhà Tully lẫn nhà Stark.

Giờ đây anh chỉ hy vọng các em trai của Robert án binh bất động. Tuy hành động chậm chạp nhưng Renly Baratheon vẫn tiến về hướng bắc và đông với đội quân khổng lồ từ phương nam của mình, và hầu như chẳng có đêm nào mà Tyrion không lo sợ bị đánh thức bởi tin tức đem

về, rằng Lãnh chúa Stannis đang dong chiến thuyền ngược dòng Xoáy Nước Đen. Mặc dù có vẻ ta nắm trong tay khá nhiều chất cháy, nhưng…

Tiếng huyên náo trên đường xen vào những suy nghĩ lo lắng của anh. Tyrion cẩn trọng thò đầu ra giữa những tấm rèm. Họ đang đi qua quảng trường Cobbler, nơi một đám đông khá lớn đang tụ tập bên dưới một tấm bạt che bằng da để nghe một nhà tiên tri phán. Chiếc áo choàng bằng len không nhuộm được nịt bằng sợi gai dầu khiến ông ta trông chẳng khác gì kẻ ăn mày.

"Thối nát!" người đàn ông rít lên. "Ta đã thấy những điềm báo! Nhìn thấy sự trừng phạt của Đức Cha!" Hắn chỉ lên vết thương đỏ rực trên bầu trời. Ở vị trí này, tòa lâu đài Aegon từ đằng xa dường như tọa ngay phía sau hắn, với ngôi sao chổi cắt ngang qua những tòa tháp như một điềm xui xẻo. Hắn thật khôn lanh khi lựa chọn vị trí này, Tyrion nghĩ. "Chúng ta đã trở nên phù nề, hôi hám và bẩn thỉu. Anh em ruột ăn nằm với nhau trên chiếc giường của nhà vua, và thành quả của mối tình loạn luân đó đang nhảy cỡn lên trong cung điện của hắn như một con khỉ ác ma nhãi nhép, đồi bại. Các phu nhân, tiểu thư thì thông dâm với những tên hề và đẻ ra lũ quái vật! Ngay cả Tu Sĩ Tối cao cũng đã quên mất các vị thần! Ông ta đắm mình trong nước hoa và béo tròn vì ăn đủ thứ cao lương mĩ vị, trong khi bao dân thường chết đói! Niềm kiêu hãnh giờ được đặt cao hơn những lời cầu nguyện, những con giòi đang thống trị thành phố này, và tiền bạc đặt lên trên hết… nhưng sẽ không được bao lâu nữa đâu! Mùa hè thối nát sắp kết thúc, vị Hoàng Đế Hám Gái đã bị hạ bệ! Khi con lợn rừng húc thủng ruột ông ta, mùi hôi thối bốc lên tận trời xanh và hàng ngàn con rắn trườn ra từ trong bụng hắn, rít lên phì phì và phun nọc độc!" Hắn chỉ ngón tay xương xẩu lên ngôi sao chổi và tòa lâu đài phía sau. "Kia chính là Điềm Báo! Hãy gột rửa đi, các vị thần đang gào thét! Hãy tắm bằng lẽ công bằng đã lên men, hoặc là các ngươi sẽ bị chìm trong lửa! Trong lửa!"

"Lửa!" những người xung quanh hô theo, nhưng những tiếng hò hét chế nhạo lập tức khiến mọi âm thanh chìm nghỉm. Tyrion thấy được an ủi phần nào vì điều đó. Anh ra lệnh đi tiếp, và chiếc kiệu chao đảo như một con thuyền giữa biển khơi dữ dội khi người của tộc Lửa Thiêu mở đường tiến lên. Con khỉ ác ma nhãi nhép và đồi bại. Những điều hắn nói về Tu Sĩ Tối Cao cũng không sai. Hôm trước Moon Boy đã nói gì về ông ta nhỉ? Một kẻ giả nhân giả nghĩa; ông ta tôn thờ bảy vị thần nồng nhiệt đến nỗi ăn thay phần cho cả bảy người họ mỗi khi ngồi vào bàn ăn. Nghĩ đến câu nói đùa ấy của tên hề, Tyrion mỉm cười.

Anh vui mừng vì trên đường tới Tháp Đỏ anh không gặp thêm một sự cố nào nữa. Khi đang leo cầu thang để lên phòng, Tyrion thấy tràn trề hy vọng hơn nhiều so với lúc rạng sáng nay. Thời gian, đó là tất cả những gì ta thực sự cần, thời gian để ghép tất cả những mắt xích này lại với nhau... Anh mở cửa và bước vào phòng.

***

Cersei quay lại từ cửa sổ, chiếc váy của ả đung đưa trên chiếc hông thon thả. "Sao cậu dám phớt lờ lời triệu tập của ta!"

"Ai cho phép chị tự ý vào tháp của tôi?"

"Tháp của cậu? Đây là hoàng thất của con trai ta."

"Họ cũng nói với tôi điều đó rồi." Tyrion không lấy gì làm vui vẻ. Sợ hãi lại càng không; hôm nay đến lượt Hội Anh Em Mặt Trăng canh gác. "Tôi đã về ngay khi có thể."

"Thế ư?"

Anh đóng sầm cánh cửa phía sau. "Chị nghi ngờ tôi sao?"

"Luôn luôn, và lúc nào cũng có lý do chính đáng."

“Ôi đau lòng quá.” Tyrion bước đến bên chiếc tủ ly và rót một ly rượu. Anh biết chẳng có cách nào để giải tỏa cơn khát tốt hơn việc nói chuyện với Cersei. “Nếu tôi đã xúc phạm chị thì chắc chắn tôi cũng có lý do.”

“Cậu thật là một con giun kinh tởm. Myrcella là con gái ta. Cậu thực sự nghĩ rằng ta sẽ đồng ý bán nó như một bao yến mạch hay sao?”

Myrcella, anh nghĩ. Hừm, vậy là quả trứng đã nở. Để xem con gà có màu gì. “Tất nhiên không phải là một bao yến mạch. Myrcella là một công chúa. Một số người còn nói con bé sinh ra để làm công chúa. Hay chị định cho con bé cưới Tommen?”

Cersei vung tay gạt ly rượu trên tay anh rơi xuống đất. “Dù là chị em ta cũng phải rút lưỡi ngươi ra. Ta là nhiếp chính của Joffrey chứ không phải ngươi, và ta nhắc lại lần nữa, Myrcella sẽ không phải gả cho nhà Dornish giống như ta bị gả cho Robert Baratheon ngày xưa.”

Tyrion vẩy rượu vương trên tay và thở dài. “Tại sao không? Ở Dorne con bé sẽ được an toàn hơn nhiều khi ở đây.”

“Cậu thực sự ngu đần hay chỉ đơn giản là khốn nạn? Cũng như ta, cậu thừa biết nhà Martell chẳng có lý do gì để yêu quý chúng ta.”

“Nhà Martell có đủ mọi lý do để căm ghét chúng ta. Thế nhưng tôi vẫn hy vọng họ đồng ý. Những bất bình của hoàng tử Doran với nhà Lannister mới xảy ra cách đây không lâu, nhưng người Dornish đã chiến tranh với Storm’s End và Highgarden từ hàng ngàn năm nay, và Renly chắc chắn đã lôi kéo được Dorne làm đồng minh. Myrcella mới có 9 tuổi, Trystane Martell đã lên 11. Tôi tính sẽ làm đám cưới cho chúng khi con bé 14 tuổi. Từ giờ đến lúc đó, Myrcella sẽ là một vị khách quý ở Sunspear, dưới sự bảo hộ của hoàng tử Doran.”

“Một con tin thì có,” Cersei mím môi.

“Một vị khách quý,” Tyrion khẳng định, “và tôi nghĩ Martell sẽ đối xử với Myrcella còn tử tế hơn so với Joffrey đối với Sansa Stark. Tôi dự định sẽ cử Ser Arys Oakheart đi cùng. Với một hiệp sĩ trong Ngự Lâm Quân đi theo làm cận vệ trung thành, sẽ chẳng ai dám quên thân phận của con bé đâu.”

“Ser Arys cũng sẽ chẳng làm gì được cho con bé nếu Doran Martell muốn cho con gái ta chết để rửa hận cho em gái hắn.”

“Martell rất liêm chính nên sẽ chẳng giết hại một bé gái 9 tuổi đâu, đặc biệt là một đứa bé ngọt ngào và ngây thơ như Myrcella. Một khi vẫn còn nắm con bé trong tay, hắn có lý do để chắc chắn rằng phía chúng ta sẽ giữ lời hứa, và hắn cũng không thể từ chối những điều khoản quý giá đó được. Myrcella chỉ là một phần nhỏ thôi. Tôi cũng hứa sẽ bắt kẻ đã giết em gái hắn, một ghế trong hội đồng và một số lâu đài ở vùng Marches...”

“Quá nhiều.” Cersei đi đi lại lại không ngừng như một con sư tử cái, váy của ả xoay qua xoay lại. “Cậu cho họ quá nhiều mà không có sự đồng ý của ta.”

“Ở đây chúng ta đang nói đến hoàng tử xứ Dorne. Nếu tôi cho họ ít hơn thế, có lẽ hắn sẽ nhổ vào mặt tôi.”

“Quá nhiều!” Cersei vẫn khăng khăng.

“Vậy chị sẽ cho ông ta những gì, cái lỗ giữa hai chân chị à?” Tyrion đầy vẻ tức giận.

Lần này kịp nhìn thấy cái tát giáng xuống, mặt anh lệch sang một bên kèm theo tiếng rắc. “Chị gái yêu quý,” anh nói. “Tôi thề đây là lần cuối cùng chị dám đánh tôi.”

Ả phá lên cười. “Đừng có dọa ta, chú lùn. Cậu nghĩ có lá thư của cha thì cậu an toàn sao? Chỉ là một mảnh giấy. Eddard Stark cũng có một mảnh giấy đấy thôi, và nó đã giúp ích cho ông ấy nhiều đấy nhỉ.”

Eddard Stark không nắm Đội Gác Thành trong tay, Tyrion nghĩ, cũng không có những sơn tặc hay đám lính đánh thuê mà Bronn đã thuê về. Nhưng ta có. Hoặc anh hy vọng thế. Đặt niềm tin vào Varys, vào Ser Jacelyn Bywater, và vào Bronn. Lãnh chúa Stark có lẽ đã quá ảo tưởng.

Nhưng anh tuyệt nhiên không nói gì. Một người thông minh không đổ thêm dầu vào lửa. Thay vào đó, anh sẽ đổ một cốc rượu. “Chị nghĩ Myrcella sẽ an toàn ở đây sao nếu Vương Đô sụp đổ? Renly và Stannis sẽ treo đầu nó bên cạnh đầu chị đấy.”

Và Cersei bắt đầu khóc.

Tyrion Lannister không thể ngạc nhiên hơn được nữa, kể cả lúc này nếu Nhà Chinh Phạt Aegon có cưỡi rồng xông vào phòng và tung hứng bánh chanh trên tay. Anh chưa bao giờ nhìn thấy chị mình khóc từ khi còn là những đứa trẻ ở Casterly Rock. Anh ngần ngại bước tới chỗ chị gái. Thông thường người ta nên dỗ dành chị em gái khi thấy họ khóc… nhưng đây là Cersei! Anh ngập ngừng đặt một tay lên vai chị mình.

“Đừng động vào ta,” Cersei nói và quay người đi. Câu nói tưởng như vô hại lại đau hơn bất cứ cái tát nào. Mặt đỏ lên vì đau và giận dữ, Cersei cố thở. “Đừng có nhìn ta, không… không phải trong lúc ta đang thế này… không phải cậu.”

Tyrion lịch sự quay lưng lại. “Tôi không định làm chị sợ. Tôi hứa sẽ không có chuyện gì xảy ra với Myrcella đâu.”

“Nói dối,” Cersei nói. “Ta không phải là một đứa trẻ để cậu dùng những lời hứa suông như vậy dỗ dành. Cậu cũng nói với ta rằng sẽ cứu Jaime nữa. Vậy anh ấy đâu?”

“Ở Riverrun, tôi nghĩ vậy. An toàn dưới sự canh gác cẩn mật, cho đến khi tôi nghĩ ra cách cứu anh ấy.”

Cersei sụt sịt. “Ước gì ta sinh ra là đàn ông. Khi đó ta sẽ chẳng cần ai trong số các ngươi. Và tất cả những chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra. Làm sao Jaime lại để thằng nhóc đó bắt được cơ chứ? Về phần cha, ta rất tin ông ấy, điều này nghe thật ngu ngốc. Nhưng khi ta cần nhất thì ông ấy ở đâu? Ông ấy đang làm gì?”

“Đang gây chiến.”

“Từ phía sau tường thành Harrenhal à?” Cersei nói với vẻ khinh bỉ. “Một cách gây chiến thật lạ lùng. Cứ như là đang lẩn trốn vậy.”

“Vậy thì chị hãy xem lại.”

“Cậu còn muốn gọi đó là gì? Cha ngồi trong một lâu đài, và Robb Stark ngồi trong một lâu đài khác, chẳng ai động tĩnh gì cả.”

“Người này ngồi và người kia cũng ngồi,” Tyrion nói. “Mỗi người đều chờ động tĩnh từ phía bên kia, nhưng con sư tử đang rất điềm tĩnh, sẵn sàng, đang vẫy đuôi chờ đợi, trong khi con nai đang bất động và ruột gan nhũn ra vì sợ hãi.”

“Và cậu chắc chắn rằng cha là con sư tử chứ?”

Tyrion mỉm cười. “Nó ở trên lá cờ của chúng ta mà.”

Ả phớt lờ câu nói đùa của anh. "Đáng lẽ cha nên bị bắt làm tù binh mới phải, Jaime sẽ không bao giờ ngồi yên như thế, ta đảm bảo."

Jaime sẽ liên tục ra đòn chí mạng, tấn công thành Riverrun, và bọn Ngoại Nhân sẽ nắm lấy cơ hội đó. Anh ta không biết kiên nhẫn là gì, giống như chị vậy, bà chị thân yêu. "Không phải ai trong chúng ta cũng dũng cảm như Jaime, nhưng vẫn có những cách khác để giành phần thắng. Harrenhal rất kiên cố và có một vị trí đắc địa."

"Còn Vương Đô thì không, chúng ta đều biết điều đó. Khi cha đang chơi trò sư tử vờn nai với thằng bé nhà Stark thì Renly đã tiến quân trên đường Hoa Hồng. Giờ hắn có thể tới thành phố bất cứ lúc nào!"

"Thành phố sẽ không sụp đổ trong một ngày được. Từ Harrenhal đến đây không mất nhiều thời gian, chỉ cần đi thẳng theo vương lộ. Renly chắc chắn không kịp tháo vòng vây khi cha đánh úp từ phía sau. Đội quân của cha là cái búa, và bức tường thành là cái đe. Một bức tranh thật đáng yêu."

Đôi mắt xanh của Cersei nhìn thẳng vào anh, lo lắng, nhưng khát khao được nghe thêm một lời đảm bảo từ anh. "Nếu Robb Stark tấn công thì sao?"

"Harrenhal ở rất gần dòng Trident, vì thế Roose Bolton không thể đưa người từ phương bắc qua sông để hợp với đội quân của con Sói Trẻ đó. Stark không thể tấn công Vương Đô mà không chiếm Harrenhal trước, và kể cả có sự trợ giúp của Bolton thì hắn cũng không đủ mạnh để làm điều đó." Tyrion nở nụ cười đắc thắng. "Trong khi đó cha vẫn sống dựa vào vùng đất ven sông trù phú, còn chú Stafford của chúng ta đang chiêu mộ tân binh ở thành Rock."

Cersei nhìn anh nghi ngờ. "Sao cậu biết tất cả những điều này? Có phải cha nói cho cậu ý định của ông ấy khi gửi cậu đến đây không?"

"Không, tôi nhìn bản đồ thôi."

Cái nhìn của ả chuyển sang khinh bỉ. "Cậu lại làm ảo thuật với những lời lẽ đó trong cái đầu dị hợm của mình, đúng không Quỷ Lùn?"

Tyrion chán chường. "Chị thân yêu ơi, tôi hỏi chị, nếu chúng ta không chiếm ưu thế thì nhà Stark có cầu hòa với chúng ta không?" Anh rút ra lá thư mà Ser Cleos Frey đã mang về. "Con Sói Trẻ gửi đến chúng ta một số điều khoản, chị xem đi. Những điều khoản không thể chấp nhận được, chắc chắn là vậy, nhưng vẫn là động thái ban đầu. Chị có muốn đọc không?"

"Có chứ." Ả đã quay trở lại là một thái hậu. "Sao cậu lại có chúng? Đáng lẽ những bức thư phải đến tay ta chứ."

"Quân sư dùng để làm gì, nếu không phải để đưa đồ cho chị?" Tyrion đưa lá thư cho Cersei. Má anh vẫn còn tê tê nơi dấu tay Cersei để lại. Cứ để chị ta lột da nửa khuôn mặt của ta, đó chỉ là cái giá thấp phải trả để chị ta đồng ý cuộc hôn nhân với nhà Dornish. Anh sắp đạt được mục đích rồi, anh cảm nhận được điều đó. Và phát hiện ra cả tên gián điệp nữa... hừm, đó chính là quả mận trong chiếc bánh pudding của anh.

BRAN

Vũ Công được mặc giáp bằng len trắng có trang trí phù hiệu hình sói tuyết xám của Nhà Stark, trong khi Bran mặc quần ống túm xám và áo chẽn màu trắng, ống tay áo và cổ áo có pha da lông thú. Trên ngực áo bên trái là ghim gài hình đầu sói màu bạc pha đen bóng loáng. Cậu

thích hình con Mùa Hè hơn là một con sói bạc đeo trên ngực, nhưng Ser Rodrik đã vô cùng cương quyết.

Những bậc đá thấp khiến Vũ Công ngập ngừng một chút. Khi Bran giục con ngựa tiến lên, nó ngoan ngoãn leo lên một cách dễ dàng. Bên ngoài cánh cửa lớn bằng gỗ sồi và sắt, tám dãy bàn chân rời choán hết Đại Sảnh của lâu đài Winterfell, mỗi bên bốn dãy và một lối đi ở giữa. Đàn ông chen vai thích cánh trên những chiếc ghế gài. "Stark!" họ đồng thanh hô to và đứng lên khi Bran cưỡi ngựa đi vào. "Winterfell! Winterfell!"

Cậu đã đủ lớn để hiểu rằng không phải họ thực sự reo hò vì cậu – họ đang mừng ngày mùa, mừng Robb và những chiến thắng của anh ấy, mừng cho cha cậu, ông của cậu và tất cả những người trong gia tộc Stark từ tám nghìn năm trở lại đây. Tuy nhiên, điều đó vẫn khiến cậu phổng mũi vì tự hào. Trong suốt quãng đường cưỡi ngựa lối đi ấy, cậu đã quên mất đôi chân bị gãy của mình. Nhưng khi tới chỗ chiếc bục, trước những con mắt chăm chú của mọi người, Osha và Hodor lại mở khóa chiếc dây và nhấc Bran khỏi lưng Vũ Công, rồi bế cậu tới chiếc ghế cao của cha cậu.

Ser Rodrik ngồi phía bên trái Bran, cô con gái Beth ngồi kế bên ông. Rickon ngồi bên phải cậu, mái tóc bờm xờm màu nâu vàng của thằng bé đã mọc quá dài đến mức cứ cọ vào chiếc áo choàng lông chồn. Thằng bé đã không cho ai cắt tóc nó kể từ khi mẹ cậu rời khỏi lâu đài. Người hầu gái gần đây nhất đã bị Rickon cắn vì cố cắt tóc của cậu nhóc. "Em cũng muốn cưỡi ngựa," cậu nhóc nói khi Hodor dẫn Vũ Công đi. "Em cưỡi ngựa giỏi hơn anh."

"Không đời nào, em im lặng đi," Bran nói với cậu em trai. Ser Rodrik yêu cầu hai người im lặng. Bran lên giọng. Cậu chào đón tất cả mọi người thay mặt anh cậu là Vua Phương Bắc, rồi yêu cầu họ cảm ơn các vị tân thần và cựu thần đã giúp Robb chiến thắng và cho họ mùa màng bội thu. "Mong rằng các vị thần sẽ cho chúng ta gấp trăm lần thế này nữa," cậu kết thúc và nâng chiếc ly bạc có chân của cha cậu lên.

"Gấp trăm lần!" Cốc vại thiếc, cốc bằng đất sét, và những chiếc cốc sừng viền bạc, tất cả cùng chạm vào nhau. Rượu của Bran được chế cho ngọt với mật ong, quế, và đinh hương, nhưng vẫn mạnh hơn loại cậu uống thông thường. Cậu cảm thấy như có những con rắn nóng rẫy nhỏ bằng ngón tay đang quằn quại trong lồng ngực khi nuốt ngụm rượu xuống. Khi Bran đặt được ly rượu xuống bàn cũng là lúc đầu cậu quay cuồng.

"Làm tốt lắm, Bran," Ser Rodrik nói với cậu. "Lãnh chúa Eddard sẽ rất tự hào về cậu." Phía cuối bàn, Maester Luwin gật đầu đồng ý khi những người hầu bắt đầu đem thức ăn lên.

Những loại thức ăn này Bran chưa nhìn thấy bao giờ; hết món này đến món khác được mang ra, nhiều đến nỗi cậu không thể ăn được nhiều hơn hai miếng trên mỗi đĩa. Đồ ăn gồm có thịt bò rừng nướng với tỏi tây, bánh thịt nai với cà rốt, thịt xông khói, nấm, sườn cừu sốt mật ong và đinh hương, thịt vịt viên, lợn rừng sốt tiêu, ngỗng, thịt bồ câu nướng xiên, gà trống thiến, bò hầm lúa mạch và súp hoa quả lạnh. Lãnh chúa Wyman đem từ Cảng White tới hai mươi thùng cá to được bọc trong muối và tảo biển; những con cá ngần, ốc mút, cua ghẹ, trai, sò, cá trích, cá thu, cá hồi, tôm hùm và cá mút đá. Ngoài ra còn có bánh mỳ đen, bánh mật ong, bánh quy yến mạch; củ cải trắng, củ cải đỏ, đậu, bí, hành đỏ, táo nướng, bánh tác dâu, và lê ngâm rượu mạnh. Những chiếc bánh pho mát trắng được đặt trên mỗi bàn ăn bên cạnh muối, và các bình rượu nóng, bia lạnh được chuyển qua chuyển lại trên bàn tiệc.

Các nhạc công của Lãnh chúa Wyman đã chơi rất hay, nhưng tiếng đàn hạc, kèn và vi-ô-lông nhanh chóng chìm nghỉm trong tiếng cười nói rôm rả, âm thanh lách cách của bát đĩa và tiếng gầm gừ của những con chó tranh nhau những mẩu thức ăn thừa trên bàn. Ca sĩ đã hát những bài rất tuyệt, "Cây giáo sắt" và "Những con thuyền cháy," rồi "Chuyện tình con gấu và trinh nữ," nhưng dường như chỉ có Hodor lắng nghe. Anh ta đứng bên cạnh người thổi sáo, hai chân nhảy nhót liên tục.

Tiếng ồn ào chuyển thành một mớ âm thanh thập cẩm và hỗn độn. Ser Rodrik nói chuyện với Maester Luwin về mái tóc xoăn của Beth, trong khi Rickon hét lên vui vẻ với anh em nhà Walder.

Bran không muốn cho hai anh em nhà Frey được ngồi trên bàn cao, nhưng vị học sĩ nói bọn chúng sẽ sớm biết cách cư xử. Robb muốn cưới một cô gái nhà Frey, còn Arya sẽ lấy một ông chú của họ. "Còn lâu chị ấy mới lấy chồng," Bran nói, "Arya thì không bao giờ," nhưng Maester Luwin vẫn tỏ ra cương quyết, vì thế chúng mới ngồi bên cạnh Rickon.

Người phục vụ luôn mang thức ăn ra cho Bran trước, để cậu có thể chọn phần ăn đặc biệt dành cho lãnh chúa. Khi người hầu mang món vịt ra cũng là lúc cậu không thể ăn thêm được nữa. Cậu gật đầu đồng ý mỗi khi họ mang món ăn ra, rồi phẩy tay bảo họ mang đi. Nếu đồ ăn đặc biệt thơm ngon, cậu sẽ chuyển nó qua cho các lãnh chúa ngồi trên bục, một cử chỉ chứng tỏ tình hữu nghị và thiện chí mà Maester Luwin bảo cậu nên làm. Cậu chuyển một chút cá hồi xuống cho vị phu nhân Hornwood đau buồn, món lợn rừng cho hai anh em nhà Umber dữ dội, một đĩa ngỗng hầm quả mọng đến cho Cley Cerwyn, và một con tôm hùm to cho thầy huấn luyện ngựa Joseth, một người không phải lãnh chúa mà cũng chẳng phải khách, nhưng đã chăm lo việc huấn luyện Vũ Công để Bran có thể cưỡi con ngựa đó. Cậu chuyển bánh ngọt cho Hodor và Già Nan nữa, chẳng vì lý do gì nhưng cậu yêu mến họ. Ser Rodrik nhắc cậu chuyển thức ăn cho hai anh em nuôi của mình, vì thế Bran chuyển cho Walder Bé ít củ cải đường luộc và Walder Lớn một ít củ cải dầm bơ.

Ở dưới hàng ghế dài, người của Winterfell ngồi lẫn với dân chúng trong thị trấn mùa đông, những người bạn đến từ các pháo đài lân cận, và các đoàn tùy tùng hộ tống những lãnh chúa khách mời. Một số gương mặt Bran chưa bao giờ nhìn thấy, nhưng cậu biết rõ vài người khác như người thân của chính mình, tuy nhiên dường như tất cả bọn họ đều xa lạ với Bran. Cậu nhìn họ từ xa, như thể cậu vẫn đang ngồi bên cửa sổ trong phòng ngủ trông ra khoảnh sân phía dưới, bao quát mọi thứ nhưng thực ra lại chẳng nhìn gì.

Osha đi dọc các bàn để rót bia. Một gã nhà Leobald Tallhart luồn tay vào váy cô ta và Osha đập bình rượu vào đầu hắn khiến nó vỡ tan tành, điều đó khiến một tràng cười rộ lên. Mikken cũng sờ soạng một phụ nữ khác, nhưng cô ta dường như không thèm để ý. Bran quan sát Farlen bắt con chó cái màu đỏ của anh ta đứng bằng hai chân sau để xin những mẩu xương, và mỉm cười với Già Nan khi bà xé một mẩu bánh nóng với những ngón tay nhăn nheo. Trên bục, Lãnh chúa Wyman đang tấn công một đĩa cá mút đá hấp như thể đó là cả một đội quân hùng hậu vậy. Ser Rodrik đã phải ra lệnh chuẩn bị một chiếc ghế to đặc biệt dành riêng cho ông ta, nhưng ông ta rất hay cười và có giọng cười sang sảng nên Bran nghĩ cậu khá mến vị lãnh chúa này. Phu nhân Hornwood uể oải tội nghiệp ngồi bên cạnh ông ta, trông bà ấy như đeo một chiếc mặt nạ bằng đá khi chỉ gẩy đĩa thức ăn với vẻ mệt mỏi bơ phờ. Ở đầu kia của chiếc bàn cao, Hothen và Mors đang thi uống rượu, họ chạm những chiếc cốc sừng vào nhau mạnh như thể các hiệp sĩ thi đấu trên lưng ngựa vậy.

Ở đây nóng nực và ồn ào quá, bọn họ đều say xỉn hết rồi. Bran cảm thấy ngứa ngáy bên trong bộ y phục bằng len màu trắng xám, bỗng nhiên cậu muốn được ở bất cứ nơi nào khác, trừ nơi này. Rừng thiêng lúc này rất lạnh lẽo. Hơi nước bốc lên từ mặt hồ nước nóng, và những chiếc lá đỏ của cây cây đước đang rung lên xào xạc. Mùi vị đó còn rõ ràng hơn những mùi xung quanh đây. Và những người anh em sói tuyết của mình sẽ hú vang khi trăng lên.

"Bran?" Ser Rodrik nói. "Cậu không ăn gì cả."

Giấc mơ ấy sống động đến mức trong phút chốc Bran không biết mình đang ở đâu. "Ta sẽ ăn sau," cậu nói. "Bụng ta no sắp vỡ đến nơi rồi."

Bộ râu trắng của vị hiệp sĩ già nhuốm màu hồng vì dính rượu. "Cậu làm tốt lắm, Bran. Ở đây hôm nay, và cả những buổi họp nữa. Rồi một ngày cậu sẽ trở thành một lãnh chúa tốt, tôi nghĩ

vậy."

Mình muốn trở thành hiệp sĩ. Bran uống một ngụm rượu mật ong nữa từ chiếc ly của cha, ơn trời cậu có thứ gì đó để nắm trong tay. Hình đầu con sói tuyết gầm gừ giống y như thật được khắc trên thành ly. Cậu cảm nhận được cái mõm bạc của nó đang nhô lên trong lòng bàn tay cậu, và Bran nhớ lại lần cuối cùng cha cậu uống rượu bằng chiếc ly này.

Đó là vào đêm tiệc chào mừng khi vua Robert đem theo cả triều đình tới Winterfell. Lúc đó mùa hè vẫn còn đang ngự trị. Cha mẹ cậu đã chia sẻ chiếc bục này với Robert và hoàng, cùng với em trai của bà ta bên cạnh. Chú Benjen mặc đồ đen từ đầu đến chân cũng có mặt ở đó. Bran và các anh chị em ngồi với các con của nhà vua, Joffrey, Tommen và công chúa Myrcella, người cả buổi ngồi nhìn Robb với ánh mắt ngưỡng mộ. Arya làm mặt hề khi không có ai để ý; Sansa chăm chú lắng nghe khi nhạc công của nhà vua hát khúc ca ca ngợi tinh thần thượng võ, và Rickon thì liên tục hỏi tại sao Jon không ở đó với bọn họ. "Bởi vì anh ấy là con hoang," Bran cuối cùng cũng phải thì thầm với cậu nhóc như vậy.

Giờ họ đi hết rồi, cứ như thể một vị thần tàn bạo đã thò bàn tay vĩ đại xuống và quét tất cả đi. Các chị gái bị bắt giữ, Jon đến Tường Thành, Robb và mẹ ra chiến trường, vua Robbert và cha nằm dưới mồ, và có lẽ cả chú Benjen nữa...

Ngay cả dưới hàng ghế dài kia cũng có nhiều người mới. Jorry đã chết, và bác Tom Bự, Porther, Alyn, Desmond, Hullen người từng là thầy huấn luyện ngựa, và Harwin con trai ông ta cũng vậy... tất cả những người đi về phương nam trong chuyến đó với cha cậu, ngay cả Septa Mordane và Vayon Poole nữa. Những người còn lại ra chiến trường với Robb chắc cũng sớm hy sinh thôi, theo những gì Bran biết. Cậu cũng yêu quý Hayhead, Poxy Tym, Skittrick và những người mới khác, nhưng cậu thực sự nhớ những người bạn cũ.

Cậu đưa mắt nhìn tất cả những khuôn mặt hạnh phúc và buồn đau, và tự hỏi ai sẽ là người vắng mặt vào năm sau, rồi năm sau nữa. Đáng ra cậu đã khóc òa lên, nhưng cậu không thể. Cậu là người nhà Stark vùng Winterfell, là con trai của cha và là người kế thừa của anh cậu, và sắp sửa là một người đàn ông trưởng thành rồi.

Ở cuối sảnh, những cánh cửa bật mở khiến làn gió lạnh ùa vào thổi bùng những ngọn đuốc lên trong chốc lát. Alebelly dẫn hai người khách mới vào bữa tiệc. "Tiểu thư Meera thuộc gia tộc Reed," người lính gác cổng mập mạp hô vang thông báo. "Cùng với em trai là Jojen, đến từ lâu đài Greywater Watch."

Mọi người rời mắt khỏi những ly rượu và bàn ăn để nhìn hai người mới đến. Bran nghe thấy Walder Bé thì thầm với Walder Lớn bên cạnh. "Bọn ăn thịt ếch." Ser Rodrik trèo xuống ghế. "Chào mừng các bạn, hãy vào đây và chung vui trong bữa tiệc ngày mùa này." Người phục vụ vội vã nối thêm chiếc bàn cao trên bục, đặt thêm bàn và ghế.

"Ai vậy?" Rickon hỏi.

"Người bùn," Walder Bé trả lời với vẻ khinh khỉnh. "Bọn chúng là kẻ cắp và những con quạ, răng chúng màu xanh vì ăn thịt ếch."

Maester Luwin cúi người đằng sau ghế của Bran để thì thầm vào tai cậu. "Con phải chào đón những người này nhiệt tình vào. Ta không nghĩ là sẽ gặp họ ở đây, mặc dù… con biết họ là ai rồi chứ?"

Bran gật đầu. "Những người ẩn dật. Đến từ vùng Neck."

"Howland Reed là bạn tốt của cha cậu," Ser Rodrik nói. "Hai đứa trẻ này là con ông ấy, có vẻ như vậy."

Khi hai người mới đi lên dọc căn sảnh, Bran nhìn thấy một người đúng là một cô gái, mặc dù nếu nhìn trang phục thì cậu sẽ không thể nào nhận ra. Cô ta mặc quần ống túm bằng da lông cừu mềm và áo choàng giáp không tay với những vảy cá bằng đồng. Mặc dù xấp xỉ tuổi Robb nhưng cô gái trông mảnh khảnh như một cậu bé, với mái tóc nâu dài buộc túm lại sau đầu và ngực chỉ nhô lên một chút xíu. Một chiếc lưới dệt được đeo lủng lẳng bên hông, con dao bằng đồng dài đeo ở bên kia; dưới cánh tay cô là chiếc mũ giáp lớn bằng đồng đã cũ và lấm chấm gỉ sét; một chiếc chĩa đâm ếch và cái khiên tròn bằng da được cô gái đeo sau lưng.

Em trai của cô ta ít hơn vài tuổi và chẳng đem theo vũ khí gì. Tất cả trang phục của cậu ta đều có màu xanh lá, ngay cả chiếc bốt da cũng vậy, và khi cậu bé tới gần, Bran nhận thấy đôi mắt cậu ta có màu rêu, và hàm răng cũng trắng giống như của những người khác. Cả hai đứa trẻ nhà Reed đều gầy nhỏ, mảnh mai như những thanh kiếm và không cao hơn Bran là bao. Họ quỳ một gối xuống bên dưới chiếc bục.

“Lãnh chúa Stark,” cô gái nói. “Thời gian đã trôi qua hàng trăm, hàng nghìn năm kể từ khi những người dân của chúng tôi thề sẽ trung thành với Vua Phương Bắc. Lãnh chúa cha tôi cử chúng tôi đến đây để tuyên bố điều đó một lần nữa, trước mặt tất cả mọi người.”

Cô ấy đang nhìn mình, Bran nhận thấy điều đó. Vì vậy cậu phải trả lời. “Anh trai Robb của ta đang tham chiến ở phương nam,” cậu nói, “nhưng các người có thể nói những lời đó với ta, nếu muốn.”

“Greywater nguyện sẽ trung thành tuyệt đối với Winterfell,” hai đứa trẻ đồng thanh nói. “Đất đai, lòng nhiệt thành và mùa màng chúng tôi đều dâng cho người, thưa lãnh chúa. Gươm, giáo và cung tên của chúng tôi cũng sẵn sàng đợi lệnh của ngài. Hãy thương xót những kẻ yếu, giúp đỡ những người không nơi nương tựa, và đem lại công bằng cho chúng tôi, chúng tôi sẽ không bao giờ khiến ngài thất vọng.”

“Tôi thề có đất và nước,” cậu bé mặc đồ xanh nói.

“Tôi thề với sắt và đồng,” chị cậu ta nói.

“Chúng tôi thề bằng lửa và băng,” họ đồng thanh kết thúc.

Bran nghĩ cách để đối đáp. Cậu có cần phải thề cái gì đó để đáp lại họ không? Cậu chưa từng được dạy về lời tuyên thệ đó của họ. “Chúc các người có những mùa đông ngắn và những mùa hè với mùa màng bội thu,” cậu nói. Một câu chúc an toàn để nói vào lúc này. “Đứng lên đi. Ta là Brandon Stark.”

Meera đứng lên và giúp cậu em trai đứng dậy. Cậu nhóc cứ nhìn Bran chăm chăm. “Chúng tôi đem quà đến, có cá, ếch và thịt gà,” cậu ta nói.

“Ta cảm ơn.” Bran tự hỏi không biết cậu có phải ăn một con ếch để tỏ ra lịch sự hay không. “Mời hai người dùng thịt và rượu mật ong của Winterfell.” Cậu cố nhớ lại những bài học mà cậu đã được dạy về những người ẩn dật, những kẻ sống trong đầm lầy vùng Neck và hầu như chẳng bao giờ rời vùng đất ngập nước của mình. Họ là những người dân nghèo làm nghề đánh cá và bắt ếch, họ sống trong những ngôi nhà tranh lợp rạ hoặc đám sậy đan vào nhau ở trên hòn đảo trôi nổi sâu trong những đầm lầy kín mít. Người ta nói họ hèn nhát, đánh nhau bằng vũ khí độc và thích lẩn tránh hơn là đối mặt với kẻ thù trên chiến trận. Tuy nhiên, Howland Reed vẫn là một trong những người bạn trung thành nhất của cha cậu trong cuộc chiến giành ngôi của vua Robert, trước khi Bran ra đời.

Cậu bé Jojen tò mò nhìn quanh khi ngồi xuống ghế. “Những con sói tuyết đâu?”

“Ở trong rừng thiêng,” Rickon trả lời. “Xù hư lắm.”

“Em trai tôi rất muốn được nhìn thấy chúng,” cô gái nói.

Walder Bé nói to. “Tốt nhất là cậu ta nên tránh mấy con sói, nếu không chúng sẽ đớp của cậu ta vài miếng thịt đấy.”

“Nếu ta ở đó thì chúng sẽ không cắn.” Bran rất vui vì họ muốn xem mấy con sói. “Mùa Hè chắc chắn sẽ không cắn, và nó sẽ cản không cho Lông Xù làm vậy.” Cậu thấy tò mò về những người sống trong bùn lầy này. Cậu không nhớ đã gặp người nào như vậy chưa. Cha cậu từng gửi thư cho lãnh chúa của Greywater suốt nhiều năm, nhưng chưa một người ẩn dật nào xuất hiện tại Winterfell. Cậu rất muốn nói chuyện với họ nhiều hơn, nhưng Đại Sảnh quá ồn ào nên rất khó nghe thấy tiếng của người nào không ngồi ngay bên cạnh.

Ser Rodrik ngồi ngay bên cạnh Bran. “Họ ăn ếch thật à?” Cậu hỏi vị hiệp sĩ già.

“Đúng vậy,” Ser Rodrik nói. “Ếch, cá, thằn lằn sư, và tất cả các loại chim.”

Có lẽ họ không có cừu và lâu đài, Bran nghĩ. Cậu yêu cầu người phục vụ mang thịt cừu với một dẻ thịt bò rừng, cùng món thịt bò và lúa mạch hầm lên bàn ăn của họ. Dường như họ rất thích những món đó. Cô gái bắt gặp ánh mắt Bran đang nhìn mình và mỉm cười. Bran đỏ mặt quay đi chỗ khác.

Một lúc lâu sau đó, sau khi tất cả món bánh tráng miệng đã được mang ra và kết thúc bằng rượu mùa hè, thức ăn dọn sạch đi và bàn ghế được kéo vào sát tường để dành chỗ cho buổi khiêu vũ. Khi giai điệu trở nên hoang dã hơn thì tiếng trống nhập cuộc, và Hother Umber lôi ra một chiếc tù và chiến cong vút, có viền bạc ở đầu. Khi ca sĩ hát đến bài “Đêm đen kết thúc”, đoạn các anh em trong Đội Tuần Đêm lên phương bắc gặp bọn Ngoại Nhân trong cuộc chiến sinh tử lúc bình minh, ông ta thổi tù và khiến lũ chó đồng thanh sủa vang.

Hai người đàn ông Nhà Glover bắt đầu hòa vào tiếng kèn và đàn hạc. Mors Umber là người đầu tiên đứng dậy. Ông túm lấy một cô hầu gái đi ngang qua và gạt hũ rượu trên tay cô ta xuống đất. Giữa đống lộn xộn của những khúc xương và mẩu bánh mỳ trên nền gạch, ông ta xoay cô gái, rồi ném cô lên không trung. Cô hầu gái đỏ mặt cười ré lên khi váy bị hất tung.

Những người khác nhanh chóng tham gia cuộc vui. Hodor bắt đầu tự nhảy một mình, trong khi lãnh chúa Wyman mời cô bé Beth Cassel nhảy cùng. Mặc dù có thân hình đồ sộ nhưng ông ta di chuyển rất duyên dáng. Khi ông ta mệt, Cley Cerwyn thay ông nhảy với cô bé. Ser Rodrik tiến tới chỗ phu nhân Hornwood, nhưng bà khước từ và xin phép ra về. Bran ngồi xem một lúc khá lâu, đủ để giữ phép lịch sự, sau đó cậu gọi Hodor. Cậu thấy nóng bức, mệt mỏi và mặt đỏ bừng vì rượu, hơn nữa buổi khiêu vũ khiến cậu thấy buồn. Lại là một việc nữa cậu không bao giờ làm được. “Chúng ta đi thôi.”

“Hodor,” Hodor trả lời rồi quỳ xuống. Maester Luwin và Hayhead nhấc cậu đặt vào chiếc giỏ. Dân chúng thành Winterfell đã chứng kiến cảnh tượng này hàng trăm lần, nhưng chắc chắn các vị khách sẽ cảm thấy rất kỳ cục, vài người trong số họ thậm chí tò mò nhiều hơn là lịch sự. Bran cảm thấy những cái nhìn chằm chằm xoáy vào mình.

Họ đi vòng ra phía sau thay vì đi dọc căn sảnh, Bran cúi đầu khi họ đi qua cánh cửa. Trong hành lang tối mờ bên ngoài Đại Sảnh, họ nhìn thấy Joseth, người huấn luyện ngựa đang có một trò vui khác. Ông ta đang vui vẻ với một phụ nữ mà Bran không quen biết bên bức tường, váy cô ta được vén lên ngang eo. Cô ta đang rúc rích cười cho đến khi Hodor đứng lại để nhìn. Và cô ta hét lên. “Kệ họ đi, Hodor,” Bran nói. “Đưa ta về phòng ngủ.”

Hodor đưa cậu lên những bậc thang uốn khúc quanh co để về tháp của cậu, rồi quỳ xuống bên những thanh bám bằng sắt mà Mikken đã đóng vào tường. Bran sử dụng những thanh bám này để tự lên giường, rồi Hodor tháo giày và cởi quần giúp cậu. “Giờ anh có thể trở lại bữa tiệc,

nhưng nhớ đừng làm phiền Joseth và người phụ nữ đó," Bran nói.

"Hodor," Hodor trả lời và lúc lắc cái đầu.

Khi thổi tắt cây nến bên cạnh giường, bóng tối bao trùm lấy cậu như một tấm chăn mềm maiquen thuộc. Tiếng nhạc văng vẳng vọng lại qua ô cửa sổ chớp trong phòng.

Đột nhiên cậu nhớ lại một điều cha cậu từng nói khi cậu còn bé xíu. Cậu đã hỏi Lãnh chúa Eddard rằng có phải Ngự Lâm Quân thực sự là những hiệp sĩ giỏi nhất trong Bảy Phụ Quốc hay không. "Giờ thì không," ông trả lời, "nhưng họ đã từng là tấm gương sáng chói và tuyệt diệu trên thế giới."

"Vậy có ai giỏi nhất trong số đó không?"

"Hiệp sĩ giỏi nhất ta từng gặp là Ser Arthur Dayne, ông ta chiến đấu với một thanh kiếm tên là Rạng Đông, được rèn bằng sức nóng của một ngôi sao rơi từ trên trời xuống đất. Người ta gọi ông là Kiếm Sĩ Sao Mai, và nếu không nhờ có Howland Reed thì ông ta đã giết cha rồi." Lúc ấy cha có vẻ rất buồn và ông không nói thêm gì nữa. Bran ước gì cậu đã hỏi cha kỹ hơn về điều đó.

Bran chìm vào giấc ngủ khi trong tâm trí đầy những hình ảnh hiệp sĩ với bộ giáp sáng loáng, chiến đấu bằng thanh kiếm sáng như sao lửa, nhưng rồi giấc mơ tới và cậu lại đang ở trong rừng thiêng. Mùi của thức ăn từ nhà bếp và Đại Sảnh quá nồng khiến cậu cảm giác như mình còn chưa rời bữa tiệc. Cậu đang lảng vảng dưới những cái cây với em trai mình bên cạnh. Đêm nay thật sống động với tiếng hò hét của loài người trong cuộc chơi của họ. Âm thanh đó khiến cậu bồn chồn không yên, và cậu muốn được đi săn.

Tiếng rung leng keng của sắt khiến tai cậu dựng đứng lên. Em cậu cũng nghe thấy âm thanh đó. Cả hai cùng băng qua những bụi cây thấp về phía có tiếng động phát ra. Phóng qua mặt nước tĩnh lặng dưới chân một cây cổ thụ trắng, cậu ngửi thấy mùi của một người lạ, mùi con người lẫn với mùi da, đất và sắt.

Những kẻ xâm lăng mới đi được vài thước vào khu rừng thì cậu xuất hiện trước mặt bọn chúng: một phụ nữ và một chàng trai trẻ; họ không biểu lộ một chút sợ hãi nào, cho dù cậu có nhe bộ nanh trắng ra. Em cậu gầm gừ trong cổ họng, nhưng họ cũng không chịu chạy.

"Chúng đến kìa," người phụ nữ nói. Meera, một phần trong cậu thầm thì cái tên đó, một chút ý thức của cậu bé đi lạc trong giấc mơ sói. "Em có biết là chúng to như thế này không?"

"Chúng sẽ còn to hơn nữa khi hoàn toàn trưởng thành," chàng trai trẻ nói và nhìn họ với đôi mắt to màu xanh lá, và không có một chút sợ hãi nào. "Con màu đen đang đầy sợ hãi và thịnh nộ, nhưng con màu xám thì rất mạnh... mạnh hơn nó tưởng... chị có cảm nhận được không, chị gái?"

"Không," cô ta nói và đặt một tay lên chuôi con dao dài màu nâu mà cô ta đeo. "Đi cẩn thận, Jojen."

"Nó sẽ không cắn em đâu. Hôm nay không phải ngày em chết." Chàng trai đi về phía họ, bình thản đưa tay chạm vào mõm cậu, cái chạm nhẹ như cơn gió mùa hè. Nhưng ngay khi chạm vào những ngón tay đó, khu rừng tan biến và mặt đất biến thành khói dưới chân cậu, tất cả bị cuốn đi, rồi cậu xoay tròn và rơi, rơi, rơi mãi...

CATELYN

Nằm trên bãi cỏ, Catelyn mơ thấy Bran vẫn còn nguyên vẹn, Arya và Sansa đang nắm tay nhau, còn Rickon vẫn là một thằng bé đang bú mẹ. Robb, khi đó chưa làm vua, đang chơi với một thanh kiếm gỗ, và khi lũ trẻ đã say ngủ, bà thấy Ned đang nằm trên giường với nụ cười trên môi.

Nhưng giấc mơ ngọt ngào sớm tan biến. Bình minh thật độc ác, và ánh sáng như một nhát dao. Bà thức giấc, ê ẩm khắp toàn thân, cô độc và mệt mỏi; mệt mỏi vì cưỡi ngựa, mệt mỏi vì đau đớn, và mệt mỏi vì trách nhiệm. Ta muốn khóc, bà nghĩ. Ta muốn được an ủi. Ta đã quá mệt mỏi bởi phải gồng mình tỏ ra mạnh mẽ. Ta muốn là kẻ ngốc nghếch và được sợ hãi dù chỉ một lần. Chỉ trong một khoảnh khắc, chỉ… một ngày… một giờ… thôi.

Bên ngoài căn lều, mọi người bắt đầu thức giấc. Bà nghe thấy tiếng phì phò của bầy ngựa, Shadd đang cằn nhằn vì đau lưng, Ser Wendel đang tìm chiếc cung của mình. Catelyn chỉ ước sao tất cả bọn họ biến đi hết. Họ là những người tốt và trung thành, nhưng bà đã chán ngán tất cả bọn họ rồi. Giờ điều bà mong ngóng nhất là những đứa con. Nằm trên giường, bà tự hứa với chính mình rằng sẽ có một ngày, một ngày bà tự cho phép mình được yếu đuối.

Nhưng không phải là hôm nay. Không thể là ngày hôm nay.

Ngón tay bà dường như vụng về lóng ngóng hơn thường lệ khi bà loay hoay mặc quần áo. Bà tự nhủ mình nên thấy may mắn khi còn có thể sử dụng được đôi tay. Con dao ngày đó làm từ loại thép Valyria, và thép Valyria thì cắt rất sâu và rất ngọt. Vết sẹo nhắc bà nhớ lại điều đó.

Bên ngoài Shadd đang cho yến mạch vào một chiếc nồi, trong khi Ser Wendel Manderly đang ngồi buộc lại dây cung. “Phu nhân,” ông lên tiếng khi Catelyn bước ra. “Trên đồng cỏ này có nhiều chim. Bà có muốn dùng bữa sáng bằng món thịt chim quay không?”

“Ta nghĩ cháo yến mạch và bánh mỳ là đủ… cho tất cả chúng ta rồi. Chúng ta còn nhiều dặm đường cần phải vượt qua, Ser Wendel ạ.”

“Xin theo ý phu nhân”. Khuôn mặt vị hiệp sĩ lộ rõ vẻ thất vọng, đầu bộ ria quặp của ông ta giật giật. “Cháo yến mạch và bánh mỳ, còn gì tốt hơn chứ?”

Ông ta là một trong những người đàn ông béo nhất mà Catelyn từng biết, nhưng dù có yêu thức ăn đến mấy thì ông ta vẫn quý trọng danh dự của mình hơn.

“Tôi tìm thấy một ít cây tầm ma và đã pha trà,” Shadd thông báo. “Phu nhân muốn dùng một tách chứ?”

“Có, cảm ơn anh.”

Bà nâng chén trà lên bằng đôi tay có sẹo và thổi cho nguội trà. Shadd là một người nhà Winterfell. Robb đã cử hai mươi người lính giỏi nhất để đưa bà đến gặp Renly an toàn. Cậu cũng cử năm vị lãnh chúa tháp tùng, những cái tên và tước danh cao quý làm tăng thêm tính trọng đại cho sứ mệnh của bà. Khi họ đi về phía nam, rời xa khỏi thị trấn và pháo đài, không ít lần họ đã gặp những nhóm lính mặc áo giáp, và thoáng thấy những đám khói bốc lên từ chân trời phía đông, nhưng chưa lần nào họ bị quấy nhiễu. Họ không thể trở thành mối đe dọa với bất cứ ai, nhưng cũng có đủ số người để không là một con mồi dễ bắt nạt. Một khi qua được Xoáy Nước Đen, những điều tồi tệ nhất sẽ bị bỏ lại phía sau. Trong bốn ngày qua, họ chưa gặp dấu vết nào của chiến tranh.

Catelyn không hề muốn cuộc hành trình này. Và bà cũng đã nói với Robb như vậy, khi còn ở

Riverrun. “Lần cuối khi mẹ nhìn thấy Renly, nó còn là một cậu bé không lơn hơn Bran bao nhiêu. Mẹ không quen biết nó. Hãy cử người khác. Chỗ của mẹ là ở đây với ông ngoại con, trong suốt quãng thời gian còn lại của ông ấy.”

Con trai bà nhìn bà không mấy vui vẻ. “Không còn người nào khác. Con không thể tự đi. Ông con đã quá yếu rồi. Hiệp sĩ Cá Đen là đôi tai và đôi mắt của con, con sẽ không để mất ông ấy. Em trai mẹ và con cần phải cố thủ tại Riverrun từ đây chúng con sẽ khởi hành đến…”

“Khởi hành?” Chưa ai nói một lời về chuyện khởi hành với bà.

“Con không thể ngồi tại Riverrun chờ hòa bình đến. Việc đó khiến con như thể sợ hãi không dám đứng trên chiến trường vậy. Khi không có cuộc chiến nào để quyết đấu, những người đàn ông bắt đầu nghĩ đến tổ ấm và lo gặt hái, cha con đã nói như vậy. Thậm chí là cả những người ở phương bắc của con cũng đang không yên.”

Những người ở phương bắc của con, bà nghĩ. Nó bắt đầu nói chuyện như một vị vua. “Chưa ai từng chết vì sự bồn chồn, nhưng tính hấp tấp lại là một vấn đề khác. Chúng ta đã gieo hạt, giờ hãy để chúng lớn đã.”

Robb bướng bỉnh lắc đầu. “Tất cả những gì chúng ta đã làm là ném hạt giống vào gió. Nếu như cô em gái Lysa của mẹ đang trên đường đến đây trợ giúp, thì hẳn chúng ta đã nghe ngóng được tin tức gì rồi. Bao nhiêu chim đưa thư đã được gửi đến Eyrie rồi hả mẹ, bốn con? Con cũng muốn hòa bình, nhưng tại sao người nhà Lannister phải cho con thứ gì đó nếu con cứ ngồi đây trong khi quân đội của con hao dần đi như tuyết giữa mùa hè?”

“Và vì không muốn bị coi là kẻ hèn nhát, nên con sẽ nhảy theo điệu nhạc của Lãnh chúa Tywin?” bà đáp trả. “Ông ta muốn con chiến đấu tại lâu đài Harrenhal, nếu không con cứ hỏi cậu Brynden xem…”

“Con chưa nói gì về Harrenhal,” Robb nói. “Và giờ, phiền mẹ tới chỗ Renly giùm con, hay con sẽ phải cử Greatjon đây?”

Ký ức đem đến một nụ cười thoảng qua trên khuôn mặt bà. Một mánh khóe như vậy lại do một cậu bé mười lăm tuổi nghĩ ra. Robb hiểu rằng thật không thích hợp nếu để một người như Greatjon Umber ứng phó với Renly Baratheon, và cậu cũng biết rằng mẹ mình hiểu rõ điều đó. Bà có thể làm gì ngoài việc chấp thuận và cầu nguyện người cha thân thương sẽ còn sống cho tới lúc bà quay về? Nếu Lãnh chúa Hoster còn khỏe mạnh, bà biết chắc chắn ông sẽ đích thân đi. Tuy nhiên, thời khắc chia tay thật sự rất khó khăn. Ông ấy còn không tỉnh táo khi bà đến nói lời tạm biệt. “Minisa,” ông gọi bà, “lũ trẻ đâu rồi? Cat bé bỏng của ta, Lysa đáng yêu của ta…” Catelyn hôn lên trán cha và nói rằng các con ông đều đang mạnh khỏe. “Hãy đợi con về”, bà nói khi ngài nhắm mắt lại. “Con đã đợi cha biết bao nhiêu lần. Giờ cha phải đợi con.”

Số phận cứ đưa ta đến phương nam hết lần này đến lần khác, Catelyn thầm nghĩ khi bà nhấm nháp một ngụm trà đắng chát, khi nào thì ta sẽ được đi về hướng bắc, ngôi nhà của ta đây. Bà đã viết cho Bran và Rickon, đêm cuối khi ở Riverrun. Mẹ sẽ không quên các con, các con yêu quý của mẹ, các con phải tin như vậy. Chỉ là hiện giờ anh trai các con đang cần mẹ hơn.

“Chúng ta sẽ tới Mander trong hôm nay, thưa phu nhân”, Ser Wendel thông báo khi Shadd múc cháo ra. “Nếu lời họ nói là sự thật thì nơi ở của vua Renly không còn cách bao xa nữa.”

Ta sẽ nói gì đây khi gặp được hắn? Rằng con trai ta không coi hắn là một vị vua? Bà không mong đợi gì ở cuộc gặp gỡ này. Họ cần thêm bạn, chứ không phải thêm thù, nhưng Robb sẽ không bao giờ quỳ gối trước người mà nó cho rằng không có tư cách ngồi lên ngôi vua.

Bát cháo của bà đã hết nhẵn mà bà không nhớ nổi mùi vị của nó như thế nào. Bà đặt chiếc

bát sang một bên. “Đến lúc lên đường rồi”. Sớm gặp và nói chuyện với Renly bao nhiêu, bà càng sớm được trở về nhà bấy nhiêu. Bà là người đầu tiên lên ngựa, và dẫn theo đoàn người phía sau. Hal Mollen đi song song với bà, mang theo ngọn cờ của nhà Stark, hình ảnh một con sói xám trên nền tuyết trắng.

***

Họ còn cách trang trại của Renly nửa ngày đường. Robin Flint đi lên trước do thám, và anh ta phi ngựa trở lại báo rằng có một cặp mắt đang dõi theo họ từ trên mái chiếc cối xay gió ở đằng xa. Khi đoàn của Catelyn tới chiếc cối xay, người đó đã đi mất. Họ tiếp tục tiến lên, chưa đầy một dặm thì nhóm tiên phong của Renly đã đến trước mặt, hai mươi người trong bộ áo giáp sắt, dẫn đầu bởi một hiệp sĩ già cả với những con chim giẻ cùi đậu trên áo choàng.

Khi nhìn thấy ngọn cờ, ông ta phi ngựa tới chỗ Catelyn. “Thưa phu nhân,” ông ta nói to, “tôi là Ser Colen của Greenpools, vui lòng được tiếp đón bà. Vùng đất bà đang đi là khu vực rất nguy hiểm.”

“Chúng ta có việc khẩn,” Catelyn trả lời. “Ta đến đây với tư cách là đại sứ cho con trai của ta, Robb Stark, Vua Phương Bắc, để đàm phán với Renly Baratheon, Vua Phương Nam”.

“Vua Renly là người đã được trao vương miện và được xức dầu thánh phong là vua của Bảy Phụ Quốc, thưa phu nhân,” Ser Colen trả lời nhã nhặn. “Nhà vua đang đóng trại cùng quân đội ở gần thành Bitterbridge, nơi con đường Hoa Hồng cắt qua Mander. Sẽ là vinh dự cho tôi nếu tôi được phép hộ tống phu nhân đến gặp nhà vua.” Vị hiệp sĩ giơ bàn tay giáp sắt lên, người của ông ta đi thành hai hàng dọc hai bên Catelyn và cận vệ của bà. Hộ tống hay là bắt giữ đây? bà tự hỏi. Catelyn không thể làm gì khác ngoài đặt niềm tin vào danh dự của Ser Colen và Lãnh chúa Renly.

Họ nhìn thấy khói lửa trại bốc lên khi vẫn còn một giờ đường cách dòng sông. Âm thanh từ trại lính vang qua những cánh đồng, trang trại, và thảo nguyên, phảng phất như tiếng thì thầm của biển khơi xa, nhưng càng đến gần âm thanh càng lớn. Khi nhìn thấy dòng sông Mander đục ngầu lấp loáng dưới ánh mặt trời, họ đã có thể nghe rõ tiếng nói của những người đàn ông, tiếng loảng xoảng của sắt thép, và tiếng hí của lũ ngựa. Tuy vậy, những tiếng ồn và cột khói ấy không giúp họ chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với đạo quân.

Khói từ hàng ngàn bếp lửa bốc lên không trung tạo thành một màn sương mỏng. Từng dãy ngựa xếp hàng trải dài hàng dặm. Một cánh rừng rõ ràng đã bị đốn để làm cọc cho các ngọn cờ. Các công cụ vây phá tường thành được xếp đầy bên đường Hoa Hồng, các loại máy bắn đá và xe phá thành gắn bánh xe còn cao hơn cả một người ngồi trên ngựa. Đầu những ngọn giáo đỏ rực dưới ánh nắng như nhuốm máu; trong khi đó, lều trại của các hiệp sĩ và lãnh chúa được dựng trên đồng cỏ trông như những cây nấm mịn màng. Bà nhìn thấy những người đàn ông cầm giáo mác và cầm kiếm, vài người đội mũ và mặc áo giáp sắt, mấy ả điếm đang cố tỏ ra quyến rũ, các cung thủ đang gài tên, những người đánh xe trên xe ngựa, nông dân lùa lợn vào chuồng, các em bé đưa tin, cận vệ đang mài kiếm, các hiệp sĩ cưỡi ngựa, người giữ ngựa đang dắt những con chiến mã nóng nảy. “Đám người này thật đáng sợ”, Ser Wendel Manderly quan sát khi họ đi qua một nhịp cầu đá cổ xưa, mà cái tên tòa thành Bitterbridge bắt nguồn từ cây cầu đó.

“Đúng vậy”, Catelyn đồng ý.

Dường như mọi hiệp sĩ của phương nam đều tề tựu dưới trướng Renly. Bông hồng vàng của Highgarden được thấy ở khắp nơi: chúng được thêu trên ngực phải của lính trận và người hầu, bay phấp phới trên các lá cờ lụa màu xanh lá treo trên ngọn giáo và thương, được sơn trên các tấm khiên treo bên ngoài nhà lều của anh em, họ hàng, chú bác nhà Tyrell. Ngoài ra, Catelyn còn nhìn thấy biểu tượng cáo và hoa của Nhà Florent, những quả táo xanh đỏ của Nhà

Fossaway, người thợ săn đang sải bước của Lãnh chúa Tarly, lá sồi của Nhà Oakheart, chim sếu của Nhà Crane, một đàn bướm đen và cam của Nhà Mullendores.

Bên kia dòng Mander, các lãnh chúa vùng Stormlands đã giương cao cờ hiệu – rằng các chư hầu của Renly thề sẽ trung thành với Nhà Baratheon và lâu đài Storm's End. Catelyn nhận ra những con chim sơn ca trên cờ hiệu của Bryce Caron, cờ hiệu mang hình lông chim của nhà Penrose, rùa biển của Lãnh Chúa Estermont – một con vật màu xanh lá trên nền xanh lá. Nhưng ngoài những gia huy mà bà biết còn có vô vàn các biểu tượng xa lạ khác đối với bà, những biểu tượng trên cờ hiệu của các tiểu lãnh chúa, các hiệp sĩ và kỵ binh tự do, những người đến vùng đất này để tôn Renly thành một vị vua.

Cờ hiệu của Renly bay cao hơn tất cả. Từ đỉnh tòa tháp cao nhất, trên chiếc cột vĩ đại bằng gỗ sồi bọc da có bánh xe lăn là lá cờ chiến to nhất mà Catelyn từng thấy – một tấm vải đủ to để làm thảm trải cho hàng chục căn phòng lớn; một tấm vải màu vàng óng ánh với con hươu đực đội vương miện màu đen, biểu tượng của nhà Baratheon – ngọn cờ vươn lên cao vút và kiêu hãnh.

"Thưa phu nhân, bà có nghe thấy âm thanh đó không?" Hallis Mollen thúc ngựa đến bên bà và hỏi. "Đó là gì vậy nhỉ?"

Bà lắng tai nghe. Tiếng hò hét, tiếng ngựa hí vang, tiếng va chạm của thép, và … "Tiếng hò reo." Bà trả lời. Họ vừa leo lên một đỉnh đồi thoải tới chỗ một dãy các căn lều màu sáng trên đỉnh đồi. Khi đi ngang qua đó, đám người mỗi lúc một đông hơn, những âm thanh cũng lớn hơn. Rồi bà nhìn thấy…

Bên dưới những bức tường thành làm bằng gỗ và đá của một lâu đài nhỏ, một cuộc hỗn chiến đang diễn ra.

Cánh đồng đã được dọn sạch, hiện ra trước mặt họ là rào chắn, một đám đông khán giả và hàng rào phân cách dùng trong những cuộc đấu thương trên lưng ngựa. Hàng trăm người, có lẽ là hàng nghìn người, đang tụ tập xem trận đấu. Nhìn mặt đất bừa bộn với những mảnh giáp, mảnh thương vỡ tan nát, rách rưới và bết bê bùn đất, có thể đoán họ đã quyết chiến được một ngày hoặc hơn, nhưng giờ thì cuộc đấu đã sắp ngã ngũ. Chỉ còn chưa đầy hai mươi hiệp sĩ trên lưng ngựa; họ đang lao vào nhau trong tiếng hò reo cổ vũ của khán giả và những người bị loại. Bà nhìn thấy hai người trong bộ giáp sắt xông vào nhau rồi ngã xuống trong một mớ thép và ngựa hỗn độn. "Một cuộc đấu thương," Hal Mollen lên tiếng. Ông luôn thích dõng dạc tuyên bố những điều hiển nhiên.

"Thật tuyệt vời", Ser Wender Manderly thốt lên khi một hiệp sĩ áo choàng bảy sắc cầu vồng cầm cây rìu dài quay lại đập vỡ tan chiếc khiên của người đang đuổi theo anh ta, khiến hắn lảo đảo trên bàn đạp ngựa.

Đám đông trước mặt khiến họ di chuyển về phía trước rất khó khăn. "Thưa phu nhân Stark", Ser Colen nói, "nếu người của bà có thể kiên nhẫn đợi ở đây, tôi sẽ đưa phu nhân vào gặp nhà vua."

"Xin theo ý ông." Bà phải lớn giọng ra lệnh cho mọi người ở lại, để có thể át được tiếng ồn của cuộc đấu. Ser Colen thong thả cưỡi ngựa qua đám người với Catelyn theo sau. Tiếng gào thét vang lên từ đám đông khi một người đàn ông râu đỏ không đội mũ cầm khiên có hình đại bàng sư ngã xuống trước một hiệp sĩ to lớn trong bộ giáp màu xanh. Thanh kiếm của người đó ánh lên sắc xanh cô-ban đậm, ngay cả cây chùy đập của anh ta cũng có công dụng chết người như vậy, con ngựa anh ta cưỡi được phủ lá cờ của Nhà Tarth hình mặt trời và mặt trăng trên bốn góc.

"Ronnet Râu Đỏ ngã rồi, quỷ tha ma bắt," một người chửi thề.

“Loras sẽ cho tên xanh lè đó…” một người vừa lên tiếng thì đám đông lại ồ lên, át lời anh ta.

Một người khác lại ngã xuống và mắc kẹt dưới con ngựa bị thương, cả hai đều đang gào thét vì đau đớn. Các cận vệ vội lao ra trợ giúp.

Thật là điên rồ, Catelyn thầm nghĩ. Kẻ thù thật sự ở mọi phía và một nửa vương quốc đang trong biển lửa thì Renly lại ngồi đây chơi trò đánh trận giả như một cậu nhóc lần đầu tiên được chơi với thanh kiếm gỗ.

Các lãnh chúa và quý bà, quý cô ngồi trên khán đài cũng chăm chú với trận đấu không khác gì những người bên dưới. Catelyn nhận ra hầu hết bọn họ. Cha bà thường xuyên qua lại với các lãnh chúa phương nam, và có vài người từng là khách tại Riverrun. Bà nhận ra Lãnh chúa Mathis Rowan, bệ vệ và diêm dúa hơn bao giờ hết. Hình một cái cây màu vàng tỏa tán lá rộng khắp trên chiếc chẽn màu trắng của ông. Ngồi dưới ông là phu nhân Oakheart, nhỏ bé và mỏng manh, bên trái bà ta là Lãnh chúa Randyll Tarly vùng Horn Hill, thanh kiếm Tai Ương của ông dựng đằng sau ghế ngồi. Bà nhận ra nhiều người nhờ vào biểu tượng của gia tộc họ và có người thì hoàn toàn lạ lẫm.

Ở chính giữa, một người đeo vương miện vàng vừa xem trận đấu vừa cười nói với hoàng hậu trẻ của mình.

Không có gì khó hiểu khi các vị lãnh chúa tụ tập xung quanh cậu ta nhiều như vậy, bà thầm nghĩ, cậu ta giống như một Robert thứ hai. Renly cũng đẹp trai như Robert hồi còn trẻ; chân tay dài và đôi vai rộng, mái tóc đen như mun, mềm và suôn mượt, và màu mắt xanh thẳm, thường trực trên môi một nụ cười dễ mến. Chiếc vương miện nằm ngay trên chân mày dường như rất hợp với cậu ta. Đó là một chiếc vòng hoa hồng làm bằng vàng; nhô lên phía trước là đầu một con hươu làm từ ngọc lục bảo, với đôi mắt và cặp sừng vàng.

Hình con hươu đội vương miện cũng được thêu chỉ vàng trên ngực chiếc áo chùng bằng vải nhung màu xanh lá; dấu ấn nhà Baratheon mang màu sắc của Highgarden. Cô gái cùng ngồi với cậu ta cũng là người vùng Highgarden: nàng hoàng hậu trẻ của nhà vua, Margaery, con gái Lãnh chúa Mace Tyrell. Catelyn biết rằng cuộc hôn nhân của họ chính là chất kết dính các thế lực phương nam lại với nhau. Renly hai mươi mốt tuổi, còn cô gái chỉ bằng tuổi Robb, rất xinh đẹp với đôi mắt nai mềm mại và mái tóc dày màu nâu dài đến vai buông lơi thành những lọn tròn nhỏ. Nụ cười của cô e lệ và ngọt ngào.

Trong trường đấu, một người nữa ngã xuống trước người mặc áo choàng màu cầu vồng, và nhà vua cùng những người khác hò hét khen ngợi. “Loras!” bà nghe tiếng nhà vua hô to. “Loras! Highgarden!” Hoàng hậu vỗ tay đầy phấn khích.

Catelyn quay sang xem hồi kết của cuộc đấu. Chỉ còn bốn người còn lại trong trận chiến, và chẳng khó để nhận ra ai là người nhận được sự ủng hộ từ nhà vua và khán giả. Bà chưa từng gặp Ser Loras Tyrell, nhưng ngay cả ở phương bắc xa xôi, người ta cũng đã nghe về tài năng vượt trội của Hiệp Sĩ Hoa. Ser Loras cưỡi một con ngựa cao màu trắng đeo móng bạc, và chiến đấu với cây rìu có tay cầm dài. Biểu tượng gia tộc là những bông hồng vàng chạy dọc xuống từ đỉnh chiếc mũ giáp sắt của anh ta.

Hai trong số những người sống sót đều chung một mục đích. Họ thúc ngựa về phía vị hiệp sĩ mặc áo xanh cầm khiên màu xanh cô-ban. Khi họ áp sát hai bên, vị hiệp sĩ thẳng cương, dùng chiếc khiên vỡ đập giữa mặt một tên, trong khi con ngựa chiến đen tung vó sắt vào người còn lại. Chỉ trong nháy mắt, một tên đã lộn nhào xuống đất, còn một tên lảo đảo trên lưng ngựa. Vị hiệp sĩ áo xanh vứt tấm khiên vỡ để tay trái được tự do, và Hiệp Sĩ Hoa xông vào anh ta. Sức nặng của thanh kiếm dường như không hề làm suy giảm sự uyển chuyển và mau lẹ trong khi Ser Loras di chuyển, tấm áo choàng cầu vồng bay phấp phới xung quanh anh.

Hai con ngựa trắng và đen xoay vòng như đôi tình nhân trong lễ hội ngày mùa, nhưng thay vì nụ hôn, những người cầm cương lại ra những đòn thép. Chiếc rìu dài nhanh như chớp còn cây chùy thì xoáy tròn. Cả hai đều không phải là vũ khí sắc, nhưng chúng vẫn tạo ra một âm thanh chói tai khi đập vào nhau. Không có tấm khiên chắn, hiệp sĩ áo xanh đang trong thế bất lợi. Ser Loras giáng xuống những đòn như búa tạ vào đầu và vai anh trong tiếng thét "Highgarden!" vang lên từ đám đông. Vị hiệp sĩ còn lại trả đòn bằng cây chùy, nhưng mỗi khi cây chùy giáng xuống, Ser Loras đều chặn lại bằng tấm khiên màu lá đã trầy xước, bên trên khắc ba bông hồng vàng. Khi chiếc rìu đập trúng vào tay vị hiệp sĩ khiến cây chùy bay khỏi tay anh, đám đông vỡ òa hò hét như những con thú. Hiệp Sĩ Hoa giương cao chiếc rìu giáng xuống cú đánh cuối cùng.

Hiệp sĩ áo xanh xông lên. Hai con ngựa chiến đâm sầm vào nhau, đầu cây rìu đập vào miếng chắn ngực màu xanh… nhưng bằng cách nào đó, vị hiệp sĩ áo xanh đã khóa chặt được chuôi rìu bằng đôi tay giáp sắt của mình. Anh ta giật nó khỏi tay Ser Loras, cả hai vật lộn trên lưng ngựa và một lúc sau đều ngã. Khi hai con ngựa chạy về hai hướng, hai đấu sỹ rơi xuống đất mạnh đến mức khiến người ngoài cảm giác họ sắp gãy xương đến nơi. Loras Tyrell nằm dưới là người hứng chịu cú va đập. Hiệp sĩ áo xanh rút ra một con dao găm dài xẻ toạc tấm giáp che mặt của Tyrell. Tiếng gầm rú của đám đông khiến Catelyn không thể nghe được Ser Loras nói gì, nhưng nhìn đôi môi nứt nẻ chảy máu kia mấp máy, bà cũng đoán được từ anh ta nói. Đầu hàng.

Vị hiệp sĩ áo xanh loạng choạng đứng dậy, hướng về phía Vua Renly Baratheon và giơ cao con dao găm, đó là nghi thức chào của nhà vô địch dành cho nhà vua. Các cận vệ ùa vào sân đấu giúp vị đấu sỹ thất trận. Khi họ giúp anh cởi bỏ chiếc mũ giáp sắt, Catelyn giật mình khi thấy anh ta còn rất trẻ. Anh ta nhiều lắm cũng chỉ hơn Robb hai tuổi. Chàng trai trẻ có vẻ cũng đẹp như cô em gái của mình vậy, nhưng với đôi môi dập nát, đôi mắt thất thần, máu rỉ xuống mái tóc bết khiến bà khó mà chắc chắn được.

"Hãy lại gần đây," vua Renly gọi nhà vô địch.

Anh tập tễnh bước về phía hàng ghế. Ở khoảng cách gần, bộ giáp màu xanh da trời trông kém lộng lẫy đi nhiều; trên khắp chiếc áo là các vết chém, vết lõm bởi chùy và búa tạ, các lỗ thủng do kiếm, mảnh vỡ cắm đầy vào tấm chắn ngực và mũ giáp sắt bóng bẩy. Tấm áo choàng rách tả tơi. Nhìn cách di duyển thì anh cũng không khá hơn người bại trận là bao. Vài người tung hô anh. "Tarth!" và thật kỳ cục khi có người hô: "Người đẹp! Người đẹp!", nhưng những người còn lại đều im lặng. Vị hiệp sĩ áo xanh quỳ trước nhà vua. "Bệ hạ," anh ta nói, âm thanh bì bõm vì bị cản bởi chiếc mũ vĩ đại in hình rập nổi.

"Ngươi thật sự đúng như lời cha ngươi đã kể." Giọng Renly vang khắp trường đấu. "Ta đã từng chứng kiến Ser Loras ngã ngựa một đôi lần… nhưng chưa bao giờ như lần này".

"Hắn ăn gian," một cung thủ say rượu gần đó lên tiếng, trên chiếc áo chẽn da của anh ta là một bông hồng biểu tượng của nhà Tyrell. "Một mánh khóe bẩn thỉu để kéo người ta xuống đất."

Đám đông bắt đầu xôn xao. Catelyn quay sang hỏi người bên cạnh: "Này Ser Colen, người đàn ông kia là ai, và tại sao họ lại không thích anh ta đến vậy?"

Ser Colen nhíu mày. "Bởi vì đó không phải là đàn ông, thưa phu nhân. Đó là Brienne nhà Tarth, con gái của Lãnh chúa Selwyn Sao Hôm."

"Con gái?" Catelyn kinh ngạc.

"Người Đẹp Brienne, họ gọi cô ấy như vậy….nhưng tất nhiên không được trực tiếp nói trước mặt cô ấy, nếu không họ sẽ phải trả giá bằng tính mạng của mình."

Bà nghe vua Renly tuyên bố tiểu thư Brienne nhà Tarth là người chiến thắng của cuộc đấu tại Bitterbrigde, người cuối cùng phải xuống ngựa trong số một trăm mười sáu vị hiệp sĩ. "Là nhà vô địch, ta ban cho ngươi một ân huệ. Nếu điều ngươi mong muốn nằm trong khả năng của ta, thì ngươi sẽ được toại nguyện."

"Thưa bệ hạ," Brienne trả lời. "Thần muốn được vinh dự có một vị trí trong đội Cận Vệ Cầu Vồng của ngài. Thần sẽ là một trong số bảy cận vệ của ngài, và cống hiến cuộc đời cho ngài, đến nơi mà ngài sẽ đi, cưỡi ngựa bên cạnh ngài, và bảo vệ ngài khỏi mọi điều dữ."

"Được", nhà vua nói. "Hãy đứng lên và cởi bỏ mũ của ngươi."

Cô gái làm theo lời vua. Và khi chiếc mũ được bỏ xuống, Catelyn đã hiểu lời Ser Colen.

Người đẹp, họ gọi cô một cách… chế giễu. Mái tóc dưới tấm che chắn rối bù như tổ chim đầy những sợi bẩn, và trên khuôn mặt… đôi mắt của Brienne to và xanh, đôi mắt của một cô gái trẻ, đầy tin tưởng và ngây thơ, nhưng các nét còn lại… đều to và thô kệch, răng nhô ra và khấp khểnh, cái miệng rộng, đôi môi mọng như thể chúng bị sưng phồng vậy. Hàng ngàn chấm tàn nhang điểm xuyết trên đôi má và cặp lông mày, mũi cô dường như đã từng bị gãy. Sự thương hại tràn ngập trong Catelyn. Trên thế gian này, còn sinh vật nào bất hạnh hơn một người phụ nữ xấu xí?

Thế nhưng, khi Renly giúp cô ta cởi bỏ chiếc áo choàng rách bươm và thay bằng chiếc áo choàng cầu vồng, Brienne nhà Tarth trông chẳng có vẻ gì là bất hạnh. Nụ cười làm sáng bừng khuôn mặt cô, và giọng nói sang sảng đầy tự hào. "Mạng sống của thần giờ là của ngài, thưa bệ hạ. Kể từ ngày hôm nay, thần sẽ là tấm khiên của ngài, thần xin thề với các vị tân thần và cựu thần". Cái cách mà cô ta nhìn nhà vua – phải nói là nhìn xuống nhà vua, bởi cô cao hơn nhà vua một bàn tay, mặc dù Renly đã cao gần bằng anh trai cậu ta trước đây – trông thật nhức mắt…

"Thưa bệ hạ!" Ser Colen vùng Greenpools nhảy xuống ngựa và đi về phía hàng ghế. "Xin ngài đi theo thần". Ông ta quỳ một gối xuống. "Thần vinh dự đưa phu nhân Catelyn Stark tới đây với tư cách là đại sứ được phái đến bởi con trai bà là Robb, Lãnh chúa vùng Winterfell".

"Thưa ngài, là Lãnh chúa vùng Winterfell và Vua Phương Bắc," Catelyn sửa lại. Bà xuống ngựa và đứng bên cạnh Ser Colen.

Vua Renly tỏ vẻ ngạc nhiên. "Phu nhân Catelyn? Chúng ta rất vinh dự." Nhà vua trở về bên cạnh vị hoàng hậu trẻ của mình. "Margaery yêu dấu, đây là phu nhân Catelyn Stark vùng Winterfell."

Hết sức nhã nhặn, cô gái trẻ nói. "Chúng ta thật vinh dự khi được đón tiếp phu nhân ở đây, phu nhân Stark." "Ta rất lấy làm tiếc vì mất mát của bà."

"Hoàng hậu thật tốt bụng", Catelyn trả lời.

"Ta thề với phu nhân, ta sẽ bắt nhà Lannister phải trả giá cho cái chết của chồng bà," nhà vua tuyên bố. "Khi ta chiếm được Vương Đô, ta sẽ gửi bà đầu của Cersei."

Và điều đó sẽ đem Ned trở về với ta ư? Bà thầm nghĩ. "Chỉ cần biết công lý đã được thực hiện là đủ với tôi rồi, thưa lãnh chúa."

"Là bệ hạ," Brienne Giáp Xanh nghiêm giọng sửa lại. "Và bà nên quỳ xuống khi đứng trước nhà vua."

"Khoảng cách giữa một lãnh chúa và nhà vua là khá nhỏ, thưa tiểu thư," Catelyn trả lời. "Lãnh chúa Renly đội vương miện, con trai ta cũng vậy. Nếu cô muốn, chúng ta có thể cứ đứng

đây trên đống bùn này và tranh luận xem tước hiệu và danh xưng nào là phù hợp, nhưng tôi nhận ra rằng chúng ta có nhiều vấn đề cần nói và cân nhắc hơn."

Một vài lãnh chúa của Renly giận điếng người khi nghe như vậy, nhưng nhà vua chỉ cười. "Phu nhân nói hay lắm. Sẽ có đủ thời gian cho các loại nhà vua khi chiến tranh kết thúc. Hãy nói cho ta biết, khi nào thì con trai bà tiến quân về Harrenhal?"

Cho tới khi hiểu được vị vua này là bạn hay thù thì Catelyn sẽ không tiết lộ bất kỳ điều gì về kế hoạch của Robb. "Tôi không ngồi trong hội đồng cố vấn chiến tranh của con trai tôi, thưa ngài."

"Miễn là cậu ta để lại vài tên Lannister cho ta, ta sẽ không phàn nàn điều gì. Cậu ta đã làm gì với Sát Vương rồi?"

"Jamie Lannister đang bị giam giữ tại Riverrun."

"Hắn vẫn còn được sống sao?" Lãnh chúa Mathis Rowan tỏ vẻ không hài lòng.

Lấy làm ngạc nhiên, Renly nhận xét. "Sói tuyết có vẻ nhân từ hơn sư tử nhỉ."

"Nhân từ hơn nhà Lannister là chuyện đương nhiên," phu nhân Oakheart lẩm bẩm với nụ cười chua chát.

"Ta gọi đó là yếu đuối." Lãnh chúa Randyll Tarly có bộ râu lởm chởm màu xám và nổi tiếng vì những câu nói thẳng. "Ta không có ý vô lễ với bà, phu nhân Stark, nhưng sẽ đúng đạo lý hơn nếu Lãnh chúa Robb đến tham kiến nhà vua chứ không nấp sau váy mẹ như thế."

"Vua Robb đang tham chiến, thưa ngài," Catelyn lạnh lùng trả lời, "chứ không mở giải đấu để tiêu khiển."

Renly cười. "Nhẹ nhàng thôi nào, Lãnh chúa Randyll, ta e là ngài không đủ sức đâu." Nhà vua triệu tập một quản gia mặc phục trang của lâu đài Storm's End. "Hãy chuẩn bị chỗ cho những người theo hầu phu nhân đây, và chăm lo cho họ. Phu nhân Catelyn sẽ dùng lều của ta. Lãnh chúa Caswell tốt bụng đã mời ta đến ở lâu đài của anh ta, nên ta không cần đến căn lều đó nữa. Thưa phu nhân, khi bà đã nghỉ ngơi xong, ta xin mời bà dùng bữa với thịt và rượu mật ong tại buổi yến tiệc Lãnh chúa Caswell tổ chức cho chúng ta tối nay. Một bữa tiệc chia tay. Ta nghĩ hẳn anh ta đang nóng lòng muốn tiễn lũ người háu đói của ta đi lắm rồi."

"Không đúng, thưa bệ hạ," một người đàn ông trẻ vóc dáng mảnh mai, hẳn là Caswell lên tiếng. "Cái gì của tôi là của ngài."

"Mỗi khi có người nói với anh trai ta Robert của ta như vậy, anh ấy thường làm theo đúng ý họ," Renly nói. "Ngươi có con gái không?"

"Có, thưa bệ hạ. Tôi có hai người con gái."

"Vậy thì hãy cảm ơn Chúa vì ta không phải là Robert. Hoàng hậu yêu dấu của ta là người phụ nữ duy nhất ta khao khát." Renly đưa tay ra giúp Margaery đứng dậy. "Chúng ta sẽ nói chuyện tiếp khi bà đã nghỉ ngơi xong, phu nhân Catelyn."

Renly đưa hoàng hậu của mình trở lại lâu đài còn quản gia của nhà vua đưa Catelyn vào căn lều bằng lụa màu xanh lá của cậu ta. "Nếu phu nhân cần bất cứ điều gì, xin bà cứ nói."

Catelyn khó có thể tưởng tượng được bà sẽ cần gì ngoài những thứ đã có sẵn trong lều. Căn lều rộng hơn bất kỳ căn phòng nào trong các nhà trọ và được trang bị đầy đủ tiện nghi: nệm lông và chăn da thú, chậu tắm bằng gỗ và đồng đủ to cho hai người dùng, lò than làm bằng

đồng thau xua tan cái lạnh buổi đêm, một chiếc ghế có chân đỡ bằng da, một chiếc bàn dành cho việc viết lách với lông ngỗng và lọ đựng mực, tô hoa quả đầy những đào, mận, lê, một hũ rượu với bộ chén bạc cùng bộ, chiếc rương làm từ gỗ cây tuyết tùng chứa đầy đồ đạc của Renly – quần áo, sách, bản đồ, các bộ trò chơi, một chiếc đàn hạc, một cái cung, một ống đựng mũi tên, một đôi diều hâu săn đuôi đỏ, một kho quân trang… đúng nghĩa. Cậu Renly này thực không hề hà tiện đối với bản thân, bà nghĩ khi nhìn xung quanh căn lều. Chả trách vì sao đám dân quân này lại di chuyển chậm như vậy.

Bên cạnh lối vào là bộ giáp của nhà vua; một bộ giáp màu xanh của rừng, các chi tiết phụ được đính vàng, đỉnh chiếc mũ sắt gắn một đôi sừng bằng vàng. Bộ giáp được đánh bóng đến mức bà có thể soi thấy hình phản chiếu của chính mình ở tấm chắn ngực, như thể đang nhìn lại từ đáy của một cái ao sâu thẳm màu xanh lá. Khuôn mặt của một người đàn bà chết đuối, Catelyn thầm nghĩ. Người ta có thể chết chìm trong sầu muộn được chăng? Bà đột ngột quay đi, tức giận vì sự yếu đuối của mình. Bà không có thời gian để tự thương hại bản thân, đó là điều xa xỉ. Bà phải tắm rửa sạch sẽ và thay bộ y phục phù hợp cho bữa tiệc tối nay của nhà vua.

Ser Wendel Manderly, Lucas Blackwood, Ser Perwyn Frey, và toàn bộ số người có danh phận cao trong đoàn của bà cùng theo bà đến lâu đài. Đại sảnh trong pháo đài của Lãnh chúa Caswell nếu có được khen tráng lệ thì cũng chỉ vì phép xã giao, chỗ trống dành cho người của Catelyn là ở trên các hàng ghế dài chật ních, giữa đám người của Renly. Vị trí ngồi của Catelyn ở giữa Lãnh chúa mặt đỏ Mathis Rowan và Ser Jon Fossoway vui tính của gia tộc Fossoway Táo Xanh. Ser Jon kể chuyện cười, còn Lãnh chúa Mathis hỏi thăm sức khỏe cha, anh em trai và các con bà.

Brienne nhà Tarth ngồi phía cuối xa chiếc bàn dài. Cô không mặc trang phục của một tiểu thư mà chọn bộ trang phục dành cho hiệp sĩ, một chiếc áo chẽn bằng nhung chia đều làm bốn phần màu hồng và xanh da trời, quần ống túm, bốt, và đai đeo gươm với các loại dụng cụ đi kèm, chiếc áo choàng mới màu cầu vồng rủ xuống phía sau lưng cô. Mặc dù vậy, không quần áo nào có thể che giấu được sự xấu xí của cô; đôi tay đầy tàn nhang cơ bắp, khuôn mặt to bè, hàm răng nhô ra. Nếu không có bộ áo giáp, dường như hình hài cô ta rất vô duyên, hông to và chân tay thô kệch với đôi vai rộng cơ bắp nhưng không có chút ngực nào. Nhìn hành động của Brienne thì thấy rõ rằng cô tự ý thức được điều đó và chấp nhận chịu đựng. Cô chỉ nói khi có người hỏi đến, và hiếm khi rời mắt khỏi đĩa thức ăn trước mặt.

Có rất nhiều đồ ăn tại bữa tiệc. Chiến tranh vẫn chưa ảnh hưởng chút nào đến tính hào phóng, hiếu khách nổi tiếng của vùng Highgarden. Trong khi nhạc công hát và những người nhào lộn diễn trò, người hầu bắt đầu bưng ra món lê ngâm rượu vang, và tiếp tục với các món cá ướp mặn rán giòn, gà nhồi hành tây và nấm. Có hàng tá các ổ bánh mỳ nâu, hàng đống củ cải trắng, ngô ngọt và đậu, vô số giăm bông, ngỗng quay; các đĩa được sắp đầy các loại thịt thú rừng hầm bia và lúa mạch. Về thực đơn ngọt, đám người hầu của Lãnh chúa Caswell bưng ra các khay bánh nướng từ các phòng bếp trong lâu đài, những con thiên nga làm từ kem, kẹo bông hình kỳ lân, bánh chanh hình bông hoa hồng, bánh quy cay tẩm mật ong và bánh tác nhân mâm xôi, táo cắt miếng giòn rụm, và bánh xe bơ pho-mát.

Các loại đồ ăn giàu đạm khiến Catelyn khó chịu trong người, nhưng sẽ không có lợi nếu bà thể hiện sự yếu đuối, mỏng manh của mình trong khi đang có quá nhiều việc đòi hỏi sự cứng rắn từ bà. Bà ăn từng chút một, và quan sát người sẽ kế vị ngôi vua. Renly ngồi cùng với cô dâu của mình bên trái và anh trai cô bên phải. Ngoài tấm vải lanh trắng quanh chân mày ra, Ser Loras dường như không đến nỗi quá tệ xét về mức độ tàn khốc của trận đấu ngày hôm đó cậu tham dự. Cậu ta thật sự là một người tao nhã đúng như Catelyn tưởng tượng. Khi không mất tập trung, đôi mắt cậu lanh lợi và ánh lên vẻ thông minh, mái tóc nâu rối tung khiến bất cứ người phụ nữ nào cũng phải ghen tỵ. Cậu ta đã thay chiếc áo choàng đấu cũ kỹ bằng chiếc áo mới; một tấm lụa kẻ sọc tuyệt đẹp dành riêng cho Cận Vệ Cầu Vồng của Renly với móc cài hình bông hồng vàng của Highgarden.

Đôi lúc, vua Renly sẽ đưa vào miệng Margaery những miếng thức ăn nhỏ từ đầu con dao ăn của mình, hoặc nghiêng mình nhẹ hôn lên má nàng, và Ser Loras là người chia sẻ những câu chuyện phiếm với nhà vua. Không khó để nhận thấy vị vua trẻ đang vui vẻ thưởng thức các món ăn, nhưng cũng không quá chú tâm vào đồ ăn hay thức uống. Cậu ta hay cười, và nói chuyện hòa nhã với cả người có danh phận cao lẫn kẻ hầu người hạ.

Một vài vị khách của cậu ta lại không được khiêm nhường như vậy. Theo Catelyn nhận thấy, họ uống nhiều và lớn tiếng khoe khoang. Các con trai của Lãnh chúa Willum là Josua và Elyas tranh cãi gay gắt về việc ai sẽ là người đầu tiên qua được bức tường của Vương Đô. Lãnh chúa Varner đặt cô hầu gái lên lòng mình, dụi đầu vào cổ cô ta, còn một tay thì lần xuống váy của ả. Guyard Xanh Lá, người tự coi mình là ca sỹ, đang lắc lư cây đàn hạc và hát một đoạn nhạc với nội dung là buộc đuôi sư tử thành từng nút, mà trong đó chỉ một phần giai điệu là đúng nhạc. Ser Mark Mullendore mang theo một con khỉ đen trắng và cho nó ăn thức ăn từ đĩa của mình, trong khi đó, Ser Tanton của nhà Fossoway Táo Đỏ trèo lên bàn và thề rằng sẽ giết chết Sandor Clegane trong một cuộc đấu tay đôi. Lời thề hẳn sẽ nghiêm trang hơn nhiều nếu Ser Tanton không dẫm một chân vào cái tô hình chiếc thuyền đựng nước sốt.

Những trò lố tăng thêm khi một anh hề béo mập nhảy lò cò trong một bộ áo bằng thiếc sơn vàng với một cái đầu sư tử bằng vải và đuổi theo một người lùn xung quanh các dãy bàn, đánh anh ta bằng một quả bong bóng. Cuối cùng, vua Renly hỏi anh hề tại sao lại đánh người anh em của mình như vậy. Tên hề trả lời. “Tại sao ư, thưa bệ hạ, thần là Sát Vương mà.”

“Là Sát Vương, thật là một hề ngốc nghếch,” Renly nói và cười vang khắp căn sảnh.

Lãnh chúa Rowan ngồi bên cạnh Catelyn không tham dự vào cuộc vui này. Ông nói “Bọn họ còn trẻ quá.”

Đúng như vậy. Hiệp Sĩ Hoa còn chưa đến hai tuổi vào ngày Robert giết hoàng tử Rhaegar tại Trident. Chỉ có một số ít là nhiều tuổi hơn. Họ đều là những đứa bé vào lúc Cuộc Tàn Phá tại Vương Đô diễn ra, và chỉ là những cậu nhóc khi Balon Greyjoy tạo phản tại Quần đảo Iron. Họ vẫn chưa nếm trải mùi vị chiến tranh, Catelyn thầm nghĩ khi quan sát Lãnh chúa Bryce khích Ser Robar tung hứng một đôi dao găm. Tất cả vẫn chỉ là một trò chơi với chúng, rõ ràng là một giải đấu với chúng, và tất cả những gì chúng thấy là cơ hội để giành vinh quang, danh dự và chiến lợi phẩm. Chúng là những cậu bé say men trong các bài hát và câu chuyện, và như mọi đứa trẻ khác, chúng nghĩ mình là bất tử.

“Chiến tranh sẽ khiến họ già đi”, Catelyn nói, “như đã khiến chúng ta già đi.” Bà vẫn còn là một cô bé khi Robert cùng Ned và Jon Arryn phất cờ chống lại Aerys Targaryen, và đã trưởng thành khi trận chiến kết thúc. “Thật tội nghiệp bọn họ.”

“Tại sao?” Lãnh chúa Rowan hỏi bà. “Hãy nhìn họ kìa. Họ trẻ trung và khỏe mạnh, tràn đầy sự sống và tiếng cười. Và nhục dục, chà, nhiều nhục dục đến mức họ sẽ không biết phải làm gì. Sẽ có nhiều đứa con hoang được hình thành trong đêm nay đây, tôi thề đấy. Sao bà lại thương hại họ?”

“Bởi điều đó sẽ không kéo dài được lâu đâu”, Catelyn buồn rầu trả lời. “Bởi họ là hiệp sĩ của mùa hè, mà mùa đông đang đến rồi.”

“Phu nhân Catelyn, bà nhầm rồi.” Brienne nhìn bà với đôi mắt xanh như bộ áo của cô vậy. “Mùa đông sẽ không bao giờ đến với những người như chúng tôi. Nếu chúng tôi chết trong trận chiến, người đời chắc chắn sẽ hát về chúng tôi, và sẽ luôn có mùa hè trong các bài hát đó. Trong các bài hát mà mọi hiệp sĩ đều hào hiệp, mọi cô gái đều xinh đẹp, và mặt trời thì luôn tỏa sáng.”

Mùa đông sẽ đến với tất cả chúng ta, Catelyn nghĩ. Đối với ta, nó đã đến khi Ned chết. Nó

cũng sẽ đến với cô, cô gái ạ, và nó sẽ đến sớm hơn là cô muốn. Nhưng bà không nỡ nói ra như vậy.

Và nhà vua đã giải nguy cho bà. "Phu nhân Catelyn", Renly gọi. "Ta thấy cần chút không khí. Bà sẽ đi cùng ta chứ?"

Catelyn đứng dậy ngay tức khắc. 'Thật là một vinh hạnh cho tôi."

Brienne cũng đứng lên. "Thưa bệ hạ, cho tôi chút thời gian để tôi mặc bộ áo giáp. Ngài không nên đi mà không có cận vệ đi cùng."

Vua Renly mỉm cười. "Nếu ta không an toàn ngay chính trong tòa lâu đài của Lãnh chúa Caswell, với người của ta ở xung quanh đây, thì một cây kiếm cũng chẳng giải quyết được gì… kể cả đó có là kiếm của ngươi chăng nữa, Brienne. Hãy ngồi xuống và ăn đi. Nếu ta cần ngươi, ta sẽ cho gọi."

Lời nhà vua dường như là một cú đánh còn mạnh hơn tất cả những gì mà cô gái đã trải qua trong giải đấu chiều hôm đó. "Xin theo ý ngài, thưa bệ hạ". Brienne cúi gằm mặt xuống. Renly khoác tay Catelyn và dẫn bà ra khỏi sảnh lớn, đi ngang qua một tên lính gác đang ủ rũ gục xuống, và anh ta vội đứng thẳng dậy, hấp tấp đến nỗi suýt làm rơi cây giáo. Renly vỗ vai và đùa với anh ta về chuyện đó.

"Lối này, thưa phu nhân". Nhà vua đưa bà đi qua một cánh cửa thấp đến lối cầu thang của tòa tháp. Khi họ bắt đầu đi lên, cậu ta nói, "Ser Barristan Selmy có tình cờ ở chỗ con trai bà tại Riverrun không?"

"Không", bà ngạc nhiên trả lời. "Ông ta không còn ở với Joffrey nữa sao? Ông ta từng là tướng chỉ huy của Ngự Lâm Quân".

Renly lắc đầu. "Người Lannister bảo rằng ông ta đã quá già và nhường áo choàng của ông ta cho Chó Săn. Ta nghe nói ông đã rời khỏi Vương Đô thề rằng sẽ tiếp tục phục vụ cho một vị vua thật sự. Áo choàng dành cho Brienne ngày hôm nay là chiếc áo choàng ta giữ cho Selmy với hi vọng rằng có thể ông ấy sẽ đến đây với ta. Khi ông ta không xuất hiện tại Highgarden, ta nghĩ có thể ông ta đã đến Riverrun."

"Chúng tôi không hề thấy ông ấy."

"Đúng là ông ấy đã già nhưng vẫn là một người tốt. Ta hy vọng không có chuyện gì xấu xảy đến với ông ấy. Bọn Lannister là một lũ ngốc". Họ đi thêm vài bậc thang nữa. "Vào cái đêm mà Robert chết, ta đã đề nghị sẽ cho chồng bà một trăm tay kiếm và thúc giục ông ấy lợi dụng Joffrey làm sức mạnh. Nếu nghe ta thì giờ ông ấy đã trở thành nhiếp chính, và ta cũng không cần phải tự phong vương làm gì nữa."

"Ned đã từ chối ngài." Bà tự đoán.

"Ông ta thề sẽ bảo vệ các con của Robert," Renly nói. "Ta không đủ sức mạnh để hành động một mình, vì vậy khi Lãnh chúa Eddard chối bỏ ta, ta không còn lựa chọn nào khác ngoài việc trốn chạy. Nếu ta ở lại, chắc chắn hoàng hậu sẽ không để ta sống lâu hơn anh trai ta."

Nếu cậu ở lại và giúp đỡ Ned, ngài đã có thể sẽ được sống, Catelyn thầm nghĩ một cách cay đắng.

"Ta yêu mến chồng bà, thưa phu nhân. Ta biết ông là một người bạn trung thành với Robert… nhưng ông ấy không chịu lắng nghe và không nhượng bộ. Ta muốn cho bà xem một thứ ở đây". Họ đã đến đỉnh cầu thang. Renly mở cánh cửa gỗ và họ bước ra mái tòa tháp.

Pháo đài của Lãnh chúa Caswell không đủ cao để được gọi là một tòa tháp, nhưng vùng đất phía dưới thấp và phẳng, Catelyn có thể phóng tầm mắt ra xa hàng dặm, quan sát được tứ phía. Nhìn hướng nào bà cũng thấy ánh lửa. Ngọn lửa che phủ mặt đất như những vì sao rơi, và cũng giống như những vì sao, chúng nhiều đến mức không đếm xuể.

"Hãy đếm chúng nếu phu nhân muốn", Renly nhẹ nhàng nói. "Bà vẫn sẽ đếm khi bình minh đến ở đằng đông. Ta tự hỏi đêm nay có bao nhiêu ngọn lửa cháy quanh Riverrun?"

Catelyn vẫn nghe thấy tiếng nhạc văng vẳng vọng ra từ đại sảnh, vang lên trong đêm tối. Bà không dám đếm các vì sao.

"Ta nghe nói con trai bà đã đi qua vùng Neck với hai mươi nghìn tay kiếm," Renly tiếp tục. "Và giờ khi các lãnh chúa vùng Trident về phe cậu ấy, có lẽ cậu ấy sẽ chỉ huy cả bốn mươi nghìn."

Không, bà nghĩ, không đến mức nhiều như vậy, chúng ta đã mất nhiều người trong cuộc chiến, và số khác thì phải lo việc thu hoạch đồng áng.

"Ở đây ta có nhiều gấp đôi số đó", Renly nói," và đây chỉ là một phần sức mạnh của ta. Mace Tyrell ở Highgarden có mười nghìn người nữa, ta có quân đội đóng tại lâu đài Storm's End, và sớm thôi, tất cả lực lượng người Dornish sẽ gia nhập quân đội của ta. Cũng đừng quên anh trai ta Stannis, người trấn thủ Dragonstone và chỉ huy của các lãnh chúa vùng cửa sông."

"Có vẻ như ngài mới là người đã quên Stannis," Catelyn nói gay gắt hơn dự định của bà.

"Ý bà là anh ta sẽ xưng vương ấy à?" Renly cười lớn. "Hãy thẳng thắn với nhau, thưa phu nhân. Stannis sẽ là một vị vua rất tồi. Anh ấy cũng không thích việc đó. Mọi người kính trọng Stannis, thậm chí là sợ sệt, nhưng rất ít người yêu mến anh ấy."

"Anh ta vẫn là anh trai ngài. Nếu một trong hai người là người hợp pháp thừa kế Ngai Sắt, người đó phải là Lãnh chúa Stannis."

Renly nhún vai. "Hãy nói cho ta biết, dựa vào đâu mà anh trai ta Robert là người thừa kế hợp pháp Ngai Sắt?" Không đợi câu trả lời, cậu ta nói tiếp. "Người ta nói rằng có mối liên quan huyết thống giữa Nhà Baratheon và Targaryen, về đám cưới nào đó cách đây cả trăm năm, về những người con trai thứ và con gái cả. Không ai ngoài các tộc trưởng quan tâm đến điều ấy. Robert là người đã giành ngôi vị với chiếc búa của mình". Nhà vua chỉ tay về các đám lửa trại trải dài phía đường chân trời. "Đây là chủ quyền của ta, cũng như Robert đã từng có vậy. Nếu con trai bà hỗ trợ ta như cha bà đã từng hỗ trợ Robert, ta sẽ không hẹp hòi. Ta sẽ vui vẻ công nhận chủ quyền của cậu ấy về lãnh thổ, tước vị và danh xưng. Cậu ấy có thể cai trị Winterfell theo ý cậu muốn. Thậm chí cậu ấy có thể tự xưng là Vua Phương Bắc nếu thích, miễn là cậu ấy quỳ gối và coi ta là vua. Nhà vua chỉ là một danh xưng mà thôi, nhưng sự trung thành, sự tin cậy, sự phục vụ… đó là những thứ ta phải có."

"Và nếu con trai tôi không cho ngài những thứ đó?"

"Ta sinh ra để làm vua, thưa phu nhân, và không phải là vua của một vương quốc tan đàn xẻ nghé. Ta không thể nói rõ ràng hơn được nữa. Cách đây ba trăm năm, một nhà vua Stark đã quỳ gối trước Aegon – Dragon khi ông ta thấy không còn hy vọng gì nữa. Đó là khôn ngoan. Con trai bà hẳn cũng là một người khôn ngoan. Một khi cậu ấy về phe ta, cuộc chiến này coi như đã được định đoạt. Chúng ta..." Renly dừng lại giữa chừng. "Có chuyện gì thế?"

Tiếng lách cách của sợi xích báo hiệu cổng thành đang được nâng lên. Bên dưới bãi cỏ, một kỵ sỹ đội chiếc mũ sắt có cánh đang thúc ngựa chạy qua các cọc nhọn của cánh cổng thành. "Thưa bệ hạ!" anh ta gọi lớn.

Renly ngó ra qua một lỗ châu mai. “Ta ở đây, hiệp sĩ!”

“Thưa bệ hạ.” Viên kỵ sỹ thúc ngựa đến gần. “Tôi chạy đến đây nhanh nhất có thể. Từ lâu đài Storm’s End. Chúng ta bị bao vây rồi, thưa bệ hạ, Ser Cortnay cố chống trả, nhưng…”

“Nhưng… điều đó là không thể. Nếu Lãnh chúa Tywin rời Harrenhal, hẳn đã có người báo cho ta biết rồi.”

“Thưa bệ hạ, không phải quân Lannister. Đó là Lãnh chúa Stannis đang đứng trước cổng thành. Vua Stannis, ngài ấy tự xưng như vậy.”

JON

Cơn mưa rào táp vào mặt Jon khi cậu thúc ngựa băng qua dòng suối lớn. Bên cạnh cậu, tướng chỉ huy Mormont kéo chặt mũ áo choàng xuống và lầm bầm nguyền rủa trận mưa. Trên vai ông, con quạ đen xù lông lên, ướt át và cáu kỉnh chẳng khác gì người chủ. Một luồng gió thổi qua làm lá ướt đập phành phạch xung quanh họ như một đàn chim giãy chết. Cánh rừng ma ám, Jon rầu rĩ nghĩ thầm. Cánh rừng chìm trong nước thì đúng hơn.

Cậu hy vọng Sam có thể theo kịp, và đang đi sau đoàn người ở đâu đó dưới kia. Cậu ta cưỡi ngựa rất tệ ngay cả khi thời tiết đẹp, trong khi sáu ngày nay trời mưa liên tiếp đã làm mặt đất trở nên nguy hiểm, toàn bùn lún và đá khuất. Khi có gió, nước thổi bắn vào mắt họ. Tường Thành sẽ bị trôi về phương nam mất, tuyết tan lẫn với mưa ấm chảy như sông suối. Pyp và Toad hẳn đang ngồi bên bếp lửa trong căn phòng chung, uống rượu hâm nóng trước bữa tối. Jon ghen tị với họ. Chiếc áo lông cừu ướt sũng và ngứa ngáy dính vào người cậu, cổ và vai cậu đau nhức bởi sức nặng của bộ giáp sắt và thanh kiếm, cậu cũng chán ngấy cá tuyết ướp mặn, bia mặn và pho mát cứng rồi.

Một chiếc tù và săn phía trước rúc lên báo một thông điệp, và âm thanh như chìm đi trong tiếng mưa rơi lộp độp. "Tù và của Buckwell." Gấu Già lên tiếng. "Các vị thần đã nhân từ với chúng ta; Craster vẫn ở đó." Con quạ đập đôi cánh lớn của nó rồi kêu "Ngô," và lại xù lông lên.

Jon vẫn thường được nghe các anh em áo đen kể câu chuyện về Craster và pháo đài của hắn. Giờ thì cậu sẽ được chứng kiến tận mắt. Sau bảy ngôi làng trống trơn, họ đến nơi, lo lắng rằng sẽ thấy nơi ở của Caster cũng chết chóc và hoang tàn như những nơi khác, nhưng dường như họ sẽ không phải chứng kiến điều đó. Có lẽ cuối cùng Gấu Già sẽ tìm được câu trả lời, cậu tự nhủ. Dù sao thì chúng ta cũng không phải dầm mưa nữa.

Thoren Smallwood đã thề rằng Craster là bạn của Đội Tuần Đêm, cho dù tiếng tăm của ông ta khá nhơ nhuốc. "Hắn đúng là hơi điên rồ, tôi công nhận điều đó", ông nói với Gấu Già, "nhưng ngài cũng sẽ như vậy nếu cả đời ngài ở trong cánh rừng bị nguyền rủa này. Dù sao, hắn cũng chưa bao giờ từ chối cho lính biệt kích vào sưởi ấm, và cũng chưa bao giờ yêu mến Mance Rayder. Hắn sẽ cho chúng ta lời khuyên tốt."

Miễn là hắn cho chúng ta một bữa ăn nóng sốt và cơ hội để làm khô quần áo thì tôi sẽ rất vui vẻ. Dywen nói Craster là kẻ sát hại cả người thân, dối trá, cưỡng hiếp, hèn nhát, và ngụ ý nói hắn ta giao thương với bọn nô lệ và quỷ dữ. "Và tệ hơn nữa," người lính già thêm vào, hai hàm răng gỗ va vào nhau kêu lạch cạch, "là hắn toát ra một thứ mùi rất lạnh lẽo."

"Jon," Tướng Mormont ra lệnh, "quay lại phía cuối hàng và thông báo cho mọi người. Nhớ nhắc các anh em là ta không muốn gặp bất kỳ rắc rối nào liên quan đến những người vợ của Craster. Mọi người cần kiểm soát bàn tay mình và nói chuyện với những người phụ nữ đó càng ít càng tốt."

"Vâng, thưa ngài." Jon quay ngựa ngược trở lại. Thật dễ chịu khi không bị mưa táp vào mặt, dù chỉ là trong chốc lát. Mọi người trong hàng mà anh gặp khi đi ngang qua đều ướt nhẹp. Đám quân kéo dài cả nửa dặm trong rừng.

Khi đang đi qua đoàn người mang hành lý, Jon gặp Samwell Tarly ngồi trên yên ngựa với cái mũ rộng lụp xụp. Anh ta cưỡi một con ngựa thồ hàng đi phía trên. Tiếng mưa rơi đập vào mái thùng đựng đồ khiến lũ quạ đen kêu quang quác và đập cánh lật phật. "Cậu cho cả cáo vào cùng lồng với chúng đấy à?" Jon hỏi.

Nước chảy xuống từ vành mũ Sam khi cậu ta ngước đầu lên. "Ồ, chào Jon. Không đâu, chỉ là

chúng ghét trời mưa, cũng như chúng ta thôi mà."

"Cậu thế nào rồi, Sam?"

"Ướt nhẹp." Chàng béo cố nở một nụ cười. "Tuy nhiên, vẫn chưa có gì giết được tôi cả."

"Tốt. Pháo đài của Craster ở ngay phía trước rồi. Nếu các vị thần phù hộ chúng ta, hắn sẽ cho chúng ta ngủ bên đám lửa của hắn."

Sam tỏ vẻ nghi ngờ. "Edd U Sầu kể rằng Craster là một tên man rợ. Hắn cưới chính con gái mình và không tuân theo bất kỳ luật lệ nào ngoài luật do chính hắn đặt ra. Và Dywen kể với Grenn rằng hắn ta mang dòng máu đen. Mẹ hắn là một phụ nữ du mục; bà ta đã ăn nằm với một người tuần rừng, vì vậy, hắn là tên con…" Cậu ta đột nhiên nhận ra lời mình đang nói.

"Một tên con hoang", Jon vừa nói vừa cười. "Cậu có thể nói vậy, Sam ạ. Tôi đã nghe rồi." Cậu thúc con ngựa nhỏ của mình. "Tôi cần phải tìm Ser Ottyn. Hãy cẩn thận với những người phụ nữ của Craster." Cậu làm như Samwell Tarly cần lời cảnh báo về việc đó vậy. "Chúng ta sẽ nói chuyện sau khi dựng trại."

Jon chuyển lời đến Ser Ottyn Wythers, người đang lê từng bước nặng nhọc cùng với các hậu vệ đi dưới cùng. Một người có khuôn mặt nhỏ nhắn góc cạnh, cùng tuổi với Mormont, Ser Ottyn trông lúc nào cũng mệt mỏi, ngay cả khi còn ở Hắc Thành, và trận mưa đã ập xuống ông một cách không thương tiếc. "Những tin tức tốt lành", ông nói. "Mưa ướt đến tận xương tủy tôi rồi, và những vết thương đau nhức vì cưỡi ngựa cứ chồng chất lên nhau."

Trên đường quay trở lại vị trí của mình, Jon đi cắt ngang đoàn và chọn một con đường rừng ngắn hơn để đi. Tiếng người và ngựa nhỏ dần, nuốt chửng bởi cánh rừng rậm xanh và ẩm ướt, và một lát sau, những gì mà cậu có thể nghe được chỉ là tiếng mưa rơi đều đều đập vào lá cây và đá. Lúc đó là giữa trưa nhưng cánh rừng tối tăm như khi đang nhập nhoạng tối. Jon phi ngựa trên con đường mòn, giữa đá và các vũng nước, đi qua những cây sồi già, những cây cổ thụ màu xanh xám, và các cây thân gỗ cứng vỏ đen. Ở những đoạn các cành cây đan thành một mái vòm, cậu có được vài giây thoát khỏi cơn mưa xối xả. Khi băng qua một cây hạt dẻ bị sét đánh, nơi mọc lên những bông hồng dại màu trắng, anh nghe thấy tiếng sột soạt ở bụi cây. "Bóng Ma", cậu gọi. "Bóng Ma, tới đây nào."

Nhưng đó chỉ là Dywen phi ra từ khóm cây xanh, đang thúc con ngựa nhỏ màu xám lông rậm cùng Grenn đi bên cạnh. Gấu Già đã điều quân tiên phong đi hai bên đoàn người nhằm kiểm soát việc hành quân và cảnh báo nếu có kẻ địch, và ông còn cẩn thận đến mức phái người đi thành một cặp.

"À, ra là cậu, Lãnh chúa Snow." Dywen nở một nụ cười với hàm răng được làm từ gỗ và không khít nhau chút nào. "Cứ tưởng rằng tôi và cậu bé đây gặp phải bọn Ngoại Nhân chứ. Cậu lạc mất con sói à?"

"Nó đang đi săn." Con Bóng Ma không thích đi cùng đoàn người, nhưng nó sẽ không đi tách xa đoàn. Khi họ dựng trại đêm, nó sẽ tìm đường trở về với Jon trong căn lều của tướng chỉ huy.

"Đi câu chứ, tôi gọi như vậy trong cái thời tiết như thế này", Dywen nói.

"Mẹ tôi luôn nói rằng trời mưa tốt cho vụ mùa", Genne nói đầy hy vọng.

"Ôi dào, tốt cho một vụ mùa nấm mốc", Dywen nói. "Điều tốt nhất ở những cơn mưa thế này là nó giúp ta khỏi phải tắm." Hàm răng gỗ của ông ta kêu lạch cạch.

"Buckwell tìm thấy Craster rồi." Jon nói với họ.

“Thế sao?” Dywen khúc khích. “Hãy đảm bảo đám trẻ các anh không đi ngó nghiêng các bà vợ của Craster nhé, nghe chưa?”

Jon cười mỉm. “Ông muốn giữ họ cho riêng mình hả, Dywen?”

Dywen lại lạch cạch hàm răng. “Có thể. Craster có mười ngón tay và cái đó chỉ có một, nên hắn không đếm quá mười một được đâu. Hắn ta sẽ chẳng nhận thấy thiếu đi một vài người.”

“Thật ra thì hắn có bao nhiêu vợ?” Grenn hỏi.

“Nhiều hơn mức tưởng tượng của cậu. Thực ra cũng không khó nhọc gì lắm khi cậu gây giống bằng chính con gái mình. Thú cưng của cậu kìa, Snow.”

Bóng Ma đang chạy bên con ngựa của Jon với cái đuôi vểnh cao, bộ lông trắng dày xù lên để chống lại cơn mưa. Con thú di chuyển lặng lẽ đến mức Jon không biết nó xuất hiện lúc nào.

Con ngựa Grenn cưỡi né sang một bên khi ngửi thấy mùi con sói; thậm chí tận bây giờ, sau hơn một năm, các con ngựa trong đoàn vẫn khó chịu khi có con sói bên cạnh. “Ra đây nào, Bóng Ma.” Jon thúc ngựa đi về phía lâu đài của Craster.

Cậu chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ tìm thấy một lâu đài bằng đá ở xa Tường Thành thế này, cậu đã hình dung ra một bức tường rào với hàng cọc gỗ và một tháp pháo đài bằng gỗ. Nhưng cái mà họ thấy lại là một đống phân, một cái chuồng heo, một cái chuồng cừu trống rỗng, và một sảnh lớn vách đất không cửa sổ, tường là các tấm phên, không đáng để có một cái tên. Căn nhà dài và thấp, xây từ các khúc gỗ và mái làm từ cỏ. Cái thứ hỗn tạp đó đứng trên một mô đất quá khiêm tốn để có thể được coi là một ngọn đồi, bao quanh là một con đê đắp đất. Dòng nước màu nâu chảy xuống từ con dốc nơi nước mưa ăn mòn và làm rộng thêm những cái lỗ phòng thủ. Hòa vào con suối chảy xiết bao quanh phía bắc căn nhà, dòng nước chuyển thành một dòng nước bùn đậm đặc.

Ở phía tây nam, cậu thấy một cánh cửa để ngỏ, hai bên là hai cột cao treo hai cái sọ động vật: một con gấu và một con cừu. Khi đi ngang qua, Jon nhận thấy sọ của con gấu vẫn còn dính thịt. Ở bên trong, nhóm dẫn đường của Jarman Buckwell và những người trong nhóm tiên phong của Smallwood đang cột ngựa thành hàng và xoay sở dựng lều. Một đám lợn con đang rúc vào ba con lợn nái to trong cái chuồng heo. Gần đó là một cô bé nhỏ nhắn đang nhổ cà rốt trong vườn, trần truồng dưới trời mưa, và hai người phụ nữ đang buộc con lợn để giết thịt. Tiếng con vật ré lên the thé thật kinh khủng, giống như tiếng người kêu gào thống thiết. Đàn chó săn của Chett điên cuồng sủa, gầm gừ và táp tới tấp bất chấp lời chửi rủa của chủ mình, và một đôi chó của Craster cũng đang sủa lại. Khi chúng thấy Bóng Ma, một vài con ngừng sủa và chạy mất, số khác thì tiếp tục sủa và gầm gừ. Giống như Jon, con sói phớt lờ chúng.

Chà, ba mươi người chúng ta sẽ được hong khô và sưởi ấm, Jon nghĩ thầm khi nhìn vào sảnh. Có lẽ phải đến năm mươi người. Vì nơi ở quá nhỏ để có chỗ cho hai trăm người ngủ, phần nhiều sẽ phải ở bên ngoài. Và sẽ để họ ở đâu đây? Cơn mưa đã biến phân nửa khu đất bên ngoài thành những vũng nước cao tới mắt cá chân và nửa còn lại thành bùn nhão. Nhiều khả năng đây sẽ lại là một đêm không may khác đối với họ.

Tướng chỉ huy giao con ngựa của ông cho Edd U Sầu. Khi Jon xuống ngựa, anh ta đang lau sạch bùn từ móng con ngựa của Mormont. “Lãnh chúa Mormont ở trong sảnh”, anh ta thông báo. “Ông ấy nói cậu hãy vào trong với ông ấy. Tốt nhất cậu hãy để con sói ở ngoài, nhìn nó đói đến mức có thể ăn thịt một đứa con của Craster đấy. Thật ra thì tôi cũng đói đến mức có thể ăn thịt được một người đấy, miễn là được ăn nóng sốt. Cậu vào đi, tôi sẽ chăm sóc con ngựa của cậu. Nếu bên trong có ấm áp và khô ráo thì cũng đừng kể với tôi, tôi có được vào trong đâu cơ chứ.” Anh ta tách một mảng bùn ra khỏi móng con ngựa. “Cậu nhìn đống bùn này trông có giống phân không? Liệu cái đồi này có làm từ đống phân của Craster không nhỉ?”

Jon mỉm cười. “Tôi nghe nói hắn cũng ở đây lâu rồi.”

“Cậu chẳng làm tôi thấy khá hơn chút nào. Cậu vào gặp Gấu Già đi.”

Cậu ra lệnh. “Bóng Ma, ở lại đây.” Cánh cửa vào pháo đài của Craster được làm từ hai mảnh da hươu. Jon bước vào, cúi người đi qua thanh rầm cửa thấp. Hơn hai mươi tuần binh cấp cao đã đến trước anh và đang đứng quanh đống lửa ở chính giữa sàn, bùn đất bám đầy trên ủng họ. Cả khu sảnh sực mùi muội than, phân, và mùi người hôi hám. Không khí đầy khói mà vẫn ẩm ướt. Mưa lọt qua ống khói trên mái nhà. Đó là một căn phòng đơn với một gác xép phòng ngủ ở trên, có hai cái thang làm bằng mảnh gỗ vụn để đi lên đó.

Jon vẫn nhớ cái cảm giác khi họ rời Tường Thành: hồi hộp như một thiếu nữ, nhưng cũng háo hức muốn được thấy những bí ẩn và những điều phi thường ở một chân trời mới. Đây cũng là một điều phi thường, anh thầm nghĩ khi nhìn cái sảnh hôi hám dơ bẩn. Cột khói cay làm cậu chảy nước mắt. Thật đáng tiếc Pyp và Toad lại bỏ lỡ những điều này.

Craster ngồi phía trên đống lửa, là người duy nhất có ghế riêng. Thậm chí tướng chỉ huy Mormont phải ngồi trên cái ghế dài chung cùng con quạ đang lẩm bẩm trên vai ông.

Jarman Buckwell đứng phía sau, ướt lướt thướt bởi tấm áo giáp vá víu và tấm da đầy nước bóng loáng, bên cạnh đó là Thoren Smallwood trong tấm chắn ngực nặng nề và chiếc áo choàng lông chồn của Ser Jaremy.

Chiếc áo chẽn da và tấm áo choàng khâu từ các mảnh da của Craster là một sự xoàng xĩnh trái ngược, nhưng quanh cổ tay dày của hắn ta là một cái vòng nặng lấp lánh ánh vàng. Dù giờ đã ở vào giai đoạn cuối cùng của đời người, mái tóc hoa râm đang chuyển sang màu trắng, nhưng trông lão ta vẫn toát lên vẻ quyền lực. Cái mũi tẹt, đôi môi trề và một bên tai bị mất khiến lão ta trông có vẻ độc ác. Hóa ra đây là một tên du mục. Jon nhớ lại những câu chuyện của Già Nan về kẻ man rợ uống máu từ sọ người. Craster đang uống bia vàng từ một cái cốc đá sứt mẻ. Có lẽ lão ta chưa được nghe câu chuyện đó.

“Đã ba năm rồi ta không gặp Benjen Stark”, lão ta nói chuyện với Mormont. “Và nói thật là ta chưa một lần nhớ đến ông ta.” Vài con chó con màu đen và một hai con lợn lẩn quẩn giữa đám ghế dài, trong khi những người phụ nữ trong trang phục làm từ da hươu đưa lên những chiếc sừng đựng bia, nhóm lửa, rồi thái cà rốt và hành tây vào một cái nồi.

“Lẽ ra ông ấy phải đi qua đây hồi năm ngoái rồi chứ”, Thoren Smallwood nói. Một con chó đến ngửi quanh chân ông. Ông đá nó khiến nó kêu ăng ẳng.

Tướng Mormont nói: “Ben đang tìm Ser Waymar Royce, người đã biến mất cùng Gared và cậu Will trẻ tuổi.”

“Đúng vậy, ta nhớ ba người bọn họ rồi. Chàng lãnh chúa chẳng lớn hơn mấy con chó con này là bao. Trong chiếc áo choàng lông chồn và bộ giáp đen, sự tự cao của thằng nhóc quá lớn để có thể ngủ dưới mái nhà của ta. Các bà vợ của ta thì tròn mắt nhìn nó.” Hắn liếc nhìn người phụ nữ gần nhất. “Gared kể rằng họ đang đuổi theo bọn cướp. Ta đã bảo hắn tốt nhất đừng cố đuổi theo khi chỉ huy của hắn non nớt như vậy. Gared là một lính biệt kích không đến nỗi tồi. Hắn còn ít tai hơn cả ta nữa. Giống như ta, hắn cũng bị cắt mất tai.” Craster phá lên cười. “Và giờ ta lại nghe tin là hắn không có cả đầu nữa. Cũng bị cắt nốt rồi đúng không?”

Jon nhớ lại cảnh tượng một vệt máu đỏ trên nền tuyết trắng, và Theon Greyjoy đá cái đầu người chết. Ông ta là kẻ đào tẩu. Trên đường quay trở lại Winterfell, Jon và Robb đã chạy đua rồi tìm thấy sáu con sói con trong màn tuyết. Chuyện xảy ra cách đây như cả nghìn năm trước.

“Khi Ser Wayman rời khỏi đây, anh ta đi về phương nào?”

Craster nhún vai. “Ta có việc khác để làm hơn là quan tâm những con quạ đen đến và đi đâu.” Lão uống một hơi dài và đặt cốc bia sang bên. “Ở đây chẳng có loại rượu ngon nào từ phương nam cho đêm nay. Ta muốn rượu và một cái rìu mới. Cái của ta không còn sắc nữa, và không thể để như thế được vì ta còn phải bảo vệ những người phụ nữ của mình,” lão nhìn các bà vợ đang loay hoay xung quanh đó.

“Ngài có ít người ở đây quá, và còn ở nơi cô lập nữa”, Mormont nói. “Nếu ngài muốn, ta sẽ điều vài người đến hộ tống ngài đi về phía nam tới Tường Thành.”

Con quạ đen dường như thích điều đó. “Tường Thành,” nó kêu lên, sải đôi cánh to trông như chiếc cổ áo cao phía sau đầu Mormont.

Vị chủ nhà gượng cười, khoe ra một hàm răng nâu xỉn sứt mẻ. “Và bọn ta sẽ làm gì ở đó, đãi các ngài bữa tối sao? Chúng ta là những người tự do ở đây. Craster không phục vụ người nào hết.”

“Giờ là thời điểm không tốt để sống một mình giữa vùng hoang dã. Gió lạnh đang tăng cường.”

“Mặc cho chúng đến. Nền móng ta đã cắm sâu rồi.” Craster tóm lấy khuỷu tay một người phụ nữ đang đi ngang qua đó. “Hãy nói cho ông ấy nghe đi, vợ của ta. Nói với Lãnh chúa Quạ Đen rằng chúng ta đang mãn nguyện ra sao.”

Người phụ nữ liếm đôi môi mỏng. “Đây là nơi ở của chúng tôi. Craster giữ cho chúng tôi được an toàn. Chết mà tự do còn hơn sống làm nô lệ.”

“Nô lệ”, con quạ nói theo.

Mormont nghiêng người về phía trước. “Mọi ngôi làng ta đi qua đều bị bỏ hoang. Các vị là những người sống sót đầu tiên chúng ta gặp kể từ khi rời khỏi Tường Thành. Mọi người đều đã biến mất… dù là đã chết, bỏ đi nơi khác, hay bị mang đi, ta không rõ. Động vật cũng vậy. Không còn gì hết. Và trước đó, chúng ta tìm thấy thi thể hai người lính biệt kích của Ben Stark chỉ cách Tường Thành vài dặm. Da họ tái nhợt vì lạnh, chân tay thâm lại, máu từ vết thương đã đông cứng. Nhưng khi chúng ta đưa họ trở lại Hắc Thành, buổi đêm họ thức dậy và giết bọn ta. Một tên giết Ser Jaremy Rykker và một tên nhắm vào ta, điều đó chứng tỏ họ nhớ được điều gì đó lúc họ còn sống, nhưng họ không còn chút lòng nhân từ nào nữa.”

Miệng người phụ nữ há ra, một cái hang màu hồng ẩm ướt, nhưng Craster chỉ khịt mũi. “Ở đây, bọn ta không gặp bất kỳ rắc rối nào như vậy… và ta xin cảm ơn ngài nếu như ngài không kể những câu chuyện đáng sợ như vậy dưới mái nhà của ta. Ta là người mộ đạo, các vị thần sẽ bảo vệ cho ta được an toàn. Nếu có chuyện người chết sống dậy, ta sẽ biết cách tống chúng trở về nấm mồ của chúng. Dù vậy, ta sẽ cần một cái rìu sắc mới.” Lão vỗ vào chân cô vợ và quát. “Thêm bia đi, nhanh nhanh lên đấy!”

“Người chết không gây rắc rối,” Jarman Buckwell nói “nhưng còn người sống thì sao, thưa lãnh chúa? Nhà vua thì sao?”

“Vua!” con quạ của Mormont hét lên. “Vua, vua, vua.”

“Cái gã Mance Rayder đó ư?” Craster nhổ vào đống lửa. “Vua bên ngoài Tường Thành. Một người tự do tự tại sẽ cần gì ở vua chúa chứ?” Lão liếc nhìn Mormont. “Nếu ta có quan tâm thì ta sẽ cho ngài biết nhiều điều về cái tên Rayder cùng hành tung của hắn. Các ngôi làng không người ở đều là do hắn gây ra. Nếu ta cũng giống như họ thì các ngài sẽ thấy căn sảnh này cũng trống không rồi. Hắn đã phái một kỵ sỹ đến ra lệnh cho ta phải rời pháo đài để đến quỳ mọp dưới chân hắn. Ta gửi trả tên kỵ sỹ đó lại nhưng giữ cái lưỡi của hắn ở đây. Nó được đóng lên

bức tường đằng kia kìa." Lão chỉ trỏ. "Nếu ta biết thì chắc chắn ta sẽ nói cho các ngài biết Mance Rayder ở đâu." Lại một nụ cười với hàm răng nâu xỉn. "Nhưng chúng ta sẽ có đủ thời gian cho việc đó. Các ngài hẳn là đang muốn ngủ dưới mái nhà của ta và ăn hết số lợn mà ta có lắm rồi đấy nhỉ."

"Một mái nhà là tốt rồi, thưa ngài", Mormont nói. "Chúng ta đi đường rất mệt mỏi và đã ướt nhẹp cả."

"Vậy thì các ngài sẽ là vị khách ở đây trong đêm nay. Nhưng ta không còn yêu mến quạ đen cho lắm. Cái gác xép sẽ dành cho ta và người của ta, các ngài có thể tùy nghi sử dụng toàn bộ mặt sàn này. Ta chỉ có thịt và bia cho hai mươi người không hơn. Số quạ đen còn lại của các ngài tự chuẩn bị ngô để ăn nhé."

"Chúng ta đã chuẩn bị sẵn đồ ăn rồi, lãnh chúa", Gấu Già nói. "Bọn ta rất sẵn lòng được cùng ngài chia sẻ rượu và đồ ăn."

Craster lau cái miệng đầy nước với mu bàn tay lông lá. "Ta sẽ nếm thử rượu của các ngài, Lãnh chúa Quạ ạ. Một điều nữa. Kẻ nào dám chạm vào vợ ta, hắn sẽ mất bàn tay đó."

"Nhà của ngài, luật của ngài," Thoren Smallwood nói và tướng Mormont nghiêm nghị gật đầu, mặc dù trông ông có vẻ không mấy hài lòng.

"Vậy cứ như thế đi." Craster làu bàu. "Trong các ngài có ai vẽ được bản đồ không?"

"Sam Tarly biết vẽ." Jon tiến lên. "Sam rất thích bản đồ."

Mormont gọi cậu lại gần. "Đưa cậu ta đến đây sau khi ăn xong. Dặn cậu ta đem theo bút lông và giấy da. Tìm cả Tollett nữa. Bảo cậu ta mang cái rìu của ta đến. Một món quà cho vị chủ nhà."

"Ai vậy?" Craster hỏi trước khi Jon kịp đi. "Trông hắn giống người nhà Stark."

"Quản gia và cận vệ của ta, Jon Snow."

"Một tên con hoang hả?" Craster nhìn Jon từ đầu đến chân. "Khi đàn ông lên giường với một phụ nữ thì cũng nên lấy cô ta làm vợ. Ta lâu nay vẫn làm như vậy." Lão phẩy tay xua Jon đi. "Nào, mau đi làm nhiệm vụ của ngươi đi, con hoang, và để xem cái rìu đó có sắc và tốt không nào, ta không muốn dùng một miếng thép cùn đâu."

Jon Snow cúi chào và rời khỏi. Ser Ottyn Wythers đang đi vào đúng lúc cậu đi ra, và chút nữa họ đụng phải nhau ở cánh cửa bằng da hươu. Bên ngoài, cơn mưa dường như đã ngớt. Các căn lều được dựng khắp trên nền đất. Jon có thể thấy những đỉnh lều dưới các tán cây.

Edd U Sầu đang cho ngựa ăn. "Cho tên du mục cây rìu ấy hả, được thôi." Anh ta chỉ vào vũ khí của Mormont, một cái rìu chiến tay cầm ngắn với các đường cuộn bằng vàng được khảm vào lưỡi rìu thép màu đen. "Hắn sẽ trả lại, tôi thề đấy. Chiếc rìu sẽ cắm phập vào đầu Gấu Già chẳng hạn. Sao không đưa hắn tất cả rìu của chúng ta đi, cả kiếm nữa? Tôi không thích tiếng kim loại va vào nhau khi chúng ta cưỡi ngựa. Chúng ta sẽ đi nhanh hơn nếu không có chúng, đi thẳng đến cửa địa ngục. Tôi tự hỏi dưới địa ngục có mưa không nhỉ? Có thể Craster sẽ muốn một cái mũ đấy."

Jon mỉm cười. "Hắn muốn cái rìu. Và rượu nữa."

"Anh thấy chưa, Gấu Già thật thông minh. Nếu chúng ta chuốc cho lũ du mục này uống thật say, có lẽ hắn sẽ chỉ cắt được một bên tai khi hắn cố dùng rìu giết chúng ta. Tôi có hai tai nhưng chỉ có một cái đầu."

“Smallwood nói rằng Craster là bạn của Đội Tuần Đêm.”

“Một tên du mục là bạn và một tên không phải là bạn của Đội Tuần Đêm khác nhau thế nào, anh bạn?” gã cận vệ hỏi. “Kẻ thù vứt xác chúng ta lại cho đám quạ và bầy sói. Bạn bè thì chôn chúng ta trong nấm mồ bí mật. Tôi tự hỏi cái đầu gấu đó được đóng trên cánh cổng bao lâu, và trước khi chúng ta đến đây thì hắn treo gì ở đó?” Edd nhìn cây rìu nghi ngại, mưa chảy thành dòng xuống khuôn mặt anh ta. “Trong đó có khô ráo không?”

“Khô hơn ngoài này.”

“Nếu tôi nấp xa đống lửa một chút, có thể chúng sẽ không nhìn thấy tôi cho tới sáng. Những người ngủ dưới mái nhà của hắn ta sẽ bị giết đầu tiên, nhưng ít ra sẽ được chết một cách khô ráo.”

Jon không nhịn được cười. “Craster chỉ có một. Chúng ta có những hai trăm người. Tôi không nghĩ hắn sẽ giết được ai đó.”

“Anh làm tôi vui hơn đấy”, Edd ủ ê nói. “Ngoài ra thì có nhiều việc để làm với một cây rìu sắc. Tôi không muốn bị giết bởi một cái búa. Tôi đã từng thấy một người bị búa tạ phang vào một bên trán. Anh ta hầu như không bị rách da nhưng đầu thì mềm nhũn ra và sưng to như quả bí, chỉ khác là quả bí màu đỏ tím. Một người đàn ông đẹp trai như tôi không thể chết mà trông xấu xí được. May mà chúng ta không đưa cho chúng búa tạ.” Edd vừa đi vừa lắc đầu, chiếc áo choàng đen ướt đẫm nước mưa nhỏ giọt phía sau anh ta.

Jon cho ngựa ăn trước khi nhớ đến bữa tối của chính mình. Cậu đang tự hỏi sẽ tìm Sam ở đâu thì bỗng nghe một tiếng thét đầy sợ hãi. “Sói!” Cậu lao nhanh về phía tiếng kêu, đất ẩm bám đầy đôi ủng của của. Một người phụ nữ của Craster đang lùi lại về phía bức tường bám đầy bùn của pháo đài. “Cút đi,” cô hét lên với con Bóng Ma. “Ngươi cút đi!” Con sói đang ngậm một con thỏ trong miệng và một con khác đầy máu me đang nằm trên mặt đất phía trước nó. Cô cầu xin khi nhìn thấy cậu, “Xin ngài hãy đuổi nó đi.”

“Nó không làm cô đau đâu.” Cậu hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra; một cái chuồng thỏ bằng gỗ, các thanh gỗ nằm vương vãi trên nền cỏ ướt. “Hẳn là nó rất đói. Chúng tôi không gặp nhiều thú để săn.” Jon huýt sáo. Con sói cắn chặt con thỏ, nghiền nát những khúc xương nhỏ giữa hai hàm răng, và chạy tới chỗ cậu.

Người phụ nữ nhìn họ với đôi mắt sợ sệt. Cô ta trẻ hơn anh tưởng. Một cô gái chừng mười lăm, mười sáu tuổi, anh đoán vậy, mái tóc sẫm màu bết vào khuôn mặt hốc hác bởi mưa, đôi chân trần lấm bùn tới mắt cá chân. Cơ thể dưới tấm áo bằng da cho thấy cô đang mang thai. “Cô là con gái Craster à?” cậu hỏi.

Cô đặt một tay lên bụng, “Giờ thì là vợ.” Tránh xa con sói, cô quỳ xuống bên cạnh chiếc chuồng thỏ đã hư hỏng một cách nuối tiếc. “Tôi đang định sẽ gây giống lũ thỏ. Chẳng còn con cừu nào cả.”

“Đội Tuần Đêm sẽ bồi thường.” Jon không có đồng tiền nào, không thì cậu đã đưa cho cô rồi… dù cậu không chắc rằng vài đồng hay thậm chí là một thỏi bạc sẽ có ích gì cho cô khi ở xa Tường Thành thế này. “Ngày mai tôi sẽ nói với tướng Mormont.”

Cô lau tay vào váy. “Thưa lãnh chúa...”

“Tôi không phải là lãnh chúa.”

Những người khác đã đến vây xung quanh vì bị thu hút bởi tiếng hét của cô gái và tiếng sập của cái chuồng thỏ. “Cô đừng tin anh ta,” Lark đến từ quần đảo Sisters, một tên lính biệt kích

nhỏ nhen lên tiếng. “Anh ta là Lãnh chúa Snow đấy.”

“Con hoang vùng Winterfell và là anh em của nhà vua”, Chett nói móc. Hắn bỏ đám chó săn lại đó để chạy đến xem chuyện ầm ĩ gì đang xảy ra.

“Con sói đó nhìn cô một cách đói khát,” Lark nói. “Có thể nó đang muốn cắn vào cái bụng của cô đấy.”

Jon không thấy hài hước chút nào. “Anh đang làm cô ấy sợ đấy.”

“Cảnh báo cô ta thì đúng hơn.” Chett nhe răng cười một cách xấu xí, các nốt nhọt phủ khắp phần lớn khuôn mặt hắn.

“Chúng tôi không được phép nói chuyện với các ngài,” cô gái đột nhiên nhớ ra.

“Đợi đã”, Jon nói nhưng quá muộn. Cô gái đã vụt chạy mất.

Lark định chụp lấy con thỏ thứ hai, nhưng Bóng Ma nhanh hơn. Khi con sói nhe nanh, hắn trượt chân vào vũng bùn và cái mông xương xẩu của hắn rơi phịch xuống đất. Mọi người cười ồ. Con sói ngậm con thỏ vào miệng và mang đến cho Jon.

“Không cần thiết phải dọa cô gái như vậy,” Jon nói.

“Bọn tao không ở đây để nghe mày mắng nhiếc, thằng con hoang.” Chett đổ lỗi cho Jon vì hắn bị mất vị trí tốt bên cạnh Maester Aemon, và điều này không phải không có lý do. Nếu Jon không đến nói với Aemon về Sam Tarly thì giờ đây Chett vẫn sẽ đang chăm sóc cho một ông già mù lòa ấy chứ không phải bầy chó săn hung tợn. “Có thể mày là thú cưng của tướng chỉ huy, nhưng mày không phải là tướng chỉ huy…và mày sẽ không dám tự tin thái quá như thế khi không có con quái vật lúc nào cũng lảng vảng xung quanh.”

“Tôi sẽ không gây hấn với một người anh em khi chúng ta ở xa Tường Thành”, Jon trả lời, giọng anh lạnh lùng.

Lark quỳ gối đứng dậy. “Thằng nhóc sợ anh đấy mà, Chett. Ở quần đảo Sisters, chúng tôi có một cái tên cho những kẻ như hắn.”

“Tôi biết tất cả những cái tên đó. Anh nên giữ mồm một chút.” Jon rời đi với Bóng Ma bên cạnh. Khi Jon ra đến cổng thì trận mưa đã ngớt, giờ chỉ còn là cơn mưa phùn. Bình minh sẽ tới, và sau đó lại một đêm đen và ướt át khác. Các đám mây sẽ che khất mặt trăng, các vì sao và ngôi sao chổi Ngọn Đuốc của Mormont, khiến khu rừng trở nên tối đen như mực. Mỗi lần đi tiểu cũng sẽ là một cuộc phiêu lưu mặc dù nó không thực sự giống cuộc phiêu lưu mà Jon Snow từng tưởng tượng.

Ngoài kia, dưới những tán cây, một vài lính biệt kích đã tìm được đủ than cám và gỗ khô để nhóm lửa bên cạnh một phiến đá. Những người khác thì dựng trại hoặc làm các căn chòi thô sơ bằng cách trải tấm áo choàng qua các cành cây thấp. Khổng Lồ thì tự nhét mình vào hốc một cây sồi chết. “Lãnh chúa Snow, cậu thích lâu đài của tôi không?”

“Trông cũng ấm cúng đấy. Ông biết Sam ở đâu không?”

“Cứ đi theo hướng cậu đang đi. Nếu tới căn lều của Ser Ottyn thì cậu đã đi quá xa rồi đấy.” Khổng Lồ mỉm cười. “Trừ khi Sam cũng tìm được một cái cây. Sẽ là cây gì nhỉ?”

Cuối cùng thì Bóng Ma đã tìm thấy Sam. Con sói phóng thẳng về phía trước như mũi tên bắn ra từ nỏ. Bên dưới phần nhô ra của một tảng đá tạo nên một mái che nhỏ trước cơn mưa, Sam đang cho bầy quạ ăn. Đôi ủng của cậu ta kêu lẹp nhẹp khi di chuyển. “Chân mình ướt sũng rồi”,

cậu ta thú nhận một cách khổ sở. “Khi xuống ngựa, tôi dẫm phải một cái hố và nước ngập đến đầu gối.”

“Hãy cởi ủng và làm khô đôi tất của cậu đi. Mình sẽ tìm chút củi khô. Nếu bên dưới phiến đá không bị ướt thì chúng ta có thể sẽ nhóm được lửa.” Jon cho Sam xem con thỏ. “Và chúng ta cùng mở tiệc nào.”

“Cậu không vào trong sảnh cùng tướng Mormont sao?”

“Không, nhưng cậu thì có đấy. Gấu Già muốn cậu vẽ bản đồ. Craster nói hắn sẽ tìm Mance Rayder cho chúng ta.”

“Ồ.” Trông Sam có vẻ lo lắng khi phải gặp Craster, cho dù điều đó có nghĩa là cậu ta sẽ được ở bên đống lửa ấm áp.

“Tuy nhiên, ông ấy nói rằng cứ ăn xong đã. Cậu lau khô chân đi.” Jon đi tìm nhiên liệu, đào sâu xuống những cái cây chết để lấy gỗ khô bên dưới và bóc từng lớp vỏ lá thông ướt cho tới khi chúng đủ khô để nhóm được lửa. Phải một lúc lâu sau lửa mới bén. Cậu treo áo choàng trên tảng đá để ngăn nước mưa bắn vào ngọn lửa nhỏ đang bốc khói, tạo thành một cái hốc nhỏ ấm cúng.

Khi cậu đang quỳ xuống lột da con thỏ, Sam cởi bỏ đôi ủng. “Mình nghĩ rêu đang mọc trong kẽ ngón chân mình rồi đây,” cậu ta rầu rĩ thông báo và ngó ngoáy các ngón chân. “Con thỏ này ngon đấy. Thậm chí mình chẳng thấy sợ máu me nữa.” Cậu ta quay đi hướng khác. “Thật ra thì cũng có một chút…”

Jon xuyên một cái que qua con thỏ, nhóm lửa giữa hai hòn đá, và gác bữa tối trên đó. Con thỏ gầy nhẳng nhưng khi nướng lên lại thơm như một bữa tiệc dành cho nhà vua. Các lính biệt kích khác nhìn họ đầy ghen tị. Ngay cả Bóng Ma cũng quan sát một cách thèm thuồng, ngọn lửa ánh lên trong đôi mắt đỏ khi nó ngửi ngửi. “Mày đã ăn rồi mà,” Jon nhắc nhở.

“Craster có man rợ như các lính biệt kích nói không?” Sam hỏi. Con thỏ vẫn còn chưa chín hẳn nhưng mùi vị rất tuyệt vời. “Lâu đài của lão trông ra sao?”

“Một đống phân có mái che cùng một đống lửa.” Jon kể cho Sam nghe những gì anh đã nghe và nhìn thấy trong pháo đài của Craster.

Khi câu chuyện được kể xong thì trời đã tối và Sam đang liếm các ngón tay. “Ngon đấy nhưng giờ mình lại thích một cái đùi cừu. Nguyên một cái đùi cho mình thôi, với nước sốt chế từ bạc hà, mật ong và đinh hương. Cậu có thấy con cừu nào không?”

“Có một cái chuồng cừu nhưng không có cừu.”

“Lão ta nuôi người của mình bằng cách nào?”

“Mình không thấy người đàn ông nào. Chỉ có Craster cùng những người đàn bà của lão và một vài cô bé. Tôi tự hỏi làm thế nào mà lão có thể trụ tại nơi này được. Lão chẳng có gì để phòng vệ ngoài một con đê đắp bùn. Cậu nên lên sảnh và vẽ cái bản đồ đó đi. Cậu tìm được đường chứ?”

“Nếu như mình không bị ngã vào đống bùn.” Sam cực nhọc đi đôi ủng vào, mang theo bút và tấm giấy da, rồi lao vào đêm tối, mưa rơi lộp độp trên áo choàng và cái mũ mềm của cậu ta.

Bóng Ma nằm ngả đầu lên chân và thiếp đi bên đống lửa. Jon nằm dài bên cạnh con sói, hài lòng vì hơi ấm. Anh vẫn thấy lạnh và ướt, nhưng không đến mức như trước đó. Có lẽ tối nay Gấu Già sẽ biết cách dẫn chúng ta đến chỗ chú Benjen.

***

Jon thức dậy và thấy mình thở ra khói trong buổi sáng lạnh giá. Mình mẩy cậu đau nhức mỗi khi cử động. Bóng Ma đã đi mất, ngọn lửa đã tắt. Jon với tay lấy cái áo choàng treo trên tảng đá và nhận thấy nó đã đông cứng lại. Cậu chui vào áo và đứng dậy bước ra khu rừng phủ băng trông như pha lê.

Ánh rạng đông màu hồng nhạt phản chiếu lung linh trên các cành lá và phiến đá. Thảm cỏ như được tạc từ ngọc lục bảo, những giọt nước chuyển thành kim cương. Hoa và nấm như mặc những bộ áo bằng kính. Thậm chí cả các vũng bùn cũng loang loáng màu nâu sáng. Qua những tàng cây xanh lấp lánh, Jon thấy những căn lều đen của các anh em trong đội như được bọc trong một lớp băng mỏng.

Vậy ra đây là điều kỳ diệu bên ngoài Tường Thành. Cậu nhận ra mình đang nghĩ đến các em gái, có lẽ bởi đêm qua anh đã mơ về họ. Sansa sẽ gọi đây là bùa mê, và mắt con bé sẽ ngấn lệ vì sự tuyệt diệu của nó, nhưng Arya thì sẽ chạy ra ngoài cười nói và hò hét, muốn chạm tay vào mọi vật.

“Lãnh chúa Snow?” cậu nghe tiếng gọi. Mềm mại và yếu ớt. Cậu quay người lại.

Đang cúi mình trên phiến đá đã che chở cậu suốt đêm qua là người giữ thỏ, khoác trên mình chiếc áo choàng đen to đến mức nó nuốt chửng lấy cô. Áo choàng của Sam, Jon nhận ra ngay. Tại sao cô ta lại mặc áo của Sam? “Anh chàng to béo nói sẽ tìm thấy ngài ở đây,” cô nói.

“Chúng tôi đã ăn con thỏ, nếu cô đến đây vì chuyện đó.” Sự thú nhận khiến cậu cảm thấy tội lỗi một cách kỳ cục.

“Lãnh chúa Quạ Đen cùng con chim biết nói đã đưa cho Craster một cái nỏ đáng giá bằng cả trăm con thỏ.” Cô ta vòng hai tay ôm lấy cái bụng bầu. “Có đúng không, thưa ngài? Ngài là anh em với một vị vua sao?”

“Anh em cùng cha khác mẹ,” cậu thừa nhận. “Tôi là con hoang của Ned Stark. Anh trai tôi, Robb là Vua Phương Bắc. Tại sao cô lại ở đây?”

“Chàng trai to béo, Sam, chỉ tôi đến gặp ngài. Anh ấy đưa tôi chiếc áo choàng để không ai nói là tôi không thuộc đoàn người.”

“Craster không nổi điên với cô sao?”

“Tối qua cha tôi đã uống quá nhiều rượu của Lãnh chúa Quạ. Ông ấy sẽ ngủ nguyên một ngày.” Hơi thở lạnh giá của cô phả ra thành những cuộn khói nhỏ. “Họ nói nhà vua thực thi công lý và bảo vệ kẻ yếu.” Cô bắt đầu trèo xuống phiến đá một cách khó nhọc nhưng băng trơn làm cô trượt chân. Jon đỡ được cô trước khi cô ngã và giúp cô xuống an toàn. Người phụ nữ quỳ gối trên nền băng lạnh. “Thưa ngài, tôi cầu xin ngài...”

“Đừng cầu xin tôi điều gì. Quay trở lại căn sảnh đi, cô không nên ở đây. Chúng tôi được lệnh không nói chuyện với phụ nữ nhà Craster.”

“Ngài không cần phải nói gì với tôi. Xin hãy đưa tôi đi cùng các ngài, đó là tất cả những gì tôi cần.”

Tất cả những gì tôi cần, anh nghĩ. Như thể việc đó không có gì khó khăn vậy.

“Tôi sẽ… tôi sẽ làm vợ ngài, nếu ngài muốn. Cha tôi, ông ấy có mười chín người vợ rồi, bớt đi một người sẽ chẳng hại gì ông ấy.”

“Những người mặc đồ đen thề sẽ không lấy vợ, cô không biết sao? Hơn nữa, chúng tôi lại là khách trong đại sảnh của cha cô.”

“Không phải ngài,” cô nói. “Tôi đã quan sát. Ngài không ăn cùng bàn, không ngủ cùng đám lửa với ông ấy. Ông ấy chưa bao giờ cho ngài quyền làm khách, vì vậy ngài không bị ràng buộc với ông ấy. Tôi phải đi vì đứa bé này.”

“Tôi còn không biết tên cô.”

“Ông ta gọi tôi là Gilly. Trong từ hoa đinh hương.”

“Cái tên thật đẹp.” Anh nhớ đã có lần Sansa nói rằng anh nên nói như vậy bất cứ khi nào có một vị tiểu thư xưng tên với anh. Anh không thể giúp cô gái nhưng có lẽ phép lịch sự sẽ làm cô vui. “Craster làm cô sợ phải không, Gilly?”

“Tôi lo sợ cho đứa bé này, không phải cho tôi. Nếu đó là con gái thì cũng không quá tệ, nó sẽ lớn lên sau vài năm và ông ấy sẽ cưới nó. Nhưng Nella nói con tôi là con trai, chị ấy đã có sáu đứa và cũng am hiểu chuyện này. Ông ấy sẽ dâng tất cả con trai của mình cho các vị thần. Khi gió lạnh đến, ông ấy sẽ làm như vậy, và trời càng lúc càng lạnh. Đó là lý do tại sao ông ấy dâng hết những con cừu, mặc dù ông rất thích ăn thịt cừu. Giờ thì chẳng còn con cừu nào nữa. Tiếp đến sẽ là chó, cho tới khi…” Cô hạ ánh mắt xuống và vuốt ve cái bụng của mình.

“Các vị thần nào?” Jon nhớ rằng không thấy đứa bé trai hay người đàn ông nào trong pháo đài của Craster, ngoại trừ chính hắn ra.

“Các vị thần xứ lạnh”, cô nói. “Những vị thần trong bóng đêm. Những bóng ma trắng toát.”

Và đột nhiên Jon như trở lại trong tòa tháp của tướng chỉ huy. Một bàn tay đứt lìa đang nắm lấy bắp chân cậu và khi cậu cạy nó ra bằng đầu thanh kiếm dài, nó quằn quại mãi, các ngón tay cứ mở ra rồi đóng lại. Người chết đứng dậy, đôi mắt xanh lấp lánh trên khuôn mặt rách toạc và sưng phồng. Các mảnh thịt rách từ vết thương to ở bụng lủng lẳng, nhưng lại không có chút máu nào.

“Mắt họ màu gì?” anh hỏi.

“Màu xanh biển. Sáng như vì sao xanh, và cũng lạnh lẽo như vậy.”

Cô ấy đã thấy chúng, anh nghĩ. Craster nói dối.

“Ngài sẽ đưa tôi đi cùng chứ? Chỉ cần tới Tường Thành...”

“Chúng tôi không đi về phía Tường Thành. Chúng tôi đi về phương Bắc, truy tìm Mance Rayder và bọn Ngoại Nhân, những bóng ma trắng toát và người chết sống lại. Chúng tôi tìm kiếm chúng, Gilly ạ. Con của cô sẽ không được an toàn khi đi với chúng tôi.”

Nỗi sợ hãi hiển hiện trên khuôn mặt cô. “Mặc dù vậy ngài sẽ quay lại. Khi cuộc chiến của các ngài chấm dứt, các ngài sẽ lại đi qua đường này.”

“Có thể thế.” Nếu có ai trong chúng tôi còn sống sót. “Điều đó phải để Gấu Già quyết định, người mà cô gọi là Lãnh chúa Quạ ấy. Tôi chỉ là cận vệ của ông ấy. Tôi không được tự chọn con đường mà tôi đi.”

“Không.” Cậu có thể nghe thấy sự tuyệt vọng trong giọng nói cô. “Xin lỗi vì đã gây ra rắc rối này. Tôi chỉ… họ nói nhà vua giữ cho mọi người được an toàn, và tôi tưởng…” Buồn bã, cô gái chạy đi, tấm áo choàng của Sam phấp phới sau lưng cô như đôi cánh to màu đen.

Jon nhìn theo cô, niềm vui thích với cảnh đẹp buổi sáng sớm tan biến. Quỷ tha ma bắt cô ta, anh tức giận nghĩ, và quỷ tha ma bắt cái tên Sam chết tiệt đã bảo cô ta đến đây. Cậu ta nghĩ ta làm được gì cho cô ấy chứ? Chúng ta ở đây để chiến đấu với dân du mục, không phải để cứu họ.

Những người khác đang bò ra từ nơi trú ẩn, vừa vươn vai vừa ngáp. Điều kỳ diệu đã tan biến, màu sắc tươi sáng của băng giá chuyển thành màn sương trong ánh mặt trời đang lên. Có ai đó vừa nhóm lửa; cậu ngửi thấy mùi gỗ cháy qua các hàng cây và mùi của thịt xông khói. Jon cởi áo choàng và đập nó vào tảng đá làm vỡ tan lớp băng mỏng đóng lại đêm qua, rồi cầm thanh Móng Dài và đeo nó lên vai. Đi được vài mét, cậu đi tiểu vào một bụi cây đóng băng, nước tiểu bốc hơi trong khí lạnh và làm tan băng ở bất cứ nơi mà nó chảy đến. Sau đó, cậu buộc dây của chiếc quần bằng vải len đen và đi về phía có mùi thơm.

Grenn và Dywen đang cùng các anh em khác tụ tập quanh đống lửa. Hake đưa Jon một phần đuôi bánh mì nhồi thịt xông khói cháy và một mẩu cá mặn nhúng mỡ của thịt xông khói. Cậu vừa ăn ngấu nghiến vừa nghe Dywen khoe khoang về việc đã ngủ cùng ba người phụ nữ của Craster đêm qua.

“Không đúng,” Grenn cau có. “Nếu thế thì tôi đã nhìn thấy rồi.”

Dywen bạt tai anh ta. “Cậu mà nhìn thấy sao? Cậu cũng mù như Maester Aemon ấy. Cậu thậm chí còn chẳng nhìn thấy con gấu đó.”

“Gấu nào? Có gấu à?”

“Lúc nào chẳng có một con”, Edd U Sầu tuyên bố với chất giọng u ám thường ngày. “Nó đã giết anh trai tôi khi tôi còn nhỏ. Sau đó, nó đeo răng anh ấy quanh cổ bằng một cái dây da. Chúng là những cái răng tốt, tốt hơn của tôi. Tôi lúc nào cũng gặp vấn đề về răng.”

“Tối qua Sam có ngủ trong sảnh không?” Jon hỏi.

“Tôi không gọi đó là ngủ. Mặt đất thì cứng, các tấm thảm cói bốc mùi hôi thối, mấy người anh em thì ngáy to đến mức đáng sợ. Nếu nhắc đến gấu thì chưa có con nào gầm gừ được dữ tợn như Bernarr Nâu. Tuy nhiên trong đó khá ấm áp. Có mấy con chó trèo lên người tôi lúc đêm. Áo choàng của tôi gần khô thì bị một con tè lên. Hoặc là Bernarr Nâu cũng nên. Anh có thấy lúc tôi vừa được một mái che thì trời ngừng mưa không? Và khi tôi ra đây trời lại mưa tiếp cho mà xem. Có vẻ như các vị thần và mấy con chó đều thích tè lên người tôi.”

“Tôi đi xem tướng Mormont thế nào,” Jon nói.

Mưa đã tạnh nhưng nền đất vẫn là bãi lầy với các vũng nước nông và bùn trơn trượt. Các anh em áo đen đang gấp gọn lều, cho ngựa ăn và nhai những sợi thịt bò ướp mặn. Thành viên đội biệt kích của Jarman Buckwell đang nịt chặt đai yên ngựa trước khi lên đường. “Jon,” Buckwell chào cậu từ trên lưng ngựa. “Giữ cho thanh kiếm của anh thật sắc vào. Chúng ta sẽ sớm cần đến nó đấy.”

Sảnh lớn của Craster chỉ lờ mờ sáng vào ban ngày. Bên trong, các ngọn đuốc đêm cháy bập bùng, và khó mà biết được mặt trời đã mọc hay chưa. Con quạ của Tướng Mormont nhìn thấy cậu vào đầu tiên. Chỉ ba cái đập nhẹ nhàng của đôi cánh to màu đen là nó đã đậu trên thanh Móng Dài. “Ngô?” nó cắn một sợi tóc của Jon.

“Đừng để ý đến con chim ăn mày tồi tệ ấy Jon, nó vừa xơi nửa miếng thịt xông khói của ta rồi.” Gấu Già ngồi tại bàn ăn của Craster, đang thưởng thức bữa sáng cùng các thành viên khác với bánh mỳ chiên, thịt xông khói và xúc xích ruột cừu. Chiếc rìu mới của Craster đang nằm trên bàn, phần chạm khắc bằng vàng lóe lên trong ánh đuốc. Chủ nhân của nó đang nằm sõng xoài bất tỉnh trên gác xép buồng ngủ phía trên, nhưng những người phụ nữ thì đã thức dậy hết

và đang bận rộn đi lại phục vụ. “Ngày hôm nay ra sao?”

“Lạnh, nhưng tạnh mưa rồi.”

“Rất tốt. Hãy kiểm tra xem con ngựa của ta đã đóng yên và sẵn sàng chưa. Ta muốn chúng ta lên đường trong một giờ nữa. Cháu ăn gì chưa? Đồ ăn của Craster tuy đơn giản nhưng đủ no đấy.”

Mình sẽ không ăn đồ của Craster, cậu bỗng nhiên quyết định. “Cháu đã ăn cùng mọi người ngoài kia rồi, thưa ngài.” Jon xua con quạ khỏi thanh Móng Dài. Con chim nhảy sang vai Mormont và làm một bãi ở đó. Gấu Già cằn nhằn. “Mày nên làm thế trên vai Snow hơn là để dành nó cho ta.” Con quạ kêu quang quác.

Cậu gặp Sam đằng sau đại sảnh, đang đứng với Gilly bên cái chuồng thỏ vỡ. Cô gái đang giúp cậu ta mặc áo choàng nhưng khi nhìn thấy Jon, cô ta bỏ đi. Sam nhìn cậu với ánh mắt quở trách. “Mình tưởng cậu sẽ giúp cô ấy chứ.”

“Mình sẽ giúp như thế nào đây?” Jon hỏi lại gay gắt. “Đưa cô ta đi cùng, trốn trong cái áo choàng của cậu ư? Chúng ta được lệnh không…”

‘Mình biết”, Sam nói với vẻ hối lỗi, “nhưng cô ấy đang sợ hãi. Và mình rất hiểu điều đó. Mình bảo cô ấy…” Cậu ta nuốt nước bọt.

“Bảo gì chứ? Rằng chúng ta sẽ đưa cô ta đi cùng ư?”

Khuôn mặt béo tròn của Sam đỏ ửng. “Trên đường chúng ta về.” Cậu ta không dám nhìn Jon. “Cô ấy sẽ sinh em bé.”

“Sam, cậu mất trí rồi sao? Chúng ta có thể sẽ không trở về con đường này. Và nếu có, cậu nghĩ Gấu Già sẽ để cậu mang theo một cô vợ của Craster à?”

“Mình nghĩ… có lẽ đến lúc đó mình sẽ nghĩ ra cách…”

“Mình không có thời gian cho việc này đâu, mình cần phải tắm rửa và đóng yên cho lũ ngựa.” Nói đoạn Jon bỏ đi, vừa bối rối vừa giận dữ. Trái tim Sam cũng to lớn như cơ thể cậu ấy, và dù có học nhưng đôi khi cậu ấy lại khù khờ chẳng khác gì Grenn cả. Điều đó là không thể, hơn nữa còn là không trung thực. Vậy tại sao mình lại thấy hổ thẹn đến thế?

Jon trở về vị trí quen thuộc bên cạnh Mormont khi Đội Tuần Đêm lần lượt đi qua mấy cái đầu lâu treo trên cánh cổng của Craster. Họ đi tắt về phía tây bắc theo một con đường mòn dành cho người đi săn. Băng tan chảy xuống xung quanh họ, chẳng khác gì một cơn mưa nhẹ với nhạc điệu dịu dàng. Ở phía bắc con đường là dòng suối nước đang lên, với đầy những lá và các mảnh gỗ, nhưng nhóm người đi tiên phong đã tìm ra chỗ nông nơi có thể đi qua được. Nước cao đến bụng ngựa. Bóng Ma bơi qua bờ bên kia, bộ lông trắng toát nhỏ xuống từng giọt nước màu nâu. Nó giũ mình làm nước và bùn bắn lên tung tóe. Mormont không nói gì nhưng con quạ trên vai ông thì kêu ré lên.

“Thưa lãnh chúa”, Jon khẽ nói khi khu rừng lại bao quanh họ. “Craster không có cừu. Cũng không có con trai.”

Mormont không nói gì.

“Ở Winterfell, một người hầu đã kể chuyện cho chúng cháu. Bà ấy kể về đám người du mục ăn nằm với bọn Ngoại Nhân và sinh ra những đứa trẻ có nửa người nửa ngợm.”

“Những câu chuyện kể bên lò sưởi. Cậu trông Craster không giống người à?”

Chẳng phải vậy sao. “Lão ta gửi dâng con trai mình cho khu rừng.”

Một khoảng lặng dài. “Đúng vậy. Đúng,” con quạ nhại theo “đúng, đúng, đúng.”

“Ngài biết rồi à?”

“Smallwood kể cho ta. Cách đây lâu rồi. Các lính biệt kích đều biết nhưng không mấy ai nói về chuyện đó.”

“Chú của cháu có biết không?”

“Tất cả các lính biệt kích đều biết,” Mormont nhắc lại. “Cháu nghĩ ta nên bắt hắn dừng lại à. Giết hắn nếu cần thiết hay sao.” Gấu Già thở dài. “Giá mà hắn chỉ muốn bớt vài miệng ăn thì ta sẵn sàng cử Yoren hay Conwys đến nhận mấy thằng bé đó. Chúng ta sẽ nuôi chúng thành những người áo đen và Đội Tuần Đêm sẽ ngày càng lớn mạnh. Nhưng dân du mục thờ những ác thần khác với ta và cậu. Những đứa bé trai đó là vật tế thần của Craster. Có thể hiểu là lời khẩn cầu của lão ta.”

Các bà vợ hắn lại có những lời khẩn cầu hoàn toàn khác, Jon thầm nghĩ.

“Làm sao mà cháu biết được chuyện này?” Gấu Già hỏi. “Từ một trong các người vợ của Craster chăng?’

“Đúng vậy, thưa ngài.” Jon thừa nhận. “Cháu chưa thể nói được là người nào. Cô ấy rất sợ hãi và muốn được giúp đỡ.”

“Thế gian đầy những người muốn được giúp đỡ, Jon ạ. Một số người sẽ đủ can đảm để tự cứu mình. Giờ này hắn Craster vẫn đang nằm dài trên cái gác xép của hắn, nồng nặc mùi rượu và không còn tỉnh táo. Trên cái bàn bên dưới là một cái rìu mới và sắc. Nếu là ta, ta sẽ đặt tên cây rìu là ‘Lời thỉnh cầu được đáp ứng’ và kết thúc hắn.”

Đúng vậy. Jon nghĩ tới Gilly. Cô và chị em cô. Họ có mười chín người, và chỉ có một Craster, nhưng…

“Nhưng sẽ không có lợi cho chúng ta nếu Craster chết. Chú cháu có thể kể cho cháu nghe về những lần pháo đài của Craster đã cứu sống các lính biệt kích của chúng ta như thế nào.”

“Cha cháu…” cậu ngập ngừng.

“Cậu nói tiếp đi. Nói những gì cậu muốn nói.”

“Cha cháu từng nói rằng có một số người không đáng được sống,” Jon tiếp lời. “Ví dụ như một chư hầu độc ác hay dối trá với lãnh chúa của hắn cũng như với chính hắn.”

“Craster có cuộc sống riêng. Hắn không thề thốt với chúng ta điều gì. Hắn cũng không bị ràng buộc bởi luật lệ của chúng ta. Trái tim cháu thật đáng quý, Jon ạ, nhưng hãy nhớ lấy một điều. Chúng ta không thực thi công lý cho cả thế giới. Đó không phải là mục đích của chúng ta. Đội Tuần Đêm còn có những cuộc chiến khác đang chờ đợi.”

Những cuộc chiến khác. Đúng vậy. Mình phải nhớ điều này. “Jarman Buckwell nói cháu sẽ sớm cần đến thanh kiếm này.”

“Vậy sao.” Mormont không hài lòng lắm khi nghe tin này. “Tối qua Craster đã nói rất nhiều đủ để khiến ta lo lắng và có một đêm mất ngủ dưới sàn nhà. Mance Rayder đang tập hợp người tại dãy núi Frostfangs. Đó là lý do tại sao các ngôi làng lại trống không như vậy. Ser Denys Mallister cũng đã nghe được chuyện này từ tên du mục mà người của ông ta bắt được tại

Gorge, nhưng Craster nói thêm cho ta biết vị trí, và đó là sự khác biệt."

"Hắn đang tạo dựng một thành phố, hay một quân đội?'

"Đó chính là điều chúng ta muốn biết. Có bao nhiêu tên du mục ở ngoài kia? Bao nhiêu người trong độ tuổi chiến đấu? Không ai biết chắc chắn cả. Dãy Frostfangs rất khắc nghiệt và khó mà tồn tại được ở đó, một vùng hoang dã đầy những đá và băng tuyết. Bọn chúng sẽ không duy trì được lâu với nhiều người như vậy. Ta chỉ nhận thấy một mục đích duy nhất của cuộc tập hợp này. Mance Rayder muốn tiến đánh về hướng nam, vào lãnh thổ của Bảy Phụ Quốc."

"Bọn du mục đã từng xâm lăng vương quốc rồi." Jon đã nghe câu chuyện từ Già Nan và Maester Luwin khi còn ở Winterfell. "Raymun Râu Đỏ dẫn đầu bọn chúng đi về phía nam vào thời cụ cố cháu, và trước đó là một vị vua khác tên là Bael Thi Sĩ."

"Đúng vậy, và rất lâu trước đó là Lãnh chúa Horned cùng anh em nhà vua Gendel và Gorne, thuộc thời cổ đại Joramun, hắn đã thổi chiếc tù và Mùa đông và đánh thức những người khổng lồ dưới lòng đất. Nhưng sức mạnh chúng đã bị bẻ gãy ở Tường Thành hoặc thất bại dưới sức mạnh của Winterfell ở phía xa… nhưng Đội Tuần Đêm giờ đây chỉ là cái bóng của chúng ta hồi trước, và ai sẽ sát cánh bên chúng ta chống lại bọn du mục đây? Lãnh chúa của Winterfell đã chết, và người thừa tự của ngài đã đem quân về phương nam để chống lại nhà Lannister. Bọn du mục có thể sẽ không bao giờ có được cơ hội như thế này nữa. Ta hiểu Mance Rayder, Jon ạ. Đúng, hắn là kẻ phá vỡ lời thề… nhưng hắn có tai mắt ở khắp nơi, và chưa ai dám gọi hắn là kẻ nhát gan."

"Chúng ta sẽ làm gì đây?" Jon hỏi

"Tìm hắn," Mormont trả lời. "Chiến đấu với hắn. Và ngăn hắn lại."

Ba trăm người, Jon thầm nghĩ, chống lại cơn thịnh nộ của bọn du mục sao. Bàn tay cậu mở ra, rồi khép lại.

THEON

Con thuyền tuyệt đẹp. Nhưng cái gì lần đầu tiên thuộc về mình cũng đẹp, Theon Greyjoy thầm nghĩ.

"Tôi vừa thấy một nụ cười rất tươi," giọng một người phụ nữ vang lên sau lưng anh. "Ngài thích nó phải không, lãnh chúa?"

Theon quay lại nhìn cô gái với vẻ dò xét. Và anh thích những gì anh thấy. Chỉ cần liếc qua anh cũng biết cô là cư dân Quần đảo Iron, đôi chân dài và thon, mái tóc đen cắt ngắn, làn da sạm gió, đôi bàn tay chắc khỏe, một con dao găm ở thắt lưng. Chiếc mũi quá to và nhọn so với khuôn mặt thon nhỏ, nhưng cô ta có nụ cười bù lại. Anh đoán cô ta hơn anh vài tuổi, nhưng không quá hai mươi lăm. Cô di chuyển như thể đang đi trên một sàn tàu vậy.

"Đúng, trông nó rất đáng yêu," anh nói. "Nhưng không đáng yêu bằng nàng."

"Ô hô." Cô gái cười to. "Tôi phải cẩn thận mới được. Vị lãnh chúa này có chiếc lưỡi ngọt như mật vậy."

"Nàng nếm thử sẽ biết thôi."

"Vậy sao?" cô nói và nhìn anh với ánh mắt táo bạo. Có những phụ nữ trên Quần đảo Iron cùng lên thuyền dài ra biển với những người đàn ông, người ta nói muối và biển đã thay đổi họ, khiến họ có phong cách đàn ông. "Ngài ở trên biển quá lâu chăng, thưa lãnh chúa? Hay nơi ngài ở không có phụ nữ?"

"Ta có đủ phụ nữ, nhưng không ai như nàng."

"Làm sao ngài biết tôi như thế nào?"

"Mắt ta nhìn thấy khuôn mặt nàng. Tai ta nghe được tiếng cười của nàng. Và cậu nhóc của ta đang cương cứng như cột cờ vì nàng."

Người phụ nữ bước lại gần và ấn tay vào đũng quần ống túm của anh. "Chà, ngài không nói dối chút nào," cô bóp lấy nó qua lớp vải. "Có đau không?"

"Rất đau."

"Lãnh chúa tội nghiệp." Cô thả ra và bước lùi lại. "Nói cho ngài biết, tôi là phụ nữ đã có chồng và đang mang thai."

"Các vị thần tốt bụng!" Theon nói. "Chắc chắn ta sẽ không để lại cho nàng một đứa con hoang như vậy."

"Dù có thế thì chồng tôi cũng không cảm ơn ngài đâu."

"Không, nhưng chắc nàng thì có."

"Tại sao? Tôi từng phục vụ các lãnh chúa. Và họ cũng chẳng khác gì những người đàn ông bình thường."

"Nàng đã bao giờ phục vụ một hoàng tử chưa?" anh hỏi. "Khi nàng già nhăn nhúm, tóc bạc trắng và ngực xệ xuống tận rốn, nàng có thể kể cho con cháu mình rằng nàng đã từng yêu một vị vua."

“Ồ, vậy ra chúng ta đang nói về tình yêu à? Thế mà tôi lại tưởng đây chỉ là chuyện ong bướm thôi chứ.”

“Nàng muốn có tình yêu đúng không?” Anh cảm thấy thích cô gái đó, không cần biết cô ta là ai; nhưng sự sắc sảo của cô ta là phút giây thư giãn giữa không gian u ám của Pyke. “Ta có nên lấy tên nàng đặt cho con thuyền dài của ta, chơi đàn hạc cho nàng nghe, và giữ nàng trong tháp tại lâu đài của ta giữa ngọc ngà châu báu, như một nàng công chúa trong bài hát không nhỉ?”

“Ngài phải đặt tên con thuyền của ngài theo tên tôi,” cô bỏ qua tất cả những thông tin còn lại. “Chính tôi đóng con thuyền đó cho ngài.”

“Người đóng nó là Sigrin, thợ đóng tàu của cha ta.”

“Tôi là Esgred. Con gái Ambrode, và là vợ của Sigrin.”

Anh không biết Ambrode có con gái, hay Sigrin có vợ… nhưng anh đã gặp người thợ trẻ tuổi ấy một lần, còn người đàn ông già thì anh hầu như không nhớ rõ. “Thật lãng phí khi nàng lấy Sigrin.”

“Ồ. Sigrin lại nói thật lãng phí khi để con thuyền tuyệt vời đó cho ngài.”

Theon cứng người. “Cô có biết ta là ai không?”

“Hoàng tử Theon nhà Greyjoy. Còn là ai được nữa? Xin ngài hãy nói cho tôi biết, ngài yêu quý cô hầu gái mới này đến mức nào, con thuyền của ngài ấy? Sigrin sẽ muốn biết đấy.”

Chiếc thuyền mới tới mức vẫn bám mùi dầu hắc ín và nhựa thông. Chú của anh là Aeron sẽ ban phúc cho con thuyền vào ngày mai, nhưng Theon từ Pyke đã đến để chiêm ngưỡng con thuyền trước khi hạ thủy. Nó không lớn như thuyền Thủy Quái Khổng Lồ của Lãnh chúa Balon hay Hạm Đội Sắt của người chú Victarion, nhưng trông nó thanh thoát và nhanh lẹ, thậm chí là cả khi nó đậu trên giá gỗ giữ thuyền trên bờ biển; thân thuyền nhỏ nhắn màu đen dài hơn ba mươi mét, bên trên là một cột cờ cao, năm mươi mái chèo dài, trên boong đủ chỗ cho cả một trăm người… và mũi thuyền là đầu nhọn lớn bằng thép hình đầu mũi tên. “Sigrin đã làm rất tốt,” anh thừa nhận. “Nó có thật sự đi nhanh như vẻ bề ngoài không?”

“Nhanh hơn – nếu người chủ biết cách điều khiển.”

“Đã vài năm rồi ta không điều khiển tàu.” Và sự thực là ta chưa từng làm thuyền trưởng một con thuyền nào. “Dù vậy, ta là Greyjoy, và sinh ra tên Quần đảo Iron. Biển ở trong máu của ta.”

“Và máu ngài sẽ loang trên biển, nếu ngài điều khiển con thuyền như cách ngài nói,” cô gái nói với anh.

“Ta sẽ không bao giờ ngược đãi một quý cô đáng mến như vậy.”

“Quý cô đáng mến ư?” cô gái phá lên cười. “Nó là con quỷ cái mới đúng.”

“Đó, nàng đã đặt tên cho con thuyền rồi. Quỷ Cái.”

Cô gái có vẻ thích thú vì điều đó; anh có thể thấy đôi mắt đen của cô ta ánh lên. “Vậy mà ngài nói sẽ đặt tên con thuyền theo tên tôi,” cô nói với giọng quở trách.

“Ta đã đặt rồi đó.” Anh nắm lấy tay cô gái. “Tiểu thư, hãy giúp ta. Ở đất liền, họ nói một người phụ nữ mang bầu sẽ đem lại may mắn cho bất kỳ người đàn ông nào ăn nằm với cô ta.”

“Ở đất liền thì họ biết gì về thuyền? Và biết gì về phụ nữ, về chuyện ngài vừa nói ấy? Tôi

nghĩ là ngài bịa chuyện."

"Nếu ta thú nhận, nàng vẫn yêu ta chứ?"

"Vẫn? Tôi yêu ngài từ khi nào vậy?"

"Chưa khi nào," anh thừa nhận, "nhưng ta đang cố sửa đổi điều khiếm khuyết ấy, Esgred yêu quý của ta. Cơn gió thật lạnh lẽo. Hãy lên thuyền của ta và để ta sưởi ấm cho nàng. Ngày mai, chú Aeron của ta sẽ đổ nước biển lên mũi thuyền và cầu nguyện tới Thần Chết Chìm, nhưng trước đó ta sẽ ban phúc cho con thuyền bằng những gì tinh túy của ta, và cả của nàng."

"Thần Chết Chìm có thể sẽ không thích điều đó đâu."

"Vị thần đáng ghét. Nếu ông ấy làm phiền chúng ta, ta sẽ dìm chết ông ta một lần nữa. Trong hai tuần nữa ta sẽ ra chiến trường. Nàng để ta bước vào cuộc chiến với nỗi khát khao đến mất ngủ ư?"

"Rất vui lòng."

"Thật là một phụ nữ độc ác. Con thuyền của ta được đặt tên rất hợp. Nếu ta chẳng may xao lãng mà để nó đâm vào đá thì đó là lỗi của nàng."

"Ngài định lái tàu với cái này sao?" Esgred lại đặt tay lên trước chiếc quần ống túm của Theon, và mỉm cười khi lần một ngón tay lên của quý của anh.

"Về Pyke với ta," anh đột nhiên lên tiếng, và thầm nghĩ, Lãnh chúa Balon sẽ phản ứng như thế nào? Nhưng tại sao ta lại phải quan tâm nhỉ? Ta là một người trưởng thành, nếu ta muốn đem một ả nào đó lên giường thì đó là chuyện cá nhân.

"Và tôi sẽ làm gì ở Pyke?" Bàn tay cô vẫn để nguyên ở đó.

"Cha ta sẽ thết đãi các thuyền trưởng vào tối nay." Ông ấy đãi tiệc họ mỗi đêm trong khi chờ đợi những người cuối cùng, nhưng Theon thấy không cần thiết phải nói ra điều đó.

"Đêm nay ngài sẽ cho tôi làm thuyền trưởng chứ, thưa hoàng tử?" Cô ta có nụ cười ranh mãnh nhất mà anh từng thấy ở phụ nữ.

"Có thể. Nếu ta biết chắc nàng sẽ đưa ta cập bến."

"Tôi biết đưa đầu nào của mái chèo xuống biển, còn với dây buộc và những cái nút thì không ai giỏi hơn tôi được đâu." Cô dùng một tay tháo dây buộc chiếc quần của anh, sau đó nhoẻn cười và lùi lại một chút. "Thật đáng tiếc tôi đã có gia đình và mới mang thai."

Theon bối rối buộc lại dây quần. "Ta cần quay trở lại lâu đài. Nếu nàng không đi cùng, có thể ta sẽ lạc đường vì buồn khổ và cả quần đảo này sẽ càng tội nghiệp hơn."

"Chúng ta không thể để chuyện đó xảy ra… nhưng tôi không có ngựa, thưa lãnh chúa."

"Nàng có thể dùng ngựa của cận vệ của ta."

"Và để người cận vệ đáng thương đó đi bộ đến tận Pyke sao?"

"Vậy hãy đi chung ngựa với ta."

"Ngài sẽ thích điều đó đấy." Cô gái mỉm cười. "Tôi sẽ ở phía sau hay phía trước ngài đây?"

“Tùy nàng.”

“Tôi muốn ở bên trên.”

Tại sao bây giờ ta mới gặp cô ta nhỉ? “Căn đại sảnh của cha ta nhớp nháp và tối tăm. Ta cần có Esgred để thắp sáng nó.”

“Lãnh chúa có miệng lưỡi ngọt ngào quá.”

“Đó không phải là điểm bắt đầu của chúng ta sao?”

Cô gái đưa hai tay ra. “Và cũng là điểm kết thúc nữa. Hoàng tử yêu dấu, Esgred là của ngài. Hãy đưa tôi tới lâu đài của ngài và cho tôi thấy những tòa tháp oai vệ của ngài nhô lên giữa biển khơi đi.”

“Ta để ngựa ở nhà trọ, đi thôi.” Họ cùng nhau xuống bờ biển, và khi Theon khoác tay cô gái, cô ta không rút tay ra. Anh thích nét táo bạo trong bước đi của cô ta, vừa thong dong lại vừa ngúng nguẩy, chứng tỏ rằng cô ta cũng sẽ mạnh bạo dưới tấm chăn.

***

Lordsport đông chưa từng thấy. Chen chúc trên bờ biển đầy sỏi cuội là từng đoàn thủy thủ trên các con tàu dài, được thả neo tít bên ngoài đê chắn sóng. Cư dân Đảo Iron không dễ quỳ gối, nhưng Theon nhận thấy các tay chèo và ngư dân đều im lặng khi họ đi qua, và cúi đầu chào bày tỏ sự tôn kính. Cuối cùng họ cũng nhận ra ta là ai, anh nghĩ. Và quá khứ của ta nữa.

Lãnh chúa Goodbrother vùng Great Wyk đã đến trong đêm cùng với sức mạnh chủ lực của ông ta là gần bốn mươi con thuyền. Người của ông ta ở khắp mọi nơi, kín đáo trong những chiếc khăn quàng vải sọc làm từ lông cừu. Ở nhà trọ người ta nói rằng, các cô điếm của Otter Gimpknee bị chơi đến nỗi chân thành vòng kiềng bởi mấy cậu nhóc đeo khăn quàng còn vắt mũi chưa sạch đó. Theo như Theon biết thì lâu nay bọn chúng vẫn được chào đón ở đó. Một ổ đàn bà lếch thếch và bệnh dịch, anh hy vọng sẽ không bao giờ gặp phải bọn chúng. Người bạn đồng hành hiện tại hợp khẩu vị của anh hơn nhiều. Việc cô ta cưới người thợ đóng tàu của cha anh và đang mang bầu chỉ làm tăng thêm sự hấp dẫn mà thôi.

“Hoàng tử của tôi đã bắt đầu chọn thủy thủ đoàn chưa?” Esgred hỏi khi họ đi về phía chuồng ngựa. “Này, Răng Xanh,” cô hét lên với một thủy thủ đang đi ngang qua, một người đàn ông cao lớn trong chiếc áo chẽn da gấu và mũ lông quạ. “Cô dâu của anh thế nào?”

“Mập ú vì mang bầu và luôn nói về việc sinh đôi.”

“Sớm thế sao?” Esgred lại nở nụ cười ranh mãnh. “Anh cho mái chèo xuống nước nhanh quá đấy.”

“Đúng thế, nên cứ phải chèo, chèo và chèo thôi,” người đàn ông cười phá lên.

“Khá to cao đấy,” Theon quan sát. “Răng Xanh đúng không? Ta có nên chọn hắn cho con thuyền Quỷ Cái không nhỉ?”

“Nếu ngài có ý định sỉ nhục anh ta. Răng Xanh có một con thuyền riêng rồi.”

“Ta đã đi xa quá lâu nên chẳng còn quen biết ai cả,” Theon thú nhận. Anh nhớ lại vài người bạn mình từng chơi cùng khi còn là một cậu bé, nhưng họ hoặc đã đi xa, đã chết, hoặc là lớn lên thành những người xa lạ. “Chú Victarion đã cho ta mượn người lái thuyền của ông ấy.”

“Rymolf Say Rượu? Anh ta làm việc tốt đấy, những lúc anh ta tỉnh táo.” Cô nhìn thấy vài

khuôn mặt quen thuộc và cất tiếng gọi một nhóm ba người đang đi qua, “Uller, Qarl. Người anh em Skyte của các anh đâu?”

“Tôi e là Thần Chết Chìm cần một tay chèo khỏe,” người đàn ông đậm người với một mảng trắng trên bộ râu trả lời.

“Ý ông ấy là Eldiss uống quá nhiều rượu và bụng cậu ta nứt ra rồi,” chàng trai má hồng bên cạnh ông nói.

“Cái gì đã chết rồi sẽ không bao giờ chết được nữa.” Esgred nói.

“Cái gì chết rồi sẽ không bao giờ chết được nữa.”

Theon lẩm nhẩm theo họ. “Dường như nàng rất nổi tiếng thì phải,” anh nói khi những người đàn ông đó đi qua.

“Mọi người đều yêu mến vợ của người đóng thuyền. Họ nên như thế nếu không muốn bị đắm thuyền. Nếu ngài cần người chèo thuyền thì vẫn có rất nhiều người tệ hơn ba người bọn họ.”

“Lordsport không thiếu những tay chèo khỏe mạnh,” Theon không nghĩ nhiều về vấn đề này. Cái anh muốn là những chiến binh, những người sẽ trung thành với anh, chứ không phải với cha hay các chú của anh. Anh đang đóng vai một hoàng tử trẻ biết nghe lời trong lúc đợi Lãnh chúa Balon công khai kế hoạch của ông. Tuy nhiên, nếu anh không thích các kế hoạch đó hoặc vai trò của anh trong đó thì…

“Chỉ có sức mạnh thôi không đủ. Tất cả các mái chèo của con thuyền phải di chuyển đều như một nếu ngài muốn đạt được vận tốc tối đa. Nếu khôn ngoan, hãy chọn những người đã từng chèo thuyền cùng nhau.”

“Một lời khuyên thông thái. Có lẽ nàng sẽ phải giúp ta chọn.” Hãy cứ để cô ta tin rằng ta cần sự khôn ngoan của cô ta, phụ nữ thích điều đó.

“Có thể. Nếu ngài đối xử tốt với tôi.”

“Ta cũng chẳng còn cách nào khác nữa.”

Theon sải bước nhanh hơn khi họ tới gần con thuyền Myraham không người và đang lắc lư trên bến cảng. Thuyền trưởng đã muốn ra khơi từ hai tuần trước nhưng Lãnh chúa Balon không cho phép. Không tàu buôn nào tại Lordsport được phép rời cảng; cha của anh không muốn tin tức về trận đánh đến đất liền trước khi ông sẵn sàng tấn công.

“Lãnh chúa của em,” một giọng nói rụt rè gọi lên từ phòng của thủy thủ ở phía trước thuyền. Con gái thuyền trưởng nghiêng mình qua tay vịn và nhìn anh chăm chăm. Cha cô gái cấm cô ta lên bờ, nhưng lần nào Theon đến Lordsport, anh cũng thấy cô ta đi lang thang trên boong với vẻ cô đơn buồn bã. “Xin chờ một chút, lãnh chúa của em,” cô gái gọi theo “nếu ngài hài lòng…”

“Có đúng vậy không?” Esgred hỏi khi Theon kéo cô đi thật nhanh qua con thuyền. “Cô ta làm ngài hài lòng chứ?”

Theon cảm thấy không cần phải giữ mồm giữ miệng với cô gái này. “Đã từng. Giờ thì cô ấy muốn làm vợ lẽ của ta.”

“Ô hô, có lẽ một chút muối sẽ tốt cho cô ta hơn đấy. Quá ẻo lả và nhạt nhẽo. Tôi nói có sai không?”

“Không sai chút nào.” Ẻo lả và nhạt nhẽo. Rất đúng. Sao cô ta lại biết nhỉ?

Anh đã dặn Wex đợi ở nhà trọ. Căn phòng chung đông tới mức Theon phải chen lấn để qua được cửa. Không còn một chiếc ghế hay bàn trống nào. Và anh cũng không thấy cận vệ của mình đâu. “Wex.” Anh hét lên giữa những tiếng ồn ào huyên náo. Nếu nó đang ở cùng với một ả điếm mạt hạng thì ta sẽ lột da nó, anh đang nghĩ thầm thì nhìn thấy thằng nhóc đang chơi xóc đĩa gần lò sưởi… và có lẽ là đang thắng vì có một đống tiền đồng trước mặt cậu ta.

“Đến giờ đi rồi,” Theon thông báo. Thằng nhóc có vẻ chẳng nghe thấy gì, anh phải kéo tai nó lôi ra khỏi cuộc chơi. Wex vơ một nắm đầy tiền đồng và im lặng đi theo. Đó là điều Theon thích nhất ở thằng nhóc. Hầu hết các cận vệ đều ăn nói bừa bãi, nhưng Wex bị đần độn bẩm sinh... Nhưng điều ấy dường như không làm nó kém thông minh hơn bất kỳ một đứa trẻ mười hai tuổi nào. Thằng nhóc là con hoang của một trong các anh em cùng cha khác mẹ của Lãnh chúa Botley. Cái giá để mua nó về làm cận vệ chỉ bằng một phần số tiền anh bỏ ra để mua con ngựa của mình.

Khi Wex nhìn thấy Esgred, nó mở tròn mắt. Thằng nhóc làm như chưa từng thấy phụ nữ vậy, Theon nghĩ thầm. “Esgred sẽ cưỡi ngựa cùng ta về Pyke. Chuẩn bị yên ngựa nhanh lên.”

Cậu bé cận vệ cưỡi trên lưng một con ngựa gày còm nhỏ bé trong chuồng ngựa của Lãnh chúa Balon, trong khi con ngựa của Theon to như một con quái thú. “Ngài kiếm đâu ra con ngựa này vậy?” Esgred hỏi khi trông thấy con ngựa, và Theon biết cô ta rất ấn tượng với con ngựa của mình khi nhìn cách cô ta cười.

“Lãnh chúa Botley mua nó ở Lannisport cách đây một năm, nhưng con ngựa này khó thuần phục nên Botley vui vẻ bán lại cho ta.” Quần đảo Iron có cư dân thưa thớt và nhiều đá sỏi nên rất khó để gây giống ngựa. Phần lớn những người sống trên đảo đều là những kỵ sỹ hạng xoàng, họ thoải mái khi ở trên thuyền hơn là trên yên ngựa. Thậm chí các lãnh chúa cũng chỉ cưỡi loại ngựa nhỏ hay những con ngựa bờm xờm bé tẹo vùng Harlaw, và xe bò kéo thì phổ biến hơn xe hàng. Các ngư dân thì quá nghèo để có thể sở hữu một con vật hay xe kéo nên họ phải tự mình kéo cày qua lớp đất mỏng đầy sỏi đá.

Nhưng Theon đã sống ở Winterfell mười năm và không thể ra trận mà không có một con ngựa tốt. Đánh giá sai lầm của Lãnh chúa Botley chính là vận may của anh: một con ngựa giống ương ngạnh và khó tính, với kích thước lớn hơn ngựa săn nhưng lại chẳng bằng một con ngựa chiến. Vì Theon không cao lớn như các hiệp sĩ khác nên con ngựa hoàn toàn phù hợp với anh. Trong mắt con vật như có một ngọn lửa rực cháy. Nó đã định cắn nát mặt người chủ mới khi gặp anh lần đầu tiên.

“Nó có tên không?” Esgred hỏi khi Theon đang lên ngựa.

“Mặt Cười.” Anh đưa tay cho cô gái và kéo cô ta lên ngồi phía trước, ở vị trí này anh có thể vòng tay ôm cô khi họ cưỡi ngựa. “Có người từng nói rằng ta cười không đúng chỗ.”

“Thật sao?”

“Chỉ là lời nhận xét của những kẻ không biết cười thôi.” Theon nghĩ đến cha anh và chú Aeron.

“Ngài đang cười đấy à, thưa hoàng tử?”

“Đúng vậy.” Theon vòng tay qua người cô gái để cầm dây cương. Cô cao gần bằng anh. Mái tóc cô có mùi nước gội đầu và cổ còn có một vết sẹo màu hồng nhạt trên cổ, nhưng anh thích cái mùi của cô, mùi đàn bà, mồ hôi và muối biển.

Chuyến trở về Pyke hứa hẹn sẽ thú vị hơn nhiều so với lúc đi.

Khi họ đã đi xa Lordsport, Theon đặt một tay lên ngực cô gái, và Esgred giật tay anh ra. "Ngài hãy cầm cương bằng cả hai tay đi, nếu không con thú đen này sẽ liệng chúng ta xuống đất và đá chết chúng ta đấy."

"Ta đã thuần phục nó rồi." Theon lấy làm thích thú và tỏ ra ngoan ngoãn, trò chuyện về thời tiết (không thay đổi từ khi anh trở về đây: xám xịt, nhiều mây và thỉnh thoảng có những cơn mưa) và kể cho cô nghe về những người anh đã giết tại Rừng Whispering. Khi kể đến đoạn tiếp cận được Sát Vương, anh lại đặt tay lên ngực cô. Ngực cô ta khá nhỏ, nhưng anh thích sự rắn chắc của chúng.

"Ngài không nên làm vậy, thưa hoàng tử."

"Ồ, nhưng ta muốn ." Theon bóp nhẹ.

"Cận vệ của ngài đang nhìn kìa."

"Mặc kệ hắn. Hắn sẽ không nói gì đâu, ta thề đấy."

Esgred kéo ngón tay anh khỏi ngực cô. Lần này cô giữ chặt tay anh. Đôi bàn tay cô chắc và khỏe.

"Ta thích kiểu phụ nữ có cái siết tay chặt như vậy."

Cô khịt mũi. "Tôi lại không nghĩ thế, cô ả ở bến tàu lúc nãy đâu có vậy."

"Nàng không nên đánh giá ta dựa vào cô gái ấy. Cô ta là người phụ nữ duy nhất trên con thuyền."

"Hãy kể tôi nghe về cha ngài. Ngài ấy sẽ vui mừng chào đón tôi vào lâu đài chứ?"

"Tại sao phải thế? Ngay cả ta, giọt máu của ông ấy, người thừa tự của Pyke và Quần đảo Iron, mà ông ấy còn hiếm khi chào đón."

"Vậy sao?" cô nhẹ nhàng hỏi. "Tôi nghe nói ngài có chú, anh em trai và chị em gái."

"Các anh em ta đã chết từ lâu, và chị gái ta… họ nói chiếc váy yêu thích của Asha là chiếc áo giáp xích dài quá đầu gối, đến quần áo lót cũng bằng da thuộc. Tuy nhiên, mặc quần áo đàn ông cũng chẳng biến chị ấy thành đàn ông được. Một khi chúng ta thắng trong cuộc chiến này, ta sẽ dàn xếp một cuộc hôn nhân chính trị, nếu ta có thể tìm được người muốn lấy chị ấy. Theo trí nhớ của ta thì, bà chị đó có cái mũi kền kền, một đống mụn trên mặt, và ngực phẳng lì chẳng khác gì đàn ông."

"Ngài có thể gả chị gái đi," Esgred nhìn cậu, "nhưng không thể gả các chú của ngài."

"Các chú ta…" Quyền thừa kế của Theon cao hơn của ba anh em trai của cha anh, nhưng dù vậy người phụ nữ này cũng đã chạm đến điều nhức nhối trong anh. Trên quần đảo có không hiếm vụ những người chú tham vọng và quyền lực đã tước bỏ vương quyền của cháu trai mình, và thường bằng cách ám sát chúng. Nhưng ta không phải là kẻ yếu đuối, Theon tự nhủ, và ta sẽ lớn mạnh hơn nữa vào lúc cha ta qua đời. "Các chú ta không phải là mối đe dọa," anh tuyên bố. "Aeron luôn say men biển và sự thánh thiện. Ông ta sống vì vị thần của ông ta…"

"Vị thần của ông ta? Không phải của ngài sao?"

"Cũng là của ta. Những gì đã chết thì sẽ không chết được nữa." Anh cười nhẹ. "Nếu ta lễ độ

như họ muốn, Damphair sẽ thôi không gây rắc rối cho ta. Và chú Victarion…“

“Thuyền trưởng Hạm Đội Sắt, và là một chiến binh đáng sợ. Tôi đã nghe họ hát về ông ấy trong các quán bia.”

“Trong thời kỳ nổi loạn của cha ta, ông ấy đã đi thuyền đến Lannisport cùng chú Euron và đốt cháy hạm đội của Lannister đang neo đậu,” Theon nhớ lại. “Tuy nhiên, kế hoạch là của Euron. Victarion như con bò xám vĩ đại, khỏe mạnh, và tận tụy không mệt mỏi, nhưng lại không thích thắng bất kỳ cuộc đua nào. Chắc chắn ông ấy sẽ phục tùng ta trung thành giống như đối với cha ta. Ông ta không đủ thông minh và cũng không nhiều tham vọng để âm mưu tạo phản.”

“Nhưng Euron Croweye thì thừa xảo quyệt. Tôi từng nghe nhiều điều kinh khủng về ông ấy rồi.”

Theon khẽ cựa mình. “Hai năm nay không ai nhìn thấy chú Euron trên đảo. Chú ấy có lẽ đã chết.” Được như vậy là tốt nhất. Người anh cả của Lãnh chúa Balon chưa bao giờ muốn bỏ những Phong Tục Cũ dù chỉ một ngày. Người ta nói con thuyền Câm Lặng của ông ta với buồm đen và thân thuyền đỏ thẫm đã nổi tiếng khắp các cảng từ Iben tới Asshai.

“Có thể ông ấy đã chết,” Esgred đồng ý, “kể cả khi còn sống thì ông ấy cũng đã ở ngoài biển quá lâu, và xa lạ với mọi thứ ở đây. Cư dân Quần đảo Iron sẽ không bao giờ để một người lạ ngồi lên Ngai Đá đâu.”

“Ta cũng nghĩ vậy,” Theon trả lời, và chợt nhận ra cũng sẽ có người coi anh là người lạ. Suy nghĩ ấy khiến anh cau mày. Mười năm là quãng thời gian dài, nhưng giờ ta đã về đây, và cha ta còn lâu mới qua đời. Ta có thời gian để chứng tỏ bản thân.

Anh muốn mơn trớn ngực Esgred một lần nữa, nhưng có khả năng sẽ lại bị cô đẩy tay ra, và việc nhắc đến các chú anh cũng làm giảm ham muốn phần nào. Vẫn còn nhiều thời gian để chơi đùa tại lâu đài, trong buồng ngủ riêng của anh. “Khi đến Pyke ta sẽ nhắc Helya lo cho nàng một vị trí danh giá trong bữa tiệc,” anh nói. “Ta phải ngồi trên lễ đài, bên phải cha ta, nhưng ta sẽ xuống với nàng khi ông ấy rời đại sảnh. Ông ấy hiếm khi lưu lại sảnh lâu, vì gần đây ông ấy không uống nhiều được nữa.”

“Thật buồn khi một người đàn ông vĩ đại già đi.”

“Lãnh chúa Balon chỉ là cha của một người đàn ông vĩ đại thôi.”

“Lãnh chúa mới khiêm tốn làm sao.”

“Chỉ kẻ ngốc mới tự hạ mình xuống trong khi thế gian này có vô số kẻ hào hứng làm việc đó thay anh ta.” Anh hôn nhẹ lên gáy cô gái.

“Tôi nên mặc gì cho bữa tiệc này đây?” Cô quay đi để tránh cái hôn của anh.

“Ta sẽ bảo Helya chuẩn bị cho nàng. Một bộ đầm của mẹ ta có lẽ sẽ phù hợp. Bà ấy tới Harlaw và có lẽ sẽ không trở lại.”

“Tôi nghe nói gió lạnh làm bà ấy ốm yếu. Ngài không đi thăm mẹ mình sao? Harlaw chỉ cách một ngày đi thuyền, và chắc hẳn phu nhân Greyjoy đang mong ngóng được nhìn thấy con trai mình lắm.”

“Ta sẽ đi nếu có thể. Ta quá bận rộn ở đây. Giờ ta đã quay về, và cha ta phải dựa vào ta. Có lẽ đợi đến khi hòa bình…”

“Việc ngài đến thăm chính là sự an bình cho bà ấy.”

“Giờ thì nàng giống đàn bà rồi đấy,” Theon phàn nàn.

“Tôi không phản đối… và tôi là người đàn bà đang mang thai.”

Không hiểu sao điều ấy lại làm anh thấy hứng thú. “Đấy là nàng nói, nhưng ta chẳng thấy dấu hiệu gì trên cơ thể nàng cả. Nàng lấy gì để chứng minh đây? Ta phải thấy hai vú nàng căng lên, và nếm thử sữa mẹ từ bầu ngực nàng thì ta mới tin được.”

“Và chồng tôi sẽ nói gì về việc này? Anh ấy là bề tôi trung thành của cha ngài.”

“Ta sẽ cho hắn được đóng thật nhiều thuyền, hắn sẽ không bao giờ biết nàng đã rời bỏ hắn đâu.”

Cô gái phá lên cười. “Lãnh chúa có kiểu bắt cóc thật là độc ác. Nếu tôi hứa rằng một ngày nào đó ngài sẽ được xem tôi cho con bú, thì ngài sẽ kể tôi nghe thêm về cuộc chiến của ngài chứ, Theon Greyjoy? Còn nhiều dặm đường và dãy núi phía trước, tôi muốn được nghe về vị vua sói mà ngài từng phục vụ, và những con sư tử vàng đối thủ của anh ta.”

Theon nghe theo để làm hài lòng cô gái. Quãng đường còn lại trôi đi nhanh chóng khi anh kể cô nghe những câu chuyện về Winterfell và chiến tranh. Một số câu chuyện thậm chí khiến chính anh sửng sốt. Nàng thật dễ nói chuyện, các vị thần đã ban cho nàng khả năng đó. Ta cảm giác như quen biết nàng nhiều năm rồi. Nếu ở trên giường nàng chỉ cần sắc sảo bằng một nửa như vậy thôi, thì ta sẽ giữ nàng lại… Anh lắc đầu khi nghĩ đến tên thợ đóng thuyền Sigrin, một kẻ bị thịt ngốc nghếch với mái tóc nâu nhạt đã bắt đầu hói và đôi lông mày đầy mụn nhọt. Thật lãng phí. Một sự lãng phí đến đáng thương.

Chẳng mấy chốc mà bức tường thành to lớn của Pyke đã đứng sừng sững trước mặt họ.

Cánh cổng mở ra. Theon thúc con ngựa Mặt Cười và phi nước kiệu vào trong. Đàn chó săn sủa điên cuồng khi anh giúp Esgred xuống ngựa. Vài con nhảy đến, vẫy vẫy đuôi. Chúng phóng qua anh và suýt đốn ngã cô gái, nhảy nhót xung quanh cô, sủa ăng ẳng và liếm láp. “Tránh ra,” Theon vừa quát vừa nhằm thẳng một con chó lớn màu nâu để đá nó, nhưng thất bại. Trong khi đó Esgred chỉ cười và vật lộn với chúng.

Người trông nom chuồng ngựa chạy đến theo lũ chó. “Dắt ngựa cho ta,” Theon ra lệnh, “và đưa lũ chó chết tiệt này đi…”

Nhưng anh chàng cục mịch không để ý đến anh. Gã nhe hàm răng thưa cười toe toét và nói. “Tiểu thư Asha. Cô đã về.”

“Tối qua,” cô gái nói. “Ta đi thuyền từ Great Wyk cùng Lãnh chúa Goodbrother, và ngủ đêm tại nhà trọ. Cậu em trai tốt bụng của ta đã cho ta đi cùng từ Lordsport về đây.” Cô hôn lên mũi một con chó và nhìn Theon cười.

Tất cả những gì anh có thể làm là đứng như phỗng và há hốc miệng nhìn cô. Asha. Không. Cô ta không thể là Asha được. Bỗng anh nhận ra có hai Asha trong đầu mình. Một người là bé gái mà anh từng biết. Và người thứ hai có những nét giống mẹ anh, giống như anh đã tưởng tượng. Nhưng cả hai đều không giống như… như… như thế này.

“Mụn biến mất khi ngực xuất hiện,” cô giải thích khi đùa nghịch với con chó, “nhưng chị vẫn có cái mỏ của chim kền kền.”

Theon cuối cùng cũng cất được giọng: “Sao chị không nói trước?”

Asha thả con chó săn ra và đứng thẳng dậy. “Ta muốn xem trước hết cậu là người thế nào. Và ta đã biết rõ.” Cô cúi người chào anh một cách chế nhạo. “Và giờ thì xin thứ lỗi nhé em trai. Ta cần tắm rửa và chuẩn bị quần áo cho bữa tiệc. Ta có nên mặc bộ giáp xích bằng sắt bên ngoài quần áo lót bằng da thuộc không nhỉ?” Cô ta cười ranh mãnh và đi qua cầu với dáng đi mà anh yêu thích, vừa thong dong vừa ngúng nguẩy.

Khi Theon quay lại, Wex đang cười anh. Theon bạt tai thằng nhóc. “Cái này dành cho tội tỏ ra thích thú của ngươi.” Và một cái tát mạnh hơn. “Còn cái này vì tội không nói trước với ta. Lần sau thì mọc lưỡi đi nhé.”

Phòng ngủ của anh tại pháo đài dành cho khách chưa bao giờ lạnh giá đến như vậy, dù đám nô lệ đã nhóm lò sưởi cháy rực. Theon đá đôi giày, để mặc áo choàng rơi dưới đất, vừa rót rượu vừa nhớ tới hình ảnh bé gái rụt rè với đầu gối củ lạc và những cái mụn trên mặt. Chị ấy cởi quần ta, anh tức giận nghĩ, và chị ấy nói… ôi, trời ơi, và ta đã nói… Anh rên rỉ. Anh đã tự tạo một ấn tượng không thể ngu ngốc hơn được nữa.

Không, anh chợt nghĩ. Chị ấy là kẻ đã biến ta thành tên ngốc. Con quỷ cái chắc hẳn đã rất thích thú và tận hưởng từng giây từng phút. Và chị ấy còn liên tục sờ vào đũng quần ta nữa chứ…

Anh cầm cốc rượu đến chiếc ghế cạnh cửa sổ, ngồi uống rượu và ngắm nhìn biển cả khi mặt trời lặn dần trên bầu trời Pyke. Ta không có chỗ ở đây, anh nghĩ, và Asha là nguyên nhân, ước gì bọn Ngoại Nhân tha chị ta đi! Nước biển bên dưới chuyển từ màu xanh lá sang xám xịt rồi đen thẫm. Đó cũng là lúc anh nghe thấy tiếng nhạc từ xa, và anh biết cần phải chuẩn bị tới bữa tiệc.

Theon chọn đôi giày đơn giản và quần áo còn giản đơn hơn, những gam màu đen và xám phù hợp với tâm trạng của anh. Anh không đeo trang sức; vì anh chẳng có vật gì trả giá bằng sắt cả. Ta có thể lấy chiến lợi phẩm từ tên du mục mà ta đã giết để cứu Bran Stark, nhưng tên đó đâu có gì đáng lấy. Thật là đen đủi, ta giết phải một gã nghèo kiết xác.

***

Căn đại sảnh dài màu khói đông nghịt những lãnh chúa và thuyền trưởng của cha anh. Khi Theon bước vào, có hàng trăm người đang ở đó. Dagmer Hàm Ếch cùng nhà Stonehouse và nhà Drumm vẫn chưa từ Old Wyk trở về, nhưng toàn bộ số còn lại thì đã ở đây – nhà Harlaw vùng Harlaw, nhà Blacktyde từ Blacktyde, nhà Sparr, nhà Merlyn, và nhà Goodbrother từ Great Wyk, nhà Saltcliffe và Sunderlie vùng Saltcliffe, và nhà Botley cùng Wynche từ phía bên kia của dãy Pyke. Các nô lệ đang rót rượu bia, tiếng nhạc, đàn vi-ô-lông, sáo và trống vang lên. Ba người đàn ông to lớn đang múa ngón tay, mỗi người quay một chiếc rìu ngắn. Mục tiêu của trò chơi là làm thế nào để tóm được cây rìu hoặc nhảy qua nó mà không lỡ nhịp. Nó được gọi là trò múa ngón tay vì trò chơi thường kết thúc khi một trong các vũ công mất đi một… hoặc hai, hoặc cả năm ngón tay.

Các vũ công và những người đang uống rượu chẳng mấy chú ý đến Theon Greyjoy khi anh sải bước lên bục ngồi. Lãnh chúa Balon ngồi trên Ngai Đá với hình một con thủy quái khổng lồ tạc trên một phiến đá to và đen bóng. Truyền thuyết kể rằng Tiền Nhân đã tìm thấy nó trên bờ biển Old Wyk khi họ đến Quần đảo Iron. Bên trái chiếc ngai của cha anh là các chú của Theon, trong khi Asha ngồi bên tay phải của ông ở vị trí danh dự. “Ngươi đến muộn đấy, Theon,” Lãnh chúa Balon nói.

“Con xin lỗi.” Theon ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Asha. Anh ghé lại gần và rít vào tai chị gái: “Chị đang ngồi chỗ của ta.”

Cô gái quay sang nhìn hắn với đôi mắt vô tội. “Em trai, chắc là em nhầm rồi. Chỗ của em là ở

Winterfell." Nụ cười cô ta giống như một nhát dao. "Và tất cả phục trang đẹp đẽ của em đâu rồi? Ta nghe nói em thích mặc lụa là nhung gấm cơ mà." Cô mặc một bộ váy giản dị màu xanh lá làm từ lông cừu, lớp vải dính sát vào những đường nét thanh mảnh trên cơ thể cô.

"Bộ áo giáp của chị đã rỉ sét rồi sao?" anh đáp trả. "Thật đáng tiếc. Ta rất muốn được thấy chị trong bộ đồ sắt đó."

Asha chỉ cười to. "Vẫn có thể đấy, cậu em nhỏ ạ…nếu cậu nghĩ Quỷ Cái của cậu có thể đuổi kịp con thuyền Gió Đen của ta." Một người nô lệ mang một bình rượu đến gần. "Tối nay cậu uống rượu bia chứ, Theon?" Cô ghé sát hắn. "Hay cậu vẫn muốn uống sữa của ta?"

Theon đỏ mặt. "Rót rượu," anh bảo tên nô lệ. Asha quay đi và đập bàn gọi người mang bia đến.

Theon cắt ổ bánh mì làm đôi, bỏ ruột và bảo một đầu bếp nhồi cá hầm vào. Mùi kem béo ngậy làm anh hơi khó chịu, nhưng anh cố ăn một chút. Hai bữa trước anh đã uống quá nhiều nên khó nuốt trôi. Nếu phải nôn, ta sẽ nôn vào mặt chị ta. "Cha có biết chị cưới thợ đóng tàu của ông ấy không?" anh hỏi người chị gái.

"Cũng như Sigrin thôi, chẳng biết gì cả." Cô nhún vai. "Esgred là con thuyền đầu tiên anh ta đóng, và anh ta đặt tên con thuyền theo tên mẹ mình. Khó mà nói được anh ta yêu con thuyền hơn hay yêu mẹ mình hơn."

"Mọi điều chị nói với ta đều dối trá."

"Không phải mọi điều. Cậu có nhớ lúc ta bảo ta thích ở trên không?" Asha cười toe toét.

Điều đó càng làm anh tức giận. "Tất cả chuyện về một người phụ nữ có chồng, và mới mang bầu…"

"À, điều đó cũng có phần đúng." Asha đứng phắt dậy. "Rolfe, ở đằng này," cô giơ một tay lên và hét to xuống phía dưới gọi một trong những người đang chơi trò múa ngón tay. Nhìn thấy cô, anh ta quay người lại và đột nhiên cây rìu bay khỏi tay anh ta, lưỡi rìu sáng lóa và bay qua ngọn đuốc. Theon há hốc miệng vì kinh ngạc khi Asha đón lấy cây rìu đang bay trên không trung và chém mạnh nó xuống bàn, khiến mâm ăn của anh vỡ đôi và nước sốt bắn tung tóe lên chiếc áo choàng của anh. "Đó là người chồng yêu quý của ta." Chị gái anh cho tay vào trong váy và lôi ra một con dao găm giữa hai bầu ngực. "Và đây là đứa bé còn bú mẹ của ta."

Anh không tưởng tượng nổi lúc đó trông anh như thế nào, nhưng bỗng nhiên Theon Greyjoy nhận ra cả căn đại sảnh đang rộ lên tiếng cười, tất cả đều nhắm vào anh. Cả cha anh cũng đang cười, chết tiệt thật, và chú Victarion còn cười to hơn nữa. Phản xạ lúc đó của anh chỉ là một nụ cười gượng gạo. Chúng ta sẽ xem ai là người cười khi tất cả đã xong xuôi, đồ chó cái.

Asha rút cây rìu ra khỏi bàn và ném trả các vũ công trong tiếng reo hò và huýt sáo. "Cậu nên nghe ta về việc chọn một đoàn thủy thủ." Một nô lệ đem một đĩa thức ăn lên cho họ, cô dùng dao chọc miếng cá ướp mặn và ăn nó bằng mũi con dao găm của mình. "Chỉ cần cậu biết một chút về Sigrin thôi thì ta đã chẳng lừa được cậu. Mười năm làm một con sói, rồi cậu về đây và nghĩ rằng mình sẽ là hoàng tử của quần đảo này, nhưng cậu chẳng hiểu gì và cũng không biết ai. Vì lý do gì mà họ phải chiến đấu và chết vì cậu?'

Theon kiên quyết trả lời. "Ta là hoàng tử hợp pháp của họ."

"Xét theo luật của đất liền thì đúng như vậy. Nhưng chúng ta đặt ra luật lệ riêng ở đây, cậu quên rồi sao?"

Cau mày, Theon quay sang nhìn cái đĩa bánh mỳ đang chảy nước sốt trước mặt mình. Nó sẽ chảy vào người anh mất. Anh gọi một nô lệ đến dọn dẹp. Cả nửa cuộc đời ta đã mong chờ được về nhà, và để được gì chứ? Sự chế nhạo và khinh thường ư? Đây không phải là Pyke mà anh nhớ. Liệu anh có nhớ gì không? Anh còn quá nhỏ khi họ đem anh đi làm con tin.

Bữa tiệc khá đơn giản với cá hầm, bánh mỳ đen, và thịt dê được liên tiếp mang ra. Thứ ngon nhất theo Theon là bánh hành. Bia rượu vẫn tiếp tục được rót sau khi món ăn cuối cùng được dọn đi.

Lãnh chúa Balon Greyjoy đứng dậy khỏi chiếc Ngai Đá. "Hãy uống rượu xong xuôi và lên phòng ta," ngài nói với những người ngồi trên bục. "Chúng ta cần lập kế hoạch." Ông rời đi mà không nói thêm gì nữa, hai cận vệ theo sau ông. Các anh em của ông cũng rời đi ngay sau đó. Và Theon đứng dậy đi theo họ.

"Em trai ta sao vội đi vậy?" Asha giơ chiếc sừng đựng bia và gọi người mang thêm ra.

"Cha chúng ta đang đợi."

"Và đã đợi trong rất nhiều năm rồi. Sẽ chẳng hại gì nếu ông ấy phải đợi thêm chút nữa… nhưng nếu cậu sợ cơn thịnh nộ của ông ấy thì cứ chạy theo đi. Cậu sẽ nhanh chóng đuổi kịp các chú của chúng ta thôi." Cô ta mỉm cười. "Một người thì say nước biển, người kia thì chẳng khác gì một con bò xám vĩ đại và ngốc nghếch đến mức khéo ông ta sẽ lạc đường mất."

Theon ngồi xuống với vẻ khó chịu. "Ta không chạy theo người nào hết."

"Không chạy theo đàn ông nhưng chạy theo mọi ả đàn bà, phải không?"

"Ta đâu có túm lấy của quý của chị."

"Ta làm gì có cái đó, cậu nhớ chứ? Nhưng cậu túm lấy những chỗ khác trên người ta cũng nhanh chẳng kém."

Anh có thể cảm thấy nỗi xấu hổ bốc lên mặt. "Ta là một người đàn ông với bản năng của đàn ông. Còn chị là loại đàn bà quái dị kiểu gì vậy?"

"Chỉ là một cô gái e thẹn thôi." Asha thò tay ra từ dưới bàn và bóp nhẹ chỗ kín của anh. Theon suýt nữa nhảy khỏi ghế. "Sao nào, cậu chẳng muốn ta đưa cậu tới cảng sao, cậu em?"

"Hôn nhân không dành cho chị," Theon nói. "Khi lên ngôi, ta sẽ tống chị đến Hội Chị Em Quản Sinh Tử." Theon bật dậy và lảo đảo đi tìm cha.

Khi anh tới chỗ chiếc cầu treo lắc lư dẫn ra Tháp Biển thì trời bắt đầu mưa. Lòng dạ anh đang cồn cào như sóng biển bên dưới, và rượu làm anh đi không vững. Theon nghiến răng và bám chặt dây thừng khi đi qua cầu, tưởng tượng rằng mình đang bóp cổ Asha.

Căn phòng ẩm ướt và lộn xộn. Trong chiếc áo choàng làm từ da hải cẩu, cha anh đang ngồi trước lò sưởi cùng các anh em trai bên cạnh. Khi Theon bước vào thì Victarion đang nói về gió và thủy triều, và Lãnh chúa Balon ra dấu cho anh im lặng. "Ta đã lên hết kế hoạch rồi. Giờ là lúc các ngươi lắng nghe nó."

"Con có một vài đề nghị…"

"Nếu cần lời khuyên ta sẽ hỏi đến," cha nói. "Chúng ta vừa nhận được tin từ Old Wyk. Dagmer đang trở về dẫn theo lực lượng của nhà Drumm và Stonehouse. Nếu thần linh phù hộ cho chúng ta được cơn gió tốt, chúng ta sẽ lên đường khi họ tới nơi… hoặc ngươi sẽ đi. Ta muốn ngươi đánh trận đầu tiên, Theon. Ngươi sẽ mang theo tám thuyền dài đi về phương

bắc…“

“Tám?” Mặt anh đỏ bừng. “Con có thể làm được gì chỉ với tám con thuyền chứ?”

“Ngươi phải nhanh chóng đến bờ biển Stony, đánh phá các làng chài và nhấn chìm bất cứ con thuyền nào gặp trên đường đi. Có thể ngươi sẽ dụ được một vài lãnh chúa phương bắc ra khỏi các bức tường đá đấy. Aeron sẽ đi cùng ngươi, cả Dagmer Hàm Ếch nữa.”

Vị thầy tu nói. “Cầu xin Thần Chết Chìm phù hộ cho các tay kiếm của chúng ta.”

Theon cảm giác như vừa nhận một cái tát. Anh bị cử đi làm công việc của một tên cướp, đốt nhà sao cho dân chài phải chui ra và cưỡng bức đám con gái xấu xí của họ, vậy mà Lãnh chúa Balon còn không tin tưởng để anh thực hiện một mình. Phải nghe những lời mắng mỏ nhiếc móc của Damphair đã tệ lắm rồi, giờ lại thêm Dagmer Hàm Ếch nữa. Như vậy quyền chỉ huy của anh chỉ còn trên danh nghĩa mà thôi.

“Asha con gái ta,” Lãnh chúa Balon tiếp tục. Theon quay lại và thấy chị gái anh đã lặng lẽ bước vào phòng. “Con sẽ đem theo ba mươi thuyền dài với những binh lính tuyển chọn và tiến đến Mũi Rồng. Con sẽ dừng lại tại vùng thủy triều ở phía bắc Deepwood Motte, sau đó hành quân thật nhanh đánh chiếm lâu đài trước khi họ kịp biết chuyện gì đang xảy ra.”

Asha cười như mèo được mỡ. “Con vẫn luôn muốn có một lâu đài,” cô nói với giọng ngọt ngào.

“Vậy hãy chiếm lấy một cái đi.”

Theon cắn chặt môi. Deepwood Motte là thành trì của nhà Glover. Cả Robett và Galbart đang tham gia chiến tranh ở phía nam, nó sẽ bị canh phòng lỏng lẻo, và một khi lâu đài sụp đổ, người của Quần đảo Iron sẽ có căn cứ vững chãi tại trung tâm phía bắc. Đáng lẽ ta phải là người được cử đến Deepwood. Anh biết Deepwood Motte, anh đã từng đến thăm nhà Glover cùng Eddard Stark.

“Victarion,” Lãnh chúa Balon nói với em trai. “Cú đánh then chốt sẽ là của cậu. Khi các con ta tấn công, Winterfell sẽ đáp trả. Cậu sẽ chỉ phải chống trả một chút khi đưa thuyền lên Saltspear và sông Fever. Tại thượng nguồn, cậu còn cách Moat Cailin chưa đầy hai mươi dặm. Vùng Neck là chìa khóa vào vương quốc. Chúng ta đã chiếm được vùng biển phía tây. Một khi chiếm được Moat Cailin, con chó con sẽ không thể giành lại phương bắc… và nếu thằng nhóc ngu ngốc đến mức cố tình làm như vậy, thì những kẻ thù còn lại của hắn sẽ vây kín vùng phía nam, và Robb lúc đó sẽ như một con chuột bị nhốt trong chai vậy.”

Theon không thể giữ im lặng lâu hơn. “Một kế hoạch táo bạo, thưa cha, nhưng các lãnh chúa trong lâu đài…”

Lãnh chúa Balon ngắt lời. “Các lãnh chúa đã đi về phương nam cùng con chó con đó rồi. Những người ở lại là những kẻ hèn nhát, mấy ông già và một lũ nhóc. Chúng sẽ phải đầu hàng và quỳ gối, từng người một. Winterfell có thể cầm cự lại với ta trong một năm, thì sao chứ? Còn lại sẽ là của chúng ta, cánh rừng, đồng bằng và nhà sảnh, bọn dân ở đó sẽ thành nô lệ và vợ lẽ của chúng ta.”

Aeron Damphair giơ hai tay lên. “Và dòng nước của sự thịnh nộ sẽ dâng cao, Thần Chết Chìm sẽ bao phủ toàn bộ đất liền với quyền năng của ngài!.”

Victarion ngâm nga. “Cái gì đã chết thì không thể chết được nữa.” Lãnh chúa Balon và Asha cũng đồng thanh đọc những lời đó và Theon không còn cách nào khác là lẩm nhẩm theo họ. Và mọi việc được định đoạt.

Bên ngoài trời mưa to hơn bao giờ hết. Cây cầu dây thừng vặn vẹo và rung lắc dưới chân anh. Theon Greyjoy dừng ở giữa cầu và nhìn xuống những hòn đá bên dưới. Tiếng sóng biển gầm thét dữ dội, và anh nếm được vị mặn trên môi mình. Một cơn gió bất chợt làm anh mất đà quỵ xuống.

Asha giúp anh đứng dậy. “Cậu không giữ nổi cốc rượu nữa rồi, cậu em.”

Theon dựa vào vai cô và để cô dìu đi trên tấm ván trơn trượt vì mưa. “Ta thích chị hơn khi chị là Esgred,” anh nói như buộc tội.

Asha phá lên cười. “Rất công bằng. Ta thích cậu lúc chín tuổi hơn.”

TYRION

Tiếng đàn hạc vọng qua cánh cửa lẫn với tiếng sáo du dương. Giọng ca của người hát bị ngăn lại bởi bức tường dày, nhưng Tyrion biết lời bài hát này. Ta từng yêu một cô gái đáng yêu như mùa hè, anh nhớ lại, với nắng vàng trên mái tóc…

Ser Meryn Trant là người canh gác cho nữ hoàng tối nay. Miễn cưỡng lẩm bẩm "Chào lãnh chúa," với Tyrion, nhưng ông ta vẫn mở cửa cho anh vào. Bài hát chợt ngừng khi anh bước vào buồng ngủ của chị gái.

Cersei đang nằm trên một đống gối. Ả để chân trần, mái tóc vàng rối bù nhưng vẫn rất gợi cảm, chiếc áo choàng gấm màu vàng và xanh lá sáng lờ mờ trong ánh nến khi ả ngước lên.

"Chị gái thân yêu," Tyrion nói, "tối nay trông chị đẹp tuyệt." Anh quay sang người vừa hát, "Cả cậu nữa, em họ của ta. Ta không biết là cậu hát hay đến vậy."

Lời khen ngợi khiến Ser Lancel ỉu xìu; có lẽ cậu ta nghĩ mình đang bị chế nhạo. Tyrion nhận thấy cậu nhóc đã cao thêm được hơn bảy centimét từ khi được phong tước . Lancel có mái tóc dày màu cát, đôi mắt xanh lá của nhà Lannister, và một hàng ria mép mềm mại màu vàng ở môi trên. Ở tuổi mười sáu, cậu ta có sự quả quyết của tuổi trẻ, không một chút nghi ngờ về bản thân, và tự mãn là bản tính tự nhiên của một người đàn ông dòng dõi tóc vàng, khỏe mạnh và đẹp đẽ. Gần đây cậu ta đươc phong hiệp sĩ khiến tình hình càng thêm tồi tệ. "Thái hậu cho gọi ngài đến à?" thằng nhóc hỏi.

"Theo ta nhớ thì không," Tyrion thừa nhận. "Ta không hề muốn quấy rầy cuộc liên hoan của cậu đâu, Lancel ạ, nhưng ta có việc cần bàn với chị gái ta."

Cersei nhìn anh nghi hoặc. "Tyrion, nếu cậu đến đây vì chuyện mấy tên ăn mày đó thì không cần thiết đâu. Ta không thể để chúng gieo rắc âm mưu phản trắc bẩn thỉu khắp đường phố được. Chúng có thể truyền giáo cho nhau trong ngục tối."

"Và tự nhận thấy mình thật may mắn vì có được vị thái hậu nhân từ như vậy," Lancel thêm vào. "Nếu là tôi, tôi sẽ cắt lưỡi chúng."

"Một tên còn dám nói các vị thần đang trừng phạt chúng ta bởi Jaime đã giết vị vua hợp pháp," Cersei nói. "Sẽ không xảy ra lần nữa đâu, Tyrion. Ta đã cho cậu nhiều cơ hội để trị bọn đáng khinh đó, nhưng cậu và Ser Jacelyn không làm gì cả nên ta đã lệnh cho Vylarr xử lý vấn đề này."

"Và hắn đã xử lý xong xuôi rồi." Tyrion đã rất tức giận khi đám người mặc áo choàng đỏ lôi bọn tiên tri thô tục đó xuống ngục tối mà không tham khảo ý kiến anh, nhưng lũ người đó không đáng để anh phải nhiều lời. "Rõ ràng đường phố trật tự hơn một chút khiến chúng ta dễ chịu hơn nhiều. Đó không phải là lý do tôi đến đây. Tôi có thông tin mà chắc chắn chị đang nóng lòng muốn nghe, chị thân yêu, nhưng tốt nhất là chúng ta nên nói riêng."

"Tốt thôi." Người đánh đàn và thổi sáo cúi chào và ra ngoài, Cersei hôn nhẹ lên má cậu em họ. "Để chúng ta ở đây, Lancel. Em trai ta vô hại khi hắn chỉ có một mình. Nếu hắn đem lũ vật nuôi đến thì chúng ta sẽ ngửi thấy thôi."

Vị hiệp sĩ trẻ tức tối nhìn anh và đóng mạnh cánh cửa sau lưng. "Xin cho chị biết rằng cứ hai tuần ta cho Shagga tắm một lần," Tyrion nói khi cậu đã ra ngoài.

"Cậu tự hài lòng với mình quá nhỉ? Vì sao thế?"

“Tại sao không?” Tyrion hỏi. Tiếng quai búa vang lên đêm ngày trên phố Steel, và sợi xích thì ngày một dài ra. Anh nhảy lên chiếc giường lớn có màn trướng. “Đây có phải là chiếc giường nơi Robert đã chết? Tôi ngạc nhiên là chị vẫn giữ nó đấy.”

“Nó đem lại cho ta những giấc mơ ngọt ngào,” ả nói. “Giờ thì bàn chuyện của cậu rồi biến đi, Quỷ Lùn.”

Tyrion mỉm cười. “Lãnh chúa Stannis đã ra khơi từ Dragonstone.”

Cersei nhảy dựng lên. “Còn cậu thì vẫn đang ngồi đây cười nhăn nhở như trái bí ngô ngày mùa sao? Bywater đã phát lệnh cho Đội Gác Thành chưa? Chúng ta phải cho ngay quạ đưa thư đến Harrenhal.” Trong khi đó Tyrion đang đứng cười sằng sặc. Ả túm lấy vai anh lắc mạnh. “Dừng lại. Cậu điên rồi à, hay là say rượu? Dừng lại đi!”

Cố gắng lắm anh mới nói lên thành câu. “Ta không thể,” anh thở gấp. “Thật quá là… ôi các vị thần ơi, thật buồn cười… Stannis…”

“Cái gì?”

“Hắn không đến chỗ chúng ta,” Tyrion cuối cùng cũng nói ra lời. “Hắn bao vây lâu đài Storm’s End. Renly đang chuẩn bị gặp hắn.”

Móng tay ả cắm vào cánh tay anh. Ả nhìn anh chằm chằm đầy nghi ngờ trong một khoảnh khắc, như thể anh đang luyên thuyên bằng thứ tiếng không ai biết. “Stannis và Renly đang đánh nhau ư?” Khi anh gật đầu, Cersei bắt đầu cười khúc khích. “Các vị thần mới tốt làm sao,” ả thở gấp, “Ta bắt đầu tin rằng Robert là kẻ khôn ngoan nhất trong đám rồi đấy.”

Tyrion ngửa đầu ra sau và cười vang. Họ cùng phá lên cười. Cersei kéo anh khỏi giường và xoay tròn anh, thậm chí còn ôm anh, trong phút chốc trở nên nhí nhảnh như một bé gái. Đến khi chị ta thả anh ra, Tyrion đã nghẹt thở và chóng mặt. Anh loạng choạng bước tới tủ ly và chống một tay lên đó để đứng vững.

“Cậu có nghĩ là thực sự có chiến tranh giữa bọn chúng không? Nếu chúng gặp nhau để hiệp lực…”

“Không đâu,” Tyrion nói. “Chúng quá khác biệt và cũng quá giống nhau, chẳng ai chịu nhường ai cả.”

“Stannis luôn cho rằng mình bị chiếm đoạt mất lâu đài Storm’s End,” Cersei ngẫm nghĩ. “Chiếc ngai của tổ tiên Nhà Baratheon thuộc về hắn một cách hợp pháp… cậu không biết đã bao nhiêu lần hắn đến gặp Robert và ca một bài cũ rích với chất giọng ủ ê đó đâu. Khi Robert cho Renly lâu đài Storm’s End, Stannis đã nghiến răng chặt tới mức ta tưởng hàm hắn sẽ vỡ vụn ra mất.”

“Hắn ta coi đó là một sự sỉ nhục.”

“Đó đúng là một sự sỉ nhục,” Cersei nói.

“Chúng ta nâng cốc cho tình anh em chứ?”

“Có,” ả vội trả lời. “Ồ, có chứ.”

Anh đứng quay lưng về phía Cersei và rót đầy hai cốc rượu vang đỏ Arbor. Quá dễ để lén rắc một chút bột mịn vào cốc của ả. “Vì Stannis!” anh nói khi đưa ả cốc rượu. Vô hại khi chỉ có một mình ấy à, ta ư?

“Vì Renly!” ả đáp và cười lớn. “Chúc chúng có một cuộc chiến dai dẳng và cam go, và lũ Ngoại Nhân sẽ hạ cả hai bọn chúng!”

Đây là Cersei mà Jaime vẫn thấy sao? Khi cười, chị ta thực sự đẹp tuyệt trần. Ta đã yêu một cô gái đáng yêu như mùa hè, với ánh nắng vàng trên mái tóc. Suýt chút nữa anh thấy hối hận vì đã hạ độc bà chị gái.

***

Sáng hôm sau, khi anh đang dùng bữa sáng thì người đưa tin của thái hậu đến. Thái hậu khó ở và không thể rời phòng ngủ. Không thể rời nhà vệ sinh được thì đúng hơn. Tyrion giả vờ nói vài câu thương cảm và chuyển lời đến Cersei là hãy yên tâm an dưỡng, anh sẽ lo việc của Ser Cleos như họ đã cùng tính toán.

Ngai Sắt của Nhà Chinh Phạt Aegon là một mớ lộn xộn những dây kẽm gai và các mảnh kim loại lởm chởm như những cái răng, đang chờ đợi bất kỳ kẻ ngốc nào cố ngồi thoải mái trên đó, và các bậc thang làm đôi chân còi cọc của anh mỏi nhừ khi trèo lên. Dù anh hiểu rõ mình trông kỳ cục thế nào, nhưng người ta nói đúng một điều về chiếc ngai đó. Nó cao quý thật đấy.

Các cận vệ của Lannister đứng lặng thinh trong bộ áo choàng màu đỏ thẫm và đội mũ giáp sắt rập nổi hình sư tử che nửa đầu. Chiếc áo choàng màu vàng của Ser Jacelyn thấp thoáng phía bên kia căn sảnh. Các bậc thang dẫn lên ngai vị được canh gác hai bên bởi Bronn và Ser Preston thuộc Ngự Lâm Quân. Các cận thần tập trung trong căn phòng, còn những người thỉnh cầu tụ tập ở cánh cửa dẫn vào tháp làm bằng đồng và gỗ sồi. Sansa Stark trông đặc biệt đáng yêu trong buổi sáng nay, dù mặt cô trắng bệch như màu sữa. Lãnh chúa Gyles đang đứng ho hắng, người em họ đáng thương Tyrek thì mặc bộ áo choàng chú rể làm từ nhung và lông thú trắng. Kể từ đám cưới của cậu ta với tiểu thư Ermesande cách đây ba ngày, những người hộ vệ đã gọi cậu là “Vú em” và hỏi cô dâu của cậu mặc loại tã nào trong đêm tân hôn.

Tyrion nhìn xuống tất cả bọn họ và nhận ra cảm giác này thật tuyệt. “Cho gọi Ser Cleos Frey.” Giọng anh vang vọng giữa các bức tường đá và truyền đi dọc theo chiều dài căn sảnh. Anh cũng thích thú với điều đó. Thật đáng tiếc là Shae không ở đây để chứng kiến, anh nghĩ. Cô ấy rất muốn đến nhưng điều đó là không thể.

Ser Cleos tới trong chiếc áo choàng màu vàng và đỏ sậm, mắt luôn nhìn thẳng. Khi anh ta quỳ xuống, Tyrion nhận thấy mái tóc người em họ của mình đang thưa dần.

“Ser Cleos,” Ngón Út nói vọng ra từ bàn hội đồng, “cảm ơn ngài vì đã mang đến thông điệp hòa bình này từ Lãnh chúa Stark.”

Grand Maester Pycelle hắng giọng. “Thái hậu nhiếp chính, Quân sư của nhà vua cùng hội đồng đã cân nhắc các điều kiện bởi vị vua tự xưng của phương Bắc này. Thật đáng tiếc khi phải nói rằng những điều khoản đó là không thể được, và ngài sẽ phải nói lại với người phương bắc điều đó.”

“Đây là điều kiện của chúng ta,” Tyrion nói. “Robb Stark phải hạ kiếm xuống, thề sẽ trung thành và trở lại Winterfell. Hắn phải để anh trai ta trở về bình an vô sự, đặt quân đội của hắn dưới quyền lãnh đạo của Jaime nhằm chống lại bọn nổi loạn Renly và Stannis Baratheon. Mỗi chư hầu của nhà Stark phải gửi cho chúng ta một con trai làm tin. Nếu không có con trai thì con gái có thể thay thế. Họ sẽ được đối xử tử tế và có vị trí cao trong triều đình, miễn là cha họ cam kết không làm phản.”

Cleos Frey tái mặt. “Quân sư,” anh ta nói, “Lãnh chúa Stark sẽ không bao giờ đồng ý với những điều khoản này.”

Chúng ta không mong là hắn sẽ chấp thuận, Cleos. "Nói với hắn rằng chúng ta có một đội quân lớn ở Casterly Rock, và sẽ sớm tiến quân chống lại hắn từ phía tây trong khi cha ta tới từ phía đông. Nói với hắn rằng hắn đơn độc, đừng có hy vọng liên minh. Stannis và Renly Baratheon đang đánh nhau, và hoàng tử xứ Dorne đã chấp thuận lễ cưới giữa con trai ông ta là Trystane với công chúa Myrcelle." Những tiếng rì rầm biểu lộ sự kinh ngạc và vui mừng rộ lên từ gian phòng và phía sau căn đại sảnh.

"Còn về phần các anh em họ của ta," Tyrion tiếp tục, "chúng ta đề nghị đổi Harrion Karstark và Ser Wylis Manderly lấy Wilem Lannister, và Lãnh chúa Cerwyn cùng Ser Donnel Locke lấy anh trai ngài, Tion. Bảo Stark rằng hai người nhà Lannister luôn đáng giá bằng bốn người phương bắc trong mọi trường hợp." Anh đợi tràng cười lắng xuống rồi nói tiếp. "Hắn sẽ có hài cốt của cha hắn, một cử chỉ chứng tỏ thiện ý của Joffrey."

"Lãnh chúa Stark muốn cả những cô em gái cùng thanh kiếm của cha hắn nữa," Ser Cleos nhắc.

Ser Ilyn Payne đứng lặng im, cán thanh kiếm của Eddard Stark cao quá một bên vai. "Thanh Băng Đao," Tyrion nói. "Hắn sẽ có nó khi chấp nhận hòa bình với chúng ta, ta không thể giao nó trước được."

"Xin theo lời ngài. Còn các cô em gái?"

Tyrion liếc nhìn Sansa với một chút thương hại khi nói, "Họ sẽ ở đây làm con tin cho tới khi hắn thả anh trai ta là Jaime nguyên vẹn. Họ được đối xử như thế nào là tùy ở hắn." Và nếu các vị thần tốt bụng, Bywater sẽ tìm thấy Arya còn sống, trước khi Robb biết chuyện con bé đã mất tích.

"Tôi sẽ truyền thông điệp của ngài."

Tyrion vuốt tay vào những lưỡi kiếm đan vào nhau nhô ra từ tay vịn chiếc ngai. Và giờ là nhát đâm chính thức. "Vylarr," anh gọi.

"Thưa ngài."

"Những người nhà Stark được gửi đến đã đủ để bảo vệ hài cốt Lãnh chúa Eddard, nhưng một người nhà Lannister cũng cần có một đội hộ tống," Tyrion tuyên bố. "Ser Cleos là em họ thái hậu, và cũng là em họ ta. Chúng ta sẽ được yên giấc hơn nếu ngài giúp ngài ấy đến Riverrun được an toàn."

"Xin theo lệnh ngài. Tôi sẽ mang theo bao nhiêu người?"

"Tất cả bọn họ."

Vylarr đứng ngây như tượng. Grand Maester Pycelle bật dậy, thở gấp. "Thưa ngài, điều đó không thể được… cha ngài, chính Lãnh chúa Tywin đã gửi đội quân đó đến thành phố chúng ta để bảo vệ thái hậu Cersei và các con của bà…"

"Ngự Lâm Quân và Đội Gác Thành bảo vệ họ là đủ rồi. Cầu các vị thần linh phù hộ cho chuyến đi của ngài, Vylarr."

Tại bàn hội đồng, Varys mỉm cười như đã lường trước được sự việc, Ngón Út vờ như không quan tâm, còn Pycelle thì tái xanh, há hốc miệng ngạc nhiên như một con cá. Quan phụ trách buổi chầu bước lên phía trước. "Nếu có vấn đề cần nói trước quân sư của nhà vua thì hãy lên tiếng, nếu không hãy giữ im lặng."

"Tôi cần giải trình." Một người đàn ông mảnh dẻ mặc đồ đen chen bước lên phía trước đứng

giữa cặp song sinh Redwyne.

“Ser Alliser!” Tyrion thốt lên. “Ta không hề biết là ông đến đây. Đáng nhẽ ông nên thông báo với ta.”

“Tôi đã thông báo, ngài biết đấy.” Thorne là một người gai góc như chính cái tên của mình, một người đàn ông đã ngũ tuần với các đường nét sắc sảo trên khuôn mặt, ánh mắt mạnh mẽ và đôi tay rắn chắc, mái tóc màu đen của ông điểm những sợi bạc. “Tôi đã bị ruồng bỏ, bị khinh thường, và phải chờ đợi như một kẻ hầu hèn mọn.”

“Thật vậy sao? Bronn, ngươi đã không làm tròn nhiệm vụ rồi. Ser Alliser và ta là bạn cũ. Chúng ta từng cùng nhau đến Tường Thành.”

“Ser Alliser,” Varys lẩm nhẩm, “ngài không nên nghĩ xấu cho chúng tôi. Có quá nhiều người muốn hưởng phúc từ Joffrey của chúng tôi những lúc bọn họ gặp rắc rối.”

“Nhiều rắc rối hơn là ngươi nghĩ đấy, tên thái giám.”

“Trước mặt ông ấy, chúng ta nên gọi là Lãnh chúa Thái giám,” Ngón Út châm biếm.

“Chúng ta giúp gì được cho ngài, người anh em tốt?” Grand Maester Pycelle nhẹ nhàng hỏi.

“Tướng chỉ huy cử tôi đến gặp bệ hạ,” Thorne trả lời. “Vấn đề quá nghiêm trọng không thể giao lại cho kẻ tôi tớ.”

“Nhà vua đang chơi với cái nỏ mới,” Tyrion nói. Để loại bỏ được Joffrey khỏi buổi chầu chỉ cần đến một cái nỏ kiểu Myr xấu xí bắn ra ba mũi tên một lần, và thằng nhóc đã nhất định thử nó ngay tức khắc. “Ông có thể truyền lời qua những kẻ tôi tớ hoặc giữ im lặng.”

“Xin theo ý ngài,” Ser Alliser nói với vẻ bất mãn hiển hiện trong từng câu chữ. “Tôi được cử đến để báo rằng đã tìm thấy hai lính biệt kích mất tích. Họ đều đã chết, nhưng khi chúng tôi đem những cái xác đó quay trở về Tường Thành thì họ thức dậy lúc nửa đêm. Một tên giết chết Ser Jaremy Rykker và kẻ còn lại cố truy sát tướng chỉ huy.”

Phía đằng xa, Tyrion nghe thấy tiếng cười khúc khích. Ông ta định giễu ta với cái thứ ngu xuẩn đó sao? Anh chuyển mình một cách khó nhọc rồi liếc xuống Varys, Ngón Út và Pycelle, tự hỏi liệu bọn họ có đóng vai gì trong trò đùa này không. Một tên lùn đang cố bám giữ lấy danh dự cho bản thân. Khi triều đình và cả vương quốc bắt đầu cười vào mặt anh thì coi như chấm hết. Thế nhưng… thế nhưng…

Tyrion nhớ lại một đêm lạnh giá dưới các vì sao, khi đứng bên cạnh cậu bé Jon Snow cùng con sói trắng khổng lồ trên đỉnh Tường Thành, nơi tận cùng thế giới, nhìn ra ngoài bóng tối bất tận phía xa. Anh đã cảm thấy – gì nhỉ? – một cái gì đó, chắc chắn là vậy, một nỗi sợ hãi treo lơ lửng và cắt sâu như cơn gió bấc lạnh giá. Con sói tru lên trong đêm tối, và âm thanh ấy khiến anh lạnh sống lưng.

Đừng ngu ngốc như vậy, anh tự nhủ. Một con sói, một cơn gió, một cánh rừng tối, điều đó không có nghĩa gì cả. Nhưng… Trong khoảng thời gian ở Hắc Thành, anh rất có cảm tình với Jeor Mormont. “Gấu Già còn sống không?”

“Ông ấy vẫn sống.”

“Và các anh em của ông đã giết những xác chết sống lại đó rồi chứ?”

“Chúng tôi đã giết bọn chúng.”

“Ông chắc lần này bọn chúng đã chết không?” Tyrion e ngại hỏi . Khi Bronn cố nén một tiếng cười, anh biết mình phải sửa lại lời nói. “Thật sự, thật sự đã chết ấy?”

“Chúng đã chết rồi,” Ser Alliser đáp. “Tái xanh và lạnh ngắt, chân tay thâm xì. Tôi mang đến bàn tay của Jared, bị con sói của tên con hoang xé ra từ xác chết.”

Ngón Út đứng dậy. “Và cái vật chứng dễ thương đó ở đâu rồi?”

Ser Alliser cau mày. “Nó… đã mục ruỗng trong khi tôi chờ đợi bặt vô âm tín. Không còn gì ngoài một nắm xương.”

Tiếng cười khúc khích vang vọng trong căn sảnh. “Lãnh chúa Baelish,” Tyrion gọi Ngón Út, “hãy mua cho Ser Alliser dũng cảm của chúng ta một trăm cái thuổng để ông ấy đem về Tường Thành.”

“Thuổng?” Ser Alliser nheo mắt đầy nghi hoặc.

“Nếu ông chôn người chết thì họ sẽ không bò lên đi lại lung tung như vậy,” Tyrion nói, và các quần thần phá lên cười. “Thuổng sẽ giúp giải quyết các vấn đề của ông, ta sẽ cho ông thêm một số người khỏe mạnh để sử dụng chúng. Ser Jacelyn, hãy giúp người anh em tốt của chúng ta chọn được người trong các nhà ngục của thành phố.”

Ser Jacelyn Bywater nói, “Xin theo ý ngài, nhưng các buồng giam đều gần như trống rỗng. Yoren đã mang đi hết những người phù hợp.”

“Vậy hãy bắt thêm đi,” Tyrion nói. “Hoặc truyền tin rằng có bánh mỳ và củ cải ở khu vực Tường Thành, rồi họ sẽ tự mò đến đó.” Thành phố có quá nhiều miệng ăn trong khi Đội Tuần Đêm luôn cần người. Tyrion ra dấu, quan phụ trách thông báo kết thúc buổi chầu, và trong đại sảnh mọi người dần bỏ đi hết.

Ser Alliser Thorne không dễ bị xua đuổi như vậy. Ông ta đứng đợi ngay dưới chân ngai khi anh bước xuống Ngai Sắt. “Ngài nghĩ rằng tôi đi thuyền từ Trạm Đông bên bờ biển đến tận đây để bị chế giễu bởi các người ư?” ông tức giận chặn đường anh. “Đây không phải là chuyện đùa. Tôi đã tận mắt chứng kiến. Tôi nói cho ngài biết, người chết biết đi.”

“Ông nên cố giết chúng cho chết hẳn đi.” Tyrion lờ đi .

Ser Alliser cố túm lấy tay áo anh nhưng Preston Greenfield kéo ông lại. “Không được đến gần ngài, thưa hiệp sĩ.”

Thorne biết tốt hơn hết là không nên thách thức một hiệp sĩ của Ngự Lâm Quân. “Ngươi là tên đần độn, Quỷ Lùn,” ông hét lên sau lưng Tyrion.

Quỷ Lùn quay lưng lại. “Ta ư? Thật ư? Vậy tại sao bọn họ lại cười ông?” Anh cười nhạt. “Ông đến để thu nạp thêm người, phải không?”

“Gió lạnh đang tràn về. Tường Thành cần được trấn giữ.”

“Tóm lại là ông cần người, ta đã cho ông người… ông cũng nghe rồi đấy. Hay là tai ông không còn nghe được điều gì khác ngoài sự sỉ nhục? Hãy nhận lấy bọn họ, cảm ơn ta, và đi trước khi ta buộc phải chĩa mũi nhọn vào ông. Chuyển lời hỏi thăm của ta tới Lãnh chúa Mormont… và Jon Snow nữa.” Bronn giữ khuỷu tay Ser Alliser và kéo ông ta ra khỏi đại sảnh.

Grand Maester Pycelle lúc đó đã đi khỏi nhưng Varys và Ngón Út thì chứng kiến hết mọi chuyện. “Càng ngày tôi càng ngưỡng mộ ngài đấy,” tên thái giám Varys nói. “Ngài làm cậu bé nhà Stark nguôi giận bằng bộ hài cốt cha hắn và tước bỏ đám cận vệ của chị ngài chỉ với một

mệnh lệnh. Ngài cho hội anh em áo đen số người họ cần, bớt đi vài miệng ăn cho thành phố, nhưng cùng lúc đó lại thể hiện sự nhạo báng để không ai có thể nói rằng người lùn sợ lũ quái vật. Ôi, giải quyết mới mau lẹ làm sao."

Ngón Út vuốt râu. "Ngài có thật sự muốn đuổi hết số cận vệ của ngài không, Lannister?"

"Không, tôi muốn đuổi hết số cận vệ của chị gái ta."

"Thái hậu sẽ không bao giờ cho phép điều đó."

"Ồ, tôi lại nghĩ là có đấy. Tôi là em trai chị ấy, và khi ngài hiểu tôi hơn, ngài sẽ thấy rằng tôi làm đúng những gì tôi nói."

"Cả những lời nói dối?"

"Đặc biệt là những lời nói dối. Lãnh chúa Petyr, tôi thấy ngài có vẻ không hài lòng với tôi."

"Tôi vẫn luôn yêu quý ngài, thưa lãnh chúa. Nhưng tôi không thích bị đem ra làm trò cười. Nếu Myrcella cưới Trystane Martell thì làm sao có thể gả công chúa cho Robert Arryn được nữa, phải không?"

"Không thể và nếu có thì việc đó sẽ gây ra một vụ bê bối lớn," anh thừa nhận. "Tôi lấy làm tiếc vì thủ đoạn này, Lãnh chúa Petyr, nhưng khi chúng ta nói về việc này, tôi không thể chắc chắn người Dorne sẽ chấp nhận lời đề nghị của tôi."

Ngón Út vẫn không thấy nguôi ngoai. "Thưa ngài, tôi không thích bị lừa dối. Hãy trừ tôi ra khỏi những vụ lừa lọc tiếp theo của ngài."

Chỉ khi ngài cũng như thế với tôi, Tyrion nghĩ thầm, liếc nhìn con dao găm trong bao nằm bên hông Ngón Út. "Nếu tôi có xúc phạm ngài, tôi thành thật xin lỗi. Mọi người đều hiểu chúng ta yêu quý ngài như thế nào. Và chúng ta cần ngài thế nào."

"Cố mà nhớ lấy điều đó." Nói rồi Ngón Út bỏ đi.

"Đi cùng tôi nào, Varys," Tyrion nói. Họ đi qua cánh cửa dành cho nhà vua ở phía sau ngai vị, đôi dép lê của viên hoạn quan lướt nhẹ trên nền đá.

"Lãnh chúa Baelish nói đúng đấy, ngài biết mà. Thái hậu sẽ không bao giờ cho phép ngài điều quân cận vệ của bà ấy đi."

"Chị ấy sẽ đồng ý. Ngài sẽ biết thôi."

Một nụ cười thoáng qua trên đôi môi dày của Varys. "Vậy ư?"

"Ồ, chắc chắn. Ngài sẽ nói với chị ấy rằng đó là một phần kế hoạch của tôi để giải cứu Jaime."

Varys vuốt vuốt một bên má bự phấn. "Việc này chắc chắn có liên quan tới bốn người mà thủ hạ của ngài, Bronn, đã nỗ lực tìm kiếm ở khắp nơi mọi chốn tại Vương Đô. Một tên trộm, một kẻ đầu độc, một diễn viên kịch câm và một kẻ giết người."

"Cho chúng mặc áo choàng màu đỏ sậm và đội mũ sư tử, trông sẽ chẳng khác gì cận vệ nhà vua. Ta đã phải mất nhiều thời gian nghĩ cách đưa chúng đến Riverrun để giấu chúng đi. Chúng sẽ đi qua cánh cổng chính dưới lá cờ của nhà Lannister, và hộ tống bộ hài cốt của Lãnh chúa Eddard." Anh cười xảo trá. "Chỉ bốn người sẽ bị kiểm soát nghiêm ngặt. Nhưng bốn trong số một trăm người thì khá dễ dàng. Vì vậy ta phải cử cả những cận vệ thật giả lẫn lộn… và ngài sẽ

nói với chị gái tôi điều đó."

"Vì người em trai yêu dấu, bà sẽ chấp thuận, bất chấp mối nghi ngại trong lòng." Họ đi xuống một hành lang vắng người. "Dù vậy, mất đi những cận vệ áo đỏ của mình sẽ làm thái hậu không yên."

"Tôi muốn chị ấy không được yên," Tyrion nói.

***

Ngay chiều hôm đó, Ser Cleos rời khỏi thành phố và được hộ tống bởi Vylarr cùng một trăm cận vệ áo đỏ của Lannister. Những người Robb Stark đã cử đến sẽ gặp họ tại Cổng Thành để cùng đi về phía tây.

Tyrion tìm thấy Timett đang chơi xúc xắc với tộc Lửa Thiêu tại trại lính. Hãy đến phòng ta vào nửa đêm nay." Timett nhìn anh bằng một mắt rồi gật đầu cụt lủn. Hắn là kẻ rất kiệm lời.

Đêm đó, anh ăn tối cùng tộc Quạ Đá và Anh Em Mặt Trăng tại căn sảnh nhỏ, tuy nhiên anh cố gắng để không say. Anh muốn mình phải thật tỉnh táo. "Shagga, mặt trăng đang như thế nào?"

Shagga cau mày. "Màu đen, tôi nghĩ vậy."

"Ở phía tây, họ gọi đó là mặt trăng của kẻ phản bội. Tối nay đừng uống quá nhiều, và kiểm tra xem rìu mình có sắc không."

"Rìu của tộc Quạ Đá luôn luôn sắc, và rìu của Shagga còn sắc nhất trong số đó. Có lần tôi cắt đứt đầu một tên mà hắn không hề biết, cho tới khi hắn chải đầu làm cái đầu rơi xuống."

"Có phải đó là lý do tại sao ngài không bao giờ chải đầu?" Tộc Quạ Đá dậm chân cười phá lên, Shagga hò hét to nhất.

Đến đêm, lâu đài trở nên tối tăm và tĩnh lặng. Chắc chắn lính gác áo choàng vàng trên tường thành phải nhìn thấy họ rời tòa tháp dành cho quân sư nhưng không ai lên tiếng. Anh là quân sư của nhà vua, và đi đâu là việc của anh.

Cánh cửa gỗ mỏng gãy đôi với một tiếng rắc vang như sấm dưới gót đôi ủng của Shagga. Mảnh vỡ văng vào trong phòng, và Tyrion nghe thấy tiếng thở gấp đầy sợ hãi của một phụ nữ. Shagga phá nốt cửa bằng ba nhát rìu chém và bước vào dẫm lên các mảnh vụn. Timett theo sau, rồi đến Tyrion bước vội qua các mảnh vỡ. Ngọn lửa chỉ còn là đám tro sắp tàn, và bóng đêm bao trùm căn buồng ngủ. Khi Timett xé toạc tấm rèm giường nặng nề, một cô hầu gái trần truồng nhìn lên với đôi mắt trắng dã mở to. "Cầu xin ngài," cô cầu khẩn, "xin đừng giết tôi." Cô tránh xa Shagga, đỏ mặt và sợ hãi, cố lấy tay che thân nhưng chỉ che được một gang tay ngắn.

"Đi đi," Tyrion bảo cô. "Ngươi không phải người chúng ta muốn."

"Shagga muốn người đàn bà này."

"Shagga muốn tất cả gái điếm trong cái thành phố toàn điếm này," Timett con trai Timett phàn nàn.

"Đúng thế," Shagga không ngần ngại nói. "Shagga sẽ cho cô ta một đứa con khỏe mạnh."

"Nếu muốn một đứa bé khỏe mạnh, cô ta sẽ tự biết tìm đến ai," Tyrion nói. "Timett, đưa cô ta ra ngoài… nhẹ nhàng thôi, nếu có thể."

Người đàn ông tộc Lửa Thiêu kéo cô ta khỏi giường, vừa đi vừa lôi cô xềnh xệch dọc căn phòng. Shagga nhìn theo họ, rầu rĩ như một con cún con. Cô gái loạng choạng bước qua cánh cửa vỡ và bị Timett đẩy bật ra khỏi căn phòng. Trên đầu họ đám quạ đang ré lên.

Tyrion giật tấm chăn khỏi giường, lộ ra Grand Maester Pycelle bên dưới. "Nói ta nghe, thành Citadel có chấp thuận việc ngài lên giường với lũ hầu gái không, Maester?"

Người đàn ông già cũng trần truồng không kém gì cô hầu gái, tuy nhiên cảnh tượng không được hấp dẫn bằng. Đôi mắt nặng trĩu mở to. "Th-thế này là thế nào? Tôi là người đã có tuổi, bề tôi trung thành của ngài…"

Tyrion nhảy lên giường. "Trung thành đến mức ngài chỉ gửi một bức thư của ta cho Doran Martell. Bức còn lại đưa cho chị ta."

"Kh-không," Pycelle kêu lên. "Không, đó là điều dối trá, tôi thề, không phải tôi. Varys, là Gián Điệp Varys, tôi cảnh báo cho ngài…"

"Các học sĩ nói dối tệ đến thế ư? Ta đã bảo Varys rằng ta gửi cháu trai ta là Tommen cho hoàng tử Doran nuôi dưỡng. Ta đã bảo Ngón Út ta dự định cưới Myrcella cho Lãnh chúa Robert vùng Eyrie. Ta không hề cho ai biết việc ta đề nghị đem Myrcella cho người Dorne… và sự thật nằm trong bức thư mà ta tin tưởng giao cho ngài."

Pycelle bấu lấy một góc tấm chăn. "Những con chim bị thất lạc, thư bị đánh cắp hoặc bị mua chuộc… đó là Varys, tôi có thể kể cho ngài những chuyện về tên hoạn quan đó và chắc chắn máu trong người ngài sẽ nguội đi…."

"Cô gái của ta thích máu nóng hơn."

"Ngài đừng nhầm lẫn, với mọi bí mật hắn thì thầm vào tai ngài, hắn sẽ giữ lại bảy phần. Và Ngón Út, hắn ta…"

"Ta biết hết về Lãnh chúa Petyr. Ông ta cũng không đáng tin gần bằng ông. Shagga, cắt của quý của hắn để cho lũ dê ăn."

Shagga nhấc chiếc rìu hai lưỡi vĩ đại lên. "Không có dê, thưa ngài."

"Cho tạm con khác cũng được."

Gầm lên một tiếng, Shagga nhảy về phía trước. Pycelle ré lên và làm ướt cả giường, nước tiểu bắn tung tóe khi lão cố loạng choạng bò ra chỗ khác. Tên hoang dã túm được chòm râu trắng loăn quăn và chém đứt ba phần tư bộ râu chỉ với một nhát rìu.

"Timett, ngươi có nghĩ là người bạn đây của chúng ta sẽ thoải mái hơn nếu không trốn sau bộ râu quai nón ấy không?" Tyrion dùng mảnh ga giường lau nước tiểu trên đôi giày của anh.

"Ông ta sẽ sớm nói ra sự thật." Bên mắt bị bỏng của Timett là một hốc mắt trống không. "Tôi ngửi thấy mùi hôi thối từ nỗi sợ hãi của hắn."

Shagga ném mớ râu xuống thảm và túm lấy phần còn lại. "Yên nào, Maester," Tyrion thúc. "Khi Shagga tức giận, đôi tay anh ta run lắm đấy."

"Tay Shagga chưa bao giờ run," người khổng lồ nói với vẻ phẫn nộ, ấn lưỡi dao hình bán nguyệt vĩ đại vào dưới cái cằm đang run lẩy bẩy của Pycelle và cắt đứt một mớ râu nữa.

"Ngài làm gián điệp cho chị ta trong bao lâu rồi?" Tyrion hỏi.

Pycelle hổn hển thở gấp. “Tất cả những gì tôi làm là vì nhà Lannister.” Một lớp mồ hôi ướt đẫm đôi lông mày to rậm, và mớ tóc trắng dính bết vào làn da nhăn nheo của lão. “Luôn luôn… trong nhiều năm… cha ngài, hãy hỏi ông ấy, tôi luôn là bề tôi của ông ấy… chính tôi là người nói Aerys mở cổng…”

Điều đó làm Tyrion ngạc nhiên. Khi thành phố sụp đổ anh vẫn còn là một cậu bé xấu xí tại Casterly Rock. “Vậy Cuộc Tàn Phá tại Vương Đô cũng là do ngươi?”

“Đó là vì vương quốc! Một khi Rhaegar chết đi, cuộc chiến coi như được định đoạt. Aerys bị điên, Visery còn quá trẻ, hoàng tử Aegon thì là đứa trẻ còn hôi sữa, nhưng vương quốc cần một vị vua… Tôi đã cầu nguyện rằng đó sẽ là cha ngài, nhưng Robert quá mạnh, Lãnh chúa Stark thì hành độngrất mau lẹ…”

“Ta tự hỏi ngươi đã phản bội bao nhiêu người rồi? Aerys, Eddard Stark, ta… Vua Robert nữa? Lãnh chúa Arryn, hoàng tử Rhaegar? Đâu là điểm bắt đầu, Pycelle?” Chỉ Tyrion biết đâu là điểm kết thúc.

Chiếc rìu cạo lên yết hầu Pycelle và lướt qua mảng da run rẩy phía dưới cằm lão, chém phăng phần râu còn sót lại. “Ngài… lúc đó không ở đây,” lão thở hổn hển khi lưỡi rìu dịch dần lên má. “Robert… vết thương của ông ta… nếu ngài nhìn thấy, ngửi thấy chúng, ngài sẽ không nghi ngờ…”

“Ta biết con lợn rừng đó làm mọi việc cho ngươi… nhưng nếu nó bỏ dở giữa chừng thì chắc chắn ngươi cũng sẽ tự mình hoàn thành thôi.”

“Ông ta là một nhà vua xấu xa… phù phiếm, nát rượu, dâm đãng… ông ta sẽ bỏ mặc chị gái ngài, hoàng hậu của ông ấy… xin ngài… Renly lúc đó đang âm mưu đem một phụ nữ Highgarden đến cung điện để dụ dỗ anh trai mình… đó là sự thật…”

“Và Lãnh chúa Arryn có âm mưu gì?”

“Ông ta biết,” Pycelle nói. “Biết về… về…”

“Ta biết hắn biết về việc gì,” Tyrion ngắt lời vì không muốn để Shagga và Timett nghe được.

“Ông ta gửi vợ trở lại Eyrie, đưa con trai đến Dragonstone… ông ta định hành động…”

“Thế nên ngươi đầu độc ông ta trước.”

“Không,” Pycelle cố đứng dậy. Shagga gầm gừ và chụp lấy đầu lão. Tay hắn to đến nỗi chỉ cần siết một cái là có thể bóp nát sọ vị học sĩ như bóp vỏ trứng vậy.

Tyrion chậc lưỡi. “Ta đã thấy Nước mắt vùng Lys trong số thuốc độc của ngươi. Ngươi còn đuổi học sĩ riêng của Lãnh chúa Arryn đi để tự mình chăm sóc cho ông ấy, và để chắc chắn rằng ông ấy sẽ chết.”

“Dối trá!”

“Cạo kỹ hơn một chút,” Tyrion nói. “Ở cổ họng ấy.”

Chiếc rìu lướt xuống, sượt qua da. Một màng nước bọt sùi trên môi Pycelle khi lão mấp máy. “Tôi đã cố cứu Lãnh chúa Arryn. Tôi thề…“

“Cẩn thận nào, Shagga, ngươi cắt vào thịt hắn rồi.”

Shagga gầm gừ. “Dolf sinh ra những chiến binh, chứ không phải thợ cắt tóc.”

Khi cảm thấy máu chảy xuống cổ và ngực mình thì ông già rùng mình và chút sức lực cuối cùng của lão tiêu tan. Trông lão quắt lại, nhỏ bé và yếu ớt hơn cả lúc họ xông vào bắt quả tang lão. "Đúng vậy," lão rên rỉ. "Đúng vậy, Colemon đang cố rửa ruột cho ông ấy, nên tôi đã cử hắn đi nơi khác. Thái hậu muốn Lãnh chúa Arryn phải chết nhưng không nói ra, không thể nói vì Varys sẽ lắng nghe, luôn luôn lắng nghe, nhưng khi nhìn bà ấy, tôi đã hiểu. Tuy nhiên tôi không phải là người đưa thuốc độc cho ông ta, tôi thề." Lão già bật khóc. "Varys sẽ kể cho ngài, đó là thằng nhóc cận vệ của hắn, Hugh, hắn gọi như vậy, chắc chắn thằng nhóc làm việc đó, hỏi chị ngài xem, hãy hỏi bà ấy."

Tyrion thấy ghê tởm. "Trói lại và giải đi," anh ra lệnh. "Ném lão xuống ngục tối."

Họ kéo lão đi qua cánh cửa vỡ. "Lannister," lão rên rỉ, "tất cả những gì ta làm là vì nhà Lannister…"

Khi lão đi khỏi, Tyrion thong dong tìm kiếm khắp căn phòng và thu lượm một vài lọ nhỏ trên các giá. Lũ quạ lẩm bẩm trên đầu khi anh làm việc, không gian yên bình đến lạ lùng. Anh cần tìm người chăm sóc lũ quạ cho tới lúc thành Citadel gửi người khác đến thay thế Pycelle.

Ta đã hy vọng sẽ tin tưởng được lão già này. Varys và Ngón Út chẳng trung thành hơn là bao, anh nghĩ vậy… chỉ có điều chúng kín đáo và nguy hiểm hơn. Có lẽ cách của cha anh là hay nhất: triệu tập Ilyn Payne, chồng ba cái đầu trên cổng, và thế là xong. Cảnh tượng đó sẽ đẹp lắm đây, anh thầm nghĩ.

ARYA

Sự sợ hãi cắt sâu hơn lưỡi kiếm, Arya tự nhủ, nhưng dù có nghĩ như vậy nỗi sợ cũng không biến mất. Một ngày bình thường của cô có bánh mỳ ôi và các ngón chân phồng rộp sau một ngày dài đi bộ trên con đường mòn đầy sỏi đá.

Arya đã tưởng mình biết thế nào là sợ hãi, nhưng cô chỉ thực sự hiểu được nó khi ở trong căn nhà kho bên hồ Mắt Thần. Cô đã ở đó tám ngày trước khi Núi Yên Ngựa ra lệnh hành quân, và ngày nào cô cũng thấy người chết.

Hàng ngày cứ sau bữa sáng, Núi Yên Ngựa lại vào nhà kho và chọn một tù nhân để tra khảo. Dân làng không bao giờ dám nhìn hắn. Có lẽ họ tưởng nếu họ không chú ý đến hắn thì hắn cũng sẽ không chú ý đến họ… nhưng tất nhiên hắn vẫn nhìn thấy tất cả mọi người và chọn ra người nào hắn thích. Ở đây không có nơi nào để trốn, không có mánh khóe gì để lừa lọc, và không có cách nào để được an toàn.

Một cô gái ở chung giường với một tên lính ba đêm liên tiếp; Núi Yên Ngựa chọn cô ta vào ngày thứ tư, nhưng tên lính chẳng nói gì cả.

Một người đàn ông già tươi cười sửa sang quần áo cho họ và luyên thuyên về chuyện con trai mình đang phục vụ tại Vương Đô trong bộ áo choàng vàng. "Nó là người của nhà vua," ông nói, "một người trung thành với bệ hạ, giống như tôi vậy, tất cả là vì Joffrey." Ông ta nói đi nói lại nhiều đến mức những tù binh khác bắt đầu gọi ông ta là ông Tất-cả-vì-Joffrey bất cứ khi nào bọn lính gác không để ý. Tất-cả-vì-Joffrey bị bắt vào ngày thứ năm.

Một bà mẹ trẻ với khuôn mặt đầy sẹo vì bệnh đậu mùa đề nghị sẽ khai tất cả mọi chuyện nếu bọn chúng hứa không làm hại con gái cô ta. Núi Yên Ngựa nghe xong, sáng hôm sau hắn chọn con gái cô ta để chắc chắn rằng cô ta không giấu diếm điều gì.

Những người hắn chọn sẽ bị tra khảo trước mặt những tù nhân khác, để họ thấy được số phận của những kẻ nổi loạn và phản nghịch. Một người đàn ông mà mọi người vẫn gọi là gã Cù Lét là người đặt câu hỏi. Khuôn mặt hắn chẳng có gì đặc biệt và trang phục đơn giản tới mức Arya tưởng nhầm đó là một dân thường trước khi biết được công việc của hắn. "Gã Cù Lét khiến bọn chúng rống to đến mức chúng tè cả ra quần," ông già Chiswyck lưng gù nói với bọn họ. Cô từng cố cắn ông già khi ông ta gọi cô là nhóc con hung tợn và đánh vào đầu cô bằng nắm đấm bọc giáp. Thỉnh thoảng ông ta giúp gã Cù Lét, và thỉnh thoảng là những người khác. Riêng Ser Gregor Clegane đứng lặng yên, quan sát và lắng nghe, cho tới khi nạn nhân chết mới thôi.

Các câu hỏi luôn giống nhau. Có vàng giấu trong làng không? Bạc, đá quý? Có còn thức ăn không? Lãnh chúa Beric Dondarrion ở đâu? Ai đã giúp hắn? Khi rời khỏi đây hắn đi đâu? Bao nhiêu người đi cùng? Có bao nhiêu kỵ sỹ, tay cung, kỵ binh? Bao nhiêu người có vũ khí? Bao nhiêu người có ngựa? Bao nhiêu người bị thương? Bọn họ còn thấy kẻ thù nào khác không? Bao nhiêu người? Khi nào? Cờ hiệu chúng mang theo là gì? Chúng đi đâu? Có vàng giấu trong làng không? Bạc, đá quý? Lãnh chúa Beric Dondarrion ở đâu? Bao nhiêu người đi cùng? Và đến ngày thứ ba, Arya đã có thể tự mình hỏi những câu hỏi đó.

Bọn chúng tìm thấy một ít vàng, bạc, một túi đồng xu và một bộ ly rập nổi, có chân, được đính ngọc hồng lựu mà hai tên lính suýt bỏ qua. Chúng tìm hiểu được thông tin Lãnh chúa Beric mang theo mười người đói rách, hoặc là một trăm kỵ sỹ trên lưng ngựa; rằng ông ta đã đi về phía tây, hoặc bắc, hoặc nam; rằng ông ta vượt qua hồ bằng một chiếc thuyền; rằng ông ta khỏe như bò rừng hoặc yếu ớt vì bệnh kiết lỵ. Chưa ai sống sót được qua đợt tra khảo của gã Cù Lét; dù là đàn ông, phụ nữ hay trẻ nhỏ. Người khỏe nhất cũng chỉ sống được qua hoàng hôn. Xác họ được treo trên đống lửa cho đàn sói.

Khi họ lên đường, Arya đã nhận ra cô chẳng thể nào là một vũ công nước được. Syrio Forel sẽ không bao giờ để bị quật ngã và tước mất kiếm trên tay, hay sẽ không đứng nhìn Lommy Tay Xanh bị giết. Syrios sẽ không bao giờ ngồi lặng yên trong căn nhà kho hoặc rụt rè lê bước theo những người bị bắt giữ khác. Con sói là biểu tượng của nhà Stark, nhưng Arya thấy mình giống một con cừu non hơn, vây quanh bởi một bầy cừu. Cô ghét dân làng vì sự rụt rè nhút nhát của họ cũng gần bằng cô ghét chính mình.

Bọn người Lannister đã lấy đi tất cả: cha cô, bạn bè, mái ấm, niềm hy vọng, và lòng dũng cảm. Một tên đã tước mất Mũi Kim, tên khác thì bẻ gãy thanh kiếm gỗ bằng đầu gối của hắn. Bọn chúng cũng lấy được cả cái bí mật ngu ngốc của cô nữa. Căn nhà kho đủ to để cô bò ra và đi tiểu ở một góc nào đó khi không có ai nhìn, nhưng khi đi trên đường thì khác. Cô nhịn hết mức có thể, nhưng cuối cùng cô cũng phải ngồi xổm bên một bụi cây và tụt quần xuống trước mặt tất cả bọn chúng. Hoặc là thế hoặc ướt quần. Bánh Nóng há hốc mồm nhìn cô với đôi mắt mở to như mặt trăng, nhưng chẳng có ai khác thèm để ý. Cừu đực hay cừu cái thì Ser Gregor và người của hắn cũng không quan tâm.

Bọn người đó cấm họ không được nói chuyện. Đôi môi sứt đã dạy Arya phải giữ miệng. Những người khác lại không bao giờ học được. Một cậu bé không ngừng gọi cha mình và chúng đập mặt thằng bé vào một cái chùy gai. Khi mẹ nó bắt đầu la hét thì Raff Ngọt Ngào giết luôn cả bà.

Arya nhìn họ chết và không làm gì cả. Dũng cảm thì được cái gì chứ? Một người phụ nữ bị tra hỏi đã cố tỏ ra can đảm nhưng bà ta rồi cũng chết trong sợ hãi như bao người khác. Không có ai dũng cảm trong đoàn hành quân này, chỉ toàn kẻ sợ sệt và đói khát. Phần lớn là phụ nữ và trẻ em. Số ít đàn ông thì hoặc rất già hoặc rất trẻ; số còn lại đã bị xích vào giá treo làm mồi cho lũ sói và quạ. Gendry được tha vì anh ta nói chính anh ta rèn chiếc mũ sừng; một thợ rèn, dù là thợ học việc thôi, thì cũng đủ quý giá để giữ anh ta lại.

Họ đang được đưa đến để phục vụ Lãnh chúa Tywin Lannister tại Harrenhal, Núi Yên Ngựa đã nói như vậy. "Các ngươi là lũ phản trắc và nổi loạn, vậy nên hãy tạ ơn thần linh vì Lãnh chúa Tywin cho các ngươi cơ hội này. Các ngươi được nhân nhượng hơn so với những kẻ sống ngoài vòng pháp luật đấy. Hãy biết nghe lời, phục vụ, và sống."

"Không phải như vậy, không phải," cô nghe tiếng một bà già nhăn nheo phàn nàn với người khác khi bọn họ đã đi ngủ. "Chúng ta chưa bao giờ mưu phản, những kẻ khác đến và lấy những gì chúng muốn, và bọn người này cũng vậy."

"Dù vậy Lãnh chúa Beric không làm hại chúng ta," bạn bà thì thầm. "Và vị thầy tu đỏ đi cùng ông ấy nữa, ông ta trả tiền cho tất cả những gì họ lấy."

"Trả tiền? Ông ta lấy đi hai con gà của tôi và đưa tôi ít giấy có con dấu trên đó. Tôi có ăn được mấy tờ giấy cũ rách tả tơi đó không, tôi hỏi bà? Nó có đẻ trứng cho tôi không?" Bà ta nhìn xung quanh xem có lính gác nào ở gần không và phỉ nhổ ba lần. "Đó là dành cho nhà Tully, nhà Lannister và nhà Stark."

"Đó là tội lỗi và nỗi hổ thẹn," một người đàn ông rít lên. "Nếu nhà vua cũ còn sống, ông sẽ không chịu đứng nhìn thế này."

"Vua Robert?" Arya quên mất vị trí của mình và đột nhiên thốt ra.

"Vua Aerys, thần linh phù hộ ngài," người đàn ông nói hơi to. Một tên lính sấn sổ xông đến và bắt họ im miệng. Người đàn ông mất hai cái răng và đêm đó không còn tiếng nói chuyện nào nữa.

Ngoài những người bị bắt giữ, Ser Gregor còn mang về hơn chục con lợn, một chuồng gà,

một con bò sữa gầy gò, và chín xe chở cá muối. Núi Yên Ngựa và người của hắn có ngựa, nhưng những người khác phải đi bộ, còn ai quá yếu hoặc kẻ nào ngu ngốc cố tìm cách chạy trốn sẽ bị giết. Lính canh đưa phụ nữ vào bụi rậm khi đêm xuống, phần lớn họ đều lường trước được việc đó và ngoan ngoãn nghe theo. Một cô gái, xinh đẹp hơn những người khác, hàng tối phải đi với bốn hoặc năm người đàn ông khác nhau, cuối cùng cô ta đã tấn công một tên bằng một hòn đá. Ser Gregor bắt mọi người chứng kiến hắn chặt đầu cô gái bằng thanh kiếm hai lưỡi vĩ đại của mình. "Để xác lại cho lũ sói," hắn ra lệnh khi xong việc và đưa kiếm cho cận vệ lau chùi.

Arya liếc nhìn Mũi Kim; nó nằm bên hông một kỵ binh cấp cao, râu đen tên là Polliver. Thật tốt vì chúng đã cướp thanh kiếm đi, cô nghĩ thầm. Nếu không cô sẽ cố dùng nó để đâm Ser Gregor, và hắn sẽ cắt cô ra làm đôi cho lũ sói ăn thịt.

Polliver không đến nỗi tệ như những kẻ khác, dù hắn có lấy cắp Mũi Kim đi chăng nữa. Vào đêm cô bị bắt, bọn Lannister đều là những kẻ lạ mặt không tên với những khuôn mặt na ná nhau trong chiếc mũ sắt, nhưng dần dần cô đã biết hết tên bọn chúng. Rồi biết ai lười biếng, ai độc ác, ai thông minh và ai ngu đần. Cô cũng biết dù kẻ có tên Mồm Thối là người nói những lời tục tĩu nhất mà cô từng nghe, nhưng hắn sẽ cho cô thêm bánh mỳ nếu cô xin, trong khi một ông già vui vẻ như Chiswyck và một người nói năng nhỏ nhẹ như Raff lại chỉ cho cô ăn một cái bạt tai.

Arya quan sát, lắng nghe và chau chuốt lòng căm thù của mình giống như Gendry chau chuốt cái mũ có sừng của anh ta. Giờ là Dunsen đội cái mũ sừng bò, và cô ghét hắn vì lẽ đó. Cô ghét Polliver vì Mũi Kim, và cô ghét lão già Chiswyck khi lão luôn tưởng mình vui tính. Raff Ngọt Ngào là kẻ cô ghét nhiều hơn vì đã xuyên cây giáo qua cổ họng Lommy. Cô ghét Ser Amory Lorch vì Yoren, ghét Ser Meryn Trant vì Syrio, ghét kẻ có biệt danh Chó Săn vì đã giết Mycah con trai người bán thịt, ghét Ser Ilyn, hoàng tử Joffrey và thái hậu vì đã giết cha cô, bác Tom Bự, Desmond và những người khác, trong đó có cả Quý Cô, con sói của Sansa. Gã Cù Lét đáng sợ đến mức không thể ghét nổi. Đôi lúc cô suýt quên mất là hắn vẫn ở đó với họ; khi không tra hỏi, hắn chỉ là một người lính, yên lặng hơn những người khác, và với khuôn mặt như hàng nghìn người đàn ông khác.

Hàng tối Arya gọi tên bọn chúng. "Ser Gregor," cô thì thầm với chiếc gối đá. "Dunsen, Polliver, Chiswyck, Raff Ngọt Ngào. Gã Cù Lét và Chó Săn. Ser Amory, Ser Ilyn, Ser Meryn, vua Joffrey, thái hậu Cersei." Khi còn ở Winterfell, Arya đã từng cùng mẹ cầu nguyện trên thánh đường, và cùng cha cầu nguyện trong khu rừng thiêng, nhưng chẳng có vị thần nào trên đường tới Harrenhal và những cái tên là lời cầu nguyện duy nhất mà cô nhớ tới.

***

Hàng ngày họ cứ hành quân, và hàng đêm cô gọi tên bọn chúng, cho tới khi cây cối thưa dần để nhường chỗ cho một khu đất chắp vá với những ngọn đồi thấp, những dòng suối quanh co và khoảnh đất rộng đầy ánh nắng, nơi tàn tích để lại của pháo đài bị cháy nhô lên như những chiếc răng mục nát. Thêm một ngày đường dài đằng đẵng nữa họ mới nhìn thấy bóng dáng các tòa tháp của Harrenhal ở phía xa, thô kệch bên cạnh hồ nước xanh.

Sẽ tốt hơn một khi đến được Harrenhal, những người bị bắt nói với nhau như vậy, nhưng Arya không chắc chắn như thế. Cô nhớ lại câu chuyện Già Nan kể về lâu đài được xây bằng sự sợ hãi. Harren Hắc Ám đã trộn máu người với vữa, Già Nan hạ thấp giọng để lũ trẻ phải xúm lại gần hơn, nhưng rồng của Aegon đã nướng chín Harren cùng tất cả các con trai hắn bên trong những bức tường đá vĩ đại. Arya cắn chặt môi khi cô đi bộ trên đôi chân đang dần trở nên chai sạn. Sẽ không lâu nữa, cô tự nhủ; những ngọn tháp chỉ còn cách vài dặm thôi.

Nhưng họ đi cả ngày hôm đó và gần hết ngày hôm sau rồi mới đến được bìa rừng chỗ quân đội của Lãnh chúa Tywin đóng trại. Trại của chúng nằm ở phía tây lâu đài, giữa những tàn dư của một thị trấn đã bị đốt trụi. Harrenhal trông khác hẳn so với khi nhìn từ đằng xa, bởi nó quá

vĩ đại. Các bức tường phòng thủ đồ sộ phía ngoài lâu đài đứng sừng sững bên hồ như vách núi, bên trên tường chắn có răng cưa là các hàng pháo bằng gỗ và sắt trông nhỏ như những con bọ cạp.

Arya ngửi thấy mùi hôi thối bốc ra từ đội quân của Lannister trước khi cô kịp nhận ra những đường nét trên hàng cờ xí chạy dọc bờ hồ, bên trên các lều trại của những người miền tây. Thứ mùi đó chứng tỏ Lãnh chúa Tywin đã ở đây được một thời gian. Nhà xí nằm bao quanh khu vực dựng lều nồng nặc mùi và đầy ruồi nhặng, cô nhìn thấy những búi lông xù màu xanh lá trên các cây cọc nhọn bao quanh vành đai khu trại.

Vọng gác của Harrenhal to như Đại Vọng Lâu của Winterfell, khổng lồ và đầy vết sứt sẹo, các phiến đá nứt nẻ và bạc màu. Từ bên ngoài tường thành chỉ có thể nhìn thấy đỉnh của năm tòa tháp vĩ đại. Tòa thấp nhất cũng cao gấp rưỡi tòa tháp cao nhất tại Winterfell, nhưng chúng không cao vút lên như một tòa tháp bình thường. Trong mắt Arya, chúng giống như những ngón tay xương xẩu của một ông già đang với lấy đám mây bay ngang qua. Cô nhớ Già Nan từng kể rằng tường đá chảy ra như sáp nến, chảy xuống các bậc thang vào tới ô cửa sổ, tỏa ra thứ ánh sáng màu đỏ u ám khi nó tìm thấy Harren trong nơi trú ẩn của hắn ta. Giờ thì Arya đã tin tất cả; mỗi tòa tháp sau lại lố bịch, kệch cỡm và méo mó hơn tòa tháp trước, tất cả đều lồi lõm, xiêu vẹo và nứt nẻ.

"Tao không muốn vào đó đâu," Bánh Nóng rít lên khi cánh cổng lâu đài Harrenhal mở ra trước mặt họ. "Trong đó có ma đấy."

Chiswyck nghe thấy nhưng chỉ cười. "Mày có thể lựa chọn, thằng nhóc bán bánh ạ. Hoặc là vào đó với những con ma, hoặc là biến thành ma."

Bánh Nóng vào cùng tất cả mọi người.

Trong nhà tắm bằng gỗ và đá, các tù binh bị lột quần áo và bị bắt phải kỳ cọ đến xước da trong bồn nước nóng bỏng. Hai người phụ nữ đứng tuổi dữ dằn giám sát và bàn tán về họ một cách thô thiển như thể họ là những con lừa mới được tậu về. Khi tới lượt Arya, quản gia Amabel tặc lưỡi khi nhìn thấy hai bàn chân phồng rộp của cô, còn quản gia Harra sờ những ngón tay chai sạn của cô do nhiều giờ luyện tập với Mũi Kim. "Tôi cá là đôi tay này chuyên dùng để đánh bơ," mụ nói. "Mày là con nhà nông dân đúng không? Thôi không sao, nhóc con, nếu làm việc chăm chỉ mày sẽ có cơ hội tiến lên vị trí cao hơn. Còn nếu không sẽ ăn đòn. Tên mày là gì?"

Arya không dám nói tên thật, nhưng cái tên Arry cũng không thể được vì đó là tên con trai, và họ đã thấy cô không phải là con trai. "Chồn," cô nói bừa một cái tên con gái đầu tiên hiện ra trong đầu. "Lommy gọi tôi là Chồn."

"Ta hiểu vì sao rồi," Amabel ngửi ngửi. "Mái tóc trông mới đáng sợ làm sao, lại còn là một tổ chấy nữa chứ. Chúng ta sẽ cắt nó, mày sẽ làm ở nhà bếp."

"Tôi muốn chăm sóc ngựa hơn," Arya rất thích ngựa, và nếu được làm ở chuồng ngựa, cô có thể ăn trộm một con và trốn đi.

Quản gia Harra giáng cho Arya một cái tát mạnh đến nỗi đôi môi sưng phồng của cô lại bật máu. "Nếu không muốn ăn đòn hơn thế thì nên biết giữ mồm giữ miệng đi. Ai cần mày đưa ý kiến!"

Máu trong miệng cô có vị mằn mặn của kim loại. Arya cúi mặt xuống và không nói gì. Nếu mình có Mũi Kim trong tay, mụ già này sẽ chẳng dám đánh mình đâu, cô buồn rầu nghĩ.

"Lãnh chúa Tywin và các kỵ sỹ có người giữ ngựa và các cận vệ chăm sóc đàn ngựa rồi, họ

không cần thứ như mày," quản gia Amabel nói. "Nhà bếp gọn gàng và sạch sẽ, lại luôn có lửa ấm để ngủ và nhiều đồ ăn. Nhẽ ra mày sẽ được ở đó, nhưng mày lại ngu ngốc không biết điều chút nào. Harra, tôi nghĩ chúng ta nên giao con bé này cho Weese."

"Nếu bà muốn, Amabel." Họ đưa cho cô một chiếc áo dài bằng len thô màu xám và một đôi giày khiến chân cô đau nhức rồi cho cô đi.

Weese là người quản lý tài chính cho Tháp Rên Rỉ, một người đàn ông béo lùn với cái mũi đầy nhọt và một ổ nhiễm trùng da đỏ rực cạnh đôi môi dày cộp. Arya là một trong sáu người được gửi đến cho hắn. Hắn nhìn một lượt tất cả bọn họ với con mắt sắc lẻm. "Nhà Lannister rộng lượng với tôi tớ, đó là một vinh dự mà loại người như các ngươi không đáng được nhận, nhưng trong chiến tranh người ta phải dùng tạm những gì họ có trong tay. Hãy làm việc chăm chỉ và biết thân biết phận thì có thể một ngày nào đó các ngươi sẽ được như ta. Nhưng nếu lợi dụng lòng tốt của lãnh chúa, các ngươi sẽ thấy ta đang đợi sẵn một khi lãnh chúa đi khỏi." Hắn đi đi lại lại trước mặt họ, dặn họ không được nhìn vào mắt tầng lớp quý tộc, không được nói khi không ai hỏi, hay không được cản đường lãnh chúa. "Mũi ta không biết nói dối bao giờ," hắn khoe khoang. "Ta ngửi được mùi thách thức, mùi tự cao, và cả mùi chống đối. Nếu ta ngửi được bất kỳ mùi nào trong đó, các ngươi sẽ phải trả giá. Mùi sợ hãi là thứ duy nhất ta muốn ngửi thấy ở các ngươi."

DAENERYS

Trên bức tường thành Qarth, người ta đánh cồng chiêng để chào đón cô, trong khi những người khác thổi những chiếc tù và trông như những con rắn bằng đồng vĩ đại quấn quanh người. Đội quân hộ tống danh dự của cô là một dãy lạc đà từ thành phố đi ra. Các kỵ binh mặc áo giáp đồng có vảy, đội mũ che mặt có rọ bằng đồng và lông vũ đen dài trang trí, ngồi trên những chiếc yên nạm hồng ngọc và ngọc hồng lựu. Lạc đà được phủ tấm vải có hàng trăm màu sắc khác nhau.

"Qarth là thành phố lớn nhất từ trước đến giờ và mãi mãi về sau," Pyat Pree đã nói với cô khi họ còn ở thành phố Vaes Tolorro xương người. "Đó là trung tâm của thế giới, cánh cổng giữa phương bắc và phương nam, cầu nối giữa phía đông và phía tây, cổ đại hơn cả trí óc con người và tráng lệ đến mức Saathos Thông Thái đã tự móc mắt mình sau khi được nhìn thấy Qarth lần đầu tiên, bởi ông biết tất cả những gì ông thấy sau đó sẽ đều dơ dáy và xấu xí."

Dany biết ông ta nói quá, nhưng sự tráng lệ của thành phố tuyệt vời này là không thể chối cãi. Ba bức tường dày bao quanh Qarth được chạm trổ vô cùng tinh xảo. Lớp ngoài là đá sa thạch đỏ, cao hơn chín mét và được trang trí với hình các con vật: rắn đang bò, diều hâu đang bay, cá đang bơi, cùng những con sói ở hoang mạc đỏ, ngựa vằn và những con voi vĩ đại. Bức tường giữa cao hơn mười hai mét là đá hoa cương xám với cảnh chiến tranh sống động: các thanh kiếm, giáo mác và khiên va vào nhau, mũi tên bay, các anh hùng trên chiến trường, những em bé bị giết và giàn thiêu người chết. Bức tường trong cùng cao hơn mười lăm mét, làm từ đá cẩm thạch đen, với các hình chạm trổ khiến Dany đỏ mặt và tự nhủ rằng mình thật ngốc nghếch. Cô đâu phải là trinh nữ; nếu cô nhìn được bức tường xám đầy cảnh giết chóc thì sao lại không dám nhìn cảnh đàn ông và đàn bà ân ái?

Các cánh cổng bên ngoài được làm bằng đồng, ở giữa bằng sắt; và những cánh trong cùng có nắm cửa là đôi mắt bằng vàng. Tất cả đều mở ra khi Dany tiến vào. Khi cô cưỡi con Bạc tiến vào thành phố, trẻ em ùa ra rải hoa trên con đường cô đi qua. Tất cả đều đi dép vàng sáng màu.

Những màu sắc mà Vaes Tolorro không có dường như đều xuất hiện ở Qarth; các tòa nhà xung quanh cô tráng lệ như một giấc mơ đủ sắc màu hồng, tím, và hổ phách. Cô đi qua một mái vòm bằng đồng mang hình dáng hai con rắn đang giao phối, vảy của chúng là những mảnh ngọc bích, thủy tinh và đá da trời mỏng manh. Những ngọn tháp nhỏ thanh tao cao hơn bất cứ ngọn tháp nào mà cô từng thấy, trong khi những đài phun nước cầu kỳ có mặt ở khắp nơi, dưới hình dạng hươu cao cổ, rồng và nhân sư.

Người Qarth xếp hàng dài trên phố và đứng nhìn xuống từ những ban công, dường như chúng quá mỏng manh để có thể chống đỡ được sức nặng của họ. Họ cao ráo và có làn da trắng xanh, mặc những bộ đồ làm từ vải lanh, gấm và lông hổ, mọi người đều là những quý bà quý ông trong mắt cô. Phụ nữ mặc áo để hở bên ngực trái và đàn ông mặc váy lụa đính hạt. Dany thấy mình thật xoàng xĩnh và hoang dã khi đi ngang qua họ trong chiếc áo choàng da sư tử với con rồng đen Drogon bên vai. Người Dothraki của cô gọi người Qarth là "Người Sữa" bởi làn da trắng xanh của họ, và Khal Drogo từng mơ một ngày chàng sẽ chiếm được các thành phố tráng lệ ở phương đông. Cô liếc nhìn đoàn cận vệ hộ tống mình, nhìn những đôi mắt hình quả hạnh tối màu nhưng chẳng thể đoán được họ đang nghĩ gì. Hay là họ chỉ nhìn thấy sự cướp bóc? cô tự hỏi. Chắc hẳn những người dân thành Qarth phải thấy chúng ta hoang dã lắm.

Pyat Pree đưa khalasar ít ỏi của cô đi xuống giữa một con đường có mái vòm lớn nơi bức tượng các anh hùng cổ đại của thành phố to gấp ba kích cỡ người thật đứng trên các hàng cột làm từ đá cẩm thạch màu xanh và trắng. Họ đi qua một khu chợ nằm trong một tòa nhà lớn, và tấm lưới mắt cáo trên trần nhà là nơi hàng nghìn con chim màu sắc sặc sỡ đang trú ngụ. Cây và hoa nở rộ trên các bức tường đắp cao phía trên các gian hàng, trong khi bên dưới dường như

người ta bán đủ mọi loại hàng hóa mà các vị thần đã tạo ra.

Con Bạc của cô hoảng hốt khựng lại khi phú thương Xaro Xhoan Daxos cưỡi lạc đà tới trước mặt cô; và cô hiểu ngựa không thể ở gần lạc đà được. "Nếu cô thấy thích bất cứ thứ gì ở đây, hỡi người phụ nữ xinh đẹp nhất, cô cứ lên tiếng và nó là của cô," Xaro nói vọng xuống từ trên chiếc yên trên lưng lạc đà làm bằng sừng được chạm khắc lộng lẫy.

"Qarth là của cô ấy, và cô ấy không cần dùng những thứ trang sức rẻ tiền," Pyat Pree môi xanh bên cạnh cô lên tiếng. "Tất cả sẽ đúng như lời tôi hứa, khaleesi. Hãy đi cùng tôi tới Ngôi Nhà của Người Bất Tử, cô sẽ được thấy sự thật và sự thông thái."

"Tại sao cô ấy phải đến Cung Điện Đất của ngươi, trong khi ta có thể cho cô ấy nắng vàng, nước ngọt và lụa là gấm vóc?" Xaro nói với thầy phù thủy. "Hội Mười Ba sẽ đặt chiếc vương miện nạm ngọc đen và đá opal lửa lên mái tóc đáng yêu kia."

"Cung điện duy nhất mà ta ao ước là lâu đài màu đỏ tại Vương Đô, thưa ngài Pyat." Dany luôn thận trọng với thầy phù thủy; bởi maegi Mirri Maz Duur đã dạy cô một bài học cay đắng về những người dùng phép thuật rồi. "Và nếu thành Qarth vĩ đại muốn tặng ta những món quà, Xaro, xin hãy cho ta thuyền và những tay kiếm để ta lấy lại những gì phải thuộc về ta."

Đôi môi xanh của Pyat cong lên thành một nụ cười hòa nhã. "Xin theo ý cô, khaleesi." Ông ta rời đi, lắc lư trên lưng con lạc đà, và chiếc áo choàng dài đính hạt phấp phới phía sau.

"Nữ hoàng tuy trẻ tuổi nhưng thật thông minh," Xaro Xhoan Daxos nói với cô từ trên lưng lạc đà. "Có một câu tục ngữ ở Qarth. Đó là, ngôi nhà của thầy phù thủy được xây bằng xương cốt và sự dối trá."

"Vậy tại sao mọi người đều phải hạ giọng khi nói về các thầy phù thủy ở Qarth? Sức mạnh và trí tuệ của họ được tôn sùng ở khắp phương đông."

"Ngày xưa họ thực sự có quyền năng," Xaro đồng ý, "nhưng giờ đây bọn họ lố bịch như những ông lính già yếu ớt, luôn khoe khoang về khả năng của mình trong khi sức mạnh và ma thuật từ lâu đã chẳng còn. Họ đọc những cuộn giấy nhàu nát, uống ráng-chiều tới khi đôi môi chuyển màu xanh, và là dấu hiệu của sức mạnh đáng sợ, nhưng họ chỉ là những vỏ trấu rỗng tuếch so với những thế hệ trước đó. Những món quà của Pyat Pree sẽ biến thành cát bụi trong tay cô, tôi xin cảnh báo." Nói rồi anh ta quất lạc đà và đi mất.

"Quạ lại chê quạ đen," Ser Jorah lẩm bẩm bằng tiếng phổ thông của Westeros. Vị hiệp sĩ bị lưu đày vẫn đi bên phải cô như mọi khi. Để vào Qarth, ông đã cởi bỏ quần áo của người Dothraki và trang bị tấm chắn ngực cùng bộ giáp sắt và len của Bảy Phụ Quốc ở cách đó cả nửa vòng trái đất. "Tôi nghĩ cô nên tránh xa cả hai người đó ra, thưa nữ hoàng."

"Những người đó sẽ giúp ta lấy lại ngôi báu," cô nói. "Xaro rất giàu có, và Pyat Pree…"

"…giả vờ có quyền năng," vị hiệp sĩ cộc cằn nói. Trên chiếc áo khoác ngoài màu xanh thẫm của ông là hình con gấu nhà Mormont đang đứng trên hai chân sau với bộ lông đen xì và dữ tợn. Nhìn Jorah cũng dữ dằn không kém khi cau mày nhìn đám đông trong chợ. "Tôi sẽ không nán lại đây lâu, thưa nữ hoàng. Tôi không thích cái mùi của nơi này."

Dany mỉm cười. "Có lẽ ông ngửi phải mùi lạc đà rồi. Đối với ta, người Qarth có mùi rất ngọt ngào."

"Mùi hương ngọt ngào đôi khi dùng để che giấu những thứ thối tha."

Con gấu của ta, Dany nghĩ thầm. Ta là nữ hoàng của ông ấy, nhưng ta vẫn sẽ luôn là đứa trẻ

trong mắt ông, và ông ấy sẽ luôn bảo vệ ta. Điều đó khiến cô cảm thấy an toàn, nhưng cũng buồn không kém. Cô chỉ ước cô có thể yêu mến ông nhiều hơn.

Xaro Xhoan Daxos hiếu khách mời cô đến ở nhà anh ta khi cô đến thành phố. Cô đã đoán rằng nơi đó hẳn rất tráng lệ. Nhưng cô không tưởng tượng đó sẽ là một cung điện to hơn nhiều khu chợ gộp lại. Nó khiến ngôi nhà của Magister Illyrio ở Pentos trông như túp lều của gã chăn lợn, cô nghĩ thầm. Xaro đã thề rằng ngôi nhà của anh ta thoải mái chứa được tất cả đoàn người cùng ngựa của cô; quả đúng như vậy, ngôi nhà nuốt chửng tất cả. Cả một bên chái nhà được giao cho cô. Cô có một khu vườn riêng, một hồ tắm làm từ đá cẩm thạch, một ngọn tháp bói cầu và mê cung của phù thủy. Các nô lệ sẽ chăm lo cho mọi nhu cầu của cô. Phòng riêng của cô có sàn nhà bằng đá cẩm thạch xanh, trên tường là những tấm rèm lụa lấp lánh sắc màu khi có gió thổi qua. "Ngài đã quá rộng lượng rồi," cô nói với Xaro Xhoan Daxos.

"Đối với Mẹ Rồng thì chẳng có món quà nào là quá lớn." Xaro là một người đàn ông nhã nhặn, dáng vẻ thong thả, với cái đầu hói và một cái mũi khoằm to đính hồng ngọc, đá opal và các phiến ngọc lục bảo nhỏ. "Ngày mai, nữ hoàng sẽ được thiết đãi thịt chim công và lưỡi chiền chiện, nghe những bản nhạc dành riêng cho người phụ nữ xinh đẹp nhất. Hội Mười Ba cùng mọi thần dân Qarth sẽ đến bày tỏ lòng tôn kính với người."

Toàn bộ thành Qarth sẽ tò mò đến xem những con rồng của ta, Dany nghĩ, nhưng cô vẫn cảm ơn Xaro vì lòng tốt của anh ta trước khi tiễn anh ra cửa. Pyat Pree cũng rời khỏi đó, và hứa sẽ thỉnh cầu Những Người Bất Tử tới buổi gặp mặt. "Một vinh dự hiếm có như tuyết mùa hè." Trước khi rời đi, ông ta hôn bàn chân trần của cô với đôi môi xanh và tặng cô một món quà, một lọ thuốc mỡ mà ông thề rằng sẽ giúp cô thấy được các linh hồn trong không khí. Người cuối cùng rời đi trong ba người là pháp sư Quaithe. Cô chỉ nhận được một lời cảnh báo từ bà ta. "Hãy cẩn thận," người phụ nữ mang mặt nạ gỗ sơn đỏ nói.

"Với ai?"

"Với tất cả bọn họ. Họ sẽ ngày đêm đến đây để xem thứ kỳ quan được tái sinh trong thế giới này, và khi nhìn thấy họ sẽ thèm khát. Da thịt của rồng làm từ lửa, và lửa chính là sức mạnh."

Khi Quaithe đi khỏi, Ser Jorah nói: "Bà ta nói đúng đấy, thưa nữ hoàng… mặc dù tôi cũng chẳng ưa gì bà ta hơn những kẻ khác."

"Ta không hiểu bà ấy." Pyat và Xaro hứa hẹn đủ điều với Dany ngay từ lúc nhìn thấy con rồng của cô, tự xưng là bề tôi trung thành trong mọi việc, nhưng Quaithe lại chỉ đưa ra những lời khó hiểu. Và điều làm cô không yên là cô chưa biết mặt người phụ nữ đó. Hãy nhớ tới Mirri Maz Duur, cô tự nhủ. Nhớ tới sự phản bội đó. Cô quay sang những người hộ tống mình. "Chúng ta sẽ tự canh gác chừng nào còn ở đây. Hãy đảm bảo rằng không ai được vào cánh bên này của cung điện này mà không được sự cho phép của ta, và phải đảm bảo lũ rồng được canh phòng cẩn mật."

"Xin tuân lệnh, khaleesi," Aggo nói.

"Chúng ta mới chỉ thấy những phần của Qarth mà Pyrat Pree muốn chúng ta thấy," cô tiếp tục. "Rakharo, hãy đi thám thính và xem xét toàn bộ, rồi báo lại cho ta ngươi tìm được gì. Mang theo những người khỏe mạnh – và phụ nữ nữa, để đến những nơi cấm đàn ông."

"Xin tuân lệnh, máu mủ của tôi," Rakharo nói.

"Ser Jorah, tìm bến tàu và xem các con thuyền ngoài cảng như thế nào. Đã nửa năm nay ta chẳng nghe được tin tức gì từ Bảy Phụ Quốc. Có thể thần linh sẽ mang từ Westeros đến đây một thuyền trưởng cùng với con thuyền của ông ta để đưa chúng ta về nhà."

Vị hiệp sĩ cau mày. “Chẳng hay ho chút nào đâu. Kẻ Tiếm Quyền chắc chắn sẽ giết cô.” Mormont móc ngón cái vào đai kiếm. “Chỗ của tôi là ở bên cạnh nữ hoàng.”

“Jhogo có thể canh phòng cho ta. Ông biết nhiều ngôn ngữ hơn cận vệ của ta, vả lại người Dothraki cũng không tin vào biển cả và những người trên đó. Chỉ ông mới giúp ta được việc này thôi. Hãy đến chỗ những con thuyền và nói chuyện với các thủy thủ, tìm hiểu xem họ từ đâu đến, họ sẽ đi đến đâu và chỉ huy bọn họ là người như thế nào.”

Vị hiệp sĩ lưỡng lự gật đầu. “Xin theo lệnh nữ hoàng.”

Khi những người đàn ông đi khỏi, các hầu gái giúp cô cởi bỏ chiếc váy lụa đã lấm bụi đường, và Dany bước ra bể lát đá cẩm thạch nằm dưới một mái vòm. Nước mát lạnh rất dễ chịu, và bể đầy những con cá vàng tí xíu tò mò rỉa vào làn da cô khiến cô cười khúc khích. Thật sảng khoái làm sao khi được nhắm mắt thả mình trong làn nước, và nghỉ ngơi đến lúc nào cũng được. Cô tự hỏi liệu Tháp Đỏ của Aegon có một bể tắm thế này với khu vườn thơm ngát mùi hoa oải hương và bạc hà hay không. Chắc chắn là có. Viserys luôn nói rằng Bảy Phụ Quốc đẹp hơn bất kỳ nơi nào trên thế gian này.

Ý nghĩ về nhà khiến cô cảm thấy không yên. Nếu mặt-trời-và-các-vì-sao của cô còn sống, chàng sẽ dẫn lối cho các khalasar băng qua con nước độc và quét bay kẻ thù, nhưng sức mạnh của chàng đã rời thế gian mất rồi. Đoàn cận vệ của cô vẫn còn đó, thề sống chết vì cô và thiện nghệ trong việc chém giết, nhưng chỉ khi ở trên lưng ngựa. Người Dothraki đánh phá các thành phố và cướp bóc các vương quốc chứ không cai trị. Dany không muốn biến Vương Đô thành một đống hoang tàn chỉ có những bóng ma im lặng. Cô đã uống đủ nước mắt rồi. Ta muốn làm cho vương quốc của ta thật đẹp đẽ, với những người đàn ông khỏe mạnh, các cô gái xinh đẹp và những đứa trẻ vui tươi. Ta muốn người của ta mỉm cười khi thấy ta đi qua, giống như họ cười với cha ta như Viserys từng kể.

Nhưng trước khi thực hiện được điều đó, cô phải chế ngự họ.

Kẻ Tiếm Quyền chắc chắn sẽ giết cô, Mormont đã nói vậy. Robert đã giết chết người anh hào hiệp Rhaegar của cô, và một trong những người của hắn còn vượt biển Dothraki để đầu độc cô và đứa con trai còn nằm trong bụng mẹ. Họ nói rằng Robert Baratheon dũng mãnh như một con bò rừng và rất gan dạ trên chiến trường, một con người chỉ yêu thích chiến tranh. Và cùng với hắn là các vị lãnh chúa mà anh trai nàng gọi là bầy chó của Kẻ Tiếm Quyền, Eddard Stark với trái tim băng giá cùng đôi mắt lạnh lùng, và các cha con nhà Lannister rất giàu có, hùng mạnh nhưng xảo trá.

Làm sao cô có thể lật đổ những người đó đây? Khi Khal Drogo còn sống, mọi người run sợ và chịu cống nạp để tránh cơn thịnh nộ của chàng. Nếu không làm thế, chàng sẽ chiếm thành phố, của cải và những người phụ nữ của họ, chiếm tất cả. Nhưng lúc đó số khalasar của chàng nhiều vô kể, trong khi cô chỉ có rất ít người. Người của cô theo cô băng qua hoang mạc đỏ khi cô đuổi theo sao chổi, và chắc chắn cũng sẽ đi qua con nước độc vì cô, nhưng chỉ họ thì không đủ. Thậm chí cả những con rồng của cô cũng chưa đủ. Viserys đã tin rằng vương quốc sẽ ủng hộ vị vua hợp pháp… nhưng Viserys là kẻ ngốc, và kẻ ngốc thường tin vào những điều ngu ngốc.

Mối nghi ngại làm cô run rẩy. Bỗng nhiên cô thấy nước trở nên lạnh lẽo, và đàn cá đang rỉa da cô thật đáng ghét. Dany đứng lên và trèo ra khỏi bể. “Irri,” cô gọi, “Jhiqui.”

Khi các hầu gái lau khô người và mặc cho cô chiếc áo choàng làm từ vải lụa mềm, Dany lại nghĩ đến ba người đã đến tìm cô tại Thành Phố Xương Người. Ngôi Sao Chảy Máu phải có mục đích gì khi dẫn ta đến Qarth. Tại đây ta sẽ tìm thấy thứ ta cần, nếu ta đủ sức mạnh để nhận những gì được cho, và đủ khôn ngoan để tránh cạm bẫy và cám dỗ. Nếu các vị thần muốn ta chế ngự nơi này, các ngài sẽ giúp ta, họ sẽ gửi cho ta một dấu hiệu, còn nếu không… nếu

không…

Khi chiều gần buông và Dany đang cho lũ rồng ăn thì Irri bước qua tấm rèm lụa báo rằng Ser Jorah đã trở về từ bến cảng, và… không về một mình. “Cho ông ta và những người đi cùng ông ấy vào,” cô tò mò ra lệnh.

Khi họ bước vào, cô ngồi trên một đống đệm với lũ rồng vây xung quanh. Người đàn ông đi cùng mặc chiếc áo choàng xanh đính lông chim vàng và có làn da đen bóng. “Thưa nữ hoàng,” vị hiệp sĩ nói, “tôi dẫn Quhuru Mo về đây, thuyền trưởng của thuyền Hương Quế ở thị trấn Cây Cao.”

Người da đen quỳ xuống. “Tôi rất lấy làm vinh dự, thưa nữ hoàng,” anh ta nói; chất giọng này không phải của người dân Quần Đảo Summer, một nơi cô không biết, mà là giọng Valyria đặc sệt của chín Thành Phố Tự Trị.

“Vinh dự thuộc về ta, Quhuru Mo,” Dany nói bằng thứ tiếng của anh ta. “Ngươi đến từ Quần Đảo Summer chăng?”

“Đúng vậy, thưa nữ hoàng, nhưng trước đó, cách đây chưa đầy nửa năm, chúng tôi ở Oldtown. Và tôi mang đến cho người một món quà tuyệt vời ở đó.”

“Một món quà?”

“Một món quà tin tức. Hỡi Mẹ Rồng, dòng dõi Bão Tố, tôi xin nói sự thật, Robert Baratheon đã chết.”

Bên ngoài bức tường, hoàng hôn đang buông xuống thành phố Qarth, nhưng hừng đông rạng rỡ bừng lên trong tim Dany. “Chết?” cô lặp lại. Trong lòng cô, con rồng đen Drogon rít lên, và một làn khói nhạt bốc lên mặt cô như tấm mạng che mặt. “Ngươi chắc chứ? Kẻ Tiếm Quyền đã chết?”

“Ở Oldtown nói vậy, Dorne, Lys, và từ tất cả các cảng khác mà chúng tôi tới.”

Hắn cho ta rượu độc, nhưng ta vẫn sống còn hắn thì chết. “Hắn chết như thế nào?” Bên vai cô, con rồng xám Viserion đập đôi cánh màu kem làm khuấy động bầu không khí.

“Bị húc thủng ruột bởi một con lợn lòi khổng lồ khi đi săn tại khu rừng của nhà vua, ở Oldtown tôi nghe người ta nói vậy. Cũng có người nói hoàng hậu của ông ta, hoặc em trai, hoặc Lãnh chúa Stark quân sư đã phản bội ông ta. Nhưng tất cả các câu chuyện đều thống nhất: Vua Robert đã chết và đang nằm dưới mồ.”

Dany chưa bao giờ nhìn thấy mặt Kẻ Tiếm Quyền nhưng hiếm khi có ngày nào trôi qua mà cô không nghĩ về hắn. Cái bóng lớn của hắn đã bao phủ lấy cô kể từ lúc cô mới sinh ra, khi cô ra đời giữa máu me và bão tố để bước vào một thế giới không có chỗ cho cô. Và người lạ mặt da đen này đã nhấc cái bóng đó lên.

“Bây giờ một thằng nhóc đang ngồi trên Ngai Sắt,” Ser Jorah nói.

“Vua Joffrey trị vì,” Quhuru Mo đồng ý, “nhưng là nhà Lannister cai quản. Các anh em của Robert đều đã chạy khỏi Vương Đô. Người ta nói rằng họ muốn thừa kế chiếc vương miện. Và quân sư đã bị hạ bệ. Lãnh chúa Stark là bạn của vua Robert. Hắn bị bắt vì tội mưu phản.”

“Ned Stark là kẻ phản nghịch ư?” Ser Jorah khịt mũi. “Không thể nào. Ông ta không đời nào làm bẩn cái danh dự quý giá của mình.”

“Hắn có danh dự gì chứ?” Dany nói. “Hắn là kẻ phản bội lại vị vua đích thực, cũng giống như

bọn Lannister." Dù không ngạc nhiên nhưng việc bầy chó của Kẻ Tiếm Quyền đang đánh nhau khiến cô hài lòng. Điều tương tự xảy ra khi Drogo chết, và bầy đàn khalasar của chàng đã tự xé xác lẫn nhau. "Anh trai ta Viserys là vị vua đích thực, nhưng anh ấy cũng đã chết." Cô nói với người đàn ông đến từ Quần Đảo Summer. "Khal Drogo chồng ta đã giết anh ấy bằng một chiếc vương miện bằng vàng nấu chảy." Nếu biết rằng thời cơ phục thù anh ấy hằng khao khát chỉ trong tầm tay như thế này, liệu anh trai cô có sáng suốt hơn không?

"Xin chia buồn với người, Mẹ Rồng, và chia buồn vì một Westeros đang chịu cảnh máu chảy đầu rơi, bị tước đoạt mất vị vua đích thực."

Bên dưới những ngón tay dịu dàng của Dany, con rồng xanh Rhaegal nhìn chằm chằm vào người lạ với đôi mắt vàng rực. Khi mõm nó mở ra, hàm răng sáng lóa như những cây kim đen. "Khi nào thuyền của ngươi trở về Westeros, thuyền trưởng?"

"Tôi e là phải một năm sau hoặc hơn nữa. Từ đây Hương Quế sẽ đi về hướng đông để giao thương tại các cảng quanh Biển Ngọc."

"Ta hiểu," Dany thất vọng nói. "Ta chúc ngươi thuận buồm xuôi gió và giao thương tốt đẹp. Ngươi đã mang đến một món quà quý giá."

"Tôi đã được trả công xứng đáng, thưa nữ hoàng."

Nàng thắc mắc. "Vậy sao?"

Đôi mắt anh ta ánh lên. "Tôi được nhìn thấy rồng."

Dany cười. "Và ta hy vọng có một ngày ngươi sẽ thấy nhiều hơn. Hãy đến với ta ở Vương Đô khi ta ngồi trên chiếc ngai của cha ta, và ngươi sẽ được thưởng lớn."

Người đàn ông từ Quần Đảo Summer hứa sẽ làm vậy, và hôn nhẹ lên ngón tay cô trước khi đi khỏi. Jhiqui dẫn anh ta ra ngoài, Ser Jorah Mormont ở lại.

"Khaleesi," vị hiệp sĩ nói khi chỉ còn hai người, "tôi sẽ không thoải mái chia sẻ kế hoạch của mình như vậy nếu tôi là cô. Người đàn ông này sẽ gieo rắc câu chuyện ở mọi nơi anh ta đến."

"Mặc kệ hắn," cô nói. "Để cả thế giới biết ý định của ta. Kẻ Tiếm Quyền đã chết, có vấn đề gì cơ chứ?"

"Không phải mọi câu chuyện của thủy thủ đều là sự thật," Ser Jorah cảnh báo, "và thậm chí nếu Robert thật sự đã chết thì con trai hắn lại thay cha trị vì. Nên thực tế điều đó chẳng thay đổi được gì."

"Điều đó thay đổi mọi thứ." Dany đột ngột đứng dậy. Những con rồng rít lên, thu mình và sải cánh. Drogo đập cánh và trèo lên thanh dầm của mái vòm. Hai con còn lại bay lướt trên sàn nhà, đầu cánh của chúng chạm vào nền đá cẩm thạch. "Trước kia, Bảy Phụ Quốc giống như các khalasar của Drogo chồng ta, một trăm nghìn người tập hợp thành một nhờ sức mạnh chàng. Nhưng giờ đây họ tan đàn sẻ nghé, họ làm vậy khi khal của ta chết."

"Các lãnh chúa luôn luôn đánh nhau. Hãy nói xem ai là người chiến thắng, và tôi sẽ cho người biết điều đó nghĩa là gì. Khaleesi, Bảy Phụ Quốc sẽ không rơi vào tay người như trái đào chín đâu. Người sẽ cần một hạm đội thuyền chiến, vàng, vũ khí, đồng minh…"

"Tất cả những điều đó ta đều biết." Cô cầm tay ông và nhìn vào đôi mắt tối màu đầy nghi hoặc của ông. Đôi khi ông ấy nghĩ ta là một đứa trẻ cần ông bảo vệ, và đôi khi là người phụ nữ ông ấy muốn chung giường, nhưng có bao giờ ông ấy thực sự coi ta là nữ hoàng chưa? "Ta không còn là đứa trẻ sợ sệt ông gặp ở Pentos nữa. Ta mới chỉ mười lăm tuổi, đúng vậy… nhưng

ta vừa già như một bà lão trong hội dosh khaleen và cũng trẻ như những con rồng mới sinh này, Jorah. Ta từng hạ sinh một đứa trẻ, từng hỏa thiêu một khal, từng băng qua hoang mạc đỏ và biển Dothraki. Máu của ta là máu rồng."

"Anh trai người cũng vậy," ông ngang bướng nói.

"Ta không phải là Viserys."

"Đúng vậy," ông thừa nhận. "Tôi nghĩ người giống Rhaegar, nhưng ngay cả Rhaegar còn bị giết. Robert đã chứng thực điều đó ở Trident, chỉ bằng một chiếc búa chiến không hơn. Thậm chí cả rồng cũng có thể chết."

"Rồng chết." Cô kiễng chân lên và hôn nhẹ lên bên má lởm chởm râu của ông. "Nhưng kẻ giết rồng cũng có thể chết."

BRAN

Meera thận trọng di chuyển theo vòng tròn, tấm lưới lủng lẳng bên tay trái cô và cây đinh ba thanh mảnh bên tay phải. Mùa Hè chạy theo cô với đôi mắt vàng rực; nó quay tròn, cái đuôi cao và dựng đứng. Quan sát, quan sát…

"Aaa," cô gái hét lên và đâm cái chĩa ra. Con sói trượt qua bên trái và nhảy đi trước khi cô kịp thu đinh ba lại. Meera quăng lưới, đám lưới rối tung mở rộng ra trước mặt cô. Và Mùa Hè nhảy trúng vào đó. Con sói kéo tấm lưới theo sau khi nó đâm sầm vào ngực cô gái và làm cô ta ngã ngửa ra sau. Cây đinh ba bay mất. Đám cỏ ẩm ướt đỡ cho cú ngã nhưng một tiếng "bộp" vẫn vang lên khi cô ngã xuống. Con sói thu mình trên người cô.

Bran huýt lên. "Chị thua rồi nhé."

"Chị ấy thắng chứ," Jojen em trai cô nói. "Mùa Hè mắc bẫy rồi."

Cậu bé nói đúng, Bran cũng thấy điều đó. Lăn lộn và gầm gừ trong tấm lưới, cố xé lưới thoát ra, Mùa Hè chỉ càng tự khiến nó bị vây chặt hơn. Và nó cũng không thể cắn đứt tấm lưới được. "Thả nó ra."

Cô bé nhà Reed cười to rồi quàng hai tay quanh con sói mắc bẫy và cả hai cùng lăn tròn. Mùa Hè rên rỉ một cách đáng thương, chân nó đá đá vào những sợi dây lưới trói xung quanh. Meera quỳ xuống gỡ một mối xoắn, kéo góc này, giật góc kia và đột nhiên con sói được giải phóng.

"Mùa Hè, đến đây nào." Bran giang tay ra. "Cẩn thận," Bran nói vội trước khi con sói lăn xả vào người. Bran dùng hết sức bám lấy nó và con sói kéo cậu đi trên cỏ. Họ vật lộn, lăn tròn và bám lấy nhau, con sói gầm gừ sủa, còn cậu bé cười đùa vui vẻ. Cuối cùng, Bran nằm đè bên trên con sói lấm bùn. "Ngoan lắm," Bran thở hổn hển. Mùa Hè liếm lên tai cậu.

Meera lắc đầu. "Nó không bao giờ tức giận ư?"

"Với ta thì không bao giờ." Bran nắm tai con sói và Mùa Hè quyết liệt đớp lấy cậu, nhưng tất cả chỉ là đùa vui. "Đôi khi nó xé quần áo ta nhưng không bao giờ làm ta chảy máu."

"Đó là với ngài. Nhưng nếu nó qua được tấm lưới của tôi…"

"Nó không làm hại chị đâu. Nó biết ta thích chị mà." Các lãnh chúa và hiệp sĩ đã rời đi một hai ngày sau lễ hội ngày mùa, nhưng những đứa trẻ nhà Reed thì ở lại bầu bạn với Bran. Jojen nghiêm nghị đến mức Già Nan gọi cậu bé là "ông cụ non," nhưng Meera thì gợi Bran nhớ tới người chị gái Arya. Cô không sợ bẩn, và có thể chạy nhảy, chiến đấu và ném tốt như một cậu con trai. Tuy nhiên cô lớn tuổi hơn Arya; gần mười sáu tuổi, một phụ nữ trưởng thành. Cả hai đều lớn tuổi hơn Bran nhưng họ chưa bao giờ đối xử với cậu như trẻ con, dù Bran chỉ mới trải qua ngày lễ đặt tên lần thứ chín.

"Ước gì mẹ ta bảo hộ cho hai người chứ không phải hai thằng nhóc nhà Walder." Cậu gắng gượng di chuyển về phía cái cây gần nhất. Thật khó mà đứng yên khi phải nhìn cậu bé di chuyển khó khăn như vậy, nhưng khi Meera đến giúp đỡ cậu thì Bran lại từ chối, "Không, đừng giúp ta." Cậu lăn một cách vụng về rồi đẩy mình, rồi trườn bằng hai cánh tay, cho tới khi cậu có thể ngồi dựa lưng vào thân một cây tần bì lớn. "Thấy chưa, ta đã nói mà." Mùa Hè nằm gục đầu vào lòng cậu. "Ta chưa từng gặp ai chiến đấu với một tấm lưới," cậu vừa nói với Meera vừa gãi tai con sói. "Các hiệp sĩ cấp cao dạy cô đánh nhau bằng lưới à?"

"Cha tôi dạy tôi. Chúng tôi không có hiệp sĩ ở Greywater. Không có hiệp sĩ cấp cao, và không

có các vị học sĩ."

"Vậy ai giữ lũ quạ cho cô?"

Cô mỉm cười. "Lũ quạ không tìm được pháo đài Greywater Watch, cũng chẳng kẻ thù nào tìm được."

"Tại sao không?"

"Bởi nó di chuyển," cô nói.

Bran chưa bao giờ nghe thấy chuyện lâu đài di chuyển. Cậu nhìn cô gái với vẻ hoài nghi, nhưng cậu không biết chắc liệu cô có đang trêu đùa mình không. "Ước gì ta được nhìn thấy nó. Cô có nghĩ rằng lãnh chúa cha cô sẽ để ta đến thăm khi chiến tranh chấm dứt không?"

"Ngài sẽ luôn được chào đón, thưa hoàng tử. Dù là bây giờ hay về sau."

"Bây giờ?" Bran đã dành phần lớn cuộc đời ở Winterfell. Cậu khao khát được thấy những nơi xa xôi. "Ta sẽ hỏi Ser Rodrik khi ông ấy trở về." Vị hiệp sĩ già đang ở phía đông để dàn xếp những rắc rối ở đó. Đứa con hoang của Roose Bolton đã bắt giữ phu nhân Hornwood khi bà trở về từ lễ hội ngày mùa; hắn làm đám cưới với bà ngay đêm hôm đó dù hắn chỉ đáng tuổi con trai bà. Sau đó Lãnh chúa Manderly chiếm lâu đài của bà và nói làm vậy để bảo vệ tài sản của nhà Hornwood khỏi tay gia tộc Bolton. Nhưng Ser Rodrik cũng giận dữ với ông ta chẳng kém gì với tên con hoang kia. "Ser Rodrik có thể sẽ cho ta đi. Nhưng Maester Luwin thì không bao giờ."

Ngồi khoanh chân dưới cây đước, Jojen Reed nhìn cậu nghiêm nghị. "Sẽ tốt cho ngài nếu rời khỏi Winterfell, Bran ạ."

"Tốt ư?"

"Đúng vậy. Và càng sớm càng tốt."

"Em trai tôi có khả năng tiên đoán," Meera nói. "Nó mơ về những việc chưa xảy ra, nhưng đôi khi chúng biến thành sự thật."

"Không phải là đôi khi, Meera." Họ khẽ nhìn nhau; cậu bé có vẻ buồn bã và cô gái thách thức nhìn lại.

"Nói ta nghe chuyện gì sắp xảy ra," Bran nói.

"Tôi sẽ nói," Jojen trả lời, "nếu ngài kể tôi nghe về giấc mơ của ngài."

Rừng thiêng trở nên tĩnh lặng. Bran nghe được cả tiếng lá cây xào xạc và tiếng Hodor té nước từ bể nước nóng phía xa. Cậu nhớ lại người đàn ông tóc vàng và con quạ ba mắt, nhớ lại tiếng xương gẫy giữa hai hàm răng và vị tanh như kim loại của máu. "Ta không mơ thấy gì hết. Maester Luwin cho ta vài liều thuốc ngủ."

"Chúng có tác dụng không?"

"Thỉnh thoảng."

Meera nói, "Cả thành Winterfell đều biết ngài thức dậy hét lên giữa đêm khuya và mồ hôi vã ra như tắm, Bran. Phụ nữ nói về chuyện đó ở giếng nước, và lính canh kể với nhau trong sảnh."

"Hãy kể cho chúng tôi nghe điều gì làm ngài sợ đến vậy?" Jojen tiếp lời.

“Ta không muốn. Dù sao thì đó cũng chỉ là giấc mơ. Maester Luwin nói giấc mơ có thể có ý nghĩa, cũng có thể không.”

“Em trai tôi cũng mơ như các cậu bé khác, và những giấc mơ đó có thể ám chỉ bất kỳ điều gì,” Meera nói, “nhưng các giấc mơ xanh thì khác.”

Đôi mắt Jojen mang màu rêu, và thỉnh thoảng khi cậu ta nhìn ai đó, dường như cậu ta còn nhìn thấy một điều gì khác nữa. Giống như lúc này. “Tôi mơ về một con sói có cánh bị xích xuống đất bằng một dây xích bằng đá xám,” cậu ta kể. “Đó là một giấc mơ xanh, và tôi biết đó là sự thật. Một con quạ đang cố mổ đứt dây xích, nhưng đá quá cứng và mỏ nó chỉ có thể làm mẻ sợi xích một chút thôi.”

“Con quạ đó có ba mắt không?”

Jojen gật đầu.

Mùa Hè đang nằm trên đùi Bran nghển cổ lên, và ngước nhìn Jojen với đôi mắt vàng thẫm.

“Khi còn nhỏ, tôi suýt mất mạng bởi dịch sốt ở Greywater. Đó là lúc con quạ đến với tôi.”

“Nó đến với ta sau khi ta ngã,” Bran thốt lên. “Ta đã ngủ trong một quãng thời gian dài. Con quạ nói ta phải biết bay hoặc là sẽ chết, và ta tỉnh dậy, chỉ có điều ta bị gãy chân và không thể bay được.”

“Có thể nếu ngài muốn.” Meera cầm lưới lên, gỡ nốt các mối rối và bắt đầu gập nó lại.

“Ngài chính là con sói có cánh, Bran,” Jojen nói. “Tôi không chắc lắm khi mới đến, nhưng giờ thì tôi chắc chắn rồi. Con quạ cử chúng tôi tới đây để tháo xiềng xích cho ngài.”

“Con quạ ở Greywater sao?”

“Không. Con quạ ở phía bắc.”

“Ở Tường Thành?” Bran vẫn luôn muốn được chiêm ngưỡng Tường Thành. Người anh cùng cha khác mẹ của cậu là Jon hiện đang ở đó, một thành viên trong Đội Tuần Đêm.

“Phía bên kia Tường Thành.” Meera Reed đeo tấm lưới lên thắt lưng. “Khi Jojen kể cho cha tôi nghe về giấc mơ của nó, ông ấy cho chúng tôi đến Winterfell.”

“Ta sẽ cắt đứt sợi xích bằng cách nào đây, Jojen?” Bran hỏi.

“Hãy mở mắt ra.”

“Ta đang mở mắt. Cậu không thấy sao?”

“Hai mắt đó thì mở.” Jojen chỉ. “Một, hai.”

“Ta chỉ có hai thôi.”

“Ngài có ba. Con quạ cho ngài con mắt thứ ba, nhưng ngài không mở nó.” Cậu từ tốn nói. “Với đôi mắt này, ngài nhìn thấy mặt tôi. Với con mắt thứ ba, ngài thấy trái tim tôi. Với đôi mắt này, ngài thấy cây sồi đằng kia. Với con mắt thứ ba, ngài nhìn thấy hạt mầm mà cây sồi lớn lên từ đó và sẽ thấy cái gốc khi nó chết đi. Với đôi mắt này, ngài không thể nhìn vượt ra ngoài bức tường. Nhưng với con mắt thứ ba, ngài sẽ nhìn được về phương nam tới tận biển Summer và về phương bắc tận phía bên kia Tường Thành.”

Mùa Hè nhổm dậy. “Ta không cần nhìn được xa đến vậy.” Bran cười lo lắng. “Ta mệt mỏi với việc nói về quạ rồi. Hãy nói về sói. Hoặc thằn lằn sư. Cô đã săn một con bao giờ chưa, Meera? Ở đây không có loài đó.”

Meera rút cây đinh ba ra khỏi bụi cây. “Chúng sống trong nước. Trong các dòng suối chảy chậm và đầm lầy sâu…”

Em trai cô ngắt lời. “Ngài mơ về thằn lằn sư sao?”

“Không,” Bran trả lời. “Ta đã nói rồi, ta không muốn…”

“Ngài có mơ thấy sói không?”

Cậu ta làm Bran phát cáu. “Ta không cần phải kể cho cậu nghe về giấc mơ của ta. Ta là hoàng tử. Ta là Stark vùng Winterfell.”

“Đó là Mùa Hè phải không?”

“Ngươi im đi.”

“Vào đêm bữa tiệc mừng vụ mùa, ngài đã mơ ngài là Mùa Hè trong rừng của các vị thần phải không?”

“Dừng lại!” Bran thét lên. Mùa Hè chạy tới dưới cây đước và nhe nanh.

Jojen Reed chẳng bận tâm. “Khi tôi chạm vào Mùa Hè, tôi đã cảm thấy ngài trong đó. Cũng như bây giờ, ngài đang ở trong nó.”

“Ngươi không thể biết được. Lúc đó ta đang nằm trên giường. Ta đang ngủ.”

“Ngài đã ở trong rừng thiêng, toàn một màu xám.”

“Đó chỉ là một cơn ác mộng…”

Jojen đứng lên. “Tôi cảm nhận được ngài. Tôi cảm nhận được cú ngã của ngài. Đó có phải là điều ngài sợ không, cú ngã ấy?”

Cú ngã, Bran nghĩ, và người đàn ông tóc vàng, em trai của hoàng hậu, hắn cũng làm ta sợ, nhưng chủ yếu vẫn là cú ngã. Tuy nhiên, cậu không nói ra. Sao cậu có thể nói ra được chứ? Cậu đã không thể kể cho Ser Rodrik hay Maester Luwin, nên cũng không thể kể cho chị em nhà Reed. Nếu không nhắc đến, có lẽ cậu sẽ quên được nó. Cậu chưa bao giờ muốn nhớ. Thậm chí ký ức đó có thể không đúng sự thật.

“Ngài vẫn ngã xuống hàng đêm phải không, Bran?’ Jojen hỏi nhỏ nhẹ.

Mùa Hè gầm gừ, và lần này không phải là đùa vui nữa. Nó tiến về phía trước, nhe răng và đôi mắt sục sôi. Meera bước ra đứng giữa con sói và em trai với cây đinh ba trong tay. “Bảo nó lùi lại, Bran.”

“Jojen đang làm nó giận dữ.”

Meera lắc tấm lưới ra.

“Đó là cơn giận dữ của ngài, Bran,” em trai cô nói. “Là nỗi sợ hãi của ngài.”

“Không đúng. Ta không phải là sói.” Thế nhưng cậu lại cùng chúng tru lên trong đêm, và

nếm được vị máu trong giấc mơ sói của mình.

"Một phần trong ngài là Mùa Hè, và một phần của Mùa Hè là ngài. Ngài biết điều đó, Bran."

Mùa Hè xông lên phía trước, nhưng Meera chặn nó lại bằng cây đinh ba. Con sói vặn mình né sang một bên, đi vòng tròn và rình rập. Meera quay sang nhìn cậu. "Gọi nó lại đi, Bran."

"Mùa Hè!" Bran hô to. "Lại đây với ta, Mùa Hè!" Cậu đặt một bàn tay lên đùi mình. Tay cậu ngứa ran như có kim châm, nhưng đôi chân bại liệt không cảm thấy gì cả.

Con sói lại lao lên phía trước, và một lần nữa cây đinh ba của Meera lại phóng ra. Nó tránh được rồi lại đi vòng tròn. Có tiếng sột soạt ở bụi cây và một bóng đen lao vụt ra từ sau cây đước, nhe nanh. Lần này mùi tỏa ra quá mạnh, mùi của cơn giận dữ, và sói em đã đánh hơi được cơn giận đó. Bran thấy dựng tóc gáy. Meera đứng bên cạnh em trai với hai con sói hai bên. "Bran, gọi chúng lại đi."

"Ta không thể!"

"Jojen, trèo lên cây!"

"Không cần. Hôm nay không phải ngày em chết."

"Làm đi!" cô hét lên, và cậu em trai bám lên hình khuôn mặt khắc trên thân cây đước để trèo lên. Hai con sói áp sát. Meera vứt bỏ cây đinh ba và lưới, nhảy lên túm lấy cành cây sát trên đầu. Lông Xù táp ngay bên dưới mắt cá chân Meera khi cô đu mình và nhảy thoắt lên cành cây. Mùa Hè ngồi trên hai chân sau và tru lên, còn Lông Xù nhay đi nhay lại tấm lưới trong hàm răng của nó.

Khi đó Bran mới nhớ ra họ không ở đó một mình. Cậu chụm tay quanh miệng và hét, "Hodor!" "Hodor! Hodor!" Bran vừa sợ hãi vừa có đôi chút xấu hổ. "Chúng sẽ không hại Hodor đâu," cậu nói với những người bạn đang ngồi trên cây.

Một lúc sau họ nghe thấy tiếng ngân nga chẳng theo một giai điệu nào. Hodor đến khi quần áo vẫn còn đang mặc dở, và mình mẩy lấm đầy bùn vì chơi đùa ở hồ nước nóng, nhưng Bran chưa bao giờ vui mừng đến thế khi nhìn thấy anh. "Hodor, giúp ta. Đuổi bọn sói đi. Đuổi chúng đi."

Hodor hân hoan đi tới, vẫy vẫy hai tay và dậm đôi chân vĩ đại xuống đất, hò hét "Hodor, Hodor," rồi đuổi theo từng con sói một. Lông Xù chạy đi trước, lùi vào đám cây với một tiếng gầm gừ. Mùa Hè ngoan cố một lúc cũng chạy tới bên Bran và nằm xuống bên cạnh cậu.

Ngay khi chạm chân xuống đất, Meera nhặt cây đinh ba và tấm lưới. Jojen không rời mắt khỏi Mùa Hè. "Chúng ta sẽ còn nói chuyện," cậu hứa hẹn với Bran.

Đó là lũ sói, không phải ta. Cậu không hiểu tại sao chúng lại hung dữ như vậy. Có lẽ Maester Luwin đã đúng khi nhốt chúng trong rừng thiêng. "Hodor," cậu nói, "đưa ta tới chỗ Maester Luwin."

***

Tòa tháp nhỏ nằm bên dưới lùm cây của vị học sĩ là một trong những nơi yêu thích của Bran. Luwin bừa bãi đến khó tưởng tượng, nhưng các quyển sách, những cuộn giấy và chai lọ cũng như cái đầu hói và hai ống tay áo thùng thình của ông luôn mang lại cảm giác thân quen và dễ chịu cho Bran. Cậu cũng thích lũ quạ nữa.

Bran thấy Luwin đang ngồi viết trên chiếc ghế cao. Khi Ser Rodrik đi khỏi, tất cả việc quản

lý lâu đài đều do ông đảm trách. “Hoàng tử của ta,” ông chào khi Hodor bước vào, “hôm nay cháu dậy học bài sớm quá.” Vị học sĩ dành vài giờ mỗi buổi chiều để dạy dỗ Bran, Rickon, và hai anh em Walder Frey.

“Hodor, dừng lại.” Bran dùng cả hai tay túm lấy một cái đèn tường và tự nhấc mình lên khỏi chiếc giỏ. Cậu giữ tay ở đó một lúc đợi Hodor đến đưa cậu ra ghế ngồi. “Meera nói rằng em trai cô ấy có tài tiên tri.”

Maester Luwin gãi một bên mũi với cây cọ lông. “Vậy ư?”

Cậu gật đầu. “Thầy nói với con rằng bọn trẻ người rừng nhìn được tương lai. Con nhớ như vậy.”

“Một số người nói họ có quyền năng đó. Những người thông thái đó được gọi là nhà tiên tri.”

“Đó có phải là phép thuật không?”

“Nếu muốn dùng một từ hay hơn thì có thể nói như vậy. Về bản chất thì đó chỉ là một dạng kiến thức khác thôi.”

“Đó là gì?”

Luwin đặt bút lông xuống. “Không ai thật sự hiểu, Bran ạ. Những đứa con của rừng rậm biến mất khỏi thế gian và mang trí tuệ đó đi theo với chúng. Mọi người cho rằng nó có liên quan tới các hình mặt người khắc trên cây. Tiền Nhân tin rằng các nhà tiên tri có thể nhìn bằng đôi mắt của cây đước. Đó là lý do vì sao họ chặt bỏ những cái cây đó khi họ muốn chống lại bọn trẻ. Người ta cho rằng các nhà tiên tri có sức mạnh áp đảo muông thú trong rừng và các loài chim trên cây. Thậm chí các loài cá. Cậu bé nhà Reed có nói rằng cậu ta có sức mạnh như vậy không?”

“Không. Nhưng Meera kể có lúc giấc mơ của cậu ta thành sự thật.”

“Tất cả chúng ta có những giấc mơ đôi khi trở thành sự thật. Con mơ thấy lãnh chúa cha con trong hầm mộ trước khi biết ông ấy chết, phải không nào?”

“Rickon cũng thế. Bọn con có chung một giấc mơ.”

“Con có thể gọi đó là tiên tri nếu con muốn… nhưng hãy nhớ rằng có hàng chục nghìn giấc mơ khác của con và Rickon không trở thành sự thật. Con có nhớ những gì ta đã dạy về chiếc vòng cổ mà mọi học sĩ đều đeo không?”

Bran nghĩ một hồi và cố hồi tưởng lại. “Mọi học sĩ đều rèn chiếc vòng đó tại Citadel ở Oldtown. Đó là một sợi xích đeo cổ bởi người đeo nó thề sẽ làm một bề tôi, và nó được làm ra từ các kim loại khác nhau vì họ phục vụ một vương quốc và vương quốc đó có nhiều loại người khác nhau. Mỗi lần học được điều gì mới, sợi dây sẽ có thêm một mắt xích. Sắt đen tượng trưng cho sự thèm khát, bạc nghĩa là hàn gắn, vàng dành cho tính toán và các con số. Con không nhớ hết được.”

Luwin đưa một ngón tay lên luồn vào bên dưới chiếc vòng cổ và bắt đầu quay nó, từng chút một. Đối với một người nhỏ nhắn thì ông có cái cổ dày, và sợi xích vừa chặt, nhưng chỉ cần kéo vài lần là sợi xích đã quay một vòng quanh cổ. “Đây là thép vùng Valyria,” ông chỉ mắt xích kim loại màu xám thẫm nằm trên yết hầu. “Cứ một trăm học sĩ thì chỉ có một người đeo mắt xích này. Nó chứng minh rằng ta đã học được cái mà Citadel gọi là những điều huyền bí cấp cao – hay còn gọi là phép thuật. Những kiến thức vô cùng hấp dẫn, nhưng ít khi được sử dụng trong

thực tế, đó là lý do vì sao rất ít học sĩ quan tâm đến nó.

Tất cả những người học những điều huyền bí cấp cao sớm muộn gì cũng thử bùa chú. Thú thực ta cũng từng thả mình theo những cám dỗ đó. Hừm, ấy là khi ta còn là một cậu bé, và có cậu bé nào lại không muốn bí mật khám phá sức mạnh tiềm ẩn trong chính mình? Nhưng rồi ta cũng chẳng thu lại được gì, giống như hàng ngàn cậu bé trước và sau ta. Thật buồn khi phải nói điều này, nhưng ma thuật không phát huy tác dụng."

"Đôi khi có đấy," Bran phản đối. "Con đã có giấc mơ đó, Rickon cũng vậy. Và còn có các pháp sư và thầy phù thủy ở phương đông…"

"Họ là những người tự xưng là pháp sư và phù thủy," Maester Luwin nói. "Ta có một người bạn ở Citadel có thể rút từ tai con ra một bông hồng, nhưng pháp thuật của ông ta cũng chẳng hơn gì ta cả. Chắc chắn có nhiều điều chúng ta không hiểu được. Hàng trăm hàng nghìn năm trôi qua, nhưng có ai thấy được nhiều hơn vài mùa hè và mùa đông? Chúng ta nhìn những ngọn núi và nói rằng chúng trường tồn, vì trông chúng có vẻ như vậy… Nhưng theo thời gian, núi đổi sông rời, sao rơi từ trên trời xuống đất, và thành quách chìm sâu dưới đáy biển. Thậm chí thần thánh cũng chết đi. Không có gì là bất biến.

Có lẽ phép thuật từng là một thế lực lớn mạnh trên thế gian nhưng không còn như thế nữa. Những gì còn sót lại chỉ như một vạt khói đọng trong không khí sau khi ngọn lửa đã tàn, và nó cũng nhạt phai dần. Valyria là hòn than hồng cuối cùng trong đám lửa sắp tắt, nhưng Valyria giờ đã không còn nữa. Những con rồng không còn, người khổng lồ cũng đã chết, những đứa con của rừng rậm cùng tri thức của chúng đều đã bị lãng quên.

Không đâu, hoàng tử ạ. Jojen Reed có thể có những giấc mơ cậu ta tin là thành sự thật, nhưng cậu ta không có khả năng tiên tri. Không có người sống nào có sức mạnh đó."

Bran nói như vậy với Meera Reed khi cô đến gặp cậu lúc chiều tà, lúc đó cậu đang ngồi bên cửa sổ quan sát các ánh đèn được thắp lên. "Ta xin lỗi vì những gì đã xảy ra với lũ sói. Mùa Hè không cố tình hại Jojen, nhưng đáng lẽ Jojen không nên nói tất cả những điều đó về giấc mơ của ta. Con quạ nói dối khi bảo rằng ta bay được, và em trai cô cũng nói dối."

"Hoặc có thể vị học sĩ của ngài sai."

"Không đâu. Thậm chí cả cha ta cũng dựa vào lời cố vấn của ông ấy."

"Tôi không nghi ngờ việc cha ngài lắng nghe ông ấy. Nhưng cuối cùng thì cha ngài vẫn tự quyết định đấy thôi. Bran, ngài hãy để tôi kể những gì Jojen mơ về ngài cùng các anh em nuôi của ngài được chứ?"

"Nhà Walder không phải là anh em của ta."

Cô phớt lờ câu nói đó. "Ngài đang ngồi dùng bữa tối, nhưng người đem đồ ăn lên cho ngài không phải một người hầu mà là Maester Luwin. Ông ấy đưa cho ngài miếng thịt quay dành cho vua, miếng thịt còn tái và đỏ máu, nhưng mùi thơm của nó khiến mọi người chảy nước miếng. Trong khi đó miếng thịt ông ấy đưa cho anh em nhà Frey là thịt chết, cũ kỹ và xám xịt. Vậy mà họ vẫn thích chúng hơn là ngài thích bữa tối của mình."

"Ta không hiểu."

"Ngài sẽ hiểu, em trai tôi nói vậy. Khi ngài hiểu ra, chúng ta sẽ lại nói chuyện."

Bran gần như sợ hãi khi phải dùng bữa tối ngày hôm đó, nhưng cuối cùng họ chỉ đặt trước mặt cậu món bánh thịt bồ câu. Mọi người khác đều có phần như vậy, và cậu không thấy có gì

khác biệt ở phần thức ăn của anh em nhà Walder. Maester Luwin nói đúng, cậu thầm nhủ. Không có chuyện gì xấu xảy đến với Winterfell, dù Jojen có nói gì đi nữa. Bran thấy nhẹ nhõm… nhưng cũng thất vọng. Nếu phép thuật còn tồn tại thì chuyện gì cũng có thể xảy ra. Những con ma đi lại, cây cối biết nói chuyện, và các cậu bé tật nguyền sẽ lớn lên thành những hiệp sĩ. "Nhưng phép thuật không tồn tại," cậu nói thành tiếng trong đêm tối khi đã nằm trên giường. "Không có phép thuật, và những câu chuyện chỉ mãi là những câu chuyện mà thôi."

Và cậu sẽ không bao giờ được đi lại, được bay, hay được trở thành hiệp sĩ.

TYRION

Tấm thảm cói khiến bàn chân trần của anh ngứa ngáy. "Em họ ta chọn giờ viếng thăm thật là kỳ cục," Tyrion nói với cận vệ Podrick Payne còn đang ngái ngủ. Thằng bé chắc chắn đang lo lắng sẽ bị nướng chín vì đã đánh thức anh dậy. "Cho cậu ta vào và nói ta sẽ xuống ngay."

Nhìn màn đêm tối đen ngoài cửa sổ, anh đoán đã quá nửa đêm rồi. Hay là Lancel nghĩ giờ này ta sẽ uể oải và đầu óc chậm chạp hơn? Anh tự hỏi. Không, Lancel có bao giờ biết nghĩ, chắc chắn là chủ ý của Cersei. Chắc chắn chị gái anh sẽ thất vọng lắm. Ngay cả khi nằm trên giường, anh vẫn liên tục làm việc cho tới sáng – đọc sách bên ánh nến, xem xét kỹ các báo cáo từ những người đưa tin bí mật của Varys, và nghiên cứu sổ sách thu chi của Ngón Út cho tới khi các hàng cột mờ đi và mắt anh trở nên nhức nhối.

Anh té một chút nước ấm từ chiếc chậu đặt cạnh giường lên mặt rồi thong thả ngồi trong nhà vệ sinh ngoài trời, không khí ban đêm lạnh lẽo ngấm vào da thịt anh. Ser Lancel mười sáu tuổi, và không được kiên nhẫn cho lắm. Mặc cho thằng nhóc đợi, càng đợi nó sẽ càng thấy bồn chồn. Sau khi vệ sinh xong xuôi, Tyrion mới khoác áo choàng ngủ và làm rối mái tóc nâu vàng bằng các ngón tay để trông giống như vừa mới ngủ dậy.

Lancel đang đi đi lại lại trước đống tro của lò sưởi, khoác trên mình chiếc áo nhung vạt đỏ và áo trong bằng lụa màu đen, một con dao găm nạm đá quý và bao kiếm mạ vàng được đeo bên hông. "Cậu em họ," Tyrion chào. "Hiếm khi cậu đến thăm ta. Không biết ơn huệ nào đã đưa cậu đến đây?"

"Thái hậu nhiếp chính cử tôi đến yêu cầu ngài thả Grand Maester Pycelle," Ser Lancel đưa Tyrion xem một dây ruy-băng màu mận, có mang dấu ấn hình sư tử bằng sáp vàng của Cersei. "Đây là chiếu chỉ của thái hậu."

"Ra vậy." Tyrion gạt nó sang một bên. "Ta hy vọng chị ta không làm việc quá sức ngay sau khi vừa ốm dậy. Nếu chị ấy lại tái phát thì thật đáng tiếc."

"Thái hậu đã hồi phục kha khá rồi," Ser Lancel nói cụt lủn.

"Thế thì tốt quá." Dù ta không thích điều đó lắm. Ta nên cho chị ấy một liều lớn hơn. Tyrion đã hy vọng sẽ được tự do vài ngày mà không bị Cersei can thiệp, nhưng anh cũng không quá ngạc nhiên khi chị ta đang khỏe lại. Dù sao thì đó cũng là chị em sinh đôi của Jaime. Anh nở nụ cười hòa nhã. "Pod, nhóm lửa cho ta, trời lạnh quá. Cậu uống một cốc với ta chứ, Lancel? Rượu nóng giúp ta dễ ngủ hơn."

"Tôi không cần ngài giúp tôi dễ ngủ," Ser Lancel nói. "Tôi đến đây theo mệnh lệnh của thái hậu, không phải để uống với ngài, Quỷ Lùn."

Tước vị hiệp sĩ khiến thằng nhóc to gan hơn, Tyrion thầm nghĩ – và cả việc cậu ta góp phần trong vụ ám sát vua Robert nữa. "Rượu có cái nguy hiểm của nó." Anh cười và rót rượu. "Về chuyện Grand Maester Pycelle… nếu chị gái ta đã lo lắng cho hắn như vậy, ta cho rằng chị ấy nên đến đây chứ. Thế nhưng chị ta lại cử cậu đi. Ta nên hiểu chuyện đó như thế nào đây?"

"Muốn nghĩ sao thì tùy, miễn là ngài thả tù nhân ra. Grand Maester là người bạn tốt của thái hậu nhiếp chính, và được chính thái hậu bảo hộ." Chàng trai trẻ nở nụ cười khinh bỉ; thằng nhóc đang tỏ ra thích thú. Nó học điều này từ Cersei. "Thái hậu sẽ không bao giờ chấp nhận sự xúc phạm này. Thái hậu nhắc ngài rằng bà ấy là nhiếp chính của Joffrey."

"Cũng như ta là quân sư của Joffrey."

“Quân sư có trách nhiệm phục vụ,” vị hiệp sĩ trẻ nói nhẹ nhàng. “Trong khi nhiếp chính là người cai trị cho tới khi nhà vua đủ tuổi.”

“Có lẽ cậu nên viết điều đó xuống để ta dễ nhớ hơn.” Ngọn lửa cháy bập bùng. “Ngươi đi được rồi, Pod,” Tyrion nói với cậu bé cận vệ. Chỉ khi cậu ta đi khỏi hắn mới quay sang Lancel. “Còn gì nữa không?”

“Còn. Thái hậu muốn ta thông báo rằng Ser Jacelyn Bywater đã kháng lại ý chỉ dưới danh nghĩa nhà vua.”

Tức là Cersei đã lệnh cho Bywater thả Pycelle và bị từ chối. “Ta hiểu.”

“Thái hậu muốn tên đó phải bị cách chức và khép vào tội mưu phản. Tôi cảnh báo ngài…”

Anh đặt cốc rượu sang một bên. “Ngươi không có quyền cảnh báo ta, nhóc con.”

“Là hiệp sĩ,” Lancel nói cứng. Cậu ta chạm tay vào thanh kiếm, có lẽ để nhắc Tyrion nhớ rằng cậu ta đang đeo vũ khí. “Hãy cẩn thận cách ngài nói chuyện với tôi, Quỷ Lùn.” Chắc hẳn cậu ta có ý đe dọa khi nói ra câu đó, nhưng mớ râu kỳ cục đã làm nó mất tác dụng.

“Ôi, hãy bỏ tay khỏi kiếm đi. Ta chỉ cần nói một tiếng thôi và Shagga sẽ xông vào giết chết ngươi. Bằng một cây rìu, chứ không phải bì đựng rượu đâu.”

Lancel đỏ mặt; thằng ngốc tin rằng vai trò của nó trong cái chết của Robert không bị ai phát hiện ư? “Ta là hiệp sĩ…”

“Ta biết. Nói ta nghe – Cersei phong ngươi làm hiệp sĩ trước hay sau khi chị ta đưa ngươi lên giường?”

Đôi mắt xanh của Lancel lóe lên, và đó là tất cả những lời thú nhận mà Tyrion muốn. Vậy là Varys nói đúng. Chà, không ai yêu quý gia đình hơn người chị của ta. “Sao, không có gì để nói à? Không đe dọa ta nữa sao, hiệp sĩ?”

“Ngươi hãy rút lại những lời buộc tội bẩn thỉu đó nếu không…”

“Làm ơn đi. Ngươi có biết rằng Joffrey sẽ làm gì nếu ta bảo nó rằng ngươi giết cha nó để ngủ với mẹ nó không?”

“Không phải như vậy!” Lancel kinh sợ phản đối.

“Không ư? Vậy là như thế nào?”

“Thái hậu đưa cho tôi rượu mạnh! Khi tôi còn là cận vệ của ông ấy, chính cha ngài là Lãnh chúa Tywin đã dặn tôi phải nghe theo mọi lời sai bảo của thái hậu.”

“Ông ấy có dặn ngươi lên giường với chị ta không?” Nhìn cậu ta kìa. Không quá cao, đường nét cũng không quá đẹp, và mái tóc có màu cát thay vì màu vàng óng…, nhưng… chắc hẳn một bản sao tồi của Jaime còn hơn là một cái giường trống trải. “Không, ta không nghĩ thế đâu.”

“Tôi chưa bao giờ có ý định… Tôi chỉ làm theo lời dặn, tôi…”

“…ghét từng giây từng phút, đó là điều ngươi muốn ta tin hả? Một vị trí cao trong triều đình, được phong hiệp sĩ, chị gái ta dạng chân cho ngươi hàng đêm, ôi, đúng vậy, hẳn là ngươi cảm thấy kinh khủng lắm.” Tyrion đứng bật dậy. “Đợi ở đây. Bệ hạ sẽ muốn nghe tất cả chuyện này.”

Vẻ thách thức ngay lập tức rời bỏ Lancel. Vị hiệp sĩ trẻ quỳ sụp xuống như một cậu bé

hoang mang sợ hãi. “Xin ngài rủ lòng thương, tôi cầu xin ngài.”

“Hãy để dành mà nói với Joffrey. Bệ hạ thích được cầu xin đấy.”

“Thưa ngài, đó là do lệnh của chị gái ngài, của thái hậu, đúng như ngài nói, nhưng bệ hạ… ngài ấy sẽ không bao giờ hiểu được…”

“Ngươi muốn ta giữ bí mật với nhà vua?”

“Vì cha tôi! Tôi sẽ rời thành phố, sẽ như chưa có chuyện gì xảy ra! Tôi thề, tôi sẽ kết thúc chuyện đó…”

Thật khó để không phì cười. “Ta lại không nghĩ vậy.”

Giờ thì trông cậu ta mới ngơ ngác làm sao. “Sao cơ, thưa ngài?”

“Ngươi nghe rồi đấy. Cha ta dặn ngươi nghe lời chị gái ta? Tốt thôi, cứ làm theo lời chị ấy. Ở bên cạnh chị ta, chiếm lấy lòng tin, và làm chị ta thỏa mãn bất cứ khi nào chị ta yêu cầu. Sẽ không ai biết… miễn là ngươi trung thành với ta. Ta muốn biết Cersei đang làm gì. Chị ta đi đâu, gặp ai, nói những chuyện gì, đang có kế hoạch gì. Tất cả. Và ngươi sẽ báo cho ta, được chứ?”

“Vâng, thưa ngài.” Lancel trả lời ngay tức khắc. Tyrion thích điều đó. “Tôi sẽ làm vậy. Tôi xin thề. Xin nghe theo mệnh lệnh của ngài.”

“Đứng lên đi.” Tyrion rót đầy cốc thứ hai và đưa cho cậu em họ. “Hãy uống vì chúng ta đã hiểu nhau. Ta hứa, ta chẳng biết tí nào về chuyện những con lợn rừng trong lâu đài.” Lancel nâng cốc uống, mặc dù hơi thiếu tự nhiên. “Cười lên nào, em họ của ta. Chị gái ta là một phụ nữ xinh đẹp, tất cả cũng là vì vương quốc này. Ngươi có thể được lợi từ việc này đấy. Tước vị có là gì. Nếu biết cư xử thông minh, thậm chí ngươi sẽ được ta phong làm lãnh chúa.” Tyrion lắc cốc rượu. “Chúng ta muốn Cersei đặt trọn niềm tin vào ngươi. Hãy quay về và báo rằng ta cầu xin sự tha thứ của chị ta. Nói rằng ngươi làm ta sợ, rằng ta không muốn có xung đột, rằng từ giờ ta sẽ không làm việc gì mà không được sự đồng ý từ chị ấy.”

“Nhưng… còn mệnh lệnh của bà ấy…”

“À, ta sẽ trả tự do cho Pycelle.”

“Thật ư?” Lancel ngạc nhiên.

Tyrion mỉm cười. “Ngày mai ta sẽ thả ông ta. Ta có thể thề rằng ta đã không chạm vào một sợi tóc trên đầu ông ta, nhưng điều đó không đúng hoàn toàn. Dù sao thì ông già đó vẫn khỏe, nhưng ta không bảo đảm ông ta còn tráng kiện nữa hay không. Ngục tối không phải là nơi tốt cho sức khỏe của một người ở tuổi đó. Cersei có thể giữ ông ta làm vật nuôi hoặc tống đến Tường Thành, ta không quan tâm, nhưng ta sẽ không để ông ta ngồi trong hội đồng nữa.”

“Còn Ser Jacelyn?”

“Nói với chị ta rằng ngươi tin chắc sẽ giành được hắn từ tay ta nếu có đủ thời gian. Nói vậy sẽ làm chị ta vui lòng thêm một thời gian nữa.”

“Xin theo lời ngài.” Lancel uống nốt cốc rượu.

“Điều cuối cùng. Robert đã chết, vì thế sẽ rất đáng xấu hổ nếu góa phụ đang đau buồn của ngài ấy đột nhiên to bụng vì mang bầu đấy.”

“Thưa ngài, tôi… chúng tôi… thái hậu ra lệnh cho tôi không được….” Đôi tai cậu đỏ ửng lên, màu đỏ thẫm của nhà Lannister. “Tôi xuất ra bụng bà ấy, thưa ngài.”

“Hẳn là một cái bụng đáng yêu lắm. Cứ làm ướt nó nếu ngươi thích… nhưng hãy chắc rằng thứ nước đó của ngươi không được rơi vào chỗ khác. Ta không muốn có thêm cháu trai, rõ chứ?”

Ser Lancel lật đật cúi chào và rời đi.

Tyrion dành chút thời gian để thương hại cho thằng bé. Thêm một tên ngốc và yếu đuối, nhưng hắn không đáng phải chịu những gì mà Cersei và ta đang làm với hắn. Thật may là chú Kevan có hai cậu con trai nữa; thằng nhóc này có lẽ không sống được qua năm nay. Cersei sẽ giết nó ngay tức khắc khi biết nó phản bội, và nếu nhờ ơn các vị thần mà chị ta không biết, Lancel chắc chắn cũng sẽ không sống được nếu Jaime Lannister trở về Vương Đô. Vấn đề là liệu Jaime sẽ phanh thây cậu ta trong cơn ghen tuông hay Cersei sẽ giết thằng nhóc trước để Jaime không biết. Tyrion đặt cược
vào Cersei.

Tyrion thao thức và biết chắc đêm nay mình sẽ không ngủ được. Dù thế nào cũng không ngủ được ở đây. Anh tìm thấy Podrick Payne đang ngủ gật trên chiếc ghế ngoài cửa phòng lớn và tới lắc vai cậu nhóc. “Gọi Bronn đến đây, và xuống chuồng ngựa chuẩn bị yên cho hai con ngựa mau.”

Đôi mắt tên cận vệ díu lại vì buồn ngủ. “Ngựa à?”

“Những con vật to lớn màu nâu vẫn thích ăn táo ấy, ta dám chắc là ngươi đã nhìn thấy chúng rồi. Có bốn chân và một đuôi ấy. Nhưng trước hết đi tìm Bronn đi.”

Không mất quá nhiều thời gian để người lính đánh thuê xuất hiện. “Ai phá rối ngài thế?” anh ta hỏi.

“Cersei, vẫn như mọi khi thôi. Chắc ngươi nghĩ đến giờ ta đã quen với việc đó rồi, nhưng không sao. Chị gái ta có vẻ đã nhầm ta là Ned Stark.”

“Nghe nói ông ta cao hơn thì phải.”

“Không cao hơn sau khi Joff lấy đầu ông ta. Ngươi nên mặc ấm hơn, trời đêm lạnh đấy.”

“Chúng ta đi đâu sao?”

“Các tay lính đánh thuê đều thông minh như ngươi à?”

***

Đường phố ban đêm khá nguy hiểm nhưng với Bronn bên cạnh, Tyrion cảm thấy rất an toàn. Lính canh để anh ra lối cửa hậu ở cổng thành phía bắc, và họ đi xuống con đường Shadowblack đến chân đồi High Hill của Aegon, rồi rẽ vào ngõ nhỏ Pigrun, đi qua những hàng cửa chớp lật và các tòa nhà bằng đá và gỗ. Các tầng bên trên thò ra lòng đường nhiều đến nỗi chúng dường như chạm vào nhau. Mặt trăng đi theo họ đến mọi nơi, chơi trò ú tim giữa những ống khói. Họ không gặp ai ngoài một bà già cô đơn đang xách đuôi một con mèo chết. Bà ta nhìn họ với ánh mắt sợ sệt, như thể họ sẽ cướp mất bữa tối của bà, rồi lặng lẽ đi vào màn đêm.

Tyrion nhớ lại những người đã từng làm quân sư trước đây, những người không phải là đối thủ của những mưu ma chước quỷ từ chị gái mình. Làm sao họ có thể? Những kẻ như vậy… họ quá chân thật, quá cao thượng để sống trong thế giới đó, và mỗi sáng Cersei lại ngấu nghiến những tên ngốc như vậy kèm theo bữa sáng của chị ta. Cách duy nhất để chiến thắng là chơi trò

chơi của chính chị ta, và đó là việc mà Lãnh chúa Stark hay Lãnh chúa Arryn sẽ không bao giờ làm. Thật dễ hiểu khi họ thì chết còn Tyrion Lannister thì tràn đầy sức sống. Đôi chân ngắn khiến anh trở nên lố bịch trong buổi khiêu vũ mừng lễ hội ngày mùa, nhưng anh biết nhảy điệu này.

Bất chấp giờ giấc, nhà chứa luôn đông người. Chataya vui vẻ chào đón và hộ tống họ vào căn phòng chung. Bronn lên gác với một cô gái mắt màu tối người Dorne, nhưng Alayaya đang bận mua vui cho những người khác. "Con bé sẽ rất vui khi ngài đến đấy," Chataya nói. "Tôi sẽ chuẩn bị căn phòng trên tháp cho ngài. Ngài có muốn một cốc rượu vang trong lúc đợi không?"

"Được thôi," anh trả lời.

Rượu vang là thứ xoàng xĩnh so với rượu nho vùng Arbor mà anh thường thưởng thức. "Xin ngài thứ lỗi," Chataya nói. "Gần đây tôi chẳng thể tìm được rượu ngon dù sẵn sàng trả bất cứ giá nào."

"Ta e là không chỉ cô mới thấy vậy."

Chataya bày tỏ sự ái ngại ấy cùng anh trong phút chốc, sau đó xin thứ lỗi và bỏ đi. Một phụ nữ đẹp, Tyrion nghĩ khi quan sát cô ta. Anh hiếm khi thấy sự tao nhã và hài hòa như vậy ở một ả điếm. Mặc dù chắc chắn cô ta thấy mình giống một nữ tu. Có lẽ đó là bí mật. Vấn đề không phải chúng ta làm gì, mà là lại sao chúng ta làm việc đó. Ý nghĩ đó an ủi anh phần nào.

Một vài người khách quen liếc nhìn anh. Lần trước khi anh đi ra, một gã đàn ông đã nhổ nước bọt vào anh… hừm, thực ra là cố nhổ vào anh. Nhưng hắn lại nhổ trúng Bronn, và sau này hắn ta sẽ được nhổ bọt mà không vướng vào răng.

"Lãnh chúa của em đang cảm thấy cô đơn ư?" Dancy trượt vào lòng anh và nhấm nháp tai anh. "Em có liều thuốc trị đấy."

Mỉm cười, Tyrion lắc đầu. "Vẻ xinh đẹp của cô chẳng có lời nào tả xiết, cô gái đáng yêu, nhưng ta đã yêu thích phương pháp chữa trị của Alayaya mất rồi."

"Ngài chưa bao giờ thử của em. Ngài chẳng bao giờ chọn ai ngoài Yaya. Cô ấy làm tốt, nhưng em còn tốt hơn, ngài không muốn biết sao?"

"Có lẽ để lần sau." Tyrion biết Dancy rất đáng yêu. Cô ta có chiếc mũi hếch và dáng vẻ hoạt bát, với các đốm tàn nhang và mái tóc dày màu đỏ dài qua lưng. Nhưng anh còn có Shae đang đợi.

Cười khúc khích, cô đặt tay giữa đùi anh và bóp nhẹ qua chiếc quần túm. "Em không nghĩ là cậu nhỏ này muốn đợi lần sau đâu," cô lả lơi. "Nó muốn chui ra và đếm số tàn nhang của em rồi đấy."

"Dancy." Alayaya đứng trên ngưỡng cửa, trông cô u ám và lạnh lùng trong bộ áo lụa mỏng màu xanh. "Ngài ấy đến thăm tôi."

Tyrion nhẹ nhàng tách ra khỏi cô gái và đứng dậy. Dancy dường như không để ý lắm. "Lần sau nhé," cô ta nhắc, và đặt một ngón tay vào miệng mút.

Khi dẫn anh lên gác, cô gái da đen nói. "Tội nghiệp Dancy. Cô ta mất hai tuần liền cố thuyết phục ngài chọn cô ta. Nếu không cô ta sẽ mất chiếc vòng ngọc trai về tay Marei."

Marei là cô gái mảnh dẻ, da tái, khuôn mặt lạnh lùng mà Tyrion đã nhìn thấy một đôi lần. Đôi mắt xanh, mái tóc màu bạc thẳng và dài. Cô gái rất đáng yêu, nhưng quá nghiêm nghị. "Ta không muốn để cô ấy phải mất chiếc vòng ngọc trai vì ta."

“Vậy lần sau hãy đưa cô ta lên gác.”

“Có lẽ ta sẽ làm thế.”

Cô gái mỉm cười. “Em không nghĩ vậy, lãnh chúa của em.”

Cô ấy nói đúng, Tyrion thầm nghĩ, ta sẽ không làm vậy. Shae có thể chỉ là một con điếm, nhưng ta chung thủy với nàng theo cách của ta.

Tại căn phòng trên tháp, khi mở cửa tủ quần áo, anh nhìn Alayaya với vẻ hiếu kỳ. “Cô đã làm gì trong lúc ta đi thế?”

Cô giơ hai cánh tay lên và duỗi người như một con mèo mun. “Ngủ. Em được nghỉ ngơi nhiều hơn kể từ khi ngài bắt đầu đến thăm chúng em. Và Marei dạy chúng em đọc, có lẽ em sắp đọc được sách để giết thời gian rồi.”

“Ngủ là tốt,” anh nói, “và sách còn tốt hơn.” Anh hôn nhẹ lên má cô gái, rồi chui vào ống và đi qua đường hầm.

***

Khi rời chuồng ngựa trên con ngựa thiến khoang, Tyrion nghe thấy tiếng nhạc văng vẳng qua những mái nhà. Thật vui khi người ta vẫn còn hát được giữa thời buổi giết chóc và đói kém này. Những nốt nhạc xưa vang lên trong đầu anh, trong khoảnh khắc dường như anh nghe thấy tiếng Tysha hát cho anh từ cách đây cả nửa đời người. Anh thắng cương lại để lắng nghe. Giai điệu sai bét, còn lời bài hát thì không thể nghe rõ vì khoảng cách quá xa. Có thể là một bài hát khác, tại sao không chứ? Tysha đáng yêu của anh ngay từ đầu đã là một sự dối trá, nàng chỉ là một con điếm mà anh trai Jaime đã thuê để biến anh thành một người đàn ông.

Giờ ta đã thoát khỏi Tysha rồi, anh tự nhủ. Cô ta đã ám ảnh ta suốt nửa cuộc đời, nhưng ta không cần cô ta nữa, cũng như ta không cần Alayaya, Dancy, Marei, hay hàng trăm người như bọn họ mà ta đã ăn nằm trong những năm qua. Giờ ta đã có Shae. Shae.

Cánh cổng vào căn nhà được đóng kín. Tyrion đập cổng cho tới khi một bên cánh cửa làm bằng đồng chạm đá quý lạch cạch mở ra. “Là ta đây.” Người đàn ông cho anh vào là một trong số những người đẹp mà Varys tìm được, một tay kiếm vùng Braavos với đôi môi sứt và ánh mắt lúc nào cũng lờ đờ. Tyrion không muốn bất kỳ tên lính gác đẹp trai nào ngày ngày lảng vảng quanh Shae. “Hãy tìm cho ta những người đàn ông già nua, xấu xí, mặt sẹo, bất lực nữa thì càng tốt,” anh nói với viên thái giám. “Những gã chỉ thích các cậu bé. Hoặc chỉ thích cừu.” Varys không tìm được kẻ nào yêu cừu, nhưng ông ta tìm được một kẻ chuyên thiến các thái giám và hai người Ibben bốc mùi chỉ thích những chiếc rìu, cũng như chỉ yêu mến lẫn nhau. Những người khác là tập hợp các tay lính đánh thuê đã từng vào tù, kẻ sau xấu hơn kẻ trước. Khi Varys dẫn họ ra trước mặt anh, Tyrion đã sợ mình đi quá xa, nhưng Shae chưa bao giờ thốt ra một lời phàn nàn. Và vì cớ gì chứ? Nàng chưa bao giờ phàn nàn về ta, và trông ta còn kinh tởm hơn tất cả lũ lính gác đó cộng lại. Có thể nàng ấy còn chẳng nghĩ đó là xấu xí.

Dù vậy, Tyrion sẽ sớm dùng vài tên sơn tắc của mình để canh gác khu nhà này; có thể là tộc Tai Đen của Chella, hoặc Anh Em Mặt Trăng. Anh tin tưởng vào lòng trung thành sắt đá và danh dự của họ hơn là đống lính đánh thuê này. Tuy nhiên, rủi ro cũng quá lớn. Mọi người tại Vương Đô đều biết đám hoang dã đó là người của anh. Nếu cử hội Tai Đen đến đây, không sớm thì muộn cả thành phố sẽ biết chuyện quân sư của nhà vua đang giữ vợ lẽ.

Một trong hai gã người Ibben giữ ngựa cho anh. “Ngươi đã đánh thức cô ấy dậy chưa?” Tyrion hỏi.

“Chưa, thưa ngài.”

“Tốt.”

Ngọn lửa trong buồng ngủ đã cháy hết chỉ còn ít than hồng, nhưng căn phòng vẫn ấm. Shae đá chăn và ga trải giường sang một bên khi ngủ. Cô nằm trần truồng trên chiếc giường lông, các đường cong mềm mại của cơ thể hiện ra trong ánh sáng mập mờ từ lò sưởi. Tyrion đứng bên cửa và ngấu nghiến cảnh tượng đó. Tươi trẻ hơn Marei, ngọt ngào hơn Dancy, và xinh đẹp hơn Alayaya, nàng là tất cả những gì ta cần và hơn thế nữa. Tại sao một ả điếm lại có thể sạch sẽ, ngọt ngào và ngây thơ đến thế? Anh tự hỏi.

Anh không định quấy rầy cô, nhưng chỉ hình ảnh đó cũng đủ làm anh cương cứng. Anh cởi quần áo và để nó rơi xuống sàn, bò lên giường, nhẹ nhàng tách hai chân cô ra và hôn vào giữa hai đùi. Shae lẩm bẩm trong giấc ngủ. Anh lại hôn cô, và liếm lấy dòng nước ngọt ngào bí ẩn của cô, cứ thế, cứ thế cho tới khi cả bộ râu anh và chỗ kín của cô ướt sũng. Khi cô rùng mình và rên lên khe khẽ, anh trèo lên đâm mạnh vào bên trong cô và gần như lên đỉnh ngay tức khắc.

Cô gái mở mắt, mỉm cười, vuốt tóc anh và thầm thì. “Em vừa có một giấc mơ ngọt ngào nhất, lãnh chúa của em.”

Tyrion cắn nhẹ vào đầu nhũ hoa nhỏ xinh đang cương cứng của cô và dụi đầu vào vai cô. Anh cứ để đó mà không rút ra; ước gì anh không bao giờ phải rút nó ra. “Không phải là giấc mơ đâu,” anh hứa với cô. Đây là hiện thực, tất cả là sự thật, anh tự nhủ, chiến tranh, mưu đồ, trò chơi chết tiệt, và ta ở trung tâm những thứ đó… ta, tên lùn, tên quái vật, một kẻ bị khinh thường và chế nhạo, nhưng giờ ta có tất cả, quyền lực, cả thành phố, và một cô gái. Ta sinh ra để làm những việc đó, và xin các vị thần tha thứ, ta yêu những thứ đó…

Và yêu nàng. Yêu nàng.

ARYA

Những cái tên mà Harren Hắc Ám định đặt cho các tòa tháp của hắn đều đã bị quên lãng từ lâu, đó là Tháp Kinh Hoàng, Tháp Góa Phụ, Tháp Rên Rỉ, Tháp Hồn Ma, và Tháp Giàn Thiêu. Arya ngủ trên chiếc giường rơm trong một hốc tường hẹp dưới mái vòm chạm khắc của Tháp Rên Rỉ. Cô có nước để tắm rửa khi cần, cùng một mẩu xà phòng. Công việc khá nặng nhọc nhưng không vất vả bằng việc đi bộ vài dặm mỗi ngày. Chồn không cần phải tìm giun và sâu bọ để ăn như Arry ngày trước nữa; hàng ngày đều có bánh mỳ, lúa mạch hầm cùng cà rốt và củ cải, và cứ hai tuần sẽ có một ít thịt.

Bánh Nóng còn được ăn ngon hơn khi ở đúng nơi thuộc về cậu ta, tức là ở trong nhà bếp, một tòa nhà tròn bằng đá có mái vòm như chứa đựng cả một thế giới bên trong. Arya lấy đồ ăn ở một cái bàn có chân đỡ trong nhà kho cùng Weese và những người khác mà hắn phụ trách, nhưng có lúc cô được chọn để đưa đồ ăn, và cô sẽ có chút thời gian nói chuyện với Bánh Nóng. Cậu ta chẳng bao giờ nhớ rằng lúc này cô là Chồn, và cứ gọi cô là Arry, mặc dù cậu ta biết cô là con gái. Một lần thằng nhóc cố lén lút giấu cho cô một cái bánh táo nóng, nhưng vì quá vụng về nên hai đầu bếp đã nhìn thấy. Họ lấy lại cái bánh và đánh cậu ta bằng một cái thìa gỗ to.

Gendry bị đưa đến lò luyện kim; Arya hiếm khi nhìn thấy anh ta. Với những người phục vụ cùng cô, thậm chí cô còn không muốn biết tên họ. Điều đó chỉ khiến cô đau lòng khi họ chết. Phần lớn họ đều lớn tuổi hơn cô và thoải mái để cô một mình.

Harren rất rộng lớn nhưng nhiều nơi đã mục nát. Phu nhân Whent từng cai quản lâu đài với tư cách là chư hầu của nhà Tully, nhưng bà chỉ sử dụng một phần ba của hai trong tổng số năm tòa tháp, và mặc kệ đống đổ nát còn lại. Giờ khi bà đã rời đi, phần tháp nhỏ bà để lại không thể phục vụ cho nhu cầu của tất cả các hiệp sĩ, lãnh chúa, và các tù binh quý tộc mà Lãnh chúa Tywin bắt về được nữa. Ngoài ra, họ còn phải có chỗ cho người hầu, chỗ chứa thức ăn cho gia súc, và chứa các vật dụng cướp bóc được. Mọi người nói Lãnh chúa Tywin muốn đưa Harren trở về thời kỳ hoàng kim của nó, và sẽ dùng nó làm căn cứ mới một khi chiến tranh kết thúc.

Weese sai Arya đưa tin, kéo nước, mang đồ ăn, và đôi khi là phục vụ bàn ở đại sảnh của trại lính nằm phía trên kho vũ khí, nơi các kỵ binh cấp cao ăn uống. Tuy nhiên phần lớn công việc của cô là dọn dẹp và lau chùi. Tầng trệt của Tháp Rên Rỉ được dùng làm kho lương thực và kho thóc, hai tầng tiếp theo có quân đội, nhưng các tầng trên nữa thì đã tám mươi năm nay không được động tới. Và bây giờ Lãnh chúa Tywin ra lệnh phải đưa tất cả vào sử dụng. Sàn nhà cần phải cọ rửa, cửa sổ phải được lau chùi bụi bẩn, giường ghế hỏng phải mang đi. Tầng trên cùng là nơi trú ẩn của những con dơi đen vĩ đại vẫn xuất hiện trên con dấu của nhà Whent, trong khi ở các tầng khác đầy chuột cống… và những con ma, linh hồn của Harren Hắc Ám và các con trai. Một số người nói vậy.

Arya nghĩ điều đó thật ngu ngốc. Harren và các con trai đã chết trong Tháp Giàn Thiêu, và đó cũng là lý do tòa tháp được đặt tên như vậy. Thế thì vì cớ gì họ phải băng qua sân để sang bên này ám cô? Tháp Rên Rỉ chỉ rên nếu có gió thổi từ phương bắc, đó là âm thanh tạo ra khi gió thổi vào các khe đá khi chúng nứt ra vì tiết trời nóng. Nếu có ma ở Harrenhal thì chúng chưa bao giờ gây rắc rối cho cô. Chính những kẻ sống mới khiến cô sợ hãi, Weese, Ser Gregor Clegane và Lãnh chúa Tywin Lannister. Các căn phòng của họ nằm ngay trong Tháp Giàn Thiêu, là tòa tháp to lớn và hùng vĩ nhất; dù nó bị nghiêng sang một bên dưới sức nặng của đá xỉ và trông giống như một cây nến đen khổng lồ đang cháy dở.

Cô tự hỏi Lãnh chúa Tywin sẽ làm gì nếu cô đến trước ông ta và thú nhận là Arya Stark, nhưng cô biết mình sẽ chẳng bao giờ đến được đủ gần để nói với ông ta điều gì, và dù sao thì ông ta cũng sẽ không tin lời cô nói, còn Weese sau đó sẽ đánh cô nhừ tử.

Với dáng vẻ khệnh khạng, Weese đáng sợ gần bằng Ser Gregor. Núi Yên Ngựa giết người như đập những con ruồi, nhưng hầu hết thời gian hắn không để ý đến những con ruồi ở đó. Còn Weese thì luôn biết ai đang ở đâu, đang làm gì, và đôi lúc là đang nghĩ gì. Hắn sẽ đánh người ta ngay khi thấy ngứa mắt, và hắn có một con chó tệ không kém, một con chó cái đốm xấu xí bốc mùi kinh khủng hơn bất kỳ con chó nào mà Arya từng biết. Một lần cô nhìn thấy hắn thả chó ra cắn một cậu bé dọn dẹp nhà xí vì cậu ta khiến hắn khó chịu. Nó xé một mảng thịt to từ bắp chân cậu bé trong khi Weese đứng đó cười.

Chỉ mất ba ngày để hắn có một vị trí trang trọng trong lời cầu nguyện hằng đêm của Arya. "Weese," cô thì thầm tên hắn đầu tiên. "Dunsen, Chiswyck, Polliver, Raff Ngọt Ngào. Gã Cù Lét và Chó Săn. Ser Gregor, Ser Amory, Ser Ilyn, Ser Meryn, vua Joffrey, thái hậu Cersei." Chỉ cần quên mất dù một tên trong số đó, thì làm sao cô có thể tìm lại được hắn và giết hắn?

Trên đường đi Arya thấy mình như một con cừu, nhưng Harrenhal đã biến cô thành một con chuột. Trong bộ áo lông cừu ngứa ngáy, cô có màu xám của chuột, và quanh quẩn như con chuột trong những xó xỉnh và hốc tối của lâu đài, tránh xa những lũ quý tộc.

Có lúc cô đã nghĩ tất cả bọn họ là chuột bên trong những bức tường dày này, từ các hiệp sĩ đến những lãnh chúa. Kích cỡ lâu đài khiến Gregor Clegane cũng trở nên nhỏ bé. Diện tích của Harrenhal to gấp ba lần Winterfell, và các tòa nhà thì đến mức không thể đem ra so sánh với bất cứ thứ gì. Chuồng ngựa là nơi ở của một nghìn con ngựa, rừng thiêng nơi đây rộng tới tám héc-ta, nhà bếp to bằng cả đại sảnh của Winterfell, và tòa đại sảnh ở đây được đặt tên là Đại Sảnh Trăm Lò Sưởi, dù chỉ có hơn ba mươi cái (Arya thử đếm hai lần, nhưng một lần đếm được ba mươi ba và một lần là ba mươi lăm), nó to lớn đến nỗi Lãnh chúa Tywin có thể cho cả đạo quân của mình mở tiệc trong đó, tuy nhiên ông ta chưa làm thế bao giờ. Tường, cửa, sảnh, cầu thang, mọi thứ đều được xây to đến bất thường khiến Arya nhớ lại câu chuyện mà Già Nan từng kể, câu chuyện về những gã khổng lồ sống ở phía bên kia Tường Thành.

Và vì các lãnh chúa và phu nhân chẳng bao giờ để ý đến những chú chuột xám bé xíu dưới chân, nên Arya được nghe đủ loại bí mật bằng việc luôn vểnh tai lắng nghe khi làm nhiệm vụ. Cô ả Pia xinh đẹp làm ở tiệm bơ là loại phụ nữ dâm đãng, chung chạ với tất cả các hiệp sĩ trong lâu đài. Vợ cai ngục đang mang bầu nhưng người cha thật sự của đứa trẻ thì hoặc là Ser Alyn Stackspear, hoặc là một ca sĩ tên Wat với Nụ Cười Trắng Sáng. Lãnh chúa Lefford chế nhạo chuyện ma quỷ bên bàn ăn, nhưng luôn đốt một cây nến để cạnh giường khi ngủ. Cận vệ Jodge của Ser Dunaver hay đái dầm. Các đầu bếp ghét Ser Harys Swyft và thường nhổ vào thức ăn của ông ta. Một lần cô còn nghe lỏm được cô hầu gái của Maester Tothmure kể với anh trai về thông tin Joffrey là con hoang và không phải là vua hợp pháp. "Lãnh chúa Tywin bảo ông ấy đốt lá thư và không bao giờ được nói về sự việc nhơ bẩn đó nữa," cô gái thì thầm.

Cô nghe nói các anh em của vua Robert là Stannis và Renly đã tham chiến. "Và giờ cả hai người đều là vua," Weese nói. "Vương quốc có nhiều vua hơn cả số chuột trong một lâu đài." Thậm chí cả người của Lannister cũng tự hỏi Joffrey sẽ giữ được Ngai Sắt trong bao lâu. "Thằng nhóc chẳng có quân đội gì ngoài đống người mặc áo choàng vàng, hơn nữa cậu ta bị điều khiển bởi một hoạn quan, một tên lùn và một ả đàn bà," cô nghe được một vị lãnh chúa lẩm bẩm bên cốc rượu. "Bọn họ sẽ làm được gì khi có chiến tranh chứ?" Mọi người nói rất nhiều về Beric Dondarrion. Một tay cung to béo từng kể rằng nhóm Dị Nhân Khát Máu đã phanh thây anh ta, nhưng những người khác chỉ cười lớn. "Lorch đã giết hắn tại Rushing Falls và người của Núi Yên Ngựa thì giết hắn tới hai lần. Tôi cá là lần này hắn vẫn chưa chết đâu."

Arya không hề biết nhóm Dị Nhân Khát Máu là ai cho tới hai tuần sau đó, khi một đám người kỳ quặc nhất cô từng thấy đến Harrenhal. Bên dưới lá cờ hiệu có hình con dê đen với đôi sừng rỉ máu là những người da đồng cài chuông trên bím tóc; các kỵ binh cưỡi ngựa vằn; các cung thủ đánh phấn má hồng; những người đàn ông lông lá béo lùn cầm khiên lông bờm xờm; những người da nâu mặc áo choàng lông chim; một tên hề thanh mảnh mặc quần áo màu xanh lá và hồng; các tay kiếm có bộ râu hình chạc được nhuộm màu xanh lá, tím và bạc; những kẻ

cầm giáo với sẹo màu phủ đầy hai má; một người đàn ông mảnh mai mặc áo thầy tu, một người trông hiền hậu mặc áo xám dành cho học sĩ, và một người trông ốm yếu mặc áo da với mái tóc dài màu vàng.

Đi đầu là một người đàn ông gầy như cây sậy và rất cao, khuôn mặt gầy gò ảm đạm và bộ râu dài đen rậm dài từ cằm tới gần hông khiến ông ta trông càng thêm hốc hác. Chiếc mũ treo ở mấu yên ngựa làm từ sắt đen và theo hình đầu dê. Quanh cổ ông ta là một sợi dây làm từ các đồng xu đủ kích cỡ, hình dạng và chất liệu, trong khi con ngựa ông cưỡi là một trong những con màu trắng đen kỳ lạ.

"Ngươi sẽ không muốn biết đám người đó đâu, Chồn," Weese nói khi hắn thấy cô nhìn người đàn ông đội chiếc mũ hình đầu dê. Hai người hay nhậu với hắn cũng ở đó, hai kỵ binh cấp cao phục vụ Lãnh chúa Lefford.

"Họ là ai?" cô hỏi.

Một tên lính cười lớn. "Là lính bộ binh, nhóc ạ. Là các Ngón Chân Dê. Là nhóm Dị Nhân Khát Máu của Lãnh chúa Tywin."

"Cẩn thận một chút. Con nhóc mà bị phanh thây thì cậu lại phải đi cọ bậc thang dính máu của nó đấy," Weese nói với tên lính. "Họ là lính đánh thuê, nhóc Chồn ạ. Họ tự nhận là Hội Chiến Binh Dũng Cảm. Đừng để họ nghe thấy mày gọi họ bằng cái tên khác, nếu không mày sẽ nhừ đòn đấy. Người đội mũ đầu dê là đội trưởng, Lãnh chúa Vargo Hoat."

"Hắn là lãnh chúa cái nỗi gì," tên lính thứ hai nói. "Ta nghe Ser Amory nói vậy. Hắn chỉ là tên lính đánh thuê với cái mồm rớt dãi và tính tự cao tự đại thôi."

"Đúng vậy," Weese nói, "nhưng con nhóc nên gọi hắn là lãnh chúa nếu muốn được toàn thây."

Arya nhìn Vargo Hoat một lần nữa. Rốt cuộc thì Lãnh chúa Tywin có bao nhiêu quỷ dữ đây?

Hội Chiến Binh Dũng Cảm ở trong Tháp Góa Phụ, vì vậy Arya không phải phục vụ bọn chúng. Cô rất mừng vì điều ấy; ngay tối đầu tiên sau khi chúng đến đã xảy ra ẩu đả giữa đám lính đánh thuê và quân của nhà Lannister. Cận vệ của Ser Harys Swyft bị đâm chết và hai người trong nhóm Dị Nhân Khát Máu bị thương. Sáng hôm sau, Lãnh chúa Tywin treo cổ cả hai người đó trên bức tường cạnh chòi gác cùng một cung thủ của Lãnh chúa Lydden. Weese nói gã cung thủ là người khơi mào cho mọi rắc rối khi chế giễu các tay lính đánh thuê về chuyện Beric Dondarrion. Sau khi những kẻ bị treo cổ ngừng giãy giụa, Vargo Hoat và Ser Harys đã ôm hôn nhau và thề sẽ luôn yêu mến nhau với sự chứng kiến của Lãnh chúa Tywin. Hình ảnh Vargo Hoat nói năng ngọng nghịu và mồm đầy rớt dãi khiến Arya thấy tức cười, nhưng cô hiểu tốt nhất là không nên cười.

Nhóm Dị Nhân Khát Máu không lưu lại Harrenhal lâu, nhưng trước khi họ lên đường, Arya nghe thấy một tên trong số chúng nói về việc quân đội phía bắc của Roose Bolton đã chiếm được khúc sông cạn Ruby ở Trident. "Nếu hắn lội qua đó, Lãnh chúa Tywin sẽ lại đập nát hắn như hồi ở Green Fork," một cung thủ Lannister nói, nhưng các đồng đội lại chế giễu hắn. "Bolton sẽ chẳng dại gì qua sông mà sẽ chờ đội quân của Sói Trẻ đến từ Riverrun cùng lũ người phương bắc hoang dã và lũ sói của hắn."

Arya không biết rằng anh trai mình ở gần đến thế. Riverrun ở gần đây hơn nhiều so với Winterfell, dù cô không biết chắc nó nằm ở phía nào của Harrenhal. Bằng cách nào đó mình sẽ tìm ra, chắc chắn mình sẽ tìm được, giá mà mình có thể trốn khỏi đây. Arya cắn môi khi nghĩ tới việc lại được nhìn thấy Robb. Và mình cũng muốn gặp cả Jon, Bran, Rickon với mẹ nữa. Thậm chí cả Sansa… Mình sẽ hôn chị ấy và cầu xin chị tha thứ như một tiểu thư thực sự, chị ấy

sẽ thích như thế.

Cô nghe lỏm được từ cuộc bàn tán ở sân trong rằng các những tầng trên của Tháp Kinh Hoàng đang giam giữ hơn ba mươi tù nhân bắt được trong cuộc chiến nào đó tại vùng Green Fork của sông Trident. Hầu hết bọn họ được đi lại tự do trong lâu đài, nhưng họ phải thề sẽ không bỏ trốn. Họ thề không bỏ trốn, Arya thầm nghĩ, nhưng đâu có thề sẽ không giúp mình trốn thoát?

Các tù binh ăn tại bàn riêng trong Đại Sảnh Trăm Lò Sưởi, và cũng thường loanh quanh trong khu đó. Bốn người anh em cùng nhau tập luyện hằng ngày, tập đánh nhau với các mảnh gỗ và khiên gỗ trong sân Flowstone. Ba trong số họ là anh em nhà Frey của lâu đài Crossing, người thứ tư là anh em cùng cha khác mẹ. Tuy nhiên họ chỉ ở đó một thời gian ngắn; một buổi sáng có hai người anh em khác của họ đến cùng với lá cờ hòa bình và một rương vàng để chuộc bốn anh em từ các hiệp sĩ đã bắt giữ họ. Sau đó sáu người nhà Frey cùng bỏ đi.

Tuy nhiên chẳng ai chuộc những người phương bắc. Một lãnh chúa béo núc ních lúc nào cũng ám căn nhà bếp để tìm kiếm đồ ăn, Bánh Nóng kể như vậy. Bộ râu của hắn rậm rạp đến nỗi nó che kín miệng, chiếc khuy gài áo choàng của hắn có hình đinh ba làm bằng bạc và ngọc bích. Thực ra hắn là người của Lãnh chúa Tywin, nhưng gã trai trẻ râu rậm và dữ tợn thích đi dọc các bức tường thành một mình trong chiếc áo choàng đen họa tiết hình mặt trời trắng đã bị một hiệp sĩ tự do bắt cóc để đòi tiền chuộc. Sansa chắc chắn sẽ biết tên hiệp sĩ đó là ai, và cả người đàn ông béo đó nữa, nhưng Arya chưa bao giờ thích thú với tước vị và gia ấn. Bất cứ khi nào Septa Mordane nói về lịch sử các gia tộc là cô chỉ muốn ngủ thiếp đi, mơ mộng và tự hỏi khi nào thì bài giảng sẽ kết thúc.

Mặc dù vậy, cô vẫn nhớ Lãnh chúa Cerwyn. Vùng đất của ông ta ở ngay gần Winterfell nên ông cùng cậu con trai Cley thường đến thăm họ. Nhưng thật trớ trêu, ông là một tù binh chưa ai từng nhìn thấy, bởi ông đang nằm dưỡng thương trong một buồng giam của tòa tháp. Ngày ngày Arya cố tìm cách lẻn qua lính gác để vào gặp ông ta. Nếu ông ta biết cô là ai, ông ta sẽ vì danh dự mà giúp cô. Một lãnh chúa chắc chắn sẽ có vàng; giống như tất cả bọn họ đều có; có thể ông ta sẽ trả tiền cho mấy tay lính đánh thuê của Lãnh chúa Tywin để đưa cô tới Riverrun. Cha vẫn nói phần lớn lính đánh thuê sẽ phản bội bất cứ ai nếu được trả nhiều vàng.

Rồi một buổi sáng, cô phát hiện ba người phụ nữ mặc đồ xám và đội mũ trùm đầu của Hội Chị Em Quản Sinh Tử đang chuyển một cái xác vào xe ngựa. Cái xác được khâu trong một chiếc áo choàng bằng lụa mịn, với biểu tượng là chiếc rìu chiến. Khi Arya hỏi đó là ai thì một lính gác trả lời rằng Lãnh chúa Cerwyn đã chết. Những lời đó giống như một cú đá vào bụng Arya. Dù sao thì ông ta cũng chẳng bao giờ giúp được ngươi, cô nghĩ thầm khi các nữ tu cho xe ngựa đi qua cổng. Ông ta còn chẳng thể tự giúp mình, ngươi đúng là con chuột ngu ngốc.

***

Sau chuyện đó cô lại trở về với công việc lau chùi, kỳ cọ và nghe lén ngoài cửa. Cô nghe được tin lãnh chúa Tywin sẽ sớm hành quân đến Riverrun, hoặc sẽ đi về phía nam đến Highgarden, quả là điều không ai ngờ tới. Không, ông ta phải bảo vệ Vương Đô, Stannis là mối đe dọa lớn nhất. Ông ta đã cử Gregor Clegane và Vargo Hoat đi giết Roose Bolton để loại bỏ con dao găm đang chĩa vào lưng mình. Ông ta đã cho lũ quạ đến Eyrie, bày tỏ muốn cưới phu nhân Lysa Arryn để chiếm lấy vùng Thung Lũng. Ông ta đã mua hàng tấn bạc để luyện kiếm ma thuật nhằm giết lũ sói của nhà Stark. Ông ta đang viết thư cầu hòa gửi tới phu nhân Stark, Sát Vương sẽ sớm được tự do.

Mặc dù lũ quạ đến và đi mỗi ngày, nhưng Lãnh chúa Tywin vẫn dành phần lớn thời gian sau cánh cửa đóng kín với hội đồng cố vấn chiến tranh của mình. Arya có nhìn thoáng thấy ông ta, nhưng luôn là từ đằng xa – một lần khi ông ta đi trên tường thành cùng ba vị học sĩ và một tù nhân to béo có hàng râu rậm, một lần khi ông ta cưỡi ngựa cùng các chư hầu đến thăm khu trại

lính, nhưng phần lớn là khi ông ta đứng sau mái vòm của dãy hành lang kín đáo quan sát đám lính đang luyện tập dưới sân. Ông ta đứng đặt hai tay lên núm của đuôi kiếm bằng vàng. Họ nói Lãnh chúa Tywin yêu vàng nhất; thậm chí ông ta đại tiện cũng ra vàng; cô nghe một người hầu đùa như vậy. Lãnh chúa Lannister trông rất khỏe mạnh so với độ tuổi của ông, với bộ ria cứng màu vàng và mái đầu hói. Có điểm gì đó trên khuôn mặt ông khiến Arya nhớ tới cha mình, dù hai người không hề giống nhau. Chỉ giống ở điểm ông ta có khuôn mặt của một lãnh chúa, vậy thôi. Cô nhớ nghe mẹ cô từng bảo cha cô hãy đeo bộ mặt lãnh chúa vào để giải quyết công việc, và cha cô đã cười. Cô không thể tưởng tượng được liệu Lãnh chúa Tywin có bao giờ cười hay không.

Một buổi chiều khi đang đợi đến lượt để kéo thùng nước từ giếng lên, thì cô nghe thấy tiếng cọt kẹt của cánh cổng phía đông. Một đoàn người phi ngựa qua khung lưới sắt đang được kéo lên. Khi cô thấy hình con nhân sư trên khiên của người đi đầu, trong lòng cô nhói lên nỗi căm ghét.

Ban ngày, Ser Amorty Lorch trông đỡ đáng sợ hơn khi hắn ta ở bên ngọn đuốc, nhưng hắn vẫn có đôi mắt của một con lợn. Một người phụ nữ kể rằng người của hắn đã phi ngựa xung quanh hồ để đuổi theo Beric Dondarrion và giết chết quân phản loạn. Bọn ta không phải là quân phản loạn, Arya nghĩ. Bọn ta là Đội Tuần Đêm; Đội Tuần Đêm không theo phe nào cả. Tuy nhiên, giờ đây Ser Amory có ít người hơn so với đội quân trong trí nhớ của cô, và trong số đó còn có rất nhiều người bị thương. Hy vọng vết thương của bọn chúng sẽ mưng mủ. Mình mong chúng chết hết đi.

Rồi cô thấy ba người đi gần cuối đoàn người.

Rorge đeo mũ che nửa đầu màu đen với phần mũi là sắt to bản khiến người ta khó phát hiện ra là hắn không có mũi. Cắn Xé đi thong dong bên cạnh hắn trên con ngựa trông như sắp đổ ập xuống dưới sức nặng của hắn. Vết bỏng sắp lành che kín cơ thể khiến hắn trông càng kinh tởm hơn trước.

Nhưng Jaqen H'ghar thì luôn mỉm cười. Phục trang hắn vẫn rách rưới và bẩn thỉu, nhưng dường như hắn đã có thời gian để tắm rửa và chải tóc. Mái tóc bóng mượt xõa xuống ngang vai màu đỏ ánh kim, Arya nghe thấy tiếng các cô gái cười khúc khích với vẻ ngưỡng mộ.

Mình nên để lửa thiêu chết bọn chúng. Gendry đã nói vậy, và đáng nhẽ mình nên nghe theo. Nếu cô không vứt cho bọn chúng một chiếc rìu thì giờ bọn chúng đã chết hết rồi. Trong khoảnh khắc cô thấy sợ, nhưng chúng đi qua mà không hề để ý đến cô. Chỉ có Jaqen H'ghar liếc nhìn về hướng cô và ánh mắt hắn lướt qua cô. Hắn không nhận ra mình, cô nghĩ. Arry là một cậu bé hung tợn với thanh kiếm, còn mình chỉ là một con bé chuột xám đang cầm xô.

Cô dành cả ngày hôm đó để cọ bậc thang trong Tháp Rên Rỉ. Đến xế chiều, bàn tay cô đã trở nên khô ráp và rỉ máu, hai cánh tay thì nhức đến run lên khi cô kéo lê cái xô nước về nhà kho. Quá mệt chẳng ngồi ăn được, Arya xin phép Weese và bò vào giường rơm nằm ngủ. "Weese," cô ngáp. "Dunsen, Chiswyck, Polliver, Raff Ngọt Ngào. Gã Cù Lét và Chó Săn. Ser Gregor, Ser Amory, Ser Ilyn, Ser Meryn, vua Joffrey, thái hậu Cersei." Cô nghĩ có thể cho thêm ba cái tên nữa vào lời cầu nguyện nhưng tối đó cô đã kiệt sức trước khi kịp quyết định.

Khi Arya đang mơ thấy bầy sói chạy loạn trong khu rừng thì bỗng một bàn tay khỏe mạnh chụp lấy miệng cô như một hón đá nhẵn mượt và ấm áp, cứng cáp và mạnh mẽ. Cô thức dậy ngay tức khắc, cố ngọ nguậy chống cự. "Cô bé đừng nói gì," một giọng nói thì thầm đằng sau tai cô. "Cô bé hãy giữ miệng, không ai nghe thấy, và chúng ta có thể bí mật nói chuyện với nhau. Được chứ?"

Tim đập thình thịch, Arya cố gắng gật đầu.

Jaqen H'ghar buông tay ra. Nhà kho tối đen như mực và cô không nhìn thấy mặt hắn dù chỉ cách có vài centimét. Nhưng cô ngửi thấy hắn; da hắn có mùi xà phòng sạch sẽ, và hắn dùng nước thơm cho tóc. "Từ một cậu bé đã biến thành cô bé," hắn lẩm bẩm.

"Ta luôn là con gái. Ta nghĩ ngươi không nhìn thấy ta."

"Người ta thấy, và người ta cũng biết đấy."

Cô nhớ rằng mình từng ghét hắn. "Ngươi làm ta sợ. Giờ ngươi là người của chúng. Lẽ ra ta nên để ngươi bị chết cháy thì hơn. Ngươi đang làm gì ở đây? Đi đi không ta sẽ gọi Weese đấy."

"Người ta phải trả món nợ. Người ta có có ba món nợ."

"Ba ư?"

"Thần Lửa luôn công bằng, cô bé đáng yêu ạ, và mạng sống chỉ có thể được trả bằng cái chết. Cô bé này đã lấy đi ba mạng của thần lửa. Cô bé phải trả lại ba mạng cho ngài ấy. Hãy nói ra ba cái tên và người ta sẽ giúp cô thực hiện phần còn lại."

Hắn muốn giúp mình, Arya nhận ra điều đó, và niềm hy vọng khiến đầu óc cô quay cuồng. "Hãy đưa ta đến Riverrun, nó không xa đây lắm, nếu chúng ta trộm được vài con ngựa thì chúng ta có thể …"

Hắn đặt một ngón tay lên môi cô. "Tôi sẽ chỉ trả cô ba mạng người. Không hơn, không kém. Ba và chúng ta xong việc. Vì vậy cô nên cân nhắc cho kỹ." Hắn nhẹ nhàng hôn lên tóc cô. "Nhưng không được quá lâu."

Tới khi Arya thắp được mẩu nến lên thì chỉ còn lại mùi hương thoang thoảng của hắn, chút hương gừng và cỏ ba lá đọng lại trong không gian. Người phụ nữ nằm ở hốc bên cạnh trở mình trên chiếc giường rơm và phàn nàn về ánh sáng nên Arya thổi tắt nến. Khi nhắm mắt, Arya nhìn thấy các khuôn mặt như đang bơi trước mặt cô. Joffrey và mẹ hắn, Ilyn Payne, Meryn Trant và Sandor Clegane… nhưng họ đang ở Vương Đô cách xa hàng trăm dặm, và Ser Gregor thì chỉ ở vài đêm rồi lại rời đi để tiếp tục cướp phá, đem theo Raff, Chiswyck và gã Cù Lét đi cùng. Nhưng Ser Amory Lorch đang ở đây, và cô cũng ghét lão như bọn chúng. Có đúng vậy không nhỉ? Cô không chắc lắm. Còn Weese nữa chứ.

Sáng hôm sau cô lại nghĩ về hắn trong khi ngáp ngắn ngáp dài vì thiếu ngủ. "Chồn," Weese gầm gừ, "lần sau còn thấy ngươi ngáp nữa là ta sẽ kéo lưỡi ngươi ra cho chó ăn đấy." Hắn véo tai cô để bảo đảm cô nghe thấy những gì hắn nói, và bắt cô lại lau cầu thang, hắn muốn đến chiều tà các bậc thang phải sạch sẽ từ đỉnh tháp xuống đến chiếu nghỉ thứ ba.

Arya vừa làm việc vừa nghĩ về những người mà cô muốn chúng chết. Cô tưởng tượng ra khuôn mặt chúng trên những bậc thang và cọ thật mạnh để xóa chúng đi. Nhà Stark đang chiến tranh với nhà Lannister nên vì là một người nhà Stark, cô sẽ cố giết thật nhiều tên Lannister, đó là việc người ta làm trong các cuộc chiến tranh. Nhưng cô không nghĩ mình có thể tin Jaqen. Mình nên tự tay giết bọn chúng. Mỗi khi cha cô ra lệnh tử hình một người, ông luôn là người thi hành cùng thanh Băng Đao của ông. "Nếu con lấy mạng một người, con phải nhìn vào mặt hắn và nghe lời trăn trối của hắn," cô từng nghe ông nói với Robb và Jon như vậy.

Ngày tiếp theo cô tránh mặt Jaqen H'ghar, và cả ngày sau đó. Việc đó không khó. Cô rất nhỏ bé còn Harrenhal thì rộng lớn vô cùng, và có đầy chỗ cho chuột trốn.

***

Ser Gregor trở về sớm hơn dự kiến, lần này hắn mang về một đàn dê thay vì một đám tù

nhân. Cô nghe nói lão đã mất bốn người trong một đêm bị Lãnh chúa Beric đột kích, nhưng những tên Arya căm ghét vẫn an toàn trở về và ở trên tầng hai tháp Rên Rỉ. Weese nhận thấy họ muốn được tiếp tế thật nhiều đồ uống. "Cái đám đó lúc nào cũng khát nước được," hắn cằn nhằn. "Chồn, lên đó hỏi xem họ có cần khâu vá quần áo gì không, để ta sai mấy người phụ nữ làm."

Arya chạy lên các bậc thang đã được cô cọ sạch bong. Không ai để ý tới cô khi cô bước vào. Chiswyck ngồi bên lò sưởi với chiếc sừng đựng bia và đang kể chuyện cười cho mọi người nghe. Cô không dám ngắt lời bởi cô không muốn bị sứt môi thêm nữa.

"Sau giải đấu dành cho Quân sư, trước khi có chiến tranh xảy ra ấy," Chiswyck đang kể câu chuyện. "Chúng tao lên đường trở về miền tây, bảy người bọn tao với Ser Gregor. Đi cùng tao có Raff và cậu Joss Stilwood trẻ tuổi, cậu ta là cận vệ cho hiệp sĩ trong trường đấu. Hừm, bọn tao đi đến một con sông mùi như nước tiểu, nước dâng cao vì trời mưa tầm tã. Không có cách nào lội qua được, nhưng có một quán bia gần đó nên bọn tao đành vào đó. Ngài hiệp sĩ kích động gã chủ cửa hàng và bảo hắn phải làm sao cho các sừng đựng bia của chúng ta luôn đầy cho tới khi nước sông rút bớt, và chúng mày phải nhìn thấy đôi mắt lợn của hắn sáng rực lên khi nhìn thấy bạc kìa. Rồi hắn mang bia tới, hắn và con gái hắn, một con bé nhạt nhẽo tội nghiệp, chẳng hơn gì một bãi nước tiểu, nó chẳng khiến bọn tao hay ngài hiệp sĩ vui vẻ hơn chút nào. Và suốt cả buổi gã chủ quán rượu luôn miệng nói hắn vui mừng thế nào khi được phục vụ bọn tao, rằng việc phục vụ có chút chậm trễ là bởi trời mưa. Tên ngốc đó không chịu im miệng dù ngài hiệp sĩ không nói lời nào, ông ấy chỉ ngồi nghiền ngẫm về gã Hiệp Sĩ Hoa và những mánh khóe của hắn ta. Chúng mày phải thấy miệng ông ấy mím chặt thế nào cơ. Tao và mọi người đều biết tốt nhất không nên nói gì với ông ấy, nhưng tên bán rượu này cứ nhất định muốn nói, thậm chí hắn còn hỏi buổi đấu thương hôm nay của hiệp sĩ thế nào. Ngài hiệp sĩ chỉ liếc hắn đúng một lần." Chiswyck cười khúc khích, nốc cạn một hơi, rồi chùi bọt bằng mu bàn tay. "Trong khi đó, con gái hắn đang mang bia ra rót, con bé khoảng mười tám tuổi gì đó…"

"Khoảng mười ba thôi," giọng Raff Ngọt Ngào lè nhè.

"Ừ, có thể thế, con bé chả có gì đáng để nhìn, nhưng Eggon đang uống say và muốn chạm vào nó, và có thể tao cũng đã đụng chạm nó chút ít, rồi Raff bảo Stilwood nên kéo nó lên gác để trở thành một thằng đàn ông, hắn động viên thằng nhóc. Cuối cùng Joss cũng cho tay vào váy con bé, nó kêu ré lên, đánh rơi hũ rượu và chạy biến vào bếp. Đáng lẽ sự việc sẽ kết thúc ở đó, nhưng cái lão già ngu ngốc lại đi thẳng đến chỗ ngài hiệp sĩ và bảo chúng tôi phải để con bé được yên, vì ông ấy là hiệp sĩ được xức dầu thánh này nọ.

Ser Gregor chẳng bao giờ để tâm đến trò đùa của chúng ta, nhưng giờ thì khác. Chúng mày biết ông ấy thế nào rồi đấy. Ông ấy ra lệnh mang con bé đến trước mặt. Lão già phải lôi con bé ra khỏi bếp, và lão biết trách ai được ngoài việc tự trách mình. Ngài hiệp sĩ nhìn con bé một lượt rồi nói. 'Vậy ra đây là con điếm mà ngươi lo lắng hả' và lão già ngu ngốc đó trả lời thẳng vào mặt Ser Gregor: 'Layna của tôi không phải là điếm, thưa hiệp sĩ". Ngài hiệp sĩ không chớp mắt và chỉ nói: 'giờ thì nó là điếm đấy,' rồi ném cho lão già một đồng bạc, xé váy con bé kia và chơi nó ngay trên bàn trước mặt cha nó, con bé lắc lư ngọ nguậy và rên lên như con thỏ. Vẻ mặt lão già lúc đó làm tao cười đến nỗi bia trào ra cả mũi. Rồi một thằng nhóc, có lẽ là con trai lão, nghe thấy tiếng ồn nên vội vàng chạy lên, và bị Raff đâm cho một dao vào bụng. Khi ngài hiệp sĩ xong việc, ông ấy lại uống rượu và đến lượt bọn tao. Tobbot, chúng mày biết nó rồi đấy, nó lật con bé lại và chơi từ đằng sau. Khi đến lượt tao thì con bé không chống cự gì nữa, chắc là cuối cùng nó cũng thích như vậy, dù nói thật là tao không ngại nếu nó cựa quậy chút ít. Giờ mới đến phần hay đây… khi tất cả đã xong việc, ngài hiệp sĩ nói với lão già rằng ông ấy muốn lấy lại tiền thừa, rồi thì con bé chả đáng một đồng bạc… Lão già chẳng thể làm gì ngoài việc đưa lại cho ông ấy một nắm tiền, xin ngài thứ lỗi, và cảm ơn ngài vì được phục vụ!"

Cả đám lính phá lên cười, không ai cười to hơn Chiswyck, kẻ tự cười câu chuyện của chính mình đến nỗi nước mũi chảy ròng ròng xuống bộ râu mỏng màu muối tiêu của hắn. Arya đứng

trong góc khuất trên cầu thang và nhìn hắn. Cô bò về phòng không nói một lời. Khi Weese phát hiện ra cô không hỏi về chuyện quần áo, lão kéo quần cô xuống và quật cô tới khi bật máu, nhưng Arya nhắm mắt lại và nghĩ về tất cả những câu Syrio đã dạy, nên hầu như cô không cảm thấy đau.

Hai tối sau đó, hắn sai cô đến sảnh lớn của doanh trại để phục vụ bàn. Cô mang theo một hũ rượu và đang rót đầy các cốc thì thoáng thấy Jaqen H'ghar ngồi ở mâm phía bên kia lối đi. Arya cắn môi lo lắng nhìn xung quanh để chắc chắn Weese không ở gần đó. Sự sợ hãi cắt sâu hơn lưỡi kiếm, cô tự nhủ.

Cô bước một bước, rồi bước nữa, cứ mỗi bước đi cô thấy mình đỡ giống một con chuột hơn. Cô đi xuống phía ghế dài, rót đầy các cốc rượu. Rorge ngồi bên phải Jaqen, nhưng hắn đang say rượu nên không để ý đến cô. Arya ghé sát và nói thầm cái tên "Chiswyck" vào tai Jaqen. Gã người Lorath tỏ vẻ không nghe thấy những gì cô nói.

Khi hũ rượu đã cạn, Arya vội xuống tầng hầm để rót rượu từ thùng chứa vào đầy hũ, và nhanh chóng quay trở lại để rót rượu. Không ai chết vì khát trong lúc cô đi, thậm chí cũng chẳng ai nhận thấy sự vắng mặt ngắn ngủi của cô.

Ngày tiếp theo không có gì xảy ra, và ngày tiếp theo nữa cũng thế, nhưng đến ngày thứ ba, Arya đi xuống khu bếp cùng Weese để lấy bữa tối thì cô nghe được câu chuyện. "Tối qua một người của ngài Núi Yên Ngựa rơi từ trên tường thành xuống và bị gãy cổ," cô nghe Weese kể với một đầu bếp.

"Hắn say rượu à?" người phụ nữ hỏi.

"Không say hơn mọi khi. Một số người nói đó là bóng ma của Harren đẩy ông ta xuống." Hắn khịt khịt mũi ra vẻ đang suy nghĩ về điều đó.

Không phải là Harren, Arya muốn nói, đó là ta. Cô đã giết Chiswyck chỉ bằng một tiếng thì thầm và cô sẽ giết hai kẻ nữa trước khi xong món nợ. Ta chính là bóng ma ở Harrenhal, cô nghĩ. Đêm đó, cô bớt đi một cái tên để cầu nguyện.

CATELYN

Nơi gặp gỡ là một bãi cỏ điểm xuyết những cây nấm màu xám nhạt và những gốc cây bị đốn trơ trụi.

"Chúng ta tới đầu tiên, thưa phu nhân," Hallis Mollen nói khi họ ghìm cương đứng lại giữa những gốc cây, cô độc giữa đám đạo quân. Cờ hiệu hình sói của Nhà Stark bay phấp phới trên đỉnh cây giáo ông cầm. Từ đây Catelyn không thấy biển, nhưng bà cảm nhận được nó ở rất gần. Mùi muối nặng trong cơn gió từ phía đông thổi đến.

Quân lính của Stannis Baratheon đã đốn cây để dựng tháp bao vây và máy bắn đá. Catelyn tự hỏi cánh rừng đã tồn tại được bao lâu, và liệu Ned có từng nghỉ chân ở đây khi ngài dẫn quân về phương nam, phá tan vòng vây cuối cùng quanh lâu đài Storm's End hay không. Ngày ấy Ned đã thắng lớn, và lại càng tuyệt vời hơn khi không phải đổ máu.

Xin các vị thần phù hộ cho con làm được như vậy, Catelyn cầu nguyện. Người của bà cho rằng thật điên rồ khi đến đây. "Đây không phải là cuộc chiến của chúng ta, thưa phu nhân," Ser Wendel Manderly nói. "Tôi biết nhà vua sẽ không muốn mẹ mình tự lao vào vòng nguy hiểm đâu."

"Chúng ta đều trong vòng nguy hiểm," bà nói hơi gay gắt. "Ngài nghĩ ta muốn ở đây sao, hiệp sĩ?" *Ta thuộc về Riverrun bên người cha đang hấp hối, và ở Winterfell cùng các con ta*. "Rob cử ta đến phương nam để thương thuyết thay nó, và ta sẽ thực hiện." Catelyn biết sẽ không dễ dàng để thuyết phục hai anh em giảng hòa, nhưng vì lợi ích của vương quốc, bà sẽ cố gắng.

Bên kia cánh đồng đẫm nước mưa và dãy đồi đá, bà thấy lâu đài vĩ đại Storm's End cao vút lên tận trời xanh, đằng sau lâu đài là biển cả đã bị che khuất. Bên dưới khối đá màu xám đồ sộ đó, đội quân đang xếp thành vòng tròn của Lãnh chúa Stannis Baratheon trông có vẻ nhỏ bé và tầm thường như những con chuột nhắt cầm cờ hiệu.

Các bài hát kể rằng Storm's End được xây dựng vào thời cổ đại bởi Durran, vị vua đầu tiên của vùng Storm, người đã chiếm được tình yêu của Elenei xinh đẹp, con gái của thần biển và nữ thần gió. Vào đêm tân hôn, Elenei đã trao thân mình cho tình yêu của một người trần và vì thế nàng phải chết như bao người trần khác, cha mẹ nàng rất buồn rầu và đã thể hiện cơn thịnh nộ của mình bằng cách đưa gió và nước đến đánh sập lâu đài của Durran. Các bạn bè, anh em cùng khách mời trong tiệc cưới của ngài đều bị đè bẹp dưới các bức tường hoặc bị thổi bay ra biển, nhưng Elenei đã che chắn cho Durran với đôi cánh tay mình, vì vậy ngài vẫn bình an vô sự, và khi rạng đông đến, ngài tuyên chiến với các vị thần và thề rằng sẽ xây dựng lại lâu đài.

Ngài xây năm lâu đài nữa, cái sau to lớn và vững chãi hơn cái trước, để rồi nhìn chúng bị đập tan thành từng mảnh khi những cơn gió mạnh gầm rú đến từ Vịnh Đắm Thuyền, dựng lên các cột nước lớn. Các vị lãnh chúa cầu xin ngài xây lâu đài trong đất liền; các tu sĩ bảo ngài hãy làm hòa với thần linh bằng cách trả Elenei về biển; thậm chí cả thần dân cũng van xin ngài hãy từ bỏ. Nhưng Durran không nghe lời bất kỳ ai. Tòa lâu đài thứ bảy được dựng lên, to lớn và đồ sộ hơn cả. Có người nói rằng những đứa con rừng rậm đã giúp ngài xây nó, yểm phép thuật vào các tảng đá; những người khác thì kể rằng có một cậu bé nói cho ngài biết phải làm những gì, và cậu bé đó sau này chính là Bran Thợ Xây. Dù câu chuyện có thế nào thì cũng đều chung một kết thúc. Tuy các vị thần giận dữ ném hết cơn bão này đến cơn bão khác vào nó, tòa lâu đài thứ bảy vẫn đứng nguyên sừng sững, và Durran cùng nàng Elenei xinh đẹp cùng nhau sống ở đó cho đến cuối đời.

Các vị thần vẫn chưa quên mối thù, và gió mạnh vẫn thổi lên từ biển. Nhưng dù hàng chục thế kỷ đã trôi qua, Storm's End vẫn luôn tồn tại vững chãi, không giống bất cứ một lâu đài nào.

Bức tường thành cao hơn ba mươi mét, không có lỗ châu mai hay cửa hậu, được xây thành hình tròn, cong và nhẵn mịn, các hòn đá vừa khít với nhau tới nỗi không có bất kỳ một vết nứt, một góc hở hay một lỗ hổng nào để gió có thể lùa vào. Phần hẹp nhất của bức tường dày hơn mười hai mét và ở phần đối diện biển thì dày hơn hai mươi tư mét gồm hai lớp đá và ở giữa là cát và đá sỏi. Bên trong bức tường thành kiên cố đó, khu bếp, chuồng ngựa và khoảnh sân được che chắn hoàn toàn khỏi sóng và gió. Lâu đài chỉ có một tòa tháp duy nhất hình ống đồ sộ, không có cửa sổ ở phần giáp biển, nó to lớn đến nỗi có thể chứa được cả kho lương thực, trại lính, sảnh ăn và nơi ở cho các lãnh chúa, tất cả được bao quanh bởi bức tường chắn có răng cưa khổng lồ khiến khi nhìn từ xa, nó giống như một nắm đấm gai trên một cánh tay đang giơ lên.

"Phu nhân," Hal Mollen gọi. Hai kỵ sỹ xuất hiện từ chiếc lều nhỏ gọn dưới tòa lâu đài và chậm rãi đi tới chỗ họ. "Đó là vua Stannis."

"Chắc chắn rồi." Catelyn nhìn họ đi đến. *Đó hẳn là Stannis, nhưng kia không phải là cờ hiệu của Nhà Baratheon*. Lá cờ có màu vàng sáng chứ không phải màu vàng đậm giống của Renly, và hình trang trí trên đó có màu đỏ, dù bà không nhìn rõ hình thù.

Renly sẽ là người tới sau cùng. Cậu ta đã nói vậy khi bà lên đường. Cậu ta sẽ không lên ngựa cho tới khi thấy anh trai mình đến. Người tới trước là người phải đợi, và Renly không muốn đợi. *Một kiểu trò chơi của các vị vua*, bà tự nhủ. Hừm, bà không phải là vua nên không cần phải chơi trò đó. Catelyn đã quen với việc đợi chờ rồi.

Khi Stannis đến gần, bà thấy ông ta đội vương miện bằng vàng đỏ với những chóp nhọn có hình ngọn lửa. Thắt lưng ông ta nạm ngọc hồng lựu và đá hoàng ngọc màu vàng, một viên hồng ngọc lớn nằm trên chuôi thanh kiếm ông mang bên mình. Phục trang của ông khá đơn giản: áo choàng da khoác ngoài áo chẽn bông chần, đôi giày mòn vẹt, quần ống túm dệt thô màu nâu. Hình trang trí nằm trên lá cờ hiệu màu vàng mặt trời của ông ta là một trái tim đỏ nằm giữa ngọn lửa da cam. Hình con hươu mang vương miện cũng nằm trên đó... nhỏ bé và lọt thỏm trong trái tim. Gây tò mò hơn cả là vị sứ giả đi cùng ông - một phụ nữ, phục trang toàn màu đỏ, khuôn mặt bị che khuất sau chiếc mũ rộng của chiếc áo choàng đỏ tía. *Một nữ tu đỏ*, Catelyn băn khoăn. Đó là một giáo phái rất quyền lực và đông đảo ở các Thành Phố Tự Trị và ở phương đông xa xôi, nhưng chỉ có một số ít ở Bảy Phụ Quốc.

"Phu nhân Stark," Stannis Baratheon cúi đầu chào với vẻ lịch thiệp lạnh lùng khi dừng ngựa, cái đầu hói hơn so với trong trí nhớ của Catelyn.

"Lãnh chúa Stannis," bà đáp lời.

Bên dưới bộ râu được tỉa tót gọn gàng, chiếc quai hàm to của ông siết lại, nhưng ông không gây chuyện với bà về những tước vị. Bà thấy biết ơn vì điều đó. "Ta không nghĩ sẽ gặp bà ở Storm's End."

"Tôi đã không nghĩ là sẽ đến đây."

Đôi mắt sâu thẳm của ông nhìn bà với vẻ không thoải mái. Ông ta sinh ra đã không phải là người giỏi các phép xã giao thông thường. "Ta rất tiếc về cái chết của chồng bà," ông nói, "dù Eddard Stark không phải là bạn ta."

"Thưa lãnh chúa, chồng tôi chưa bao giờ là kẻ thù của ngài. Khi Lãnh chúa Tyrell và Redwyne giam giữ ngài cho tới chết đói tại lâu đài đằng kia thì Eddard Stark chính là người phá vỡ vòng vây."

"Dưới lệnh của anh trai ta, không phải vì tình cảm nào dành cho ta hết," Stannis trả lời. "Lãnh chúa Eddard thực hiện nghĩa vụ của mình, ta không chối bỏ điều đó. Ta đã làm ít hơn sao? Đáng lẽ *ta* phải là quân sư của Robert mới đúng."

“Đó là do ý muốn của anh trai ngài. Ned chưa bao giờ muốn.”

“Nhưng ông ta vẫn chấp thuận. Thứ đáng ra phải là của ta. Dù vậy, ta xin hứa với bà, bà sẽ đòi được công lý cho cái chết của ông ấy.”

Những vị vua tương lai, họ thích hứa hẹn lấy đầu nhau làm sao. “Em trai ngài cũng đã hứa điều tương tự với tôi. Nhưng sự thực là tôi muốn sớm đòi lại các con gái mình, và để công lý cho các vị thần thực hiện. Cersei vẫn đang giữ Sansa của tôi và vẫn chưa có tin tức gì về Arya từ ngày Robert chết.”

“Nếu các con bà được tìm thấy ở đó khi ta chiếm thành phố, chúng sẽ được trả về cho bà.” *Dù sống hay chết*, giọng điệu ông ta ám chỉ điều đó.

“Và khi đó là khi nào đây, Lãnh chúa Stannis? Vương Đô gần với Dragonstone của ngài, nhưng tôi lại thấy ngài ở đây.”

“Phu nhân Stark, bà rất chân thật. Tốt thôi, ta sẽ trả lời thật với bà. Để chiếm được thành phố ta cần sức mạnh của các lãnh chúa phương nam ở bên kia cánh đồng này. Em trai ta nắm họ trong tay. Ta phải lấy được họ từ tay nó.”

“Con người có thể liên minh với nơi nào mà họ muốn, thưa ngài. Các lãnh chúa đó đã thề trung thành với Robert và Nhà Baratheon. Nếu ngài và em trai đặt mối bất hòa sang một bên...”

“Ta sẽ không bất hòa với Renly nếu nó tận tâm với ta. Ta là anh trai và là vua của nó. Ta chỉ muốn những gì hợp pháp thuộc về ta. Renly nợ ta sự trung thành và phục tùng. Ta muốn có điều đó. Từ nó, và từ các lãnh chúa khác.” Stannis quan sát nét mặt bà. “Và điều gì đã mang bà tới nơi này vậy, phu nhân? Không lẽ Nhà Stark phải dựa dẫm vào em trai ta, phải vậy không?”

Người đàn ông này sẽ không bao giờ khuất phục, bà nghĩ, nhưng bà vẫn sẽ thử. Có quá nhiều điều đang trông đợi vào việc này. “Con trai tôi là Vua Phương Bắc, được sự ủng hộ của thần linh cùng dân chúng. Nó sẽ không quỳ gối với ai hết, nhưng luôn giang tay chào đón tình bằng hữu đối với tất cả.”

“Vua không có bạn,” Stannis nói thẳng thừng, “chỉ có dân chúng và kẻ thù.”

“Và anh em nữa,” một giọng nói vui vẻ vọng từ phía sau bà. Catelyn liếc nhìn qua vai vừa lúc con ngựa nhỏ của Renly phi qua những gốc cây bị đốn. Cậu em Nhà Baratheon trông thật bảnh bao trong chiếc áo chẽn nhung màu xanh lá cùng áo choàng lụa sa tanh được trang trí bằng lông thú. Quanh thái dương cậu ta là chiếc vương miện hình các bông hồng vàng, con hươu bằng ngọc bích nhô lên trước trán, mái tóc dài màu đen xõa xuống. Những miếng kim cương đen hình răng cưa được nạm vào đai đeo gươm của cậu ta, và một chuỗi vòng làm bằng vàng và ngọc lục bảo được đeo trên cổ.

Renly cũng chọn một người phụ nữ mang cờ hiệu, dù Brienne giấu khuôn mặt và hình dáng đằng sau bộ giáp nên không để lộ giới tính của mình. Khi cơn gió biển làm lá cờ bay nhẹ, con hươu đội vương miện màu đen như nhảy nhót trên nền vàng, trên đỉnh cây thương dài hơn ba mét.

“Lãnh chúa Renly.” Lời chào của người anh trai cụt lủn.

“Là *vua* Renly chứ. Thật sự là anh sao, Stannis?”

Stannis cau mày. “Không ta thì là ai nữa?”

Renly bình thản nhún vai. “Ta không chắc lắm khi nhìn thấy lá cờ hiệu. Anh mang cờ của ai

vậy?"

"Của ta."

Nữ tu mặc đồ đỏ lên tiếng. "Nhà vua đã lấy trái tim rực lửa của Thần Ánh Sáng làm ấn phong."

Renly có vẻ thích thú với điều đó. "Thật tốt quá. Nếu chúng ta dùng cờ hiệu giống nhau thì sẽ xảy ra nhầm lẫn trong trận đánh mất."

Catelyn nói, "Hãy hy vọng rằng sẽ không có trận đánh nào hết. Ba chúng ta có chung một kẻ thù, kẻ sẽ tiêu diệt hết chúng ta."

Stannis lạnh lùng nhìn bà. "Ngai Sắt về lý thuộc về ta. Kẻ nào chối bỏ điều đó đều là kẻ thù của ta."

"Cả vương quốc chối bỏ điều đó, thưa anh trai," Renly nói. "Người già phản đối điều đó bằng tiếng nấc hấp hối, và bọn trẻ trong bụng mẹ phản đối trong dạ con của người mẹ. Họ chối bỏ ở Dorne và chối bỏ ở Tường Thành. Không ai muốn anh làm vua của họ. Rất tiếc."

Stannis siết chặt quai hàm, khuôn mặt căng lên. "Ta đã thề sẽ không bao giờ làm hòa với ngươi khi ngươi còn mang vương miện của kẻ phản bội. Ta sẽ giữ lời thề đó."

"Điều này thật điên rồ," Catelyn gay gắt nói. "Lãnh chúa Tywin ngồi đợi tại Harrenhal với hai mươi nghìn tay kiếm. Số quân đội còn lại của Sát Vương đã tập hợp lại tại pháo đài Golden Tooth, số quân khác của Lannister thì tập trung bên dưới Casterly Rock, và Cersei cùng con trai trấn giữ Vương Đô và cái Ngai Sắt quý giá của các ngài. Các ngài tự xưng là vua nhưng khi vương quốc đổ máu thì không ai nâng kiếm bảo vệ ngoài con trai ta."

Renly nhún vai. "Con trai bà mới thắng có ít trận đánh. Ta sẽ thắng cả cuộc chiến tranh này. Bọn Lannister có thể ngồi đợi ta đến."

"Nếu ngươi có đề xuất gì thì nói đi," Stannis cộc cằn nói, "không thì ta đi đây."

"Tốt thôi," Renly trả lời. "Ta đề nghị rằng anh hãy xuống ngựa, quỳ gối và thề sẽ liên minh với ta."

Stannis cố nuốt cơn cuồng giận. "Ngươi sẽ không bao giờ có điều đó."

"Anh đã phục vụ Robert, tại sao không phục vụ ta?"

"Robert là anh trai ta. Ngươi là phận làm em."

"Trẻ hơn, gan dạ hơn và đáng mến hơn nữa chứ..."

"... và là một kẻ cắp, là kẻ cướp đoạt."

Renly nhún vai. "Người Targaryen gọi Robert là Kẻ Tiếm Quyền. Có vẻ anh ấy chịu được nỗi hổ thẹn đó. Ta cũng chịu được."

Thế này không được rồi. "Nghe các ngài kìa! Nếu các ngài là con trai tôi, tôi sẽ đập đầu các ngài vào nhau rồi khóa lại trong phòng tới khi các ngài nhớ ra mình là anh em."

Stannis cau mày nhìn bà. "Bà mạnh bạo quá rồi đấy, phu nhân Stark. Ta là vị vua chính đáng, và con trai bà cũng là kẻ phản bội không khác gì đứa em của ta đâu. Ngày của nó cũng sẽ đến."

Lời đe dọa thẳng thừng khiến bà giận dữ. "Ngài rất tùy tiện gọi người khác là kẻ phản bội và kẻ cướp đoạt, thưa ngài, nhưng ngài thì khác chăng? Ngài nói mình là vị vua chính đáng, nhưng tôi thấy Robert có hai con trai. Theo pháp luật của Bảy Phụ Quốc, Hoàng tử Joffrey là người thừa tự hợp pháp, sau đó là Tommen... và tất cả chúng ta kẻ phản bội, dù lý lẽ của chúng ta là gì chăng nữa."

Renly cười. "Anh phải thứ lỗi cho phu nhân Catelyn đây, Stannis. Bà ấy đi từ Riverrun đến đây, một quãng đường dài trên lưng ngựa. Ta e là bà ấy chưa nhìn thấy cái bức thư nhỏ bé của anh."

"Joffrey không phải giọt máu của anh trai ta," Stannis nói thẳng. "Tommen cũng vậy. Chúng là lũ con hoang. Cả đứa con gái cũng thế. Cả ba đứa được sinh ra từ sự loạn luân."

Cersei điên rồ đến thế sao? Catelyn không nói nên lời.

"Câu chuyện đó thật ngọt ngào, phải không thưa bà?" Renly hỏi. "Ta đang đóng trại tại Đồi Horn thì Lãnh chúa Tarly nhận được bức thư này, và phải nói là nó khiến ta không thở nổi." Cậu ta mỉm cười nhìn anh trai. "Ta không nghĩ là anh thông minh đến thế, Stannis ạ. Nếu điều đó là thật thì anh hẳn là người thừa kế của Robert rồi."

"Nếu điều đó là sự thật? Ngươi gọi ta là kẻ nói dối ư?"

"Anh có bằng chứng gì cho việc đó không?"

Stannis nghiến răng.

Robert đã không biết, Cately nghĩ, *nếu không Cersei đã mất đầu ngay rồi*. "Lãnh chúa Stannis," bà hỏi, "nếu ngài biết hoàng hậu phạm phải tội tày đình như vậy, sao ngài lại giữ im lặng?"

"Ta không im lặng," Stannis nói. "Ta đã nói mối nghi ngờ này với Jon Arryn."

"Không phải với anh trai ngài sao?"

"Tình cảm của anh trai ta dành cho ta chưa bao giờ vượt quá ngưỡng quân thần," Stannis nói. "Nếu từ ta thì những cáo buộc đó sẽ là cáu giận và tư lợi, là công cụ để đặt ta lên hàng thừa tự. Ta đã tin rằng Robert sẽ lắng nghe nếu lời buộc tội đến từ Lãnh chúa Arryn, người mà anh ấy yêu quý."

"À," Renly nói. "Vậy ra chúng ta có lời làm chứng của một người đã chết."

"Ngươi nghĩ rằng ông ta chết vì tai nạn sao, tên đần độn kia? Cersei đầu độc ông ta vì lo sợ sẽ bị ông ta lật tẩy. Lãnh chúa Jon lúc đó đang thu thập chứng cứ..."

"...và khỏi phải nói chúng đã chết cùng ông ta luôn. Thật thuận tiện làm sao."

Catelyn nhớ lại, và ghép các mảnh ghép vào với nhau. "Em gái tôi Lysa từng buộc tội hoàng hậu giết chồng mình trong bức thư gửi cho tôi khi tôi ở Winterfell," bà thừa nhận. "Sau đó, ở Eyrie, nó cũng buộc tội danh ám sát cho em trai hoàng hậu là Tyrion."

Stannis khịt mũi. "Nếu bà bước vào một tổ rắn, có quan trọng rằng con nào cắn bà trước không?"

"Tất cả lũ rắn cùng trò loạn luân thật khôi hài, nhưng chẳng làm thay đổi điều gì cả. Anh có thể có lý lẽ chính đáng hơn, Stannis, nhưng ta có quân đội lớn hơn. Renly lần tay vào bên trong áo choàng. Stannis nhìn thấy và ngay lập tức đặt tay lên chuôi kiếm, nhưng trước khi ông kịp

rút lưỡi thép ra thì em trai ông lấy từ trong ra... một quả đào. "Anh muốn một quả chứ, anh trai?" Renly hỏi và mỉm cười. "Từ Highgarden đấy. Anh chưa được nếm thứ gì ngọt ngào đến thế đâu, ta thề đấy." Renly cắn một miếng. Nước quả chảy xuống bên mép cậu ta.

"Ta không đến đây để ăn hoa quả." Stannis tức giận.

"*Các vị lãnh chúa!*" Catelyn nói. "Chúng ta nên đưa ra các điều khoản liên minh chứ không phải trêu tức nhau ở đây."

"Một người đàn ông không nên từ chối nếm một trái đào," Renly nói khi anh ném cái hột đi. "Anh có thể sẽ không bao giờ có được cơ hội lần nữa. Cuộc sống ngắn ngủi lắm, Stannis. Hãy nhớ những gì Nhà Stark nói. Mùa đông đang đến." Cậu ta lau miệng bằng mu bàn tay mình.

"Ta cũng không đến đây để nghe lời đe dọa."

"Chẳng ai đe dọa anh cả," Renly nói lại. "Khi ta đưa ra lời đe dọa, anh sẽ biết thôi. Sự thực là ta chưa bao giờ thích anh, Stannis, nhưng anh là máu mủ của ta, và ta không muốn phải giết anh. Vậy nên nếu muốn Storm's End, anh có thể có nó... như một món quà từ em trai. Giống như Robert đã cho ta, giờ ta cho anh."

"Nó không phải là của ngươi để cho. Nó là của ta theo luật pháp."

Thở dài, Renly ngồi quay người trên lưng ngựa. "Ta phải làm gì với người anh này đây, Brienne? Anh ấy từ chối quả đào của ta, từ chối lâu đài của ta, anh ấy chối bỏ cả đám cưới của ta nữa..."

"Chúng ta đều biết đám cưới của ngươi là trò lố bịch của một tên hề. Cách đây một năm, ngươi còn đang âm mưu biến con bé đó thành một con điếm của Robert kia mà."

"Một năm trước ta định biến cô ấy thành hoàng hậu của Robert," Renly nói, "nhưng có quan trọng gì chứ? Con lợn rừng đã giết Robert và ta được Margaery. Anh sẽ vui thay cho ta khi biết cô ấy đến với ta khi vẫn còn là trinh nữ."

"Và trên giường của ngươi thì cô ta cũng muốn được chết khi còn là trinh nữ."

"Ồ, ta đang mong một đứa con trai trong năm nay đây. Mà anh có bao nhiêu con trai rồi, Stannis? À, đúng rồi - chưa có." Renly mỉm cười một cách vô tư. "Còn về con gái anh thì ta hiểu. Nếu vợ ta mà trông giống vợ anh thì ta cũng sẽ cử một thằng hề đến phục vụ cô ta."

"*Đủ rồi!*" Stannis gầm lên. "Ta sẽ không nghe những lời nhạo báng thế này, ngươi nghe chưa? *Ta sẽ không chấp nhận!*" Ông rút thanh kiếm ra khỏi bao. Ánh thép lóe lên sáng lạ lùng dưới ánh nắng mặt trời mờ nhạt, lúc đỏ, lúc vàng, lúc lại sáng trắng. Không khí xung quanh dường như lấp lánh, như thể do hơi nóng tạo ra vậy.

Ngựa của Catelyn hí lên và lùi lại một bước, nhưng Brienne đã di chuyển vào giữa hai anh em, thanh kiếm trên tay cô. "Giương kiếm lên đi!" cô hét lên với Stannis.

Cersei Lannister chắc là đang ngồi cười đến nghẹt thở, Catelyn lo lắng nghĩ.

Stannis chỉ thanh kiếm sáng chói vào em trai. "Ta không phải không muốn nhân từ," kẻ vốn nổi tiếng không có lòng từ bi thốt lên. "Ta cũng không muốn làm vấy bẩn Sứ Giả Ánh Sáng bằng máu của một người anh em. Vì người mẹ đã sinh ra chúng ta, ta sẽ cho ngươi một đêm nay để nghĩ lại sai lầm của ngươi, Renly. Hãy bỏ đống cờ hiệu của ngươi và đến với ta trước bình minh, ta sẽ ban Storm's End cho ngươi cùng chiếc ghế cũ của ngươi trong hội đồng, thậm chí ta sẽ cho con trai ngươi làm người thừa tự cho tới khi ta có con trai. Nếu không, ta sẽ hủy diệt ngươi."

Renly nhếch môi cười. “Stannis, thanh kiếm đẹp đấy, nhưng ta nghĩ ánh sáng phản chiếu từ nó làm hỏng mắt anh rồi. Nhìn qua bên kia cánh đồng đi anh trai. Anh có thấy các cờ hiệu đó không?”

“Ngươi nghĩ vài bó vải sẽ biến ngươi thành vua sao?”

“Các tay kiếm của Tyrell sẽ đưa ta lên làm vua. Rowan, Tarly và Caron sẽ đưa ta lên làm vua, cùng rìu, chùy và búa chiến. Mũi tên của Tarth và giáo mác của Penrose, Fossoway, Cuy, Mullendore, Estermont, Selmy, Hightower, Oakheart, Crane, Caswell, Blackbar, Morrigen, Beesbury, Shermer, Dunn, Footly... thậm chí là Nhà Florent, các anh em và các chú bên nhà vợ anh, họ cũng muốn ta lên làm vua. Tất cả các hiệp sỹ phương nam về phe ta, và đó mới chỉ là phần nhỏ nhất trong sức mạnh của ta. Bộ binh của ta đang đến, một trăm ngàn tay kiếm cùng giáo mác và thương sắt. Và anh sẽ tiêu diệt ta ư? Xin hỏi, với cái gì chứ? Cái đám hỗn tạp nhỏ mọn ta thấy đang túm tụm dưới bức tường lâu đài đằng kia ư? Nhiều lắm số đó chỉ năm nghìn người, nào là lãnh chúa cá thu, hiệp sỹ hành tỏi và lính đánh thuê. Phân nửa bọn họ sẽ chạy đến với ta trước khi trận đánh bắt đầu. Anh có chưa đến bốn trăm con ngựa, quân do thám của ta đã điều tra - các hiệp sỹ tự do trong bộ đồ da thuộc sẽ chẳng chống chọi được lâu trước những mũi thương bọc thép. Ta không quan tâm anh nghĩ mình là chiến binh dày dặn thế nào, Stannis, nhưng đám người của anh sẽ không sống nổi sau đợt tấn công đầu tiên từ đội quân tiên phong của ta đâu.”

“Chúng ta hãy chờ xem, người anh em.” Dường như thế gian bớt đi chút ánh sáng khi Stannis tra thanh kiếm vào bao. “Đợi đến hừng đông và chúng ta sẽ xem.”

“Ta hy vọng vị thần mới của anh là một người nhân từ, anh trai.”

Stannis khịt mũi và khinh khỉnh phi ngựa đi. Vị nữ tu đỏ nấn ná lại phía sau. “Hãy nhìn lại tội lỗi của ngươi đi, Lãnh chúa Renly,” cô ta nói rồi quay ngựa đi mất.

***

Catelyn và Lãnh chúa Renly cùng nhau trở về khu trại nơi hàng nghìn quân của cậu ta và một số ít người của bà đang đợi họ trở về. “Thật thú vị, nếu không muốn nói là vô cùng thuận lợi,” cậu ta nhận xét. “Không biết ta có thể kiếm được một thanh gươm như vậy ở đâu nhỉ? Chà, không nghi ngờ gì Loras sẽ trao ta thứ đó làm món quà sau trận đánh. Ta lấy làm buồn lòng khi sự việc đến mức này.”

“Ngài buồn lòng nghe mới vui vẻ làm sao,” Catelyn nói, không giấu nổi sự lo lắng.

“Vậy ư?” Renly nhún vai. “Cứ cho là thế đi. Ta phải thừa nhận Stannis chưa bao giờ là người anh em được yêu mến nhất. Bà có nghĩ câu chuyện ông ta kể là sự thật không? Nếu Joffrey là con của Sát Vương...”

“... thì anh trai ngài là người thừa tự chính thức.”

“Nếu anh ta còn sống,” Renly thừa nhận. “Tuy nhiên đó là luật của kẻ ngốc, bà có đồng ý không? Tại sao phải là người con trưởng mà không phải là người thích hợp nhất? Chiếc vương miện đó là để dành cho ta, nó chưa bao giờ phù hợp với Robert và sẽ không bao giờ phù hợp với Stannis. Ta có tố chất để trở thành một vị vua vĩ đại, mạnh mẽ nhưng rộng lượng, thông minh, công bằng, tận tâm, trung thành với chiến hữu và quyết liệt với kẻ thù, nhưng lại có lòng khoan dung, kiên nhẫn...”

“... khiêm tốn ư?” Cately nói đế vào.

Renly cười. “Bà phải cho phép nhà vua có một thói xấu nào đó chứ, phu nhân.”

Cately cảm thấy hết sức mệt mỏi. Vậy là công sức bỏ ra chẳng mang lại kết quả gì. Anh em Baratheon sẽ nhấn chìm nhau trong biển máu trong khi con trai bà một mình đối mặt với Nhà Lannister, và bà chẳng thể làm gì hay nói gì để ngăn cản được việc đó. *Giờ đã quá muộn để ta quay về Riverrun khép mắt cho cha ta*, bà nghĩ. *Đó là điều tối thiểu ta có thể làm. Ta không phải là một sứ giả giỏi, nhưng ta là người biết khóc thương, cầu xin thần linh phù hộ*.

***

Khu trại của họ nằm trên đỉnh dãy đồi đá chạy dài từ bắc đến nam. Khu trại này trông quy củ hơn nhiều so với khu trại nằm ngổn ngang bên sông Mander, dù chỉ rộng bằng một phần tư so với khu trại đó. Khi biết cuộc tấn công của anh trai mình vào lâu đài Storm's End, Renly đã chia lực lượng của mình ra giống như Robert đã làm tại Song Thành. Anh để lại số quân bộ binh đông đảo tại Bitterbridge cùng hoàng hậu trẻ của mình và xe kéo, xe thồ, súc vật kéo xe, những cỗ máy phá tường thành đồ sộ, trong khi Renly thân chinh dẫn các hiệp sĩ và kỵ sĩ tự do nhanh chóng di chuyển về phía đông.

Cậu ta thật giống người anh Robert của mình, kể cả trong chuyện đó... chỉ có điều Robert luôn có Eddard Stark để trung hòa tính hung hăng. Ned chắc chắn sẽ thuyết phục Robert điều động toàn bộ lực lượng nhằm cô lập Stannis và bao vây quân vây hãm. Renly đã chối bỏ lựa chọn đó để vội vàng tới kìm chặt anh trai mình. Cậu ta đã tự tạo ra khoảng cách với các mối tiếp tế, để lại đồ ăn thức uống cho lũ súc vật phía sau trong các xe thồ cùng la và bò kéo xe. Cậu ta sẽ phải tiến hành cuộc chiến sớm, hoặc là chết đói.

Catelyn sai Hal Mollen tới chăm sóc lũ ngựa trong lúc bà cùng Renly quay trở lại căn lều của hoàng gia nằm giữa khu đóng trại. Bên trong các bức tường bằng lụa màu xanh lá, các đội trưởng và chỉ huy đội tiên phong đang đợi nghe tin từ cuộc đàm phán. "Anh trai ta quyết không thay đổi," nhà vua trẻ nói với họ trong lúc Brienne cởi áo choàng cho Renly và nhấc chiếc vương miện bằng vàng và ngọc lục bảo khỏi đầu cậu ta. "Lâu đài và phép lịch sự không làm anh ta hài lòng. Anh ta đòi máu. Hừm, ta cũng đang định cho anh ta toại nguyện đây."

"Bệ hạ, tôi thấy không cần phải có cuộc chiến nào hết," Lãnh chúa Marthis Rowan nêu ý kiến. "Lâu đài được canh phòng cẩn mật và đủ lương thực dự trữ, Ser Cortnay Penrose là một chỉ huy dày dặn kinh nghiệm, và máy bắn đá không thể phá vỡ tường lâu đài Storm's End. Hãy để Lãnh chúa Stannis có nơi đó. Ông ta sẽ không thấy thích thú với nó và trong khi ông ta ngồi đó đói rét và chẳng được lợi lộc gì, chúng ta sẽ chiếm Vương Đô."

"Và có người sẽ nói ta sợ đối mặt với Stannis thì sao?"

"Chỉ kẻ ngốc mới nói vậy," Lãnh chúa Mathis tranh luận.

Renly nhìn những người khác. "Còn những người khác thì sao?"

"Tôi sẽ nói rằng Stannis là mối nguy cho ngài," Lãnh chúa Randyll Tarly tuyên bố. "Để hắn sống và hắn sẽ chỉ lớn mạnh thêm, trong khi sức mạnh của ngài thì bị suy giảm bởi cuộc chiến. Không thể đánh bại được bọn Lannister chỉ trong ngày một ngày hai. Tới khi ngài xong việc với bọn chúng, Lãnh chúa Stannis có thể sẽ mạnh bằng ngài... hoặc hơn."

Những người khác đồng tình. Nhà vua rất hài lòng. "Vậy thì chúng ta sẽ chiến đấu."

Ta đã làm Robb thất vọng giống như từng làm Ned thất vọng, Catelyn nghĩ. "Thưa lãnh chúa," bà nói. "Nếu ngài có ý định tham gia vào cuộc chiến, mục đích của tôi ở đây đã xong. Tôi xin phép được trở về Riverrun."

"Ta không cho phép." Renly ngồi xuống một chiếc ghế trong căn lều.

Catelyn cứng người. “Tôi đã hy vọng sẽ giúp các ngài giảng hòa, thưa lãnh chúa. Tôi sẽ không giúp ngài tham chiến.”

Renly nhún vai. “Ta dám nói rằng chúng ta sẽ chiến thắng mà không cần đến hai mươi lăm người của bà, thưa phu nhân. Ta không có ý định để bà tham gia vào cuộc chiến, chỉ cần quan sát thôi.”

“Tôi từng có mặt tại rừng Whispering, thưa lãnh chúa. Tôi đã thấy đủ cảnh giết chóc rồi. Tôi đến đây với tư cách là sứ giả...”

“Và bà sẽ rời khỏi đây với tư cách đó,” Renly nói, “nhưng sẽ thông thái hơn lúc bà đến. Bà sẽ tận mắt nhìn thấy điều gì đã đánh tan quân phản loạn, để con trai bà nghe được điều đó từ chính bà. Chúng ta sẽ giữ cho bà được an toàn, không cần phải lo sợ.” Cậu ta quay đi để ra lệnh cho quân lính. “Lãnh chúa Mathis, ngài sẽ dẫn quân chủ lực trong cuộc chiến. Bryce, ngài chịu trách nhiệm phía cánh trái. Bên phải là của ta. Lãnh chúa Estermont, ngài sẽ điều khiển quân dự bị.”

“Tôi sẽ không làm ngài thất vọng, thưa bệ hạ,” Lãnh chúa Estermont trả lời.

Lãnh chúa Mathis Rowan lên tiếng. “Ai sẽ chỉ huy đội quân tiên phong?”

“Bệ hạ,” Ser Jon Fossoway nói, “tôi xin nhận vinh dự này.”

“Cứ cầu xin đi,” Ser Guyard Xanh Lá nói, “về lý thì phải là một trong bảy người của đội quân Cầu Vồng tấn công đầu tiên.”

“Cần hơn nhiều một cái áo choàng đẹp để tấn công một bức tường phòng thủ,” Randyll Tarly tuyên bố. “Ta đã chỉ huy đội quân tiên phong của Mace Tyrell khi anh còn đang bú mẹ đấy, Guyard.”

Tiếng kêu la phản đối vang lên trong căn lều khi những người khác tranh phần về mình. *Các hiệp sĩ của mùa hè*, Catelyn nghĩ. Renly giơ một tay lên. “Đủ rồi, các vị lãnh chúa. Nếu ta có một tá đội tiên phong thì tất cả các ngài sẽ được dẫn hết, nhưng vinh quang lớn nhất này chỉ có thể thuộc về vị hiệp sỹ vĩ đại nhất. Ser Loras sẽ ra cú đánh đầu tiên.”

“Rất vui lòng, thưa bệ hạ.” Hiệp Sỹ Hoa quỳ trước nhà vua. “Xin chúc phúc cho tôi, và xin ban cho tôi một hiệp sỹ mang cờ hiệu đi bên cạnh. Xin hãy để hươu và bông hồng cùng nhau bước vào trận đánh.”

Renly liếc nhìn xung quanh. “Brienne.”

“Bệ hạ?” Dù đã cởi mũ đội đầu, cô vẫn còn trong bộ giáp sắt màu xanh. Căn lều chật chội nóng nực, và mồ hôi làm mái tóc vàng ướt dính vào khuôn mặt to bè, thô kệch của cô. “Nơi của tôi là ở bên cạnh ngài. Tôi đã thề làm tấm khiên cho ngài...”

“Một trong số bảy người,” nhà vua nhắc nhở cô. “Đừng lo sợ điều gì, bốn người trong đội của cô sẽ sát cánh cùng ta trong cuộc chiến.”

Brienne quỳ gối. “Nếu tôi phải rời xa bệ hạ, xin ban cho tôi ân huệ được mặc áo giáp cho ngài.”

Catelyn nghe thấy tiếng cười khúc khích phía sau lưng cô gái. *Cô ta yêu Renly, thật tội nghiệp*, bà buồn rầu nghĩ. *Cô gái làm cận vệ chỉ để được chạm vào cậu ta, và không bao giờ quan tâm họ nghĩ cô là kẻ ngốc thế nào*.

“Ta cho phép,” Renly nói. “Giờ thì tất cả hãy rời đi. Vua cũng cần được nghỉ ngơi để chuẩn bị

cho cuộc chiến."

"Thưa lãnh chúa," Catelyn nói, "có một thánh đường nhỏ ở ngôi làng cuối cùng mà chúng tôi đi qua. Nếu ngài không cho phép tôi trở về Riverrun, xin cho tôi được đến đó cầu nguyện."

"Nếu bà muốn. Ser Robar, hãy hộ tống phu nhân Stark an toàn đến thánh đường đó... nhưng phải chắc chắn rằng bà ấy sẽ trở về với chúng ta lúc bình minh."

"Sẽ tốt hơn cho ngài nếu ngài cầu nguyện đấy," Catelyn nói thêm.

"Cầu xin chiến thắng ư?"

"Cầu xin sự khôn khoan."

Renly cười. "Loras, ở lại đó và giúp ta cầu nguyện. Đã quá lâu rồi và ta đã quên mất cách cầu nguyện thế nào rồi. Còn tất cả các ngươi, ta muốn mọi người ở đây phải sẵn sàng đóng giáp, trang bị vũ khí, và ngồi trên lưng ngựa khi tia sáng đầu tiên xuất hiện. Chúng ta sẽ cho Stannis một bình minh mà anh ta khó lòng quên được."

Khi Catelyn rời căn lều khi hoàng hôn đang buông xuống. Ser Robar Royce đi bên cạnh bà. Bà cũng biết cậu ta sơ sơ - một trong các con trai của Bronze Yohn, vừa nhã nhặn vừa mạnh bạo, một chiến binh có tiếng. Renly tặng cậu ta chiếc áo choàng cầu vồng và một bộ giáp màu đỏ như máu, rồi phong cậu ta làm một trong bảy vệ binh của mình. "Cậu từ Thung Lũng xuống đây thật xa xôi, thưa hiệp sĩ," bà nói với cậu ta.

"Và bà từ Winterfell đến đây cũng thật xa xôi, thưa phu nhân."

"Ta biết điều gì đưa ta đến đây, nhưng vì sao cậu lại tới đây? Đây không phải là cuộc chiến của cậu, cũng như không phải của ta."

"Tôi đã biến nó thành cuộc chiến của tôi khi tôi nhận Renly làm vua."

"Nhà Royce là chư hầu của Nhà Arryn."

"Lãnh chúa cha tôi nợ phu nhân Lysa sự trung thành, và người thừa tự của ông ấy cũng vậy. Còn người con trai thứ hai phải đi tìm vinh quang ở nơi nào có thể." Ser Robar nhún vai. "Tôi đã chán ngấy các cuộc đấu thương rồi."

Cậu ta không thể nhiều hơn hai mươi mốt tuổi, Cately nghĩ, cùng tuổi với nhà vua của cậu... nhưng nhà vua *của bà*, Robb của bà, ở tuổi mười lăm, nó khôn ngoan hơn nhiều so với cậu thanh niên này. Không thì bà cũng cầu nguyện như vậy.

Trong góc nhỏ căn lều của Catelyn, Shadd đang thái cà rốt cho vào nồi, Hal Mollen đang chơi xúc xắc cùng ba người ở Winterfell, và Lucas thì đang ngồi mài dao găm. "Phu nhân Stark," Lucas nói khi nhìn thấy bà, "Mollen nói rằng rạng sáng mai sẽ có đánh nhau."

"Hal nói đúng đấy," bà trả lời. *Và có vẻ như hay đưa chuyện nữa*.

"Chúng ta đánh hay đi đây?"

"Chúng ta cầu nguyện, Lucas," bà trả lời. "Chúng ta sẽ cầu nguyện."

SANSA

"Càng để ngài ấy đợi lâu sẽ càng bất lợi cho cô đấy," Sandor Clegane cảnh báo.

Sansa cố khẩn trương nhưng các ngón tay cô cứ lóng ngóng với những chiếc cúc và các nút thắt. Chó Săn vẫn thường nói năng cộc cằn như vậy nhưng có cái gì đó trong ánh nhìn của ông ta khiến cô sợ hãi. Phải chăng Joffrey đã biết về các cuộc gặp gỡ của cô với Ser Dontos? *Làm ơn không*, cô nghĩ khi chải tóc. Ser Dontos là hy vọng duy nhất. *Trông mình phải thật xinh đẹp, Joff muốn mình xinh đẹp, anh ta vẫn luôn thích mình trong bộ váy này, màu này*. Cô vuốt phẳng chiếc váy. Vải căng ở phần ngực căng tròn.

Khi rời khỏi phòng, Sansa đi bên trái Chó Săn, bên mặt không bị cháy của ông ta. "Ngài nói đi, tôi đã làm gì?"

"Không phải cô. Là ông vua anh của cô."

"Robb là kẻ phản bội." Sansa đã thuộc lòng từng chữ. "Tôi không liên can đến bất cứ việc gì anh ấy làm." *Xin các vị thần, đừng để đó là Sát Vương*. Nếu Robb hại đến Jaime Lannister thì cô sẽ mất mạng. Cô nghĩ tới Ser Ilyn và đôi mắt trắng dã đáng sợ nhìn chăm chăm một cách đáng thương trên khuôn mặt hốc hác đầy sẹo rỗ.

Chó Săn khịt mũi. "Họ dạy dỗ cô tốt đấy, con chim nhỏ bé." Ông ta đưa cô tới sân dưới, nơi một đám đông đang vây xung quanh các tấm bia bắn cung. Mọi người tránh sang bên để cho họ đi qua. Cô nghe thấy tiếng Lãnh chúa Gyles đang ho. Mấy gã coi ngựa lảng vảng ở đó xấc xược nhìn cô, nhưng Ser Hora Redwyne thì tránh ánh mắt khi cô đi qua và em trai ông ta là Hobber giả như không nhìn thấy cô. Một con mèo màu vàng đang nằm hấp hối trên mặt đất, kêu meo meo một cách đáng thương, một mũi tên bắn xuyên qua xương sườn nó. Sansa bước tránh qua và cảm thấy thật độc ác.

Ser Dontos tiến đến trên lưng con ngựa gầy như que củi của ông ta; vì ông ta đã say rượu và không trèo lên được con ngựa chiến tại giải đấu, nên nhà vua ra lệnh từ đó ông luôn phải ở trên lưng ngựa. "Dũng cảm lên," ông ta nói thầm và siết nhẹ cánh tay cô.

Joffrey đứng giữa đám đông, đang giương một cái nỏ có hoa văn. Ser Boros và Ser Meryn cũng ở đó với anh ta. Nhìn thấy họ đã đủ khiến ruột cô như quặn lại.

"Bệ hạ." Cô quỳ gối.

"Quỳ giờ cũng không cứu được nàng đâu," nhà vua nói. "Đứng lên. Nàng đến đây để trả lời cho âm mưu làm phản của anh trai nàng."

"Bệ hạ, em không có vai trò gì trong bất cứ hành động phản nghịch nào của anh trai. Ngài biết điều đó mà, em cầu xin ngài, làm ơn..."

"Kéo cô ta dậy!"

Chó Săn mạnh tay kéo cô lên.

"Ser Lancel," Joff nói, "kể cho cô ta nghe về sự sỉ nhục đó."

Sansa vẫn luôn nghĩ Lancel Lannister dễ nhìn và nói năng lịch sự, nhưng không hề có sự thương hại hay nhân từ nào trong ánh mắt hắn ta nhìn cô. "Anh trai cô đã dùng ma thuật nào đó, mang một đội quân sói tấn công Ser Stafford Lannister khi đó đang cách Lannisport chưa đầy ba ngày đường. Hàng nghìn người bị giết khi đang ngủ mà không có lấy một cơ hội để cầm

kiếm. Sau đó, người phương bắc đã ăn thịt những người bị giết."

Nỗi kinh hoàng như đôi tay lạnh giá bóp quanh cổ Sansa.

"Nàng không có gì để nói sao?" Joffrey hỏi.

"Bệ hạ, cô bé tội nghiệp đang sợ khiếp vía rồi," Ser Dontos lẩm bẩm.

"Im lặng, thằng hề kia." Joffrey nâng cái nỏ lên và chỉ vào mặt cô. "Nhà Stark các ngươi quái dị như chính lũ sói của các ngươi. Ta vẫn chưa quên con quái vật của các ngươi đã tấn công ta điên cuồng như thế nào đâu."

"Đó là con sói của Arya," cô nói. "Quý Cô không hề làm hại ngài nhưng cuối cùng ngài vẫn giết chết nó."

"Không, là cha nàng giết," Joff nói, "nhưng ta đã giết cha nàng. Ta ước sao chính tay ta làm điều đó. Tối qua ta đã giết một tên còn to lớn hơn cha nàng. Chúng đến trước cổng hét gọi tên ta và đòi bánh mỳ như thể ta là thợ làm bánh vậy, nhưng ta đã dạy cho chúng khôn lên. Ta đã bắn tên to mồm nhất vào chính giữa cổ họng."

"Và người đó đã chết ư?" Với cái mũi tên bằng sắt xấu xí đang chĩa thẳng vào mặt thì cô không nghĩ ra được điều gì khác để hỏi.

"Tất nhiên là hắn đã chết, hắn bị ta bắn vào cổ họng. Còn có một người phụ nữ ném đá, ta cũng bắn mụ ta nhưng chỉ trúng tay." Cau mày, hắn hạ cái nỏ xuống. "Ta cũng sẽ bắn nàng, nhưng nếu làm thế mẹ nói chúng sẽ giết chú Jaime của ta. Vì thế nàng sẽ bị phạt và ta sẽ gửi tin đến anh trai nàng để hắn biết nàng sẽ gặp chuyện gì nếu hắn không chịu từ bỏ. Chó Săn, đánh cô ta."

"Để tôi đánh cô ta!" Ser Dontos xông lên trước, bộ áo thép kêu loảng xoảng. Ông ta trang bị một cây "chùy" với phần đầu là một quả dưa hấu. *Florian của mình*. Cô sẽ hôn ông ta bất chấp làn da bẩn thỉu và đầy những mạch máu vỡ. Ông ta vẩy cán chổi quanh cô, miệng hét "kẻ phản bội, kẻ phản bội," và đánh vào đầu cô bằng quả dưa hấu. Sansa lấy tay che đầu, loạng choạng mỗi khi trái dưa đập vào cô, đến lần đánh thứ hai thì mái tóc cô đã bết dính. Mọi người cười ầm lên. Quả dưa vỡ tan thành từng mảnh. *Cười đi, Joffrey*, cô cầu nguyện khi nước quả chảy xuống mặt và phần trước của bộ váy lụa xanh. *Cười đi và hãy thỏa mãn*.

Nhưng Joffrey không hề khúc khích lấy một tiếng. "Boros. Meryn."

Ser Meryn Trant giữ tay Dontos và đẩy ông ta ra. Gã hề mặt đỏ ngã sõng soài cùng cây chổi và quả dưa của mình. Ser Boros giữ chặt Sansa.

"Chừa khuôn mặt lại," Joffrey ra lệnh. "Ta muốn cô ta xinh đẹp."

Boros thốc một cú đấm vào bụng Sansa khiến cô thót ruột. Khi cô gục người xuống, tên hiệp sỹ nắm tóc cô và rút kiếm ra, trong một khoảnh khắc hoảng sợ cô nghĩ hắn sẽ cắt cổ mình. Khi hắn đánh lên đùi cô bằng mặt kiếm, cô tưởng chân mình có thể gãy đôi vì sức mạnh của cú đánh. Sansa hét lên. Nước mắt ứa ra trong mắt. *Mọi chuyện sẽ sớm kết thúc thôi*. Cô chẳng còn đếm nổi số đòn giáng lên người mình nữa.

"Đủ rồi đấy," cô nghe tiếng Chó Săn thở hổn hển.

"Chưa đủ đâu," nhà vua trả lời. "Boros, lột quần áo cô ta ra."

Boros thọc một bàn tay béo mập xuống phần trước thân váy Sansa và giật mạnh. Tấm lụa xé toạc, khiến cô ở trần tới phần lưng. Sansa lấy tay che ngực. Cô có thể nghe thấy tiếng cười

khúc khích độc ác phía đằng xa. “Đánh nhừ tử cho ta,” Joffrey nói, “chúng ta sẽ xem anh trai cô ta thích...”

“*Chuyện gì đang xảy ra thế này?*”

Giọng của Quỷ Lùn vang lên như một nhát roi, và bỗng nhiên Sansa được tự do. Cô loạng choạng ngã quỵ xuống, hai tay che ngực, thở hổn hển. “Đây là phong cách hiệp sỹ của ngươi sao, Ser Boros?” Tyrion Lannister tức giận hỏi. Tên lính đánh thuê đi cùng hắn, và một tên hoang dã có một bên mắt cháy. “Hiệp sỹ loại gì mà đi đánh các cô gái không có khả năng tự vệ?”

“Loại phục vụ nhà vua, Quỷ Lùn.” Ser Boros giơ kiếm lên, và Ser Meryn bước lên đứng cạnh hắn, thanh kiếm rút ra khỏi bao.

“Cẩn thận với mấy thứ đó đấy,” lính đánh thuê của người lùn cảnh báo. “Các ngươi không muốn máu dính vào mấy tấm áo choàng trắng đẹp đẽ đó đâu.”

“Ai đó đưa cô bé cái gì đó che người đi,” Quỷ Lùn nói. Sandor Clegane cởi áo choàng và ném cho cô. Sansa bấu chặt tấm vải trước ngực, tay cô nắm chặt thành nắm đấm trên tấm vải len trắng. Tấm vải thô làm da cô ngứa ngáy, nhưng chưa có nhung lụa nào khiến cô thấy dễ chịu hơn lúc này.

“Cô gái này sẽ là hoàng hậu của cậu,” người lùn nói với Joffrey. “Cậu không để tâm tới danh dự của cô ta ư?”

“Ta đang trừng phạt cô ta.”

“Vì tội gì? Cô gái không tham gia trận chiến của anh trai mình.”

“Cô ta mang dòng máu của một con sói.”

“Và cậu thì có trí khôn của một con ngỗng.”

“Ông không được nói như thế với ta. Vua muốn làm gì cũng được.”

“Aerys Targaryen làm những gì hắn thích. Mẹ cậu đã kể cho cậu nghe chuyện gì xảy ra với hắn chưa?”

Ser Boros Blount hắng giọng. “Không kẻ nào được đe dọa bệ hạ khi có mặt Đội Gác Thành ở đây.”

Tyrion Lannister nhướn mày. “Ta không dọa nhà vua, thưa hiệp sĩ, ta đang giáo dục cháu trai ta. Bronn, Timett, lần tới Ser Boros mở miệng thì nhớ giết hắn.” Người lùn mỉm cười. “Giờ thì đó mới là lời đe dọa, thưa hiệp sĩ. Ngươi hiểu sự khác biệt chưa?”

Ser Boros đỏ bừng mặt. “Thái hậu sẽ biết về chuyện này!”

“Chắc chắn là bà ấy sẽ biết rồi. Sao phải đợi nhỉ? Joffrey, chúng ta sẽ gọi mẹ cậu chứ?”

Nhà vua lúng túng.

“Không có gì để nói sao, bệ hạ?” ông chú tiếp tục. “Tốt. Hãy học cách dùng tai nhiều hơn và dùng miệng ít hơn, không thì vương quyền của cậu sẽ còn ngắn hơn ta đấy. Sự tàn bạo và phóng đãng không phải là cách để lấy tình cảm của người dân... hoặc là hoàng hậu của cậu.”

“Nỗi sợ hãi tốt hơn tình yêu, mẹ nói vậy.” Joffrey chỉ vào Sansa. “Cô ta sợ ta.”

Quỷ Lùn thở dài. “Ra vậy, ta hiểu rồi. Đáng tiếc là Stannis và Renly không phải là các cô bé mười hai tuổi. Bronn, Timett, mang cô bé theo.”

Sansa đi theo, những tưởng mình đang mơ. Sansa tưởng người của Quỷ Lùn sẽ đưa cô về phòng ở Tháp Maegor, nhưng thay vào đó họ đưa cô đến Tháp Quân Sư. Cô chưa từng đặt chân vào đó kể từ ngày cha cô mất, và nó khiến cô cảm thấy ngột ngạt khi lại trèo lên những bậc thang đó.

Vài cô hầu gái được cử đến giúp cô, nói những lời an ủi vô nghĩa để cô ngừng run rẩy. Một người cởi bộ váy đã hỏng cùng quần áo lót của cô, và một người khác tắm rửa nước quả dinh dính trên mặt và tóc. Khi họ kỳ cọ với xà bông và đổ nước ấm qua đầu cô, tất cả những gì hiện lên trước mắt cô là khuôn mặt những kẻ đã ở trong sân lúc đó. *Hiệp sỹ thề sẽ che chở cho kẻ yếu, bảo vệ phụ nữ, và đấu tranh vì lẽ phải, nhưng không ai trong số chúng làm như vậy*. Chỉ có Ser Dontos là cố giúp, và ông ta không còn là hiệp sỹ, cũng như Quỷ Lùn, và Chó Săn... Chó Săn ghét hiệp sỹ... *Mình cũng ghét họ*, Sansa nghĩ. *Bọn chúng không phải là hiệp sỹ, không kẻ nào cả*.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, Maester Frenken béo mập tóc đỏ đến gặp cô. Ông bảo cô nằm sấp mặt xuống tấm đệm rồi bôi thuốc mỡ vào những vết sưng đỏ tấy phủ khắp sau chân cô. Sau đó, ông pha cho cô một liều thuốc ngủ với chút mật ong cho dễ uống. “Ngủ một chút đi, cô bé. Khi tỉnh dậy, tất cả những chuyện này sẽ chỉ là một cơn ác mộng.”

Không đâu, ông già ngu ngốc, Sansa nghĩ, nhưng cô vẫn uống liều thuốc ngủ và thiếp đi.

***

Cô tỉnh dậy khi trời vẫn còn tối, không rõ mình đang ở đâu, căn phòng trông vừa lạ vừa quen. Cô ngồi dậy và thấy cơn đau buốt ở chân. Nước mắt tràn ngập trên mi mắt. Ai đó đã để một chiếc áo choàng ngủ bên cạnh giường. Sansa khoác nó vào và mở cửa. Đứng ngoài cửa là một phụ nữ cứng rắn có làn da màu nâu, đeo ba cái vòng lủng lẳng quanh chiếc cổ khẳng khiu. Một cái bằng vàng, một cái bằng bạc và một cái làm từ tai người.

“Cô gái nghĩ mình đang đi đâu vậy?” người phụ nữ hỏi, dựa vào một cây giáo cao.

“Tới rừng thiêng.” Cô phải tìm Ser Dontos, cầu xin ông ta đưa cô về nhà trước khi quá muộn.

“Người lùn nói cô không được rời khỏi đây,” người phụ nữ trả lời. “Hãy cầu nguyện ở đây và các thần linh sẽ nghe được.”

Rụt rè, Sansa cụp mắt xuống và trở vào bên trong. Bỗng cô nhận ra tại sao nơi này lại quen thuộc đến vậy. *Họ cho mình ở phòng cũ của Arya, lúc cha vẫn còn là quân sư của nhà vua. Đồ đạc của con bé đã chuyển đi hết, và nội thất cũng được sắp xếp lại, nhưng vẫn là căn phòng đó...*

Ít phút sau, một hầu gái mang đến một đĩa bánh mỳ, pho mát và quả ô-liu cùng một hũ nước. “Mang đi,” Sansa ra lệnh, nhưng cô gái để lại đồ ăn trên bàn. Cô nhận ra mình rất khát. Mỗi bước đi như một nhát dao đâm vào đùi nhưng cô vẫn cố lê từng bước. Cô uống liền hai cốc nước và đang nhấm nháp một quả ô-liu thì có tiếng gõ cửa.

Lo lắng, cô quay về hướng cánh cửa, vuốt phẳng chiếc áo choàng của mình. “Vâng?”

Cánh cửa bật mở, và Tyrion Lannister bước vào. “Tiểu thư. Hy vọng ta không làm phiền cô chứ?”

“Tôi là tù nhân của ngài sao?”

“Là khách của ta.” Hắn ta đeo một cái vòng thể hiện chức vụ, một chuỗi vòng đeo cổ có các

đốt là những bàn tay bằng vàng. “Ta nghĩ chúng ta có thể nói chuyện.”

“Xin theo ý ngài.” Sansa cảm thấy khó mà không nhìn chăm chú; hắn ta xấu xí đến nỗi cô cảm thấy thích thú đến kỳ lạ.

“Cô hài lòng với đồ ăn và phục trang chứ?” hắn hỏi. “Nếu còn cần gì nữa, xin cứ nói.”

“Ngài thật tốt bụng. Và chuyện sáng nay... ngài thật tốt khi giúp đỡ tôi.”

“Cô nên biết vì sao Joffrey giận dữ như vậy. Sáu đêm trước, anh trai cô phục kích chú Stafford của tôi, lúc đó đang đóng trại cùng người của ông ấy tại làng Oxcross cách Casterly Rock không đầy ba ngày đường. Người phương bắc các cô đã chiến thắng oanh liệt. Chúng tôi mới nhận được tin vào sáng nay.”

Robb sẽ giết hết các người, cô hoan hỉ nghĩ. “Việc đó... thật kinh khủng, thưa lãnh chúa. Anh trai tôi là kẻ phản bội xấu xa.”

Người lùn thoáng mỉm cười. “Chà, cậu ta không phải là con nai con, cậu ta đã thể hiện rõ điều đó.”

“Ser Lancel nói rằng Robb dẫn một đội quân sói...”

Người Lùn phá lên cười khinh bỉ. “Ser Lancel chỉ có cái danh hiệp sĩ, hắn không phân biệt nổi một con sói với một cái mụn cóc. Anh trai cô có mang theo một con sói của cậu ta, nhưng ta cho rằng sự việc chỉ đến mức đó thôi. Người phương bắc chui vào khu trại của chú ta cắt dây buộc ngựa, và Lãnh chúa Stark cho sói ra xua chúng. Ngay cả những con ngựa chiến được huấn luyện để phục vụ chiến tranh cũng trở nên điên loạn. Các hiệp sỹ bị giẫm đạp tới chết trong các căn lều, và đám người thức dậy trong nỗi hoảng sợ và trốn chạy, để lại vũ khí để chạy cho nhanh. Ser Stafford bị giết khi đuổi theo một con ngựa. Lãnh chúa Rickard Karstark phi một cây thương qua ngực ông ấy. Ser Rubert Brax cũng đã chết, cùng Ser Lymond Vikary, Lãnh chúa Crakehall, và Lãnh chúa Jast. Khoảng năm chục người khác thì bị bắt, trong đó có các con trai của Jast và cháu trai ta Martyn Lannister. Những người sống sót đang tuyên truyền câu chuyện và thề rằng các cựu thần của phương bắc đã hành quân cùng anh trai cô.”

“Vậy là... không có tà thuật nào hết ư?”

Lannister khịt mũi. “Tà thuật là thứ nước sốt lũ ngốc rưới lên thất bại để giấu đi hương vị của sự bất lực trong con người chúng. Người chú đầu dê của ta dường như còn chẳng thèm cắt cử lính canh gác. Những người đi cùng ông ta rất hỗn tạp - các cậu nhóc học việc, thợ mỏ, nông dân, ngư dân, lũ rác rưởi của Lannisport. Điều khó hiểu duy nhất là làm cách nào anh trai cô tới được chỗ ông ta. Lực lượng hùng mạnh của chúng ta đóng tại Golden Tooth và họ thề rằng cậu ta không đi qua đó.” Người lùn nhún vai giận dữ. “Chà, Robb Stark là tai ương của cha ta. Còn Joffrey là tai ương của ta. Nói ta nghe, cô có tình cảm với cháu trai của ta không?”

“Tôi yêu ngài ấy bằng tất cả trái tim,” Sansa trả lời ngay tức khắc.

“Thật vậy ư?” Hắn tỏ vẻ không tin. “Thậm chí là bây giờ ư?”

“Tình yêu của tôi dành cho bệ hạ lớn hơn bao giờ hết.”

Quỷ Lùn cười lớn. “Chà, ai đó đã dạy cô nói dối tốt đấy. Cô sẽ thấy biết ơn vì điều đó một ngày nào đấy, cô bé ạ. Cô vẫn còn là con gái chứ? Hay cô đã mất rồi?”

Sansa đỏ mặt. Một câu hỏi thô lỗ nhưng so với nỗi hổ thẹn bị lột áo trước mặt cả nửa lâu đài thì chẳng là gì cả. “Chưa, thưa lãnh chúa.”

“Càng tốt. Nếu điều này an ủi được cô chút ít thì ta xin nói, ta không định để cô cưới Joffrey. Ta e rằng không cuộc hôn nhân nào có thể hòa giải được Nhà Stark và Nhà Lannister sau tất cả những gì đã xảy ra. Thật đáng tiếc. Cuộc hôn phối là ý định của vua Robert nếu như Joffrey không làm hỏng tất cả.”

Cô biết mình nên nói điều gì đó nhưng cổ họng cô như bị chặn lại.

“Cô im lặng thế,” Tyrion Lannister quan sát. “Đó có phải điều cô muốn không? Kết thúc cuộc hứa hôn này?”

“Tôi...” Sansa không biết nên nói gì. *Đây có phải là một trò lừa đảo? Hắn sẽ phạt mình nếu mình nói sự thật?* Cô nhìn chằm chằm vào chiếc trán dô của người lùn, một bên mắt đen nghiêm khắc và một bên màu xanh lá khôn ngoan, hàm răng khấp khểnh và bộ râu thô xoắn. “Tôi chỉ muốn được trung thành.”

“Trung thành,” người lùn trầm ngâm, “và tránh xa khỏi Nhà Lannister. Ta khó mà trách cô vì điều đó. Khi bằng tuổi cô, ta cũng từng muốn như vậy.” Hắn mỉm cười. “Họ nói với ta rằng hàng ngày cô đều đến rừng thiêng. Cô cầu nguyện điều gì vậy, Sansa?’

Tôi cầu chiến thắng cho Robb và cái chết cho Joffrey... và ngôi nhà của tôi. Cầu cho Winterfell. “Tôi cầu cho chiến tranh mau kết thúc.”

“Chúng ta sẽ sớm có điều đó thôi. Sẽ có một trận đánh khác, giữa anh trai cô, Robb, và lãnh chúa cha ta, và trận chiến đó sẽ giải quyết vấn đề.”

Robb sẽ đánh bại ông ta, Sansa nghĩ. *Anh ấy đã đánh bại chú và anh trai ông là Jaime, anh ấy cũng sẽ đánh bại được cha ông*.

Khuôn mặt cô như thể một cuốn sách để mở vậy, và người lùn dễ dàng đọc được mọi hy vọng của cô. “Đừng để tâm quá đến trận ở Oxcross, tiểu thư,” hắn nói không chút thiện ý. “Một trận đánh không phải là một cuộc chiến, và lãnh chúa cha ta chắc chắn không phải là chú Stafford của ta. Lần tới đến rừng thiêng, hãy cầu nguyện rằng anh trai cô sáng suốt mà quỳ gối đi. Một khi phương bắc yên bình trở về với nhà vua, ta sẽ gửi cô về nhà.” Hắn nhảy xuống khỏi chiếc ghế cạnh cửa sổ và nói, “tối nay cô có thể ngủ ở đây. Ta sẽ cho cô vài người của ta làm lính gác, có thể là một vài người tộc Quạ Đá...”

“Không,” Sansa buột miệng, sợ hãi. Nếu cô bị nhốt ở Tháp Quân Sư, bị canh giữ bởi lính của người lùn, thì làm sao Ser Dontos trả tự do cho cô được?

“Hay là cô muốn tộc Tai Đen hơn chăng? Ta sẽ cho cô Chella nếu lính canh là phụ nữ khiến cô thoải mái hơn.”

“Xin ngài, không, thưa lãnh chúa, người hoang dã làm tôi sợ.”

Hắn cười. “Ta cũng sợ. Nhưng chủ yếu là họ gieo nỗi sợ hãi cho cả Joffrey cùng cái tổ rắn độc gian manh và lũ chó xu nịnh mà nó gọi là Đội Gác Thành. Có Chella hoặc Timett bên cạnh, sẽ không ai dám hại đến cô.”

“Tôi nên sớm trở về giường của mình thì tốt hơn.” Bỗng nhiên cô nảy ra một câu nói dối, và vì nó có vẻ rất thật nên cô nói ngay lập tức. “Tòa tháp này là nơi người của cha tôi bị sát hại. Hồn ma họ sẽ gây ra ác mộng cho tôi, và tôi sẽ thấy máu của họ ở khắp nơi.”

Tyrion Lannister chăm chú quan sát cô. “Ta không lạ gì các cơn ác mộng, Sansa. Có lẽ cô sáng suốt hơn ta tưởng. Cho phép ta ít nhất được hộ tống cô an toàn về phòng.”

CATELYN

Trời đã tối hẳn khi họ tìm được ngôi làng. Catelyn thắc mắc không biết nơi này có một cái tên hay không. Nếu có, người dân ở đây hẳn đã đem theo cái tên đó khi họ bỏ đi cùng với những tài sản của mình, kể cả những cây nến trong thánh đường. Ser Wendel thắp đuốc lên và dẫn bà đi qua một cánh cửa thấp.

Bên trong, bảy bức tường đã nứt nẻ và oằn xuống. *Chỉ có một vị thần*, tu sĩ Osmynd đã dạy bà khi bà còn là một đứa trẻ, *với bảy diện mạo khác nhau, cũng như thánh đường này là một tòa nhà với bảy bức tường*. Các thánh đường lớn của thành phố có tượng và bảy bàn thờ cho Thất Diện Thần. Ở Winterfell, tu sĩ Chayle treo các mặt nạ chạm khắc trên mỗi bức tường. Còn ở đây, Catelyn chỉ tìm thấy các bức vẽ bằng than đá thô ráp. Ser Wendel đặt ngọn đuốc vào trong một chân cắm ở gần cửa, và ra ngoài đợi cùng Robar Royce.

Catelyn ngắm nhìn các khuôn mặt. Đức Cha có râu như mọi khi. Đức Mẹ mỉm cười đầy yêu thương và che chở. Thần Chiến Binh có thanh gươm được phác họa bên dưới khuôn mặt, Thần Thợ Rèn có chiếc búa. Khuôn mặt Trinh Nữ xinh đẹp, còn Bà Già thì nhăn nheo nhưng thông thái.

Và khuôn mặt thứ bảy... Kẻ Lạ Mặt không phải nam cũng chẳng phải nữ, nhưng lại là cả hai, một kẻ bị ruồng bỏ và lang thang đến từ những nơi xa xôi, một kẻ không hẳn là người, một kẻ vô danh và không ai biết tới. Ở đây khuôn mặt có hình ô-van, một cái bóng với đôi mắt là hai ngôi sao. Nó khiến Catelyn thấy không thoải mái. Bà sẽ khó mà tìm được niềm an ủi ở đó.

Bà quỳ trước Đức Mẹ. "Thưa đức bà, xin hãy nhìn trận đánh này với đôi mắt của một người mẹ. Cả hai người, chúng đều là những đứa con. Nếu có thể, hãy tha thứ cho chúng, và tha cho các con trai của con nữa. Xin hãy phù hộ cho Robb, Bran và Rickon. Ước gì con đang ở bên cạnh chúng."

Một vết nứt chạy dọc bên mắt trái của Đức Mẹ. Nó khiến cho khuôn mặt bà như đang khóc. Catelyn nghe thấy giọng nói oang oang của Ser Wendel và giờ là câu trả lời khe khẽ của Ser Robar. Họ đang nói về trận chiến sắp đến. Còn lại đêm khuya hoàn toàn tĩnh mịch. Ngay cả tiếng kêu của một con dế cũng không có, và các vị thần cũng giữ im lặng. *Các cựu thần có bao giờ trả lời ngài không, Ned?* Bà tự hỏi. *Khi ngài quỳ trước cái cây mặt người ấy, liệu họ có nghe thấy ngài?*

Ánh đuốc bập bùng nhảy múa trên khắp các bức tường khiến những khuôn mặt trở nên sống động, méo mó và biến dạng. Các bức tượng trong những thánh đường lớn ở thành phố có khuôn mặt được tạo bởi những người thợ đá, nhưng những bức phác thảo bằng than đá này trông mộc mạc đến mức chúng có thể là bất kỳ ai. Khuôn mặt Đức Cha khiến bà nghĩ đến cha mình đang nằm hấp hối ở Riverrun. Thần Chiến Binh là Renly và Stannis, Robb và Robert, Jaime Lannister và Jon Snow. Thậm chí bà còn thoáng thấy Arya trong những đường nét đó. Rồi một cơn gió thổi qua cửa làm cây đuốc phập phù, và tất cả những sự tương đồng đó bị cuốn trôi trong ánh sáng màu cam.

Khói làm mắt bà cay xè. Bà dụi chúng với bàn tay có sẹo của mình. Khi nhìn lên Đức Mẹ một lần nữa, bà thấy chính khuôn mặt của mẹ mình. Phu nhân Minisa Tully đã chết trên giường sinh khi đang cố cho Lãnh chúa Hoster một đứa con trai thứ hai. Đứa bé đã mất cùng bà và sau đó chút sự sống cũng rời khỏi cha bà. *Bà ấy luôn bình lặng*, Catelyn nghĩ và nhớ về đôi tay mềm mại cùng nụ cười ấm áp của mẹ mình. *Nếu bà ấy còn sống, cuộc sống này sẽ khác biệt biết bao*. Bà tự hỏi phu nhân Minisa sẽ nghĩ gì về đứa con gái lớn đang quỳ gối trước bà. *Ta đã đi hàng nghìn dặm đường, và vì cái gì? Ta phục vụ ai? Ta đã mất các con gái, Robb không muốn ta, và hẳn là Bran cùng Rickon nghĩ ta là một bà mẹ kỳ quái và lạnh lùng. Thậm chí ta còn không ở bên*

Ned khi ngài ấy chết...

Đầu óc bà quay cuồng, và căn phòng dường như chuyển động xung quanh bà. Các bóng hình đong đưa và di chuyển, các con vật bí ẩn như đang chạy đua qua những bức tường trắng nứt nẻ. Cả ngày nay Catelyn chưa ăn gì. Có lẽ đó là việc làm thiếu sáng suốt. Bà tự nhủ rằng mình không có thời gian, nhưng sự thật là thức ăn chẳng còn hương vị gì khi không còn Ned trên đời. *Khi chúng lấy đầu ngài ấy, chúng cũng đã giết chết ta...*

Đằng sau ngọn đuốc, dường như gương mặt của em gái bà đang hiện lên trên bức tường, dù đôi mắt cứng rắn hơn so với trong trí nhớ của bà. Không phải đôi mắt của Lysa, mà là của Cersei. *Cersei cũng là một người mẹ. Dù lũ trẻ đó là con ai thì cô ta cũng từng cảm thấy chúng đạp trong bụng, sinh chúng ra với nỗi đau và máu, nuôi dưỡng chúng bằng bầu sữa của mình. Nếu chúng thực sự là con của Jaime...*

"Cersei có cầu nguyện với người không, thưa đức bà?" Catelyn hỏi Đức Mẹ. Bà như nhìn thấy niềm kiêu hãnh, sự lạnh lùng, và những đường nét đáng yêu của thái hậu Lannister khắc trên bức tường. Vết nứt vẫn ở đó; thậm chí Cersei có thể đã khóc cho các con của cô ta. "Mỗi khuôn mặt của Thất Diện Thần này đều là hiện thân của cả bảy vị thần," tu sĩ Osmynd từng nói với bà như vậy. Bà Già cũng có những nét đẹp không kém Trinh Nữ, và Đức Mẹ có thể còn hung dữ hơn cả Thần Chiến Binh khi con của bà ấy gặp nguy hiểm. *Đúng vậy...*

Bà đã gặp Robert Baratheon tại Winterfell đủ lâu để biết rằng nhà vua không có tình cảm nồng ấm cho lắm với Joffrey. Nếu thằng bé thực sự là giọt máu của Jaime, Robert chắc chắn sẽ tử hình thằng bé cùng mẹ nó, và người đời cũng chẳng thể trách ông ta được. Có con hoang không phải là điều lạ, nhưng loạn luân là tội tày đình đối với các cựu thần và tân thần, và lũ trẻ sinh ra từ sự đồi bại đó sẽ bị gọi là nghiệt chủng trong các thánh đường cũng như trong rừng thiêng. Các vua rồng từng kết hôn lẫn nhau giữa anh chị em, nhưng họ mang dòng máu Valyria cổ xưa, khi những việc như vậy phổ biến. Và giống như những con rồng của họ, người Targaryen không phải trả lời việc đó trước thần thánh hay bất cứ ai.

Chắc hẳn Ned đã biết, và trước đó là Lãnh chúa Arryn. Đó là lý do tại sao thái hậu giết cả hai bọn họ. *Nếu là ta, ta có làm như vậy không?* Catelyn siết chặt tay và cảm thấy những vết sẹo trên các ngón tay như căng lên, vết sẹo do lưỡi kiếm của tên sát thủ cắt tới tận xương khi bà chiến đấu để bảo vệ con trai mình. "Bran cũng biết," bà thầm thì và lặng lẽ cúi đầu. *Hỡi thánh thần, nó hẳn đã nhìn thấy gì đó, nghe thấy gì đó, đó là lý do tại sao chúng cố giết thằng bé khi nó đang nằm trên giường*.

Mất phương hướng và kiệt sức, Catelyn Stark phó mặc mình cho thần linh. Bà quỳ trước Thần Thợ Rèn, người sửa lại những gì gãy hỏng, và cầu xin sự bảo vệ của ngài cho Bran của bà. Bà đến trước tượng Trinh Nữ và khẩn cầu người ban dũng khí cho Arya cùng Sansa, và bảo vệ sự ngây thơ của chúng. Đối với Đức Cha, bà cầu nguyện cho công lý, sức mạnh để tìm kiếm nó và sự thông thái để nắm bắt nó, và bà xin Thần Chiến Binh giúp cho Robb luôn mạnh khỏe , chở che cho cậu trong các trận chiến. Cuối cùng, bà quay sang Bà Già, bức tượng vẫn thường chỉ lối cho bà với một cây đèn trong tay. "Xin dìu dắt con, thưa đức bà thông thái," bà cầu nguyện. "Chỉ cho con thấy con đường con phải đi, và xin đừng để con sa vào bóng tối phía trước."

Bỗng có tiếng bước chân phía sau bà và một tiếng động ở cửa. "Thưa phu nhân," Ser Robar nhẹ nhàng nói, "xin thứ lỗi cho tôi, nhưng thời gian của chúng ta đã hết. Chúng ta phải trở về trước rạng sáng."

Catelyn khó nhọc đứng dậy. Hai gối bà đau nhức, và bà sẽ đổi tất cả để có được một cái giường lông và một cái gối ngay lúc đó. "Cảm ơn hiệp sĩ. Tôi sẵn sàng rồi."

Họ cưỡi ngựa trong im lặng, băng qua cánh rừng thưa nơi cây cối nghiêng rạp xuống ngược hướng với biển như những người say. Tiếng ngựa hí lo lắng và tiếng leng keng của đao kiếm

dẫn lối cho họ trở về khu trại của Renly. Hàng người và ngựa được trang bị vũ khí đứng trong bóng đêm, tối đen như thể Thần Thợ Rèn đã rèn bóng đêm thành kiếm vậy. Cờ hiệu xuất hiện bên trái, bên phải và hàng nối hàng trước mặt bà, nhưng trong ánh sáng ảm đạm trước bình minh, bà không thể nhận ra màu sắc và hình dạng của chúng. *Một đội quân màu xám*, Catelyn nghĩ. *Người xám trên lưng ngựa xám dưới những lá cờ hiệu xám*. Khi họ ngồi trên lưng ngựa chờ đợi, bóng các hiệp sỹ của Renly giương cao cây giáo lên trời, và bà như đang di chuyển qua một cánh rừng toàn những cây cao trần trụi, không lá và không sự sống. Nơi lâu đài Storm's End bóng đêm dường như còn sâu thẳm hơn, một bức tường đen tới mức không ngôi sao hay ánh trăng nào có thể tỏa sáng được trên đó, nhưng bà có thể thấy những ánh đuốc di chuyển phía bên kia cánh đồng nơi Lãnh chúa Stannis dựng trại.

Ánh nến trong căn lều của Renly khiến các bức tường bằng lụa lấp lánh như tỏa ánh hào quang, biến căn lều to như một tòa lâu đài cổ tích sống động với ánh sáng của ngọc lục bảo. Hai Vệ Binh Cầu Vồng đứng gác tại cửa căn lều của nhà vua. Ánh sáng xanh tạo ra một màu sắc lạ lùng trên áo khoác màu đỏ tía của Ser Parmen, và cho các bông hoa hướng dương phủ kín tấm chắn ngực màu vàng tráng men của Ser Emmon một màu sắc nhợt nhạt. Những chiếc lông vũ dài mềm như lụa được đính trên mũ, và áo choàng cầu vồng phủ trên đôi vai họ.

Bên trong, Catelyn thấy Brienne đang mặc áo giáp cho nhà vua trong lúc Lãnh chúa Tarly và Rowan nói về các chiến thuật và vị trí. Trong lều ấm áp một cách dễ chịu, nhiệt tỏa ra từ than đá được đốt trong một tá các lò than nhỏ. "Tôi phải nói chuyện với ngài, thưa bệ hạ," bà nói và cúi chào hành lễ theo cách đối với một vị vua để thu hút sự chú ý của Renly.

"Đợi một chút, phu nhân Catelyn," Renly trả lời. Brienne ghép tấm chắn ngực sau khít với tấm chắn ngực trước, bên trên chiếc áo chùng chần bông của cậu ta. Bộ áo giáp của nhà vua có màu xanh đậm, màu xanh của lá trong cánh rừng mùa hè, tối đến mức nó như uống lấy ánh sáng từ ngọn nến. Vài vệt sáng vàng ánh lên nơi những họa tiết dát vàng và các khuy cài, trông như những ánh lửa xa xăm trong rừng, lấp lánh mỗi khi Renly di chuyển. "Cứ tiếp tục đi, Lãnh chúa Mathis."

"Bệ hạ," Mathis Rowan vừa nói vừa liếc nhìn Catelyn. "Như tôi đang nói, trận đánh của chúng ta đã được tính toán kỹ càng. Tại sao phải đợi đến khi trời sáng? Đánh trước là tốt nhất."

"Và để người đời nói rằng ta chiến thắng vì dối trá ư, bằng một cuộc tấn công không nghĩa hiệp ư? Rạng sáng là thời gian đã ấn định."

"Ấn định bởi Stannis thôi," Randyll Tarly chỉ rõ. "Ông ta muốn chúng ta tấn công dưới ánh mặt trời mọc. Chúng ta sẽ bị chói mắt."

"Chỉ cú sốc đầu tiên thôi," Renly tuyên bố một cách tự tin. "Ser Loras sẽ bẻ gãy chúng, và sau đó sẽ là sự hỗn loạn." Brienne buộc chặt các dây buộc bằng da màu xanh lá và khóa các chốt khóa bằng vàng. "Khi anh trai ta ngã xuống, tuyệt đối không ai được làm gì xác chết của anh ta. Anh ấy là máu mủ của ta, ta sẽ không cho phép thủ cấp anh ấy bị bêu rếu trên một cây thương."

"Còn nếu ông ta đầu hàng?" Lãnh chúa Tarly hỏi.

"Đầu hàng ư?" Lãnh chúa Rowan cười lớn. "Khi Mace Tyrell bao vây Storm's End, Stannis thà ăn chuột cống chứ nhất định không mở cổng."

"Chà, ta nhớ rồi." Renly ngẩng cằm lên để Brienne thắt tấm giáp che cổ cho mình. "Khi gần kết thúc, Ser Gawen Wylde và ba hiệp sỹ khác đã cố thoát ra qua một cửa hậu để đầu hàng. Stannis bắt được và ra lệnh ném họ từ trên tường thành xuống bằng máy bắn đá. Ta vẫn nhớ khuôn mặt của Gawen khi chúng vứt ông ta xuống. Ông ta từng là hiệp sĩ cấp cao của chúng ta."

Lãnh chúa Rowan tỏ vẻ khó hiểu. “Không ai bị quăng từ trên tường xuống. Tôi nhớ chắc chắn là như vậy.”

“Maester Cressen nói với Stannis rằng chúng ta có thể sẽ phải ăn cả những người đã chết nữa, và vì thế chẳng có lợi ích gì khi vứt đi một miếng thịt tốt.” Renly hất tóc ra đằng sau. Brienne buộc nó lại với một cái dây buộc bằng nhung và đội cho cậu ta một chiếc mũ trùm tai để đỡ cho sức nặng của chiếc mũ. “Nhờ Hiệp Sỹ Củ Hành mà chúng ta chưa tới mức phải ăn xác chết, nhưng cũng gần gần như vậy, nhất là đối với Ser Gawen, người đã chết trong ngục.”

“Bệ hạ.” Catelyn đã kiên nhẫn đợi, nhưng thời gian không còn nhiều nữa. “Ngài hứa sẽ nói chuyện với tôi.”

Renly gật đầu. “Hãy chuẩn bị cho cuộc chiến, các lãnh chúa của ta... à, và nếu Barristan Selmy ở phe anh trai ta, thì ta muốn tha cho ông ấy.”

“Không có tin tức gì về Ser Barristan kể từ khi Joffrey đuổi ông ta đi,” Lãnh chúa Rowan lên tiếng.

“Ta biết ông già đó. Ông ta cần một vị vua để phục vụ, người đó sẽ là ai? Ông ấy chưa bao giờ đến với ta, và phu nhân Catelyn nói rằng ông ấy cũng không ở với Robb Stark tại Riverrun. Vậy thì còn ở đâu nữa ngoài với Stannis chứ?”

“Xin theo ý ngài, thưa bệ hạ. Ông ta sẽ không bị hại.” Các lãnh chúa quỳ xuống chào rồi rời khỏi.

“Hãy nói những gì bà muốn nói đi, phu nhân Stark,” Renly nói. Brienne khoác chiếc áo choàng lên vai cậu ta. Đó là một chiếc áo choàng làm bằng vàng, nặng trịch, với hình con hươu đội vương miện của Nhà Baratheon nổi bật trên họa tiết hoa hồng.

“Nhà Lannister từng cố giết con trai tôi là Bran. Tôi đã tự hỏi mình lý do cả nghìn lần rồi. Và anh trai ngài đã cho tôi câu trả lời. Vào cái ngày nó bị ngã đã diễn ra một cuộc săn bắn. Robert và Ned cùng hầu hết những người khác đều ra ngoài để đuổi theo con lợn rừng, nhưng Jaime Lannister thì ở lại Winterfell, và hoàng hậu cũng vậy.”

Renly nhanh chóng hiểu được ngụ ý của bà. “Vậy nên bà tin rằng cậu bé đã bắt quả tang bọn họ...”

“Tôi cầu xin ngài, xin cho phép tôi được rời khỏi đây và đến gặp anh trai Stannis của ngài để nói về mối nghi ngờ của tôi.”

“Với mục đích gì?”

“Robb sẽ đặt vương miện của nó xuống nếu cả hai ngài cũng làm như vậy,” bà trả lời và hy vọng điều đó là sự thật. Bà sẽ biến nó thành sự thật nếu cần thiết; Robb sẽ nghe lời bà, thậm chí khi các lãnh chúa của nó không nghe. “Ba người các ngài hãy lập một Hội đồng tối cao mà cả trăm năm nay vương quốc này chưa hề có. Chúng ta sẽ gửi tin đến Winterfell để Bran kể lại những gì nó thấy, và mọi người sẽ biết Nhà Lannister mới là kẻ chiếm đoạt thật sự. Hãy để các lãnh chúa trong hội đồng của Bảy Phụ Quốc quyết định xem ai sẽ là vua.”

Renly cười lớn. “Nói ta nghe, phu nhân, những con sói có bầu chọn ra con đầu đàn hay không?” Brienne mang cho nhà vua đôi găng tay sắt cùng chiếc mũ sắt bên trên là đôi sừng bằng vàng khiến nhà vua cao thêm được năm phân. “Thời gian nói chuyện đã hết rồi. Giờ chúng ta sẽ xem ai là người mạnh hơn.” Renly đeo chiếc găng tay sắt hình tôm hùm màu vàng và xanh lá vào tay trái, Brienne thì quỳ xuống thắt chiếc dây lưng nặng trịch với thanh trường kiếm và con dao găm cho nhà vua.

“Tôi cầu xin ngài nhân danh Đức Mẹ,” Catelyn bắt đầu nói thì đột nhiên một cơn gió thổi đến làm bật tung cửa căn lều. Catelyn nghĩ bà thoáng thấy có gì đó chuyển động, nhưng khi quay đầu lại, bà chỉ thấy cái bóng của nhà vua đang rung rinh trên nền tường bằng lụa. Bà nghe thấy Renly bắt đầu một câu nói đùa, cái bóng của cậu ta di chuyển, nâng thanh gươm lên, một màu đen trên nền xanh, ánh nến phập phù, run rẩy, có cái gì đó rất lạ lùng, kỳ cục, và rồi bà thấy thanh kiếm của Renly vẫn nằm nguyên trong bao, nhưng bóng thanh kiếm thì...

“Lạnh quá,” Renly nói nhỏ và có vẻ bối rối, chỉ một tích tắc trước khi tấm giáp che cổ của cậu ta rách toạc như miếng vải màn dưới cái bóng của thanh kiếm. Cậu ta chỉ kịp kêu lên một tiếng trước khi máu phụt ra từ cổ họng.

“Bệ h... không!” Brienne Xanh hét lên khi cô nhìn thấy dòng máu ma quỷ phun ra, sợ sệt như một đứa trẻ. Nhà vua loạng choạng ngã vào tay cô, một dòng máu chảy xuống phần thân trước của bộ giáp, một dòng máu đỏ thẫm lấn át màu vàng và xanh lá. Các cây nến khác phụt tắt. Renly cố nói, nhưng cậu ta nghẹn lại bởi máu của chính mình. Đôi chân Renly quỵ xuống, và Brienne dùng hết sức để giữ lấy nhà vua. Cô ngửa đầu ra sau và hét không thành tiếng trong nỗi đau tuyệt vọng.

Cái bóng. Có gì đó hắc ám và ma quỷ đã xảy ra ở đây, bà biết chắc như thế, một điều bà không hiểu được. *Cái bóng đó không phải của Renly. Cái chết đến từ ngoài cửa và thổi sự sống ra khỏi cậu ta nhanh như con gió thổi tắt những ngọn nến trong lều*.

Dù chỉ vài phút sau Robar Royce và Emmon Cuy đã xông vào mà cảm giác dài như cả nửa đêm vậy. Hai kỵ binh cấp cao cầm đuốc cũng vào sau đó. Khi nhìn thấy Renly trong tay Brienne, và người cô ướt đẫm máu của nhà vua, Ser Robar thảng thốt kêu lên. “Con đàn bà đê tiện!” Ser Emmon trong bộ áo giáp hoa hướng dương hét lên. “Tránh xa ngài ấy ra, đồ xấu xa!”

“Trời ơi, Brienne, tại sao chứ?” Ser Robar hỏi.

Brienne ngước lên khỏi thi thể nhà vua. Chiếc áo choàng cầu vồng trên vai cô chuyển màu đỏ bởi máu nhà vua làm ướt thẫm. “Tôi... tôi...”

“Ngươi sẽ phải chết vì việc này.” Ser Emmon với lấy một thanh rìu chiến có tay cầm dài trong đống vũ khí chất ngay gần cửa. “Ngươi sẽ phải đền mạng cho nhà vua bằng chính mạng sống của mình!”

“Không!” Phu nhân Stark hét lên khi cuối cùng cũng lấy lại được giọng nói của mình, nhưng đã quá muộn, cơn khát máu đã ập đến và họ xông về phía trước với tiếng hét át cả tiếng nói nhỏ nhẹ của bà.

Brienne di chuyển nhanh hơn Catelyn tưởng. Thanh kiếm của cô không sẵn trong tay nên cô lấy thanh kiếm của Renly trong bao và giơ lên đỡ cú rìu đang chém xuống của Emmon. Một tia lửa màu trắng xanh lóe lên khi hai thanh kiếm chạm nhau, cùng tiếng loảng xoảng rền vang, và Brienne đứng bật dậy, xác nhà vua rơi xuống bên cạnh. Ser Emmon vấp phải cái xác khi cố tiến lại gần, và lưỡi kiếm của Brienne cắt đứt cái tay cầm bằng gỗ khiến sống rìu của ông rơi quay tròn xuống đất. Một người khác lao cây đuốc vào lưng cô nhưng tấm áo choàng cầu vồng đã ướt đẫm máu nên không bắt lửa. Brienne quay lại và chém, cả cây đuốc cùng cánh tay bay đi. Ngọn lửa lan vào tấm thảm. Người đàn ông bị chém hét lên. Ser Emmon thả cây rìu và lóng ngóng tìm thanh kiếm của mình. Người lính bộ binh thứ hai xông lên, Brienne tránh được, thanh kiếm của họ nhảy múa và va vào nhau. Khi Emmon Cuy khó nhọc trở lại với trận đánh, Brienne buộc phải rút lui, nhưng bằng cách nào đó không ai tới được gần cô gái. Trên nền đất, đầu Renly nghoẹo sang một bên và miệng há rộng, dòng máu đã ngưng chảy.

Ser Robar vẫn đứng ngoài, do dự, nhưng giờ thì anh ta đang lần tay lên cán kiếm. “Robar, không, nghe này.” Catelyn giữ lấy tay anh ta. “Đừng hiểu lầm cô ấy, không phải cô ấy đâu. Hãy

giúp cô ấy! Nghe ta này, đó là Stannis." Cái tên bật ra trên môi trước khi bà kịp suy nghĩ, nhưng khi nói ra, bà chắc chắn đó là sự thật. "Ta thề, ông biết mà, đó là *Stannis* đã giết cậu ấy."

Vị hiệp sỹ cầu vồng trẻ tuổi nhìn chằm chằm vào người phụ nữ như đang điên loạn với đôi mắt sợ hãi và tái xanh. "Stannis? Bằng cách nào?"

"Ta không biết. Thuật phù thủy, ma thuật hắc ám nào đó, có một cái bóng, *một cái bóng*." Bà thấy câu nói của chính mình mới điên rồ làm sao, nhưng lời nói cứ tuôn ra vội vã như những lưỡi kiếm leng keng đằng sau bà vậy. "Một bóng đen cầm kiếm, ta thề, ta đã nhìn thấy. Cậu mù sao, cô gái đó yêu nhà vua! Hãy giúp cô ấy!" Bà liếc nhìn phía sau, đúng lúc người lính thứ hai ngã xuống, lưỡi dao rời khỏi các ngón tay bất động của anh ta. Bên ngoài có tiếng hò hét. Bà biết sẽ có nhiều người giận dữ xông vào đây nữa. "Cô ấy vô tội, Robar. Cậu có lời đảm bảo từ ta, ta thề trên nấm mồ của chồng ta và danh dự Nhà Stark!"

Câu nói khiến anh ta quyết định. "Tôi sẽ giữ chân họ," Ser Robar nói. "Đưa cô ấy đi." Anh quay lại và ra ngoài.

Ngọn lửa đã liếm vào bức tường và đang lan dần ra bên ngoài căn lều. Ser Emmon đang gắng sức ép chặt Brienne, ông ta mặc bộ áo giáp màu vàng tráng men còn cô gái trong bộ đồ len. Ông ta đã quên mất Catelyn cho tới khi cái lò than bằng thép đập vào sau đầu ông. Do mang mũ sắt, cú đánh không hại đến ông ta nhưng khiến ông ta ngã quỵ xuống. "Brienne, đi với ta," Catelyn ra lệnh. Cô gái không chậm trễ bắt lấy cơ hội. Một nhát chém và tấm lụa xanh lá rách toang. Họ bước ra ngoài đêm tối và cơn giá lạnh của bình minh. Tiếng ồn đến từ phía bên kia căn lều. "Lối này," Catelyn giục, "và từ từ thôi. Chúng ta không được chạy, không thì họ sẽ hỏi lý do. Đi thong thả như thể không có chuyện gì xảy ra."

Brienne dắt cây kiếm vào thắt lưng và đi theo bên cạnh Catelyn. Không khí ban đêm có mùi mưa ẩm. Đằng sau họ, căn lều của nhà vua cháy bùng lên, ngọn lửa bốc cao trong đêm tối. Không ai chặn họ lại. Mọi người đi qua họ, hò hét kêu cháy, giết người và phù thủy. Một số khác thì đứng thành các nhóm nhỏ và thì thào bàn tán. Vài người đang cầu nguyện, trong khi một cậu cận vệ trẻ tuổi quỳ xuống và khóc thút thít.

Trận đánh của Renly đã bắt đầu tan rã khi tin đồn lan truyền từ người này sang người khác. Đám cháy lan chậm chạp trong đêm, và khi phía đông bắt đầu hửng lên, lâu đài đồ sộ Storm's End hiện ra như một phiến đá chỉ có trong mơ và làn sương mù nhạt bay khỏi cánh đồng, biến mất khi mặt trời cùng cơn gió ùa đến. *Những bóng ma buổi sớm*, bà từng nghe Già Nan gọi như vậy, các linh hồn trở về nấm mồ của họ. Và Renly giờ trở thành một trong số đó, đã biến mất như anh trai Robert, như Ned quá cố của bà.

"Tôi chưa bao giờ ôm ngài ấy cho tới khi ngài ấy chết," Brienne khẽ nói khi họ đi qua đám đông đang ngày càng hỗn loạn. Giọng cô nghe như thể cô sẽ bị gục ngã bất cứ lúc nào. "Ngài ấy đang cười và đột nhiên máu ở khắp nơi... phu nhân, tôi không hiểu. Bà có nhìn thấy không, bà có...?"

"Ta nhìn thấy một cái bóng. Thoạt đầu ta tưởng đó là cái bóng của Renly nhưng hóa ra đó là của anh trai ngài ấy."

"Lãnh chúa Stannis?"

"Ta *cảm nhận* được ông ta. Điều đó thật vô nghĩa, ta hiểu..."

Điều đó đủ có nghĩa với Brienne. "Tôi sẽ giết hắn," cô gái cao to thô kệch tuyên bố. "Với chính thanh kiếm của nhà vua của tôi, tôi sẽ giết hắn. Tôi thề. Tôi thề. Tôi thề."

Hal Mollen và số còn lại của đội hộ tống bà đang đứng đợi sẵn cùng lũ ngựa. Ser Wendel

Manderly luôn háo hức muốn biết chuyện gì đang xảy ra. “Phu nhân, khu trại phát điên rồi,” ông nói ngay khi nhìn thấy họ. “Lãnh chúa Renly, cậu ta...” Ông bỗng khựng lại, nhìn chằm chằm vào Brienne ướt đẫm máu.

“Đã chết, nhưng không bởi tay chúng ta.”

“Trận đánh...” Hal Mollen lên tiếng.

“Sẽ không có trận đánh nào hết.” Catelyn lên ngựa, và đội hộ tống bao xung quanh, với Ser Wendel bên trái và Ser Perwyn Frey bên phải. “Brienne, chúng ta đem gấp đôi số ngựa cần thiết. Hãy chọn một con và đi cùng chúng ta.”

“Tôi có ngựa, thưa phu nhân. Còn bộ áo giáp của tôi...”

“Bỏ lại đi. Chúng ta phải đi xa khỏi đây trước khi họ nghĩ đến chuyện đi tìm chúng ta. Chúng ta đều ở cùng nhà vua khi cậu ta chết. Chắc chắn họ sẽ không quên điều đó.” Lặng thinh, Brienne quay đi và làm theo lời bà. “Đi nào,” Catelyn ra lệnh cho đoàn hộ tống khi tất cả đều đã trên yên ngựa. “Nếu kẻ nào cố ngăn chúng ta, hãy hạ hắn.”

***

Khi những ngón tay dài của hừng đông quét qua cánh đồng, sắc màu lại trở về với thế gian. Nơi những người xám trên lưng ngựa xám với bóng của những cây giáo là mười nghìn mũi thương sáng lấp lánh và lạnh lẽo, và trên vô số lá cờ hiệu đang phấp phới, Catelyn thấy chút phớt của màu đỏ, hồng và da cam, màu đậm của sắc xanh và nâu, ánh sáng rực rỡ của màu vàng. Tất cả sức mạnh của Storm’s End và Highgarden, sức mạnh của Renly cách đây một giờ. *Giờ thì họ thuộc về Stannis*, bà nhận ra điều đó, *mặc dù bản thân họ vẫn chưa biết. Họ biết quay về đâu đây, nếu không phải là người cuối cùng của dòng họ Nhà Baratheon? Stannis đã thắng tất cả chỉ với một đòn ma quỷ*.

Ta là nhà vua hợp pháp, ông ta đã tuyên bố, quai hàm đanh lại như thép, *và con trai bà không khác gì kẻ phản bội như em trai ta đây. Ngày của nó cũng sẽ đến*.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng bà.

JON

Một ngọn đồi đơn độc và trơ trọi nhô lên giữa những tán cây rừng rậm rạp. Từ cách xa hàng dặm có thể trông thấy đỉnh đồi lộng gió. Những người lính biệt kích kể rằng, dân du mục gọi đó là Nắm Đấm của Tiền Nhân. Với Jon Snow, trông nó quả thực giống một nắm tay vươn thẳng lên từ mặt đất và các tán cây, những triền đồi đất nâu được điểm xuyết với những đốt tay bằng đá.

Cậu cưỡi ngựa lên đỉnh đồi với tướng Mormont và các chỉ huy khác, để Bóng Ma ở lại dưới những gốc cây. Con sói đã ba lần chạy đi khi đoàn người đang leo lên đỉnh đồi, và hai lần nó miễn cưỡng quay lại khi nghe tiếng huýt sáo của Jon. Tuy nhiên đến lần thứ ba, vị tướng chỉ huy đã không còn đủ kiên nhẫn nữa khi phải hét lên, "Để nó đi đi, nhóc. Ta muốn lên tới đỉnh trước khi trời tối. Chúng ta sẽ tìm con sói sau."

Đường lên đồi dốc đứng và lởm chởm, những tảng đá lộn xộn trên đỉnh đồi xếp thành hình chiếc vương miện cao đến ngang ngực. Họ phải đi vòng một đoạn về hướng tây mới tìm thấy một khoảng trống đủ lớn để những con ngựa lách vào.

"Chỗ này tốt đấy, Thoren," Gấu Già tuyên bố khi cuối cùng họ cũng lên tới đỉnh đồi. "Chúng ta không thể hy vọng điều gì tốt hơn được nữa. Chúng ta sẽ cắm trại ở đây và đợi Cụt Tay." Tướng chỉ huy nhảy xuống ngựa và đuổi con quạ trên vai đi. Con chim kêu quác quác và bay vào không trung.

Quang cảnh nhìn từ đỉnh đồi thật hùng tráng, nhưng điểm khiến Jon chú ý chính là bức tường tròn hình chiếc vương miện với những viên đá xám mòn vẹt vì mưa gió, bên trên là những mảng địa y trắng và từng chùm rêu xanh. Người ta nói Nắm Đấm từng là pháo đài của Tiền Nhân trong Thời Kỳ Hồng Hoang. "Một nơi cổ kính và kiên cố," Thoren Smallwood nói.

"*Cổ kính*," con quạ của Mormont nhại inh ỏi khi nó đập cánh bay vòng vòng trên đầu họ. "*Cổ kính, cổ kính, cổ kính.*"

"Im lặng," Mormont quát con chim. Niềm kiêu hãnh của Gấu Già quá lớn để thừa nhận khuyết điểm, nhưng Jon không dễ bị qua mắt. Sự căng thẳng khi phải cố gắng theo kịp những người trẻ tuổi cũng có cái giá của nó.

"Ở độ cao này chúng ta sẽ dễ dàng phòng ngự, nếu cần thiết," Thoren nói khi đang dắt ngựa đi quanh vòng tròn bằng đá, chiếc áo choàng trang trí lông chồn của ông bay bay trong gió.

"Đúng vậy." Gấu Già giơ một tay lên trước gió, và con quạ đậu lên cẳng tay ông, những móng vuốt quặp vào chiếc áo giáp xích của ông.

"Thế còn nước thì sao, thưa ngài?" Jon hỏi.

"Chúng ta vừa đi qua một con suối dưới chân đồi đó."

"Một quãng đường quá xa để uống nước," Jon ngần ngại, "và nó ở bên ngoài vòng tròn đá."

Thoren nói, "Cậu lười đến nỗi không leo nổi một quả đồi hay sao, nhóc?"

"Chúng ta khó tìm được nơi nào kiên cố như thế này. Chúng ta sẽ đem nước lên, và đảm bảo mọi người đều có đủ nước," tướng Mormont lên tiếng. Lúc này, Jon biết tốt hơn hết cậu nên dừng tranh luận. Lệnh đã được ban và các anh em trong Đội Tuần Đêm bắt đầu dựng trại bên trong vòng tròn bằng đá mà Tiền Nhân đã tạo ra. Những chiếc lều đen mọc lên như nấm sau mưa, chăn và túi ngủ cũng phủ kín trên mặt đất. Những người phục vụ buộc lũ ngựa thành một

hàng dài và trông chừng khi chúng ăn và uống nước. Các lính biệt kích đem rìu đi chặt củi trong ánh sáng nhập nhoạng của buổi chiều tà để kiếm đủ gỗ đốt lửa vào ban đêm. Khoảng hai mươi người khác được phân công phát quang bụi rậm, đào nhà xí và gỡ những bọc đựng cọc sắt cứng đã được tôi qua lửa. "Chúng ta sẽ đào rãnh và đóng cọc tại mọi lối mở trên bức tường tròn trước khi trời tối," Gấu Già ra lệnh.

Jon dựng trại cho tướng chỉ huy và chăm nom lũ ngựa xong xuôi mới trở xuống đi tìm Bóng Ma. Con sói nhanh chóng xuất hiện trong tĩnh lặng. Jon đứng dưới những gốc cây huýt sáo và cất tiếng gọi, đơn độc giữa rừng thông xanh đầy những chiếc lá rụng dưới chân, một lúc sau con sói trắng vĩ đại đã tới cạnh cậu, trông như màn sương mù xám nhạt buổi sớm.

Nhưng khi họ lên tới pháo đài trên đỉnh đồi, một lần nữa Bóng Ma lại ngần ngại. Nó thận trọng tiến lên phía trước và ngửi ngửi các hốc đá, sau đó lùi lại như không thích cái mùi vừa ngửi được cho lắm. Jon cố gắng nắm lấy gáy nó mà lôi cả người vào trong vòng tròn, một công việc không hề dễ dàng; con sói nặng ngang ngửa với Jon, và từ trước đến giờ vẫn khỏe hơn cậu. "Bóng Ma, mày làm sao vậy?" Trước đây nó không bao giờ do dự như thế. Cuối cùng Jon phải bỏ cuộc. "Tùy mày đấy," cậu nói với con sói. "Đi săn mồi đi." Đôi mắt đỏ dõi theo Jon khi cậu lách qua những tảng đá phủ rêu để trở lại pháo đài.

Ở đây chắc hẳn họ sẽ được an toàn. Từ trên đồi nhìn ra quang cảnh rất đẹp, các triền đồi phía tây bắc dựng đứng như vách đá, còn phía đông thoai thoải hơn một chút. Màn đêm bắt đầu buông dần, bóng tối len lỏi vào khoảng trống giữa những tán cây, linh tính của Jon cứ mỗi lúc một tăng dần. *Đây là rừng ma*, cậu tự nói với mình. *Có thể trong đây có ma, những linh hồn của Tiền Nhân. Và đây từng là nơi ở của họ.*

"Đừng cư xử giống một cậu bé như vậy chứ," cậu tự nhủ. Trèo lên đỉnh ụ đá, Jon nhìn ra xa xăm về phía mặt trời đang lặn. Cậu nhìn thấy thứ ánh sáng mờ mờ như dát vàng trên mặt sông Milkwater đang chảy về phương nam. Ở thượng nguồn đất đai khô cằn hơn, rừng rậm bị thay thế bởi một loạt những ngọn đồi trơ sỏi đá mọc cao và hoang dại về phía bắc và phía tây. Nơi chân trời, những ngọn núi trông như những cái bóng khổng lồ, xa mờ dần rồi hòa lẫn vào không gian màu xanh xám, những đỉnh núi lởm chởm như răng cưa bao phủ hoàn toàn trong tuyết. Ngay cả khi nhìn từ xa thì trông chúng vẫn khổng lồ, hoang vu và lạnh lẽo.

Xung quanh cậu, cây cối um tùm rậm rạp. Khu rừng trải dài về phía đông nam tưởng như bất tận. Những mớ rễ và cành cây tạo thành mảng tối màu xanh, đây đó điểm xuyết một vệt đỏ nơi cây gỗ lạ chen vai với những cây thông và cây tùng cổ thụ, hay một vệt vàng nơi những lá cây tán rộng chuẩn bị ngả màu. Khi gió thổi, cậu có thể nghe thấy tiếng cọt kẹt của những cành cây tuổi đời còn lớn hơn cậu. Hàng ngàn chiếc lá rung rinh, và dường như trong khoảnh khắc, cả khu rừng biến thành một mặt biển xanh thẫm với từng đợt sóng nhấp nhô, vĩnh hằng và muôn đời bí ẩn.

Bóng Ma chắc không thích phải ở một mình dưới đó, cậu nghĩ vậy. Dưới đáy biển kia có thể chứa đựng bất cứ thứ gì, chúng có thể giấu mình trong khu rừng tối, ẩn nấp bên dưới những cái cây để bò tới pháo đài tròn. *Bất cứ thứ gì*. Làm sao họ có thể biết được? Cậu đứng đó một hồi lâu cho đến khi mặt trời lặn hẳn đằng sau những dãy núi nhọn như răng cưa, và bóng tối bắt đầu len lỏi trong khu rừng.

"Jon?" Samwell Tarly cất tiếng gọi. "Ở dưới nhìn lên mình cũng đoán là cậu. Cậu ổn đấy chứ?"

"Cũng ổn." Jon nhảy xuống. "Hôm nay cậu ăn uống thế nào?"

"À, rất tốt. Thật đấy."

Jon không có ý định chia sẻ nỗi băn khoăn trong lòng với bạn mình, nhất là khi cuối cùng

Samwell Tarly cũng bắt đầu tìm được dũng khí. “Gấu Già lệnh cho chúng ta đợi Qhorin Cụt Tay và những người đến từ Tháp Đêm ở đây.”

“Chỗ này có vẻ kiên cố đấy chứ,” Sam nói. “Pháo đài tròn của Tiền Nhân. Cậu có nghĩ chỗ này từng là chiến trường không?”

“Rõ ràng rồi. Tốt nhất cậu nên chuẩn bị một con quạ đi. Mormont sẽ muốn gửi thư về đấy.”

“Ước gì mình có thể cho tất cả bọn chúng về. Chúng ghét bị giam cầm lắm.”

“Cậu cũng sẽ được như vậy, nếu cậu biết bay.”

“Nếu biết bay, mình sẽ quay về Hắc Thành ăn bánh nhân thịt lợn,” Sam nói.

Jon vỗ lên vai cậu ta bằng bàn tay bị bỏng. Họ cùng nhau đi bộ về khu trại. Bếp lò đã được nhóm lên xung quanh họ. Trên đầu, những ngôi sao cũng đang dần ló rạng. Cái đuôi dài đỏ rực của Ngọn Đuốc cháy sáng như mặt trăng. Jon nghe thấy tiếng của lũ quạ trước khi nhìn thấy chúng. Một số con đang gọi tên cậu. Lũ chim chẳng hề ngại ngùng khi rủ nhau la lối om sòm.

Chúng cũng cảm nhận được điều đó. “Có lẽ mình nên quay lại chăm sóc Gấu Già,” cậu nói. “Nếu không được ăn thì ngài ấy cũng sẽ làm ầm ĩ lên như vậy đấy.”

Cậu tìm thấy Mormont đang nói chuyện cùng Thoren Smallwood và một số chỉ huy khác. “Cháu đây rồi,” ông nói bằng giọng khàn khàn. “Đem cho ta một ít rượu nóng, nếu cháu không phiền. Đêm xuống lạnh quá.”

“Vâng thưa ngài.” Jon nhóm một đám lửa, lôi từ trong kho ra một thùng rượu nhỏ, loại rượu đỏ ưa thích của Mormont, và đổ nó vào một cái ấm. Cậu treo cái ấm lên trên đống lửa rồi đi tìm những phụ gia còn lại. Gấu Già có phong cách uống rượu cay rất đặc biệt. Rất nhiều quế, rất nhiều hạt nhục đậu khấu, rất nhiều mật ong, nhưng chỉ vừa đủ chứ không nhiều hơn một giọt. Nho, hạt và quả khô là thành phần thiết yếu, nhưng không có chanh, đó là loại dị giáo kỳ quặc nhất của người miền nam. Kỳ quặc bởi dù không cho chanh vào rượu, nhưng ông thường vắt chanh vào bia để uống mỗi buổi sáng. Thức uống phải đủ nóng để người uống cảm thấy ấm lên, nhưng không được lên đến nhiệt độ sôi. Vị tướng chỉ huy đã nhấn mạnh như vậy. Và Jon trông chừng cái ấm rất cẩn thận.

Vừa làm việc, cậu vừa nghe thấy tiếng mọi người nói chuyện trong lều. Jarman Buckwell nói, “Con đường dễ nhất dẫn lên núi Frostfangs là đi dọc dòng sông Milkwater lên đến thượng nguồn. Nhưng nếu chúng ta đi theo đường đó, Rayder sẽ biết chúng ta đang tới, rõ ràng như việc mặt trời mọc vậy.”

“Đi theo Cầu Thang của Người Khổng Lồ cũng được đấy,” Ser Mallador Locke nói, “hoặc là Đèo Skirling, nếu nó thông suốt.”

Rượu đang lăn tăn trên bếp. Jon nhấc chiếc ấm lên, đổ đầy tám cốc và mang chúng vào trong lều. Gấu Già đang quan sát bản đồ phác thảo mà Sam vẽ cho ông vào đêm ở lâu đài của Craster. Ông cầm một chiếc cốc từ khay của Jon, thử một ngụm rượu và gật đầu tán thưởng. Con quạ sà xuống đậu trên cánh tay ông. “*Ngô*,” nó nói. “*Ngô. Ngô*.”

Ser Ottyn Wythers vẫy tay ra hiệu đem rượu đi. “Ta sẽ không đi sâu vào núi đâu,” giọng ông nhỏ nhẹ và mệt mỏi. “Dãy Frostfangs rất khắc nghiệt ngay cả vào mùa hè, và giờ... nếu chúng ta gặp phải một cơn bão thì...”

“Ta không có ý liều mình lên Frostfangs trừ khi đó là điều bắt buộc,” Mormont nói. “Lũ du mục cũng giống như chúng ta, không thể sống trên tuyết và đá được. Chúng sẽ xuống núi sớm

thôi, và dù đội quân của chúng có lớn cỡ nào thì con đường duy nhất cũng là dọc theo sông Milkwater. Nếu vậy chúng ta cứ trấn thủ ở đây, chúng sẽ không chạy thoát khỏi tay chúng ta được."

"Có thể chúng không muốn chạy đâu. Chúng có hàng nghìn người, và chúng ta chỉ có ba trăm khi Cụt Tay tới tiếp viện." Ser Mallador nhận một chiếc cốc từ tay Jon.

"Nếu phải tham chiến, chúng ta không thể hy vọng có trận địa nào tốt hơn chỗ này," Mormont tuyên bố. "Chúng ta sẽ đẩy mạnh phòng thủ. Hố ngầm, hàng rào nhọn và chông sắt sẽ được rải khắp sườn đồi, mọi lỗ thủng trên tường sẽ được bịt lại. Jarman, ta cần những tai mắt tinh tường nhất của ông để canh gác. Hãy cài họ quanh đây và dọc bờ sông để báo động khi chúng đến. Nhớ cho họ ngụy trang bằng cây cối nhé. Tốt nhất bây giờ hãy đem nước lên đây đi, nước rất cần thiết. Chúng ta sẽ đào những bể chứa nước, và có thể chúng sẽ hữu dụng về sau này."

"Lính biệt kích của tôi..." Thoren Smallwood cất lời.

"Đội biệt kích của ông sẽ tạm thời chỉ gác phía bên này của dòng sông cho đến khi Cụt Tay tới. Sau đó chúng ta sẽ xem xét. Ta sẽ không để mất thêm người nào nữa."

"Mance Rayder có thể hành quân cách vị trí này cả một ngày đường, và chúng ta sẽ chẳng thể nào biết được," Smallwood phàn nàn.

"Biết chứ," Mormont đáp. "Chúng ta có tin tức từ Craster. Dù không thích gã đó, nhưng ta không nghĩ hắn lại nói dối chúng ta trong trường hợp này."

"Tuân lệnh." Smallwood khiên cưỡng cáo lui. Những người khác cũng uống nốt phần rượu và đi theo, nhã nhặn hơn một chút.

"Cháu đem bữa tối cho ngài nhé?" Jon hỏi.

"*Ngô*," con quạ kêu lên. Mormont không trả lời. Một lúc sau, ông chỉ nói, "Con sói của cháu được chạy nhảy thỏa thích rồi chứ?"

"Nó vẫn chưa quay trở lại."

"Chúng ta chỉ cần chút thịt tươi là được." Mormont sục tay vào một bao tải và cho con quạ một nắm ngô. "Cháu có nghĩ ta đã sai lầm khi để đội biệt kích quanh quẩn ở đây không?"

"Cháu đâu có quyền nhận xét, thưa ngài."

"Cháu có quyền nếu ta hỏi cháu."

"Nếu đội lính biệt kích chỉ quanh quẩn trong phạm vi Nắm Đấm thì cháu thấy họ chẳng hy vọng tìm được chú Benjen," Jon thừa nhận.

"Đúng vậy." Con quạ mổ những hạt ngô trên lòng bàn tay Gấu Già. "Hai trăm người hay mười nghìn người, đất nước này quá rộng lớn." Nắm ngô đã hết, Mormont úp bàn tay xuống.

"Ngài sẽ không từ bỏ việc tìm kiếm chứ?"

"Maester Aemon nghĩ cháu rất thông minh đấy." Mormont đặt con quạ lên vai ông. Con quạ nghiêng đầu qua một bên, đôi mắt nhỏ xíu của nó sáng lên lấp lánh.

Câu trả lời nằm ở đó. "Cháu... cháu thấy có lẽ một người đi tìm hai trăm người sẽ dễ dàng hơn so với hai trăm người đi tìm một người."

Con quạ ré lên thất thanh, nhưng Gấu Già chỉ mỉm cười qua hàng râu xám. "Bằng này người và ngựa để lại những dấu vết mà ngay cả một ông già mù lòa như Aemon cũng có thể dõi theo. Trên ngọn đồi này, lửa chúng ta đốt có thể bị phát hiện từ chân dãy Frostfangs. Nếu Ben Stark còn sống và được tự do, ông ấy sẽ đến tìm chúng ta, ta tin như là như vậy."

"Vâng," Jon nói, "nhưng nếu..."

"...nếu ông ấy đã chết?" Mormont hỏi nhưng không có vẻ ác ý.

Jon gật đầu, miễn cưỡng.

"*Chết*," con quạ kêu lên. "*Chết. Chết*."

"Dù thế nào thì ông ấy cũng sẽ đến với chúng ta," Gấu Già nói. "Như Othor, và Jafer Flowers ấy. Ta cũng khiếp sợ điều đó như cháu, Jon ạ, nhưng chúng ta phải chấp nhận những khả năng có thể xảy ra."

"*Chết,*" con quạ lại kêu và đập cánh. Giọng của nó mỗi lúc một to và chói tai hơn. "*Chết*."

Mormont vuốt bộ lông đen của nó và lấy tay che lên miệng khi bất chợt ngáp dài.

"Ta sẽ không ăn tối nữa. Một giấc ngủ sẽ tốt hơn vào lúc này. Gọi ta dậy khi bình minh nhé."

"Vâng. Chúc ngài ngủ ngon." Jon nhận chiếc cốc không và bước ra ngoài. Cậu nghe thấy tiếng cười từ xa vọng lại và cả tiếng sáo nghe ai oán. Một ngọn lửa sáng rực đang nổ lách tách giữa khu trại, và cậu có thể ngửi thấy mùi món canh hầm. Có thể Gấu Già không đói, nhưng Jon thì có. Cậu chậm rãi đi về phía bếp lửa.

Dywen đang cầm dao và dĩa trên tay. "Tôi hiểu khu rừng này hơn bất kỳ người sống nào, và tôi nói anh nghe, tôi có thể một mình cưỡi ngựa băng qua rừng trong đêm tối. Anh có ngửi thấy mùi gì không?"

Grenn đang nhìn anh ta chằm chằm với đôi mắt hoang dã, nhưng Edd U Sầu thì nói. "Tất cả những gì tôi ngửi thấy là mùi phân của hai trăm con ngựa. Và món hầm này. Nó có mùi tương tự, nên tôi tới để ngửi xem sao."

"Tôi có thứ *mùi tương tự* của anh ngay ở đây." Hake vỗ nhẹ con dao găm. Anh ta càu nhàu múc canh hầm từ ấm vào bát của Jon.

Món hầm đặc quánh với lúa mạch, cà rốt, và hành, thỉnh thoảng đây đó có vài sợi thịt bò muối đã được ninh nhừ.

"Anh ngửi thấy gì, Dywen?" Grenn hỏi.

Tay lính biệt kích ngậm chiếc thìa một lúc. Anh ta đã lấy bộ răng gỗ ra khỏi hàm. Khuôn mặt anh ta đầy những vết nhăn nheo, còn hai tay xương xẩu như những rễ cây khô. "Mùi đó có vẻ... umm... *lạnh lẽo*."

"Đầu anh cũng làm bằng gỗ như răng của anh thôi," Hake nói. "Chẳng có mùi gì mà lạnh lẽo cả."

Có đấy, Jon nghĩ và nhớ lại đêm trong căn phòng của tướng chỉ huy. Nó giống mùi của sự chết chóc. Đột nhiên cậu chẳng còn thấy đói nữa. Cậu đưa bát canh hầm cho Grenn, người có vẻ đang cần thêm thức ăn cho bữa tối để giữ ấm cơ thể trong một đêm lạnh giá.

Gió thổi lồng lộng khi cậu rời đi. Sáng sớm mai, sương giá sẽ bao phủ mặt đất, và dây thừng

buộc lều sẽ đông cứng lại. Một vài mảnh gia vị còn lại dưới đáy ấm đun kêu oc ạch. Jon thêm củi tươi vào đống lửa và đặt chiếc ấm lên trên ngọn lửa để hâm nóng rượu. Cậu uốn, vặn, rồi lại duỗi các ngón tay trong khi chờ đợi, cho đến khi bàn tay ngứa ran lên. Trong phiên trực đầu tiên, các trạm gác được dựng quanh trại. Các ngọn đuốc bập bùng dọc theo bức tường hình tròn. Đêm không trăng, nhưng hàng ngàn vì sao đang đua nhau chiếu sáng trên bầu trời.

Bỗng một âm thanh cất lên trong bóng tối, yếu ớt và xa xôi, nhưng không lẫn vào đâu được: tiếng sói tru. Tiếng hú của chúng khi trầm khi bổng, một bài ca ớn lạnh đến rùng mình, và cô đơn nữa. Nó làm cho cậu dựng tóc gáy. Bên kia đống lửa, một đôi mắt đỏ đang quan sát cậu từ trong bóng tối. Ánh sáng của ngọn lửa khiến chúng trở nên đỏ rực.

"Bóng Ma," Jon ngạc nhiên kêu lên. "Cuối cùng mày cũng trở về à?" Sói tuyết thường đi săn cả đêm; Jon đã không hy vọng sẽ gặp lại Bóng Ma trước bình minh. "Chuyến đi săn tệ quá hay sao?" cậu hỏi. "Đây, lại đây với tao, Bóng Ma."

Con sói đi quanh đống lửa, ngửi ngửi Jon, rồi lại ngửi ngọn gió; nó chẳng chịu đứng yên. Có vẻ lúc này nó không cần ăn.*Khi những người chết bật dậy và đi lại, chính Bóng Ma đã nhận ra*. *Nó đã đánh thức mình, cảnh báo mình*. Nóng lòng, Jon đứng lên nói. "Có gì ngoài đó à? Bóng Ma, mày đánh hơi thấy gì hay sao?" *Dywen đã nói anh ta ngửi thấy sự lạnh lẽo*.

Con sói nhảy lên, dừng lại, rồi ngoái nhìn phía sau. *Nó muốn mình đi theo nó*. Đội chiếc mũ của áo choàng lên đầu, Jon rời khỏi trại, xa rời đống lửa ấm áp, băng qua hàng ngựa nhỏ bờm xờm. Một con ngựa hí lên lo lắng khi Bóng Ma chạy qua. Jon nói vài lời trấn an và dừng lại vuốt lên mõm nó. Cậu có thể nghe thấy tiếng gió rít qua khe tường đá hình tròn. Một giọng nói cất lên. Jon bước tới và đứng dưới ánh đuốc. "Tôi phải đi lấy nước cho tướng chỉ huy."

"Vậy thì đi đi," tên lính gác nói. "Nhanh lên nhé." Ẩn mình trong chiếc áo choàng đen, với chiếc mũ trùm giương lên đón gió, người lính gác cũng chẳng nhìn xem cậu có mang theo xô múc nước hay không.

Jon nghiêng người lách qua hai chiếc cọc nhỏ và sắc trong khi Bóng Ma luồn qua bên dưới. Một ngọn đuốc được cắm sâu vào một khe hở trên tường, ngọn lửa bập bùng màu cam nhạt khi những cơn gió thổi qua. Cậu với lấy nó và chui qua lỗ hổng giữa các tảng đá. Bóng Ma chạy như bay xuống chân đồi. Jon đi theo từ tốn hơn, ngọn đuốc được giơ lên trước soi đường. Những âm thanh từ trại đã mờ dần phía sau Jon. Màn đêm đen kịt, sườn đồi dốc đứng, lởm chởm đá, và rất gồ ghề. Chỉ một giây bất cẩn chắc chắn cậu sẽ vỡ mắt cá chân, hoặc là... gãy cổ. *Mình đang làm gì đây?* Jon tự hỏi khi đang leo xuống chân đồi.

Những thân cây vươn cao sau lưng cậu như những chiến binh với giáp bằng lá và vỏ cây, lặng lẽ dàn trận thành từng hàng, từng hàng và chỉ chờ chỉ huy ra lệnh tấn công khu đồi. Dường như tất cả toàn một màu đen... chỉ đến khi ánh đuốc của cậu quét qua chúng, Jon mới thoáng thấy một chút màu xanh lá. Cậu nghe thấy âm thanh nho nhỏ của nước chảy róc rách qua những phiến đá. Bóng Ma biến mất vào một bụi cây thấp. Jon cố gắng đuổi theo, nghe tiếng gọi của dòng suối và những chiếc lá hát ca trong gió. Cành cây vướng vào áo choàng của cậu trong khi những cành to trên đầu đan vào nhau và che hết ánh sáng của những vì sao.

Cậu tìm thấy Bóng Ma đang uống nước ở dòng suối. "Bóng Ma," Jon gọi, "Đi theo tao. Nhanh." Khi con sói ngẩng đầu lên, mắt nó rực đỏ và đáng sợ, nước suối chảy từ hàm của nó xuống trông như nước miếng. Có một cái gì đó hung dữ và kinh khủng ở con sói trong thời khắc ấy. Sau đó con vật quay lên, nhảy vọt qua Jon, và chạy một mạch qua những cái cây. "Bóng Ma, không, ở lại đây," cậu hét lên, nhưng con sói chẳng thèm bận tâm. Cái bóng màu trắng gầy còm bị nuốt trọn bởi bóng tối, và Jon chỉ có hai sự lựa chọn, hoặc leo lên đồi một mình, hoặc đuổi theo.

Jon bực bội lần theo con sói, cố gắng giơ ngọn đuốc thật thấp để nhìn thấy những tảng đá

nhô lên như gài bẫy, rễ cây chằng chịt như tóm lấy chân cậu, và những cái hố dễ khiến người ta bị sái chân khi bước hụt. Mặc dù cứ được vài mét Jon lại gọi Bóng Ma, nhưng ngọn gió đêm rít qua tán lá đã nuốt hết mọi âm thanh. *Thật là điên rồ*, cậu thầm nghĩ khi tiếp tục dấn sâu vào khu rừng. Và khi chuẩn bị quay lại, Jon nhác thấy một vệt màu trắng loáng thoáng ở phía trước về bên phải, đang di chuyển ngược về phía ngọn đồi. Cậu đuổi theo nó, miệng lầm bầm nguyền rủa.

Jon đuổi theo con sói được một phần tư vòng tròn xung quanh Nắm Đấm, rồi lại mất dấu nó một lần nữa. Cuối cùng, cậu dừng lại để thở giữa những bụi cây, những chiếc gai nhọn và những tảng đá ngổn ngang dưới chân đồi. Đằng sau ánh đuốc là bóng đêm dày đặc.

Một tiếng loạt soạt nhỏ khiến cậu quay phắt lại, Jon đi về phía có tiếng động, bước cẩn trọng giữa những tảng đá mòn và gai bụi rậm. Đằng sau một cái cây đổ, cậu lại thấy Bóng Ma một lần nữa. Con sói đang giận dữ đào bới và hất tung đất lên.

"Mày tìm thấy gì thế?" Jon hạ thấp đuốc xuống và soi thấy một đống đất tròn, mềm. Cậu nghĩ đó là *một ngôi mộ*. *Nhưng của ai*?

Cậu quỳ xuống, cắm ngọn đuốc xuống đất ở bên cạnh. Mặt đất lỏng và nhiều cát. Jon dùng tay đào đất lên. Ở đây không có tảng đá hay rễ cây nào. Dù vật kia là gì thì nó cũng vừa mới xuất hiện ở đây mà thôi. Xuống sâu khoảng sáu mươi phân, ngón tay cậu chạm vào một mảnh vải. Cậu đã nghĩ và sợ rằng đó là một cái xác, nhưng không phải. Jon ấn tay vào lớp vải và cảm thấy có những vật cứng nho nhỏ bên trong. Không có mùi gì bay lên, không có dấu hiệu của những con giòi ăn xác thối. Bóng Ma lùi lại phía sau và ngồi xuống quan sát.

Jon phủi phủi đám đất, và một bọc tròn đường kính khoảng sáu mươi phân lộ ra. Cậu dùng ngón tay ấn quanh cái bọc để đất lỏng ra. Khi chiếc bọc được kéo lên, những thứ đựng bên trong dịch chuyển và kêu loảng xoảng. *Kho báu chăng*? Jon nghĩ. Nhưng những hình thù đó không được giống những đồng xu cho lắm, và *âm thanh* cũng không phải là của kim loại.

Một đoạn dây thừng đã sờn buộc quanh chiếc bọc. Jon rút dao ra cắt sợi dây, lần tìm đầu mối của mảnh vải và mở ra. Chiếc bọc lật úp và toàn bộ những gì có bên trong rơi xuống đất, lấp lánh trong bóng tối. Cậu nhìn thấy khoảng một chục con dao, những mũi giáo hình chiếc lá và rất nhiều đầu mũi tên. Jon nhặt một lưỡi dao lên, nó nhẹ như lông hồng, đen bóng và không có cán. Ánh sáng từ ngọn đuốc chiếu dọc lưỡi dao, một đường màu da cam mảnh và sắc lẹm. *Đá rồng*. *Thứ mà các học sĩ gọi là đá vỏ chai*. Lẽ nào Bóng Ma đã phát hiện ra kho cất trữ của những đứa con rừng rậm, những vật đã bị chôn vùi ở đây hàng ngàn năm trước? Nắm Đấm của Tiền Nhân là một nơi cổ kính, chỉ có điều...

Bên dưới đám đá rồng là một chiếc tù và chiến làm từ sừng của loài bò Auroch và được nẹp bằng đồng. Jon lắc lắc để dốc đất bẩn ra ngoài, và một loạt đầu mũi tên cũng theo đó rơi ra. Cậu để chúng rơi ra hết rồi kéo một góc vải của cái bọc lau chiếc tù và. *Vải được làm từ len tốt, dày, được dệt hai mặt, ẩm ướt nhưng không mục nát*. Chắc chắn nó được chôn dưới đất chưa lâu. Và đó là mảnh vải *tối màu*. Cậu kéo một góc và giơ ra trước ánh đuốc. *Không phải tối màu. Mà là màu đen*.

Trước khi Jon đứng dậy và giũ đất trên tấm vải, cậu đã biết trong tay mình có gì: chiếc áo choàng đen của một người trong Đội Tuần Đêm.

BRAN

Alebelly tìm thấy Bran trong lò rèn đang thổi ống bễ cho Mikken. "Ngài học sĩ muốn gặp cậu trong tháp canh, thưa hoàng tử. Có một con chim được gửi tới từ nhà vua."

"Từ Robb?" Vui mừng, Bran không chờ Hodor mà để Alebelly đưa cậu lên những bậc thang. Anh ta cũng rất cao lớn, nhưng không bằng Hodor và sức khỏe lại càng không thể so bì. Khi họ tới tòa tháp của vị học sĩ thì mặt anh ta đã đỏ bừng và thở hổn hển. Rickon đang đứng đó trước mặt họ, cùng cả hai anh em nhà Walder Freys.

Maester Luwin cho Alebelly lui và đóng cửa. "Thưa hoàng tử," ông nói với vẻ nghiêm trọng, "chúng ta nhận được một thông điệp từ nhà vua, cả tin tốt lẫn tin xấu. Đức vua đã giành chiến thắng vang dội ở phía tây, giáng một đòn mạnh vào đội quân của Nhà Lannister ở một nơi mang tên Oxcross, và còn chiếm được một vài lâu đài ở đó. Ngài viết cho chúng ta từ Ashemark, trước đây là pháo đài của Nhà Marbrand."

Rickon giật giật áo choàng của vị học sĩ. "Có phải anh Robb đang về nhà không?"

"Ta e là chưa đâu. Vẫn còn rất nhiều trận đánh đang chờ cậu ấy."

"Không phải anh ấy đã đánh thắng Lãnh chúa Tywin rồi sao?" Bran hỏi.

"Không," vị học sĩ trả lời. "Ser Stafford Lannister chỉ huy quân địch. Hắn đã bị giết chết trên chiến trường."

Bran thậm chí còn chưa bao giờ nghe đến cái tên Ser Stafford Lannister. Cậu đồng ý với Walder Lớn khi thằng nhóc nói. "Lãnh chúa Tywin mới là kẻ duy nhất đáng gờm."

"Thầy hãy nói với Robb là con muốn anh ấy về nhà," Rickon nói. "Anh ấy có thể đem con sói về, cả mẹ và cha nữa." Dù biết Lãnh chúa Eddard đã chết, nhưng thỉnh thoảng Rickon vẫn quên mất điều đó... một cách cố ý, Bran nghĩ vậy. Thằng bé bướng bỉnh đúng kiểu của một cậu nhóc lên bốn tuổi.

Bran rất vui mừng trước chiến thắng của Robb, nhưng cũng không kém phần lo lắng. Cậu nhớ lại những gì Osha đã nói trong ngày anh trai cậu dẫn quân đi từ Winterfell. *Cậu ấy đi nhầm đường rồi*, người phụ nữ du mục đã khăng khăng như vậy.

"Thật buồn là chẳng có chiến thắng nào mà không phải trả giá." Maester Luwin quay sang phía anh em nhà Walder. "Bác của các cậu - Ser Stevron Frey - là một trong những người phải bỏ mạng ở Oxcross. Ông ấy bị thương trên chiến trường, Robb viết như vậy. Vết thương tưởng như không nghiêm trọng, nhưng ba ngày sau đó ông ấy đã qua đời trong lều khi đang ngủ."

Walder Lớn nhún vai. "Ông ấy già rồi. Cháu nghĩ phải 65 tuổi. Quá già để tham chiến. Lúc nào ông ấy cũng nói rằng mình mệt mỏi."

Walder Bé reo lên. "Mệt mỏi vì phải chờ ông nội của chúng ta qua đời, ý mày là thế đúng không? Như vậy nghĩa là giờ Ser Emmon sẽ là người thừa kế?"

"Đừng có ngu ngốc như thế," người anh em họ của cậu ta nói. "Các con của con trai cả được ưu tiên hơn con trai thứ. Ser Ryman là người kế nhiệm, sau đó là Edwyn, Walder Đen và Petyr Mụn Nhọt. Tiếp nữa là Aegon và tất cả đám con trai lão."

"Ryman cũng già rồi," Walder Bé nói. "Tao cá là phải hơn bốn mươi. Và bụng ông ấy không được tốt. Mày có nghĩ ông ấy sẽ làm lãnh chúa không?"

“Tao *sẽ* trở thành lãnh chúa. Tao chẳng quan tâm đến ông ta.”

Maester Luwin nhanh chóng cắt lời. “Các cậu không thấy xấu hổ vì những điều vừa nói à? Nỗi đau buồn của các cậu để ở đâu? Bác của các cậu vừa qua đời đấy.”

“Đúng,” Walder Bé nói. “Chúng cháu đang rất buồn mà.”

Nói là thế, nhưng thực chất chúng đâu có đau buồn gì. Bran cảm thấy nôn nao trong dạ. *Chúng thích thú với mùi vị dối trá này hơn mình*. Cậu xin phép Maester Luwin cáo lui.

“Được rồi.” Vị học sĩ rung chuông gọi người đến giúp. Chắc hẳn Hodor đang bận rộn dưới chuồng ngựa, vì người xuất hiện là Osha. Tuy nhiên, cô ta khỏe hơn Alebelly, có thể nhấc bổng Bran lên tay và đưa cậu xuống những bậc thang một cách dễ dàng.

“Osha,” Bran hỏi khi họ đi ngang qua sân. “Cô có biết đường đến phía bắc không? Đến Tường Thành... và qua bên kia Tường Thành nữa?”

“Đường đi thì dễ. Hãy tìm con Rồng Băng, và đuổi theo ngôi sao xanh trong mắt người kỵ binh.” Cô ta đi qua một cánh cửa và bắt đầu bước lên những bậc thang quanh co.

“Ở đó vẫn có những người khổng lồ, và... tất cả... lũ Ngoại Nhân, cùng những đứa con của rừng rậm nữa à?”

“Tôi đã thấy những người khổng lồ, đã nghe chuyện kể về những đứa con của rừng rậm, nhưng còn Ngoại Nhân thì... sao cậu lại muốn biết?”

“Cô đã bao giờ nhìn thấy một con quạ ba mắt chưa?”

“Chưa.” Cô ta cười vang. “Và có lẽ tôi cũng không muốn.” Osha đá mở cánh cửa phòng ngủ của Bran và đặt cậu xuống chiếc ghế bên cửa sổ, nơi cậu có thể nhìn thấy khoảng sân bên dưới.

Chỉ vài giây sau khi cô ta bỏ đi, cánh cửa lại bật mở một lần nữa, và Jojen Reed xồng xộc bước vào cùng chị gái Meera theo ngay phía sau. “Cậu đã nghe về con quạ đưa tin rồi à?” Bran hỏi, và cậu bé kia gật đầu. “Đó không phải là một bữa tối như cậu nói, mà là một lá thư gửi từ Robb, và chúng ta tất nhiên không ăn nó, nhưng...”

“Những giấc mơ xanh thỉnh thoảng rất kỳ lạ,” Jojen thừa nhận. “Sự thật ẩn chứa trong đó có phải lúc nào cũng dễ hiểu đâu.”

“Kể cho ta những cơn ác mộng của cậu đi,” Bran nói. “Những điều xấu sắp sửa xảy ra với Winterfell ấy?”

“Giờ thì hoàng tử tin tôi chưa? Ngài sẽ tin những gì tôi nói, dù có quái đản đến thế nào chứ?”

Bran gật đầu.

“Biển cả sẽ tới đây.”

“Biển ư?”

“Tôi mơ thấy sóng biển vỗ ầm ì xung quanh Winterfell. Tôi thấy những con sóng đen xô vào cổng thành và các tòa tháp, sau đó nước muối chảy qua tường và tràn ngập lâu đài. Xác người chết trôi nổi trên sân. Khi mới mơ thấy giấc mơ này hồi ở Greywater, tôi không nhìn rõ khuôn mặt họ, nhưng giờ thì rõ ràng rồi. Một là Alebelly, người lính gác đã hô tên chúng tôi trong bữa tiệc lần trước. Tu sĩ của ngài là người thứ hai. Cả thợ rèn của ngài nữa.”

“Mikken ấy à?” Bran vừa bối rối vừa hoảng sợ. “Nhưng biển cả cách đây hàng trăm, hàng ngàn hải lý, và nếu biển có đến thật thì tường thành của Winterfell cũng quá cao, làm sao nước có thể tràn vào?”

“Trong đêm tối, nước biển sẽ chảy tràn qua những bức tường đó,” Jojen nói. “Tôi thấy những người chết, ướt nhẹp và trương phềnh.”

“Chúng ta phải kể cho mọi người thôi,” Bran nói. “Alebelly và Mikken, và Septon Chayle. Ta phải cảnh báo để họ không bị chết đuối.”

“Làm vậy không thể cứu được họ,” cậu bé mặc đồ xanh trả lời.

Meera bước tới chiếc ghế cạnh cửa sổ và đặt một tay lên vai cậu. “Họ sẽ không tin đâu, Bran.”

Jojen ngồi lên giường của Bran. “Kể cho tôi ngài mơ thấy gì đi.”

Ngay cả lúc này Bran vẫn thấy hoảng sợ, nhưng cậu đã thề sẽ tin họ, và một người nhà Stark vùng Winterfell thì không bao giờ nuốt lời. “Ta có nhiều giấc mơ khác nhau,” cậu trình bày chậm rãi. “Có những giấc mơ về sói, nhưng chúng không thực sự đáng sợ như những giấc mơ khác. Ta chạy, rồi săn, rồi giết những con sóc. Có những giấc mơ trong đó con quạ tới và dạy ta cách bay. Thỉnh thoảng cái cây cũng xuất hiện trong giấc mơ, nó gọi tên ta. Điều đó làm ta sợ hãi. Nhưng tồi tệ nhất là những giấc mơ khi ta ngã.” Cậu nhìn xuống sân với cảm giác đau khổ. “Trước đây ta chưa bao giờ ngã cả. Khi trèo lên tường thành, ta đi khắp nơi, lên tận những chóp mái, dọc theo những bức tường, và còn cho quạ ăn ở Tháp Cháy. Mẹ sợ ta sẽ ngã, nhưng ta biết chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra. Vậy mà ta đã rơi xuống thật, và bây giờ lần nào đi ngủ ta cũng nằm mơ thấy mình rơi xuống.”

Meera bóp vai cậu. “Tất cả chỉ có thế thôi à?”

“Ta đoán vậy.”

“*Người biến hình*,” Jojen Reed nói.

Bran nhìn cậu ta với đôi mắt mở to. “Sao cơ?”

“Người đội lốt. Những kẻ biến hình. Thú dữ. Họ sẽ gọi ngài như vậy nếu họ nghe được những giấc mơ sói của ngài.”

Những cái tên một lần nữa khiến Bran sợ hãi. “Ai sẽ gọi ta như vậy?”

“Chính thần dân của ngài. Một số người sẽ sợ hãi nếu biết ngài thực sự là ai. Một số người thậm chí còn cố giết ngài nữa kia.”

Già Nan thỉnh thoảng có kể những câu chuyện kinh dị về thú dữ và những kẻ biến hình. Trong các câu chuyện đó, chúng luôn là ma quỷ. “Ta không giống như thế,” Bran nói. “*Ta không như thế*. Đó chỉ là những giấc mơ thôi.”

“Giấc mơ sói không hoàn toàn là một giấc mơ đâu. Ngài nhắm chặt con mắt thứ ba lúc đang còn thức, nhưng khi ngài chìm vào giấc ngủ, nó sẽ choàng mở và linh hồn ngài tìm kiếm một nửa còn lại. Năng lượng tràn đầy bên trong cơ thể ngài.”

“Ta không muốn thế. Ta muốn trở thành một *hiệp sĩ*.”

“Hiệp sĩ là những gì ngài muốn. Nhưng người biến hình mới thực sự là ngài. Ngài không thể thay đổi điều đó, Bran, ngài không thể chối bỏ hay phủ nhận nó được. Ngài là một con sói có

cánh, nhưng ngài sẽ không bao giờ bay." Jojen đứng dậy và bước về phía cửa sổ. "Trừ khi ngài *mở mắt ra*." Cậu ta dí mạnh hai ngón tay vào trán Bran.

Khi đưa tay lên nơi Jojen vừa chỉ, Bran chỉ thấy có làn da lành lặn và mềm mượt. Chẳng có con mắt nào cả. Một con mắt đang nhắm lại cũng không. "Làm sao ta có thể mở nó ra nếu nó không có ở đó?"

"Ngài sẽ không thể tìm được con mắt đó bằng ngón tay đâu, Bran. Ngài phải tìm nó bằng trái tim cơ." Jojen nhìn chằm chằm khuôn mặt Bran với đôi mắt xanh kỳ lạ. "Hay ngài sợ hãi?"

"Maester Luwin nói chẳng có gì trong giấc mơ đáng để chúng ta sợ hãi."

"Có đấy," Jojen nói.

"Là cái gì?"

"Quá khứ. Tương lai. Sự thật."

Họ đang làm cho cậu lúng túng hơn bao giờ hết. Khi ở một mình, Bran đã cố hết sức, nhưng cậu không biết cách nào có thể mở được con mắt thứ ba. Dù có nhăn trán hay trỏ tay vào đó, cậu cũng chẳng thấy gì khác biệt so với trước.

Những ngày sau đó, cậu cố cảnh báo mọi người về những gì Jojen đã mơ thấy, nhưng mọi chuyện không giống như những gì cậu mong đợi. Mikken nghĩ giấc mơ thật tức cười. "Biển ấy à? Thật trùng hợp, tôi luôn muốn nhìn thấy biển. Nhưng tôi chưa bao giờ được đến đó. Và giờ thì biển đến với tôi, phải không nhỉ? Các vị thần thật tốt bụng khi hoàn thành điều ước cho một thợ rèn nghèo."

"Các vị thần sẽ đưa tôi đến nơi họ thấy phù hợp," Septon Chayle nhẹ nhàng nói, "nhưng tôi không nghĩ mình sẽ chết đuối đâu, Bran. Tôi lớn lên bên bờ sông Bạch Đao, ngài biết đấy. Và tôi bơi cũng khá cừ."

Alebelly là người duy nhất có vẻ chú ý đến lời cảnh báo. Anh ta tự mình tới nói chuyện với Jojen, rồi sau đó không dám tắm hay tới gần miệng giếng. Cuối cùng, anh ta bốc mùi kinh khủng đến nỗi sáu lính gác khác phải ném anh ta vào một bồn nước nóng và cọ rửa trong khi anh ta la hét rằng họ đang dìm anh ta chết đuối như lời cậu bé ăn thịt ếch. Từ đó trở đi, lần nào nhìn thấy Bran hay Jojen trong lâu đài, anh ta cũng cáu bẳn và lẩm bẩm.

Một vài ngày sau khi Alebelly được ném vào bồn tắm, Ser Rodrik trở về Winterfell cùng với tù binh của mình, một chàng trai trẻ vạm vỡ với đôi môi mọng ướt và mái tóc dài, hắn có mùi nhà xí, một mùi thậm chí kinh khủng hơn cả của Alebelly trước đó. "Hắn ta tên là Hôi Thối," Hayhead trả lời khi Bran hỏi tên. "Tôi chưa bao giờ biết tên thật của hắn. Hắn phục vụ gã con hoang của nhà Bolton và giúp hắn ta ám sát phu nhân Hornwood, họ nói vậy."

Tên con hoang cũng đã chết, Bran nghe tin đó trong bữa tối. Người của Ser Rodrik đã bắt gặp hắn đang làm một việc kinh khủng ở vùng Hornwood (Bran cũng không hiểu rõ là việc gì, nhưng hình như phải cởi hết quần áo khi làm việc đó) và bắn hắn bằng cung tên khi hắn cố trốn chạy. Tuy nhiên, họ đã đến quá muộn để cứu phu nhân Hornwood. Sau đám cưới của hắn và phu nhân Hornwood, tên con hoang đã khóa bà trong một tòa tháp và bỏ đói. Bran nghe mọi người nói khi Ser Rodrik phá cửa tòa tháp bước vào, ông thấy bà ta đã chết với miệng đầy máu và vài ngón tay bị nhai đứt.

"Con quái vật đã buộc cho chúng ta một cái nút khó gỡ," người hiệp sĩ già nói với Maester Luwin. "Dù thích hay không thì phu nhân Hornwood vẫn là vợ hắn. Hắn bắt bà ấy đọc lời thề trước cả tu sĩ và cây đước, và làm tình với bà ấy ngay trong đêm hôm đó trước sự chứng kiến

của bao nhiêu người. Bà ấy đã ký một di chúc trong đó tuyên bố hắn là người thừa kế và niêm phong lên đó."

"Lời thề đọc trước lưỡi gươm chẳng có giá trị gì," vị học sĩ phản đối.

"Roose Bolton có lẽ không cho là như vậy. Ít nhất với vấn đề đất đai." Ser Rodrik trông có vẻ không vui. "Ta chỉ muốn lấy đầu tên hầu này của hắn, chắc hẳn hắn cũng xấu xa như tên chủ nhân. Nhưng có lẽ phải giữ hắn sống tới khi Robb từ chiến trường trở về. Ngài ấy là nhân chứng duy nhất cho những tội ác kinh khủng của gã con hoang. Có thể khi Lãnh chúa Bolton nghe câu chuyện của hắn, ông ta sẽ hủy bỏ lời tuyên bố của mình, nhưng trong lúc đó các hiệp sĩ của Manderly và người của Dreadfort đang chém giết lẫn nhau trong rừng ở Hornwood, và ta thì không đủ mạnh để ngăn cản họ." Vị hiệp sĩ già quay lại chỗ ngồi của mình và nghiêm nghị nhìn Bran. "Cháu dạo này thế nào, trong khi ta đi vắng, thưa hoàng tử? Ra lệnh cho vệ binh của ta không được tắm à? Cháu muốn họ cũng bốc mùi như Hôi Thối, đúng không?"

"Biển đang tới đây," Bran nói. "Jojen đã thấy điều đó trong giấc mơ xanh của cậu ấy. Mebelly sẽ bị chết đuối."

Maester Luwin kéo mạnh chuỗi hạt trên cổ áo. "Thằng nhóc nhà Reed tin rằng nó có thể nhìn thấy tương lai trong những giấc mơ của nó, Ser Rodrik. Tôi đã nói chuyện với Bran rằng những điềm báo đó không chắc chắn, nhưng nếu đó là sự thật thì dọc bờ biển Stony sẽ có vấn đề đấy. Hải tặc trên những chiếc thuyền dài sẽ tấn công làng chài, cưỡng hiếp và đốt phá. Leobald Tallhart đã cử cháu trai là Benfred đến đối phó với chúng, nhưng tôi hy vọng bọn cướp sẽ lên thuyền và chuồn ngay lập tức khi nhác thấy dáng binh lính của ta."

"Phải rồi, và sau đó sẽ chuyển sang tấn công nơi khác. Quỷ tha ma bắt lũ hèn nhát đó. Bọn chúng cũng đâu khá hơn gã con hoang nhà Bolton là bao. Chúng sẽ không bao giờ dám cướp phá nếu quân đội chính của chúng ta không cách nơi đây hàng nghìn dặm về phía nam." Ser Rodrik nhìn Bran. "Cậu ta còn nói với cháu điều gì nữa?"

"Jojen nói nước sẽ chảy qua tường thành của chúng ta. Cậu ấy nhìn thấy Alebelly chết đuối, Mikken, và cả Septon Chayle nữa ạ."

Ser Rodrik nhíu mày. "Ồ, thế thì nếu phải dẫn quân đi chống lại bọn cướp, ta sẽ không đem theo Alebelly. Thằng nhóc không nhìn thấy ta chết đuối đấy chứ? Không thấy đúng không? Tốt."

Nghe điều đó khiến Bran cảm thấy phấn chấn hơn. *Vậy có thể họ sẽ không chết đuối*, cậu nghĩ vậy. *Nếu họ tránh xa biển cả ra...*

Meera cũng nghĩ như thế vào đêm hôm cô và Jojen vào phòng Bran chơi trò domino ba mặt, nhưng em trai cô chỉ lắc đầu. "Những gì tôi thấy trong giấc mơ xanh không thể thay đổi được."

Điều đó làm chị gái cậu ta giận dữ. "Vậy các vị thần gửi lời cảnh báo làm gì nếu chúng ta không thể thay đổi được những gì sắp diễn ra?"

"Em không biết," Jojen nói một cách buồn bã.

"Nếu em là Alebelly, có lẽ em sẽ nhảy quách xuống giếng cho xong lời tiên tri ấy rồi nhỉ! Anh ta phải *chiến đấu* chứ, và Bran cũng vậy."

"Ta?" Bran bỗng cảm thấy lo sợ. "Ta phải chiến đấu với cái gì? Ta cũng sẽ chết đuối sao?"

Meera nhìn cậu với vẻ tội lỗi. "Đáng lẽ tôi không nên nói thế."

Cậu có thể nhận ra cô gái đang che giấu điều gì đó. "Cậu có nhìn thấy ta trong mơ không?"

Bran lo lắng hỏi Jojen. “Ta cũng chết đuối hay sao?”

“Không chết đuối.” Jojen nói như thể mỗi lời thốt ra đều khiến cậu ta đau. “Tôi mơ thấy người đàn ông hôm nay tới đây, gã mà mọi người gọi là Hôi Thối ấy. Ngài và em trai ngài nằm chết dưới chân hắn, và hắn đang lột da mặt của các ngài với một thanh kiếm dài màu đỏ.”

Meera đứng bật dậy. “Nếu xuống được căn ngục tối, chị có thể dùng giáo đâm thấu tim hắn. Vậy làm sao hắn có thể hãm hại Bran nếu hắn đã chết?”

“Những người gác ngục sẽ ngăn chị lại,” Jojen nói. “Lính gác. Và nếu chị nói với họ lý do tại sao chị muốn giết hắn, họ sẽ không tin đâu.”

“Ta cũng có lính gác,” Bran nhắc cho hai người họ nhớ. “Alebelly, Poxy Tym, Hayhead, và tất cả những người khác.”

Đôi mắt xanh rêu của Jojen ánh lên đầy thương cảm. “Họ cũng không thể ngăn được hắn, Bran. Tôi không biết tại sao, nhưng tôi thấy đoạn kết thúc. Tôi thấy ngài và Rickon trong hầm mộ của nhà ngài, sâu trong bóng tối với tất cả các vị vua đã qua đời và những con sói bằng đá của họ.”

Không, Bran nghĩ. *Không thể như vậy.* “Nếu ta bỏ đi... tới Greywater, hay tới chỗ bầy quạ, một nơi nào đó thật xa để chúng không thể tìm thấy ta...”

“Chẳng ích gì đâu. Giấc mơ có màu xanh, Bran, và những giấc mơ xanh không bao giờ nói dối.”

TYRION

Varys đứng bên lò than và hơ bàn tay mềm mại của hắn trên đống lửa. “Có vẻ Renly đã bị giết một cách dã man ở giữa ba quân. Cổ họng hắn bị xé toạc từ tai nọ qua tai kia bằng một thanh gươm sắc đến nỗi có thể cắt qua thép và xương giống như cắt miếng pho mát vậy.”

“Ai giết hắn?” Cersei hỏi.

“Người có thấy quá nhiều câu trả lời cũng chẳng khác gì không có câu trả lời nào cả không? Mật thám của thần không phải lúc nào cũng làm việc hiệu quả như chúng ta mong đợi. Khi một vị vua qua đời, những câu chuyện khác nhau mọc lên như nấm trong đêm. Một tên coi ngựa nói rằng Renly bị giết bởi một hiệp sĩ trong Đội Vệ Binh Cầu Vồng của hắn. Còn ả thợ giặt thì nói Stannis đã đâm giữa tim em trai mình bằng thanh kiếm ma thuật. Một vài lính cận vệ cho rằng một phụ nữ đã làm điều đó, nhưng mỗi người nói một phách. Một người nói đó là cô hầu gái bị Renly hắt hủi. Người thứ hai thì nói đó là một ả điếm đi theo quân đội để phục vụ nhà vua sau mỗi trận đấu. Còn người thứ ba lại nói đó là phu nhân Catelyn Stark.”

Thái hậu tỏ vẻ không hài lòng. “Ngươi có cần phí phạm thời gian của chúng ta với những tin đồn nhảm của lũ ngốc đó như vậy không?”

“Người trả cho thần hậu hĩnh để đổi lấy những lời đồn thổi đó, thưa thái hậu nhân từ.”

“Chúng ta trả tiền cho ngươi để có sự thật, Lãnh chúa Varys. Hãy nhớ điều đó, hoặc là hội đồng này sẽ nhỏ đi một chút.”

Varys nở nụ cười lo lắng. “Người và cậu em trai quý tộc của người sẽ giải tán cả hội đồng của nhà vua mất, nếu cứ tiếp tục như vậy.”

“Tôi dám chắc vương quốc này vẫn có thể tồn tại nếu bớt đi một số thành viên hội đồng,” Ngón Út mỉm cười nói.

“Petyr thân yêu, quý mến,” Varys nói, “ngài không lo rằng mình sẽ là người tiếp theo xuất hiện trong cái danh sách nhỏ của quân sư hay sao?”

“Trước ngài sao, Varys? Tôi chưa bao giờ mơ về điều đó.”

“Có thể chúng ta sẽ trở thành anh em với nhau trên Tường Thành, ngài và ta.” Varys một lần nữa cười khúc khích.

“Sẽ sớm hơn ngươi mong đợi, nếu lời tiếp theo thốt ra từ miệng ngươi tiếp tục là những lời vô bổ, hoạn quan ạ.” Ánh mắt của Cersei nhìn Varys như thể đang muốn thiến tên hoạn quan này thêm một lần nữa.

“Đây liệu có phải một trò bịp bợm không?” Ngón Út hỏi.

“Nếu vậy, đó hẳn là một trò bịp bợm bằng trí thông minh vượt trội,” Varys nói. “Rõ ràng nó đã che được mắt ta.”

Tyrion đã nghe đủ. “Joff sẽ rất thất vọng đấy,” anh nói. “Nhà vua đã để dành một chiếc que tuyệt đẹp để treo đầu Renly. Nhưng dù ai làm việc này thì chúng ta vẫn có thể kết luận rằng Stannis đứng sau mọi việc. Phần lợi rõ ràng thuộc về ông ta.” Anh không thích thông tin này; anh muốn trục lợi từ việc anh em nhà Baratheon tương tàn lẫn nhau trong các trận chiến đẫm máu kia. Tyrion cảm thấy khuỷu tay mình nhói lên, nơi vết thương do cây chùy để lại. Thỉnh thoảng anh lại bị như thế khi trời ẩm ướt. Anh xoa bóp nó dù biết làm vậy chẳng có tác dụng gì.

Tyrion cất tiếng hỏi, "Đội quân của Renly thì sao?"

"Phần lớn bộ binh của hắn vẫn còn ở Bitterbridge." Varys rời khỏi lò than và ngồi vào bàn. "Hầu hết các lãnh chúa ủng hộ Renly ở Storm's End đã quay sang phục tùng dưới trướng Stannis, cùng với tất cả các hiệp sĩ của họ."

"Dẫn đầu là Nhà Florent, tôi cá là vậy," Ngón Út nói.

Varys nhìn Ngón Út cười ỏn ẻn. "Ngài đoán đúng rồi đấy. Lãnh chúa Alester thực chất là người đầu tiên quỳ gối. Rất nhiều người khác đã làm theo."

"Rất nhiều," Tyrion nhấn mạnh, "nhưng không phải là tất cả chứ?"

"Đúng vậy," viên hoạn quan đồng tình. "Lãnh chúa Tyrell không đồng ý, Randyll Tarly không, Mathis Rowan cũng không. Và bản thân Storm's End vẫn chưa chịu đầu hàng. Ser Cortnay Penrose muốn giữ tòa lâu đài dưới cái tên của Renly, và không tin rằng lãnh chúa của mình đã chết. Ông ấy đòi được nhìn thấy cái xác trước khi mở cổng, nhưng hình như cái xác của Renly đã biến mất một cách bí ẩn. Chắc nó bị đem đi đâu đó. Một phần năm số hiệp sĩ của Renly thà chết cùng Ser Loras còn hơn quỳ gối trước Stannis. Người ta nói Hiệp Sĩ Hoa đã phát điên khi nhìn thấy thi thể nhà vua của mình, và giết chết ba lính gác của Renly trong cơn phẫn nộ, trong số đó có Emmon Cuy và Robar Royce."

Thật đáng tiếc là hắn dừng lại ở con số ba, Tyrion ngẫm nghĩ.

"Ser Loras có lẽ sẽ tới Bitterbridge," Varys tiếp tục. "Em gái cậu ta, hoàng hậu của Renly đang ở đó, cũng như vô số binh lính khác bỗng dưng bị mất người cai trị. Giờ họ sẽ chọn phe nào đây? Một câu hỏi tế nhị. Rất nhiều người vẫn phục vụ các lãnh chúa còn lại ở Storm's End, và các lãnh chúa đó giờ thuộc về Stannis."

Tyrion rướn người lên phía trước. "Ta thấy có một cơ hội ở đây. Một khi đã lôi kéo được Loras Tyrell về phía chúng ta thì có thể Lãnh chúa Mace Tyrell cùng các tùy tùng sẽ làm theo. Hiện giờ họ có thể theo Stannis, nhưng họ không yêu quý ông ta, nếu không họ đã là người của ông ta ngay từ đầu rồi."

"Vậy họ yêu quý chúng ta hơn chắc?" Cersei hỏi.

"Chắc chắn là không," Tyrion nói. "Họ yêu quý Renly, chắc chắn rồi, nhưng Renly đã bị giết. Có thể chúng ta sẽ cho họ những lý do đủ tốt để họ thích Joffrey hơn Stannis... nếu chúng ta nhanh chóng hành động."

"Cậu muốn cho họ những lý do như thế nào?"

"Vàng là lý do," Ngón Út gợi ý ngay lập tức.

Varys tặc lưỡi. "Petyr yêu quý, chắc ý ngài không phải là những lãnh chúa hùng mạnh và các hiệp sĩ cao quý đó cũng được mua bán như lũ gà ngoài chợ đấy chứ."

"Gần đây ngài có ra chợ không vậy, Lãnh chúa Varys?" Ngón Út hỏi. "Ngài sẽ thấy mua một lãnh chúa còn dễ hơn mua một con gà, tôi dám chắc như vậy đấy. Tất nhiên, tiếng "cục tác" của các lãnh chúa nghe kiêu hãnh hơn. Họ sẽ chẳng thèm nếu ngài trả tiền cho họ như những thương nhân, nhưng họ hiếm khi từ chối nhận quà... đó là danh dự, đất đai, và những lâu đài..."

"Của hối lộ có thể thuyết phục được vài lãnh chúa nhỏ," Tyrion nói, "nhưng các lãnh chúa ở Highgarden thì không bao giờ."

"Đúng vậy," Ngón Út thừa nhận. "Hiệp Sĩ Hoa là mấu chốt ở đây. Mace Tyrell có hai con trai

lớn, nhưng Loras luôn là đứa ông yêu quý nhất. Có được cậu ta, và cả Highgarden sẽ thuộc về ngài."

Đúng vậy, Tyrion nghĩ. "Ta thấy chúng ta nên ghi nhớ bài học vừa rồi của Lãnh chúa Renly. Chúng ta có thể lôi kéo được Tyrell làm đồng minh giống như cách hắn đã làm. Với một cuộc hôn nhân."

Varys là người hiểu nhanh nhất. "Ngài định cho Vua Joffrey cưới Margaery Tyrell sao?"

"Đúng vậy." Cô hoàng hậu trẻ của Renly chưa đầy 15, 16 tuổi, anh nhớ như vậy... lớn hơn Joffrey, nhưng một vài tuổi cũng chẳng vấn đề gì, một sự sắp đặt quá khéo léo và ngọt ngào đến nỗi anh có thể nếm được mùi vị của nó.

"Joffrey đã được hứa hôn với Sansa Stark rồi," Cersei phản đối.

"Hôn ước có thể hủy được. Cho nhà vua làm đám cưới với con gái của một tên phản bội đã bị chặt đầu thì được lợi lộc gì?"

Ngón Út lên tiếng. "Ngài có thể lập luận với đức vua rằng Nhà Tyrell giàu có hơn Nhà Stark rất nhiều, và nghe nói Margaery rất dễ thương... lại còn rất nóng bỏng trên giường nữa."

"Đúng," Tyrion nói, "Joff chắc chắn sẽ thích điều đó đấy."

"Con trai ta quá nhỏ để có thể cân nhắc những chuyện đó."

"Chị nghĩ vậy sao?" Tyrion hỏi. "Con chị 13 tuổi rồi, Cersei. Ở tuổi đó em đã lấy vợ rồi đấy."

"Cậu làm tất cả chúng ta xấu hổ với sự việc đáng tiếc đó. Joffrey có dòng dõi cao quý hơn nhiều."

"Cao quý đến nỗi thằng nhóc sai Ser Boros xé toạc cả váy áo của Sansa cơ đấy."

"Lúc đó nó đang nổi giận với con bé."

"Nó cũng nổi giận với con trai đầu bếp vì thằng nhóc làm đổ súp, nhưng nó có lột quần áo thằng bé đâu."

"Vấn đề ở đây không chỉ là một chút súp bị đổ..."

Phải. vấn đề ở đây là con trai đầu bếp không có cặp nhũ hoa đẹp. Sau sự việc đó ở trong sân, Tyrion đã nói chuyện với Varys về việc sắp xếp cho Joffrey tới thăm nhà thổ của Chataya. Vị ngọt của mật ong có thể làm dịu thằng bé, anh hy vọng như vậy. Có thể thằng nhóc sẽ cảm thấy *dễ chịu*, lạy trời đừng có vậy, và nhà vua sẽ biết ơn anh nhiều hơn. Tất nhiên việc này cần phải được thực hiện một cách bí mật. Việc khó khăn nhất là tách thằng nhóc khỏi Chó Săn. "Con chó sẽ không bao giờ rời xa gót giày chủ nhân của nó," anh nói với Varys, "nhưng con người ai cũng cần ngủ. Và một số người thích cờ bạc, chơi điếm và đến thăm quán rượu nữa."

"Chó Săn làm tất cả những việc này, nếu đó là câu hỏi

của ngài."

"Không," Tyrion nói. "Câu hỏi của ta là khi nào."

Varys bẽn lẽn đặt một ngón tay lên má, và mỉm cười bí hiểm. "Thưa lãnh chúa, một người đa nghi có thể nghĩ ngài muốn tìm kiếm một khoảng thời gian khi Sandor Clegane không chịu bảo vệ vua Joffrey, một cơ hội tốt để hãm hại nhà vua."

“Chắc chắn ngài hiểu ta rõ hơn thế, Lãnh chúa Varys,” Tyrion nói. “Tất cả những gì ta làm chỉ để khiến Joffrey yêu quý ta hơn.”

Viên thái giám đã hứa sẽ xem xét vấn đề. Tuy nhiên, việc chiến sự vẫn cấp bách hơn; và việc cho Joffrey lần đầu nếm mùi phụ nữ sẽ phải hoãn lại một thời gian. “Chắc chắn chị hiểu con trai mình hơn em,” anh nói với Cersei, “nhưng dù như vậy chúng ta vẫn phải bàn vấn đề hôn ước với Nhà Tyrell. Có lẽ đó là cách duy nhất giúp Joffrey sống đủ lâu để có mặt trong đêm tân hôn của chính mình.”

Ngón Út đồng ý. “Cô con gái nhà Stark chẳng đem lại gì cho Joffrey ngoài thân xác cô ta, chắc cũng ngọt ngào đấy. Tuy nhiên, Margaery Tyrell có thể cho đức vua năm mươi nghìn binh lính và tất cả sức mạnh của Highgarden.”

“Thực ra thì...” Varys đặt bàn tay mềm mại lên ống tay áo của thái hậu. “Người có trái tim nhân từ của một người mẹ, và thần hiểu điều đó. Nhà vua cũng yêu cô gái bé nhỏ ngọt ngào của mình. Nhưng làm vua nghĩa là phải học cách đặt lợi ích của vương quốc lên trên những mong muốn cá nhân. Thần nghĩ đây là việc phải làm.”

Thái hậu giật ống áo ra khỏi tay tên thái giám. “Nếu các ngươi là phụ nữ thì các ngươi sẽ không bao giờ nói những lời đó. Vậy thì cứ theo thế mà làm đi, các lãnh chúa, nhưng một người có lòng tự ái cao như Joffrey sẽ không bao giờ chấp nhận đồ thừa của Renly. Nó sẽ không bao giờ đồng ý.”

Tyrion nhún vai. “Ba năm nữa khi nhà vua trưởng thành, thằng bé có thể chấp nhận hoặc từ chối hôn ước này theo ý muốn. Từ giờ đến lúc đó, chị là nhiếp chính còn em là quân sư của nhà vua, và Joff sẽ cưới bất cứ ai theo sự sắp đặt của chúng ta. Dù là đồ thừa hay không.”

Cersei không còn lý lẽ gì để từ chối nữa. “Vậy thì cậu hãy đề xuất đi, nhưng cậu sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn nếu Joff không thích con bé đó.”

“Rất vui vì chúng ta đã đi đến quyết định,” Tyrion nói. “Bây giờ, ai trong số chúng ta sẽ tới Bitterbridge? Chúng ta phải tới gặp Ser Loras để đưa đề xuất này trước khi cậu ta nguội máu trở lại.”

“Ý cậu là cử một thành viên trong hội đồng?”

“Ta không thể hy vọng Hiệp Sĩ Hoa nói chuyện với Bronn hay Shagga, đúng không? Nhà Tyrell rất kiêu ngạo.”

Chị gái anh không bỏ lỡ cơ hội nào để xoay chuyển tình thế theo hướng có lợi cho mình. “Ser Jacelyn Bywater có dòng dõi quý tộc. Hãy cử ông ta đi.”

Tyrion lắc đầu. “Chúng ta cần một người không chỉ nhắc lại lời của chúng ta và đem về câu trả lời, mà phải làm được nhiều hơn thế. Sứ giả của chúng ta phải nói thay cho nhà vua và cả hội đồng, và giải quyết vấn đề một cách nhanh chóng.”

“Quân sư là người nói thay lời của nhà vua.” Những ngọn nến phản chiếu thứ ánh sáng xanh như ma trơi lên mắt Cersei. “Nếu ta cử cậu, Tyrion, thì cũng như thể Joffrey thân chinh đi vậy. Và ai có thể tốt hơn cậu nữa, những lời nói của cậu cũng khéo léo như đường kiếm của Jaime vậy.”

Chị háo hức muốn tống khứ ta ra khỏi thành phố đến vậy sao, Cersei? “Chị thật tốt quá, chị gái ạ, nhưng theo ý em thì mẹ của chú rể là người phù hợp nhất để nói chuyện hôn sự, thay vì một ông cậu nào đó. Và chị có một biệt tài là giành được sự ủng hộ của mọi người, điều mà em không bao giờ có được.”

Mắt Cercei nheo lại. “Joff cần có ta bên cạnh.”

“Thưa thái hậu, thưa quân sư,” Ngón Út nói, “Nhà vua cần có cả hai người ở đây. Vậy hãy để tôi đi.”

“Ngài ấy à?” *Việc này thì có lợi lộc gì?* Tyrion tự hỏi.

“Thần nằm trong hội đồng của nhà vua, nhưng không cùng dòng máu với ngài ấy, vì vậy thần sẽ không thể trở thành một con tin có giá trị. Thần từng có mối quan hệ khá tốt với Ser Loras khi cậu ta ở đây trong buổi chầu, và cậu ta chẳng có lý do gì để ghét thần. Mace Tyrell cũng chẳng thù hằn gì thần cả, và thần tự thấy mình thương thuyết cũng không tồi lắm.”

Hắn đã thuyết phục được chúng ta. Tyrion không tin Petyr Baelish, và cũng không muốn để gã lọt khỏi tầm mắt, nhưng còn sự lựa chọn nào nữa ngoài hắn ta ra? Hoặc Ngón Út, hoặc đích thân Tyrion phải đi, và anh biết rõ nếu anh rời khỏi Vương Đô trong một thời gian dài như vậy thì tất cả những gì anh đang cố gắng tạo dựng sẽ trở nên dang dở. “Đang có chiến tranh giữa thành phố này và Bitterbridge,” anh cẩn trọng nói. “Nên chắc chắn Lãnh chúa Stannis sẵn sàng kết liễu những gã chăn cừu của chính mình để có được những con cừu ương ngạnh của cậu em trai.”

“Tôi chưa bao giờ sợ hãi trước những gã chăn cừu. Chính những con cừu mới là vấn đề với tôi. Tuy nhiên, tôi nghĩ vẫn cần có người hộ tống.”

“Ta có thể cử một trăm quân áo choàng vàng,” Tyrion nói.

“Năm trăm.”

“Ba trăm.”

“Thêm bốn mươi nữa - hai mươi hiệp sĩ cùng bằng đó tùy tùng. Nếu tôi đi mà không có hiệp sĩ theo cùng, Nhà Tyrell sẽ coi thường tôi.”

Quá đúng. “Đồng ý.”

“Ta sẽ cho Horror và Slobber đi cùng, sau đó cho họ về với cha họ. Một động thái rất thiện chí. Chúng ta cần Paxter Redwyne, ông ta là người bạn lâu năm nhất của Mace Tyrell, và cũng nắm một sức mạnh rất lớn.”

“Một tên phản bội,” thái hậu lên tiếng. “Nếu Redwyne không lo cho tính mạng của các con ông ta thì Nhà Arbor đã sớm đi theo Renly cùng với tất cả những người khác rồi.”

“Renly đã chết, thưa thái hậu,” Ngón Út phân tích, “và cả Stannis lẫn Lãnh chúa Paxter sẽ không quên những chiếc thuyền của Redwyne đã đứng chật biển trong cuộc bao vây Storm’s End như thế nào. Trả lại cặp sinh đôi đó và có thể chúng ta sẽ giành được tình cảm của Redwyne.”

Cersei vẫn không bị thuyết phục. “Quỷ tha ma bắt cái thứ tình cảm đó đi, cái ta cần là thuyền buồm và quân đội của ông ta. Nắm chắc cặp sinh đôi đó trong tay là cách chắc chắn nhất để chúng ta giành được điều đó.”

Tyrion đã có câu trả lời. “Vậy thì chúng ta hãy trả Ser Hobber về Arbor và giữ lại Ser Horas ở đây. Tôi nghĩ Lãnh chúa Paxter chắc phải đủ thông minh để hiểu ý nghĩa của việc đó.”

Câu đề nghị không có ý phản kháng, nhưng Ngón Út chưa muốn kết thúc. “Chúng tôi sẽ cần những con ngựa. Nhanh nhẹn và khỏe mạnh. Trong chiến tranh thì ngựa thay thế khó mà đến kịp. Ngoài ra cần có nhiều vàng để làm quà tặng, như chúng ta đã bàn lúc nãy.”

“Bao nhiêu cũng được. Đằng nào chúng cũng rơi vào tay Stannis nếu thành phố thất thủ.”

“Mệnh lệnh cần phải được viết tay. Một văn bản sẽ khiến Mace Tyrell tin vào uy tín của tôi, cho tôi đầy đủ quyền hạn để đàm phán với ông ta về cuộc hôn nhân này hay bất cứ thỏa thuận cần thiết nào khác, và cam kết dưới tên của nhà vua. Mệnh lệnh cần có chữ ký của vua Joffrey cùng toàn bộ thành viên hội đồng, và mang tất cả dấu niêm phong của chúng ta.”

Tyrion xoay người với vẻ khó chịu. “Được! Nhiêu đó đủ chưa? Ta nhắc ngài, con đường phía trước tới Bitterbridge rất dài đấy.”

“Tôi sẽ lên đường trước bình minh.” Ngón Út đứng dậy. “Tôi tin rằng khi tôi trở về, nhà vua sẽ thấy tôi xứng đáng nhận phần thưởng cho những nỗ lực quả cảm của mình.”

Varys lại cười khúc khích. “Joffrey là một hoàng đế nhân từ, tôi chắc chắn là ngài sẽ không có gì để phàn nàn, lãnh chúa dũng cảm tốt bụng của tôi ạ.”

Thái hậu thẳng thắn hơn. “Rốt cuộc ngươi muốn gì, Petyr?”

Ngón Út liếc nhìn Tyrion với một nụ cười ranh mãnh. “Tôi cần phải cân nhắc thêm đã. Chắc chắn tôi sẽ nghĩ ra điều gì đó.” Hắn nhẹ nhàng cúi chào và đi khỏi, thản nhiên như khi ra vào một trong những nhà chứa của hắn.

Tyrion liếc nhìn ra ngoài cửa sổ. Màn sương dày đặc đến nỗi anh thậm chí không nhìn thấy bức tường thành phòng thủ phía bên kia sân. Mội vài đốm sáng mờ ảo trong không gian u ám. *Một ngày quá xấu để khởi hành*, anh nghĩ vậy. Anh không ghen tị với Petyr Baelish. “Chúng ta nên chuẩn bị những tài liệu đó đi thôi. Lãnh chúa Varys, phiền ngài truyền gọi giấy da và bút lông. Và ai đó sẽ phải đánh thức Joffrey dậy.”

Khi cuộc họp kết thúc, trời vẫn còn đặc một màu đen. Varys lui đi một mình, đôi dép lê mềm của hắn ta quét nhẹ trên nền gạch. Người nhà Lannister nán lại một chút bên cánh cửa. “Chuỗi dây xích của cậu thế nào rồi, em trai?” thái hậu hỏi khi Ser Preston khoác một chiếc áo choàng bằng vải kim tuyến bạc lên vai chị ta.

“Sợi xích đang dài dần, từng mắt từng mắt một. Chúng ta phải cảm ơn các vị thần vì Ser Cortnay Penrose lại cứng đầu như vậy. Stannis sẽ không bao giờ hành quân lên phương bắc mà chưa chiếm được Storm’s End làm hậu phương.”

“Tyrion, ta biết đôi khi ta và cậu hay bất đồng trong các kế sách, nhưng ta cảm thấy ta đã nhìn nhận sai về cậu. Cậu không phải là một tên đại ngốc như ta tưởng. Thực sự mà nói, ta nhận ra cậu rất có ích. Cảm ơn cậu vì điều đó. Hãy tha thứ cho ta nếu trước đây ta đã đối xử hà khắc với cậu.”

“Tại sao?” Anh nhún vai và mỉm cười. “Chị gái yêu quý, chị chưa nói điều gì mà cần phải tha thứ cả.”

“Ý cậu là hôm nay ấy à?” Nói xong họ cùng phá lên cười... và Cersei cúi người, nhẹ nhàng hôn nhanh lên trán cậu em trai.

Bất ngờ không thốt nên lời, Tyrion đứng lặng nhìn chị gái đi dọc hành lang cùng Ser Preston bên cạnh. “Ta bị mất trí, hay chị ta vừa hôn ta vậy?” anh hỏi Bronn khi thái hậu đi khỏi.

“Nó có ngọt ngào không?”

“Nó... bất ngờ quá.” Cersei gần đây biểu hiện rất quái gở. Tyrion cảm thấy bất an về điều đó. “Ta đang cố nhớ lại lần cuối cùng chị ấy hôn ta là khi nào. Khi đó ta chưa tới sáu, bảy tuổi. Jaime thách chị ta dám hôn.”

“Cuối cùng chị ngài cũng cảm nhận được sự quyến rũ của ngài rồi.”

“Không,” Tyrion nói. “Không, chị ta đang ủ mưu đấy. Tốt nhất hãy tìm ra âm mưu đó là gì, Bronn. Ngươi biết rồi đấy, ta rất ghét sự bất ngờ.”

THEON

Theon dùng mu bàn tay quệt nước bọt trên má.

"Robb sẽ moi ruột ngươi, Greyjoy," Benfred Tallheart hét lên. "Ngài ấy sẽ vứt trái tim của kẻ phản bội như ngươi cho sói ăn, đống phân cừu ạ."

Giọng của Aeron Damphair cắt ngang những lời lẽ nhục mạ đó giống như dùng kiếm cắt một miếng pho mát. "Giờ thì giết hắn đi."

"Cháu hỏi hắn mấy câu đã," Theon nói.

"Ngươi hỏi mau đi." Benfred máu me be bét và đơn độc giữa Stygg và Werlag hai bên. "Ngươi sẽ bị nghẹn họng trước khi nhận được câu trả lời từ ta, đồ hèn. Đồ phản bội."

Chú Aeron vốn là người tàn nhẫn. "Khi hắn nhổ nước bọt vào mặt cậu có nghĩa là hắn đã nhổ vào mặt tất cả chúng ta. Hắn phỉ nhổ vào Thần Chết Chìm. Hắn phải chết."

"Cha cho cháu quyền chỉ huy ở đây, ông chú ạ."

"Ông ấy cũng cử ta đến đây để tư vấn cho cậu."

Và để trông chừng tôi nữa. Theon không dám để mọi chuyện với ông chú của mình đi quá đà. Quyền ra lệnh là của anh, đúng vậy, nhưng lính của anh có một niềm tin lớn vào Thần Chết Chìm, một niềm tin mà họ không dành cho anh, và họ đều sợ Aeron Damphair. *Ta không thể chê trách họ vì điều đó.*

"Ngươi sẽ mất đầu vì việc này, Greyjoy. Đám đông sẽ móc mắt ngươi ra ăn." Benfred cố nhổ nước bọt một lần nữa, nhưng chỉ nhổ ra được chút máu. "Quỷ tha ma bắt gã thần ướt nhẹp của các ngươi."

Tallhart, ngươi vừa nhổ cuộc sống của ngươi đi đấy, Theon nghĩ. "Stygg, bắt hắn câm miệng đi," anh ra lệnh.

Chúng ấn Benfred quỳ xuống. Werlag giật tấm da thỏ ra khỏi thắt lưng Benfred và nhét nó vào miệng anh ta để Tallhart thôi nói. Stygg thì chuẩn bị cây rìu của hắn.

"Không," Aeron Damphair kêu lên. "Hắn phải được tế thần. Theo cách truyền thống."

Thế thì đã sao? Chết kiểu gì chẳng là chết. "Vậy thì đưa hắn đi."

"Cậu cũng cần đi cùng. Cậu là người chỉ huy ở đây nên cậu phải là người hiến tế."

Đến đây thì Theon dường như đã quá sức chịu đựng. "Chú là thầy tế, thưa chú, cháu sẽ để chú lo liệu việc thần linh. Mong chú cũng làm như vậy với cháu và để cháu lo việc ngoài chiến trường." Anh vẫy tay, và Werlag cùng Stygg bắt đầu kéo tên tù binh ra phía bờ biển. Aeron Damphair cũng đi theo họ, sau khi ném cho cháu ông ta một cái nhìn quở trách. Họ sẽ đi dọc xuống vùng bờ biển đầy đá sỏi, nơi họ dìm chết Benfred Tallhart trong nước mặn. Cách truyền thống.

Có lẽ như vậy là tử tế rồi, Theon tự nhủ khi bắt đầu đi theo hướng ngược lại với những người kia. Stygg không phải là gã đao phủ chuyên nghiệp, và Benfred thì có cái cổ to như của lợn lòi, với đầy các thớ cơ và mỡ. *Ta từng nói móc hắn về việc đó, chỉ để xem ta có thể khiến hắn giận dữ tới mức nào*, Theon nhớ lại. Vậy mà đã, mấy năm nhỉ, ba năm trôi qua? Khi Ned Stark tới lâu

đài Torrhen's Square để gặp Ser Helman, Theon đã hộ tống ông và đồng hành với Benfred trong suốt hai tuần lễ.

Anh có thể nghe thấy những âm thanh vang dội của chiến thắng ở những khúc quanh trên đường, nơi trận chiến từng diễn ra... nếu khoa trương một chút và gọi đó là trận chiến. *Nó giống một cuộc mổ thịt cừu hơn, nếu thành thật mà nói. Những con cừu trong áo giáp sắt, nhưng dù thế nào thì vẫn là những con cừu.*

Trèo lên một đống đá ngổn ngang, Theon nhìn xuống đám người chết và những con ngựa đang hấp hối. Những con ngựa xứng đáng được đối xử tốt hơn. Tymor và các anh trai đang thu thập lại những con ngựa còn lành lặn, trong khi Urzen và Black Lorren đang cắt cổ những con ngựa bị thương quá nặng để chúng khỏi đau đớn.

Quân lính của anh đang bòn mót của cải trên những xác chết. Gevin Harlaw quỳ trên ngực xác một người đàn ông, cắt ngón tay anh ta để lấy một chiếc nhẫn. *Đó gọi là trả cái giá bằng sắt. Cha ta muốn như vậy*. Theon định tìm xác hai tên lính anh tự tay giết để xem họ có trang sức quý giá không, nhưng suy nghĩ đó khiến miệng anh đắng ngắt. Anh tưởng tượng được những gì Eddard Stark sẽ nói nếu ông còn sống và đang ở đây. Tuy nhiên suy nghĩ đó cũng khiến anh bực bội. *Stark đã chết mục, và chẳng là gì đối với ta*, anh tự nhủ bản thân như vậy.

Lão Botley già, còn được gọi là Ria Cá, đang ngồi cau có bên đống chiến lợi phẩm cướp được, trong khi ba cậu con trai ông ta đem thêm đồ về. Một trong số chúng đang tranh giành ác liệt với một gã béo tên là Todric, kẻ đang quay cuồng giữa những xác chết với một sừng rượu trên tay này, và một chiếc rìu trên tay còn lại; hắn mặc áo choàng bằng lông chồn trắng, chỉ hơi vấy máu của chủ nhân cũ một chút. *Một gã say*, Theon nghĩ và quan sát hắn ta gầm lên. Người ta nói cư dân vùng Đảo Iron ngày xưa thường là những gã say trên chiến trường, rượu khiến họ trở nên hung hăng đến độ không còn cảm thấy đau và sợ hãi trước kẻ thù, nhưng trường hợp này thì đúng là một gã say phổ biến.

"Wex, đem cung và ống tên của ta ra đây." Cậu bé bèn chạy đi kiếm chúng. Theon kéo chiếc cung và đặt dây cung vào vết khía nơi đuôi mũi tên, trong khi Todric quật ngã cậu nhóc nhà Botley và vung rìu bổ vào mắt cậu ta. Ria Cá vùng lên chửi rủa, nhưng Theon còn nhanh hơn. Anh nhắm bắn vào bàn tay đang cầm sừng rượu với ý định cảnh cáo, nhưng Todric lại lảo đảo bước đi đúng lúc mũi tên bay ra, làm hỏng kế hoạch của Theon. Mũi tên xuyên qua giữa bụng gã béo.

Những kẻ cướp bóc đứng sững lại và há hốc mồm. Theon hạ cây cung xuống. "Ta đã nói không được say rượu, và không cãi nhau khi tranh cướp chiến lợi phẩm." Todric khuỵu xuống và kêu rống lên hấp hối. "Botley, làm cho hắn câm miệng đi." Ria Cá và các con trai ông ta lập tức tuân lệnh. Chúng cắt cổ Todric trong khi hắn giãy đạp một cách yếu ớt, cùng lúc lột hết áo choàng, nhẫn và vũ khí trên người khi hắn ta còn chưa chết hẳn.

Giờ thì chúng biết ta đã nói là làm rồi đấy. Lãnh chúa Balon đã cho anh quyền chỉ huy, nhưng Theon biết một số binh lính chỉ coi anh như một thằng bé nhu nhược đến từ đất liền. Anh mắt họ nói lên điều đó.

"Có ai khát nước không?" Không ai trả lời. "Tốt." Anh đá lên lá cờ của Benfred nằm dưới đất, trong tay của xác một người hộ vệ. Một tấm da thỏ được buộc bên dưới lá cờ. *Tại sao lại là da thỏ?* Anh đã định hỏi như vậy, nhưng vì bị nhổ vào mặt nên anh quên hết những gì định hỏi. Anh ném chiếc cung lại cho Wex và bỏ đi. Theon nhớ lại cảm giác tự hào sau chiến thắng trong trận rừng Whispering. Tại sao chiến thắng lần này lại không được ngọt ngào như vậy? *Tallhart, tên ngốc kiêu ngạo, ngươi thậm chí còn không cử một người đi trinh thám.*

Đi trên đường, bọn chúng vui vẻ kể chuyện cười và thậm chí còn hát ca, ba thân cây trên lá cờ của Nhà Tallhart tung bay trên đầu chúng, trong khi những tấm da thỏ lật phật một cách

ngu ngốc trên mũi những cây thương. Các cung thủ nấp sau những cây kim tước đã phá hỏng bài hát của họ với một trận mưa tên, và Theon tự mình dẫn các kỵ binh hạng nặng xông ra kết liễu bằng dao, rìu và búa chiến. Anh đã yêu cầu để tên thủ lĩnh sống để tra hỏi.

Chỉ là anh không nghĩ đó là Benfred Tallhart.

Cái xác mềm rũ của hắn được kéo từ ngoài biển vào khi Theon trở lại con thuyền *Quỷ Cái*. Mảnh vỡ những chiếc thuyền dài của anh chổng lên trời và rải rác trên bờ biển đá. Trong ngôi làng chài chẳng còn lại gì ngoài tro bụi lạnh lẽo bốc mùi tanh tưởi khi trời mưa. Tất cả mọi người đều đã bị giết, tất cả - trừ một nhóm người mà Theon tha chết để gửi thông điệp tới lâu đài Torrhen's Square. Vợ và con gái họ, nếu còn trẻ đẹp thì được cho làm vợ lẽ, còn những người già nua và xấu xí sẽ bị hiếp và giết chết, hoặc bắt làm nô lệ nếu có kỹ năng nào đó hữu ích và vô hại.

Theon cũng đã lên kế hoạch cho cuộc tấn công này, đó là cho thuyền cập bến trong đêm tối lạnh giá trước khi bình minh tới, và cầm một chiếc rìu dài trên tay, dẫn quân vào ngôi làng đang say ngủ. Dù không thích dư vị của những việc này chút nào, nhưng anh đâu còn sự lựa chọn nào khác?

Cô chị ba lần đáng nguyền rủa của anh giờ đang dong chiếc thuyền Gió Đen của chị ta tiến về phía bắc, và chắc chắn sẽ tự mình chiếm được một lâu đài. Lãnh chúa Balon đã không để bất kỳ thông tin nào về đạo quân rò rỉ ra ngoài phạm vi Quần Đảo Iron, và vì thế công việc chết tiệt mà Theon đang làm dọc bờ biển Stony này sẽ được coi là một trận cướp phá. Những người phương bắc sẽ không nhận ra mưu đồ ẩn đằng sau của họ, cho đến khi họ giáng những đòn thực sự xuống Deepwood Motte và Moat Cailin. *Khi mọi việc xong xuôi và chiến thắng về tay, họ sẽ sáng tác những bài hát ca ngợi con quỷ cái Asha, thậm chí quên mất ta đã từng ở đây*. Nhưng anh không đời nào để điều đó xảy ra.

Dagmer Hàm Ếch đứng trước mũi chiếc thuyền cao với hoa văn chạm trổ mang tên *Bọt Biển*. Theon đã giao nhiệm vụ cho ông ta canh gác những con thuyền, nếu không mọi người sẽ bảo đây là chiến thắng của Dagmer chứ không phải của anh. Một người đàn ông gai góc hơn có thể khinh thường điều đó, nhưng Hàm Ếch chỉ cười.

"Chúng ta đã chiến thắng," Dagmer gọi với ra. "Và tôi chưa thấy cậu cười gì cả. Người sống nên mỉm cười, vì người chết không thể làm điều đó." Ông ta tự mỉm cười để làm mẫu, và nó tạo nên một hình ảnh thật gớm ghiếc. Dưới mái tóc trắng như tuyết, Dagmer Hàm Ếch có một vết sẹo kinh khủng nhất mà Theon từng thấy, dấu vết của một chiếc rìu dài đã suýt nữa lấy mạng Dagmer khi ông ta còn trẻ. Cú đánh đã làm vỡ hàm, gãy răng cửa, và cho Dagmer tới bốn cái môi. Một đám râu rậm mọc trên má và cổ ông ta, nhưng râu lại không mọc trên vết sẹo, đường thịt nhăn nheo và bóng loáng đó chia đôi mặt ông ta như thể một kẽ nứt trên cánh đồng tuyết. "Chúng ta đã nghe thấy bọn chúng hát," người chiến binh già nói. "Bài hát hay đấy chứ, và bọn chúng đã hát nó một cách quả cảm."

"Bọn chúng hát còn hay hơn đánh nhau. Đàn hạc có vẻ hợp với chúng hơn là đao kiếm."

"Có bao nhiêu người chết vậy?"

"Phía chúng ta à?" Theon nhún vai. "Todric. Ta giết hắn vì tội say rượu và đánh nhau tranh giành chiến lợi phẩm."

"Một số người sinh ra để bị giết." Một người đàn ông kém cỏi hơn sẽ không dám khoe nụ cười kinh dị của mình như Dagmer, nhưng ông ta còn cười nhiều hơn và toe toét hơn cả Lãnh chúa Balon.

Dù xấu xí như vậy, nhưng nụ cười đó khiến hàng trăm ký ức ùa về. Theon vẫn hay nhìn thấy

nụ cười đó khi còn là một cậu bé, khi cậu nhảy lên ngựa qua một bức tường rêu, hoặc quăng rìu làm vỡ đôi bia tập bắn. Anh nhìn thấy nụ cười đó khi chặn lưỡi gươm của Dagmer, khi bắn trúng cánh của một con mòng biển, khi anh tự cầm bánh lái và dẫn con thuyền dài đi qua vùng biển đầy đá và sủi bọt một cách an toàn. *Ông ấy cười với ta nhiều hơn cả cha và Eddard Stark cộng lại.* Ngay cả Robb... anh xứng đáng nhận được một nụ cười khi đã cứu Bran khỏi tay bọn du mục, nhưng thay vào đó anh lại nhận được sự trách mắng, như thể anh là một đầu bếp vừa làm cháy món canh hầm.

"Cháu và chú cần nói chuyện," Theon nói. Dagmer không phải là chú thật, chỉ là một ông chú kết nghĩa với một chút dòng máu Greyjoy từ bốn, năm đời trước, và lại là con hoang nữa. Nhưng dù sao thì Theon cũng đã luôn gọi ông là chú.

"Vậy thì lên thuyền của ta." Không thể hy vọng Dagmer tỏ ra cung kính khi ông đang đứng ngay trên boong thuyền của chính ông. Ở Quần Đảo Iron, mọi thuyền trưởng đều là vua trên chiếc thuyền của mình.

Chỉ bằng bốn bước chân Theon đã trèo lên tấm ván và lên boong thuyền *Bọt Biển*. Dagmer dẫn anh vào một khoang nhỏ ở cuối thuyền, nơi ông già rót rượu chua vào chiếc sừng cho cả hai người. Nhưng anh từ chối. "Chúng ta không bắt đủ ngựa. Chỉ được vài con, nhưng... thôi, chúng ta sẽ xoay xở với những gì hiện có, cháu nghĩ vậy. Ít người hơn nghĩa là vinh quang hơn."

"Chúng ta cần ngựa để làm gì?" Giống như hầu hết mọi người trên Quần Đảo Iron, Dagmer thích đánh bộ dưới đất hoặc trên boong thuyền hơn. "Những con ngựa chỉ biết ỉa lên thuyền và cản đường chúng ta thôi."

"Nếu chúng ta đi thuyền thì đúng vậy," Theon công nhận. "Nhưng cháu có một kế hoạch khác." Anh tỉ mẩn quan sát ông già để xem phản ứng của ông. Không có Hàm Ếch, Theon chẳng thể thành công. Dù là chỉ huy hay không, binh lính sẽ không nghe lệnh anh nếu cả Aeron lẫn Dagmer đều phản kháng, và anh sẽ không có chút hy vọng để chiến thắng vị thầy tu khó tính Aeron.

"Cha cậu yêu cầu chúng ta tàn phá bờ biển, chấm hết." Đôi mắt xám như bọt biển quan sát Theon từ bên dưới cặp lông mày màu trắng rậm. Có phải anh nhìn thấy sự phản đối trong đó không, hay một tia hứng thú? Chắc là ý thứ hai, anh nghĩ thế... hy vọng thế...

"Chú là người của cha cháu."

"Là người *giỏi nhất*, và luôn luôn như vậy."

Kiêu hãnh đấy, Theon nghĩ. *Ông ta rất kiêu hãnh, ta phải tận dụng nó, niềm kiêu hãnh của ông ta sẽ là chìa khóa*. "Chẳng có ai trên Quần Đảo Iron sử dụng giáo và gươm tốt bằng một nửa chú."

"Cậu đã đi xa quá lâu, cậu bé. Khi cậu mới ra đi thì đúng là như vậy, nhưng ta đã phục vụ Lãnh chúa Greyjoy một thời gian dài rồi. Giờ họ nói Andrik là người giỏi nhất. Andrik Không Biết Cười, họ gọi anh ta như vậy. Một người đàn ông vĩ đại. Anh ta phục vụ Lãnh chúa Drumm của vùng Old Wyk. Cả Black Lorren và Qarl Nữ Tính cũng vô cùng đáng sợ."

"Andrik có thể là một chiến binh cừ, nhưng mọi người không sợ anh ta như sợ chú."

"À, đúng vậy," Dagmer nói. Những ngón tay nắm quanh chiếc sừng rượu đeo đầy nhẫn vàng, bạc và đồng nặng trịch; chúng được trang trí với sa-phia, ngọc hồng lựu và đá rồng. Theon biết ông ta đã trả giá sắt cho tất cả những thứ đó.

"Nếu dưới trướng cháu có một người như chú, cháu sẽ không lãng phí người đó vào việc

cướp bóc, đốt phá trẻ con như thế này. Đó không phải là việc dành cho chiến binh cừ nhất của Lãnh chúa Balon."

Nụ cười của Dagmer khiến môi ông nhếch lên và để lộ những mảnh răng nâu vỡ. "Cũng không phải dành cho con trai ruột của lãnh chúa?" Ông cười ha hả. "Ta biết cậu quá rõ, Theon. Ta thấy cậu đi những bước đầu tiên, giúp cậu kéo cây cung đầu tiên. Người cảm thấy bị lãng phí không phải là ta."

"Đúng ra cháu phải được nắm quyền ra lệnh ở vị trí của Asha chứ," anh thừa nhận với vẻ cáu kỉnh.

"Cậu quan trọng hóa vấn đề rồi. Chỉ là cha cậu không hiểu về cậu. Với cái chết của các anh cậu và cậu bị chó sói tha đi, chị gái cậu chính là niềm an ủi cho ông ấy. Ông ấy đã quen sống dựa vào con gái, và cô ấy cũng chưa bao giờ khiến ông thất vọng."

"Cháu cũng vậy. Nhà Stark hiểu rõ giá trị của cháu. Cháu là một trong những lính trinh sát tuyển chọn của Brynden Cá Đen, và cháu phụ trách đợt tấn công đầu tiên trong trận rừng Whispering. Cháu còn suýt nữa đấu kiếm với Sát Vương." Theon giơ hai tay lên cách nhau một khoảng. "Daryn Hornwood ly gián chúng ta, và đã phải chết vì điều đó."

"Sao cậu lại kể cho ta những chuyện ấy?" Dagmer hỏi. "Chính ta là người đặt thanh kiếm đầu tiên vào tay cậu. Ta biết cậu không phải là kẻ hèn nhát."

"Nhưng cha cháu có biết không?"

Người chiến binh già tóc hoa râm trông như thể vừa cắn phải thứ gì đó đắng chát. "Chỉ là... Theon, Cậu bé Chó sói là bạn cậu, và những người nhà Stark đã nuôi cậu suốt mười năm."

"Cháu không phải người Nhà Stark." *Lãnh chúa Eddard hiểu rõ điều đó*. "Cháu là người Nhà Greyjoy, và là người kế vị hợp pháp của cha cháu. Nhưng sao cháu có thể làm điều đó nếu không chứng tỏ bản thân bằng vài chiến công vĩ đại?"

"Cậu còn trẻ. Những cuộc chiến khác sẽ tới, và cậu sẽ lập được những chiến công vĩ đại. Còn bây giờ, chúng ta chỉ được ra lệnh cướp phá bờ biển Stony thôi."

"Hãy để chú Aeron làm việc đó. Cháu sẽ cho ông ta sáu con thuyền, tất cả trừ *Bọt Biển* và *Quỷ Cái*, và ông ấy có thể đốt phá, dìm người chết đuối cho vị thần của ông ta thừa mứa thì thôi."

"Đây là mệnh lệnh dành cho cậu, chứ không phải Aeron Damphair."

"Việc cướp phá đã xong xuôi rồi, còn vấn đề gì nữa đâu? Chẳng có thầy tế nào có thể làm những gì cháu muốn làm, cũng như những gì cháu muốn chú làm. Cháu có một nhiệm vụ mà chỉ Dagmer Hàm Ếch mới có thể thực hiện được."

Dagmer uống một hơi dài từ chiếc cốc sừng trên tay. "Nói đi."

Ông ta bắt đầu bị cuốn hút rồi, Theon nghĩ. *Chắc ông ấy cũng chẳng thích cái công việc tàn phá này hơn ta bao nhiêu.* "Nếu chị gái cháu có thể chiếm được một lâu đài, thì cháu cũng có thể."

"Asha có lượng quân nhiều gấp bốn, năm lần của chúng ta."

Theon nở một nụ cười ranh mãnh. "Nhưng chúng ta có trí thông minh gấp bốn lần, và can đảm gấp năm lần."

“Cha cậu...”

“...sẽ cảm ơn cháu, khi cháu đưa cả vương quốc về tay ông ấy. Cháu muốn có một chiến công mà sau này các nhạc công sẽ hát ca ngợi nó cả ngàn năm.”

Anh biết câu nói đó khiến Dagmer khựng lại. Một ca sĩ đã sáng tác một bài hát về chiếc rìu đánh vỡ hàm ông ấy, và ông già thích nghe nó. Mỗi lần uống rượu ông ta lại gọi ca sĩ đến hát những bài ca hùng tráng, một thứ gì đó ầm ĩ và mãnh liệt để kể lại câu chuyện về các vị anh hùng đã khuất với sự quả cảm, kiên cường. Tóc ông ta đã bạc và răng cũng đã ố vàng, nhưng ông ta vẫn thèm muốn sự vinh quang.

“Vậy nhiệm vụ của ta trong kế hoạch của cậu là gì, cậu bé?” Dagmer Hàm Ếch hỏi sau một hồi lâu im lặng, và Theon biết mình đã thắng.

“Gieo nỗi kinh hoàng vào lòng quân địch, mà chỉ cần cái tên của chú cũng đủ để làm nhiệm vụ đó rồi. Chú sẽ dẫn phần lớn người của chúng ta hành quân về Torrhen’s Square. Helman Tallhart đã đưa những người giỏi nhất về phương nam, và Benfred thì đã chết ở đây với các con của hắn. Chú của hắn là Leobald sẽ ở lại với một nhúm quân nhỏ.”

Nếu có thể tra hỏi được Benfred, ta sẽ biết nhúm nhỏ đó có bao nhiêu người. “Chú không cần giữ bí mật gì cả. Hãy hát tất cả những khúc ca hùng tráng mà chú thích. Cháu muốn bọn chúng phải đóng cổng thành lại.”

“Torrhen’s Square có phải là một pháo đài kiên cố không?”

“Đủ kiên cố. Những bức tường làm bằng đá, cao hơn chín mét, mỗi góc có một tòa tháp vuông và một tháp phòng ngự cũng hình vuông bên trong.”

“Tường đá không thể cháy được. Vậy thì làm sao chúng ta phá được nó? Chúng ta không đủ người để chiếm dù một tòa lâu đài nhỏ.”

“Chú sẽ dựng trại bên ngoài tường thành và bắt đầu chế tạo máy bắn đá và dụng cụ vây thành.”

“Đó không phải là cách truyền thống. Cậu đã quên rồi sao? Người của Đảo Iron đánh nhau bằng kiếm và rìu, chứ không phải ném đá. Chẳng có gì vinh quang khi bỏ đói kẻ thù cho đến chết.”

“Leobald sẽ không biết điều đó. Khi ông ta nhìn thấy chú dựng những tháp vây thành, dòng máu đàn bà già nua yếu đuối trong ông ta sẽ khiến ông ta sợ hãi, và ông ta sẽ cầu tiếp viện. Bảo các cung thủ đừng manh động, và cứ để quạ đi truyền tin. Người quản thành Winterfell là một người đàn ông dũng cảm, nhưng tuổi tác đã làm cả trí khôn lẫn sức mạnh của ông ta suy giảm. Khi nghe tin một trong những chư hầu của nhà vua của mình bị Dagmer Hàm Ếch đáng sợ tấn công, ông ta sẽ triệu tập sức mạnh để đến trợ giúp Tallhart. Đó là nhiệm vụ của ông ta. Ser Rodrik là một người rất trung thành.”

“Bất cứ lực lượng nào hắn triệu tập cũng lớn hơn của chúng ta,” Dagmer nói, “và những hiệp sĩ già đó quỷ quyệt hơn cậu nghĩ đấy, nếu không họ sẽ không bao giờ sống đủ lâu để nhìn thấy sợi tóc bạc đầu tiên trên đầu họ. Cậu vạch ra cho chúng ta một cuộc chiến mà chúng ta không có hy vọng chiến thắng, Theon. Lâu đài Torrhen’s Square sẽ không bao giờ thất thủ đâu.”

Theon mỉm cười. “Cháu không có ý định chiếm Torrhen’s Square.”

ARYA

Lâu đài lộn xộn tràn ngập những âm thanh chát chúa. Mọi người đứng trên sàn xe ngựa và chất lên đó nào là thùng rượu, bao tải bột mì, và những bó mũi tên mới gắn thêm lông. Đám thợ rèn đang chuốt những thanh gươm, rập hình nổi trên giáp che ngực, bịt móng cho ngựa chiến và lừa thồ hàng. Những chiếc áo giáp xích được ném vào trong các thùng cát rồi lăn qua lăn lại trên bề mặt thô nhám của sân Flowstone để làm sạch. Các cô hầu gái của Weese phải sửa hai mươi chiếc áo choàng và giặt hơn một trăm chiếc. Người sang kẻ hèn đều nháo nhào tới thánh đường cầu nguyện. Bên ngoài tường thành, trại lính và những chiếc lều lớn được dựng lên. Lính hộ vệ đặt những thùng nước trên bếp lửa trong khi các chiến binh mài kiếm. Mọi âm thanh huyên náo giống như một cơn thủy triều dâng lên cuồn cuộn: tiếng ngựa hí vang, tiếng các vị lãnh chúa chỉ huy binh lính, tiếng cận vệ lầm bầm chửi rủa và các ả điếm đi theo quân đội cãi nhau ầm ĩ.

Lãnh chúa Tywin Lannister cuối cùng cũng hành quân.

Ser Addam Marbrand là vị chỉ huy đầu tiên phải khởi hành, sớm hơn một ngày so với tất cả những người còn lại. Ông ta tỏ ra nhã nhặn và lịch thiệp, cưỡi trên một con chiến mã đỏ mạnh mẽ, với chiếc bờm cũng có màu đồng như mái tóc dài quá vai của Ser Addam. Con ngựa được đóng giáp và đồ trang trí màu đồng để phù hợp với chiếc áo choàng của chủ nhân, và được tô điểm thêm bằng hình một thân cây đang cháy. Một số phụ nữ trong lâu đài sụt sùi khóc lóc khi thấy ông ta đi. Weese nói ông ta là một kỵ sĩ, một tay kiếm vĩ đại, và là chỉ huy gan dạ nhất của Lãnh chúa Tywin.

Mình muốn hắn phải chết, Arya vừa nghĩ vừa quan sát ông ta cưỡi ngựa ra khỏi cổng thành, đoàn tùy tùng xếp thành hai hàng theo sau ông. *Mình muốn chúng chết hết đi*. Cô biết chúng chuẩn bị giao chiến với Robb. Khi nghe lỏm được mọi người nói chuyện lúc đang làm việc, Arya biết Robb đã có một chiến thắng lớn ở phía tây. Anh ấy đã đốt cháy Lannisport, một số người nói vậy, hoặc nếu không anh ấy cũng có ý định đốt nó. Anh chiếm được Casterly Rock và giết hết bọn chúng, hoặc đang bao vây pháo đài Golden Tooth... nhưng chắc chắn có *chuyện gì đó* đã xảy ra, chắc chắn như vậy.

Weese bắt cô phải đưa tin từ sáng sớm tới tối mịt. Thỉnh thoảng cô còn phải ra bên ngoài tường thành để đưa thư, tới những lán trại bẩn thỉu và hỗn tạp. *Mình có thể chạy trốn*, cô nghĩ như vậy khi một chiếc xe ngựa lọc cọc chạy qua. *Mình có thể nhảy lên phía sau một chiếc xe ngựa và ẩn nấp, hoặc gia nhập nhóm những ả điếm đi theo binh lính, chẳng có ai ngăn cản mình được*. Có lẽ cô đã làm như thế, nếu không vì Weese. Hắn đã nói với họ hơn một lần về những việc hắn sẽ làm với bất cứ ai có ý định chạy trốn. "Sẽ không có đánh đập gì cả, không hề. Ta sẽ không động một ngón tay đến các ngươi. Ta chỉ để dành các ngươi cho một gã xứ Qohor chuyên bẻ tay chân kẻ thù, đúng vậy. Tên ông ta là Vargo Hoat, và khi quay lại ông ta sẽ chặt cụt chân các ngươi." *Cầu mong lão Weese chết quách đi*, Arya thầm nghĩ... nhưng cô thậm chí không dám nghĩ như vậy lúc có hắn bên cạnh. Chỉ cần quan sát, hắn sẽ ngửi thấy những suy nghĩ trong đầu người khác, hắn luôn tuyên bố như vậy.

Thế nhưng, Weese chẳng bao giờ tưởng tượng được cô lại biết đọc, nên hắn không bao giờ niêm phong những bức thư khi trao cho cô. Arya đều lén đọc chúng, nhưng chẳng có thông tin gì hay ho ngoài những thứ ngớ ngẩn như: đưa xe ngựa này tới kho thóc và xe kia tới kho vũ khí. Lần khác thì là một yêu cầu trả món nợ cá cược, nhưng vị hiệp sĩ mà cô đưa thư cho lại không biết đọc. Khi cô nói với hắn nội dung bức thư, hắn định đánh cô, nhưng Arya đã né rất nhanh, giật một chiếc sừng đựng rượu được trang trí bằng bạc khỏi yên ngựa của hắn và bỏ chạy. Gã hiệp sĩ gầm lên và đuổi theo, nhưng cô nhanh chóng luồn lách, len lỏi qua một đám cung thủ, và nhảy qua một hố xí. Trong bộ áo giáp nặng nề, tên hiệp sĩ không thể đuổi kịp cô. Khi Arya đưa chiếc sừng cho Weese, hắn nói một con chồn nhỏ lanh lợi như cô xứng đáng được nhận phần

thưởng. “Ta đã thấy món súp tối nay là một con gà trống thiến béo ngậy. Ta sẽ chia cho ngươi. Chắc chắn ngươi sẽ thích cho mà xem.”

Dù đi đâu, Arya cũng tìm kiếm Jaqen H’ghar, muốn thì thầm một cái tên vào tai anh ta trước khi những kẻ cô căm ghét đi mất và không tìm thấy được nữa, nhưng giữa đám hỗn loạn và xô bồ này, cô không thể tìm được gã lính đánh thuê người Lorath đó. Anh ta vẫn còn nợ cô hai mạng người, và cô sợ rằng cô sẽ không bao giờ giết được chúng nếu anh ta đã ra chiến trường với những người còn lại. Cuối cùng, cô lấy hết can đảm hỏi một trong những người lính gác cổng xem anh ta đã đi hay chưa.

“Anh ta là lính của ngài Lorch đúng không?” tên lính canh hỏi. “Thế thì anh ta chưa đi đâu. Lãnh chúa của anh ta là Ser Amory, chủ lâu đài Harrenhal. Họ đều đang ở đây để giữ lâu đài. Nhóm Dị Nhân Khát Máu cũng sẽ ở lại để chuyên cướp phá. Con dê Vargo Hoat thường làu bàu chuyện này, ông ta và Lorch từ trước đến nay luôn ghét nhau.”

Tuy nhiên, Núi Yên Ngựa sẽ rời đi cùng Lãnh chúa Tywin. Hắn sẽ chỉ huy quân tiên phong ra chiến trường, và điều đó có nghĩa là Dunsen, Polliver, và Raff, tất cả sẽ tuột khỏi tay cô, trừ khi cô tìm thấy Jaqen và nhờ anh ta giết một tên trong số chúng trước khi chúng đi mất.

“Chồn,” chiều hôm đó Weese gọi. “Đến kho vũ khí nói với Lucan rằng Ser Lyonel làm hỏng kiếm khi luyện tập và cần một thanh kiếm mới. Đây là dấu của ông ấy.” Hắn đưa cho cô một mảnh giấy vuông “Nhanh lên, ông ấy chuẩn bị phải đi cùng Ser Kevan Lannister rồi.”

Arya nhận mảnh giấy và cắm cổ chạy. Kho vũ khí nằm kề xưởng rèn của lâu đài, là một đường hầm dài có mái cao, với hai mươi bễ rèn được xây trên tường và những máng xối dài bằng đá để dẫn nước tôi thép. Một nửa số bễ rèn đang được sử dụng khi cô bước vào. Bốn bức tường vang vọng âm thanh quai búa, và những người đàn ông vạm vỡ trong những chiếc tạp dề da đang đứng nhễ nhại mồ hôi dưới cái nóng khủng khiếp khi họ còng mình qua ống bễ và đe. Khi cô nhìn thấy Gendry, khuôn ngực trần của anh ta đang láng bóng mồ hôi, nhưng đôi mắt xanh dưới mái tóc đen dày vẫn ánh lên sự bướng bỉnh, đúng như trí nhớ của cô. Arya không chắc cô còn muốn nói chuyện với anh ta nữa hay không. Vì lỗi của anh ta mà tất cả bọn họ bị bắt.

“Ai là Lucan?” Cô chìa mảnh giấy ra. “Tôi phải lấy một thanh kiếm mới cho Ser Lyonel.”

“Đừng quan tâm đến Ser Lyonel.” Anh ta cầm cánh tay cô kéo sang một bên. “Đêm qua Bánh Nóng hỏi tôi có phải cậu đã hét *Winterfell* lúc ở trong pháo đài, khi tất cả chúng ta đang chiến đấu trên tường thành hay không.”

“Tôi chưa bao giờ làm thế!”

“Cậu có làm. Tôi cũng nghe thấy.”

“Lúc đó mọi người đều la hét,” Arya cự lại. “Bánh Nóng cũng hét “bánh nóng” mà. Cậu ta phải hét như vậy hàng trăm lần rồi.”

“Nhưng vấn đề là cậu đã hét câu gì. Tôi nói Bánh Nóng nên lấy ráy tai đi, vì thực ra cậu đã hét “Xuống địa ngục đi!” Nếu cậu ta hỏi thì tốt nhất cậu nên nói như vậy.”

“Được,” cô nói, mặc dù cô nghĩ câu “Xuống địa ngục đi!” nghe thật ngô nghê. Cô không dám nói với Bánh Nóng thân phận thực sự của mình. *Có lẽ cô phải nói cái tên Bánh Nóng cho Jaqen mới được*.

“Tôi sẽ tìm Lucan,” Gendry nói.

Lucan càu nhàu đọc bức thư (mặc dù Arya không nghĩ là anh ta biết đọc), rồi rút ra một thanh kiếm dài và nặng. "Thế này là quá tốt cho gã đần độn đó rồi, bảo với hắn là ta nói thế nhé," anh vừa nói vừa đưa thanh kiếm cho Arya.

"Được," cô nói dối. Nếu cô làm những việc kiểu như vậy, Weese sẽ đánh cô chết mất. Lucan có thể tự chuyển câu sỉ nhục đó đến tai hắn thì hơn.

Thanh trường kiếm nặng hơn Mũi Kim rất nhiều, nhưng Arya thích cảm giác khi cầm nó. Sức nặng của thép trong tay khiến cô cảm thấy mạnh mẽ hơn. *Có thể mình chưa phải là một vũ công nước, nhưng mình cũng không phải một con chuột. Một con chuột không thể sử dụng kiếm như mình.* Các cánh cổng mở ra, quân lính đi ra đi vào, những chiếc xe bò khi đi vào rỗng tuếch nhưng khi trở ra thì kêu cọt kẹt và lắc lư vì sức nặng. Cô nghĩ đến chuyện xuống chuồng ngựa và nói với chúng rằng Ser Lyonel muốn có một con ngựa mới. Cô cầm tờ giấy, những cậu bé chăn ngựa cũng không có khả năng đọc tốt hơn Lucan là bao. *Mình có thể lấy ngựa cùng thanh kiếm và cưỡi ngựa ra khỏi thành. Nếu lính gác cố tình chặn mình, mình sẽ cho họ xem tờ giấy và nói mình đang đem đồ cho Ser Lyonel.* Cô cũng không biết Ser Lyonel trông như thế nào, hay tìm ông ta ở đâu. Nếu lính gác hỏi cô, họ sẽ phát hiện ra, và sau đó Weese... Weese sẽ...

Cô cắn môi, cố không tưởng tượng ra cảm giác đau đớn nếu bị cắt chân. Đúng lúc đó, một nhóm cung thủ mặc áo choàng da và mũ sắt đi qua, những cây cung của họ lắc qua lắc lại trên vai. Arya đã nghe lỏm được cuộc hội thoại.

"Để tôi kể cho mà nghe, đó là những người khổng lồ. Hắn có những người khổng lồ cao sáu mét đến từ bên kia Tường Thành, lẽo đẽo theo sau hắn ta như những con chó vậy..."

"...lạ kỳ, lao vút về phía họ trong bóng đêm. Hắn có phần sói nhiều hơn phần người, mọi người Nhà Stark đều như vậy..."

"...ỉa vào lũ chó sói với người khổng lồ của anh, thằng nhóc sẽ đái ra quần nếu nó biết chúng ta đang tới. Hắn chưa đủ lớn để tiến vào Harrenhal, không phải vậy sao? Hắn đã bỏ chạy theo hướng ngược lại, không phải vậy à? Giờ hắn cũng sẽ bỏ chạy nếu hắn nhận ra điều gì có lợi cho hắn."

"Anh cứ nói thế, nhưng có thể thằng nhóc biết điều gì đó mà chúng ta không biết, và có khi chính chúng ta mới là người phải chạy ấy..."

Đúng đấy, Arya nghĩ. *Đúng, các ngươi mới là người phải chạy, các ngươi cùng Lãnh chúa Tywin, Núi Yên Ngựa, Ser Addam, Ser Amory, và Ser Lyonel ngu ngốc, tất cả các ngươi tốt nhất nên cao chạy xa bay trước khi anh trai ta giết chết các ngươi, anh ấy là người Nhà Stark, anh ấy có phần sói nhiều hơn phần người, và ta cũng vậy*.

"Chồn." Giọng Weese vỡ ra như tiếng một chiếc roi da. Cô không biết hắn ở đâu chui ra, nhưng đột nhiên hắn đứng đó ngay trước mặt cô. "Đưa nó cho ta. Ngươi mất nhiều quá thời gian vào việc này rồi đấy." Nói đoạn hắn giật phắt thanh kiếm từ trên tay cô và dùng mu bàn tay tát cô một cái như trời giáng. "Lần sau nhớ nhanh nhẹn hơn đấy."

Trong một thời khắc, cô dường như đã biến thành con sói, nhưng cái tát của Weese đã lấy đi tất cả, chẳng để lại gì ngoài vị tanh của máu trong miệng cô. Cô đã cắn phải lưỡi khi bị đánh. Cô căm ghét hắn vì điều đó.

"Ngươi muốn bị đánh nữa hả?" Weese nạt nộ. "Ai cho ngươi nhìn xấc xược như vậy? Xuống hầm ủ rượu và nói với Tuffleberry là ta có hai mươi tư thùng cho ông ta, nhưng tốt nhất ông ta hãy cử người đến lấy hoặc ta sẽ cho ai đó khác cần chúng hơn." Arya nhận lệnh, nhưng như vậy vẫn chưa đủ nhanh nhẹn đối với Weese. "Ngươi chạy nhanh chân lên, nếu tối nay vẫn muốn được ăn," hắn hét và quên mất những lời hứa về con gà trống thiến giòn tan béo ngậy. "Và

đừng có mà bị lạc nữa, nếu không ta thề sẽ đánh ngươi nhừ tử."

Không có đâu, Arya nghĩ. *Ngươi sẽ không đánh ta được nữa đâu.* Dù vậy cô vẫn chạy thục mạng. Các cựu thần phương bắc chắc hẳn phải dẫn bước cho cô. Được nửa đường tới hầm ủ rượu, khi đang đi dưới chiếc cầu đá cong cong nối giữa Tháp Góa Phụ và Tháp Giàn Thiêu, cô nghe thấy tiếng cười khàn khàn như tiếng gầm của thú. Rorge xuất hiện ở một góc rẽ với ba người đàn ông khác, chiếc huy hiệu nhân sư của Ser Amory được khâu đính trên ngực áo bên trái. Khi nhìn thấy cô, hắn dừng lại và cười toe toét, khoe cả mồm răng nâu xỉn và vặn vẹo bên dưới tấm chắn bằng da hắn thỉnh thoảng vẫn dùng để che đi cái lỗ trên mặt.

"Con nhóc đáng ghét của Yoren," hắn gọi. "Có lẽ chúng ta biết vì sao con quạ già đó đưa mày đến Tường Thành rồi." Hắn lại phá lên cười, và những tên khác cũng cười hùa theo. "Que củi của mày đâu rồi?" Rorge đột nhiên hỏi, nụ cười trên môi hắn tắt cũng nhanh chóng như khi nó đến. "Hình như tao hứa sẽ hiếp mày với cái que đó thì phải." Hắn tiến thêm một bước về phía cô. Arya nhảy lùi lại. "Giờ tao không bị xích nên mày có vẻ không dũng cảm nữa nhỉ?"

"Ta đã cứu ngươi." Cô giữ một khoảng cách đủ rộng để sẵn sàng chuồn thật nhanh như một con rắn nếu hắn muốn tóm cô.

"Thế thì tao lại nợ mày một lần làm tình nữa rồi. Yoren có thích cái đó của mày không, hay hắn thích cặp mông nhỏ xíu chặt khít ấy hơn?"

"Ta đang đi tìm Jaqen," cô nói. "Có một thông điệp ở đây."

Rorge khựng lại. Có gì đó trong đôi mắt hắn... lẽ nào hắn *sợ* Jaqen H'ghar? "Ta đang đến nhà tắm. Tránh đường cho ta."

Arya quay đầu và chạy, mau lẹ như một con hươu, đôi chân cô thoăn thoắt như bay trên con đường rải sỏi đến nhà tắm. Cô tìm thấy Jaqen đang đầm mình trong bồn tắm với bọt xà phòng, hơi nước bốc lên xung quanh, trong khi một cô hầu xối nước ấm lên đầu anh. Mái tóc dài nửa đỏ nửa trắng của anh ta rủ qua vai, ướt nhẹp và rậm rạp.

Cô bò lên nhẹ nhàng như cái bóng, nhưng anh ta mở mắt ra ngay lập tức. "Cô gái lẻn vào nhẹ nhàng như một con chuột nhắt, nhưng đã bị anh ta nghe thấy," Jagen nói. *Làm sao hắn có thể nghe thấy tiếng mình được?* Cô tự hỏi, và dường như Jagen cũng nghe được cả nỗi băn khoăn đó. "Nếu một người chủ ý lắng nghe thì tiếng giày da trên nền đá nghe cũng to như tiếng tù và trên chiến trường. Một cô gái thông minh sẽ đi chân đất."

"Tôi có một thông điệp." Arya nhìn cô hầu gái với vẻ lưỡng lự. Khi nhận thấy dường như cô ta không chịu bỏ đi, cô ghé miệng gần sát vào tai anh ta: "Weese," cô thì thầm.

Jaqen H'ghar nhắm mắt lại một lần nữa, thả người trôi một cách chậm chạp, nửa mơ màng ngủ. "Nói với ông ta là tôi sẽ gặp lúc nào tôi rảnh." Anh ta cử động tay đột ngột khiến nước nóng bắn tung tóe lên người cô, và Arya phải nhảy lùi lại để không bị ướt.

Khi cô chuyển lời của Weese đến Tuffleberry, gã ủ rượu rủa oang oang. "Ngươi nói với Weese là người của ta bận rồi, và nói thêm hắn cũng là gã con hoang bệnh hoạn, bảy tầng địa ngục đóng băng thì hắn cũng không có được cốc rượu nào từ ta đâu. Trong vòng một tiếng nữa hắn phải chuyển những thùng rượu đến đây, hoặc ta sẽ báo với Lãnh chúa Tywin, để xem hắn có dám không."

Weese cũng chửi thề khi Arya đem về thông điệp đó, mặc dù cô đã bỏ đoạn về gã con hoang bệnh hoạn đi rồi. Hắn nổi đóa và dọa nạt, nhưng cuối cùng hắn vẫn phải gọi sáu người và càu nhàu sai họ đem những thùng rượu xuống hầm ủ.

Bữa tối hôm đó là chút canh lúa mạch, hành, cà rốt, với một mẩu bánh mì nâu nhạt nhẽo. Một ả điếm vừa được ngủ trên giường của Weese, và cô ta có thêm một mẩu phô mai mốc với một cái cánh của con gà trống thiến mà Weese nhắc đến sáng nay. Phần còn lại hắn ta ăn hết, mỡ chảy ra từ mép hắn, qua những cái nhọt đang mưng mủ, và tạo thành một vệt dài bóng loáng. Con gà đã bị ăn gần hết khi hắn ngẩng lên và thấy Arya đang chăm chú nhìn hắn.

"Chồn, lại đây."

Một chút thịt đen vẫn còn dính trên cái đùi gà. *Hắn đã quên mất, nhưng giờ thì hắn nhớ lại rồi*, Arya nghĩ vậy. Nó làm cô cảm thấy mình thật tồi tệ khi yêu cầu Jaqen giết hắn. Cô nhảy khỏi ghế và tới đầu chiếc bàn.

"Ta thấy ngươi nhìn ta." Weese lau mấy ngón tay lên áo cô. Sau đó hắn bóp cổ cô bằng một tay và tát vào mặt cô với tay còn lại. "Ta đã nói với ngươi thế nào?" Hắn tát cô một lần nữa bằng mu bàn tay. "Giữ lấy mắt của ngươi ấy, nếu không lần sau ta sẽ móc nó ra cho chó ăn đấy." Hắn đẩy cô loạng choạng ngã xuống sàn. Áo cô vướng phải một chiếc đinh trên chiếc ghế vỡ và rách toạc khi cô ngã xuống. "Ngươi sẽ phải sửa nó trước khi đi ngủ," Weese thông báo khi hắn xé miếng thịt cuối cùng trên con gà trống thiến. Ăn xong, hắn mút ngón tay chùn chụt, và ném đống xương cho con chó đốm xấu hoắc của mình.

"Weese," Arya lẩm bẩm tên hắn đêm hôm đó khi cô loay hoay với vết rách trên thân áo. "Dunsen, Polliver, Raff Ngọt Ngào," cô gọi những cái tên mỗi khi xâu cây kim bằng xương qua mảnh vải len thô. "Gã Cù Lét, Chó Săn, Ser Gregor, Ser Amory, Ser Ilyn, Ser Meryn, vua Joffrey, thái hậu Cersei." Cô tự hỏi sẽ còn phải đọc cái tên Weese trong lời cầu nguyện của mình bao nhiêu lâu nữa, rồi sau đó thiếp đi. Trong giấc ngủ, cô mơ thấy sáng mai khi tỉnh dậy, Weese đã chết.

Nhưng rồi lại là những ngón chân sắc lẹm của Weese đánh thức cô dậy, như bao lần khác. Đội quân chính của Lãnh chúa Tywin sẽ lên đường ngày hôm nay, hắn nói với họ như vậy khi họ đang ăn sáng bằng bánh yến mạch.

"Các ngươi đừng nghĩ khi Lãnh chúa Lannister đi rồi thì ta sẽ dễ dãi với các ngươi," hắn cảnh báo. "Lâu đài này sẽ không nhỏ đi, ta cam đoan với các ngươi điều đó, chỉ là giờ có ít người chăm sóc nó hơn thôi. Bây giờ lũ lười các ngươi sẽ được học cách làm việc chăm chỉ."

Không phải học từ ngươi. Arya bẻ một miếng bánh yến mạch. Weese nhíu mày nhìn cô như thể hắn ngửi được điều bí mật của cô vậy. Cô nhanh chóng cụp mắt xuống và nhìn vào đĩa bánh, không dám nhìn lên lần nào nữa.

Ánh sáng nhợt nhạt phủ trên sân khi Lãnh chúa Tywin Lannister rời khỏi Harrenhal. Arya nhìn theo từ một cửa sổ vòm giữa đường lên Tháp Rền Rỉ. Con ngựa chiến của ông ta được phủ một tấm vải hình vảy cá màu đỏ thẫm, giáp đầu và cổ mạ vàng, trong khi Lãnh chúa Tywin diện một chiếc áo choàng bằng da chồn dày. Em trai ông ta, Ser Kevan, trông cũng lộng lẫy không kém. Có không dưới bốn người cầm cờ hiệu đi trước, trên tay là những lá cờ lớn có hình sử tử vàng trên nền màu đỏ thẫm. Đằng sau người nhà Lannister là các lãnh chúa cao cấp và chỉ huy của họ. Những lá cờ bay phấp phới với những sắc màu lộng lẫy: con bò đực đỏ và ngọn núi vàng, kỳ lân tía và gà trống Bantam, lợn lòi và lợn lửng đốm nâu, chồn sương bạc và tên hề tung hứng sặc sỡ, những ngôi sao và mặt trời, chim công và báo đen, dấu chữ V và đoản kiếm, mũ trùm đầu đen, bọ cánh cứng xanh dương và mũi tên xanh lá.

Đi cuối cùng là Ser Gregor Clegane với thanh kiếm xám, ngồi trên một con ngựa giống nóng nảy chẳng khác gì chủ nhân của nó. Polliver cưỡi ngựa đi bên cạnh, với cờ hiệu hình con chó màu đen trên tay và đội chiếc mũ có sừng của Gendry trên đầu. Tuy cao ráo nhưng trông hắn không lớn hơn một cậu bé đang tuổi trưởng thành khi núp sau cái bóng chủ nhân của hắn.

Arya lạnh sống lưng khi nhìn họ đi qua bên dưới khung lưới sắt khổng lồ của Harrenhal. Đột nhiên, cô nhận ra mình đã mắc một sai lầm nghiêm trọng. *Mình thật ngu ngốc*, cô nghĩ vậy.

Weese không phải là vấn đề, hắn cũng chẳng nguy hiểm hơn Chiswyck. Kia mới là những kẻ nguy hiểm, những kẻ đáng lẽ cô phải giết từ lâu. Đáng lẽ đêm qua cô đã có thể cầu nguyện cho một trong số chúng chết đi, ước gì cô đừng quá tức giận vì Weese đã đánh cô và nói dối về con gà trống thiến. *Lãnh chúa Tywin, tại sao mình không nói cái tên Lãnh chúa Tywin?*

Có thể bây giờ vẫn còn chưa quá muộn để thay đổi. Sẽ chưa giết Weese vội. Nếu cô tìm thấy Jaqen, cô sẽ nói với anh ta rằng...

Arya vội vã chạy xuống cầu thang xoắn và quên hết những việc vặt phải làm. Cô nghe thấy tiếng dây xích leng keng khi chiếc khung sắt được hạ xuống, những ngọn chông của nó cắm ngập xuống đất... và rồi một âm thanh khác, một tiếng hét đau đớn và sợ hãi.

Hàng chục người đã xúm lại đó trước cô, mặc dù không ai tới gần cả. Arya len lỏi qua bọn họ. Weese đang nằm sõng soài trên đường sỏi, cổ họng hắn bị đâm thủng, mắt trợn trừng nhìn lên những đám mây xám xịt. Con chó đốm xấu xí của Weese đang đứng trên ngực hắn, liếm dòng máu trào ra từ cổ hắn, và thỉnh thoảng cắn xé một miếng thịt trên mặt xác chết.

Cuối cùng ai đó đã đem đến một chiếc nỏ và bắn chết con chó đốm khi nó đang cắn xé một bên tai của Weese.

"Con chó khốn kiếp," cô nghe thấy giọng một người đàn ông. "Ông ta nuôi con chó cái đó từ khi nó còn bé xíu."

"Nơi này bị nguyền rủa rồi," người đàn ông mang nỏ nói.

"Đó là một con ma nhà Harren, đúng vậy đấy," quản gia Amabel nói. "Tôi sẽ không ngủ lại đây thêm đêm nào nữa. Tôi thề."

Bên cạnh xác người đàn ông và con chó của hắn, Arya ngẩng mặt lên. Jaqen H'ghar đang đứng dựa vào tường trên Tháp Rên Rỉ. Khi thấy cô nhìn lên, anh ta đưa một bàn tay lên mặt và đặt hai ngón tay lên má.

CATELYN

Còn cách Riverrun hai ngày đường thì họ được một lính trinh sát phát hiện ra khi đang cho ngựa uống nước bên một vũng nước lầy. Catelyn chưa bao giờ vui mừng đến thế khi nhìn thấy biểu tượng tòa tháp đôi của Nhà Frey.

Khi bà nhờ người lính đó dẫn họ về gặp chú của bà, anh ta nói. "Ngài Cá Đen đã đi về phía tây với nhà vua rồi, thưa phu nhân. Martyn Rivers hiện đang chỉ huy đội trinh sát thay ông ấy."

"Ta hiểu rồi." Bà đã gặp Rivers tại Song Thành; cậu ta là con hoang của Lãnh chúa Walder Frey, anh em cùng cha khác mẹ với Ser Perwyn. Bà cũng không ngạc nhiên khi Robb dám đánh thẳng vào trung tâm của Nhà Lannister; rõ ràng thằng bé chỉ nung nấu làm việc đó khi cử bà đi thương lượng với Renly. "Rivers giờ đang ở đâu?"

"Trại của anh ta cách đây hai giờ đi ngựa, thưa phu nhân."

"Hãy đưa chúng ta đến gặp cậu ấy," bà ra lệnh. Brienne giúp bà lên ngựa và họ lên đường ngay lập tức.

"Phu nhân đến đây từ Bitterbridge sao?" người lính trinh sát hỏi.

"Không." Bà đâu dám tới đó. Với cái chết của Renly, Catelyn chẳng thể biết góa phụ trẻ của cậu ta và những người bảo vệ cô ta sẽ đối xử với bà như thế nào. Thay vào đó, bà đã cưỡi ngựa băng qua chiến trường ác liệt, qua những nơi đất đai trơ trụi và cháy đen bởi sự thịnh nộ của Nhà Lannister, mặc dù đó từng là vùng đất ven sông màu mỡ. Và mỗi đêm những trinh sát lại đem về cho bà những tin tức làm bà phát ốm. "Lãnh chúa Renly đã bị giết," bà nói thêm.

"Chúng tôi đã hy vọng đó chỉ là một câu chuyện bịa đặt của Nhà Lannister hoặc là..."

"Ta cũng ước như vậy. Em trai ta đang chỉ huy ở Riverrun sao?"

"Vâng thưa phu nhân. Nhà vua để Ser Edmure giữ Riverrun và bảo vệ hậu phương."

Cầu mong các vị thần hãy cho em ta sức mạnh và trí khôn để làm tốt công việc đó, Catelyn thầm nghĩ. "Có tin tức gì từ Robb ở phía tây không?"

"Phu nhân chưa nghe gì sao?" Người lính có vẻ ngạc nhiên. "Nhà vua đã thắng một trận lớn ở Oxcross. Ser Stafford Lannister đã chết và đội quân của hắn thì tan tác."

Ser Wendel Manderly reo lên thích thú, nhưng Catelyn chỉ gật đầu. Những thử thách của ngày mai làm bà lo lắng nhiều hơn là những chiến thắng của ngày hôm qua.

Martyn Rivers dựng trại bên trong một pháo đài đổ nát, bên cạnh một chuồng gia súc không mái che và hàng trăm nấm mồ mới đắp. Cậu ta quỳ xuống khi Catelyn xuống ngựa. "Kính chào phu nhân. Em trai phu nhân đã dặn chúng tôi phải để mắt tìm phu nhân cùng các tùy tùng, và ngay khi gặp được mọi người tôi phải hộ tống về Riverrun ngay lập tức."

Catelyn không thích nghe điều đó chút nào. "Cha ta làm sao à?"

"Không, thưa phu nhân. Lãnh chúa Hoster không sao cả." Rivers là một người đàn ông khỏe mạnh và hầu như chẳng có nét nào giống với những người anh em cùngcha khác mẹ của mình. "Chỉ là chúng tôi sợ mọi người sẽ đụng độ với đội quân thám thính của Nhà Lannister thôi. Lãnh chúa Tywin đã rời khỏi Harrenhal và đem theo toàn bộ quân đội tiến về phía tây."

“Đứng lên đi,” bà nói nhíu mày với Rivers. Stannis Baratheon cũng sắp sửa xuất quân rồi, các vị thần đã giúp họ. “Mất bao lâu để Lãnh chúa Tywin tới chỗ chúng ta?”

“Ba ngày, có thể là bốn, khó mà dự đoán được. Chúng ta đã cài tai mắt suốt dọc đường, nhưng tốt nhất vẫn không nên ở lại đó lâu.”

Họ cũng không nên ở lại đây lâu. Rivers nhanh chóng nhổ trại và cưỡi ngựa đi cạnh Catelyn, họ lại lên đường, giờ họ có gần năm mươi người khỏe mạnh, đi dưới lá cờ hình sói tuyết, đôi cá hồi đang quẫy và tòa tháp đôi.

Người của bà muốn nghe thêm về chiến thắng của Robb ở Oxcross, và Rivers hào hứng kể lại. “Có một ca sĩ tới Riverrun và tự xưng là Rymund Thi Sĩ, ông ta đã sáng tác một bài nói về cuộc chiến này. Chắc chắn tối nay bà sẽ được nghe bài hát đó, thưa phu nhân. Rymund gọi đó là *Sói trong đêm*,” sau đó cậu ta tiếp tục kể về tàn quân của Ser Stafford rút từ Lannisport. Nếu không có các công cụ bao vây thì không ai có thể tấn công được thành Casterly Rock, vì vậy Sói Trẻ đang chơi lại Nhà Lannister bằng cách cướp phá, đúng như việc chúng đã làm ở khu vực ven sông. Lãnh chúa Karstark và Glover đang cướp bóc, tàn phá dọc bờ biển, phu nhân Mormont đã chiếm được hàng nghìn lâu đài và đang đẩy lùi kẻ địch trở lại Riverrun, trong khi Greatjon đã chiếm được những mỏ vàng ở Castamere, Nunn’s Deep, và vùng đồi Pendric. Ser Wendel cười phá lên. “Đúng là không gì khiến bọn Lannister chạy nhanh bằng việc đe dọa mỏ vàng của hắn.”

“Thế nhà vua chiếm được Tooth như thế nào?” Ser Perwyn Frey hỏi người anh em cùng cha khác mẹ của mình. “Đó là một pháo đài rất mạnh, vững chãi, và bao quát con đường quanh khu đồi.

Đức vua chưa bao giờ chiếm nó. Ngài lẻn vào lúc nửa đêm. Nghe nói chính con sói tuyết đã chỉ đường cho ngài, con Gió Xám ấy. Nó phát hiện ra một con đường nhỏ dẫn xuống một lối đi hẹp, rồi lại dẫn lên một sườn núi, con đường quanh co và đầy sỏi đá nhưng vẫn đủ rộng cho đoàn người cưỡi ngựa đi hàng một. Lính của Nhà Lannister trên tháp canh không hề phát hiện ra động tĩnh nào của họ.” Rivers hạ giọng. “Một số người nói rằng sau trận đánh, nhà vua đã moi tim Stafford Lannister cho con sói ăn.”

“Ta không bao giờ tin những chuyện như vậy,” Catelyn nói giọng đanh thép. “Con trai ta không phải người độc ác.”

“Vâng, thưa phu nhân. Nhưng con sói cũng xứng đáng mà. Nó không phải loại sói thường. Nghe đồn Greatjon từng nói các cựu thần phương bắc đã gửi những con sói đó tới cho các con của phu nhân.”

Catelyn vẫn nhớ ngày các con trai bà tìm thấy mấy con sói con trong đám tuyết cuối mùa hè. Có năm con tất cả, ba con đực và hai con cái cho năm đứa con đẻ của Nhà Stark... và một con thứ sáu, lông trắng mắt đỏ, dành cho cậu con hoang của Ned là Jon Snow. *Chúng không phải là những con sói bình thường*, bà nghĩ. *Quả thật là như vậy.*

Đêm hôm đó khi họ dựng trại, Brienne tìm vào trại của bà. “Thưa phu nhân, bà đã trở về an toàn với các tùy tùng và chỉ cách lâu đài của em trai bà một ngày đường thôi. Tôi xin phép được rời khỏi đây.”

Catelyn không thấy ngạc nhiên về điều đó. Người phụ nữ trẻ thô kệch đó đã luôn ở bên bà trong suốt chặng đường, dành phần lớn thời gian chăm sóc cho lũ ngựa, chải áo choàng cho họ và cậy đất đá bám trên giày họ. Cô ta giúp Shadd nấu cơm và dọn dẹp, rồi sau đó nhanh chóng chứng tỏ rằng mình cũng biết đi săn như những người khác. Với bất cứ nhiệm vụ nào Catelyn giao phó, Brienne đều dễ dàng thực hiện và chẳng bao giờ buông một tiếng phàn nàn. Luôn đáp lời một cách nhã nhặn khi được hỏi chuyện, nhưng cô ta không bao giờ huyên náo, không

khóc cũng chẳng cười. Ngày nào Brienne cũng cưỡi ngựa đi bên họ và ngủ cùng họ mỗi đêm, nhưng thực sự trở thành một người trong số họ thì không.

Có lẽ khi ở bên Renly cô ta cũng như vậy, Catelyn nghĩ. *Dù trong bữa tiệc, trong cuộc đấu thương ngựa, thậm chí trong lều của Renly với các anh em trong Đội Vệ Binh Cầu Vồng. Những bức tường vô hình bao quanh cô gái này dường như còn cao hơn cả tường thành Winterfell.*

"Nếu rời khỏi đây thì cô đi đâu?" Catelyn hỏi.

"Trở về," Brienne nói. "Tới Storm's End."

"Một mình." Đó không phải là một câu hỏi.

Khuôn mặt to bè của cô như mặt hồ phẳng lặng, khi nhìn vào chẳng thể biết thứ gì đang ẩn chứa dưới đáy sâu.

"Vâng."

"Cô định giết Stannis cơ mà."

Bàn tay chai sạn của Brienne nắm lấy chuôi thanh kiếm. Thanh kiếm từng là của Renly. "Tôi đã thề như vậy. Thề tới ba lần. Và phu nhân cũng nghe thấy đấy."

"Ta nghe thấy," Catelyn thừa nhận. Cô gái vẫn giữ chiếc áo choàng cầu vồng khi vứt bỏ hết bộ quần áo đẫm máu trên người, bà hiểu điều đó. Khi họ ra đi, mọi đồ đạc của Brienne đều bị bỏ lại, và cô ta bắt buộc phải mặc quần áo thừa của Ser Wendel, vì chẳng ai trong đoàn có y phục đủ rộng để vừa với cỡ của cô. "Ta đồng ý là phải giữ lời thề, nhưng Stannis có một đội quân hùng hậu, và vệ binh của hắn cũng đã thề sẽ bảo vệ hắn."

"Tôi không sợ đám vệ binh của hắn. Tôi chẳng kém gì bất kỳ ai trong số họ. Đáng lẽ tôi không nên bỏ trốn."

"Đó là điều làm cô bận lòng ư, rằng những tên ngốc có thể sẽ gọi cô là con quạ?" Catelyn thở dài. "Cái chết của Renly không phải là lỗi của cô. Cô đã bảo vệ cậu ta rất dũng cảm, nhưng nếu cô chọn đi theo cậu ta xuống mồ thì cô sẽ chẳng thể bảo vệ ai được nữa." Bà chạm một tay vào Brienne để an ủi cô gái. "Ta biết việc này rất khó khăn..."

Nhưng Brienne gạt tay bà ra. "Chẳng ai hiểu cả."

"Cô sai rồi," Catelyn nói một cách đanh thép. "Mỗi sáng khi tỉnh dậy, ta lại nhớ đến việc Ned đã không còn nữa. Ta không biết đánh kiếm, nhưng điều đó không có nghĩa là ta không mơ một ngày cưỡi ngựa tới Vương Đô để bóp cổ Cersei Lannister cho đến khi mặt cô ta tím ngắt mới thôi."

Người Đẹp ngước mắt nhìn lên, phần duy nhất trên cơ thể cô đúng nghĩa là đẹp. "Nếu đã mơ thấy vậy, sao phu nhân còn muốn giữ tôi lại? Có phải vì những gì Stannis đã nói trong cuộc đàm phán hay không?"

Có phải vậy không? Catelyn nhìn xa xăm về phía đầu kia của trại. Hai người đàn ông đang đứng gác với cây giáo trong tay. "Ta được dạy rằng người tốt phải biết đấu tranh để chống lại những kẻ xấu xa trên thế giới, và cái chết của Renly rõ ràng là do ác quỷ gây ra. Nhưng ta cũng được dạy rằng các chư thần dựng lên các vị vua, chứ không phải nhờ đao kiếm của con người. Nếu Stannis là vị vua chính đáng của chúng ta..."

"Không đúng. Robert cũng chưa bao giờ là vị vua chính đáng, ngay cả Renly cũng nói vậy. Jaime Lannister đã giết chết nhà vua thực sự, sau khi Robert giết chết người thừa kế của nhà

vua ở Trident. Vậy khi đó các vị thần ở đâu? Các vị thần chẳng quan tâm gì đến con người đâu, cũng như các vị vua có bao giờ lo cho dân chúng."

"Một vị vua tốt sẽ làm như vậy."

"Lãnh chúa Renly... bệ hạ, ngài ấy... ngài ấy đáng lẽ sẽ là một vị vua tốt, thưa phu nhân, ngài ấy vô cùng tốt, ngài ấy..."

"Cậu ấy chết rồi, Brienne," bà nói nhẹ nhàng hết mức có thể. "Stannis và Joffrey thì vẫn còn sống... và cả con trai ta nữa."

"Ngài ấy sẽ không... phu nhân sẽ không bao giờ hòa hoãn với Stannis, đúng không? Quỳ gối sao? Phu nhân sẽ không làm như vậy..."

"Để ta nói cô nghe, Brienne. Ta không biết nữa. Con trai ta có thể là vua, nhưng ta không phải là thái hậu... ta chỉ là một bà mẹ dám làm mọi việc để đảm bảo an toàn cho các con của mình."

"Tôi sinh ra không phải để làm mẹ. Tôi phải chiến đấu."

"Vậy thì cứ chiến đấu... nhưng vì người sống, chứ đừng vì người chết. Kẻ thù của Renly cũng là kẻ thù của Robb."

Brienne nhìn chăm chăm xuống đất và di di chân với vẻ bồn chồn. "Tôi không biết con trai bà, thưa phu nhân." Cô ta nhìn lên. "Tôi có thể phục vụ phu nhân, nếu phu nhân cần tôi."

Catelyn giật mình. "Tại sao lại là ta?"

Câu hỏi có vẻ khiến Brienne bối rối. "Phu nhân đã giúp tôi. Lúc ở trong lều... khi bọn chúng nghĩ rằng tôi đã... tôi đã..."

"Cô vô tội mà."

"Mặc dù vậy phu nhân cũng không cần ra mặt. Phu nhân có thể cứ để họ giết tôi. Tôi có là gì của phu nhân đâu."

Có thể vì ta không muốn là người duy nhất biết được sự thật đen tối đằng sau chuyện xảy ra ở đó, Catelyn thầm nghĩ. "Brienne, ta từng thu nạp rất nhiều cô gái dòng dõi vào phục vụ cho ta trong những năm qua, nhưng chưa có ai như cô cả. Ta đâu phải là tướng chỉ huy ngoài mặt trận."

"Nhưng phu nhân có sự can đảm. Có thể không phải là sự can đảm ngoài chiến trường... tôi không biết nữa, nhưng... đó là lòng can đảm của một người phụ nữ. Và tôi nghĩ khi thời cơ đến, phu nhân sẽ không cố giữ chân tôi lại. Hãy hứa với tôi điều đó. Rằng phu nhân sẽ không cản tôi giết Stannis."

Catelyn dường như vẫn còn nghe thấy Stannis nói rằng Robb sẽ tới lượt ngay thôi. Tiếng nói như thể một hơi thở lạnh giá phả vào gáy bà. "Khi thời cơ đến, ta sẽ không giữ cô lại."

Cô gái cao to vụng về quỳ xuống, rút thanh trường kiếm của Renly ra khỏi vỏ và đặt nó dưới chân. "Vậy thì giờ tôi là của phu nhân. Là chư hầu của người, hoặc là... bất cứ danh hiệu nào phu nhân dành cho tôi. Tôi sẽ bảo vệ phu nhân, nghe lời phu nhân và nếu cần có thể hy sinh vì phu nhân. Tôi xin thề với các vị tân thần và cựu thần."

"Ta cũng thề rằng cô sẽ luôn được ấm áp bên lò sưởi, dùng thịt rượu mật ong cùng bàn với ta, và đảm bảo sẽ không bao giờ bắt cô phải làm việc gì đáng hổ thẹn. Ta thề với các vị tân thần

và cựu thần. Đứng lên đi." Catelyn mỉm cười và nắm chặt lấy bàn tay cô gái trong tay mình. *Đã bao lần ta nhìn thấy Ned chấp nhận lời tuyên thệ của những người dưới trướng*? Bà tự hỏi không biết Ned nghĩ gì khi nhìn thấy bà lúc này.

***

Chiều muộn ngày hôm sau, họ lội qua khúc sông cạn ở Red Fork, thượng nguồn sông Riverrun, nơi dòng sông tạo thành một khúc rộng, nước nông và đục ngầu bùn đất. Họ lội qua chỗ cạn với sự canh gác của các cung thủ và bộ binh cầm giáo, trên người đeo huy hiệu của Nhà Mallister. Khi nhìn thấy cờ hiệu của Catelyn, họ xuất hiện đằng sau đám cọc nhọn và cử một người từ bờ bên kia sang dẫn đoàn của bà qua sông.

"Cẩn thận và từ từ thôi, phu nhân," người lính cảnh báo khi nắm lấy dây cương ngựa. "Chúng tôi vừa đóng cọc nhọn dưới nước, phu nhân thấy không, và rải rác giữa những phiến đá còn có chông sắt nữa. Ở tất cả những chỗ lội đều được đóng cọc và chông như vậy, theo lệnh của em trai phu nhân."

Edmure dự định sẽ đánh nhau ở đây. Ý nghĩ đó khiến ruột gan bà đau nhói, nhưng Catelyn không nói một lời.

Giữa Red Fork và Tumblestone, họ gặp một nhóm nông dân đến Riverrun lánh nạn. Một số người đang cưỡi vật nuôi đi trước họ, những người khác đang kéo xe, nhưng tất cả đều tránh đường khi Catelyn đi qua. Họ đều chào đón bà và hô to "Tully!" hoặc "Stark!" Khi còn cách tòa lâu đài nửa dặm, bà đi qua một bãi cắm trại nơi lá cờ đỏ tươi của Nhà Blackwood bay phấp phới trên nóc trại của lãnh chúa. Lucas xin phép bà đi tìm cha cậu là Lãnh chúa Tytos. Đoàn người còn lại tiếp tục tiến lên.

Catelyn phát hiện ra một chiếc trại nữa được dựng bên bờ bắc của Tumblestone, những lá cờ với biểu tượng quen thuộc bay phần phật trong gió - hình thiếu nữ đang nhảy múa của Nhà Marq Piper, hình người dân cày của Nhà Darry, đôi rắn màu trắng và đỏ của Nhà Paege. Họ đều là chư hầu của cha bà, lãnh chúa vùng Trident. Hầu hết bọn họ đã rời Riverrun trước bà để về bảo vệ lãnh địa riêng. Nếu giờ họ lại ở đây thì chỉ có thể là Edmure gọi họ trở lại. *Đúng vậy, xin các vị thần bảo vệ chúng ta, cậu ấy định khiêu chiến với Lãnh chúa Tywin*.

Từ xa, Catelyn trông thấy thứ gì đó màu đen đang đung đưa trên tường thành Riverrun. Khi cưỡi ngựa lại gần, bà nhận thấy đó là những xác người được treo lủng lẳng lên đỉnh tường thành; những sợi dây thừng bằng gai dầu tạo thành thòng lọng thắt quanh cổ những cái xác, khuôn mặt họ đã phù lên và chuyển sang màu đen. Lũ quạ đã rỉa xác họ, nhưng những chiếc áo choàng đỏ thẫm vẫn nổi bật trên bức tường sa thạch.

"Họ treo cổ một số người Nhà Lannister," Hal Mollen quan sát.

"Một cảnh tượng đẹp mắt," Ser Wendel Manderly hồ hởi nói.

"Các bạn của chúng ta đã bắt đầu mà chẳng đợi chúng ta gì cả," Perwyn Frey nói đùa. Tất cả mọi người đều cười, trừ Brienne, người thúc ngựa tiến lên không chớp mắt, không nói không cười.

Nếu họ đã giết chết Sát Vương, thì có lẽ các con gái ta cũng chẳng thể sống sót. Catelyn thúc ngựa cho chạy nước kiệu nhỏ. Hal Mollen và Robin Flint phi nước đại vượt qua, chạy thẳng tới chỗ bốt gác. Các lính canh trên tường thành chắc chắn đã nhìn thấy những lá cờ bà mang theo, vì khung lưới sắt đã được kéo lên khi họ đi vào.

Edmure từ trong lâu đài cưỡi ngựa ra đón bà, xung quanh là ba cận thần bụng phệ của cha bà, bao gồm hiệp sĩ cấp cao Ser Desmond Grell, quản gia Utherydes Wayn, và Ser Robin Ryger

đầu hói, đội trưởng đội bảo vệ Riverrun. Họ đều có tuổi đời xấp xỉ Lãnh chúa Hoster, những người đã dành cả cuộc đời phục vụ cha bà. *Và họ đã già cả rồi*, Catelyn nhận ra điều đó.

Edmure mặc một chiếc áo choàng màu xanh pha đỏ bên ngoài một bộ quân phục thêu hình cá bạc. Nhìn bộ dạng đó, có lẽ anh vẫn chưa cạo râu kể từ khi bà đi về phương nam; đám râu của Edmure trông như một bụi rậm.

"Cat, thật vui vì chị đã an toàn trở về. Khi nghe tin về cái chết của Renly, bọn em đã rất lo cho tính mạng của chị. Và Lãnh chúa Tywin cũng đang hành quân rồi."

"Chị đã nghe tin đó. Cha thế nào rồi?"

"Có những ngày có vẻ ông ấy khỏe lại, nhưng ngày hôm sau thì..." Edmure lắc đầu. "Cha hỏi chị đấy, em chẳng biết phải nói sao cả."

"Chị đến gặp cha ngay đây," bà nói. "Có tin tức gì từ Storm's End kể từ khi Renly chết không? Hoặc là từ Bitterbridge?" Khi đi trên đường, tất nhiên bà không thể nghe được tin tức từ lũ quạ, và Catelyn rất nóng lòng muốn biết bà đã bỏ lại những thứ gì sau lưng.

"Chẳng có tin gì từ Bitterbridge. Còn từ Storm's End thì có ba con quạ đến từ Ser Cortnay Penrose, người cai quản lâu đài, tất cả đều mang một lời kêu gọi giống nhau. Stannis đã bao vây ông ta cả ở phía đất liền lẫn phía biển. Ông ta kêu gọi đồng minh từ bất kỳ vị vua nào phá được vòng vây. Người ta nói hắn sợ thằng bé đó. Chị có biết đó là thằng bé nào không?"

"Edric Storm," Brienne nói với họ. "Cậu con hoang của Robert."

Edmure nhìn cô gái một cách tò mò. "Stannis đã thề rằng những người trong thành sẽ được thả tự do và an toàn, chỉ cần họ giao nộp tòa lâu đài trong vòng hai tuần lễ và nộp thằng bé đó cho Stannis, nhưng Ser Cortnay không đồng ý."

Ông ta liều mạng vì một đứa trẻ sơ sinh thậm chí chẳng phải là họ hàng thân thích như vậy sao, Catelyn thầm nghĩ. "Cậu có trả lời ông ta không?"

Edmure lắc đầu. "Tại sao chứ, trong khi chúng ta không thể giúp mà cũng không thể cho họ một chút hy vọng nào? Và Stannis cũng chẳng phải kẻ thù của chúng ta."

Ser Robin Ryger lên tiếng. "Thưa phu nhân, Lãnh chúa Renly đã chết như thế nào? Câu chuyện chúng tôi nghe được có vẻ kỳ quái."

"Cat," em trai bà nói, "một số người nói chị giết Renly. Một số người khác nói đó là một phụ nữ người miền nam." Edmure quay sang nhìn Brienne một hồi.

"Vua của chúng tôi bị ám sát," cô gái bình thản nói, "không phải bởi phu nhân Catelyn. Tôi thề như vậy với các vị tân thần và cựu thần."

"Đây là Brienne của gia tộc Tarth, con gái Lãnh chúa Selwyn Sao Đêm, cô ấy thuộc Đội Vệ Binh Cầu Vồng của Renly," Catelyn nói với bọn họ. "Brienne, ta hân hạnh giới thiệu cô với em trai ta là Ser Edmure Tully, người thừa kế của Riverrun. Quản thành của cậu ấy là Utherydes Wayn. Đây là Ser Robin Ryger và Ser Desmond Grell."

"Hân hạnh," Ser Desmond đáp lời. Những người khác đồng thanh nói theo. Ngay cả những cử chỉ lịch sự cũ rích này cũng làm Brienne đỏ mặt bối rối. Có thể Edmure nghĩ Brienne là một cô gái kỳ lạ, nhưng ít nhất anh cũng tế nhị không nói ra điều đó. "Brienne đang ở cạnh Renly khi cậu ta bị sát hại, và ta cũng ở đó," Catelyn nói, "nhưng chúng ta không hề gây ra cái chết của Renly." Vì không muốn nói đến cái bóng đen đó ở đây giữa chốn ba quân, nên bà chỉ tay về phía những cái xác. "Cậu treo cổ những ai vậy?"

Edmure nhìn lên với vẻ không thoải mái. “Chúng đến cùng với Ser Cleos khi hắn đem câu trả lời của thái hậu cho đề xuất hòa bình của chúng ta.”

Catelyn kinh ngạc. “Cậu giết cả sứ giả sao?”

“Bọn sứ giả dối trá,” Edmure buộc tội. “Chúng xin em được hòa bình và giao nộp vũ khí, vì vậy em cho phép chúng tự do trong lâu đài, và ba đêm sau đó chúng đã ăn thịt và uống rượu mật ong của em trong khi em nói chuyện với Ser Cleos. Vào đêm thứ tư, chúng cố giải thoát cho Sát Vương.” Edmure nói thêm. “Thằng súc vật to cao kia giết chết hai lính gác chỉ bằng tay không, hắn bóp cổ họ và đập đầu họ vào nhau trong khi gã gầy còm bên cạnh mở buồng ngục của Lannister chỉ bằng một mẩu dây, một lũ đáng nguyền rủa. Còn tên cuối cùng cứ như thể một diễn viên kịch câm ghê tởm. Hắn dùng giọng của em để chỉ huy quân lính mở cổng River. Đám lính canh đều thề như vậy, Enger, Delp và Long Lew, cả ba người họ. Để em nói chị nghe, giọng của hắn không giống em chút nào, vậy mà hắn có thể ra lệnh kéo khung lưới sắt lên chẳng khác gì em.”

Đây là mưu mô của Quỷ Lùn, Catelyn ngờ vực; hồi ở Eyrie, hắn cũng tỏ ra xảo quyệt y như vậy. Trước đây, bà từng cho rằng Tyrion là kẻ ít nguy hiểm nhất trong Nhà Lannister, nhưng giờ thì bà không dám chắc. “Cậu đã bắt chúng bằng cách nào?”

“À, chuyện là thế này. Lúc đó em không ở trong lâu đài. Em vừa lội qua Tumblestone tới, hừm...”

“Đi tìm điếm hoặc tìm gái, chị biết rồi. Kể tiếp đi.”

Má Edmure đỏ lựng lên như màu bộ râu của anh. “Lúc đó trời bắt đầu lờ mờ sáng, và em đang trên đường trở về. Khi Long Lew nhìn thấy chiếc thuyền và nhận ra em, cậu ta mới ngờ ngợ không biết ai đang đứng dưới chỉ huy. Sau đó cậu ta mới gọi to.”

“Đừng nói với chị là Sát Vương đã trốn thoát đấy nhé.”

“Không đâu, mặc dù bắt lại hắn cũng không dễ dàng gì. Jaime vớ được một thanh kiếm, giết Poul Pernford và cận vệ của Ser Desmond là Myles, làm Delp bị thương nặng đến nỗi Maester Vyman còn sợ rằng cậu ta sẽ không qua khỏi. Lúc đó mọi thứ hỗn loạn và đẫm máu. Trong tiếng gươm giáo va vào nhau loảng xoảng, một số tên áo đỏ tới hợp sức với hắn, với kiếm hoặc tay không. Em treo chúng bên dưới những kẻ đã thả Jaime, tống toàn bộ lũ còn lại vào ngục tối, cùng với Jaime. Chúng ta sẽ không lo hắn trốn thoát nữa. Lần này hắn bị tống sâu trong ngục, tay chân bị xích lên tường rồi.”

“Còn Cleos Frey?”

“Hắn thề không biết gì về chuyện này. Nhưng ai mà biết? Hắn có một nửa dòng máu Lannister, một nửa dòng máu Frey, và tất cả đều giả dối. Em giam hắn vào căn ngục cũ của Jaime.”

“Cậu nói hắn đem theo những điều khoản à?”

“Nếu chị gọi đó là điều khoản. Em thề là chị sẽ chẳng thích chúng hơn em đâu.”

“Chúng ta không hy vọng có được sự giúp đỡ nào từ phương nam sao, phu nhân Stark?” Utherydes Wayn, quản gia của cha bà hỏi. “Cáo buộc loạn luân này... Lãnh chúa Tywin sẽ không bỏ qua điều đó đâu. Ông ta sẽ tìm cách gột rửa những vết nhơ trên thanh danh con gái mình bằng máu của kẻ buộc tội ả, Lãnh chúa Stannis phải hiểu điều đó. Ông ta không còn cách nào khác là liên minh với chúng ta.”

Stannis đã liên minh với một thế lực mạnh mẽ và đen tối hơn nhiều rồi. "Chúng ta sẽ nói về những chuyện này sau." Catelyn đi qua chiếc cầu rút, để lại một hàng những cái xác kinh tởm của lính Nhà Lannister ở phía sau. Em trai bà cưỡi ngựa theo sau. Khi họ tiến vào khu vực sân trong tấp nập của tòa lâu đài, một đứa bé trần truồng chạy vụt qua phía trước những con ngựa. Catelyn phải thắng cương thật mạnh để tránh và lo lắng nhìn quanh. Hàng trăm dân thường đã được phép vào thành, và họ cũng được căng lều dựa vào tường thành. Con cái họ chạy nhảy khắp nơi, và khoảnh sân tràn ngập những con bò, cừu, và gà. "Đám dân này ở đâu ra vậy?"

"Là người của em," Edmure trả lời. "Họ đều rất sợ hãi."

Chỉ có cậu em trai ngốc nghếch của ta mới cho hết những con người vô dụng này vào trong một lâu đài nhiều khả năng sắp bị bao vây. Catelyn biết Edmure có một trái tim mềm yếu; nhưng đôi khi bà cảm tưởng cái đầu cậu ta còn mềm yếu hơn. Bà yêu quý cậu em vì điều đó, thế nhưng...

"Những con quạ có tới được chỗ Robb không?"

"Đức vua đang ở ngoài chiến trường, thưa phu nhân," Ser Desmond trả lời. "Lũ quạ sẽ chẳng thể nào tìm được."

Utherydes Wayn ho húng hắng. "Trước khi rời khỏi đây, vị vua trẻ đã dặn chúng tôi đưa phu nhân tới Song Thành khi bà trở về, thưa phu nhân Stark. Ngài muốn phu nhân tìm hiểu thêm về các con gái của Lãnh chúa Walder, giúp ngài chọn một cô dâu khi ngài cần lấy vợ."

"Chúng em sẽ cung cấp cho chị đầy đủ ngựa mới và lương thực," em trai bà hứa hẹn. "Chị sẽ muốn nghỉ ngơi trước khi..."

"Ta muốn ở lại đây," Catelyn xuống ngựa. Bà không hề có ý định rời Riverrun và người cha già đang chết dần để đi chọn vợ cho Robb. *Robb muốn ta được an toàn, ta không trách nó vì điều đó, nhưng lý do nó đưa ra nghe thật cũ rích.* "Này nhóc," bà gọi, và một cậu bé từ chuồng ngựa chạy ra nắm lấy dây cương ngựa.

Edmure từ trên yên nhảy xuống. Dù cao hơn bà một cái đầu, nhưng Edmure vẫn mãi chỉ là cậu em trai bé nhỏ của bà. "Cat," Edmure nói với vẻ không vui, "Lãnh chúa Tywin đang tới đây..."

"Ông ta đang di chuyển về phía tây để bảo vệ vùng đất của mình. Nếu đóng chặt các cổng và ẩn náu trong thành, chúng ta có thể được an toàn."

"Đây là đất của Nhà Tully," Edmure tuyên bố. "Nếu Tywin Lannister nghĩ có thể đi qua đây bình an vô sự thì em sẽ dạy cho ông ta một bài học nhớ đời."

Giống như bài học mà cậu đã dạy con trai ông ta sao? Em trai bà có thể cứng đầu như đá sỏi khi bị chạm lòng tự ái, nhưng chẳng ai trong số họ quên được việc Ser Jaime đã nhấn chìm đạo quân của Edmure trong bể máu vào lần giao chiến gần đây nhất. "Chúng ta sẽ chẳng được gì và thậm chí mất tất cả nếu giao tranh với Lãnh chúa Tywin trên chiến trường," Catelyn khéo léo nói.

"Sân lâu đài không phải là nơi bàn bạc những kế hoạch quân sự."

"Được thôi. Cậu muốn chúng ta đi đâu?"

Mặt em trai bà tối sầm lại. Trong một khoảnh khắc, bà nghĩ Edmure sẽ nổi điên lên với bà, nhưng cuối cùng anh chỉ nói. "Rừng thiêng. Nếu chị muốn."

***

Bà theo Edmure đi dọc một hành lang tới cổng vào khu rừng. Cơn giận của Edmure lúc nào cũng khiến anh ủ rũ, sưng xỉa. Catelyn hối hận vì đã làm anh tổn thương, nhưng vấn đề quá nghiêm trọng để bà có thể thỏa hiệp với niềm kiêu hãnh của em trai mình. Khi chỉ còn hai người họ bên dưới những tán cây, Edmure quay sang mặt đối mặt với bà.

"Cậu không đủ mạnh để chiến đấu với Nhà Lannister trên chiến trường đâu," bà thẳng thắn.

"Khi tất cả mọi sức mạnh của em được tập hợp, em sẽ có tám nghìn bộ binh và ba nghìn kỵ sĩ," Edmure nói.

"Điều đó nghĩa là Lãnh chúa Tywin có gấp đôi số quân của cậu."

"Dù lực lượng còn chênh lệch hơn thế mà Robb vẫn chiến thắng đó thôi," Edmure trả lời, "Và em cũng có kế hoạch rồi. Chị quên Roose Bolton rồi sao? Lãnh chúa Tywin đánh bại ông ta ở Green Fork, nhưng đã không thể truy kích được ông ta. Khi Lãnh chúa Tywin tới Harrenhal, Bolton đã chiếm được khúc cạn Ruby Fork và ngã tư chính. Ông ấy có mười nghìn người. Em vừa gửi lời mời Helman Tallhart gia nhập với đội quân mà Robb để lại ở Song Thành..."

"Edmure, Robb để lại những người đó để trấn thủ Song Thành và để chắc chắn rằng Lãnh chúa Walder trung thành với chúng ta."

"Ông ấy đã rất trung thành còn gì," Edmure cứng đầu nói. "Những người Nhà Frey đã chiến đấu vô cùng dũng cảm ở rừng Whispering, và Ser Stevron già cũng hy sinh ở Oxcross, em đã nghe tin đó. Ser Ryman và Walder Đen cùng tất cả mọi người đang chiến đấu cùng Robb ở phía tây, Martyn rất cừ trong việc do thám, và Ser Perwyn thì hộ tống chị an toàn tới gặp Renly. Tạ ơn các vị thần, chúng ta có thể đòi hỏi gì được ở họ nữa đây? Robb đã được hứa hôn với một cô con gái của Lãnh chúa Walder, và Roose Bolton cũng cưới một người trong số đó, em nghe nói vậy. Và không phải chị đã đem hai cháu trai của ông ta về nuôi ở Winterfell hay sao?"

"Một đứa trẻ được giám hộ có thể trở thành con tin một cách dễ dàng, nếu cần thiết." Bà không biết rằng Ser Stevron đã chết, và cũng không hay về đám cưới của Bolton.

"Nếu chúng ta giữ hai con tin thì chẳng có lý do gì Lãnh chúa Walder dám phản lại chúng ta. Bolton cần người của Nhà Frey, và người của Ser Helman nữa. Em vừa ra lệnh cho ông ấy lấy lại Harrenhal."

"Chắc chắn đó sẽ là một nhiệm vụ đẫm máu."

"Đúng, nhưng một khi lâu đài đó thất thủ, Lãnh chúa Tywin sẽ không còn nơi an toàn để lui về. Quân của em sẽ bảo vệ khúc sông cạn Red Fork để ông ta không thể lội qua. Nếu ông ta tấn công từ phía bên kia sông, ông ta sẽ có kết cục như Rhaegar khi cố vượt qua Trident. Còn nếu rút lui, ông ta sẽ bị kẹt giữa Riverrun và Harrenhal, và khi trở về từ phía tây, Robb có thể kết thúc ông ta và chấm dứt tất cả."

Giọng cậu em trai đầy vẻ tự tin, nhưng Catelyn lại chỉ ước rằng Robb không đem theo chú Brynden của bà về phía tây. Cá Đen là một chiến binh dạn dày kinh nghiệm, đã từng tham gia trên dưới năm chục trận chiến; trong khi Edmure chỉ mới tham chiến một lần, và là một lần thất bại.

"Kế hoạch rất hoàn hảo," anh kết luận. "Lãnh chúa Tytos nói vậy, và cả Lãnh chúa Jonos cũng thế. Có khi nào Blackwood và Bracken cùng đồng ý về *một việc* chưa chắc chắn không, em hỏi chị?"

"Có thể." Bà bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi. Có lẽ bà đã sai khi phản đối em trai mình. Có lẽ đó là một kế hoạch tuyệt vời, và mối lo âu của bà chỉ là sự sợ hãi của một người phụ nữ. Ước gì

Ned đang ở đây, hoặc chú Brynden của bà, hoặc là... "Cậu đã hỏi cha về việc này chưa?"

"Tình trạng của cha bây giờ còn có thể đánh giá các chiến lược được sao. Hai hôm trước cha còn lên kế hoạch gả chị cho Brandon Stark! Nếu không tin thì chị đi thăm cha đi. Kế hoạch này sẽ thành công, Cat, rồi chị sẽ thấy."

"Chị cũng hy vọng thế, Edmure. Chị thực lòng hy vọng." Bà hôn lên má cậu em trai để anh thấy sự chân thành của bà. Rồi đi tìm gặp cha.

***

Lãnh chúa Hoster Tully vẫn chẳng khác mấy so với khi bà ra đi, hốc hác, da thịt xanh xao và lạnh lẽo. Căn phòng đầy mùi bệnh tật, mùi xịt phòng ngọt ngào xen lẫn với mùi khó chịu của mồ hôi và thuốc men. Khi bà kéo rèm cửa lên, cha bà rên khe khẽ và mở choàng mắt. Ông nhìn bà chăm chăm như thể không nhận ra bà là ai, hoặc không biết bà đang muốn gì.

"Cha." Bà hôn lên trán cha mình. "Con về rồi."

Lúc này có vẻ ông đã nhận ra. "Con đến rồi à," ông thều thào yếu ớt, đôi môi dường như không động đậy.

"Vâng," bà nói. "Robb cử con về phương nam, nhưng con đã nhanh chóng quay về rồi."

"Phương nam... ở đâu... Eyrie là ở phương nam sao, con gái? Ta không nhớ nữa... ôi, con yêu, cha cứ sợ... con đã tha thứ cho cha chưa?" Những giọt nước mắt lăn trên má ông.

"Cha không làm gì để phải xin tha thứ cả, cha à." Bà vuốt những sợi tóc bạc mềm và sờ lên trán ông. Cơn sốt vẫn thiêu đốt ông từ bên trong, dù các học sĩ có chữa chạy đến đâu.

"Vậy thì tốt," cha bà thì thầm. "Jon là người tốt... mạnh mẽ, tử tế... quan tâm đến con... ông ta sẽ... à, thuộc gia đình quyền quý nữa, hãy nghe cha, con phải lấy ông ta, ta là cha con... cha con... con sẽ lấy ông ta khi Cat lấy chồng, đúng vậy..."

Cha tưởng bà là Lysa, Catelyn nhận ra. *Thần thánh ơi, ông ấy nói chuyện như thể chúng ta vẫn còn là thiếu nữ.*

Cha nắm chặt lấy tay bà, đôi tay run rẩy như hai con chim trắng hoảng sợ. "Còn thằng nhãi kia... thằng nhãi đốn mạt kia... đừng nhắc cái tên đó với ta... mẹ con, bà ấy sẽ..." Lãnh chúa Hoster kêu lên khi cơn co giật ập đến. "Ôi, các vị thần hãy thứ lỗi, thứ lỗi, *thứ lỗi* cho ta. Thuốc của ta..."

Sau đó, Maester Vyman vào phòng và đưa một chiếc cốc lên miệng ông. Lãnh chúa Hoster nuốt thứ chất lỏng màu trắng đặc hào hứng như một đứa trẻ bú sữa mẹ, và Catelyn lại thấy ông thanh thản trở lại. "Ông ấy sẽ ngủ bây giờ, thưa phu nhân," vị học sĩ nói khi chiếc cốc đã trống không. Sữa cây anh túc đọng lại thành vệt trắng quanh miệng cha bà. Maester Vyman dùng ống tay áo lau sạch nó.

Catelyn không thể đứng nhìn lâu hơn nữa. Hoster Tully từng là một người đàn ông vạm vỡ và đầy kiêu hãnh. Bà đau lòng khi thấy ông thế này. Catelyn bước ra ngoài mái hiên. Khoảnh sân bên dưới chật cứng những người tị nạn, hỗn loạn và ồn ào, nhưng bên kia bức tường, những dòng sông vẫn chảy hiền hòa, trong lành và vô tận. *Đó là những dòng sông của ông, và ông sẽ sớm trở về với chúng trong cuộc hành trình cuối cùng của đời người.*

Maester Vyman theo bà đi ra ngoài. "Thưa phu nhân," vị học sĩ nhẹ nhàng nói, "Tôi không thể kéo dài tình trạng này được lâu nữa. Chúng ta phải cử người báo tin cho em trai ông ấy. Ser Brynden chắc chắn muốn gặp ông ấy lần cuối cùng."

“Phải,” Catelyn nói với giọng đau khổ.

“Và phu nhân Lysa nữa chứ?”

“Lysa sẽ không tới đâu.”

“Có thể bà ấy sẽ tới, nếu phu nhân tự mình viết thư.”

“Vậy ta sẽ viết vài chữ, nếu ông muốn.” Bà tự hỏi không hiểu “thằng nhãi đốn mạt” của Lysa là ai. Có thể là một cận vệ trẻ hoặc một hiệp sĩ nào đó... mặc dù nhìn cách Lãnh chúa Hoster phản đối hắn thì có lẽ đó phải là con trai của một lái buôn hoặc một thợ học việc tầm thường nào đó, thậm chí là một ca sĩ. Lysa rất thích các chàng ca sĩ. *Ta cũng chẳng thể trách nó. Jon Arryn già hơn cha họ đến hai chục tuổi, nhưng dù sao cũng là một người quyền quý.*

Tòa tháp mà cậu em trai dành riêng cho bà sử dụng cũng chính là tòa tháp mà bà và Lysa đã ở khi còn là thiếu nữ. Thật thoải mái khi lại được ngủ trên giường đệm lông, với lửa ấm áp trong lò sưởi; khi bà được nghỉ ngơi, thế giới dường như ít lạnh lẽo và ảm đạm hơn.

Nhưng bên ngoài phòng của mình, bà thấy Utherydes Wayn đang đợi với hai người phụ nữ mặc đồ màu xám, họ đều đội mũ trùm đầu che kín khuôn mặt, trừ đôi mắt. Catelyn ngay lập tức hiểu ra họ ở đây làm gì. “*Ned?*”

Hai nữ tu cụp ánh mắt xuống. Utherydes lên tiếng, “Ser Cleos đem lãnh chúa trở về đây từ Vương Đô, thưa phu nhân.”

“Đưa ta tới gặp ông ấy,” bà ra lệnh.

Họ đặt ông trên một chiếc bàn chân rời và phủ một lá cờ lên trên, lá cờ trắng của Nhà Stark với gia huy hình sói xám. “Ta muốn nhìn mặt ông ấy,” Catelyn nói.

“Chỉ còn lại xương thôi, thưa phu nhân.”

“Ta muốn nhìn thấy ông ấy,” bà nhắc lại.

Một trong hai nữ tu lật lá cờ ra.

Những khúc xương, Catelyn nghĩ. *Đây không phải là Ned, không phải người đàn ông ta yêu, không phải cha của các con ta.* Bàn tay ông đan vào nhau và đặt trên ngực, những ngón tay xương xẩu nắm lấy chuôi của một thanh kiếm dài, nhưng đó không phải là bàn tay của Ned, một bàn tay mạnh mẽ và đầy sự sống. Họ cho bộ xương mặc áo choàng của Ned, chiếc áo nhung mịn màu trắng với huy hiệu sói tuyết trên ngực, nhưng bà không còn thấy bộ ngực ấm áp mà bà vẫn gối đầu hằng đêm, cũng như đôi tay từng ôm bà nữa. Chiếc đầu đã được nối lại với thân bằng những sợi dây bạc, nhưng đầu lâu nào chẳng giống nhau, và trong hai hốc mắt trống rỗng kia bà không thấy một dấu vết nào của đôi mắt đen xám của chồng bà, đôi mắt có lúc mềm mại như sương, cũng có khi cứng rắn như đá. *Bọn quạ đã rỉa mắt ông ấy*, bà nhớ như vậy.

Catelyn quay đi. “Đó không phải thanh kiếm của ông ấy.”

“Họ không trả Băng Đao cho chúng ta,” Utherydes nói. “Chỉ có xương của Lãnh chúa Eddard thôi.”

“Nhưng có lẽ ta cũng phải cảm ơn thái hậu về việc này.”

“Cảm ơn Quỷ Lùn ấy, thưa phu nhân. Việc này là do ý của hắn.”

Rồi một ngày ta sẽ cảm ơn tất cả bọn chúng. "Ta rất biết ơn các nữ tu," Catelyn nói, "nhưng có lẽ ta phải giao cho hai người một nhiệm vụ nữa. Lãnh chúa Eddard là người Nhà Stark, và xương của ông ấy phải được chôn dưới lòng đất của Winterfell." Họ sẽ dựng tượng ông ấy, một bức tượng đá có hình ông ấy sẽ được đặt trong bóng tối với một con sói tuyết dưới chân và một thanh kiếm đặt ngang đùi. "Hãy cho họ ngựa khỏe, và tất cả những gì họ cần cho cuộc hành trình," bà nói với Utherydes Wayn. "Hal Mollen sẽ hộ tống họ trở về Winterfell, đó là nhiệm vụ của đội trưởng đội bảo vệ." Bà nhìn chăm chăm nắm xương còn sót lại của vị lãnh chúa yêu dấu của bà. "Giờ hãy để ta một mình, tất cả các người. Đêm nay ta sẽ ở riêng với Ned."

Hai người phụ nữ cúi đầu. *Hội Chị Em Quản Sinh Tử không nói chuyện với người sống*, Catelyn lờ mờ nhớ lại, *nhưng có người nói họ có thể nói chuyện với người chết*. Và bà thật ghen tị với họ biết bao...

DAENERYS

Những chiếc rèm có thể che chắn bụi bẩn và không khí nóng bức ngoài đường phố, nhưng chúng không thể ngăn được nỗi thất vọng. Dany mệt mỏi bước vào, và vui mừng vì tránh được một biển những ánh mắt tò mò của người dân thành Qarth. "Tránh đường," Jhogo hét xuống đám đông từ trên lưng ngựa, và quật cây roi trong tay, "tránh đường, tránh đường cho Mẹ Rồng."

Tựa lên những chiếc đệm bằng satanh mát rượi, Xaro Xhoan Daxos rót thứ rượu màu đỏ như hồng ngọc vào một chiếc ly có chân làm bằng vàng và ngọc bích. Đôi tay anh ta vững chãi và mạnh mẽ, mặc dù chiếc kiệu liên tục lắc lư. "Tôi nhìn thấy một nỗi buồn sâu thẳm đang hiện lên trên khuôn mặt cô, ánh sáng tình yêu của tôi ơi." Anh ta đưa ly rượu cho cô. "Có phải cô buồn vì một giấc mơ tan biến?"

"Giấc mơ chỉ bị trì hoãn thôi." Chiếc vòng cổ bằng bạc của Dany dường như siết chặt vào họng cô. Cô nới nó ra và vứt sang một bên. Chiếc vòng cổ được đính đá thạch anh tím có yếm bùa, và Xaro thề rằng nó sẽ bảo vệ cô khỏi mọi độc dược. Những người Pureborn ở Qarth nổi tiếng vì thường bỏ độc vào rượu của những người họ cho là nguy hiểm, nhưng thậm chí họ còn chưa đưa cho Dany một cốc nước nào. *Họ chưa bao giờ cho ta là một nữ hoàng,* cô cay đắng nghĩ. *Ta chỉ là trò tiêu khiển của họ trong buổi chiều tà, một cô gái cưỡi ngựa cùng một con thú cưng kỳ lạ.*

Rhaegal rít lên và cắm những chiếc móng đen sắc nhọn của nó lên vai Dany khi cô giơ tay ra với cốc rượu. Cô nhăn nhó đặt nó lên vai bên kia, để con vật có thể quắp vào áo. Cô đang mặc trang phục theo kiểu Qarth. Xaro đã cảnh báo cô rằng những Người Kế Vị sẽ không bao giờ nói chuyện với người Dothraki, vì vậy cô phải cẩn trọng ăn mặc theo cách của họ, trong bộ váy bằng gấm mềm màu xanh và để trần một bên ngực. Cô đi một đôi dép màu bạc và đeo chiếc thắt lưng làm bằng ngọc trai đen và trắng. *Nếu không mặc chúng thì ta chỉ có nước trần như nhộng. Có lẽ ta nên như vậy thì hơn.* Cô uống một hơi dài.

Những người Pureborn nắm quyền chỉ huy đội Bảo Vệ Thành Phố và cả một hạm đội với những thuyền lớn lộng lẫy thống trị khe biển hẹp. Daenerys Targaryen rất muốn có hạm đội đó, hoặc chỉ một phần trong đó và một số binh lính thôi cũng được. Cô làm lễ tế thần theo truyền thống trong Đền Ký Ức, hối lộ cho Người Giữ Danh Sách Dài, dâng quả hồng vàng cho Người Mở Cửa, và cuối cùng nhận được một đôi dép lê bằng lụa màu xanh truyền thống để có thể vào Đại Sảnh Ngàn Ngai Vàng.

Người Pureborn nghe những lời cầu xin của cô từ trên những chiếc ghế gỗ vĩ đại của tổ tiên để lại, chúng được đặt lên chiếc bục cao và cong nổi lên trên nền đá cẩm thạch, trần nhà là một mái vòm cao được sơn hình ảnh những vinh quang từ thời xa xưa của thành Qarth. Những chiếc ghế vĩ đại được chạm trổ vô cùng đẹp mắt, chúng sáng lên với vàng và các loại đá quý nạm trên đó: hổ phách, mã não, đá da trời, lapis, và ngọc bích. Mỗi chiếc ghế mang một vẻ khác nhau, và chúng ganh đua với nhau để trở thành chiếc ghế nổi bật nhất. Tuy nhiên, những người ngồi trên đó lại có vẻ bơ phờ và mệt mỏi đến mức cô tưởng rằng họ đang ngủ gật. *Có thể họ lắng nghe, nhưng không tập trung, hoặc chẳng thèm quan tâm,* cô nghĩ vậy. *Họ đúng là Người Sữa. Họ không bao giờ có ý định giúp ta. Họ chỉ đến vì họ tò mò. Họ đến bởi họ buồn chán, và con rồng trên vai ta khiến họ thích thú hơn bản thân ta.*

"Những người Pureborn đã nói gì vậy," Xaro Xhoan Daxos nhắc khéo. "Kể tôi nghe, họ đã nói gì khiến vị nữ hoàng của trái tim tôi buồn đến vậy?"

"Họ nói không." Rượu có vị của quả lựu và của mùa hè nóng bức. "Họ tiếp chuyện rất lịch sự, nhưng chắc chắn đằng sau những lời lẽ đáng yêu kia, câu trả lời vẫn là không."

“Cô có nịnh họ không?”

“Nịnh nọt một cách trơ trẽn.”

“Cô có khóc không?”

“Dòng máu của rồng không bao giờ khóc,” cô gắt gỏng.

Xaro thở dài. “Đáng lẽ cô nên khóc.” Những người Qarth khóc rất thường xuyên và dễ dàng; đó được coi là dấu hiệu thể hiện một con người văn minh. “Những người chúng ta mua chuộc, họ nói gì?”

“Mathos chẳng nói gì. Wendello khen ngợi cách nói chuyện của ta. Vị Công Tử Bột cũng từ chối ta giống mọi người, nhưng cuối cùng anh ta lại khóc.”

“Trời ơi, gã người Qarth đó thật xảo trá.” Xaro không thuộc Pureborn, nhưng anh ta đã nói cho cô biết cần phải hối lộ ai và hối lộ bao nhiêu. “Khóc, khóc, con người thật bội bạc.”

Nếu phải khóc thì Dany thà khóc thương cho số vàng mình bỏ ra. Những món quà cô hối lộ cho Mathos Mallarawan, Wendello Qar Deeth, và Công Tử Bột Egon Emeros đủ để cô mua một chiếc thuyền, hoặc thuê một đám lính đánh thuê. “Ta có nên cử Ser Jorah đến đòi lại những món quà của ta không nhỉ?” cô hỏi.

“Vậy thì người của Hội Âu Sầu có thể lẻn vào cung điện của ta một đêm nào đó và giết cô khi cô đang ngủ,” Xaro nói. Hội Âu Sầu được tôn sùng và đã có mặt từ rất lâu, họ có tên như vậy vì mỗi lần giết nạn nhân, họ đều thì thầm câu, “Ta rất tiếc.” Người Qarth luôn tỏ ra lịch thiệp. “Người ta nói vắt sữa con bò đá của Faros còn dễ hơn là đòi vàng của người Pureborn.”

Dany không biết Faros ở đâu, nhưng có vẻ ở Qarth có đầy những con bò đá. Tầng lớp phú thương, những người trở nên giàu có nhờ buôn bán trên biển, được chia làm ba phe phái ganh ghét lẫn nhau: hội Buôn Gia Vị Cổ Đại, hội Anh Em Đá Quý, và hội Mười Ba, là hội nhóm của Xaro. Mỗi nhóm đều cạnh tranh quyết liệt với những nhóm khác để giành quyền thống trị, và cả ba đều đấu tranh không mệt mỏi với những người Pureborn. Còn mối nguy hiểm tiềm tàng cho tất cả bọn họ là những thầy phù thủy với đôi môi xanh và sức mạnh đáng nể. Người ta hiếm khi nhìn thấy họ, nhưng sức mạnh của họ thì vô cùng đáng sợ.

Nếu không gặp Xaro thì có lẽ cô chẳng biết phải làm gì. Số vàng cô đã lãng phí để mở những cánh cửa dẫn vào Đại Sảnh Ngàn Ngai Vàng phần lớn là của các thương gia hào hiệp và thông minh. Những lời đồn đại về những con rồng sống đã lan tới phương đông, và ngày càng có nhiều người tới tìm hiểu sự thật. Xaro Xhoan Daxos đã yêu cầu tất cả bọn họ, dù là vĩ nhân hay dân thường, đều phải nộp một tặng vật lên cho Mẹ Rồng.

Ý tưởng mà anh ta khởi xướng nhanh chóng phát triển như vũ bão. Thuyền trưởng của các thuyền buôn đem đăng ten từ Myr tới, những rương chứa nhụy hoa nghệ tây đến từ Yi Ti, hổ phách và đá rồng từ Asshai. Các thương nhân cống tặng hàng túi tiền, nhẫn và chuỗi hạt trang sức bạc. Những người thổi sáo tới thổi cho cô nghe, những người nhào lộn và làm trò tung hứng tới biểu diễn cho cô xem, trong khi các thợ nhuộm mang tới cho cô biết bao sắc màu đặc biệt mà cô còn không biết chúng tồn tại trên đời. Hai người Jogos Nhai tặng cô một con ngựa vằn của họ, với hai màu đen trắng và vô cùng dữ dội. Một góa phụ mang tới cái xác khô của chồng bà ta, bọc trong một lớp bạc mỏng; người ta tin rằng những vật như vậy có sức mạnh phi thường, đặc biệt nếu người chết từng là một phù thủy như chồng của người góa phụ này. Hội Anh Em Đá Quý tặng cô một chiếc mũ miện được đúc theo hình rồng ba đầu; những đường xoắn được làm bằng vàng, cánh rồng bằng bạc và những chiếc đầu được tạc bằng ngọc bích, ngà voi và mã não.

Chiếc vương miện là cống vật duy nhất cô còn giữ lại. Tất cả những thứ còn lại cô đã bán để gom cả gia tài phung phí cho những người Pureborn. Xaro còn định bán cả chiếc vương miện - và thề rằng hội Mười Ba sẽ tặng cho cô một chiếc đẹp hơn nhiều, thế nhưng Dany không cho phép. "Viserys đã bán chiếc vương miện của mẹ ta, và người đời gọi anh ấy là ăn mày. Ta sẽ giữ chiếc vương miện này, để được người đời gọi là một nữ hoàng." Và cô giữ nó lại, mặc dù sức nặng của nó khiến cổ cô đau nhức.

Dù có đội chiếc vương miện này thì ta cũng vẫn là ăn mày thôi, Dany nghĩ. *Ta đã trở thành kẻ ăn mày lộng lẫy nhất trên thế giới, nhưng ăn mày vẫn là ăn mày thôi*. Cô ghét điều đó, có lẽ giống như anh cô đã từng. *Suốt những năm tháng rong ruổi từ hết thành phố này đến thành phố khác để trốn chạy sự truy sát của Kẻ Tiếm Quyền, cầu xin sự giúp đỡ của các vị quan chấp chính, các ông trùm và những người quyền quý, họ mua thức ăn của chúng ta với những lời tâng bốc. Chắc chắn anh trai ta biết họ đang nói móc anh ấy. Chẳng trách mà anh ấy ngày càng trở nên giận dữ và cay nghiệt*. Cuối cùng anh ấy đã phát điên. *Nếu ta cứ để mặc mọi thứ thì có lẽ kết cục của ta cũng giống như vậy*. Một phần cô chỉ muốn dẫn người của mình quay lại Vaes Tolorro, và làm hồi sinh thành phố chết. *Không, đó là thất bại. Ta có một thứ mà Viserys không bao giờ có. Ta có những con rồng. Và những con rồng tạo ra tất cả sự khác biệt.*

Cô xoa đầu Rhaegal. Con rồng xanh gặm gặm lên tay cô và cắn mạnh. Bên ngoài, cả thành phố lớn đang xôn xao, xô bồ và náo nhiệt, vô số giọng nói xen lẫn với một âm thanh trầm trầm nghe như tiếng sóng biển dâng trào. "Tránh đường, Người Sữa, mau tránh đường cho Mẹ Rồng," Jhogo hô to, và người dân thành Qarth tránh sang một bên, mặc dù có lẽ đó là do những con bò chứ không phải vì tiếng hét của anh ta. Qua tấm rèm cửa lắc lư, Dany thoáng nhìn thấy anh ta trên lưng con ngựa giống màu xám. Thỉnh thoảng anh ta lại quất nhẹ vào một con bò bằng cây roi cô đã đưa cho. Aggo hộ tống phía còn lại bên cạnh cô, trong khi Rakharo cưỡi ngựa đi cuối đoàn, quan sát những khuôn mặt trong đám đông để canh chừng những dấu hiệu nguy hiểm. Hôm nay cô để Ser Jorah ở nhà canh giữ hai con rồng còn lại; ngay từ lúc đầu vị hiệp sĩ bị lưu đày đã phản đối việc điên rồ này. *Ông ấy không tin một ai,* cô cảm nhận được điều đó, *và có lẽ ông ấy có đủ lý do để làm như vậy.*

Khi Dany nâng ly rượu lên uống, Rhaegal ngửi cốc rượu rồi ngẩng đầu và rít lên. "Con rồng của cô có khứu giác tốt quá," Xaro lau miệng. "Đây chỉ là rượu bình thường. Nghe nói bên kia Biển Ngọc có một loại rượu vang nho màu vàng; hương vị của nó hoàn hảo đến nỗi chỉ một hớp cũng đủ khiến người ta cảm thấy tất cả các loại rượu khác đều là giấm. Hãy cùng xuống du thuyền của tôi và đi tìm loại rượu đó được không, chỉ cô và tôi."

"Rượu của người Arbor ngon nhất thế giới," Dany tuyên bố. Lãnh chúa Redwyne từng vì cha cô mà chiến đấu chống lại Kẻ Tiếm Quyền, và là một trong những người trung thành đến phút cuối cùng, cô nhớ như vậy. *Liệu ông ấy có chiến đấu vì ta như vậy không?* Sau ngần ấy thời gian thì chẳng có gì là chắc chắn cả. "Hãy đi cùng ta tới Arbor, Xaro, và anh sẽ được thưởng thức loại rượu ngon nhất từ trước đến nay. Nhưng chúng ta phải đi bằng thuyền chiến, chứ không phải một chiếc du thuyền."

"Tôi không có thuyền chiến. Chiến tranh không tốt cho việc giao thương. Tôi đã nói với cô nhiều lần rồi, Xaro Xhoan Daxos là người chuộng hòa bình mà."

Xaro Xhoan Daxos là người đàn ông của vàng bạc châu báu, cô thầm nghĩ, *và vàng sẽ mua được cho ta tất cả những chiến thuyền cũng như những tay kiếm ta cần*. "Ta đâu có yêu cầu anh phải cầm kiếm, ta chỉ cần mượn những chiếc thuyền của anh thôi."

Xaro cười khiêm nhường. "Thuyền buôn thì tôi có một số. Nhưng ai mà chắc chắn được con số chính xác? Ngay lúc này cũng có thể có một chiếc đang chìm trong một vùng mưa bão nào đó trên Biển Summer. Sáng mai, một chiếc nữa có thể chạm trán tàu hải tặc. Ngày tiếp theo, một trong những thuyền trưởng của tôi có thể nhìn đống tài sản hắn đang nắm giữ và nghĩ 'tất cả những thứ này đều phải thuộc về ta'. Đó là những mối nguy hiểm trong lĩnh vực buôn bán.

Tại sao, vì chúng ta nói chuyện càng lâu thì có thể số thuyền của tôi càng ít đi. Tôi trở nên nghèo hơn từng giây từng phút."

"Hãy đưa ta những con thuyền đó, và ta sẽ giúp anh giàu có trở lại."

"Hãy lấy ta, hỡi ánh dương sáng chói, và nàng có thể lái chiếc thuyền trái tim ta. Hằng đêm ta không thể ngủ được vì nghĩ đến vẻ đẹp của nàng."

Dany mỉm cười. Những lời cam đoan nồng nàn hoa mỹ của Xaro làm cô thấy vui, nhưng phong cách của anh ta lại chẳng ăn nhập gì với những lời nói đó. Trong khi Ser Jorah dường như không thể rời mắt khỏi bên ngực trần của cô khi giúp cô lên kiệu, thì Xaro lại chẳng thèm hạ cố nhìn đến nó, ngay cả khi họ ở gần nhau như thế này. Và cô cũng đã thấy rất nhiều những anh chàng đẹp trai lượn lờ quanh ông trùm lái buôn trong bộ trang phục bằng lụa chảy ở cung điện. "Những lời anh nói rất ngọt ngào, Xaro, nhưng đằng sau chúng, ta lại nghe thấy một tiếng không nữa."

"Chiếc Ngai Sắt mà nàng nói đến cứng nhắc và lạnh lẽo đến ghê người. Ta không thể chịu được khi nghĩ đến những chiếc ngạnh tua tủa kia đâm vào da thịt mềm mại đáng yêu của nàng." Những thứ trang sức trên mũi Xaro khiến anh ta trông như một con chim lạ lộng lẫy. Những ngón tay dài và thanh mảnh của anh ta xua xua. "Hãy lấy nơi này làm vương quốc của nàng, trở thành một hoàng hậu tuyệt vời nhất, và hãy để ta làm hoàng đế. Ta sẽ cho nàng một cái ngai bằng vàng khối, nếu nàng thích. Nếu Qarth trở nên ngột ngạt, chúng ta có thể tới Yi Ti tìm những thành phố mơ mộng trong các bài thơ, thưởng thức loại rượu thông thái đựng trong những chiếc đầu lâu."

"Ta muốn tới Westeros, uống ly rượu trả thù đựng trong đầu lâu của Kẻ Tiếm Quyền." Cô gãi gãi dưới một bên mắt của Rhaegal, và đôi cánh xanh như ngọc của nó xòe rộng trong chốc lát, làm xáo động cả bầu không khí bên trong kiệu.

Một giọt nước mắt khéo léo chảy xuống một bên má của Xaro Xhoan Daxos. "Không gì có thể ngăn nàng khỏi lòng hận thù điên cuồng này sao?"

"Không," cô trả lời, và ước rằng cô cũng có thể chắc chắn được như lời nói của mình. "Nếu mỗi người trong hội Mười Ba cho ta mười con thuyền..."

"Nàng sẽ có một trăm ba mươi con thuyền, và không có thủy thủ đoàn để chèo lái chúng. Công lý trong mục đích của nàng chẳng có ý nghĩa gì với những thường dân ở Qarth này. Tại sao các thủy thủ của ta phải quan tâm ai đang ngồi trên chiếc ngai vàng ở một vương quốc nào đó ở nửa bên kia thế giới?"

"Ta sẽ trả tiền để họ phải quan tâm."

"Nhưng tiền ở đâu ra, ngôi sao trên thiên đường của ta?"

"Với số vàng mà chúng ta sẽ kiếm được."

"Có thể," Xaro thừa nhận, "nhưng nàng sẽ phải trả rất nhiều tiền. Nàng sẽ phải trả cho họ nhiều hơn ta trả cho họ, và cả thành Qarth này sẽ cười vào mặt Xaro này, một người từng nổi tiếng là hào phóng."

"Nếu hội Mười Ba không giúp ta, có lẽ ta nên nhờ hội Buôn Gia Vị hoặc hội Anh Em Đá Quý?"

Xaro uể oải nhún vai. "Họ sẽ chẳng đem lại cho nàng thứ gì ngoài những lời nịnh đầm và dối trá. Những người Buôn Gia Vị là những kẻ đạo đức giả và hay khoác lác, và hội Anh Em thì toàn

là những tên cướp biển."

"Vậy thì ta nên quay sang Pyat Free, và tìm tới các thầy phù thủy."

Vị phú thương đứng bật dậy. "Pyat Pree có môi màu xanh, và mọi người đều nói người môi xanh chỉ biết nói dối. Hãy nghe theo sự thông thái của người yêu thương nàng. Phù thủy là những kẻ cay nghiệt, chúng ăn tro bụi và uống bóng tối. Chúng sẽ không cho nàng gì cả. Chúng đâu có gì để cho."

"Nếu anh bạn Xaro Xhoan Daxos có thể cho ta những thứ ta cần, thì ta đâu phải tìm đến các phù thủy."

"Ta cho nàng nhà của ta, trái tim ta, chẳng lẽ chúng không có ý nghĩa gì với nàng sao? Ta còn cho nàng nước hoa và quả lựu, những con khỉ nhào lộn và rắn thè nọc độc, những cuộn giấy da từ Valyria cổ xưa, một chiếc đầu tượng phật và chân của một con rồng biển. Ta cũng cho nàng chiếc kiệu bằng vàng và gỗ mun này cùng với những con bò đực khỏe mạnh để kéo nó, một con màu trắng như ngà voi và một con màu đen nhánh, với những chiếc sừng khảm trang sức."

"Đúng," Dany nói. "Nhưng cái ta cần là thuyền và quân lính."

"Ta đã cho nàng một đội quân đó thôi, người phụ nữ ngọt ngào nhất thế gian? Một ngàn hiệp sĩ trong những bộ giáp sáng loáng." Những bộ giáp đều được làm bằng vàng và bạc, những hiệp sĩ ngọc bích, đá quý, mã não, hiệp sĩ hổ phách, ô pan và thạch anh tím, mỗi "người" chỉ cao bằng ngón tay út của cô. "Một ngàn hiệp sĩ đáng yêu," cô nói, "nhưng kẻ thù của ta không sợ chúng. Và những con bò cũng không thể đưa ta vượt biển, ta... tại sao chúng ta lại dừng lại thế?" Những con bò bỗng đi chậm dần.

"Khaleesi," Aggo gọi qua tấm rèm khi chiếc kiệu đột ngột dừng lại. Dany chống một khuỷu tay và rướn người ra ngoài. Họ đang ở trước một khu chợ, con đường phía trước bị chặn bởi một đám đông người. "Họ đang nhìn gì vậy?"

Jhogo cưỡi ngựa quay lại. "Một pháp sư lửa, thưa khaleesi."

"Ta muốn xem."

"Vậy thì lên đây." Anh chàng người Dothraki đưa một tay cho Dany nắm lấy. Anh ta kéo cô lên ngựa và đặt cô ngồi phía trước, để cô có thể nhìn qua những cái đầu lố nhố dưới kia. Vị pháp sư lửa đang làm trò ảo thuật với một chiếc thang trong không trung, một chiếc thang bằng lửa xoáy tít với ánh sáng màu cam và nổ lép bép. Chiếc thang dựng đứng trên nền đất của khu chợ mà không cần chỗ dựa nào, và vươn cao tới tận trần nhà bằng lưới mắt cáo.

Cô để ý hầu hết những người đứng xem đều không phải là người dân ở đây: cô thấy có rất nhiều thủy thủ của những thuyền buôn, các thương gia từ các đoàn lữ hành, những người nhếch nhác vừa thoát khỏi hoang mạc đỏ, các chiến binh lang thang, thợ thủ công, và nô lệ. Jhogo đặt một tay xuống eo cô và cúi người lại gần. "Những Người Sữa đều tránh xa hắn ta. Khaleesi, người có nhìn thấy cô gái trong chiếc mũ nỉ không? Đó, đằng sau ông thầy tu béo ấy. Cô ta là một..."

"...kẻ móc túi," Dany tiếp lời. Cô không phải là một tiểu thư được nuông chiều đến nỗi không hiểu được những chuyện như vậy. Cô đã nhìn thấy bọn móc túi rất nhiều lần trên đường ở các Thành Phố Tự Trị, trong những năm tháng cùng anh trai trốn chạy những tên lính đánh thuê của Kẻ Tiếm Quyền.

Tay phù thủy đang ra dấu với đôi cánh tay dang rộng, thúc giục ngọn lửa cháy cao hơn và

cao hơn nữa. Khi mọi người xung quanh nghển cổ lên xem, những kẻ móc túi luồn lách qua đám đông với con dao nhỏ giấu trong lòng bàn tay. Họ móc những đồng tiền của khán giả ở đó bằng một tay, trong khi tay kia vẫn chỉ trỏ như những người khác.

Khi chiếc thang bằng lửa đã lên tới độ cao mười hai mét, tên phù thủy nhảy tới và bắt đầu leo lên, đôi tay nhanh thoăn thoắt như một con khỉ. Từng thanh cầu thang tan biến dần khi hắn chạm vào, và những gì để lại chỉ còn là một đám khói bạc. Khi hắn trèo lên tới đỉnh, chiếc thang biến mất và hắn cũng vậy.

"Một trò bịp hoàn hảo," Jhogo nói với vẻ ngưỡng mộ.

"Không phải trò bịp," một phụ nữ nói bằng tiếng phổ thông.

Dany đã không để ý thấy Quaithe đứng lẫn trong đám đông, nhưng cô ta đứng đó, đôi mắt sáng lên và ướt át đằng sau chiếc mặt nạ sơn màu đỏ không lẫn đi đâu được. "Ý cô là gì?"

"Nửa năm qua, người đàn ông đó gần như không thể tạo ra lửa từ đá rồng được nữa. Anh ta có một kỹ xảo nhỏ với bột và chất cháy, đủ để thu hút một đám đông trong khi những tên móc túi của anh ta làm việc. Anh ta có thể đi qua than nóng và làm những bông hoa hồng cháy trong không khí, nhưng anh ta không còn leo thang lửa được nữa, giống như một ngư dân không thể hy vọng bắt được một con thủy quái bằng chiếc lưới của mình."

Dany băn khoăn nhìn vào nơi chiếc thang từng đứng. Giờ đây ngay cả khói cũng không còn, và đám đông đã tản ra, mỗi người quay trở về với công việc của mình. Chỉ một chốc, rất nhiều người đã phát hiện ra chiếc ví họ rỗng không. "Và giờ thì sao?"

"Và giờ sức mạnh của anh ta đã tăng lên, khaleesi. Và nguyên nhân nằm ở chính cô."

"Ta sao?" Cô cười lớn. "Sao có thể như vậy được?"

Người phụ nữ bước lại gần và đặt hai ngón tay lên cổ tay Dany. "Cô là Mẹ Rồng, đúng không?"

"Đúng, và dòng giống tăm tối không được phép chạm vào cô ấy." Jhogo gạt ngón tay của Quaithe ra bằng cán cầm của cây roi.

Người phụ nữ lùi một bước. "Cô phải rời thành phố này càng sớm càng tốt, Daenerys Targaryen, hoặc là cô sẽ không bao giờ rời khỏi đây được nữa."

Cổ tay Dany nơi Quaithe chạm vào vẫn còn tê tê. "Cô muốn ta đi đâu?" cô hỏi.

"Để tới phương bắc, cô phải đi về phương nam. Để tới hướng đông, cô phải đi về hướng tây. Để tiến lên, cô phải lùi lại, và để chạm tới ánh sáng, cô phải đi qua bóng tối."

Asshai, Dany nghĩ. *Cô ta muốn ta tới Asshai*. "Những người Asshai sẽ cho ta quân đội chứ?" cô yêu cầu. "Ở Asshai có vàng cho ta không? Ở đó có thuyền không? Có gì ở Asshai mà Qarth này không có?"

"Sự thật," người phụ nữ đeo mặt nạ nói. Rồi cúi chào, cô ta lẩn vào đám đông.

Rakharo khịt mũi tỏ vẻ khinh thường với chòm râu đen cụp. "Khaleesi, một người thà nuốt một con bọ cạp còn hơn là tin lời dòng giống tăm tối, những kẻ còn không dám lộ diện dưới ánh mặt trời. Ai cũng biết điều đó."

"Đúng vậy," Aggo cũng đồng ý.

Xaro Xhoan Daxos đã quan sát toàn bộ sự việc từ bên trong tấm rèm. Khi Dany quay trở lại kiệu bên cạnh Xaro, anh ta lên tiếng, "Những người hoang dã của nàng thông minh hơn mức họ tưởng đấy. Những sự thật mà cô gái người Asshai đó nói sẽ chẳng khiến nàng mỉm cười đâu." Nói rồi anh ta ấn cho cô một ly rượu nữa, rồi nói về tình yêu, lòng ham muốn và một số chuyện lặt vặt khác trên suốt quãng đường quay trở lại nhà của hắn.

Trong căn phòng riêng tĩnh lặng, Dany cởi bỏ bộ trang phục lộng lẫy của mình và thay bằng một chiếc váy lụa mỏng màu tím rộng lùng thùng. Những con rồng của cô đã rất đói, vì vậy cô băm nhỏ một con rắn và nướng thịt trên một lò than. *Những con rồng đã lớn*, cô nhận ra điều đó khi quan sát chúng giành giật và tranh nhau những miếng thịt nướng đen. *Giờ cân nặng của chúng có lẽ đã gấp đôi hồi ở Vaes Tolorro*. Nhưng dù như vậy thì cũng phải mất vài năm nữa chúng mới đủ lớn để có thể ra chiến trường. *Và ta còn phải huấn luyện chúng nữa, nếu không chúng sẽ thiêu trụi cả vương quốc của ta*. Dù mang dòng máu Targaryen, nhưng Dany không biết một chút nào về việc huấn luyện rồng.

Ser Jorah Mormont tới gặp cô khi mặt trời đang lặn. "Những người Pureborn đã từ chối nữ hoàng sao?"

"Đúng như những gì ông nói. Đến đây ngồi và quân sư cho ta." Dany kéo ông xuống chiếc đệm bên cạnh cô, và Jhiqui đem lên cho họ một hũ quả ô liu tía và hành ngâm rượu.

"Người sẽ không nhận được sự giúp đỡ nào trong thành phố này đâu, khaleesi." Ser Jorah dùng ngón cái và ngón trỏ nhón một miếng hành. "Tôi ngày càng tin chắc vào điều đó. Những người Pureborn không nhìn vượt quá được những bức tường của thành Qarth, và Xaro..."

"Anh ta lại cầu hôn ta một lần nữa."

"Đúng, và tôi biết lý do rồi." Khi vị hiệp sĩ nhíu mày, đôi lông mày đen rậm của ông ta chập vào làm một bên trên đôi mắt sâu thẳm của ông.

"Anh ta nói mơ thấy ta ngày đêm." Dany phá lên cười.

"Xin nữ hoàng thứ lỗi, nhưng hắn chỉ mơ thấy những con rồng của người thôi."

"Xaro trấn an ta rằng ở Qarth này, đàn ông và phụ nữ đều được giữ lại những tài sản riêng sau khi kết hôn. Những con rồng là của ta." Cô mỉm cười khi Drogon đi đi lại lại và vẫy cánh trên sàn nhà làm bằng đá cẩm thạch, rồi leo lên chiếc đệm bên cạnh cô.

"Hắn nói đúng, nhưng có một điều hắn quên chưa nhắc tới. Người Qarth có một tục lệ kết hôn kỳ quặc, thưa nữ hoàng. Trong ngày cưới, người vợ có thể xin một kỷ vật lưu niệm của chồng. Và người chồng phải cho cô gái bất cứ thứ gì cô ta muốn, miễn là trong tầm tay anh ta. Và người chồng cũng có quyền tương tự đối với vợ. Dù chỉ hỏi xin một thứ thôi, nhưng dù đó là gì thì người cũng không thể chối từ."

"Một thứ," cô nhắc lại. "và không thể chối từ?"

"Với một con rồng, Xaro Xhoan Daxos có thể thống trị thành phố này, nhưng với một chiếc thuyền liệu chúng ta có thể tiến hơn được bao xa?"

Dany nhấm nháp một củ hành và buồn rầu ngẫm nghĩ về sự thất tín của con người. "Chúng ta đi qua chợ trên đường trở về từ Đại Sảnh Ngàn Ngai Vàng," cô kể cho Ser Jorah nghe. "Quaithe cũng ở đó." Cô kể cho vị hiệp sĩ nghe về pháp sư lửa và chiếc thang bốc cháy, và cả những gì người phụ nữ đeo mặt nạ đỏ nói với cô.

"Nói thật là tôi sẽ rất vui mừng nếu được rời thành phố này," vị hiệp sĩ nói khi cô kết thúc.

“Nhưng không phải tới Asshai.”

“Vậy thì tới đâu?”

“Phương đông,” ông nói.

“Ngay cả ở đây ta đã cách xa vương quốc của ta cả nửa trái đất rồi. Nếu đi tiếp về phía đông nữa có lẽ ta sẽ chẳng tìm được đường về Westeros.”

“Nếu đi về phía tây thì tính mạng của nữ hoàng sẽ bị đe dọa.”

“Nhà Targaryen có bạn bè ở các Thành Phố Tự Trị,” cô nhắc nhở. “Những người bạn chân thành hơn Xaro hay người Pureborn.”

“Nữ hoàng muốn nhắc đến Illyrio Mopatis, phải không? Nếu được trả đủ vàng thì Illyrio sẽ bán nữ hoàng nhanh như bán một nô lệ vậy.”

“Ta và anh trai ta từng là khách ở trong nhà Illyrio tới nửa năm. Nếu muốn bán chúng ta thì ông ấy đã làm rồi.”

“Ông ấy đã làm rồi đấy chứ,” Ser Jorah nói. “Bán nữ hoàng cho Khal Drogo.”

Dany đỏ mặt. Vị hiệp sĩ nói đúng, nhưng cô không thích sự sắc bén trong cách nói của ông ta. “Illyrio đã bảo vệ chúng ta khỏi người của Kẻ Tiếm Quyền, và ông ta tin vào chính nghĩa của anh trai ta.”

“Illyrio chẳng tin vào chính nghĩa nào cả ngoài Illyrio. Những người háu ăn là những kẻ tham lam, đó là quy luật rồi, và những người quyền quý thường xảo quyệt. Illyrio Mopatis thuộc cả hai dạng đó. Người có thực sự biết rõ về ông ta không?”

“Ta biết ông ta cho ta những quả trứng rồng.”

Vị hiệp sĩ khịt mũi. “Nếu biết chúng sẽ nở được thì chắc giờ ông ta đang ngồi lên chúng rồi.”

Câu nói làm Dany mỉm cười dù đang ủ rũ. “Ồ, ta cũng không nghi ngờ điều đó, Ser. Ta hiểu Illyrio rõ hơn ông tưởng đấy. Ta chỉ là một đứa trẻ khi rời tòa nhà của Illyrio ở Pentos để cưới mặt trời và các vì tinh tú của ta, nhưng không có nghĩa là ta mù hay điếc. Và giờ ta không phải là một đứa trẻ nữa.”

“Ngay cả như vậy thì Illyrio cũng là người bạn mà nữ hoàng nghĩ đến,” vị hiệp sĩ cứng đầu nói, “ông ta không đủ mạnh để đưa người lên ngai vàng đâu, cũng giống như với anh trai nữ hoàng thôi.”

“Ông ta giàu,” cô nói. “Có thể không giàu bằng Xaro, nhưng đủ để thuê thuyền cho ta, và cả binh lính nữa.”

“Lính đánh thuê cũng có ích,” Ser Jorah thừa nhận, “nhưng người không thể lấy lại được ngai vàng của cha mình với đống rác rưởi gom từ các Thành Phố Tự Trị. Chẳng có gì khiến một vương quốc chia năm xẻ bảy liên minh lại với nhau nhanh bằng một đạo quân xâm lược đất đai của họ.”

“Ta là nữ hoàng chính đáng của họ,” Dany phản kháng.

“Người là kẻ lạ mặt có ý đồ tiến vào bờ biển của họ với một đạo quân nước ngoài, những kẻ thậm chí không nói được tiếng phổ thông. Các vị lãnh chúa ở Westeros không hề biết nữ hoàng, họ có đủ lý do để sợ hãi và nghi ngờ người. Người phải thu phục được họ trước khi đưa

thuyền ra khơi. Ít nhất là một vài người trong số họ."

"Và làm sao ta có thể làm được điều đó, nếu ta đi về phương đông như ông nói?"

Ông ăn một quả ô liu và nhả hạt ra lòng bàn tay. "Tôi không biết, thưa nữ hoàng," ông thừa nhận, "tôi chỉ biết là người ở đây càng lâu, thì kẻ địch càng nhanh chóng tìm tới. Cái tên Targaryen vẫn khiến họ sợ hãi, đến nỗi chúng cho người đến ám sát nữ hoàng khi nghe tin nữ hoàng có con. Vậy chúng sẽ làm gì nếu biết người có những con rồng nữa?"

Drogon đang nằm cuộn tròn dưới cánh tay cô, nó nóng như một hòn đá phơi cả ngày dưới ánh nắng thiêu đốt. Rhaegal và Viserion đang tranh giành nhau một miếng thịt, đập nhau túi bụi bằng đôi cánh của chúng trong khi khói phì ra từ lỗ mũi. *Những đứa con dữ dội của ta*, cô nghĩ. *Ta không được để chúng gặp nguy hiểm*. "Phải có lý do khi ngôi sao chổi dẫn ta tới Qarth. Ta đã hy vọng có thể tìm được quân đội của mình tại đây, nhưng có lẽ là không được rồi. Ta tự hỏi vậy thì còn lại gì nữa?" *Ta đang sợ hãi, nhưng nhất định ta phải tỏ ra dũng cảm*.

"Sáng mai, người nên tới gặp Pyat Pree."

TYRION

Con bé không bao giờ khóc. Dù tuổi còn nhỏ nhưng Myrcella Baratheon sinh ra đã là công chúa. Và là một người Nhà Lannister, dù có mang họ gì đi nữa, Tyrion tự nhủ, *đó là giọt máu của Jaime và Cersei.*

Nụ cười của Myrcella thoáng một chút run rẩy khi anh và em trai bỏ cô bé lại trên con thuyền *Én Biển*, nhưng Myrcella vẫn biết mình nên nói gì, bằng tất cả sự can đảm và lòng tự trọng. Khi thời khắc chia ly đến, hoàng tử Tommen lại là người òa khóc, và chính Myrcella phải dỗ dành cậu bé.

Tyrion quan sát cuộc chia ly từ trên thuyền *Chiếc Búa của Vua Robert*, một chiếc thuyền chiến lớn với bốn trăm tay chèo. Những người chèo thuyền gọi nó là *Chiếc Búa của Rob*, và con thuyền đóng vai trò nòng cốt trong đoàn tùy tùng hộ tống Myrcella. *Sao Sư Tử, Gió Lớn, Tiểu Thư Lyanna* cũng sẽ ra khơi cùng đoàn. Tyrion thấy không được thoải mái khi phải cử phần lớn hạm đội chiến thuyền vốn đã không đủ mạnh của họ đi biệt phái. Rất nhiều chiến thuyền đã theo Lãnh chúa Stannis tới Dragonstone và không bao giờ quay lại. Nhưng Cersei không muốn nghe thêm điều gì tương tự nữa. Có lẽ như vậy lại khôn ngoan. Nếu con bé bị bắt trước khi tới được Sunspear thì mối liên minh với Dornish sẽ sụp đổ. Tới thời điểm này, Doran Martell mới chỉ kêu gọi các chư hầu của ông ta. Một khi Myrcella được an toàn ở Braavos, ông ta sẽ đưa quân đội lên những điểm cao như đã hứa, nhằm đe dọa các lãnh chúa của vùng Stormlands, nhờ đó có thể khiến họ dao động và làm cuộc hành quân của Stannis về phía bắc chậm trễ đi chút ít. Tuy nhiên, đó chỉ đơn thuần là một đòn nghi binh. Nhà Martell sẽ không bao giờ thực sự tham chiến trừ khi chính Dorne bị tấn công, và Stannis không phải là kẻ ngốc mà không nhận ra điều đó. *Nhưng một số chư hầu của hắn thì có thể*, Tyrion nhận định. *Ta cần cân nhắc việc này.*

Tyrion hắng giọng. "Ngươi biết việc của mình rồi đấy, thuyền trưởng."

"Tôi biết, thưa lãnh chúa. Chúng tôi phải đi dọc bờ biển, luôn đảm bảo phải nhìn thấy đất liền, cho đến khi tới Mũi Crackclaw. Ở đó chúng tôi sẽ vượt qua biển hẹp tới Braavos. Chúng tôi luôn phải nằm ngoài tầm quan sát của Dragonstone, dù với bất cứ lý do gì."

"Nhưng nhỡ kẻ thù của chúng ta đuổi theo thuyền thì sao?"

"Nếu đó là một chiếc thuyền đơn, chúng tôi sẽ đuổi hoặc tiêu diệt nó. Nếu có nhiều hơn, thuyền *Gió Lớn* sẽ theo sát *Én Biển* để bảo vệ, trong khi những thuyền còn lại trong hạm đội sẽ làm nhiệm vụ chiến đấu."

Tyrion gật đầu. Nếu điều tồi tệ nhất xảy ra, thuyền *Én Biển* cần phải chạy nhanh hơn. Một con thuyền nhỏ với những cánh buồm lớn, nó chạy nhanh hơn rất nhiều so với bất kỳ chiến thuyền nào, thuyền trưởng của nó đã tuyên bố như vậy. Một khi Myrcella tới được Braavos, con bé sẽ an toàn. Anh đã cử Ser Arys Oakheart đi bảo vệ cho cháu gái, và đã giao ước để người Braavos đưa cô bé trên quãng đường còn lại về Sunspear. Ngay cả Lãnh chúa Stannis cũng sẽ ngần ngại không dám đánh thức cơn thịnh nộ của thế lực lớn mạnh nhất trong các Thành Phố Tự Trị. Con đường từ Vương Đô tới Dorne qua Braavos không phải là con đường ngắn nhất, nhưng nó an toàn nhất... hoặc anh hy vọng như vậy.

Nếu Lãnh chúa Stannis biết về chuyến đi này, chắc hẳn hắn sẽ lợi dụng thời cơ để đưa hạm đội của hắn tới chỗ chúng ta. Tyrion ngoái nhìn Xoáy Nước Đen và thở phào khi thấy không có dấu hiệu gì của những chiếc thuyền từ phía chân trời xanh ngắt. Trong bản báo cáo lần trước, hạm đội của Baratheon vẫn còn đang nằm trên bờ biển Storm's End, nơi Ser Cortnay Penrose tiếp tục chống lại những người bao vây dưới danh nghĩa của Renly quá cố.

Trong khi đó, các tháp nâng với tay quay và dây cuộn của Tyrion đã hoàn thành được ba phần tư. Ngay lúc này đây, người của anh đang phải cẩu những hòn đá nặng trịch và xếp chúng vào vị trí. Chắc chắn bọn họ đang nguyền rủa anh vì bắt họ phải làm việc ngay cả trong mùa lễ hội. *Cứ để họ rủa*. *Chỉ nửa tháng nữa thôi, Stannis, đó là tất cả những gì ta cần. Nửa tháng nữa và nó sẽ hoàn thành.*

Tyrion nhìn cháu gái quỳ trước Đại Tư Tế để nhận lời chúc phúc của ông ta cho chuyến đi của mình. Ánh mặt trời phản chiếu lên chiếc vương miện bằng pha lê của ông ta và hắt ánh cầu vồng vào khuôn mặt đang ngước lên của Myrcella. Tiếng huyên náo ven sông khiến anh không thể nghe rõ lời cầu nguyện. Anh hy vọng các vị thần có đôi tai thính. Vị Đại Tư Tế lừng lững như một căn nhà, khoa trương và rỗng tuếch hơn cả Pycelle. *Đủ rồi đấy, ông già, hãy kết thúc đi*, Tyrion cáu kỉnh nghĩ. *Các vị thần còn có nhiều việc khác phải làm hơn là nghe ông cầu nguyện. Và ta cũng vậy.*

Cuối cùng thì những lời lẩm bẩm tẻ nhạt cũng chấm dứt, Tyrion chào tạm biệt thuyền trưởng con thuyền *Chiếc Búa của Rob*. "Hãy đưa cháu ta an toàn tới Braavos, và một tước vị hiệp sĩ sẽ đợi ngươi khi ngươi trở lại," anh hứa hẹn.

Khi đi qua chiếc cầu tàu xuống bến cảng, Tyrion có thể cảm nhận được những ánh mắt khắc nghiệt hướng về mình. Con thuyền chiến lắc nhẹ và sự chuyển động dưới chân làm dáng đi lạch bạch của anh tệ hơn bao giờ hết. *Ta cá là bọn chúng đang cười thầm.* Không ai dám nói thẳng, nhưng anh nghe được những tiếng lầm bầm hòa lẫn với tiếng kẽo kẹt của gỗ và dây thừng, cùng tiếng nước vỗ vào các trụ chống. *Họ không yêu quý ta*, anh nghĩ. *Cũng phải thôi, ta vừa xấu xí, vừa sống quá đủ đầy, trong khi họ đang chết đói*.

Bronn hộ tống Tyrion vượt qua đám đông để tới bên Cersei và các hoàng tử. Cersei phớt lờ anh và chuẩn bị nở nụ cười vồn vã với người em họ. Anh nhìn chị gái quyến rũ cậu nhóc Lancel với đôi mắt xanh như chuỗi ngọc lục bảo trên chiếc cổ thanh thoát trắng ngần của chị ta, và anh tự nở một nụ cười ranh mãnh. *Ta biết bí mật của chị, Cersei*, anh nghĩ. Chị gái anh thường tới gặp Đại Tư Tế vào rất muộn, để cầu nguyện các vị thần trong cuộc chiến với Lãnh chúa Stannis... hoặc ít ra là chị anh muốn anh tin như vậy. Thực sự, sau cuộc cầu nguyện ngắn ở Đại Điện Baelor, Cersei sẽ mặc một chiếc áo choàng màu nâu trơn của người du hành và lính ra ngoài để gặp một hiệp sĩ lang thang với cái tên hình như là Ser Osmund Kettleblack, cùng các anh em khác của hắn là Osney và Osfryd. Lancel đã kể hết cho anh nghe về bọn chúng. Cersei muốn dùng anh em nhà Kettleblack để mua một lực lượng lính đánh thuê cho riêng mình.

Hừm, cứ để chị ta tự nhấm nháp cái âm mưu đó đi. Cersei thường ngọt ngào hơn khi tin rằng mình thông minh hơn cậu em trai. Anh em Kettleblack sẽ quyến rũ chị ta, bòn tiền của chị ta, và hứa hẹn với chị ta bất cứ điều gì. Tại sao không chứ, khi mà Bronn cũng đang bòn từng đồng một? Ba thằng đểu đó, chúng giỏi lừa đảo hơn nhiều so với việc đối đầu trên chiến trường. Cersei đã tự mua cho mình ba chiếc trống; chúng sẽ tạo ra âm thanh đủ to theo yêu cầu của chị ta, nhưng bên trong thì chẳng có gì cả. Điều đó làm Tyrion vui thích vô cùng.

Tiếng kèn lệnh cất lên khi *Sao Sư Tử* và *Tiểu Thư Lyanna* rời bến ra khơi, đi xuôi dòng sông để mở đường cho *Én Biển.* Đâu đó tiếng nói cười vui vẻ vang lên từ đám đông dọc bờ sông, nhưng âm thanh mỏng manh và xơ xác như những đám mây lửng lơ trôi trên đầu. Myrcella mỉm cười và đứng trên boong thuyền vẫy chào. Đứng ở đuôi thuyền là Arys Oakheart với chiếc áo choàng trắng bay bay trong gió. Vị thuyền trưởng yêu cầu thả dây, và những mái chèo đưa con thuyền *Én Biển* xuôi dòng Xoáy Nước Đen đang cuồn cuộn chảy; những cánh buồm căng lên no gió - loại buồm có màu trắng bình thường chứ không phải màu đỏ thẫm của Nhà Lannister. Hoàng tử Tommen nức nở. "Em khóc như một thằng nhóc đang bú mẹ ấy," anh trai cậu bé rít lên bên cạnh. "Hoàng tử thì không được khóc."

"Hoàng tử Aemon Hiệp Sĩ Rồng cũng khóc trong ngày công chúa Naerys cưới anh trai Aegon," Sansa Stark lên tiếng, "và anh em sinh đôi Ser Arryk và Ser Erryk đều chết với giọt

nước mắt lăn trên má vì đã gây cho nhau một vết thương chí mạng."

"Câm mồm, nếu nàng không muốn nhận một vết thương chí mạng từ Ser Meryn," Joffrey nói với vị hôn thê. Tyrion liếc nhìn chị gái, nhưng Cersei đang mê mải nghe Ser Balon Swann nói chuyện gì đó. *Chẳng lẽ chị ta thực sự mù mắt trước những gì con trai mình làm sao?* Anh tự hỏi.

Ngoài dòng sông, *Gió Lớn* đã bỏ hết các mái chèo và để trôi xuôi dòng theo *Én Biển*. Đi cuối cùng là *Chiếc Búa Của Vua Robert*, sức mạnh của hạm đội hoàng gia... hoặc ít nhất là một phần hạm đội đã không theo Stannis tới Dragonstone vào năm ngoái. Tyrion đã chọn những con thuyền rất cẩn thận, tránh những chiếc mà thuyền trưởng của chúng không thực sự đáng tin cậy, theo ý của Varys... nhưng vì chính Varys cũng chẳng thực sự đáng tin, nên anh vẫn còn cảm thấy khá lo lắng. Anh nhận thấy mình đã dựa dẫm quá nhiều vào Varys. *Ta cần có những mật thám của riêng mình. Nhưng ta cũng sẽ không tuyệt đối tin tưởng họ. Lòng tin có thể khiến người ta mất mạng.*

Một lần nữa, anh lại tự hỏi về Ngón Út. Anh chẳng nhận được tin tức gì từ Petyr Baelish kể từ khi hắn ta tới Bitterbridge. Điều đó có thể vô nghĩa, hoặc cũng vô cùng quan trọng. Ngay cả Varys cũng không thể nói trước điều gì. Tên hoạn quan gợi ý có lẽ Ngón Út đã gặp tai họa gì đó trên đường. Thậm chí hắn ta có thể đã bị giết. Tyrion đã nhạo báng ý suy nghĩ đó. "Nếu Ngón Út mà chết thì ta hẳn phải là người khổng lồ."

Có lẽ Nhà Tyrell sẽ không chấp nhận cuộc hôn nhân đó. Tyrion cũng chẳng thể trách họ. *Nếu ta là Mace Tyrell, ta sẽ muốn bêu đầu Joffrey trên ngọn giáo hơn là để thằng nhóc chơi con gái mình.*

***

Hạm đội thuyền nhỏ đã ra khơi được một đoạn khá xa khi Cersei quyết định đã đến lúc lên đường. Bronn mang ngựa tới cho Tyrion và giúp anh trèo lên yên. Đó là nhiệm vụ của Podrick Payne, nhưng họ đã để Pod lại Tháp Đỏ. Gã lính đánh thuê gầy gò khiến anh yên lòng hơn nhiều so với thằng bé đó.

Trải dài trên con đường hẹp là một hàng lính thuộc Đội Gác Thành, họ đang chặn đám đông lại bằng cán giáo. Ser Jacelyn Bywater bước lên phía trước, dẫn một toán kỵ binh đánh thương cưỡi ngựa trong bộ áo giáp xích và áo choàng vàng. Đằng sau anh ta là Ser Aron Santagar và Ser Balon Swann đang vác cờ của nhà vua, con sư tử của Nhà Lannister và con hươu đực đội vương miện của Nhà Baratheon.

Tiếp theo sau là vua Joffrey trên lưng một con ngựa nhỏ, một chiếc vương miện bằng vàng nằm trên những lọn tóc màu vàng của cậu ta. Sansa Stark cưỡi trên lưng một con ngựa cái màu hạt dẻ đi bên cạnh, không nhìn trái nhìn phải, mái tóc dày màu nâu vàng của cô gái buông xõa xuống vai bên dưới một tấm lưới bằng đá mặt trăng. Hai người trong đội Ngự Lâm Quân đi hai bên cánh của họ, Chó Săn đi bên phải và Ser Mandon Moore đi bên trái của cô con gái Nhà Stark.

Tiếp đó là Tommen đang sụt sịt và Ser Preston Greenfield trong bộ áo giáp và áo choàng trắng, sau nữa là Cersei và Ser Lancel, với sự bảo vệ của Meryn Trant và Boros Blount. Tyrion đi cùng đoàn với chị gái. Theo sau họ là Đại Tư Tế ngồi trong kiệu và một đoàn dài các triều thần - Ser Horas Redwyne, phu nhân Tanda và con gái, Jalabhar Xho, Lãnh chúa Gyles Rosby, cùng những người khác. Đi sau cùng là hai hàng vệ binh.

Đằng sau đám giáo mác, những người dân thường chong mắt nhìn đoàn người ngựa với lòng oán giận âm ỉ. *Ta chẳng thích điều này chút nào*, Tyrion nghĩ. Bronn đã cử hai chục lính đánh thuê trà trộn trong đám đông với những người khác để ngăn chặn bất cứ vấn đề nào

trước khi nó phát sinh. Có lẽ Cersei cũng đã cử những người Nhà Kettleblack của chị ta làm việc đó. Nhưng chẳng hiểu sao Tyrion vẫn thấy không an tâm. *Nếu ngọn lửa quá to, người sẽ chẳng thể giữ cho chiếc pudding khỏi sức nóng bằng việc ném một nắm nho khô vào trong nồi.* Họ đi qua quảng trường Fishmonger và đi dọc con đường Muddy trước khi rẽ vào một khúc ngoặt hẹp để bắt đầu lao lên Đồi Aegon. Một vài giọng nói cất lên khi vị vua trẻ đi qua, "*Joffrey! Vạn tuế! Vạn tuế*!", nhưng với mỗi một người tung hô là hàng trăm người im lặng. Những người Nhà Lannister di chuyển giữa một biển người tả tơi và đói khát, đối mặt với cơn sóng những ánh mắt u sầu. Phía trước anh, Cersei phá lên cười trước một câu nói của Lancel, nhưng anh nghi ngờ niềm vui của chị ta là giả tạo. Chị ta không thể hoàn toàn câm điếc trước không khí lo âu đang bao trùm xung quanh. Tuy nhiên, chị gái anh luôn cho rằng phải tỏ ra lộng lẫy và sang trọng.

Được nửa đường, bỗng một người phụ nữ than khóc phá rào cản giữa hai lính gác và chạy ra đường trước mặt nhà vua và các tùy tùng, tay nâng cao xác chết của cậu con trai trên đầu. Cái xác đã xanh ngắt, trương phềnh, biến dạng và méo mó, nhưng nó vẫn không đáng sợ bằng đôi mắt của người mẹ. Joffrey quan sát một lúc như thể cậu ta định cho ngựa dẫm chết cô ta. Nhưng Sansa Stark ghé sát và nói gì đó với Joffrey. Nhà vua sục tay vào túi, rồi ném cho người phụ nữ một đồng bạc. Đồng bạc rơi trúng xác đứa trẻ và lăn qua dưới chân của đội quân áo choàng vàng, rồi chìm vào đám đông, nơi hàng tá những tên ăn mày bắt đầu đánh nhau để giành lấy nó. Người mẹ không hề chớp mắt. Đôi tay gầy guộc của cô ta run run trên đầu vì sức nặng của cái xác.

"Kệ cô ta, thưa bệ hạ," Cersei nói vọng lên từ bên dưới, "Chúng ta không giúp được gì đâu, thật tội nghiệp."

Người mẹ nghe thấy những gì Cersei nói. Không hiểu sao giọng nói của thái hậu cất lên khiến người phụ nữ như mất trí. Khuôn mặt mệt mỏi của cô ta nhăn lại vì ghê tởm. "*Con điếm!*" Cô ta rít lên. "*Con điếm của Sát Vương! Đồ loạn luân!*" Xác của đứa con rơi phịch xuống chân cô ta như một bao tải bột khi cô ta chỉ tay vào Cersei. "*Loạn luân, loạn luân, loạn luân!*"

Tyrion không biết ai đã ném đống phân. Anh chỉ nghe thấy tiếng hét của Sansa và tiếng Joffrey gầm lên nguyền rủa. Và khi anh quay đầu lại, nhà vua đang lau đống chất thải bám đầy trên má. Chúng còn vương trên mái tóc vàng của thằng nhóc và dây cả sang chân Sansa.

"Ai ném?" Joffrey hét lên. Cậu nhóc vuốt tóc với khuôn mặt giận dữ, rồi ném một nắm chất thải nữa xuống đất. "Ta muốn bắt tên nào vừa ném!" Joff hét lên. "Một trăm đồng vàng dành cho người nào giao nộp hắn ra đây!"

"Hắn ở trên kia!" ai đó la lên trong đám đông. Nhà vua cho ngựa đi một vòng để xem xét các mái nhà và các ban công mở phía trên đầu. Đám đông người đua nhau chỉ trỏ, hò hét, chửi rủa lẫn nhau và chửi rủa nhà vua.

"Xin ngài, bệ hạ, hãy bỏ qua việc này đi," Sansa van nài.

Nhà vua bỏ ngoài tai. "Mang tên nào vừa ném ra đây!" Joffrey ra lệnh.

"Hắn sẽ phải liếm sạch đống chất thải trên người ta, hoặc ta sẽ lấy đầu hắn. Chó Săn, đem hắn ra đây!"

Tuân lệnh, Sandor Clegane nhảy xuống từ trên yên ngựa, nhưng hắn chẳng thể nào di chuyển qua một biển người bên dưới, chứ chưa nói đến việc leo lên mái nhà. Những người ở gần hắn nhất bắt đầu chen lấn, xô nhau bỏ chạy, trong khi những người khác lại chen lên phía trước để xem. Tyrion đã ngửi thấy mùi tai họa. "Clegane, bỏ đi, hắn ta chạy từ lâu rồi."

"Ta muốn bắt hắn!" Joffrey chỉ lên mái nhà. "Hắn ở trên kia! Chó Săn, chém hết bọn chúng

và mang...”

Âm thanh náo động vang lên và nhấn chìm những từ cuối cùng của nhà vua, âm thanh như sấm rền của lòng hận thù, sự giận dữ và sợ hãi như nuốt chửng lấy họ từ hai phía.

“*Thằng con hoang!*” ai đó hét lên với Joffrey, “*thằng con hoang quái vật*.” Những người khác đồng thanh hét *“Con điếm”* và “*Loạn luân*” vào mặt thái hậu, trong khi Tyrion bị tấn công với những từ “*Quái vật*” và “*Nửa người nửa ngợm*.” Lẫn trong những âm thanh huyên náo, anh nghe thấy một số người hét lên “*Công lý*” và “*Robb, Vua Robb, Sói Trẻ,*” và “*Stannis!*” thậm chí cả “*Renly!*” Từ hai bên đường, đám đông xô những cán mác lao vào trong khi đội áo choàng vàng vất vả làm hàng rào canh giữ.

Đá, phân và những thứ hôi thối khác bay vèo vèo trên đầu. “Cho chúng ta lương thực!” một phụ nữ hét lên. “Bánh mỳ!” tiếng một người đàn ông trầm vang đằng sau cô ta. “*Chúng ta muốn bánh mỳ*, đồ con hoang!” Chỉ trong nháy mắt, hàng ngàn giọng nói cất lên. Vua Joffrey, Vua Robb và Vua Stannis nhanh chóng bị lãng quên, tất cả chỉ còn lại Vua Bánh Mỳ. “*Bánh mỳ*,” họ hò hét. “*Bánh mỳ, bánh mỳ!*”

Tyrion thúc ngựa tới bên cạnh chị gái và hét, “Quay về lâu đài, ngay lập tức.” Cersei gật đầu, và Ser Lancel tuốt kiếm ra khỏi vỏ. Phía trước đoàn người, Jacelyn Bywater đang hò hét ra lệnh. Các kỵ sĩ của anh ta hạ thương xuống và tạo thành một mũi tiến lên. Nhà vua đang cho con ngựa nhỏ quay vòng vòng với vẻ lo lắng khi những cánh tay với qua hàng lính áo choàng vàng chỉ chực túm lấy cậu ta. Một người cố túm được chân nhà vua, nhưng chỉ trong chốc lát. Ser Mandon đã vung kiếm chặt đứt bàn tay hắn. “*Đi!*” Tyrion hét lên với cậu cháu trai và đập mạnh vào mông con ngựa. Con vật chồm lên, hí ầm ĩ và lao về phía trước, đám đông huyên náo phía trước dạt ra.

Tyrion nhanh chóng chạy theo vó ngựa của nhà vua. Bronn theo ngay phía sau với kiếm trong tay. Một hòn đá lởm chởm bay sượt qua mặt anh và một cây bắp cải thối vỡ tung tóe khi đập trúng khiên của Ser Mandon. Phía bên trái họ, đội quân áo choàng vàng không thể giữ nổi hàng trước làn sóng tấn công, và sau đó đám đông lao vào, giẫm đạp lên những người lính vừa ngã xuống. Chó Săn đã biến mất phía sau, mặc dù con ngựa không người cưỡi của ông ta vẫn đang phi nước kiệu bên cạnh họ. Tyrion nhìn thấy Aron Santagar bị kéo xuống khỏi yên ngựa, lá cờ hình con hươu màu vàng và đen của Nhà Baratheon bị rách toạc sau cú ngã. Ser Balon Swann vứt lá cờ hình sư tử của Nhà Lannister xuống để rút thanh trường kiếm ra. Vị hiệp sĩ chém trái, chém phải trong khi lá cờ rơi xuống bị xé tung, hàng ngàn mảnh nhỏ của nó bay bay như những chiếc lá màu đỏ thẫm trong cơn lốc. Chỉ một chốc lát chúng đã bay hết. Ai đó loạng choạng trước mũi ngựa của Joffrey và hét lên khi ngựa của nhà vua dẫm lên người hắn. Tyrion không rõ đó là đàn ông, phụ nữ hay trẻ nhỏ. Joffrey đang phi bên cạnh anh mặt trắng bệch, còn Ser Mandon Moore trông như một cái bóng màu trắng ở bên trái nhà vua.

Rồi đột ngột tất cả sự điên loạn đều tụt lại phía sau, và họ đang phi qua một khoảng sân rộng rải sỏi phía trước tường thành. Một hàng lính cầm thương đang giữ cổng. Ser Jacelyn đang quay tròn cây giáo của mình để ra hiệu lệnh. Hàng người rẽ đôi để nhà vua và các tùy tùng đi qua dưới chiếc khung lưới sắt. Bức tường thành màu đỏ lờmờ hiện ra phía trước họ; bức tường cao và nhan nhản những người lính cầm cung khiến họ yên lòng.

***

Tyrion không nhớ đã xuống ngựa như thế nào. Ser Mandon giúp vị vua đang run rẩy xuống khỏi yên khi Cersei, Tommen, và Lancel cưỡi ngựa qua cổng thành cùng Ser Meryn và Ser Boros ngay phía sau. Máu nhỏ xuống từ trên lưỡi kiếm của Boros, trong khi chiếc áo choàng trắng của Meryn đã bị xé toạc khỏi lưng. Ser Balon Swann đầu trần tiến vào, con ngựa của vị hiệp sĩ mồ hôi nhễ nhại và miệng đang chảy máu. Horas Redwyne đưa phu nhân Tanda vào, bà ta đang sợ hãi gần như phát điên khi cô con gái Lollys bị ngã khỏi yên ngựa và đang bị bỏ lại

phía sau. Lãnh chúa Gyles, mặt xanh như tàu lá, lắp bắp kể chuyện rằng đã nhìn thấy Đại Tư Tế bị ngã khỏi kiệu và thất thanh khẩn cầu khi đám đông dẫm đạp lên ông ta. Jalabhar Xho nói anh ta đã nhìn thấy Ser Preston Greenfield của đội Ngự Lâm Quân cưỡi ngựa quay ngược trở lại tới chỗ chiếc kiệu bị lật úp của Đại Tư Tế, nhưng anh ta không chắc chắn cho lắm.

Tyrion lờ mờ nhận thấy một học sĩ hỏi anh có bị thương hay không. Anh cắm cổ đi dọc sân, tiến tới chỗ cậu cháu trai đang đứng. Chiếc mũ miện khảm bằng phân của cậu ta nghiêng sang một bên. "Lũ phản loạn," Joffrey lảm nhảm một cách kích động, "Ta sẽ lấy đầu tất cả bọn chúng, ta sẽ..."

Gã lùn giáng một cú tát thật mạnh lên khuôn mặt đỏ bừng của nhà vua, mạnh đến nỗi chiếc vương miện bay khỏi đầu Joffrey. Rồi anh dùng cả hai tay đẩy thằng nhóc ngã xoài xuống đất. "Đồ đui mù ngu độn."

"Chúng đều là quân phản loạn," Joffrey từ dưới đất hét lên. "Chúng gọi tên ta và tấn công ta!"

"*Ngươi sai con chó đàn áp họ!* Ngươi tưởng họ sẽ làm gì, ngoan ngoãn quỳ gối để Chó Săn chặt tay chân một số người ư? Ngươi là một thằng nhóc hư hỏng ngu đần, ngươi đã giết Clegane rồi đấy, và thánh thần mới biết còn bao nhiêu người nữa. Vậy mà ngươi không bị trầy dù một mảnh da. Khốn khiếp!" Anh đá thằng nhóc. *Cảm giác thật sung sướng*, anh muốn đá thêm nhiều nữa, nhưng Ser Mandon Moore đã kéo anh ra khi Joffrey kêu rống lên, và sau đó Bronn tới giữ lấy anh. Cersei quỳ xuống bên cạnh con trai, trong khi Ser Balon Swann giữ Ser Lancel lại. Tyrion xô Bronn và thoát ra khỏi cánh tay anh ta. "Còn bao nhiêu người ngoài đó?" anh hét lên với tất cả mọi người.

"Con gái tôi," phu nhân Tanda khóc lóc. "Làm ơn, ai đó hãy quay lại cứu Lollys với..."

"Ser Preston vẫn chưa trở lại," Ser Boros Blount báo cáo, "cả Aron Santagar nữa."

"Vú Nuôi cũng vậy," Ser Horas Redwyne nói. Đó là biệt danh chế nhạo mà các cận vệ khác dành cho cậu Tyrek Lannister trẻ tuổi.

Tyrion nhìn quanh sân. "Đứa con gái Nhà Stark đâu?"

Trong chốc lát không có ai trả lời. Cuối cùng Joffrey nói, "Cô ta vừa cưỡi ngựa đi ngay cạnh ta. Nhưng không biết cô ta đi đâu rồi."

Tyrion đưa những ngón tay ngắn ngủn lên xoa hai bên thái dương đau nhức. Nếu Sansa Stark bị hại thì Jaime chắc chắn sẽ chết. "Ser Mandon, ngươi là cận vệ của cô ta cơ mà."

Ser Mandon Moore vẫn rất điềm tĩnh. "Khi bọn chúng tấn công Chó Săn, tôi nghĩ đến đức vua đầu tiên."

"Và tất nhiên phải như vậy," Cersei chen vào. "Boros, Meryn, quay lại tìm con bé."

"Và con gái tôi nữa," Phu nhân Tanda sụt sùi. "Xin các vị hiệp sĩ."

Ser Boros trông có vẻ không vui khi phải rời tòa lâu đài an toàn để ra ngoài kia. "Thái hậu," viên hiệp sĩ nói với Cersei, "hình ảnh chúng tôi mặc áo choàng trắng có thể làm đám đông thêm kích động."

Tyrion không thể chịu đựng thêm được nữa. "Quỷ tha ma bắt cái áo choàng khốn kiếp của các ngươi! Cởi chúng ra nếu các ngươi sợ phải mặc chúng, bọn đần độn... nhưng *hãy tìm Sansa Stark* về đây cho ta, nếu không ta thề sẽ cho Shagga bổ những cái đầu xấu xí của các ngươi ra xem có gì trong đó không hay toàn bã đậu."

Mặt Ser Boros tím lên vì giận. "Ông nói *ta* xấu xí sao, *ông ư*?" Hắn định giơ thanh kiếm vấy đầy máu vẫn nắm chặt trong tay lên. Bronn xô Tyrion về phía sau anh ta.

"*Thôi đi!*" Cersei quát. "Boros, ngươi làm việc của ngươi đi, nếu không ta sẽ tìm người khác mặc áo choàng của ngươi đấy. Lời tuyên thệ của ngươi..."

"Cô ta kia rồi!" Joffrey hét lên và chỉ tay.

Sandor Clegane chạy nước kiệu qua cổng trên lưng con ngựa màu hạt dẻ của Sansa. Cô gái ngồi phía sau, hai tay vòng ôm qua ngực Chó Săn.

Tyrion gọi với lên. "Cô có sao không, tiểu thư Sansa?"

Máu chảy xuống từ một vết thương dài và sâu trên lông mày Sansa. "Họ... họ ném các thứ... đá, rác thải, trứng... Tôi đã cố nói với họ là tôi không có bánh mỳ cho họ. Một người đàn ông cố kéo tôi xuống ngựa. Chó Săn giết hắn ta. Tôi nghĩ... cánh tay hắn..." Cô gái mở to mắt và đặt một tay lên miệng. "Ông ấy *cắt cụt tay hắn*."

Clegane đặt Sansa xuống đất. Chiếc áo choàng trắng của ông ta rách nát và bẩn thỉu, máu rỉ ra qua vết rách bên ống tay áo trái. "Con chim nhỏ bị thương rồi. Ai đó hãy đưa cô ta về chuồng và xem vết thương đó thế nào." Maester Frenken vội vàng tuân lệnh. "Bọn chúng tóm được Santagar," Chó Săn nói tiếp. "Bốn người kéo được anh ta xuống ngựa và thay nhau đập vào đầu anh ta bằng đá cuội. Tôi giết chết một tên, nhưng điều đó cũng chẳng thể giúp gì được Ser Aron."

Phu nhân Tanda tiến tới chỗ ông ta. "Con gái tôi..."

"Tôi không thấy." Chó Săn cau mày nhìn quanh sân. "Con ngựa của tôi đâu? Nếu có chuyện gì xảy ra với nó thì ai đó sẽ phải trả giá."

"Nó phi bên cạnh chúng ta một đoạn," Tyrion nói, "nhưng sau đó thì ta không biết."

"Cháy!" một tiếng hét vang lên từ trên bức tường thành. "Thưa các lãnh chúa, có khói bốc lên trong thành phố. Flea Bottom đang cháy rồi."

Tyrion vô cùng lo lắng, nhưng lúc này không có thời gian để tuyệt vọng. "Bronn, hãy đem đi bao nhiêu người tùy thích, trông chừng và đưa những xe chở nước tới đó." *Cầu xin các vị thần, đống chất cháy, chỉ cần một tia lửa lan tới thôi...* "Chúng ta có thể để mất toàn bộ Flea Bottom nếu cần thiết, nhưng phải ngăn lửa lan tới Trụ sở của Hội Các Nhà Giả Kim bằng bất cứ giá nào, hiểu chưa? Clegane, ngươi đi cùng hắn đi."

Chỉ một tích tắc, Tyrion nghĩ anh nhìn thấy một tia sợ hãi nhen lên trong đôi mắt đen của Chó Săn. *Hắn sợ lửa*, anh nhận ra điều đó. *Tất nhiên là hắn sợ lửa, hắn đã nếm trải nó quá đủ rồi.* Ánh mắt đó nhanh chóng biến mất, và thay vào đó là khuôn mặt cau có quen thuộc của Clegane. "Tôi sẽ đi," ông ta nói, "nhưng không phải vì lệnh của ngài. Mà vì tôi muốn tìm con ngựa."

Tyrion quay sang ba vị hiệp sĩ còn lại của đội Ngự Lâm Quân. "Mỗi người các ngươi sẽ hộ tống một sứ giả triều đình. Hãy lệnh cho người dân trở về nhà. Bất cứ ai còn ở trên đường sau hồi chuông cuối cùng báo hiệu hoàng hôn đều sẽ bị giết."

"Chỗ của chúng ta là bên cạnh nhà vua," Ser Meryn nói với vẻ tự mãn.

Cersei ngóc đầu lên như một con rắn lục. "Chỗ của các ngươi là chỗ nào em trai ta cử đi," Cersei quát. "Quân sư thay nhà vua ra lệnh, và không nghe lệnh nghĩa là tạo phản."

Boros và Meryn nhìn nhau. “Chúng tôi có nên mặc áo choàng không, thưa thái hậu?” Ser Boros hỏi.

“Trần truồng cũng được. Ta có thể phải nhắc lại cho đám đông rằng các ngươi vẫn là người. Có vẻ họ đã quên mất điều đó khi nhìn thấy cách hành xử của các ngươi vừa rồi ở ngoài đường.”

Tyrion mặc kệ cơn thịnh nộ của chị gái. Đầu anh đang nhức nhối. Anh nghĩ anh ngửi thấy mùi khói, nhưng có lẽ đó là do não anh đang căng ra.

Hai người tộc Quạ Đá canh cổng dẫn vào Tháp Quân Sư. “Tìm Timett con trai Timett cho ta.”

“Quạ Đá không nói chuyện với Lửa Thiêu,” một trong hai tên ngạo mạn nói.

Trong chốc lát, anh nhận ra mình đang nói chuyện với ai. “Vậy thì tìm Shagga cho ta.”

“Shagga đang ngủ.”

Phải cố gắng lắm anh mới không quát lên. “Đánh thức hắn dậy.”

“Đánh thức Shagga con trai của Dolf không phải việc dễ dàng,” tên hoang dã phàn nàn. “Cơn thịnh nộ của anh ta rất đáng sợ.” Hắn càu nhàu nhưng vẫn nghe lệnh.

Shagga bước vào, ngáp ngắn ngáp dài và gãi sột soạt. “Cả nửa thành phố đang bạo loạn, còn nửa kia thì đang cháy, trong khi Shagga lại nằm ngáy,” Tyrion nói.

“Shagga không thích thứ nước bẩn thỉu ở đây, vì vậy anh ta phải uống rượu lạt và rượu chua của ngài, sau đó anh ta thấy đau đầu.”

“Ta để Shae trong một ngôi nhà gần Cổng Sắt. Ta muốn ngươi tới đó bảo vệ an toàn cho cô ấy, bằng bất cứ giá nào.”

Gã đàn ông to lớn mỉm cười, hàm răng hắn là một khối nứt nẻ màu vàng bên trong bộ râu rậm rạp hoang dã. “Shagga sẽ đưa cô ta đến đây.”

“Chỉ cần đảm bảo cho cô ấy an toàn thôi. Nói với cô ấy là ta sẽ đến với cô ấy sớm hết mức có thể. Có thể là ngay đêm nay, hoặc sáng mai, chắc chắn là như vậy.”

Dù tận lúc hoàng hôn thành phố vẫn đang náo loạn, nhưng Bronn đã báo cáo rằng ngọn lửa đã được dập tắt và hầu hết các nhóm người đã giải tán. Tyrion thèm hơi ấm từ cánh tay Shae, nhưng cũng nhận ra anh không thể đi đâu trong đêm hôm đó.

Ser Jacelyn Bywater đem danh sách người chết tới khi anh đang ăn tối bằng gà trống thiến nguội lạnh và bánh mỳ nâu dưới ánh sáng lờ mờ trong phòng. Khi đó hoàng hôn đã nhạt dần nhường chỗ cho bóng tối, nhưng khi những người hầu tới để thắp nến và đốt lửa trong lò thì Tyrion lại hét lên và đuổi họ đi. Tâm trạng anh cũng tăm tối chẳng khác gì căn phòng, và Bywater chẳng đem lại thông tin gì khiến cho nó sáng sủa hơn.

Đứng đầu danh sách những người bị giết là Đại Tư Tế. Ông ta bị xé xác khi đang cầu xin các vị thần của mình giúp đỡ. *Những người dân chết đói rất ngứa mắt với hình ảnh các tu sĩ béo tròn đến nỗi không đi lại nổi*, Tyrion nhớ lại.

Cái xác của Ser Preston ban đầu không ai chú ý vì thứ mà đội áo choàng vàng tìm kiếm là một hiệp sĩ mặc giáp trắng; nhưng hắn đã bị đâm một cách dã man và bị cướp sạch đồ, đến nỗi toàn thân bầm dập một màu nâu đỏ từ đầu đến chân.

Ser Aron Santagar được tìm thấy trong một máng nước, đầu anh ta trông như cục bột nhão màu đỏ máu bên trong chiếc mũ bảo vệ nhàu nhĩ.

Con gái của phu nhân Tanda đã bị không biết bao gã đàn ông hãm hiếp bên trong một cửa hàng da thuộc, và đội áo choàng vàng tìm thấy cô ta trần truồng lang thang trên đường Sowbelly Row.

Tyrek vẫn đang mất tích, cũng như chiếc vương miện bằng pha lê của Đại Tư Tế. Chín tên lính áo choàng vàng bị giết, hai người bị thương. Còn số dân thường bị giết hại thì không ai thèm đếm.

"Ta muốn tìm thấy Tyrek, dù còn sống hay đã chết," Tyrion nói cộc lốc khi Bywater báo cáo xong. "Nó chỉ là một thằng nhóc. Con trai của chú Tygett quá cố của ta. Cha cậu bé lúc nào cũng tốt với ta."

"Chúng tôi sẽ tìm cậu ta. Và cả chiếc vương miện của Đại Tư Tế nữa."

"Mặc xác cái vương miện chết tiệt đó, ta không quan tâm!"

"Khi ngài phong tôi làm đội trưởng Đội Gác Thành, ngài đã nói ngài cần ở tôi những sự thật trần trụi nhất. Luôn là như vậy."

"Không hiểu sao ta có cảm giác không thích bất cứ điều gì ngươi chuẩn bị nói ra," Tyrion rầu rĩ nói.

"Chúng tôi chiến đấu giữ thành phố ngày hôm nay, thưa lãnh chúa, nhưng tôi không hứa sẽ bảo vệ được nó vào ngày mai. Chiếc nồi sắp sôi rồi. Có quá nhiều kẻ trộm cắp và chém giết nên chẳng có ngôi nhà nào được an toàn, bệnh kiết lỵ đang lây lan trong vùng Pisswater Bend, nên dù có tiền đồng hay tiền bạc cũng chẳng mua được thức ăn. Trước kia ngài chỉ nghe thấy tiếng rì rầm bàn tán trong những khu cặn bã, còn giờ người ta thoải mái nói về việc tạo phản trong các trụ sở phường hội và các khu chợ."

"Ngươi có cần thêm người không?"

"Tôi không tin tưởng một nửa số người trong tay tôi hiện giờ. Slynt đã tăng gấp ba số người trong đội lính canh, nhưng để đào tạo được một lính canh vất vả hơn so với một lính áo choàng vàng. Trong đám người mới tuyển có những người rất tốt và trung thành, nhưng bọn súc vật, nghiện ngập, hèn nhát và phản bội còn nhiều hơn. Họ xao nhãng luyện tập và sống vô kỷ luật, và họ chỉ trung thành với chính mình thôi. Nếu phải ra trận, tôi nghĩ họ sẽ chẳng trụ được đâu."

"Ta chưa bao giờ hy vọng điều đó," Tyrion nói. "Một khi tường thành của ngươi không trụ vững, chúng ta sẽ mất hết. Ta biết điều đó ngay từ đầu."

"Người của tôi chủ yếu xuất phát từ tầng lớp dân đen. Họ đi chung trên những con đường, uống cùng một nguồn nước, cùng ăn trong một cửa hàng. Tên thái giám có lẽ đã nói với ngài, ở Vương Đô hầu như chẳng có ai yêu quý Nhà Lannister. Rất nhiều người vẫn còn nhớ cha ngài đã chém giết thành phố như thế nào khi Aerys mở cổng cho ông ấy. Họ xì xào rằng các vị thần đang trừng phạt chúng ta vì những tội lỗi của gia đình ngài khi anh trai ngài giết Vua Aerys, vì cái chết của các con của Rhaegar, vì Joffrey độc ác đã chặt đầu Eddard Stark. Mọi người bàn tán về một thời kỳ đẹp đẽ khi Robert còn làm vua, và ngụ ý rằng mọi việc sẽ trở nên tốt đẹp hơn nếu Stannis lên ngôi. Trong các quán ăn, quán rượu và nhà thổ ngài sẽ nghe thấy những điều này, và tôi e là cả trong doanh trại và bốt gác nữa."

"Họ căm ghét gia đình ta, đó có phải là điều ngươi đang muốn nói với ta không?"

“Phải... và sẽ chống lại các ngài, nếu cơ hội đến.”

“Cả ta nữa sao?”

“Hỏi thái giám của ngài ấy.”

“Ta đang hỏi ngươi.”

Đôi mắt sâu của Bywater nhìn không chớp vào đôi mắt lệch màu của gã lùn. “Nhất là ngài, thưa lãnh chúa.”

“Nhất là ta?” Sự bất công làm anh nghẹn lại. “Chính Joffrey là người bảo bọn họ ăn những cái xác, Joffrey xua chó ra lùa bọn họ. Sao họ lại trách ta?”

“Nhà vua chỉ là một thằng nhóc. Trên đường phố, người ta nói nhà vua có một hội đồng quân sư ma quỷ. Thái hậu chưa bao giờ được coi là một người bạn của đám thường dân, cũng như Lãnh chúa Varys bị gọi là con Nhện... nhưng họ trách ngài nhiều nhất. Chị gái ngài và thái giám đã ở đây từ thời vua Robert trị vì, khi tình hình tốt đẹp hơn, nhưng ngài thì không. Họ nói ngài đưa những tên lính đánh thuê và bọn người hoang dã bẩn thỉu vào đầy thành phố, lũ súc vật chỉ biết cướp những gì chúng muốn và không tuân theo luật lệ nào trừ luật lệ của riêng mình. Họ nói ngài cho lưu đày Janos Slynt vì ngài thấy ông ta quá thật thà và lương thiện, nên ngài không thích. Họ nói ngài ném Pycelle hiền hòa và thông thái vào ngục tối khi ông ấy dám lên tiếng chống lại ngài. Một số người thậm chí còn nói rằng ngài định chiếm Ngai Sắt cho riêng mình.”

“Đúng, và bên cạnh đó ta còn là một con quái vật nữa, gớm ghiếc, chẳng ra hình thù gì, đừng quên phần đó.” Tay anh nắm lại thành nắm đấm. “Ta đã nghe đủ rồi. Chúng ta đều có việc phải làm. Ngươi đi đi.”

Có lẽ cha ta đã đúng khi coi thường ta suốt những năm qua, nếu đây là những việc tốt nhất ta có thể làm, Tyrion nghĩ khi chỉ còn lại một mình. Anh nhìn xuống những gì còn lại của bữa tối, bụng anh đang sôi lên trước hình ảnh con gà trống thiến béo tròn nguội lạnh. Thấy kinh tởm, anh đẩy nó sang một bên, gọi Pod và cử cậu ta đi triệu tập Varys và Bronn. *Những quân sư tin cậy nhất của ta là một tên thái giám, một lính đánh thuê, và một ả điếm! Nó nói lên điều gì ở ta đây?*

Khi tới nơi, Bronn phàn nàn vì khung cảnh ảm đạm, và giục anh đốt lửa trong lò sưởi. Ngọn lửa đã cháy rực khi Varys tới nơi. “Ngài đã ở đâu vậy?” Tyrion hỏi.

“Việc của nhà vua thôi, lãnh chúa của tôi.”

“À, đúng, nhà vua,” Tyrion lẩm bẩm. “Cháu ta còn không đáng ngồi trong một nhà xí chứ chưa nói đến Ngai Sắt.”

Varys nhún vai. “Một thợ học việc cần phải được dạy dỗ từ từ mà.”

“Một nửa số thợ học việc ở Reeking Lane có thể trị vì vương quốc tốt hơn vua của các ngài đấy.” Bronn ngồi xuống ghế ở bên kia bàn và vặt một cái cánh gà.

Tyrion thường làm ngơ trước những hành động xấc láo của tên lính đánh thuê, nhưng đêm nay anh thấy thật khó chịu. “Ta nhớ đâu có cho ngươi quyền ăn nốt bữa tối của ta.”

“Ngài có định ăn nó nữa đâu,” Bronn nói với cái mồm nhồm nhoàm thịt. “Cả thành phố đang chết đói. Để phí thức ăn là tội lỗi đấy, ngài có rượu không?”

Giờ hắn lại muốn ta rót rượu cho hắn nữa, Tyrion buồn rầu nghĩ. “Ngươi đi quá xa rồi đấy,”

anh cảnh cáo.

“Còn ngài thì chẳng bao giờ đi đủ xa.” Bronn ném khúc xương xuống. “Đã bao giờ ngài nghĩ cuộc sống sẽ đơn giản như thế nào nếu cậu em sinh ra trước?” Hắn thọc bàn tay vào trong con gà và xé một mẩu bánh mỳ to. “Cậu nhóc hay khóc, Tommen ấy. Có vẻ cậu ta sẽ làm bất cứ điều gì khi được sai khiến, một vị vua tốt nên biết nghe lời như vậy.”

Sống lưng Tyrion ớn lạnh khi anh nhận ra tên lính đánh thuê đang ngụ ý điều gì. *Nếu Tommen làm vua...*

Chỉ có một cách duy nhất để Tommen làm vua. Không, anh thậm chí không thể nghĩ đến điều đó. Joffrey cũng là máu mủ của anh, là con trai của Jaime và Cersei. “Ta có thể chặt đầu ngươi vì câu nói đó,” anh nói với Bronn, nhưng tên lính đánh thuê chỉ phá lên cười.

“Các bạn của tôi,” Varys nói, “cãi cọ chẳng giúp gì được chúng ta đâu. Tôi xin cả hai người, hãy can đảm lên.”

“Ngài nói ai?” Tyrion cáu kỉnh hỏi. Anh đang nghĩ đến vài lựa chọn hấp dẫn.

DAVOS

Ser Cortnay Penrose không mặc giáp. Ông ta ngồi trên lưng một con ngựa giống màu nâu đỏ, còn người cầm cờ cưỡi một con ngựa đốm đen. Trên đầu họ là lá cờ có hình con hươu đội vương miện của Nhà Baratheon và hai chiếc lông vũ bắt chéo nhau của Nhà Penrose, màu trắng trên nền đỏ nhạt. Chòm râu hình cái thuổng của Ser Cortnay cũng có màu đỏ nhạt, nhưng đầu ông ta thì gần như hói hết. Kể cả có ấn tượng với số lượng và sự tráng lệ của phái đoàn của nhà vua thì khuôn mặt hư hao đó của ông cũng chẳng thể hiện chút cảm xúc nào.

Họ thúc ngựa tiến lên với tiếng xích sắt loảng xoảng và những mảnh kim loại kêu leng keng. Ngay cả Davos cũng mặc áo giáp sắt, mặc dù ông không thể giải thích tại sao; vai và lưng ông nhức mỏi vì không quen với sức nặng của bộ giáp. Nó làm ông cảm thấy vướng víu và ngu ngốc. Ông tự hỏi một lần nữa tại sao mình lại ở đây. *Ta không có quyền chất vấn mệnh lệnh của nhà vua, tuy nhiên...*

Mọi người trong đoàn đều có dòng dõi và địa vị cao hơn Davos Seaworth, và các lãnh chúa cao quý trông thật lộng lẫy trong nắng sớm. Thép màu bạc và vàng được khảm vào bộ giáp khiến chúng trở nên sáng chói; mũ của họ được trang trí bằng chỏm lông vũ mượt mà hoặc hình những con thú lớn có mắt bằng đá quý. Chính Stannis trông cũng lạc lõng trong đoàn người giàu có và vương giả này. Giống như Davos, nhà vua chỉ mặc đồ len và da thuộc đơn giản. Tuy nhiên, chiếc vòng bằng vàng đỏ trên đầu ngài cũng đem lại một vẻ tráng lệ nhất định. Ánh nắng phản chiếu lấp lánh lên chỏm chiếc vương miện hình ngọn lửa mỗi khi nhà vua quay đầu.

Đây là lần đầu tiên Davos tới gần đức vua đến vậy trong tám ngày qua, kể từ khi thuyền *Betha Đen* gia nhập cùng hạm đội thuyền chiến của Storm's End. Chỉ một giờ sau khi tới nơi ông đã rất muốn vào gặp nhà vua, nhưng câu trả lời ông nhận được luôn là nhà vua đang bận. Nhà vua thường rất bận, Davos biết được điều này từ cậu con trai là Devan, một trong các cận vệ hoàng gia. Giờ Stannis Baratheon đã nắm binh lực trong tay, các lãnh chúa bu quanh ngài như những con ruồi bu quanh xác chết.*Giờ trông ngài ấy cũng chẳng khác gì cái xác, già hơn lúc ta rời Dragonstone rất nhiều.* Devan nói gần đây nhà vua hầu như không ngủ. "Kể từ khi Lãnh chúa Renly chết, nhà vua luôn gặp những cơn ác mộng khủng khiếp," cậu bé tiết lộ cho cha mình như vậy. "Các loại thuốc của vị học sĩ không xua được chúng đi. Chỉ có tiểu thư Melisandre mới có thể dỗ cho ngài ấy ngủ."

Đó là lý do giờ đây cô ta ở chung lều với nhà vua ư? Davos tự hỏi. *Để cầu nguyện cho nhà vua? Hay cô ta có một cách khác để giúp ngài ấy ngủ?* Câu hỏi thật đê tiện, và ông không dám hỏi kể cả con trai mình. Devan là một cậu bé ngoan, nhưng thằng bé đang đeo hình trái tim rực cháy một cách tự hào trên ngực áo chẽn, và cha cậu đã nhìn thấy thằng bé bên cạnh đám lửa khi hoàng hôn buông xuống, cầu nguyện Thần Ánh Sáng đem bình minh đến cho con người. *Thằng bé là cận vệ của nhà vua*, ông tự nhủ, *và chắc chắn là nó sẽ thờ vị thần của nhà vua*.

Davos gần như đã quên mất tường thành Storm's End cao và dày như thế nào khi lại gần. Vua Stannis dừng lại phía dưới bức tường, cách Ser Cortnay và người cầm cờ của ông ta vài mét. "Ser," ngài lịch sự một cách khó nhọc. Có vẻ ông ta sẽ không xuống ngựa.

"Thưa lãnh chúa." Câu nói chưa đủ độ lịch sự cần thiết, nhưng cũng không có gì khó hiểu.

"Thông thường một người phải gọi nhà vua là *bệ hạ*," Lãnh chúa Florent tuyên bố. Một con cáo màu vàng đỏ với chiếc mũi sáng bóng và một vòng hoa màu xanh da trời xung quanh chính là hình trang trí trên tấm giáp che ngực của ông ta. Rất cao, rất lịch sự, và rất giàu, lãnh chúa của lâu đài Brightwater là chư hầu đầu tiên của Renly tuyên bố đi theo Stannis, và là người đầu tiên từ bỏ vị thần cũ của ông ta để tôn thờ Thần Ánh Sáng. Stannis đã để hoàng hậu lại Dragonstone với chú của bà là Axell, nhưng người dưới trướng hoàng hậu thì đông đảo và

mạnh mẽ hơn bao giờ hết, và Alester Florent là người mạnh hơn cả.

Ser Cortnay Penrose phớt lờ ông ta và chuẩn bị đối mặt với Stannis. “Đây đều là những người quyền quý. Các lãnh chúa lớn của Estermont, Errol, và Varner. Ser Jon của Nhà Fossoway Táo Xanh và Ser Bryan Táo Đỏ. Lãnh chúa Caron và Ser Guyard trong đội Vệ Binh Cầu Vồng của vua Renly... và lãnh chúa hùng cường Alester Florent của vùng Brightwater, chắc chắn rồi. Còn ở phía sau có phải là vị Hiệp Sĩ Củ Hành không nhỉ? Hân hạnh được gặp ngài, Ser Davos. Nhưng tôi sợ rằng tôi không biết quý cô này.”

“Tên tôi là Melisandre, thưa hiệp sĩ.” Cô ta là người duy nhất không mặc giáp, mà chỉ mặc bộ đồ đỏ bằng lụa chảy. Trên cổ cô ta, viên ruby vĩ đại như đang uống lấy ánh nắng ban ngày. “Tôi phục vụ cho đức vua của ngài, và Thần Ánh Sáng.”

“Chúc quý cô phục vụ họ thật tốt,” Ser Cortnay trả lời, “nhưng tôi thờ những vị thần khác, và phục vụ một vị vua khác.”

“Trên đời chỉ có một vị vua thực sự, và một vị thần thực sự mà thôi,” Lãnh chúa Florent tuyên bố.

“Chúng ta ở đây để tranh luận về thần học sao, lãnh chúa? Nếu biết vậy ta đã đem theo một thầy tu rồi.”

“Ngươi thừa biết tại sao chúng ta ở đây,” Stannis nói. “Ngươi đã có nửa tháng để cân nhắc về điều khoản ta đưa ra. Ngươi đã gửi những con quạ đi, và chẳng có ai đến giúp. Tương lai cũng sẽ như vậy thôi. Storm’s End đứng đơn độc, và ta thì hết kiên nhẫn rồi. Một lần cuối cùng, Ser, ta ra lệnh cho ngươi mở cổng, và trả cho ta thứ gì xứng đáng phải thuộc về ta.”

“Vậy còn những điều khoản?” Ser Cortnay hỏi.

“Vẫn như trước,” Stannis trả lời. “Ta sẽ tha tội phản nghịch cho ngươi, cũng như đã tha tội cho những lãnh chúa ngươi thấy đằng sau ta. Những binh lính trong pháo đài của ngươi sẽ được tự do gia nhập quân đội của ta hoặc trở về nhà một cách an toàn. Các ngươi có thể đem theo bao nhiêu vũ khí và tài sản cũng được. Nhưng ta sẽ cần những con ngựa và vật nuôi của các ngươi để thồ hàng.”

“Thế còn Edric Storm thì sao?”

“Thằng con hoang của anh trai ta phải đầu hàng trước ta.”

“Vậy thì câu trả lời của tôi vẫn là không, thưa lãnh chúa.”

Nhà vua nghiến chặt hàm và không nói gì cả.

Melisandre đỡ lời. “Cầu mong Thần Ánh Sáng phù hộ cho ngài trong sự ngu dốt của ngài, Ser Cortnay.”

“Cầu cho ma quỷ hiếp chết thứ Thần Ánh Sáng khốn kiếp của cô,” Penrose bật lại, “và lau mông hắn bằng đống giẻ rách mà cô đang mặc trên người.”

Lãnh chúa Alester Florent hắng giọng. “Ser Cortnay, hãy cẩn thận cái lưỡi của ngài đấy. Ý đức vua là thằng bé sẽ không gặp nguy hiểm gì. Thằng bé là dòng máu của ông ấy, và cũng là của ta. Cháu gái Delena của ta là mẹ nó, như mọi người đều biết. Nếu ông không tin nhà vua thì có thể tin ta. Ông cũng biết ta là người trọng danh dự...”

“Ta biết ngươi là người tham vọng,” Ser Cortnay chen vào. “Một kẻ thay vua đổi chủ, đổi cả các vị thần như thay một đôi giày vậy. Chẳng khác gì lũ phản bội mà ta vẫn thường thấy trước

đây."

Sự tức giận trào lên trong lòng đám tùy tùng của nhà vua. *Ông ta nói cũng chẳng sai*, Davos nghĩ. Chỉ một thời gian ngắn trước đây, Nhà Fossoway, Guyard Morrigen, và các lãnh chúa Caron, Varner, Errol, và Estermont đều là chư hầu của Renly. Họ đã ngồi trong lều của anh ta, giúp anh ta lên kế hoạch quân sự, âm mưu hạ bệ Stannis. Và Lãnh chúa Florent đã ở đó với họ - ông ta có thể là chú ruột của hoàng hậu Selyse thật, nhưng điều đó vẫn không cản được lãnh chúa của Brightwater quỳ gối trước Renly khi cậu ta còn đang mạnh.

Bryce Caron cho ngựa tiến lên vài bước, chiếc áo choàng sọc cầu vồng của ông ta bay bay trong làn gió thổi vào từ vịnh. "Chẳng có ai là kẻ thay lòng ở đây cả, thưa hiệp sĩ. Tôi trung thành với Storm's End, vua Stannis mới đúng là lãnh chúa ở đây... và là vị vua chính đáng của chúng ta. Ông ấy là người cuối cùng của Nhà Baratheon, là người kế vị của Robert và Renly."

"Nếu vậy, tại sao Hiệp Sĩ Hoa không đi cùng các ngươi? Và Mathis Rowan đâu? Randyll Tarly? Phu nhân Oakheart? Tại sao họ không đi cùng đoàn với các ngươi? Họ là những người yêu quý Renly nhất. Và Brienne của Nhà Tarth nữa, cô ta đâu, ta hỏi các ngươi?"

"Người đó ấy à?" Ser Guyard Morrigen cười cay nghiệt. "Cô ta chạy rồi. Cũng phải thôi. Cô ta chính là người đã giết nhà vua."

"Dối trá," Ser Cortnay nói. "Ta biết Brienne từ khi nó còn là một con bé đùa nghịch dưới chân cha nó trong Đại Sảnh Hoàng Hôn, và ta lại càng hiểu con bé rõ hơn khi Lãnh chúa Selwyn Sao Đêm gửi nó tới Storm's End. Cô ta yêu Renly Baratheon từ cái nhìn đầu tiên, kể cả một người mù cũng cảm nhận được điều đó."

"Chắc chắn rồi," Lãnh chúa Florent ôn tồn nói, "và ít có khả năng cô ta vì quá căm hận mà giết người đàn ông đã bỏ rơi mình. Về phía tôi, tôi tin là phu nhân Stark đã giết nhà vua. Bà ta đi cả một quãng đường dài từ Riverrun tới để xin làm đồng minh, và Renly đã từ chối bà ta. Chắc chắn bà ta coi nhà vua là một mối hiểm họa cho con trai mình, và vì vậy trừ khử Renly."

"Là Brienne," Lãnh chúa Caron khăng khăng. "Ser Emmon Cuy đã thề như vậy trước khi chết. Ta thề đấy, Ser Cortnay."

Lòng khinh bỉ chất chứa trong giọng nói của Ser Cortnay. "Thế thì sao? Ta thấy ngươi đang mặc chiếc áo choàng sặc sỡ, chiếc áo mà Renly ban tặng khi ngươi thề sẽ bảo vệ ngài ấy. Giờ ngài ấy chết, sao ngươi lại không?" Cơn tức giận của ông chuyển hướng sang Guyard Morrigen. "Ta cũng hỏi câu tương tự với ngươi, Ser Guyard Xanh Lá, đúng không nhỉ? Một người của đội Vệ Binh Cầu Vồng? Đã thề dám hy sinh thân mình vì nhà vua? Nếu ta có chiếc áo choàng của ngươi, ta sẽ thấy thật hổ thẹn khi mặc nó."

Morrigen nổi giận. "Hãy vui mừng vì đây là cuộc hòa đàm, Penrose, nếu không ta đã rút lưỡi ngươi vì những lời đó rồi."

"Và vứt nó vào ngọn lửa cùng với của quý của ngài ư?"

"Đủ rồi đấy!" Stannis nói. "Thần Ánh Sáng bắt em ta phải chết vì tội phản bội. Người nào gây ra nó cũng không có tội."

"Có thể là với ngài," Ser Cortnay nói. "Tôi đã nghe những đề xuất của ngài, Lãnh chúa Stannis. Giờ thì đến lượt tôi." Ông ta tháo găng tay và ném thẳng vào mặt nhà vua. "Một đấu một, kiếm, thương, hay bất cứ vũ khí gì ngài muốn. Còn nếu ngài sợ phải mạo hiểm cây kiếm ma thuật và làn da cao quý của mình trước một ông già thì hãy chọn ra một vị anh hùng nào đó, và tôi cũng sẽ làm như vậy." Ông quắc mắt nhìn Guyard Morrigen và Bryce Caron. "Một trong hai con chó con này được đấy, tôi nghĩ vậy."

Ser Guyard Morrigen mặt tối sầm vì giận dữ. “Ta sẽ nhận lời thách đấu, nếu nhà vua đồng ý.”

“Ta cũng vậy,” Bryce Caron nhìn Stannis.

Nhà vua nghiến chặt hàm răng. “Không.”

Ser Cortnay không biểu lộ chút ngạc nhiên. “Ngài nghi ngại về sự công bằng trong lý lẽ của chính mình, hay ngờ rằng cánh tay mình không đủ khỏe? Ngài sợ tôi sẽ đái vào thanh kiếm cháy của ngài để dập tắt nó sao?”

“Ngươi nghĩ ta là một tên đại ngốc sao, hiệp sĩ?” Stannis hỏi. “Ta có hai mươi ngàn binh lính. Ngươi bị bao vây cả phía biển lẫn đất liền. Vậy thì tại sao ta phải đấu tay đôi với ngươi khi chiến thắng cuối cùng chắc chắn thuộc về ta?” Nhà vua chỉ ngón tay vào ông ta. “Ta đã cảnh bảo đủ cho ngươi rồi. Nếu ngươi bắt ta phải dùng vũ lực để lấy lại tòa lâu đài của mình thì ngươi đừng mong sẽ được ta khoan nhượng. Ta sẽ treo cổ ngươi vì tội phản nghịch, tất cả các ngươi.”

“Nếu các vị thần đồng ý. Hãy đem cơn bão của ngài tới, thưa lãnh chúa, và thử ngẫm xem tên lâu đài này là gì.” Ser Cortnay kéo dây cương và cưỡi ngựa trở vào thành.

Stannis lẳng lặng quay ngựa về trại. Những người khác lục tục theo sau. “Nếu chúng ta tấn công tòa thành này thì hàng ngàn người sẽ chết,” Lãnh chúa Estermont già nhăn nheo, ông ngoại của nhà vua lên tiếng. “Rõ ràng là giết một người thì có lợi hơn chứ? Lý lẽ của chúng ta là chính đáng, vì vậy chắc chắn các vị thần sẽ phù hộ cho các nhà vô địch của chúng ta chiến thắng.”

Một vị thần thôi, ông già, Davos nghĩ. *Ông quên rằng giờ chúng ta chỉ có một vị thần thôi sao, vị Thần Ánh Sáng của Melisandre.*

Ser Jon Fossoway nói, “Tôi rất vinh dự được nhận thử thách này, dù kiếm pháp của tôi không bằng một nửa Lãnh chúa Caron hay Ser Guyard. Renly không để lại các hiệp sĩ giỏi ở Storm’s End. Trong pháo đài này toàn là ông già và nhóc con thôi.”

Lãnh chúa Caron đồng tình. “Chắc chắn là một chiến thắng dễ dàng. Và thật vinh dự khi dẹp được Storm’s End chỉ bằng một đòn duy nhất!”

Stannis nhìn tất cả bọn họ một lượt. “Lũ các ngươi ba hoa bép xép, nhưng lại chẳng làm được trò trống gì. Tất cả im miệng đi.” Nhà vua hướng ánh mắt sang Davos. “Ser. Lên đây với ta.” Ngài thúc ngựa bỏ lại đoàn tùy tùng phía sau. Chỉ có Melisandre đuổi theo, đem theo lá cờ lớn có hình trái tim bốc cháy với hình con hươu đực đội vương miện bên trong, như thể con hươu bị nuốt trọn trong đám lửa.

Davos thấy các vị lãnh chúa trao đổi ánh mắt khi ông thúc ngựa đi qua họ để tới chỗ nhà vua. Họ không phải là những hiệp sĩ củ hành, mà là những người đàn ông kiêu hãnh từ những gia tộc quyền quý lâu đời. Ông cảm nhận được Renly chưa bao giờ la rầy họ theo cách như vậy. Người con trai út của gia tộc Baratheon sinh ra đã nổi tiếng lịch thiệp, một đức tính mà các anh trai cậu không có.

Ông cho ngựa đi chậm lại khi đã bắt kịp nhà vua. “Bệ hạ.” Từ khoảng cách gần, trông Stannis còn tệ hơn trong hình dung của Davos khi nhìn từ xa. Mặt ngài trông hốc hác, và mắt đầy quầng thâm.

“Một tên buôn lậu sẽ phán xét người khác tốt nhất,” nhà vua nói. “Ngươi thấy Ser Cortnay Penrose này thế nào?”

“Một ông già cứng đầu cứng cổ,” Davos cẩn trọng nói.

“Ta gọi đó là thèm được chết. Hắn ném cả lòng khoan dung của ta vào mặt ta, và còn ném cả mạng sống của hắn vào cuộc giao kèo, cũng như mạng sống của mọi người trong thành nữa. Đấu tay đôi sao?” Vị vua khịt mũi nhạo báng. “Chắc hắn nhầm ta với Robert.”

“Có lẽ ông ta đã tuyệt vọng. Ông ta còn có thể hy vọng điều gì nữa đây?”

“Chẳng có gì. Lâu đài sẽ thất thủ. Nhưng làm sao để điều đó diễn ra càng sớm càng tốt?” Stannis trầm tư suy nghĩ về điều đó một lúc. Trong tiếng vó ngựa đều đều, Davos có thể nghe thấy tiếng nhà vua nghiến răng khe khẽ. “Lãnh chúa Alester giục ta đưa Lãnh chúa Penrose tới đây. Cha của Ser Cortnay ấy. Ta tin là ngươi biết ông ấy?”

“Khi thần đến với tư cách là công sứ của ngài, Lãnh chúa Penrose đón tiếp thần lịch sự hơn cả,” Davos nói. “Ông ấy đã già lắm rồi, thưa bệ hạ. Ốm yếu và bệnh tật.”

Đối đầu với người của hoàng hậu vô cùng nguy hiểm, nhưng Davos đã thề rằng sẽ luôn nói sự thật với nhà vua. “Thần nghĩ đó không phải là một ý hay. Ser Cortnay thà chứng kiến cha mình chết chứ không chịu phản bội lòng tin của chính mình. Điều đó không những chẳng đem lại gì cho chúng ta, mà còn làm chúng ta thêm ô nhục.”

“Ô nhục thế nào?” Stannis nổi cáu. “Ngươi muốn ta tha mạng cho lũ phản bội sao?”

“Ngài đã tha mạng cho những người ở sau chúng ta đó thôi.”

“Ngươi trách ta vì điều đó sao, tên buôn lậu kia?”

“Thần không dám.” Davos sợ rằng mình đã nói quá nhiều.

Nhà vua vẫn không thôi. “Ngươi coi trọng tên Penrose này hơn cả các lãnh chúa chư hầu của ta. Tại sao thế?”

“Ông ấy trung thành.”

“Một lòng trung thành đặt nhầm chỗ cho Kẻ Tiếm Quyền quá cố!”

“Đúng vậy,” Davos thừa nhận, “nhưng dù vậy, ông ấy vẫn rất trung thành.”

“Còn những người đằng sau chúng ta thì không ư?”

Davos đã đi quá xa để có thể tỏ ra e dè với Stannis vào lúc này. “Năm ngoái họ là người của Robert. Một tháng trước họ là người của Renly. Sáng nay họ là của ngài. Ai mà biết sáng mai họ sẽ theo ai?” Câu nói khiến Stannis phá lên cười. Một tràng cười dữ dội và đầy vẻ chế giễu. “Ta đã nói rồi, Melisandre,” ngài quay sang nói với nữ tu đỏ, “Hiệp Sĩ Củ Hành của ta không bao giờ nói dối.”

“Tôi biết ngài rất hiểu ông ấy, thưa bệ hạ,” nữ tu đỏ trả lời.

“Davos ạ, ta đã nhớ ngươi rất nhiều,” nhà vua nói tiếp. “Phải, ta có một cái đuôi toàn những tên phản bội đằng sau, khứu giác của ngươi tinh lắm. Các lãnh chúa chư hầu của ta không kiên định ngay cả trong những hành động bội tín. Ta cần bọn họ, nhưng ngươi phải hiểu ta chán ghét đến thế nào khi phải tha tội cho những tên này, trong khi trừng phạt những kẻ tốt hơn, nhẹ tội hơn. Ngươi có quyền chỉ trích ta, Ser Davos.”

“Ngài đã tự chỉ trích mình khắc nghiệt hơn những gì thần nói rất nhiều rồi, thưa bệ hạ. Ngài cần có những lãnh chúa lớn này để giành lấy ngai vị...”

“Những ngón tay và tất cả mọi thứ, có lẽ vậy.” Stannis phá lên cười.

Bất giác, Davos đưa bàn tay cụt ngủn lên sờ chiếc túi nhỏ đeo trên cổ, và cảm nhận những đốt xương ở bên trong. *May mắn.*

Nhà vua nhìn thấy hành động đó. “Chúng vẫn ở đó chứ, Hiệp Sĩ Củ Hành? Ngươi chưa đánh mất chúng đấy chứ?”

“Chưa...”

“Sao ngươi vẫn giữ chúng? Ta luôn tự hỏi điều đó.”

“Chúng nhắc cho thần nhớ mình là ai và từ đâu đến. Chúng nhắc thần nhớ đến sự công bằng của ngài, thưa bệ hạ.”

“Đúng, đó là sự công bằng,” Stannis nói. “Một hành động tốt không thể rửa sạch được tội lỗi, và ngược lại. Mỗi thứ đều có phần thưởng riêng của nó. Ngươi là một anh hùng và là một tên buôn lậu.” Nhà vua liếc ra sau nhìn Lãnh chúa Florent, các hiệp sĩ cầu vồng và những tên trở mặt đang theo sau một đoạn. “Những tên lãnh chúa được ta tha mạng kia sẽ phải làm việc tốt để cảm ơn ân huệ đó. Người tốt và trung thành sẽ chiến đấu cho Joffrey, vì tưởng nhầm thằng nhóc là vị vua chân chính. Một người phương bắc thậm chí sẽ tuyên bố điều tương tự với Robb Stark. Nhưng những lãnh chúa tụ tập dưới cờ của em trai ta đều biết hắn là Kẻ Tiếm Quyền. Họ quay lưng vào vị vua chính đáng không vì lý do gì ngoài những giấc mơ về giàu sang phú quý và sức mạnh, ta đều ghi nhớ tất cả điều đó. Tha thứ cho họ, đúng vậy. Tha thứ. Nhưng không có nghĩa là lãng quên.” Ngài im lặng một lúc, nghĩ ngợi về những kế hoạch đòi lại công bằng của mình. Sau đó, bất ngờ hỏi, “Dân chúng nói gì về cái chết của Renly?”

“Họ thương xót. Em trai ngài được mọi người yêu quý.”

“Những kẻ ngốc mới yêu một kẻ ngốc,” Stannis gầm gừ, “nhưng ta cũng thương xót nó. Thương xót cậu em trai Renly lúc còn bé, chứ không phải một Renly trưởng thành.” Nhà vua lại im lặng một lúc nữa, rồi cuối cùng cất tiếng. “Dân chúng phản ứng ra sao trước thông tin Cersei loạn luân?”

“Khi còn ở đó, chúng thần thấy họ tung hô vua Stannis. Nhưng sau khi chúng thần ra khơi thì không biết thế nào.”

“Vậy ngươi nghĩ họ không tin sao?”

“Khi còn là tên buôn lậu, thần học được rằng một số người tin vào mọi thứ, và một số người chỉ tin vài thứ. Chúng thần gặp cả hai loại người đó. Và còn có một câu chuyện nữa cũng được lan truyền...”

“Đúng.” Stannis chen vào. “Selyse cắm sừng ta, và buộc những cái chuông của gã hề vào mỗi bên sừng. Con gái ta là con của một tên hề mất trí! Một câu chuyện vừa ghê tởm vừa lố bịch. Renly kể cho ta nghe khi chúng ta gặp nhau để hòa đàm. Nếu ai tin vào những chuyện đó thì chắc cũng điên chẳng kém gì Mặt Sẹo.”

“Có thể, thưa bệ hạ... nhưng dù tin câu chuyện hay không thì họ cũng sẽ vui vẻ kể chúng.” Câu chuyện bay đến tai rất nhiều người, và làm lu mờ câu chuyện thật.

“Robert đái vào một cái cốc thì người ta gọi đó là rượu, nhưng khi ta cho họ những cốc nước trong và mát thì họ lại nghi ngờ và thì thầm với nhau rằng vị của nó thật kỳ cục.” Stannis nghiến răng. “Nếu ai đó nói ta đã biến thành một con lợn lòi để giết Robert thì chắc bọn chúng cũng tin vào điều đó.”

“Ngài không thể ngăn họ bàn tán, thưa bệ hạ,” Davos nói, “nhưng khi ngài bắt được tên sát nhân thực sự để trả thù cho anh ngài, cả vương quốc sẽ biết những câu chuyện đó là giả.”

Stannis lơ đễnh, dường như chỉ nghe một nửa những lời Vavos vừa nói. “Chắc chắn Cersei nhúng tay vào việc ám sát Robert. Ta sẽ đòi lại công lý cho anh trai ta, và cho cả Ned Stark cùng Jon Arryn nữa.”

“Và cho cả Renly?” Lời nói bay ra trước khi Davos kịp giữ nó lại.

Im lặng một lúc lâu, sau đó nhà vua nhẹ nhàng nói. “Đôi khi ta vẫn mơ về việc đó. Về cái chết của Renly. Một cái trại màu xanh, với những cây nến, một người phụ nữ la hét. Và máu.” Stannis nhìn xuống hai bàn tay. “Khi nó chết ta vẫn còn đang trên giường. Devan con trai ngươi sẽ kể cho ngươi nghe. Nó đã cố đánh thức ta. Bình minh sắp tới và các lãnh chúa của ta đang nóng lòng chờ đợi. Ta cần phải mặc giáp và lên ngựa. Ta biết Renly sẽ tấn công khi trời vừa sáng. Devan nói ta đã giãy giụa và hét lên, nhưng điều đó có ý nghĩa gì đâu? Đó chỉ là một giấc mơ. Khi Renly chết ta đang ở trong lều, và khi ta tỉnh dậy, tay ta vẫn sạch sẽ.”

Ser Davos Seaworth cảm nhận được những đầu ngón tay ngứa ran lên. *Có gì đó không ổn ở đây*, kẻ buôn lậu một thời thầm nghĩ. Nhưng ông vẫn gật đầu và nói, “Thần hiểu.”

“Renly mời ta một quả đào. Trong cuộc hòa đàm. Chế giễu ta, coi thường ta, dọa dẫm ta, và cho ta một quả đào. Ta nghĩ thằng nhóc đang rút gươm ra nên ta cũng chuẩn bị kiếm của mình. Đó có phải là mục đích của nó không, muốn ta tỏ ra sợ hãi? Hay đó chỉ là một trò đùa vô hại? Khi nó nói về việc quả đào ngọt như thế nào, liệu lời nói của nó có ẩn ý gì không?” Nhà vua lắc đầu, như một con chó lắc một con thỏ để cắn trúng vào cổ nó. “Chỉ có Renly mới có thể làm ta lo lắng như vậy bằng một miếng hoa quả. Nó tự chuốc lấy cái chết vì tội tạo phản của mình, nhưng ta vẫn yêu quý nó, Davos ạ. Giờ thì ta biết điều đó. Ta thề đấy, có lẽ tới lúc chết ta cũng vẫn nhớ tới quả đào của em ta.”

Lúc này họ đã tới trước khu doanh trại, ngựa của họ tiến qua những chiếc lều xếp hàng ngay ngắn, những lá cờ bay phấp phới phía trên đồng khiên giáo. Mùi hôi thối của phân ngựa ngập tràn trong không khí, trộn với mùi khói bếp và mùi thịt nấu. Stannis đứng lại đủ lâu để Lãnh chúa Florent và những người khác lui, yêu cầu họ có mặt trong lều của ngài trong vòng một tiếng nữa để bàn kế hoạch quân sự. Họ cúi đầu và giải tán, trong khi Davos và Melisandre tiếp tục cưỡi ngựa tới lều của nhà vua.

***

Chiếc lều lẽ ra phải rộng để các vị lãnh chúa chư hầu hội họp, tuy nhiên, trên thực tế nó không hề lớn. Đó chỉ là một trại lính bằng vải bạt nặng, được nhuộm màu vàng đậm và đôi chỗ đã ngả vàng. Chỉ có lá cờ của hoàng gia bay phấp phới trên nóc trại để đánh dấu đây là trại của nhà vua.Người của hoàng hậu đứng dựa vào những cây giáo dài với chiếc phù hiệu hình trái tim bốc cháy đính trên ngực áo.

Những người giữ ngựa chạy tới giúp họ xuống. Một tên lính gác đỡ lá cờ vướng víu giúp Melisandre và chốn cán của nó sâu xuống nền đất xốp. Devan đứng ở một bên cửa, chờ để vén rèm cho nhà vua. Một cận vệ lớn tuổi hơn cũng đứng đợi ở bên cạnh. Stannis cởi bỏ chiếc vương miện và đưa nó cho Devan.

“Chuẩn bị hai cốc nước lạnh. Davos, vào đây với ta. Còn quý cô, ta sẽ triệu tập nàng sau.”

“Xin tuân lệnh bệ hạ.” Melisandre cúi đầu.

Bên ngoài trời vẫn sáng, nhưng trong trại có vẻ lạnh lẽo và tối tăm. Stannis ngồi trên một chiếc ghế đẩu bằng gỗ đơn sơ và vẫy Davos ngồi xuống một cái ghế khác. “Một ngày nào đó ta

sẽ phong ngươi làm lãnh chúa, tên buôn lậu ạ. Dù chỉ để chọc tức Celtigar và Florent. Nhưng ngươi không cần cảm ơn ta. Điều đó có nghĩa là ngươi sẽ phải chịu đựng những cuộc họp của hội đồng, và giả vờ thích thú trước tiếng be be của những con la."

"Sao ngài lại giữ họ, nếu chẳng vì mục đích gì?"

"Những con la thích tiếng kêu của chính mình, còn mục đích gì nữa? Và ta cần họ kéo những chiếc xe cho ta. À, chắc chắn thỉnh thoảng họ sẽ đưa ra một số ý kiến hữu ích. Nhưng không phải hôm nay, ta nghĩ vậy. Con trai ngươi đem nước lên rồi kìa."

Devan đặt khay nước lên bàn và rót nước đầy hai chiếc cốc bằng gốm. Nhà vua cho thêm một chút muối vào trong cốc trước khi uống; Davos thì nâng cốc lên uống ngay lập tức, và chỉ ước gì đó là rượu. "Ngài đang nói đến hội đồng của ngài ư?"

"Để ta kể cho ngươi nghe. Lãnh chúa Velaryon giục ta tiến đánh lâu đài ngay khi trời sáng, với móc sắt và thang trèo tường chống lại mũi tên và dầu sôi. Những con lừa con sẽ nghĩ đây là một ý kiến tuyệt vời. Trong khi đó, Estermont thích bao vây ở đây cho đến khi họ chết đói, giống như Tyrell và Redwyne từng làm thế với ta. Có thể sẽ mất một năm, nhưng những con lừa già thường kiên nhẫn. Còn Lãnh chúa Caron và bọn lừa con háu đá khác lại thích nhận lời thách đấu của Ser Cortnay và chiếm được mọi thứ chỉ bằng một trận đánh duy nhất. Ai cũng nghĩ sẽ trở thành nhà vô địch của ta và được lưu danh mãi mãi." Nhà vua uống cạn cốc nước. "Ngươi sẽ giúp ta làm gì đây, tên buôn lậu?"

Davos suy nghĩ một lát trước khi trả lời. "Đánh thẳng vào Vương Đô ngay lập tức."

Nhà vua khịt mũi. "Và để Storm's End lại ư?"

"Ser Cortnay không đủ mạnh để làm hại ngài. Nhưng Nhà Lannister thì có. Việc bao vây mất quá nhiều thời gian, trong khi chỉ đấu một trận thì quá may rủi. Và điều đó không cần thiết. Một khi ngài hạ bệ được Joffrey, lâu đài này tự khắc sẽ thuộc về ngài. Trong trại mọi người nói Lãnh chúa Tywin Lannister đang vội vàng đi về phía tây để giải cứu Lannisport khỏi sự báo thù của những người phương bắc..."

"Ngươi có một người cha rất thông minh đấy, Devan," nhà vua nói với cậu bé đứng bên cạnh. "Hắn khiến ta ao ước có thật nhiều tên buôn lậu nữa, và ít lãnh chúa thôi. Tuy nhiên ngươi vẫn sai một điểm, Davos ạ. Điều đó là cần thiết. Nếu ta bỏ lại Storm's End vô chủ ở phía sau, người ta sẽ nói ta bại trận ở đây. Và ta không thể chấp nhận điều đó. Mọi người không yêu quý ta như đã yêu quý các anh em của ta. Họ theo ta chỉ vì họ sợ ta... và ta không được phép thất bại. Lâu đài này cần phải được thu phục." Nhà vua nghiến răng. "Một cách nhanh chóng. Doran Martell đã triệu tập chư hầu và củng cố đường núi. Người Dornish đã sẵn sàng tràn xuống Marches. Và Highgarden thì còn lâu mới thất thủ. Em trai ta bỏ lại một phần lớn binh lực ở Bitterbridge, gần sáu mươi nghìn bộ binh. Ta đã cử anh vợ ta là Ser Errol và Ser Parmen Crane tới thu phục họ theo lệnh vua Stannis, nhưng họ vẫn chưa trở về. Ta sợ rằng Ser Loras Tyrell đã đến Bitterbridge trước các sứ giả của ta, và chiếm lấy đạo quân đó rồi."

"Lại càng có lý do để tiến đánh Vương Đô càng sớm càng tốt. Salladhor Saan nói với thần rằng..."

"Salladhor Saan chỉ nghĩ tới vàng thôi!" Stannis nổi giận. "Trong đầu hắn chỉ có những giấc mơ về kho báu mà hắn đam mê bên trong Tháp Đỏ, vì vậy đừng để ta nghe thêm điều gì về Salladhor Saan nữa. Nếu ngày nào ta cần một tên cướp người Lys làm cố vấn quân sự thì ngày đó ta sẽ tháo bỏ vương miện và gia nhập hội anh em áo đen." Nhà vua nắm chặt tay thành một nắm đấm. "Ngươi ở đây để phục vụ ta đúng không, tên buôn lậu? Hay để chọc tức ta với những lý lẽ của ngươi?"

“Thần là của ngài,” Davos nói.

“Vậy thì nghe ta. Hạ cấp của Ser Cortnay là họ hàng của anh em Nhà Fossoway. Lãnh chúa Meadows, một thằng nhóc non nớt mới 20 tuổi. Nếu có chuyện không may xảy ra với Penrose, quyền chỉ huy Storm’s End sẽ rơi vào tay gã thanh niên này, và các anh em họ của hắn tin rằng hắn sẽ đồng ý những điều khoản và dâng cho ta tòa lâu đài.”

“Thần nhớ một thanh niên khác từng được quyền cai quản Storm’s End. Cậu ta cũng chỉ tầm 20 tuổi thôi.”

“Lãnh chúa Meadows không cứng đầu cứng cổ như ta ngày xưa.”

“Cứng đầu hay nhút nhát, điều đó cũng có nghĩa gì đâu? Thần thấy Ser Cortnay Penrose có vẻ rất khỏe mạnh và tráng kiện.”

“Em trai ta cũng vậy, trước khi nó chết. Vì màn đêm rất tối tăm và đầy những điều kinh khủng, Davos.”

Davos Seaworth cảm thấy rợn tóc gáy. “Thần không hiểu ý ngài.”

“Ta không cần ngươi hiểu. Chỉ cần ngươi phục vụ. Ser Cortnay sẽ chết trong ngày hôm nay. Melisandre đã nhìn thấy điều đó trong ngọn lửa của tương lai. Cái chết của hắn, và hắn chết như thế nào. Hắn sẽ không chết trong trận chiến như một hiệp sĩ, chắc chắn là vậy.” Stannis cầm lấy chiếc cốc, và Devan nâng hũ rót đầy nước vào đó. “Ngọn lửa của cô ấy không nói dối bao giờ. Melisandre cũng nhìn thấy cái chết của Renly. Hồi ở Dragonstone, cô ấy đã nhìn thấy điều đó và nói với Selyse. Lãnh chúa Velaryon và Salladhor Saan bạn ngươi giục ta tiến đánh Joffrey, nhưng Melisandre nói nếu tới Storm’s End, ta sẽ có được phần lớn binh lực của em trai ta, và cô ấy đã đúng.”

“Nh...nhưng,” Davos lắp bắp, “Lãnh chúa Renly đến đây chỉ vì ngài đã bao vây lâu đài. Trước đó cậu ấy đang dẫn quân tới Vương Đô để chống lại Nhà Lannister, đáng lẽ Renly có thể...”

Stannis nhíu mày và chuyển mình trên ghế. “Đáng lẽ thế nào? Những gì nó làm mọi người đã thấy. Nó tới đây với các chư hầu và những quả đào, rồi nhận lấy cái chết. Và điều đó thật tốt cho ta. Melisandre cũng nhìn thấy một ngày khác trong ngọn lửa. Một buổi sáng khi Renly tiến đến từ phương nam trong bộ giáp màu xanh lá của nó và đập tan quân đội của ta dưới những bức tường thành ở Vương Đô. Nếu chạm trán với em trai ta ở đó, chẳng phải ta sẽ phải chết thay cho nó hay sao?”

“Hoặc cả hai người có thể hợp lực để hạ bệ Nhà Lannister,” Davos phản kháng. “Tại sao không? Nếu cô ta nhìn thấy những hai viễn cảnh thì... có thể cả hai đều không đúng.”

Vua Stannis chỉ tay. “Ngươi sai rồi, Hiệp Sĩ Củ Hành. Một số loại ánh sáng có thể phản chiếu nhiều hơn một cái bóng. Thử đứng trước đống lửa trong đêm mà xem, ngươi sẽ thấy điều đó. Ngọn lửa nhảy múa và chẳng bao giờ đứng yên. Những cái bóng to rồi nhỏ, và mỗi người có hàng chục cái bóng khi mờ khi tỏ, vậy đấy! Và con người còn có những cái bóng trong tương lai. Một hoặc nhiều. Melisandre nhìn thấy tất cả bọn chúng.”

“Ngươi không ưa cô ta, ta biết điều đó, Davos, ta đâu có mù. Các lãnh chúa của ta cũng không thích cô ta. Estermont nghĩ trái tim bốc lửa của cô ta là sự lựa chọn sai lầm, và cầu xin được chiến đấu dưới lá cờ hình con hươu đội vương miện như trước. Ser Guyard nói không nên để cô ta cầm cờ hiệu. Những người khác xì xào bàn tán rằng cô ta không có chỗ trong hội đồng cố vấn chiến tranh của ta, rằng ta nên cho cô ta trở về Asshai, và rằng ta giữ cô ta lại trong lều hằng đêm là tội lỗi. Chà, họ bàn tán... trong khi cô ta phục vụ rất tốt.”

“Phục vụ thế nào?” Davos hỏi và sợ phải nghe câu trả lời.

“Những lúc cần thiết.” Nhà vua nhìn Davos. “Còn ngươi?”

“Thần...” Davos liếm môi. “Thần xin nghe lệnh ngài. Ngài muốn thần làm gì?”

“Chuyện gì ngươi cũng đã từng làm rồi. Chỉ cần đậu một chiếc thuyền bên dưới tòa lâu đài, không để ai nhìn thấy, trong đêm tối. Ngươi có làm được điều đó không?”

“Được. Tối nay sao?”

Nhà vua gật đầu ngắn gọn. “Ngươi sẽ cần một con thuyền nhỏ. Chứ không phải *Betha Đen*. Không được nói cho bất cứ ai việc ngươi làm.”

Davos muốn phản kháng. Giờ ông là một hiệp sĩ, chứ không phải một tên buôn lậu nữa, và ông chưa bao giờ ám sát ai. Nhưng khi mở miệng, ông lại không thể nào thốt nên lời. Đây là *Stannis,* chủ nhân thực sự của ông, là người ông nợ tất cả mọi thứ. Và còn các con trai của ông nữa. *Ôi các vị thần, sao cô ta có thể khiến ngài ấy trở nên thế này?*

“Sao ngươi im lặng?” Stannis quan sát.

Vì cần phải như vậy, Davos tự nhủ, nhưng cuối cùng ông nói, “Bệ hạ, người cần phải chiếm được lâu đài này, giờ thần đã hiểu điều đó, nhưng chắc chắn sẽ có nhiều cách khác. Những cách minh bạch hơn. Hãy cứ để Ser Cortnay giữ thằng bé con hoang và có thể ông ta sẽ đầu hàng.”

“Ta phải có thằng nhóc, Davos. *Bắt buộc*. Melisandre cũng đã nhìn thấy điều đó trong ngọn lửa.”

Davos dò dẫm tìm một phương án khác. “Storm’s End chẳng có hiệp sĩ nào đủ khả năng chiến đấu với Ser Guyard hay Lãnh chúa Caron, hay bất cứ ai trong hàng trăm chư hầu dưới cờ của ngài. Cuộc đấu tay đôi này... có thể là Ser Cortnay đang tìm cách đầu hàng trong danh dự chăng? Cho dù ông ta phải hy sinh cả mạng sống của mình?”

Một nét bồn chồn thoảng qua trên khuôn mặt nhà vua như một đám mây trôi ngang bầu trời. “Ông ta đang mưu phản thì đúng hơn. Sẽ chẳng có cuộc chiến nào để tìm người thắng cuộc cả. Ser Cortnay sẽ chết trước khi ông ta kịp làm điều đó. Ngọn lửa không nói dối đâu, Davos.”

Nhưng nó lại cần có thần để biến nó thành sự thật, ông thầm nghĩ. Đã lâu rồi Davos Seaworth mới lại cảm thấy buồn đến vậy.

Thật buồn khi ông một lần nữa phải băng qua Vịnh Đắm Thuyền trong đêm tối, điều khiển một con thuyền bé xíu với một cánh buồm đen. Bầu trời và mặt biển cũng đen kịt như vậy. Cũng mùi muối biển mặn mòi trong không khí, và nước biển vỗ vào thân thuyền y hệt như trong trí nhớ của ông. Hàng ngàn ngọn lửa lập lòe cháy quanh tòa lâu đài, giống như ngọn lửa của người Nhà Tyrell và Redwyne mười sáu năm về trước. Nhưng tất cả những phần còn lại đều khác.

Lần trước ta đem lại sự sống cho Storm’s End với những củ hành. Còn lần này đó là chết chóc, cùng với Melisandre của vùng Asshai. Mười sáu năm trước, những cánh buồm bị gãy trước những đợt gió thổi qua, cuối cùng ông phải hạ chúng xuống và chèo bằng những mái chèo bọc vải. Dù vậy, tim ông cũng như nhảy ra khỏi lồng ngực. Tuy nhiên quân lính trên các chiến thuyền của Redwyne đều đã uể oải sau một thời gian dài vây hãm, và họ có thể lẩn qua vòng vây một cách dễ dàng. Lần này, những con thuyền duy nhất trong tầm mắt là thuyền của Stannis, và mối nguy hiểm duy nhất là các lính gác trên tường thành. Dẫu sao, Davos vẫn phải căng lên như dây cung.

Melisandre núp mình dưới một tấm ván ngang, ẩn trong tấm áo choàng đỏ từ đầu đến chân. Khuôn mặt cô ta trắng xanh dưới chiếc mũ trùm đầu. Davos yêu biển. Ông ngủ ngon nhất là khi ở trên sàn thuyền lắc lư, và đối với ông, tiếng rì rào của gió thổi vào cánh buồm là âm thanh ngọt ngào hơn bất cứ một giọng ca hay tiếng đàn hạc nào. Nhưng đêm nay, ngay cả biển cũng không làm cho ông dễ chịu.

"Ta có thể cảm nhận được sự sợ hãi của ngài, ngài hiệp sĩ." Nữ tu đỏ nhẹ nhàng nói.

"Ai đó nói với tôi là màn đêm đen tối và chứa đầy những điều kinh khủng. Và đêm nay tôi không phải hiệp sĩ. Đêm nay tôi lại là tên buôn lậu Davos. Cô thay thế cho những củ hành."

Ả nữ tu phá lên cười. "Là ngài sợ ta, hay sợ việc chúng ta chuẩn bị làm?"

"Những gì cô làm. Tôi không có phần trong đó."

"Tay ngài căng buồm. Tay ngài giữ bánh lái."

Im lặng, Davos tập trung vào công việc của mình. Bờ biển toàn đá lởm chởm, vì vậy ông đang cho thuyền ra hẳn ngoài vịnh. Ông sẽ đợi thủy triều lên trước khi áp sát. Storm's End nhỏ dần phía sau họ, nhưng vị nữ tu đỏ dường như chẳng bận tâm. "Ngài có phải người tốt không, Davos Seaworth?" cô ta hỏi.

Một người tốt có làm việc này không? "Tôi là người bình thường," ông nói. "Tôi tốt với vợ tôi, nhưng tôi vẫn quen những người phụ nữ khác. Tôi đã cố gắng trở thành người cha tốt của các con trai, để giúp chúng có một địa vị trong thế giới này. Vâng, tôi đã từng phạm luật, nhưng chưa bao giờ cảm thấy mình xấu xa như đêm nay. Có thể nói trong tôi có cả hai, *tốt và xấu*, thưa quý cô."

"Vậy đó là màu xám," cô ta nói. "Không trắng cũng chẳng đen, nhưng lại chứa cả hai thứ đó. Đó có phải là ngài không, Ser Davos?"

"Nếu đúng thì sao? Có vẻ hầu hết mọi người đều có màu xám."

"Một nửa củ hành thối vẫn là củ hành thối mà thôi. Một người chỉ có thể tốt đẹp hoặc xấu xa."

Những ngọn lửa phía sau họ đã nhỏ dần thành những quầng sáng lờ mờ trên nền trời đen thẳm, và đất liền dường như khuất hẳn khỏi tầm mắt. Đã đến lúc áp sát. "Hãy cẩn thận đầu cô đấy, quý cô." Davos thúc tay lái, và con thuyền nhỏ làm một làn nước đen bắn tung lên khi nó quay đầu chuyển hướng. Melisandre cúi đầu bên dưới chiếc trục căng buồm đung đưa, một tay bám trên mép thuyền, bình tĩnh như thường lệ. Tiếng gỗ cọt kẹt, vải bạt bay phần phật, và nước bắn tung tóe, những âm thanh lớn đến nỗi người thường sẽ nghĩ chúng vọng tới tận lâu đài. Nhưng Davos hiểu rõ hơn ai hết. Tiếng sóng biển vỗ vào đá ngày đêm là âm thanh duy nhất có thể nghe được từ trên tường thành phía biển ở Storm's End. Những âm thanh khác chỉ rất mờ nhạt.

Một gợn sóng nhỏ lăn tăn phía đuôi thuyền khi họ quay trở lại bờ. "Cô nói về đàn ông và những củ hành," Davos nói với Melisandre. "Thế còn phụ nữ thì sao? Với họ cũng tương tự chứ? Cô tốt hay xấu, thưa quý cô?"

Cô ta cười khúc khích. "À, tốt. Tôi cũng là một dạng hiệp sĩ, thưa ngài. Một chiến binh của ánh sáng và sự sống."

"Vậy mà cô lại muốn giết một người đàn ông đêm nay," ông nói. "Giống như cô đã giết Maester Cressen."

“Vị học sĩ của ngài đã tự hạ độc mình. Ông ta muốn hạ độc tôi, nhưng tôi được bảo vệ bởi một thế lực mạnh hơn, còn ông ấy thì không.”

“Còn Renly Baratheon? Ai giết cậu ta?”

Cô ta quay đầu. Bên dưới chiếc mũ trùm, đôi mắt cô ta rực cháy như ánh nến màu đỏ nhạt.

“Không phải tôi.”

“Nói dối.” Giờ thì Davos đã biết chắc điều đó.

Melisandre lại phá lên cười. “Ngài đã lạc trong sự tăm tối và hỗn loạn, Ser Davos.”

“Có một tin tốt.” Davos chỉ tay về những đốm sáng lập lòe phía xa dọc tường thành của Storm’s End. “Cô có cảm nhận được gió lạnh thế nào không? Các lính gác sẽ tụ tập lại gần ngọn đuốc. Một chút ấm áp, một chút ánh sáng, vậy là họ đã đủ hài lòng trong một đêm như thế này. Tuy nhiên ngọn đuốc sẽ che mắt họ, và họ sẽ không nhìn thấy chúng ta đi qua.” *Hy vọng như vậy*. “Giờ thì vị thần bóng tối đang che chở cho chúng ta, ngay cả cô nữa.”

Ánh lửa trong mắt cô ta có vẻ cháy sáng hơn một chút khi nghe điều đó. “Đừng nói đến cái tên đó, thưa hiệp sĩ. Đừng để ông ta để mắt tới chúng ta. Ông ta không bảo vệ ai cả, tôi thề như vậy. Ông ta là kẻ thù của sự sống. Chính những ngọn lửa đã che chở cho chúng ta, đúng như ngài vừa nói. Lửa. Món quà rực rỡ của Thần Ánh Sáng...”

“Cứ việc nghĩ theo ý cô.”

“Theo ý của Thần Ánh Sáng thì đúng hơn.”

Davos cảm nhận được gió đang chuyển hướng khi nhìn những chuyển động của cánh buồm đen. Ông với lấy dây buồm. “Giúp tôi hạ buồm xuống. Tôi sẽ chèo thuyền quãng đường còn lại.”

Họ cùng nhau hạ buồm trong khi con thuyền chòng chành dưới chân. Thả những mái chèo xuống mặt nước đen bập bềnh, Davos hỏi, “Ai chèo thuyền đưa cô tới chỗ Renly?”

“Không cần ai cả,” cô ta nói. “Hắn ta không có người bảo vệ. Nhưng ở đây... Storm’s End này là một nơi cổ kính. Ở đây có những bùa chú được kết trên đá. Những bức tường đen mà không một cái bóng nào có thể vượt qua - cổ kính, bị lãng quên, nhưng vẫn còn nguyên vẹn.

“Cái bóng?” Davos thấy ngứa râm ran trên da. “Một cái bóng là thứ thuộc về bóng tối.”

“Ngài còn ngây thơ hơn cả một đứa trẻ, ngài hiệp sĩ ạ. Trong bóng đêm không bao giờ có những cái bóng. Những cái bóng là đầy tớ của ánh sáng, là con của lửa. Những ngọn lửa sáng nhất tạo ra những cái bóng đen nhất.”

Nhíu mày, Davos bảo cô ta im lặng. Họ đang tiến sát bờ, và tiếng nói có thể vọng vào trong. Âm thanh nho nhỏ phát ra từ mái chèo của Davos chìm nghỉm trong tiếng sóng biển nhịp nhàng. Lâu đài Storm’s End phía biển nằm trên một vách đá màu trắng xám, những tảng đá phẳng nghiêng nghiêng tạo thành cái dốc cao gấp rưỡi bức tường thành vĩ đại. Trên vách đá là hình một cái miệng há ngoác ra, và Davos chèo thuyền về phía đó giống như mười sáu năm về trước. Đường hầm dẫn vào một chiếc hang lớn bên dưới tòa lâu đài, nơi các lãnh chúa trên đảo xưa kia dùng làm chỗ đậu thuyền.

Con đường chỉ có thể đi được khi thủy triều lên, và cũng rất nguy hiểm, nhưng kỹ năng của một tên buôn lậu vẫn chưa rời bỏ ông. Davos khéo kéo di chuyển giữa những tảng đá lởm chởm cho đến khi cửa động hiện ra phía trước. Ông để cho sóng biển đẩy họ vào trong. Sóng biển vỗ xung quanh, xô vào thuyền từ các hướng và làm họ ướt sũng. Một tảng đá thò ra một

nửa lù lù trong bóng tối, gầm gừ tung bọt, và Davos dùng một mái chèo đẩy để khỏi đâm vào đá.

Cuối cùng họ cũng vượt qua, chìm trong bóng tối, và mặt ước êm ả trở lại.

Con thuyền nhỏ chậm lại và xoáy tròn. Tiếng thở của họ vang lên khi những âm thanh bao quanh họ gần như tĩnh lặng. Davos không nghĩ bên trong lại tối thế này. Lần trước, những ngọn đuốc được đốt dọc đường hầm, và ánh mắt của những đang người chết đói thì hau háu nhìn qua những cái lỗ trên trần. Chiếc khung lưới sắt ở đâu đó đằng trước, ông nhớ như vậy. Davos dùng tay chèo cho thuyền chậm lại, rồi lại để thuyền trôi chậm chạp.

"Đây là chỗ gần nhất tôi có thể vào, trừ khi cô có người ở trong mở cổng cho chúng ta." Tiếng thì thầm của ông hòa cùng với tiếng sóng vỗ nhẹ như một đàn chuột chạy nhẹ nhàng trên những cái chân nhỏ xíu.

"Chúng ta đã vào bên trong thành chưa?"

"Rồi. Bên dưới. Nhưng chúng ta không thể đi xa hơn được. Chiếc khung lưới sắt chặn cả dưới này nữa. Những thanh sắt đan dày đến nỗi một đứa trẻ cũng không thể lọt vào được."

Không có câu trả lời mà chỉ có tiếng sột soạt vang lên. Rồi một ngọn lửa bừng sáng giữa màn đêm.

Davos giơ một tay lên che mắt, và hơi thở của ông như nghẹn lại nơi cổ họng. Melisandre đã vứt bỏ mũ trùm đầu và tấm áo choàng ngột ngạt. Bên trong, cô ta không mặc gì cả, chiếc bụng bầu căng tròn và cặp vú căng cứng nặng nề. Bụng cô ta phình ra đến mức tưởng chừng như sắp sửa nổ tung. "*Các vị thần hãy bảo vệ chúng con*," ông lẩm bẩm, và nghe thấy tiếng cười của Melisandre sâu trong cổ họng. Mắt cô ta nóng như than, và mồ hôi toát ra trên da cô ta dường như tỏa ánh hào quang. Melisandre phát sáng.

Cô ta hổn hển ngồi sụp xuống và dạng hai chân. Máu chảy ra trên đùi cô ta, một màu đen như mực. Tiếng thét của cô ta có thể là đau đớn, có thể là hạnh phúc, hoặc là cả hai. Và Davos nhìn thấy đầu của đứa trẻ thò ra khỏi cô ta. Hai cánh tay quằn quại, những ngón tay màu đen cuộn quanh đùi Melisandre và đẩy mạnh, cho đến khi cái bóng chui ra hết và trở nên cao lớn hơn cả Davos, cao chạm nóc hầm, và chót vót trên thuyền. Ông chỉ được nhìn nó trong tích tắc trước khi cái bóng lẩn mất, chui qua những thanh chắn của chiếc khung lưới sắt và lướt đi trên mặt nước. Nhưng như vậy cũng đã đủ.

Ông biết cái bóng đó. Và biết ai là người tạo ra nó.

JON

Tiếng tù và như trôi trong đêm đen. Jon nâng mình lên bằng cùi chỏ, theo thói quen tay với lấy thanh Móng Dài khi cả trại bắt đầu huyên náo. *Có lẽ tù và đã đánh thức mọi người dậy*, Jon nghĩ.

Nốt trầm của tiếng tù và vẫn còn ngân dài như thúc giục. Lính canh vẫn đứng quanh bức tường tròn trang nghiêm, thở ra khói và đều quay mặt về hướng tây. Tiếng bắt đầu nhỏ dần, ngay cả gió cũng không còn thổi nữa. Mọi người bò ra từ trong chăn, với lấy cây thương và đai đeo kiếm, di chuyển lặng lẽ và nghe ngóng. Một con ngựa hí lên liền bị bịt mồm lại. Trong một tích tắc dường như cả khu rừng đang nín thở. Các anh em trong Đội Tuần Đêm chờ đợi một hồi tù và tiếp theo, và cầu mong họ sẽ không phải nghe thấy nó.

Khi sự im lặng đã kéo dài quá sức chịu đựng, mọi người cuối cùng cũng an tâm rằng sẽ không có thêm tiếng tù và nào nữa, họ mới dám bẽn lẽn cười với nhau, như thể để phủ nhận rằng họ vừa lo lắng. Jon Snow vứt thêm vài que củi vào đám lửa, đeo đai kiếm lên, xỏ ủng, giũ đất và sương trên chiếc áo choàng, rồi buộc nó lên vai. Ngọn lửa cháy bừng bên cạnh Jon, ánh lửa ấm áp phả lên khuôn mặt khi cậu mặc quần áo. Cậu có thể nghe được tiếng vị tướng chỉ huy đi lại trong lều.

Sau một hồi, Mormont vén cửa lều lên. "Chỉ có một hồi thôi à?" Trên vai ông, con quạ yên lặng với dáng vẻ đau khổ tội nghiệp.

"Chỉ một thôi, thưa ngài," Jon trả lời. "Các anh em trở về."

Mormont bước tới gần đám lửa. "Là gã Cụt Tay. Về quá trễ rồi." Mỗi ngày đợi chờ là một ngày ông trở nên bồn chồn; nếu phải đợi chờ lâu hơn nữa có lẽ ông sẽ phát điên lên mất. "Nhớ chuẩn bị đồ ăn nóng cho họ và cỏ khô cho lũ ngựa. Ta sẽ gặp Qhorin ngay lập tức."

"Để cháu gọi ông ấy, thưa ngài." Những người đến từ Tháp Đêm đã được chờ đợi từ nhiều ngày nay. Khi họ không xuất hiện, các anh em bắt đầu lo lắng. Jon nghe thấy những tiếng lầm rầm buồn bã quanh đống lửa, và không chỉ là tiếng của Edd U Sầu. Ser Ottyn Wythers muốn quay về Hắc Thành càng sớm càng tốt. Ser Mallador Locke muốn tiến thẳng tới Tháp Đêm, với hy vọng sẽ thấy dấu vết của Qhorin và tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra với ông ấy. Còn Thoren Smallwood muốn đi sâu nữa vào trong dãy núi. "Mance Rayder biết hắn sẽ phải chiến đấu với Đội Tuần Đêm," Thoren nói, "nhưng hắn sẽ không nghĩ chúng ta đi về phía bắc xa thế này. Nếu đi ngược dòng Milkwater, chúng ta có thể đánh úp hắn và đập tan đạo quân của hắn trước khi hắn kịp phát hiện ra."

"Nhưng bọn chúng sẽ rất đông," Ser Ottyn phản đối. "Craster nói hắn đang tập hợp một đạo quân rất lớn với hàng ngàn người. Nếu không có Qhorin, chúng ta chỉ có hai trăm người thôi."

"Cứ để hai trăm con sói đối đầu với mười ngàn con cừu, xem chuyện gì xảy ra," Smallwood tự tin quả quyết.

"Giữa những con cừu đó còn có những con dê, Thoren," Jarman Buckwell cảnh báo. "Ầy, mà có khi còn có cả sư tử nữa. Giáp Xương, Harma Đầu Chó, Alfyn Kẻ Giết Quạ..."

"Tôi cũng hiểu rõ chúng như cậu, Buckwell," Thoren Smallwood đáp lại. "Và tôi muốn lấy đầu chúng. Tất cả bọn chúng. Một lũ *du mục*, chẳng đáng được gọi là chiến binh. Chỉ có vài tên anh hùng say rượu, giữa một đám phụ nữ, trẻ em và nô lệ. Chúng ta sẽ cho chúng trở về những cái ổ dơ dáy của bọn chúng."

Họ đã tranh luận rất nhiều giờ, nhưng chẳng đồng ý với nhau được điều gì. Gấu Già quá cứng đầu để rút lui, nhưng ông cũng không cho quân cắm đầu đi dọc bờ sông Milkwater để tham chiến. Cuối cùng chẳng có quyết định nào được đưa ra ngoài việc chờ đợi thêm vài ngày để các anh em trở về từ Tháp Đêm, và nếu họ không xuất hiện thì mọi người sẽ bàn bạc một lần nữa.

Giờ thì họ đã trở về, và điều đó có nghĩa là họ phải nhanh chóng ra quyết định. Ít nhất thì Jon cũng rất mừng vì điều đó. Nếu họ phải chiến đấu với Mance Rayder thì hãy để cuộc chiến diễn ra càng sớm càng tốt.

Cậu tìm thấy Edd U Sầu bên ngọn lửa, phàn nàn rằng anh ta khó ngủ khi mọi người cứ nói về những hồi tù và nổi lên trong rừng. Nhân tiện Jon báo cho anh ta một tin khác để phàn nàn luôn một thể. Họ cùng đánh thức Hake, kẻ luôn mồm nguyền rủa khi nhận lệnh của tướng chỉ huy, nhưng vẫn đứng dậy và nhanh chóng cùng hàng chục anh em khác cắt rau củ nấu súp.

Sam hổn hển bước tới khi Jon đi ngang qua trại. Dưới chiếc mũ trùm màu đen, khuôn mặt cậu ta tái xanh và tròn vành vạnh như mặt trăng. "Mình nghe thấy tiếng tù và. Chú của cậu trở về rồi à?"

"Là các anh em trở về từ Tháp Đêm." Càng ngày niềm hy vọng Benjen Stark trở về an toàn càng mong manh. Chiếc áo choàng cậu tìm được bên dưới núi Nắm Đấm rất có thể là của ông ấy hoặc một người khác trong nhóm, ngay cả Gấu Già cũng đồng ý điều đó, nhưng lý do tại sao họ lại dùng nó gói một bọc đá rồng và chôn ở đó thì không ai đoán được. "Sam, mình phải đi rồi."

Ở bức tường hình tròn, cậu thấy các lính gác đã bỏ bớt các que nhọn cắm trên nền đất gần như đóng băng để tạo một lối ra vào. Không lâu sau đó, các anh em áo đen trở về từ Tháp Đêm bắt đầu phi ngựa lên sườn đồi. Tất cả đều mặc đồ da và lông, đây đó có những mảnh giáp bằng thép hoặc đồng; những bộ râu xồm xoàm phủ lên những khuôn mặt hốc hác, và trông họ cũng gầy còm như những con ngựa của họ vậy. Jon ngạc nhiên vì một số người trong đoàn còn cưỡi chung ngựa. Khi nhìn kỹ hơn cậu mới thấy rõ nhiều người trong số họ bị thương. *Hẳn họ đã gặp sự cố trên đường*.

Jon nhận ra Qhorin Cụt Tay ngay lập tức, dù cậu chưa bao giờ gặp ông. Người lính biệt kích to lớn gần như đã trở thành một truyền thuyết đối với anh em Đội Tuần Đêm - một người nói năng chậm chạp nhưng hành động nhạy bén, cao mảnh khảnh như một cây thương, tay chân dài ngoẵng, và vẻ mặt nghiêm nghị. Không giống như đám lính của mình, ông cạo râu sạch sẽ. Mái tóc được bện thành lọn to lấm tấm sương muối rủ xuống bên dưới chiếc mũ, và những trang phục đen ông mặc đã bạc đến mức nó chuyển sang màu xám. Trên bàn tay nắm dây cương chỉ còn lại ngón trỏ và ngón cái, những ngón còn lại đã bị chặt đứt khi ông đỡ lưỡi rìu của một du mục, để lưỡi rìu không bổ sọ ông làm đôi. Mọi người nói rằng ông đã đấm thẳng vào mặt tên du mục bằng bàn tay thương tật của mình khiến máu bắn tóe lên mắt hắn. Nhân lúc hắn còn mờ mắt, Qhorin ra đòn kết liễu. Kể từ ngày đó, bọn du mục bên ngoài Tường Thành đã biết không kẻ thù nào kiên định bằng ông.

Jon chào đón họ. "Tướng chỉ huy Mormont muốn gặp ngài ngay lập tức. Tôi sẽ dẫn ngài đến lều của ông ấy."

Qhorin nhảy xuống ngựa. "Người của ta đang rất đói, và những con ngựa của ta cũng cần được chăm sóc."

"Tất cả bọn họ sẽ được chăm sóc thưa ngài."

Người lính biệt kích già đưa ngựa cho một người trong đoàn rồi đi theo Jon. "Cậu là Jon Snow? Cậu trông rất giống cha."

“Ngài biết ông ấy sao, thưa lãnh chúa?”

“Ta không phải lãnh chúa. Chỉ là một anh em trong Đội Tuần Đêm thôi. Đúng là ta biết Lãnh chúa Eddard. Và cả cha ông ấy nữa.”

Jon phải bước thật nhanh để theo kịp những sải chân dài của Qhorin. “Lãnh chúa Rickard chết trước khi tôi ra đời.”

“Ông ấy là một người bạn của Đội Tuần Đêm.” Qhorin liếc nhìn phía sau. “Nghe nói cậu có một con sói tuyết.”

“Bóng Ma sẽ quay về khi trời sáng. Ban đêm nó đi săn.”

Họ tìm thấy Edd U Sầu đang rán thịt muối và luộc một tá trứng trong nồi trên bếp lửa của Gấu Già. Mormont ngồi trên chiếc ghế bằng gỗ và da. “Ta đã bắt đầu lo cho ông. Ông có gặp vấn đề gì trên đường không?”

“Chúng tôi chạm trán với Alfyn Kẻ Giết Quạ. Mance đã cử hắn đi trính thám Tường Thành, và chúng tôi tình cờ gặp hắn trên đường trở về.” Qhorin tháo chiếc mũ ra. “Alfyn sẽ không quấy rối vương quốc của chúng ta được nữa, nhưng một số người đi cùng hắn đã trốn thoát. Chúng tôi đã truy sát bọn chúng hết sức có thể, nhưng có lẽ bọn chúng đã rút lui vào trong núi.”

“Và chúng ta phải đổi bao nhiêu?”

“Bốn người anh em bị giết. Hơn một chục người bị thương. Thương vong bằng một phần ba kẻ địch. Ngoài ra chúng ta còn bắt được tù binh. Một tên chết ngay vì vết thương quá nặng, nhưng tên còn lại sống đủ lâu để chúng tôi hỏi cung.”

“Tốt nhất chúng ta hãy nói chuyện này trong lều. Jon sẽ rót cho ông một cốc bia. Hay là ông muốn uống rượu cay nóng?”

“Nước lọc là đủ rồi. Một quả trứng và một chút thịt nữa nhé.”

“Được thôi.” Mormont mở cửa trại và Qhorin Cụt Tay cúi đầu bước vào.

Edd đứng cạnh chiếc nồi và đảo trứng với một cái muỗng. “Tôi thật ghen tị với những quả trứng này,” anh ta nói. “giờ tôi chỉ muốn nhảy vào nước nóng. Nếu cái nồi to hơn, có lẽ tôi đã nhảy vào rồi. Dù tôi thích rượu hơn là nước. Có những cách chết còn kinh khủng hơn là được chết trong ấm áp và say xỉn. Tôi biết một người anh em đã tự dìm chết mình trong rượu. Nhưng đó là thứ rượu rất tồi, và xác của anh ta chẳng làm cho nó ngon hơn tẹo nào.”

“Anh *uống* chỗ rượu đó sao?”

“Thật kinh khủng khi phát hiện ra một người anh em qua đời. Nếu là tôi thì cậu cũng sẽ cần một cốc rượu, Lãnh chúa Snow.” Edd khuấy chiếc nồi và cho thêm một nhúm hạt nhục đậu khấu vào.

Sốt ruột, Jon tới khơi ngọn lửa bằng một cái que. Cậu có thể nghe thấy giọng Gấu Già ở trong lều, thỉnh thoảng là tiếng con quạ xen vào quang quác, cùng với giọng ôn tồn hơn của Qhorin Cụt Tay, nhưng cậu không thể đoán được họ đang nói gì. *Alfyn Kẻ Giết Quạ đã chết, đó là tin tốt*. Hắn là một trong những tên khát máu nhất trong đội quân của bọn du mục, và hắn có cái tên đó vì đã giết rất nhiều anh em áo đen. *Vậy tại sao Qhorin lại tỏ vẻ nghiêm trọng với một chiến thắng như thế?*

Jon đã hy vọng rằng việc các anh em trở về từ Tháp Đêm có thể vực dậy tinh thần của cả trại. Đêm qua, khi đi tiểu về, anh đã nghe thấy vài người thầm thì quanh đống lửa tàn. Jon dừng

lại lắng nghe khi thấy Chett lẩm bẩm rằng đáng lẽ họ nên quay lại từ lâu. "Lão lính biệt kích già thật ngoan cố," họ nói. "Chúng ta sẽ chẳng tìm thấy gì ngoài việc tự đào mồ chôn mình trong núi."

"Dãy Frostfangs có người khổng lồ, lũ biến hình, và những thứ còn khủng khiếp hơn," Lark đến từ Quần Đảo Sisters nói.

"Tôi thề sẽ không đến đó."

"Gấu Già đâu có cho anh lựa chọn."

"Có thể chúng ta sẽ không cho ông ta quyền đó," Chett nói.

Lúc này, một con chó của hắn ngóc đầu lên gầm gừ, và cậu phải chuồn đi thật nhanh trước khi bọn họ nhìn thấy. *Mình đâu có định nghe lỏm họ,* Jon nghĩ. Cậu định nói chuyện này với Mormont, nhưng cậu không thể ra mặt tố cáo các anh em của mình như vậy được, ngay cả khi đó là Chett hay gã người Sisters kia. *Đó chỉ là một câu chuyện phiếm*, cậu tự nhủ. Chỉ là họ thấy lạnh và sợ hãi, giống như tất cả mọi người. Việc đợi chờ ở đây trên một đỉnh núi sỏi đá giữa rừng thật mệt mỏi. Mỗi đêm họ lại tự hỏi bình minh sẽ đem gì đến cho họ. *Những kẻ thù giấu mặt luôn là nỗi sợ hãi lớn nhất.*

Jon rút con dao mới ra khỏi bao và ngắm nhìn ngọn lửa phản chiếu trên kính đen bóng loáng. Cậu đã tự trang trí chuôi dao bằng gỗ, và sẽ bện sợi gai dầu xung quanh nó để làm cán cầm. Tuy xấu xí nhưng nó rất có ích. Edd Ủ Sầu cho rằng những con dao bằng đá sẽ có ích chẳng khác gì những núm trên tấm che ngực của một hiệp sĩ! Nhưng Jon không nghĩ vậy. Lưỡi gươm bằng đá rồng sắc hơn thép, nhưng giòn và dễ vỡ hơn.

Phải có lý do gì người ta mới chôn nó.

***

Cậu cũng làm cho Grenn một con dao, và một con nữa cho tướng chỉ huy. Chiếc tù và chiến cậu đưa cho Sam. Nhìn gần, chiếc tù và đã bị nứt và thậm chí sau khi rửa hết bùn đất, cậu còn không thể thổi cho nó kêu. Mép của nó cũng bị mẻ, nhưng Sam thích đồ cổ, dù là những thứ cũ kỹ vô dụng. "Cậu dùng nó làm một cái cốc sừng ấy," Jon nói, "và mỗi lần uống nước, cậu sẽ nhớ mình đã đi tuần bên ngoài Tường Thành, tới tận Nắm Đấm Của Tiền Nhân như thế nào." Cậu cũng cho Sam một mũi giáo và một tá mũi tên, và chia những thứ còn lại cho bạn bè để lấy may.

Gấu Già có vẻ rất hài lòng về con dao, nhưng ông ấy vẫn thích con dao bằng thép dắt ở hông hơn, Jon nhận thấy như vậy. Mormont không thể trả lời ai đã chôn chiếc áo choàng và điều đó có ý nghĩa như thế nào. Có lẽ Qhorin sẽ biết. Cụt Tay đã đi rất sâu vào vùng đất của du mục hơn bất cứ người sống nào.

"Cậu sẽ bưng lên hay là tôi nhỉ?"

Jon cho dao vào bao. "Để tôi." Cậu muốn nghe xem họ đang nói gì.

Edd cắt ba khoanh dày từ chiếc bánh mỳ cũ và đặt chúng trong một chiếc đĩa gỗ, phủ thịt muối, nước sốt, và thêm một bát đầy trứng luộc. Jon một tay cầm đĩa một tay cầm bát và quay vào trong lều của tướng chỉ huy. Qhorin đang ngồi bắt chéo chân trên sàn, lưng ông thẳng như một thanh giáo. Ánh nến lập lòe hai gò má bằng phẳng của ông khi ông nói. "...Giáp Xương, gã Khóc Lóc, và những tên chỉ huy lớn nhỏ khác," ông nói. "Chúng cũng có người biến hình nữa, và ma mút, và chúng mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của chúng ta. Hắn tuyên bố như vậy. Tôi không dám thề đó là sự thật. Ebben nghĩ rằng hắn bịa đặt những câu chuyện như vậy để

được sống lâu hơn một chút."

"Dù đúng hay sai thì chúng ta cũng phải báo tin về Tường Thành," Gấu Già nói khi Jon đặt chiếc đĩa ở giữa hai người. "Và cả nhà vua nữa."

"Vua nào?"

"Tất cả bọn họ. Cả vua giả lẫn vua thật. Nếu bọn họ có thể tuyên bố thống lĩnh vương quốc thì hãy để họ bảo vệ nó."

Cụt Tay bốc một quả trứng và đập nó vào thành bát. "Các vị vua đó sẽ làm những gì họ muốn," ông vừa nói vừa bóc vỏ trứng. "Chắc chúng ta sẽ chẳng trông mong được gì vào họ đâu. Niềm hy vọng lớn nhất là Winterfell. Nhà Stark cần phải tập kết về phía bắc."

"Chắc chắn rồi." Gấu Già giở một tấm bản đồ, nhíu mày quan sát, ném nó sang một bên, rồi mở một tấm bản đồ khác. Ông đang tính xem bọn chúng sẽ tấn công ở đâu, Jon có thể nhận thấy điều đó. Đội Tuần Đêm từng cai quản mười bảy tòa lâu đài dọc Tường Thành trải dài hàng trăm dặm, nhưng chúng bị bỏ hoang dần dần từng chiếc một khi đội quân áo đen suy yếu dần. Giờ đây chỉ có ba tòa lâu đài được đóng quân, một sự thật mà Mance Rayder biết rõ chẳng kém gì họ. "Hy vọng rằng Ser Alliser Thorne sẽ tuyển được thêm quân từ Vương Đô. Nếu chúng ta cấp quân cho Greyguard từ Tháp Đêm và cho Long Barrow từ Trạm Đông..."

"Greyguard đã bị sập một phần lớn. Stonedoor sẽ tốt hơn, nếu được trang bị quân. Có thể là Icemark và Deep Lake nữa. Chúng ta sẽ ngày ngày tuần tra trên tường thành giữa các pháo đài."

"Tuần tra, đúng vậy. Hai lần một ngày, nếu có thể. Riêng Tường Thành đã là một chướng ngại vật khó vượt qua rồi. Khi không được bảo vệ, Tường Thành không thể ngăn bọn chúng, nhưng có thể khiến bọn chúng chậm lại. Đạo quân càng lớn thì thời gian trì hoãn càng dài. Từ những ngôi làng trống chúng bỏ lại, ta đoán chúng sẽ đem theo cả phụ nữ, trẻ em, và vật nuôi nữa. Ông nhìn thấy một con dê leo thang bao giờ chưa? Đu dây thì sao? Chúng sẽ phải xây cầu thang, hoặc là một đoạn dốc lớn... việc này sẽ mất cả tháng trời là ít, thậm chí có thể lâu hơn. Mance biết cơ hội tốt nhất của hắn là đi qua bên dưới Tường Thành. Qua một cánh cổng, hoặc..."

"Một lỗ thủng."

Mormont chợt ngẩng đầu lên. "Sao cơ?"

"Chúng sẽ không trèo qua bức tường, cũng không định đào hang bên dưới nó, thưa lãnh chúa. Chúng định phá nó."

"Tường Thành cao đến hơn hai trăm mét, và móng của nó dày đến nỗi phải mất một năm để một trăm người dùng rìu và hái để đào qua."

"Ngay cả như vậy."

Mormont vuốt râu và nhíu mày. "Bằng cách nào?"

"Còn cách nào được nữa? Ma thuật." Qhorin cắn một nửa quả trứng. "Nếu không tại sao Mance lại chọn tập trung quân ở Frostfangs? Ở đó trống trải và khắc nghiệt, và sẽ phải hành quân rất lâu và mệt mỏi mới có thể tới Tường Thành."

"Ta đã nghĩ hắn chọn vùng núi đó để che giấu binh lực trước các lính biệt kích của ta."

"Có thể," Qhorin nói và ăn nốt quả trứng, "nhưng tôi nghĩ còn có lý do khác. Hắn đang tìm

một thứ gì đó ở những nơi cao và lạnh lẽo. Hắn đang tìm một thứ hắn cần."

"Một thứ gì đó?" Con quạ của Mormont ngẩng đầu và kêu ré lên. Âm thanh vang lên sắc như dao trong căn lều chật hẹp.

"Một sức mạnh nào đó. Nhưng cụ thể là gì thì tù binh của chúng ta không nói. Có lẽ hắn đã bị hỏi cung nhiều quá, nên đã chết và đem theo rất nhiều điều chưa nói. Tôi không rõ hắn có biết hay không."

Jon nghe thấy tiếng gió thổi bên ngoài. Nó tạo thành một âm thanh cao và mảnh như thể gió luồn qua bức tường đá hình tròn và giật những chiếc dây thừng buộc trại. Mormont đưa tay lên xoa miệng với vẻ trầm ngâm. "Một sức mạnh nào đó," ông nhắc lại. "Ta phải biết."

"Vậy thì ngài phải cử quân do thám đi vào trong núi."

"Ta không muốn mất thêm người nữa."

"Chúng ta ở đây để chết. Chúng ta mặc áo choàng đen còn để làm gì khác, ngoại trừ hy sinh để bảo vệ vương quốc này? Tôi sẽ cử mười lăm người đi, chia thành ba nhóm, mỗi nhóm năm người. Một nhóm thăm dò bên dòng Milkwater, một nhóm thăm dò đèo Skirling, một nhóm leo lên Cầu Thang của Người Khổng Lồ. Jarman Buckwell, Thoren Smallwood, và tôi sẽ chỉ huy. Để xem cái gì đang *chờ đợi chúng ta trong dãy núi đó."*

"Chờ đợi," con quạ kêu lên. "*Chờ đợi*."

Tướng chỉ huy Mormont thở dài thườn thượt. "Ta thấy không còn lựa chọn nào khác nữa," ông thừa nhận, "nhưng nếu các người không trở lại..."

"Sẽ có ai đó quay trở về từ Frostfangs, thưa lãnh chúa," người lính biệt kích nói. "Nếu là chúng tôi thì mọi việc tốt đẹp. Còn nếu không, thì đó là Mance Rayder, và ngài chắn ngay con đường hắn đi qua. Hắn không thể cứ đi về phía nam để ngài đuổi theo sau và quấy nhiễu hậu phương của hắn. Hắn phải tấn công. Đây là một cứ điểm mạnh."

"Không mạnh đến vậy," Mormont nói.

"Vậy thì chắc là chúng ta đều chết. Cái chết của chúng ta sẽ kéo dài thời gian cho các anh em khác ở Tường Thành. Thời gian để tập trung quân cho các lâu đài và đóng mọi chiếc cổng lại, thời gian để kêu gọi các lãnh chúa và các vị vua giúp đỡ, thời gian để mài những chiếc rìu và sửa những chiếc nỏ. Cái chết của chúng ta sẽ xứng đáng."

"*Chết,*" con quạ lẩm bẩm và dò dẫm bước trên vai Mormont. "*Chết, chết, chết, chết*." Gấu Già ngồi yên lặng, như thể sức nặng của những lời nói vừa rồi trở nên quá lớn đối với ông. Cuối cùng, ông nói, "Xin các vị thần tha thứ. Ông hãy chọn người đi."

Qhorin Cụt Tay quay đầu. Ánh mắt ông ta chạm phải ánh mắt Jon, và họ nhìn nhau một lúc lâu. "Rất tốt. Tôi chọn Jon Snow."

Mormont chớp mắt. "Nó mới chỉ là một cậu nhóc. Và cũng là cận vệ của ta. Cậu ta thậm chí không phải là một lính biệt kích."

"Tollett cũng có thể chăm sóc cho ngài, thưa lãnh chúa." Qhorin đưa bàn tay thương tật chỉ còn lại hai ngón lên. "Các vị cựu thần vẫn còn rất mạnh phía bên ngoài Tường Thành. Các vị thần của Tiền Nhân... và của Nhà Stark."

Mormont nhìn Jon. "Cháu muốn thế nào?"

“Cháu sẽ đi,” cậu nói ngay lập tức.

Ông già mỉm cười buồn bã. “Vậy được.”

***

Trời bắt đầu sáng khi Jon bước ra khỏi lều bên cạnh Qhorin Cụt Tay. Gió rít xung quanh họ, làm những chiếc áo choàng đen bay phần phật và thổi những tàn lửa đỏ bay ra từ đống lửa.

“Chúng ta sẽ đi vào buổi trưa,” người lính biệt kích nói với cậu. “Tốt nhất cậu hãy tìm con sói về đi.”

TYRION

"Thái hậu định đưa hoàng tử Tommen ra khỏi thành phố." Họ cùng quỳ trong thánh đường tối lờ mờ và kín như bưng, xung quanh là bóng tối và những ngọn nến lập lòe, nhưng dù vậy, Lancel vẫn hạ giọng hết mức có thể. "Lãnh chúa Gyles sẽ đưa hoàng tử tới Rosby, và giấu hoàng tử ở đó dưới lốt một cậu bé phục vụ. Họ định nhuộm đen tóc cậu bé và nói với mọi người rằng đó là con của một hiệp sĩ tự do."

"Chị ta sợ dân chúng? Hay là sợ ta?"

"Cả hai," Lancel nói.

"À." Tyrion chẳng biết tí gì về kế hoạch này. Hay là những con chim nhỏ của Varys lần đầu tiên thất bại? Ngay cả những con nhện cũng có lúc sơ suất, anh nghĩ... hay tên thái giám đang chơi một trò tinh vi và thâm hiểm hơn những gì anh biết? "Cảm ơn hiệp sĩ."

"Ngài sẽ cho tôi ân huệ như tôi yêu cầu chứ?"

"Có thể."

Lancel muốn được chỉ huy trong trận tiếp theo. Một cách tuyệt vời để chết trước khi mọc đủ râu, nhưng những hiệp sĩ trẻ lại luôn tưởng mình là bất khả chiến bại.

Tyrion nán lại sau khi người em họ đã rời đi. Trước bàn thờ Thần Chiến Binh, anh dùng một cây nến để thắp sáng một cây khác. *Xin hãy bảo vệ thằng em họ ta, vị thần chết tiệt, thằng nhóc cũng là chiến binh đấy.* Anh châm một cây nến nữa trước Kẻ Lạ Mặt để cầu nguyện cho chính mình.

Đêm đó, khi Tháp Đỏ chìm trong bóng tối, Bronn tới và thấy anh đang niêm phong một lá thư. "Đem cái này tới cho Ser Jacelyn Bywater." Người lùn nhỏ một giọt sáp bằng vàng nóng lên tấm giấy da.

"Trong này nói gì?" Bronn không biết chữ, nên thường hỏi những câu xấc xược.

"Rằng hắn hãy đưa năm mươi tay kiếm giỏi nhất đi trinh thám đường Hoa Hồng." Tyrion chụp con dấu lên trên giọt sáp.

"Có vẻ Stannis sẽ hành quân trên vương lộ chứ."

"Ồ, ta biết. Bảo Bywater đừng quan tâm gì đến nội dung trong bức thư, chỉ cần đưa người về phía bắc. Nhiệm vụ của hắn là đặt một cái bẫy trên đường Rosby. Lãnh chúa Gyles sẽ lên đường trở về lâu đài trong một hai ngày tới với một tá kỵ binh hạng nặng, một số người phục vụ, và cháu trai ta. Hoàng tử Tommen có thể sẽ mặc trang phục của một người phục vụ."

"Ngài muốn bắt cậu bé lại, đúng không?"

"Không, ta muốn đưa nó vào trong lâu đài." Cho thằng bé tránh khỏi thành phố là một ý tưởng hay của chị gái anh, Tyrion nghĩ vậy. Ở Rosby, Tommen sẽ tránh xa được đám dân chúng, và việc cho thằng bé rời xa anh trai sẽ gây khó khăn cho Stannis; ngay cả khi Stannis chiếm được Vương Đô và giết chết Joffrey thì hắn vẫn phải đối đầu với một người Nhà Lannister nữa. "Lãnh chúa Gyles đã quá ốm yếu để có thể bỏ chạy, và quá nhút nhát để có thể chiến đấu. Hắn sẽ lệnh cho người cai quản lâu đài mở cổng. Một khi đã vào được trong thành, Bywater sẽ trục xuất binh lính ở đó và bảo vệ Tommen an toàn. Hỏi hắn xem có thích làm *Lãnh chúa* Bywater không nhé."

“Lãnh chúa Bronn nghe hay hơn chứ. Tôi cũng có thể trông chừng cậu bé giúp ngài tốt không kém. Tôi sẽ đung đưa nó trên đùi và hát ru cho nó nghe nếu được làm lãnh chúa.”

“Ta cần ngươi ở đây,” Tyrion nói. *Và ta cũng không tin tưởng giao cháu trai cho ngươi*. Nếu có chuyện gì không hay xảy ra với Joffrey, thì trọng trách kế vị Ngai Sắt của Nhà Lannister sẽ dồn lên đôi vai nhỏ bé của Tommen. Đội quân áo choàng vàng của Ser Jacelyn sẽ bảo vệ thằng bé; trong khi đám lính đánh thuê của Bronn nhiều khả năng sẽ bán nó cho kẻ địch.

“Vị lãnh chúa mới phải làm gì với ngài lãnh chúa cũ đây?”

“Làm gì cũng được, nhưng hãy nhớ cho ông ta ăn đầy đủ. Ta không muốn ông ta chết.” Tyrion tiến ra xa chiếc bàn. “Chị ta sẽ cử một người trong đội Ngự Lâm Quân đi cùng hoàng tử.”

Bronn không hề tỏ ra lo lắng. “Chó Săn là con chó của Joffrey, hắn sẽ không chịu đi đâu. Đội quân áo choàng vàng của Tay Sắt cũng đủ để đối phó với những kẻ khác một cách dễ dàng rồi.”

“Nếu phải chém giết thì nói với Ser Jacelyn rằng ta không muốn chuyện đó diễn ra trước mặt Tommen.” Tyrion mặc một chiếc áo choàng nặng nề bằng len màu nâu. “Cháu trai ta có trái tim nhân hậu lắm.”

“Ngài có chắc nó là người Nhà Lannister không?”

“Ta chẳng chắc chắn vào điều gì cả, trừ mùa đông và những trận đánh,” anh nói. “Đi nào, ta sẽ đi nửa đường cùng với ngươi.”

“Tới chỗ Chataya?”

“Ngươi biết ta quá rõ rồi còn gì.”

***

Họ đi qua một cổng hậu ở Tường Thành phía bắc. Tyrion thúc ngựa và đi xuôi con đường mòn Shadowblack. Vài chiếc bóng lén lút lao vào bóng tối trong những ngõ nhỏ khi nghe thấy tiếng vó ngựa nện trên nền sỏi, nhưng không ai dám lại gần họ. Hội đồng đã mở rộng luật giới nghiêm: hình phạt là cái chết cho kẻ nào còn ở trên đường sau khi hồi chuông báo trời tối vang lên. Phương pháp này đã mang lại một chút hòa bình ở Vương Đô, và số xác chết trong các con ngõ mỗi sáng sớm cũng giảm còn một phần tư. Tuy nhiên Varys nói mọi người nguyền rủa anh vì điều đó. *Đáng lẽ dân chúng nên cảm ơn ta vì họ vẫn còn được thở để mà nguyền rủa.* Hai người lính áo choàng vàng đụng mặt họ trên đường khi họ đang đi trên phố Coppersmith, nhưng khi nhận ra quân sư, chúng xin thứ lỗi và để họ tiếp tục đi. Bronn đi về hướng nam đến Cổng Bùn và họ chia tay nhau.

Tyrion tới chỗ Chataya, nhưng bỗng nhiên anh thấy nóng ruột. Anh quay lại nhìn đường phố phía sau. Không có dấu hiệu bị theo dõi. Mọi cửa sổ đều tối tăm hoặc đã được đóng chặt. Anh chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng gió hun hút trong những con ngõ nhỏ. *Nếu Cersei cho gã nào đó theo bắt ta đêm nay thì chắc hắn phải được ngụy trang thành một con chuột.* “Chết tiệt,” anh lẩm bẩm. Anh đã chán ngấy vì phải suốt ngày cẩn trọng rồi. Cho ngựa quay đầu, anh thúc ngựa phi nước đại. *Nếu có ai theo dõi ta, hãy để xem chúng cưỡi ngựa giỏi đến mức nào*. Anh phi như bay trên những con đường ngập ánh trăng, tiếng vó ngựa lộc cộc trên nền sỏi, lao vào những ngõ hẹp như tên bắn và phi lên những con đường nhỏ ngoằn ngoèo. Anh đang lao đến với tình yêu.

Khi đến cổng ngôi nhà, anh nghe thấy tiếng nhạc du dương nhè nhẹ phát ra từ bên trong bức tường đá nhọn. Một người Ibben dẫn anh vào trong. Tyrion đưa ngựa cho hắn và hỏi. “Ai

vậy?" Những ô kính hình kim cương trên các cửa sổ của hành lang sáng rực với ánh sáng màu vàng, và anh có thể nghe thấy tiếng hát của một người đàn ông.

Gã người Ibben nhún vai. "Một ca sĩ béo phệ."

Âm thanh to dần khi anh đi từ chuồng ngựa vào nhà. Tyrion chưa bao giờ thích ca sĩ, và anh ghét tên này hơn cả. Khi anh đẩy mở cánh cửa, gã đàn ông dừng lại. "Quân sư." Hắn quỳ xuống, mái đầu hói trắng và bụng bự như một thùng bia. Hắn lẩm bẩm, "Vinh dự, vinh dự."

"Lãnh chúa của em." Shae mỉm cười khi nhìn thấy anh. Anh thích nụ cười đó, và cái cách nó nhanh chóng hiện lên trên khuôn mặt đẹp đẽ của nàng mà không cần suy tính. Nàng mặc đồ lụa màu tía, thắt lưng bằng một chiếc khăn vải bạc. Màu sắc làm tôn lên mái tóc đen và làn da trắng của nàng.

"Cưng của ta," anh gọi. "Còn đây là ai vậy?"

Người ca sĩ ngước mắt nhìn lên. "Tôi là Symon Lưỡi Bạc, thưa lãnh chúa. Một nhạc công, một ca sĩ, một người kể chuyện..."

"Và một tên đại ngốc," Tyrion kết thúc. "Ngươi gọi ta là gì, khi ta bước vào?"

"Gọi? Tôi chỉ..." Chiếc lưỡi bạc của Symon dường như nặng trĩu như lưỡi chì. "Quân sư, tôi nói, thật vinh dự..."

"Một người khôn ngoan hơn sẽ giả vờ không nhận ra ta. Ta sẽ không bị lừa, nhưng lẽ ra ngươi nên thử. Giờ ta phải làm gì với ngươi đây? Ngươi biết về Shae ngọt ngào của ta, ngươi biết cô ấy ở đâu, và ngươi biết ta tới đây nửa đêm một mình."

"Tôi thề sẽ không nói cho ai biết..."

"Vậy hãy giao kèo điều đó. Chúc ngươi ngủ ngon."

Nói rồi Tyrion đưa Shae lên gác.

"Ca sĩ của em chắc sẽ chẳng bao giờ hát được nữa." Shae nói đùa. "Ngài vừa làm ông ta sợ mất cả giọng rồi."

"Một chút sợ hãi sẽ giúp hắn lên được những nốt cao."

Nàng đóng cửa phòng ngủ. "Ngài sẽ không làm gì hắn chứ?" Nàng đốt một cây nến thơm và quỳ xuống cởi giày cho anh. "Những bài hát của hắn khiến em vui những đêm chờ đợi mà ngài không đến."

"Ước gì đêm nào ta cũng có thể đến," Tyrion nói khi nàng xoa lên hai chân anh. "Hắn hát thế nào?"

"Không hay cũng chẳng dở."

Tyrion cởi áo cô gái và vùi mặt vào ngực nàng. Với anh, lúc nào nàng cũng có mùi sạch sẽ, ngay cả trong một thành phố trụy lạc và bốc mùi như thế này. "Hãy giữ hắn lại nếu nàng thích, nhưng phải kiểm soát hắn. Ta không muốn hắn lang thang vào thành phố và kể chuyện này trong các hàng ăn."

"Hắn sẽ không..." nàng nói.

Tyrion ghé miệng mình vào miệng Shae. Anh đã nói đủ nhiều rồi; anh cần sự đơn giản ngọt

ngào của những khoái lạc mà anh tìm thấy giữa hai đùi Shae. Ít nhất thì ở đây có người cần anh, chào đón anh.

Xong xuôi, anh nhẹ nhàng rút cánh tay nơi Shae đang gối đầu, mặc bộ áo chùng vào và bước ra vườn. Một vầng trăng khuyết dát bạc lên tán lá của những cây ăn quả, chiếu sáng lên bề mặt những tảng đá bên hồ tắm. Tyrion ngồi bên bờ nước. Đâu đó ở bên phải, một con dế đang kêu rả rích, một âm thanh thân thuộc đến lạ kỳ. *Ở đây thật yên bình*, anh nghĩ, *nhưng liệu sẽ được bao lâu?*

Một mùi hôi thối ở đâu bay lại khiến anh phải quay đầu. Shae đang đứng ở cửa phía sau anh, trên người là chiếc váy màu bạc mà anh tặng. *Ta yêu những cô gái mặc đồ trắng như mùa đông, với ánh trăng sáng trên mái tóc.* Đằng sau nàng là một người ăn mày, một tên béo tốt trong bộ quần áo bẩn thỉu chắp vá, với đôi chân trần bám đầy đất cát. Chiếc bát được treo trên cổ hắn bằng một chiếc dây da, trong khi một tu sĩ sẽ đeo một viên pha lê ở đó. Mùi hôi thối bốc lên từ hắn có lẽ đến chuột cống cũng phải nôn ọe.

"Lãnh chúa Varys đến gặp ngài này," Shae thông báo.

Gã ăn xin chớp mắt nhìn nàng với vẻ ngạc nhiên. Tyrion cười lớn. "Chắc chắn rồi. Sao nàng có thể phát hiện ra trong khi ta thì không nhỉ?"

Nàng nhún vai. "Vẫn là ông ấy thôi, chỉ có cách ăn mặc là khác."

"Một diện mạo khác, một mùi hương khác và cách đi đứng cũng khác," Tyrion nói. "Hầu hết đàn ông sẽ bị đánh lừa."

"Và có thể là hầu hết phụ nữ. Nhưng gái điếm thì không. Gái điếm được học cách nhìn người chứ không phải nhìn quần áo, nếu không muốn bị giết chết trong một con ngõ vắng."

Varys trông đau khổ, nhưng không phải vì những vảy ghẻ giả dưới chân. Tyrion cười khùng khục. "Shae, hãy đem cho chúng ta một chút rượu được không?" Anh cần phải uống. Dù tên thái giám đến đây giữa đêm vì lý do gì thì đó cũng không phải là tin tốt.

"Tôi rất sợ phải nói cho ngài lý do tôi đến đây vào lúc này, thưa lãnh chúa," Varys nói khi Shae đi khỏi. "Tôi đem đến những tin tức kinh khủng."

"Ngài nên khoác một bộ lông màu đen ấy, Varys, ngài đúng là một điềm xúi quẩy, giống như một con quạ vậy." Tyrion vụng về đứng lên và hơi ngần ngại không muốn đưa ra câu hỏi tiếp theo. "Là Jaime à?" *Nếu chúng đã giết anh ấy thì không gì cứu được chúng nữa.*

"Không, thưa lãnh chúa, chuyện khác. Ser Cortnay Penrose chết rồi. Storm's End đã mở cổng cho Stannis Baratheon."

Tyrion bàng hoàng như người mất hồn. Khi Shae đem rượu trở lại, anh uống một hơi và quăng chiếc cốc vào góc tường. Cô gái giơ một tay để che những mảnh vỡ bắn lên, rượu chảy ra trên nền đá thành những vệt đen dài dưới ánh trăng. "Tên chết tiệt!" Tyrion nói.

Varys nhe hàm răng sâu cười. "Ai, thưa lãnh chúa? Ser Cortnay hay Lãnh chúa Stannis?"

"Cả hai người bọn chúng." Storm's End rất mạnh, nó có thể cố thủ tới nửa năm hoặc hơn thế nữa... đủ thời gian cho cha anh thanh toán xong Robb Stark. "Tại sao lại như vậy được?"

Varys liếc nhìn Shae. "Thưa lãnh chúa, chúng ta có nên làm phiền giấc ngủ của tiểu thư đáng yêu này bằng những câu chuyện máu me tàn khốc không?"

"Một tiểu thư có thể sợ hãi," Shae nói, "nhưng tôi thì không."

“Nàng nên lo sợ dần đi,” Tyrion nói. “Khi Storm’s End thất thủ, Stannis sẽ nhanh chóng quay sang Vương Đô.” Anh thấy tiếc vì đã hất chỗ rượu còn lại đi. “Lãnh chúa Varys, chờ chúng ta một lát, ta sẽ quay lại lâu đài với ngài.”

“Tôi sẽ đợi ngoài chuồng ngựa.” Ông ta cúi chào và đi ra.

Tyrion kéo Shae xuống ngồi bên cạnh. “Ở đây nàng không còn an toàn nữa.”

“Em có các bức tường, và những lính gác của ngài nữa.”

“Chỉ là lính đánh thuê thôi,” Tyrion nói. “Chúng rất thích vàng của ta, nhưng liệu chúng có chết vì nó không? Còn những bức tường này, một người có thể đứng trên vai người khác và trèo vào chỉ trong tích tắc. Một ngôi nhà gần giống như thế này đã bị đốt cháy trong cuộc bạo loạn. Chúng giết gã thợ vàng, chủ của ngôi nhà vì tội có cả một tủ thức ăn, giống như chúng đã xé xác Đại Tư Tế ra từng mảnh, hãm hiếp Lollys mấy chục lần, và đập vỡ sọ Ser Aron. Nàng nghĩ họ sẽ làm gì nếu bắt được cô gái của quân sư?”

“Ý ngài là con điếm của quân sư à?” Nàng nhìn anh với đôi mắt to tròn. “Nhưng em có thể trở thành vợ ngài, lãnh chúa của em. Em sẽ mặc những thứ đẹp đẽ mà ngài tặng, những bộ đồ bằng sa tanh, gấm và kim tuyến, em sẽ đeo những trang sức của ngài và nắm tay ngài, ngồi bên cạnh ngài trong các bữa tiệc. Em có thể sinh cho ngài những đứa con trai, em biết em có thể... và em thề sẽ không làm ngài xấu hổ.”

Riêng tình yêu với nàng cũng đủ làm ta xấu hổ rồi. “Một giấc mơ ngọt ngào, Shae. Nhưng giờ hãy gạt nó qua một bên, ta xin nàng. Nó có thể chẳng bao giờ trở thành hiện thực.”

“Vì thái hậu sao? Em cũng không sợ bà ấy.”

“Nhưng ta thì có.”

“Vậy thì hãy giết bà ấy và kết thúc mọi chuyện. Dường như giữa hai người đâu có tình cảm ruột thịt nào.”

Tyrion thở dài. “Đó là chị của ta. Một người ra tay giết những người ruột thịt sẽ bị các vị thần và người đời mãi mãi nguyền rủa. Hơn nữa, dù ta và nàng nghĩ gì về Cersei, thì cha ta và anh trai ta cũng đều yêu quý chị ấy. Ta có thể đối đầu với bất cứ ai trong Bảy Phụ Quốc, nhưng các vị thần lại không cho ta sức mạnh để đối đầu với lưỡi kiếm của Jaime.”

“Sói Trẻ và Lãnh chúa Stannis cũng có kiếm mà ngài có sợ họ đâu.”

Nàng thật ngốc nghếch quá, cục cưng ngọt ngào của ta. “Để chống lại họ, ta có tất cả sức mạnh của Nhà Lannister. Còn chống lại Jaime hay cha ta, ta chẳng có gì ngoài tấm lưng vặn vẹo và một đôi chân còi cọc.”

“Ngài có em.” Shae hôn anh, rồi vòng tay qua cổ Tyrion và cọ người vào người anh.

Nụ hôn khiến anh thèm muốn rạo rực như thường lệ, nhưng lần này Tyrion nhẹ nhàng gỡ cô ra. “Không phải bây giờ, cưng của ta. Ta phải... hừm, cứ coi như đó là một kế hoạch đi. Ta nghĩ ta có thể đưa nàng về làm việc trong bếp của lâu đài.”

Mặt Shae nghiêm lại. “Trong bếp?”

“Đúng, ta sẽ nhờ Varys, không ai khôn ngoan hơn ông ta.”

Shae khúc khích. “Lãnh chúa của em, em sẽ hạ độc ngài. Tất cả những người từng ăn món em nấu đều khen em là một con điếm đảm đang.”

“Tháp Đỏ có đủ đầu bếp rồi. Đồ tể và thợ làm bánh nữa. Nàng sẽ phải đóng giả làm một người phụ bếp.”

“Cô hầu gái chuyên rửa chậu,” Shae nói, “trong bộ quần áo nâu bằng vải thô ngứa ngáy. Lãnh chúa của em muốn thấy em trong bộ dạng đó sao?”

“Lãnh chúa của nàng muốn thấy nàng sống,” Tyrion nói. “Nàng không thể rửa chậu với nhung lụa được.”

“Hay là lãnh chúa của em đã chán em rồi?” Nàng đưa tay xuống dưới thắt lưng anh và lần tìm của quý của anh. Chỉ cần vuốt ve hai lần là nó đã dựng đứng lên. “Cậu nhỏ vẫn cần em mà.” Cô gái cười lớn. “Chẳng lẽ ngài muốn làm tình với một cô hầu bếp sao? Ngài có thể rắc bột mì lên người em, liếm nước thịt trên ngực em nếu ngài...”

“Dừng lại đi.” Hành động của Shae khiến anh nhớ tới Dancy, ả điếm đã cố gắng lừa anh để có được món tiền đặt cược. Anh giữ lấy tay Shae để nàng khỏi táy máy. “Bây giờ không phải lúc cho những trò đùa cợt trên giường, Shae. Mạng sống của nàng đang bị đe dọa.”

Nụ cười của cô gái biến mất. “Nếu em làm lãnh chúa không hài lòng thì em không cố ý đâu, chỉ là... sao ngài không thể cho em thêm lính gác?”

Tyrion thở dài thườn thượt. Anh tự nhủ rằng *nàng còn rất trẻ*. Anh nắm lấy tay cô. “Những viên đá quý của nàng có thể thay thế được, những bộ cánh mới của nàng sẽ đẹp hơn trước gấp đôi. Đối với ta, nàng là thứ quý giá nhất bên trong những bức tường này. Tháp Đỏ cũng chẳng an toàn, nhưng còn hơn gấp vạn lần ở đây. Ta muốn nàng tới đó.”

“Ở trong bếp.” Cô ỉu xìu nói. “Rửa những chiếc chậu.”

“Chỉ một thời gian ngắn thôi.”

“Cha em cũng bắt em làm hầu bếp,” cô cắn môi. “Và đó là lý do tại sao em bỏ đi.”

“Nàng nói với ta nàng bỏ chạy vì cha nàng bắt nàng làm điếm cơ mà.” Anh nhắc lại.

“Cả hai. Em không thích rửa chậu, cũng như không thích của quý của ông ta.” Cô lắc đầu. “Sao ngài không giữ em trong tháp của ngài? Một nửa số lãnh chúa trong triều đình đều có người làm ấm giường mỗi đêm.”

“Ta bị cấm không được đưa nàng vào triều.”

“Vì người cha ngu ngốc của ngài sao?” Shae hờn dỗi. “Ngài đã đủ lớn để giữ bất cứ ả điếm nào ngài muốn. Hay ông ấy vẫn nghĩ ngài là một thằng nhóc không râu? Ông ấy có thể làm gì? Đánh đít ngài ư?”

Anh tát cô. Không quá phũ phàng nhưng cũng đủ mạnh. “Mẹ kiếp,” anh nói. “Đồ đàn bà chết tiệt. Ngươi không được nói móc ta. Ngươi không có quyền.”

Shae không nói gì một hồi lâu. Âm thanh duy nhất phát ra là tiếng dế kêu rả rích. “Em xin lỗi, lãnh chúa,” cuối cùng cô gái cũng lên tiếng bằng một giọng nặng nề. “Em không có ý hỗn xược.”

Và ta cũng không có ý đánh nàng. Ôi các vị thần, có phải ta đang dần trở nên giống Cersei không? “Ta rất tiếc,” anh nói. “Cả hai đều có lỗi. Shae, nàng không hiểu đâu.” Những lời anh không định nói cứ thế tuôn ra khỏi miệng anh ào ạt. “Khi mười ba tuổi, ta cưới con gái của một chủ trại nhỏ. Ta tưởng như vậy. Ta đã mù quáng trong tình yêu với cô ta, và nghĩ rằng cô ta cũng như vậy đối với ta. Nhưng cha ta đã đập vào mặt ta bằng sự thật. Cô dâu của ta chỉ là một

con điếm mà Jaime đã thuê để cho ta tập làm đàn ông." *Và ta đã tin tất cả mọi chuyện, ta thật ngu ngốc.* "Để bài học thêm thấm thía, Lãnh chúa Tywin cho vợ ta vào trại lính để những tên lính gác dùng làm trò tiêu khiển, và bắt ta đứng xem." *Sau đó ân ái với cô ta cuối cùng, sau khi tất cả những tên khác đã xong việc. Một lần cuối cùng, không còn chút tình yêu và dịu dàng nào nữa. "Như vậy để con nhớ cô ta thực sự là thế nào," ông ấy nói vậy đấy. Đáng lẽ ta nên kháng lệnh ông ấy, nhưng cậu nhỏ của ta lại phản bội ta. Và ta đã làm theo lời sai khiến.* "Sau khi xử xong cô ta, cha ta phá bỏ hôn ước. Hai chúng ta sẽ xem như chưa bao giờ có hôn ước nào cả, các tu sĩ nói như vậy." Anh nắm lấy tay cô. "Xin nàng, đừng nói gì đến Tháp Quân Sư nữa. Nàng chỉ phải ở trong bếp một thời gian ngắn thôi. Khi chúng ta thanh toán xong Stannis, nàng sẽ có một ngôi nhà khác, và lụa là gấm vóc mềm mại như bàn tay nàng vậy."

Đôi mắt Shae mở to nhưng anh không thể đoán được trong đó ẩn chứa những gì. "Tay em sẽ chẳng thể mềm mại nếu em rửa bếp và bát đĩa cả ngày. Ngài vẫn muốn đôi tay đó chạm vào ngài khi chúng đỏ ửng, thô ráp và nứt nẻ vì nước nóng và thuốc tẩy chứ?"

"Hơn bao giờ hết," anh nói. "Khi nhìn chúng, chúng sẽ nhắc cho ta nhớ nàng đã dũng cảm như thế nào."

Anh không biết cô có tin lời anh hay không. Cô cụp mắt xuống. "Xin tuân lệnh lãnh chúa của em."

Đêm nay cô đồng ý như vậy là quá đủ, Tyrion hiểu điều đó. Anh hôn lên má cô nơi anh vừa tát để xoa dịu. "Ta sẽ thăm nàng sau."

***

Varys đang đợi anh ngoài chuồng ngựa như đã hứa. Con ngựa của ông ta có vẻ mắc bệnh đau khớp và tai hơi nghễnh ngãng. Tyrion leo lên ngựa; một tên lính đánh thuê ra mở cổng. Họ cùng cưỡi ngựa đi ra trong im lặng. *Sao ta lại kể cho nàng nghe về Tysha nhỉ, chẳng thể nào hiểu nổi*. Anh tự hỏi và bỗng nhiên lo sợ. Có một số bí mật không nên nói ra, những nỗi xấu hổ mà một người đàn ông nên đem theo nó xuống mồ. Anh muốn điều gì từ cô đây? Tha thứ sao? Cách Shae nhìn anh, điều đó có ý nghĩa gì? Cô có ghét cái ý nghĩ phải cọ rửa xô chậu lắm không, hay là ghét lời thú tội của anh? *Làm sao ta có thể nói với nàng rằng ta vẫn nghĩ nàng sẽ yêu ta?* Một phần trong anh giằng xé vì điều đó, nhưng phần còn lại thì tự chế giễu: *thằng lùn ngu ngốc, ả điếm chỉ thích vàng và trang sức của mày thôi.*

Vết sẹo trên khuỷu tay anh lại nhức nhối, khó chịu mỗi lần con ngựa nện móng guốc xuống đường. Thỉnh thoảng, anh còn tưởng như nghe thấy tiếng xương cọ vào nhau kêu ken két bên trong. Có lẽ anh phải tìm đến một học sĩ để ông ta cho thuốc.... nhưng kể từ khi Pycelle lộ chân tướng, Tyrion Lannister mất hết niềm tin vào các học sĩ. Chỉ có các vị thần mới biết bọn họ đang có âm mưu gì, hay đã cho những thứ gì vào những loại thuốc của họ. "Varys," anh nói. "Ta muốn đưa Shae vào lâu đài mà không để Cersei biết." Anh kể ngắn gọn cho viên thái giám nghe về kế hoạch cho cô gái làm hầu bếp của mình.

Khi anh nói xong, viên thái giám cười khẽ. "Tất nhiên tôi sẽ làm theo lời lãnh chúa... nhưng tôi phải cảnh báo ngài rằng trong bếp cũng đầy tai mắt. Kể cả khi cô gái không bị nghi ngờ gì thì cô ta cũng phải trả lời hàng ngàn câu hỏi: Cô ta sinh ra ở đâu? Cha mẹ là ai? Đến Vương Đô bằng cách nào? Sự thật không có chỗ ở đây, và vì vậy cô gái phải nói dối... nói dối, và nói dối." Viên thái giám liếc nhìn Tyrion. "Và một cô hầu bếp xinh như vậy sẽ làm người khác nổi hứng và tò mò. Cô ta sẽ bị động chạm, cấu véo, đánh yêu, và mơn trớn. Những cậu bé rửa chén khác sẽ bò dưới chăn của cô ta buổi đêm. Một số đầu bếp cô đơn có thể muốn cưới cô ta làm vợ. Thợ làm bánh sẽ xoa ngực cô ta bằng bàn tay dính đầy bột mỳ."

"Thà cô ấy bị trêu ghẹo còn hơn là bị giết," Tyrion nói.

Đi thêm một lúc, Varys nói, "Có thể có một cách khác. Cô hầu của con gái phu nhân Tanda vừa mắc tội ăn cắp nữ trang. Nếu tôi báo tin này cho phu nhân Tanda, bà ta sẽ buộc phải đuổi cô ta ngay lập tức. Và con gái bà ta sẽ cần một cô hầu mới."

"Ta hiểu rồi." Tyrion lập tức nhận ra việc này khá khả thi. Hầu phòng của một tiểu thư sẽ được ăn mặc đẹp hơn một hầu bếp, và có thể được đeo một hai trang sức nữa. Shae sẽ rất vui vì điều đó. Và Cersei luôn cho rằng phu nhân Tanda rất buồn tẻ và hay kích động, trong khi Lollys là một cô gái ngu ngốc và chậm chạp, nên cô ta sẽ không thích giao du với họ.

"Lollys rụt rè và dễ tin người," Varys nói. "Cô ta sẽ tin bất cứ câu chuyện nào của Shae. Kể từ khi bị đám dân đen hãm hiếp, cô ta rất sợ ra ngoài, nên sẽ không mấy ai nhìn thấy Shae đâu... mà lại đủ gần để phục vụ những khi ngài cần."

"Tháp Quân Sư bị canh phòng cẩn mật, ngài cũng biết rõ đấy, Cersei chắc chắn sẽ tò mò khi thấy hầu gái của Lollys thường xuyên tới chỗ ta."

"Tôi có thể đưa cô gái vào phòng ngủ của ngài mà không ai nhìn thấy. Chỗ của Chataya không phải là nơi duy nhất có cánh cửa bí mật."

"Một lối vào bí mật? Vào phòng của ta sao?" Tyrion cảm thấy khó chịu nhiều hơn là ngạc nhiên. Maegor Tàn Ác giết hết những người từng xây dựng tòa lâu đài này để làm gì, nếu không phải để bảo vệ những bí mật như thế? "Ư, ta cũng đoán vậy. Ta sẽ tìm thấy cánh cửa đó ở đâu? Trong phòng khách? Phòng ngủ?"

"Bạn của tôi ơi, ngài đừng bắt tôi tiết lộ mọi bí mật nhỏ của tôi như vậy chứ?"

"Kể từ giờ hãy cứ nghĩ đó là những bí mật nhỏ của chúng ta đi, Varys." Tyrion ngước nhìn viên thái giám trong bộ trang phục ăn mày bốc mùi. "Miễn là ngài ở phe ta..."

"Chẳng lẽ ngài nghi ngờ điều đó sao?"

"Tại sao phải thế, ta tin ngài hoàn toàn mà." Một tràng cười vang lên, dội vào những cánh cửa sổ đóng chặt. "Thực sự ta tin ngài như chính anh em của mình. Giờ hãy nói xem Cortnay Penrose chết như thế nào."

"Mọi người nói ông ta gieo mình từ trên tháp xuống."

"Gieo mình xuống? Không, ta không tin!"

"Lính gác nói không nhìn thấy ai vào phòng ông ấy, và sau này cũng không tìm thấy người nào trong đó."

"Vậy thì kẻ sát nhân đã vào từ trước đó và ẩn nấp dưới gầm giường," Tyrion gợi ý, "hoặc hắn trèo vào từ trên mái bằng một sợi dây thừng. Hoặc những tên lính canh nói dối. Ai mà biết có khi chính bọn chúng làm điều đó?"

"Cũng có thể ngài đúng, thưa lãnh chúa."

Thế nhưng giọng điệu tự mãn của ông ta lại không có ý như vậy. "Ngài không nghĩ vậy sao? Vậy thì là lý do gì?"

Varys im lặng một hồi lâu. Âm thanh duy nhất vang lên là tiếng vó ngựa lọc cọc trên đường lát sỏi. Cuối cùng viên thái giám cũng hắng giọng. "Lãnh chúa, ngài có tin vào những sức mạnh cổ xưa không?"

"Ý ngài là ma thuật?" Tyrion nôn nóng hỏi. "Bùa máu, lời nguyền, thay đổi hình dạng, những

thứ tương tự như vậy ấy à?" Anh khịt mũi. "Ngài định nói là Ser Cortnay chết vì ma thuật ư?"

"Ser Cortnay đã thách thức Lãnh chúa Stannis đấu tay đôi vào buổi sáng ông ta chết. Tôi hỏi ngài, đó có phải là hành động của một người tuyệt vọng không? Còn bí ẩn xung quanh cái chết bất ngờ của Lãnh chúa Renly nữa chứ, mặc dù quân của hắn đã dàn hàng chuẩn bị quét sạch đạo quân của anh trai." Viên thái giám dừng lại một chút. "Lãnh chúa, có lần ngài đã hỏi tôi trở thành thái giám như thế nào."

"Ta nhớ rồi," Tyrion nói. "Ngài đã không muốn nhắc đến chuyện đó."

"Đúng vậy, nhưng..." Khoảng lặng lần này còn dài hơn lần trước, và khi Varys cất tiếng, giọng ông ta có vẻ gì khang khác. "Tôi lúc đó là một cậu bé mồ côi, theo học việc trong một gánh xiếc lưu động. Ông chủ của chúng tôi có một con thuyền nhỏ và chúng tôi cho thuyền đi dọc bờ biển hẹp, biểu diễn ở tất cả các Thành Phố Tự Trị và nhiều lần ở Old Town và Vương Đô.

Cho đến một ngày tại Myr, một người đã đến gánh xiếc của chúng tôi. Sau buổi biểu diễn, hắn đề nghị với ông chủ sẽ mua tôi, và món hời quá lớn nên ông chủ tôi không thể chối từ. Tôi đã rất hoảng sợ. Tôi sợ hắn sẽ sử dụng tôi theo cách đàn ông sử dụng những cậu nhóc. Nhưng hóa ra cái hắn muốn ở tôi là cậu nhỏ của tôi. Hắn cho tôi uống một thứ thuốc, nó khiến tôi không còn sức để cử động hay để nói, nhưng cảm giác của tôi thì vẫn còn nguyên vẹn. Với một lưỡi dao dài hình móc câu, hắn vừa cắt vừa cầu nguyện. Tôi quan sát hắn vứt cậu nhỏ của tôi vào đống lửa. Ngọn lửa chuyển thành màu xanh, và tôi nghe thấy một giọng nói trả lời tiếng gọi của hắn, mặc dù tôi không hiểu họ nói gì.

Gã đàn ông đi mất khi đã xong việc với tôi. Khi đã giúp hắn hoàn thành mục đích, tôi không còn tác dụng gì nữa, vì vậy hắn đuổi tôi đi. Khi tôi hỏi hắn giờ tôi phải làm gì, hắn trả lời rằng tôi nên tự tử. Tuy nhiên, tôi đã cố sống để chứng minh điều ngược lại. Tôi ăn xin, trộm cắp, và bán những phần còn lại trên cơ thể. Tôi nhanh chóng trở thành một tên trộm cừ khôi ở Myr, và khi lớn hơn một chút, tôi nhận ra rằng thông thường nội dung những bức thư của một người còn giá trị hơn những gì trong ví ông ta.

Vậy mà tôi vẫn mơ về cái đêm đó, lãnh chúa ạ. Không phải vì tên phù thủy, vì lưỡi dao của hắn, hay cảnh cậu nhỏ của tôi bị đốt và teo lại. Tôi mơ thấy giọng nói đó. Giọng nói từ trong ngọn lửa. Đó là một vị thần, một con quỷ, hay chỉ là trò bịp bợm của một pháp sư? Tôi không thể nói cho ngài, nhưng tôi biết tất cả những mánh khóe đó. Tôi chỉ chắc chắn một điều rằng hắn đã gọi, và giọng nói đó trả lời, và kể từ ngày đó, tôi rất ghét ma thuật và những người sử dụng nó. Nếu Lãnh chúa Stannis là người như vậy thì tôi muốn ông ta phải chết."

Khi viên hoạn quan nói xong, họ cưỡi ngựa đi trong im lặng một hồi lâu. Cuối cùng Tyrion lên tiếng, "Một câu chuyện đau lòng. Ta rất tiếc."

Viên hoạn quan thở dài. "Ngài rất tiếc, nhưng ngài không tin tôi. Không, ngài không cần phải thương hại đâu. Tôi bị cho uống thuốc và đau đớn, nhưng chuyện đã xảy ra lâu lắm rồi, và ở tít tận bên kia biển hẹp. Việc tôi mơ thấy giọng nói đó cũng đâu có gì kỳ lạ? Chính tôi cũng tự nhủ hàng ngàn lần như vậy."

"Ta tin vào kiếm thép, tiền vàng, và trí thông minh của con người. Tyrion nói. "Và ta cũng tin rằng có những con rồng. Ta đã nhìn thấy đầu lâu của chúng."

"Hy vọng đó sẽ là thứ kinh khủng nhất ngài từng thấy, thưa lãnh chúa."

"Đồng ý." Tyrion mỉm cười. "Còn về chuyện cái chết của Ser Cortnay, hừm, chúng ta đều biết Stannis thuê các con thuyền từ các Thành Phố Tự Trị. Có lẽ hắn mua cả một sát thủ chuyên nghiệp nữa."

“Một sát thủ rất chuyên nghiệp.”

“Có những người như vậy đấy. Ta từng mơ một ngày nào đó đủ giàu có để thuê một sát thủ Vô Danh ám sát bà chị ngọt ngào của ta.”

“Dù Ser Cortnay chết như thế nào,” Varys nói, “thì ông ta cũng chết rồi, và lâu đài đã thất thủ. Stannis giờ hoàn toàn rảnh chân để hành quân.”

“Chúng ta có cơ hội thuyết phục người Dornish tiến xuống Marches không?” Tyrion hỏi.

“Chẳng có cách nào.”

“Tiếc thật. Nhưng ít nhất thì mối đe dọa cũng có thể khiến các lãnh chúa vùng Marches không dám rời lâu đài của họ. Có tin tức gì từ cha ta không?”

“Nếu Lãnh chúa Tywin đã thắng trận ở Red Fork, thì tôi vẫn chưa nhận được tin tức gì. Nếu không khẩn trương, rất có thể ông ấy sẽ bị kẹt giữa những kẻ thù. Nhà Oakheart và Nhà Rowan đã được cử lên phương bắc bên kia dòng Mander.”

“Cũng không có tin tức gì từ Ngón Út sao?”

“Có lẽ ông ta chưa bao giờ tới Bitterbridge. Hoặc là ông ta đã chết ở đó rồi. Lãnh chúa Tarly đã cướp được những kho lương của Renly và xử chém rất nhiều người; hầu hết là người Nhà Florent. Lãnh chúa Caswell thì tự kết liễu trong lâu đài của hắn.”

Tyrion ngửa cổ lên cười lớn.

Varys lúng túng thắng cương ngựa. “Thưa lãnh chúa?”

“Ngài không thấy khôi hài sao, Lãnh chúa Varys?” Tyrion chỉ tay vào những cánh cửa sổ chớp, nơi cả thành phố đang say ngủ. “Storm’s End đã thất thủ, và Stannis đang kéo quân tới đây với lửa, kiếm, và một thứ sức mạnh đen tối mà có trời mới biết đó là gì. Vậy mà dân chúng được ai bảo vệ đây? Không phải Jaime, không phải Robert, Renly, Rhaegar, hay vị Hiệp Sĩ Hoa yêu quý của họ. Chỉ có ta, một kẻ họ luôn căm ghét.” Anh lại phá lên cười. “Người lùn, gã quân sư độc ác, con khỉ ác ma dị dạng. Chỉ có ta đứng trước họ trong thời khắc hỗn loạn này.”

CATELYN

"Hãy nói với cha rằng em đi để ông ấy tự hào về em." Em trai bà leo lên ngựa, toàn thân được bọc trong bộ giáp xích sáng bóng và chiếc áo choàng có màu đỏ của bùn và màu xanh của nước. Một con cá hồi bằng bạc trang trí trên chỏm của chiếc mũ lớn, và một con nữa giống hệt được sơn trên chiếc khiên.

"Ông ấy luôn tự hào về cậu, Edmure. Và ông ấy cũng yêu quý cậu vô cùng. Hãy tin điều đó."

"Em muốn cho ông ấy một lý do chính đáng hơn, chứ không chỉ đơn thuần là tình máu mủ." Anh quay ngựa và giơ một tay lên. Kèn trumpet thổi vang, trống bắt đầu đập rộn ràng, chiếc cầu kéo nhanh chóng được hạ xuống, và Ser Edmure Tully dẫn người của mình đi khỏi Riverrun với giáo mác giương cao và cờ hiệu bay phấp phới.

Chị có một đội quân còn lớn hơn cậu, em trai ạ, Catelyn thầm nghĩ khi nhìn họ ra đi. *Một đội quân của nghi ngờ và sợ hãi.*

Bên cạnh bà, nỗi đau khổ của Brienne lớn đến nỗi gần như bà có thể sờ thấy được. Catelyn đã cho người may quần áo theo cỡ của cô gái, những bộ váy đẹp phù hợp với tuổi và giới tính của cô ta, nhưng cô gái vẫn thích mặc những bộ đồ thừa bằng giáp xích và da thuộc, một chiếc đai đeo kiếm được nịt chắc quanh hông. Chắc chắn cô gái sẽ hạnh phúc hơn khi được ra chiến trường với Edmure, nhưng ngay cả những tường thành vững chãi như ở Riverrun cũng vẫn cần những tay kiếm để bảo vệ. Em trai bà đã đem hết đi những người có khả năng chiến đấu và lội qua khu nước cạn, để lại cho Ser Desmond Grell chỉ huy một đám quân gồm toàn những người bị thương, những ông già, những người ốm yếu, cùng một vài cận vệ và mấy cậu bé nông dân ngây ngô, thậm chí còn chưa đủ lớn. Đám người đó sẽ bảo vệ tòa lâu đài đầy phụ nữ và trẻ em bên trong.

Khi người cuối cùng trong đội quân của Edmure đi qua dưới chiếc khung lưới sắt, Brienne cất tiếng hỏi, "Chúng ta sẽ làm gì bây giờ, thưa phu nhân?"

"Làm nghĩa vụ của chúng ta." Mặt Catelyn hiện rõ vẻ u sầu khi bà đi dọc khoảnh sân. *Từ trước đến giờ ta luôn làm nghĩa vụ của mình*, bà nghĩ. Có lẽ đó là lý do tại sao cha bà luôn yêu quý bà nhất trong số các con. Hai người anh của bà đều qua đời khi còn rất nhỏ, vì vậy bà vừa là con gái, vừa là con trai của Lãnh chúa Hoster cho đến khi Edmure ra đời. Sau đó mẹ bà qua đời, và cha bà nói rằng từ đó trở đi bà phải trở thành phu nhân của Riverrun nữa, và bà cũng nghe theo. Rồi khi Lãnh chúa Hoster hứa gả bà cho Brandon Stark, bà đã cảm ơn ông vì cho bà một cuộc hôn nhân tuyệt vời.

Ta đã trao tất cả tình cảm của mình cho Brandon, thậm chí không đoái hoài an ủi Petyr lấy một lần khi anh ta bị thương, cũng không chào tạm biệt khi cha đuổi anh ta đi. Và khi Brandon bị giết, cha nói ta phải lấy em trai của anh ta, ta cũng vui vẻ nhận lời, mặc dù chưa từng nhìn thấy mặt Ned cho đến ngày cưới. Ta đã cho người lạ mặt với dáng vẻ nghiêm nghị này sự trinh trắng của mình, rồi tiễn anh ta ra chiến trường để phục vụ vị vua của anh ta, và còn đến với người phụ nữ mà sau này đã sinh cho anh ta một cậu con trai, bởi vì ta luôn làm tròn mọi nghĩa vụ.

Những bước chân dẫn bà tới thánh đường, một ngôi đền bảy cạnh dựng bằng đá sa thạch nằm giữa khu vườn của mẹ bà và ngập trong ánh mặt trời. Ngôi đền khá đông đúc khi bà bước vào; không chỉ riêng Catelyn muốn cầu nguyện. Bà quỳ trước phiến đá cẩm thạch được sơn hình Thần Chiến Binh và châm một ngọn nến cho Edmure, một cây nữa cho Robb đang ở phía bên kia dãy đồi. *Xin hãy đem bình an và chiến thắng đến cho họ,* bà cầu nguyện, *đem sự thanh thản tới cho linh hồn của những người đã chết, và an ủi những người còn lại trên dương gian.*

Vị tu sĩ bước vào với lư hương và viên pha lê trong khi bà đang cầu nguyện, nên Catelyn nán lại một chút. Bà không biết vị tu sĩ này, một người đàn ông nghiêm nghị, trẻ gần bằng tuổi của Edmure. Anh ta làm việc rất tốt, giọng anh ta trầm ấm và dễ chịu khi hát bài ca ca ngợi Thất Diện Thần, nhưng Catelyn lại thấy nhớ giọng nói mỏng nhẹ và run rẩy của tu sĩ Osmynd đã qua đời từ lâu. Osmynd sẽ kiên nhẫn lắng nghe câu chuyện về những điều bà đã thấy và cảm nhận được trong căn lều của Renly, và có thể ông ấy sẽ biết chuyện gì đã xảy ra, cho bà lời khuyên nên làm gì để xua đuổi những cái bóng vẫn lẩn khuất trong những giấc mơ của bà. *Osmynd, cha ta, chú Brynden, Maester Kym già nua, dường như họ luôn biết tất cả mọi chuyện, nhưng giờ chỉ có một mình ta, chỉ có ta, và hình như ta chẳng biết gì hết, ngay cả nghĩa vụ của mình. Làm sao ta có thể làm tròn nghĩa vụ trong khi ta còn không biết nó ở đâu?*

Đầu gối Catelyn tê dại vì phải quỳ một lúc lâu, vậy mà bà vẫn cảm thấy chẳng sáng suốt hơn được chút nào. Có lẽ tối nay bà sẽ vào rừng thiêng, và cầu nguyện với các vị thần của Ned nữa. Đó là những vị thần còn lâu đời hơn cả Thất Diện Thần ở đây.

Bên ngoài, bà nghe thấy một bài hát rất lạ. Rymund Thi Sĩ ngồi bên nhà ủ rượu giữa một vòng tròn khán giả, chất giọng trầm ấm của anh ta ngân lên khi cất lời ca về Lãnh chúa Deremond ở Bloody Meadow.

Và anh đứng đó với thanh kiếm trong tay,

thanh cuối cùng trong mười thanh kiếm của Darry...

Brienne dừng lại một lúc để lắng nghe, bờ vai rộng của cô ta khom xuống và đôi cánh tay to lớn khoanh trước ngực. Một đám các cậu nhóc rách rưới tả tơi kéo đến, kêu hét và đập nhau bằng những cây gậy. *Tại sao các cậu bé lại thích chơi trò chiến tranh thế nhỉ?* Catelyn tự hỏi không biết Rymund có phải là câu trả lời không. Người ca sĩ cất cao giọng ở gần cuối bài hát.

Cỏ dưới chân anh đỏ,

cờ hiệu màu đỏ tươi,

hoàng hôn màu đỏ rực

tắm anh trong ánh mặt trời.

"Tiến lên, tiến lên," đại lãnh chúa hô to,

"thanh kiếm của ta vẫn chưa no."

Và với tiếng thét đầy thịnh nộ,

họ bơi qua dòng suối nhỏ dễ dàng...

"Chiến đấu sẽ tốt hơn là chờ đợi như thế này," Brienne nói. "Phu nhân sẽ không cảm thấy mình bất lực khi chiến đấu. Bà có một con ngựa và một thanh gươm, và đôi khi chỉ với một cây rìu. Khi bà được trang bị giáp thì khó có ai có thể làm hại bà được."

"Các hiệp sĩ thường chết trên chiến trường," Catelyn nhắc nhở.

Brienne nhìn bà với đôi mắt màu xanh dương tuyệt đẹp. "Giống như phụ nữ chết trên giường đẻ. Nhưng chẳng có ai hát ca ngợi họ."

"Sinh đẻ lại là một chiến trường khác." Catelyn nhìn sang đầu sân phía bên kia. "Một chiến trường không có cờ hiệu và tù và chiến, nhưng cũng không kém phần quyết liệt. Mang nặng đẻ đau... có lẽ mẹ cô sẽ nói cho cô biết nỗi đau..."

“Tôi không biết mẹ tôi là ai,” Brienne nói. “Cha tôi có rất nhiều phu nhân... mỗi năm một người, nhưng...”

“Họ không phải là những phu nhân,” Catelyn nói. “Dù việc sinh đẻ rất khó khăn nặng nhọc, Brienne, nhưng những gì sau đó còn nặng nhọc hơn. Đôi khi ta cảm giác mình như bị xé ra từng mảnh. Ước gì ta có thể phân thân làm năm, mỗi phần cho một đứa con, để ta có thể bảo vệ tất cả chúng được an toàn.”

“Vậy thì ai sẽ bảo vệ an toàn cho bà, thưa phu nhân?”

Nụ cười của bà nhợt nhạt và mệt mỏi. “Có chứ, những người trong gia tộc của ta. Mẹ ta đã dạy như vậy. Cha ta, em ta, chú ta, chồng ta, họ sẽ bảo vệ an toàn cho ta... nhưng khi họ ở xa, có lẽ ta phải lấp những chỗ trống họ để lại, Brienne ạ.”

Brienne nhíu mày. “Tôi sẽ cố gắng, thưa phu nhân.”

***

Cuối ngày hôm đó, Maester Vyman đem tới một lá thư. Bà gặp ông ta ngay, hy vọng nhận được tin tức nào đó từ Robb, hoặc từ Ser Rodrik tại Winterfell, nhưng thông điệp lại đến từ Lãnh chúa Meadows, tự xưng là người cai quản lâu đài Storm’s End. Nó được gửi đến cho cha, em trai, và con trai bà, “hoặc bất cứ ai hiện tại đang trấn thủ Riverrun.” Ser Cortnay Penrose đã chết, ông ta viết như vậy, và Storm’s End đã mở cổng cho Stannis Baratheon, người thừa kế hợp pháp và chính thống. Quân đồn trú trong lâu đài đã thề đi theo Stannis, tất cả bọn họ, và không ai bị thương cả.

“Xin hãy an nghỉ, Cortnay Penrose,” Catelyn lẩm bẩm. Bà chưa bao giờ gặp ông, nhưng bà vẫn rất đau buồn khi nghe tin ông qua đời. “Robb cần phải được biết về việc này ngay lập tức,” bà nói. “Chúng ta có biết Robb đang ở đâu không?”

“Theo thông tin mới đây nhất nhà vua đang hành quân tới Crag, thủ phủ của Nhà Westerling,” Maester Vyman nói. “Nếu tôi cử một con quạ tới Ashemark, có thể ở đó người ta sẽ cử một kỵ sĩ đuổi theo nhà vua.”

“Vậy hãy làm đi.”

Catelyn đọc bức thư một lần nữa sau khi vị học sĩ đi khỏi. “Lãnh chúa Meadows không nói gì về cậu con hoang của Robert,” bà nói với Brienne. “Ta hy vọng hắn cũng giao nộp thằng bé cùng với những người khác, mặc dù phải thừa nhận rằng ta không hiểu tại sao Stannis lại muốn có thằng bé đến vậy.”

“Có thể hắn sợ thằng nhóc sẽ xưng vương chăng.”

“Một tên con hoang xưng vương sao? Không, chắc hẳn là một lý do nào khác... thằng nhóc trông thế nào nhỉ?”

“Cậu bé khoảng bảy, tám tuổi, dễ thương, với mái tóc đen và đôi mắt xanh dương sáng sủa. Khách đến thăm thường tưởng nhầm thằng nhóc là con của Lãnh chúa Renly.”

“Và Renly thì rất giống Robert.” Catelyn đã lờ mờ hiểu ra. “Stannis định đem cậu con hoang của Robert diễu hành khắp vương quốc, để mọi người có thể thấy cậu bé giống Robert như thế nào, và tự hỏi tại sao Joffrey lại chẳng có điểm nào giống cả.”

“Điều đó có ý nghĩa lắm sao?”

“Những người yêu quý Stannis sẽ gọi đó là bằng chứng. Những kẻ theo phe Joffrey sẽ nói nó

chẳng có ý nghĩa gì." Chính các con bà cũng mang nhiều nét của Nhà Tully hơn Nhà Stark. Chỉ có Arya là giống Ned nhất. *Và Jon Snow, nhưng thằng bé không phải là con ta*. Bà chợt nghĩ tới mẹ của Jon, một tình yêu bí mật mà chồng bà không bao giờ nhắc đến. *Liệu cô ta có tiếc thương Ned như ta không? Hay là ghét ông ấy vì đã rời bỏ cô ta để về bên ta? Liệu cô ta có cầu nguyện cho con trai như ta cầu nguyện cho các con mình?*

Những suy nghĩ đó thật khó chịu, và cũng thật phù phiếm. Nếu Jon là con của Ashara Dayne của Nhà Starfall như một số người đồn đại, thì cô ta đã chết từ lâu; còn nếu không, Catelyn cũng chẳng có manh mối nào về nhân thân và địa chỉ của mẹ thằng bé. Nhưng điều đó có ảnh hưởng gì. Ned đã đi rồi, những tình yêu và bí mật của ông ấy đều đã chết theo ông.

Tuy nhiên, bà vẫn trăn trở với ý nghĩ rằng những người khác sẽ cư xử như thế nào với những vấn đề liên quan đến cậu con hoang của họ. Ned luôn xù lông cánh bảo vệ Jon, và Ser Cortnay Penrose đã hy sinh cả mạng sống của mình cho Edric Storm, nhưng gã con hoang của Roose Bolton lại chẳng bằng một con chó đối với ông ta, nếu xét theo ngữ điệu trong bức thư lạnh băng kỳ cục mà Edmure nhận được từ ông ta cách đây chưa đến ba ngày. Ông ta đã vượt qua dòng Trident và đang hành quân tới Harrenhal theo lệnh, ông ta viết vậy. "Một pháo đài vững chãi, với quân đội hùng mạnh đóng phía trong, nhưng đức vua sẽ chiếm được nó, và dù có phải giết tất cả các sinh linh trong thành thì tôi cũng phải đạt bằng được mục đích." Ông ta cũng hy vọng nhà vua sẽ cân nhắc tội lỗi liên quan đến đứa con hoang của ông ta, người bị Ser Rodrik Cassel bắn chết. "Một số phận hắn tự chuốc lấy," Bolton đã viết. "Những giọt máu nhơ bẩn không bao giờ đáng tin, và bản tính của Ramsay thì ranh mãnh, tham lam và tàn bạo. Tôi chỉ mong được giải thoát khỏi hắn. Những đứa con trai chính thống mà người vợ trẻ của tôi hứa hẹn sẽ không bao giờ được an toàn một khi thằng nghiệt chủng kia còn sống."

Tiếng bước chân vội vã xua đi những suy nghĩ đen tối đó khỏi đầu bà. Cận vệ của Ser Desmond hổn hển lao vào phòng bà và quỳ xuống: "Thưa phu nhân... quân của Lannister... đã qua sông ạ."

"Thở sâu vào, cậu bé, và hãy nói chậm thôi."

Và cậu ta làm theo. "Một đạo quân được trang bị giáp," cậu thuật lại. "chuẩn bị vượt qua Red Fork. Cờ của họ có một con kỳ lân màu đỏ tía bên dưới con sư tử của Nhà Lannister."

Các con trai của Lãnh chúa Brax. Brax đã tới Riverrun một lần khi bà còn là một bé gái, để hỏi cưới bà hoặc Lysa cho một cậu con trai của ông ta. Bà tự hỏi liệu ngoài kia có phải chính tên đó đang dẫn quân tiến đánh hay không.

Quân của Lannister đã rời khỏi vùng đông nam dưới những lá cờ màu sắc rực rỡ, Ser Desmond nói với bà như vậy khi bà lên tường thành nói chuyện với ông. "Chỉ là một vài người mở đường thôi," ông ta trấn an bà. "Đạo quân chủ lực của Lãnh chúa Tywin đang ở tít tận phương nam. Ở đây chúng ta sẽ không gặp nguy hiểm."

Phía nam Red Fork, mảnh đất ven sông trải dài tít tắp và bằng phẳng. Từ trên tháp canh, Catelyn có thể nhìn ra xa hàng dặm. Nhưng dù vậy, bà cũng chỉ nhìn thấy khúc cạn gần nhất. Edmure đã tin tưởng giao cho Lãnh chúa Jason Mallister phòng thủ nó cùng ba khúc cạn nữa ở phía thượng lưu con sông. Các kỵ binh Nhà Lannister đang loay hoay ngập ngừng ở gần dòng nước, những lá cờ màu đỏ thẫm và bạc bay phấp phới trong gió.

"Chưa đầy năm mươi người, thưa phu nhân," Ser Desmond ước đoán.

Catelyn quan sát các kỵ sĩ cầm giáo đi thành một hàng dài. Đằng sau những tảng đá, bụi cỏ và những gò đồi, người của Lãnh chúa Jason đang đợi để nghênh chiến với chúng. Một hồi kèn trumpet vang lên thúc các kỵ sĩ chậm chạp tiến về phía trước, nước dưới dòng sông bắn lên tung tóe. Trong chốc lát, họ đã có một màn biểu diễn dũng cảm, những bộ giáp sáng loáng và

những lá cờ hiệu tung bay, mặt trời phản chiếu ánh nắng trên đầu những cây thương của họ.

"*Để xem nào,"* bà nghe thấy Brienne lẩm bẩm.

Thật khó để nhìn rõ chuyện gì đang diễn ra, nhưng dù ở khoảng cách xa như vậy, tiếng ngựa hí nghe vẫn rất rõ, và chìm sau những âm thanh đó, Catelyn nghe tiếng đao kiếm va vào nhau leng keng. Một lá cờ đột nhiên biến mất vì người cầm nó bị kéo xuống, và nhanh chóng xác người chết đầu tiên trôi qua tường thành của họ rồi bị dòng nước cuốn đi. Tới lúc đó quân Lannister mới lúng túng rút lui. Bà quan sát chúng lập lại đội ngũ, hội ý ngắn gọn, và phi nước đại quay lại con đường nơi chúng đến. Những người trên tường thành hò hét chế giễu chúng, mặc dù chúng đang ở quá xa để nghe thấy tiếng la của họ.

Ser Desmond vỗ bụng. "Ước gì Lãnh chúa Hoster có thể chứng kiến việc này. Chắc chắn ông ấy sẽ vui mừng nhảy múa."

"Ta e rằng những ngày cha ta có thể nhảy múa đã qua rồi," Catelyn nói, "và cuộc chiến này mới bắt đầu thôi. Nhà Lannister sẽ lại đến. Lãnh chúa Tywin có nhiều người gấp đôi của em ta."

"Dù có nhiều gấp mười lần thì cũng chẳng vấn đề gì," Ser Desmond nói. "Bờ tây của sông Red Fork cao hơn bờ đông, thưa phu nhân, và cũng rậm rạp cây cối hơn nhiều. Các cung thủ của chúng ta sẽ được che chắn, và đồng cỏ rộng thênh thang nên mũi tên khó có thể bay trúng đích... Nếu lỡ chúng có thể tràn qua thì Edmure cũng sẽ có những hiệp sĩ giỏi nhất để chống đỡ, sẵn sàng đi đến bất cứ nơi nào cần họ. Con sông sẽ ngăn chúng lại."

"Mong rằng ông nói đúng," Catelyn buồn bã nói.

***

Đêm đó chúng lại tới. Bà đã ra lệnh cho người gọi bà dậy ngay lập tức nếu kẻ địch quay trở lại, và quá nửa đêm, một hầu gái vào chạm nhẹ lên vai bà. Catelyn ngồi dậy ngay lập tức. "Chuyện gì vậy?"

"Lại chỗ nước cạn, thưa phu nhân."

Mặc chiếc áo choàng ngủ, Catelyn bò lên nóc của tòa tháp. Từ đây bà có thể nhìn qua tường thành và dòng sông ngập ánh trăng, tới nơi trận chiến đang diễn ra. Lính phòng thủ đã đốt những đống lửa canh dọc bờ sông, và có lẽ đội quân của Lannister cho rằng sẽ đánh úp họ trong bóng tối khi họ mất cảnh giác. Nếu vậy thì quả thật điên rồ. Bóng tối là kiểu đồng minh nguy hiểm nhất. Khi lội qua dòng nước, bọn chúng có thể dẫm phải những vũng nước nhỏ bị che khuất và bị dìm ướt, trong khi những người khác có thể bị vấp vào đá hoặc bị chông sắt rạch vào chân. Các cung thủ của Nhà Mallister bắn một dàn mũi tên lửa qua sông. Nhìn từ đằng xa trông chúng thật đẹp mắt. Một người bị trúng tới mười mấy mũi tên, quần áo bốc cháy, và hắn loạng choạng quay cuồng trên dòng nước cao tới gối cho đến khi ngã xuống và bị dòng nước cuốn trôi. Khi hắn trôi tới Riverrun thì ngọn lửa đã tàn và mạng sống của hắn cũng đã tắt.

Một trận thắng nhỏ bé thôi, Catelyn nghĩ thầm khi trận chiến kết thúc và những tên địch còn sống đã chạy thoát thân vào bóng tối, nhưng dù sao thì đó cũng là một chiến thắng. Khi họ đi xuống những bậc thang ngoằn ngoèo của tháp canh, Catelyn hỏi Brienne xem cô ta nghĩ gì. "Đó chỉ là cái bụi móng tay của Lãnh chúa Tywin thôi, thưa phu nhân," cô gái nói. "Ông ta đang thử tìm kiếm một điểm yếu, một điểm không được phòng thủ để băng qua. Nếu không thể tìm thấy, ông ta sẽ co tất cả các ngón tay lại thành một nắm đấm và sẽ giáng một cú thật mạnh." Brienne khom vai. "Nếu là tôi thì tôi sẽ làm như vậy." Tay cô gái lần tới chuôi thanh kiếm và vỗ nhẹ, như thể để chắc chắn rằng nó vẫn còn ở đó.

Có thể lúc đó các vị thần sẽ phù hộ cho chúng ta, Catelyn nghĩ. Tuy nhiên, bà chẳng thể làm gì trước việc đó. Bên dòng sông đó là chiến trường của Edmure; còn chỗ của bà là ở đây, bên trong lâu đài này.

***

Sáng hôm sau, khi đang ăn sáng, bà truyền gọi cận vệ già của cha bà, Utherydes Wayn. "Hãy ban rượu cho Ser Cleos Frey. Ta có chuyện muốn hỏi cậu ta, và ta muốn cậu ta phải nói thật."

"Tuân lệnh phu nhân."

Không lâu sau đó, một kỵ sĩ với hình con đại bàng của Nhà Mallister thêu trên ngực áo tới cùng với một thông điệp của Lãnh chúa Jason, báo tin về một cuộc giao tranh nhỏ và một chiến thắng nữa. Ser Flement Brax đã cố vượt qua một điểm cạn nữa cách đây sáu dặm về phía nam. Lần này lính của Lannister đem những cây thương ngắn hơn và đi bộ lội qua sông, nhưng cung thủ của Mallister đã giương cao cung và bắn xuống những tấm khiên của chúng, trong khi những chiếc máy bắn đá mà Edmure đặt ở bờ sông liên tục bắn ra những hòn đá nặng, phá vỡ đội hình quân địch. "Hơn một chục tên bỏ xác trên sông, chỉ có hai người qua được chỗ nước cạn và ta hạ chúng một cách dễ dàng," viên kỵ sĩ thông báo. Anh ta còn nói về một cuộc giao tranh nữa ở tít thượng nguồn, nơi Lãnh chúa Karyl Vance giữ những điểm cạn. "Những cuộc tấn công đó cũng thất bại và kẻ địch đã chuốc lấy những thương vong nặng nề."

Có lẽ Edmure thông minh hơn ta tưởng, Catelyn nghĩ. *Tất cả các lãnh chúa đều thấy kế hoạch của cậu ấy có lý, tại sao ta lại mù quáng như vậy nhỉ? Em trai ta không còn là một cậu nhóc như trong trí nhớ của ta nữa, và Robb cũng vậy.*

Bà chờ đến tối mới triệu tập Ser Cleos Frey, và lý luận rằng càng trì hoãn lâu, cậu ta càng trở nên say xỉn. Khi bà bước vào trong nhà ngục, Ser Cleos quỳ sụp xuống. "Thưa phu nhân, tôi không biết gì về vụ vượt ngục. Quỷ Lùn nói một người Nhà Lannister cần có hậu vệ của Nhà Lannister, tôi thề với danh dự của một hiệp sĩ..."

"Đứng lên đi, hiệp sĩ." Catelyn ngồi xuống. "Ta biết cháu của Walder Frey không phải là những người thất hứa." *Trừ khi để thực hiện một mục đích nào đó*. "Cậu đem tới những điều khoản hòa bình đúng không, ta đã nghe em trai ta nói."

"Đúng thế." Ser Cleos lảo đảo đứng lên. Bà rất hài lòng khi nhìn thấy hắn loạng choạng như vậy.

"Hãy kể ta nghe," bà ra lệnh, và hắn làm theo.

Khi hắn kể xong, Catelyn ngồi yên nhíu mày. Edmure đã đúng, chẳng có điều khoản gì hết, trừ việc "Nhà Lannister sẽ đổi Arya và Sansa lấy cậu anh trai?"

"Đúng. Người lùn đã nói khi ngồi trên Ngai Sắt và thề như vậy."

"Trước các nhân chứng chứ?"

"Trước cả triều đình, thưa phu nhân. Và tất cả các vị thần nữa. Tôi cũng nói như vậy với Ser Edmure, nhưng ngài ấy nói việc đó là không thể, và vua Robb sẽ không bao giờ chấp thuận."

"Cậu ấy nói đúng đấy." Bà cũng không thể nói rằng Robb đã sai. Arya và Sansa chỉ là trẻ con. Trong khi Sát Vương nếu còn sống và được tự do sẽ là một mối nguy hiểm cho vương quốc này. Con đường đó chẳng dẫn đến đâu. "Ngươi có nhìn thấy các con gái ta không? Chúng có được đối xử tử tế không?"

Ser Cleos ngần ngại. "Tôi... có thấy, có vẻ như vậy."

Hắn đang cố nói dối, Catelyn nhận ra điều đó, *nhưng rượu đã làm hắn mất khôn*.

"Ser Cleos," bà lạnh lùng nói, "ngươi đã để mất quyền được bảo hộ dành cho người mang lá cờ hòa bình khi người của ngươi chơi xấu chúng ta. Cứ nói dối ta xem, và ngươi sẽ được treo lên tường bên cạnh bọn chúng. Ta không đùa đâu. Ta hỏi ngươi một lần nữa, ngươi có nhìn thấy các con gái của ta không?"

Trán hắn ướt đẫm mồ hôi. "Trong buổi chầu tôi nhìn thấy Sansa, vào ngày Tyrion đưa ra các điều khoản. Trông cô ấy rất xinh đẹp, thưa phu nhân. Nhưng có lẽ hơi xanh xao một chút. Và buồn rầu nữa."

Sansa, nhưng không có Arya. Điều đó nói lên tất cả. Arya luôn là đứa khó bảo. Có lẽ Cersei ngần ngại không dám để con bé công khai đứng trước triều đình, vì sợ nó sẽ nói hoặc làm điều gì đó. Có thể chúng đã nhốt nó an toàn ở đâu đó. *Hoặc chúng đã giết con bé rồi*. Catelyn bỏ ngay ý nghĩ đó ra khỏi đầu. "Những điều khoản của hắn, ngươi nói... nhưng Cersei mới là thái hậu nhiếp chính cơ mà?"

"Tyrion nói thay cho cả hai người họ và thái hậu không ở đó. Hôm đó bà ấy không khỏe, người ta nói vậy."

"Tò mò thật." Catelyn nghĩ lại chuyến đi kinh hoàng ngày trước qua Núi Mặt Trăng, và Tyrion Lannister đã dùng cách nào đó lôi kéo một tên lính đánh thuê của bà về phía hắn. *Tên lùn đó quá quỷ quyệt*. Bà không tưởng tượng được hắn làm thế nào để sống sót trên con đường núi, sau khi bị Lysa trục xuất khỏi Thung Lũng, nhưng bà không lấy làm ngạc nhiên về điều đó. *Hắn không tham gia vào vụ giết hại Ned, ít nhất thì như vậy*. *Và hắn cũng bảo vệ chúng ta khi những bộ tộc hoang dã tấn công. Nếu ta có thể tin lời hắn...*

Bà mở bàn tay và nhìn xuống những vết sẹo trên các ngón tay. *Dấu vết mà con dao của hắn để lại*, bà tự nhắc nhở mình. *Con dao của Tyrion, trong tay kẻ sát nhân mà hắn trả tiền để cắt cổ Bran*, mặc dù tên lùn một mực phủ nhận chuyện đó, chắc chắn rồi. Thậm chí sau khi Lysa nhốt hắn trong nhà ngục trên Cổng Trời và dọa sẽ ném hắn qua cánh cửa Cổng Trăng thì hắn vẫn chối khăng khăng. "Gã lùn nói dối," bà nói và đột ngột đứng lên. "Tất cả những người Nhà Lannister đều dối trá, và người lùn là tên tệ hại nhất. Vũ khí của tên sát nhân chính là con dao của hắn."

Ser Cleos nhìn chằm chằm. "Tôi không biết gì về tên..."

"Ngươi không biết gì cả," Catelyn nói và bước ra khỏi nhà ngục với Brienne im lặng đi bên. *Cô ta đơn giản quá,* Catelyn nghĩ và thầm ghen tị. Cô gái giống như một người đàn ông. Với đàn ông thì câu trả lời luôn giống nhau, và không bao giờ xa hơn thanh kiếm gần nhất. Còn với một phụ nữ, một người mẹ, con đường khó khăn và dữ dội hơn nhiều.

Bà ăn bữa tối muộn trong Đại Sảnh với toàn bộ đội quân để cổ vũ, động viên họ. Rymund Thi Sĩ hát suốt cả bữa tiệc, không để cho bà thời gian để nói. Anh ta kết thúc bằng một bài hát mới viết về chiến thắng của Robb tại Oxcross. *"Và những ngôi sao trong đêm là đôi mắt những con sói của ngài, và cơn gió chính là bài hát của chúng."*

Hát được một nửa bài, Rymund ngửa đầu lên trời và tru lên, còn đến cuối bài thì cả nửa sảnh ăn đã tru lên cùng anh ta, trong đó có cả Desmond Grell quá chén. Giọng của họ vang vọng lên tận trần nhà.

Cứ để họ hát bài hát của mình, nếu nó khiến họ dũng cảm hơn, Catelyn thầm nghĩ, tay mân mê chiếc cốc có chân.

"Khi tôi còn bé, lúc nào ở Sảnh Hoàng Hôn cũng có một ca sĩ," Brienne nói nhỏ. "Tôi học

thuộc lòng tất cả các bài hát."

"Sansa cũng vậy, mặc dù ít ca sĩ nào muốn đi cả một quãng đường dài về phương bắc để đến Winterfell." *Ta đã nói với con bé rằng ở triều đình của nhà vua có rất nhiều ca sĩ. Ta đã nói rằng nó sẽ được nghe đủ loại nhạc, rằng cha nó sẽ tìm một thầy dạy đàn hạc cho nó. Ôi, các vị thần hãy tha thứ cho con...*

Brienne nói, "Tôi nhớ một phụ nữ... cô ta đến từ một nơi bên kia bờ biển hẹp. Tôi không biết cô ta hát bằng thứ ngôn ngữ gì, nhưng giọng cô ta cũng đáng yêu như chính cô ta vậy. Cô gái có đôi mắt màu mận, và eo cô ta nhỏ tới nỗi cha tôi có thể vòng hai bàn tay quanh nó. Bàn tay ông ấy cũng to tương đương tay tôi." Cô gái nắm bàn tay với những ngón dài và dày lại, như thể muốn giấu chúng đi.

"Cô có bao giờ hát cho cha nghe không?" Catelyn hỏi.

Brienne lắc đầu và nhìn chằm chằm xuống mâm ăn của mình như thể để tìm câu trả lời trong đám nước sốt.

"Còn cho Lãnh chúa Renly?"

Cô gái đỏ mặt. "Chưa bao giờ, tôi... tên hề của ngài ấy thỉnh thoảng có những câu đùa rất ác ý, và tôi..."

"Một ngày nào đó cô sẽ hát cho ta nghe."

"Tôi... xin phép, tôi đâu có khả năng đó." Brienne đứng dậy khỏi bàn. "Phu nhân thứ lỗi, tôi được phép rời đi chưa ạ?"

Catelyn gật đầu. Cô gái to lớn vụng về rời căn sảnh với những sải bước dài, và dường như chẳng ai chú ý đến điều đó trong cuộc chè chén say sưa. *Cầu thần linh che chở cho cô ấy*, bà ngẫm nghĩ rồi quay lại với bữa tối ngán ngẩm của mình.

Ba ngày sau, đòn chí mạng như Brienne dự đoán đã xảy ra, và năm ngày sau nữa họ mới nghe tin về trận đánh. Catelyn đang ngồi với cha bà khi người đưa tin của Edmure tới. Bộ giáp của người đàn ông đã méo mó, đôi giày bám đầy bụi đất, và trên áo khoác của anh ta có một lỗ thủng to, nhưng nét mặt anh ta khi quỳ xuống trước bà đã đủ để bà biết tin tức lần này rất tốt lành.

"Chiến thắng rồi, thưa phu nhân."

Anh ta đưa bức thư của Edmure cho Catelyn. Tay bà run run khi bẻ dấu niêm phong.

Lãnh chúa Tywin đã cố tìm cách băng qua tại hơn một chục điểm cạn khác nhau, em trai bà viết, nhưng mỗi đợt tiến công đều bị đẩy lùi. Lãnh chúa Lefford đã chết đuối, hiệp sĩ Crakehall còn gọi là Lợn Lòi đã bị bắt, Ser Addam Marbrand ba lần cố rút lui... nhưng trận đánh ác liệt nhất diễn ra ở Stone Mill, nơi Ser Gregor Clegane chỉ huy cuộc tấn công. Người của hắn ngã xuống nhiều đến nỗi xác những con ngựa chết có nguy cơ chặn hết dòng chảy của con sông. Cuối cùng, Núi Yên Ngựa và một nhóm quân tinh nhuệ nhất của chúng chiếm được bờ tây, nhưng Edmure đã ném đội quân dự bị vào chúng, lúc đó chúng đã mệt lử, choáng váng và trọng thương. Chính Ser Gregor cũng để mất ngựa và tháo chạy qua Red Fork với hàng chục vết thương chảy máu trên người. Rồi một cơn mưa tên và đá bao trùm lấy hắn.

"Chúng sẽ không thể vượt qua, Cat ạ," Edmure viết nguệch ngoạc, "Lãnh chúa Tywin đang hành quân về phía đông nam. Và dù là động tác giả hay rút lui hoàn toàn thì cũng chẳng sao. *Chúng sẽ không vượt qua được*."

Ser Desmond Grell rất phấn chấn. “Ôi, ước gì tôi được tham chiến cùng cậu ấy,” vị hiệp sĩ già nói khi bà đọc bức thư cho ông nghe. “Tên ngốc Rymund đâu rồi? Phải có một bài hát về trận đánh này, tạ ơn thần linh, một bài hát mà Edmure sẽ rất muốn nghe. Chiếc cối xay đã đè nát Núi Yên Ngựa, tôi cũng tự viết lời được này, tôi cũng có tài năng của một ca sĩ đấy chứ.”

“Ta sẽ không nghe bài nào hết cho đến khi cuộc đấu kết thúc,” Catelyn nói có vẻ hơi nghiêm khắc. Nhưng bà vẫn cho phép Ser Desmond lan truyền thông tin, và đồng ý khi ông ta muốn mở vài thùng rượu để ăn mừng chiến thắng ở Stone Mill. Không khí trong Riverrun từ trước đến nay luôn căng thẳng và u ám; họ sẽ phấn chấn hơn với một chút rượu và những tia hy vọng.

***

Đêm đó tòa lâu đài tràn ngập những lời tán tụng. “*Riverrun!*” dân chúng hò hét, và “Tully! Tully!” Họ từng bất lực và hoảng sợ, nhưng em trai bà đã cho họ vào lâu đài trong khi hầu hết các lãnh chúa khác sẽ đóng vội cổng thành. Giọng của họ trôi vào qua những ô cửa sổ cao, và rỉ qua bên dưới những cánh cửa bằng gỗ đỏ nặng nề. Rymund đang chơi đàn hạc cùng với hai người đánh trống, và một người trẻ tuổi với bộ sáo bằng ống sậy. Catelyn lắng nghe tiếng cười đùa của những cô gái, và tiếng nói chuyện huyên thuyên của các cậu bé non nớt mà em trai bà đã để lại làm lính canh thành. Những âm thanh dễ chịu... nhưng chúng vẫn không chạm được đến bà. Bà không thể chia sẻ niềm hạnh phúc cùng với họ.

Trong phòng ngủ của cha mình, bà tìm thấy một quyển sách bìa da nặng chịch, bên trong là những tấm bản đồ và bà mở nó ra xem. Bà tìm thấy con đường mòn Red Fork và lần theo nó bằng ánh nến lập lòe. *Hành quân về phía đông nam*, bà nghĩ. Bây giờ có lẽ họ đã tới đầu nguồn của Xoáy Nước Đen, theo tính toán của bà.

Catelyn gập quyển sách lại và thậm chí thấy bồn chồn hơn trước. Các vị thần đã cho họ hết chiến thắng này đến chiến thắng khác. Ở Stone Mill, Oxcross, trong trận tấn công Doanh Trại, trong rừng Whispering...

Nhưng nếu chúng ta đang chiến thắng, tại sao ta lại sợ hãi đến thế này?

BRAN

Có âm thanh *leng keng* yếu ớt, tiếng sột soạt của kim loại cào lên đá. Cậu rời mắt khỏi bộ vuốt của mình, ngẩng đầu lên nghe ngóng và ngửi mùi của bóng tối.

Cơn mưa đêm đã đánh thức hàng trăm thứ mùi đang ngủ quên và khiến chúng bốc lên nồng nặc. Cỏ và đám gai, quả mâm xôi rơi vỡ trên nền đất, bùn, giun, lá mục, một con chuột lủi trong bụi cây. Cậu ngửi thấy mùi bộ lông đen bù xù của em trai và vị máu tanh từ con sóc mà cậu vừa cắn chết. Những con sóc khác đang chuyền cành phía trên, cậu ngửi được mùi bộ lông ẩm ướt và nỗi sợ hãi của chúng, những chiếc móng bé xíu cào vào vỏ cây. Âm thanh trước đó nghe gần giống như vậy.

Cậu lại nghe thấy chúng, *leng keng* và sột soạt. Cậu đứng lên, tai và đuôi vểnh ngược. Cậu tru một tiếng dài, sâu và ớn lạnh, tiếng tru đánh thức những người đang ngủ, nhưng bức tường đá của con người vẫn tối tăm và sừng sững. Một đêm ẩm ướt và tĩnh lặng, màn đêm khiến con người trốn hết vào hang. Mưa đã ngớt, nhưng con người vẫn tụ tập bên ngọn lửa trong những hang đá để tránh không khí ẩm.

Em trai cậu vọt qua những bụi cây, di chuyển nhẹ nhàng như một người anh em trước đây mà cậu chỉ còn nhớ mập mờ, người anh em màu trắng với đôi mắt đỏ như máu. Đôi mắt này của em cậu là một màu đen thăm thẳm, nhưng lông trên cổ cậu ta dựng đứng lên. Cậu cũng nghe thấy cả những âm thanh báo hiệu nguy hiểm.

Lần này, sau tiếng *leng keng* và sột soạt là tiếng bước chân nhè nhẹ lướt nhanh trên đá. Cơn gió mang tới mùi người thoang thoảng - một mùi cậu không quen. *Mùi của một kẻ lạ mặt. Của hiểm nguy, và chết chóc.*

Cậu chạy đến phía có tiếng kêu, em cậu đuổi theo sau. Những chiếc hang đá hiện ra trước mặt họ, mặt tường trơn trượt và ẩm ướt. Cậu nhe nanh, nhưng bức tường đá không thèm để ý. Một cánh cổng hiện ra phía trước, một con rắn bằng sắt màu đen cuộn tròn quanh cột trụ và các chấn song. Khi cậu lao vào đó, cánh cổng rung lên và con rắn lạch cạch trườn đi rồi đứng lại. Qua những chấn song, cậu có thể nhìn xuống cửa hang hẹp chạy dọc theo bức tường dẫn xuống khoảng sân trải sỏi phía xa, nhưng không có cách nào để đi qua đó. Cậu có thể cố thò mõm qua những thanh sắt, nhưng tất cả chỉ có thế. Rất nhiều lần em cậu đã định cắn gãy những dẻ xương đen xì trên chiếc cổng đó, nhưng chúng chẳng hề suy chuyển. Họ phải đào phía dưới, nhưng ở đó lại có những viên đá lớn và phẳng, chôn dưới lấp lửng đất cùng với lá mục.

Gầm gừ, cậu đi đi lại lại trước cánh cổng rồi lao mình vào đó thêm một lần nữa. Cánh cổng khẽ rung lên và đẩy cậu bật trở lại. *Bị khóa rồi,* một giọng nói thầm thì. *Bị xích rồi.* Những con đường khác đều đã bị khóa. Phía trên bức tường đá của con người có những cánh cửa để mở thì cánh rừng lại quá dày. Chẳng có lối nào có thể ra được.

"Có đấy," giọng nói lại thì thầm, và dường như cậu cảm nhận được bóng của một cây lá kim lớn mọc lên từ nền đất đen và cao gấp mười lần chiều cao một con người. Nhưng khi cậu ngước nhìn lên, cái bóng lại không ở đó. *Phía bên kia của rừng thiêng, phía cây tùng, nhanh lên, nhanh lên...*

Một tiếng kêu ngàn ngạt xuyên qua màn đêm ảm đạm, rồi tắc nghẹn.

Ngay lập tức, cậu phi như bay về phía những cái cây, đám lá ướt dưới chân kêu sột soạt, cành cây quất vào người khi cậu lao qua. Cậu nghe thấy em trai mình chạy rất gần đằng sau. Họ lao xuống dưới cây đước và chạy quanh hồ nước lạnh, xuyên qua những bụi cây mâm xôi, bên

dưới những tán sồi, tần bì và những bụi táo gai, tới tít phía bên kia của khu rừng... và đây rồi, cái bóng lờ mờ mà cậu không nhìn thấy, một cây gỗ nghiêng nghiêng vươn cao đến tận nóc nhà. *Cây tùng*, cậu nghĩ.

Đột nhiên lúc đó cậu nhớ ra cách trèo cây. Những chiếc lá kim rậm rạp cào lên mặt và rơi vào gáy cậu, nhựa nhớp nháp dính trên những ngón tay - nó có mùi nhựa thông. Việc leo trèo này thật dễ dàng với một cậu bé, thân cây nghiêng ngả, vặn vẹo, những cành cây lại gần nhau đến mức dường như chúng tạo thành một cái thang. Ngọn cây dẫn thẳng lên chóp mái.

Cậu gầm gừ đánh hơi quanh gốc cây, nhấc một chân lên và đánh dấu nó bằng nước tiểu. Một cành cây thấp quệt vào mặt cậu, cậu đớp nó, kéo và vặn cho đến khi cành cây gãy ra và rách toạc. Miệng cậu đầy những chiếc lá gai và vị đắng của nhựa. Cậu lắc đầu gầm gừ.

Em trai cậu đang ngồi xổm và cất tiếng tru ai oán làm sao. Vậy là không có cách nào cả. Họ không phải là sóc, cũng không phải là thú cưng của con người nên không thể vắt vẻo trên những cành cây, bám mình trên đó bằng những bàn chân hồng mềm mại và vụng về. Họ sinh ra để chạy, để đi săn, và để rình mồi.

Rạng sáng, phía bên kia bức tường đá vây hãm họ, lũ chó thức giấc và bắt đầu sủa. Một con, hai con, và rồi tất cả đều cất tiếng tạo thành chuỗi âm thanh huyên náo. Bọn chúng cũng ngửi thấy cả mùi của kẻ thù và sự sợ hãi.

Một cơn thịnh nộ khủng khiếp bao trùm lấy cậu, cồn cào như cơn đói. Cậu lùi xa khỏi bức tường bên dưới những cái cây, bóng của cành lá tạo thành những vệt lốm đốm trên bộ lông màu xám... rồi cậu quay đầu lao trở lại thật nhanh. Chân cậu đá tung đám lá thông gai ướt rụng, trong chốc lát cậu thấy mình giống một thợ săn, với một con hươu sừng đang chạy trốn ở phía trước, cậu có thể nhìn thấy nó, ngửi thấy nó, và cậu tăng tốc đuổi theo. Mùi sợ hãi khiến tim cậu đập thình thịch và nước dãi rỏ ra, rồi cậu nhảy vọt tới chỗ cái cây đổ và ném mình lên cành cây, những móng vuốt bấu vào vỏ cây làm điểm tựa. Từ đó cậu nhảy lên, hai bước, ba bước, cậu không dừng lại cho đến khi ở giữa những cành cây thấp. Những cành cây làm vướng chân và che mắt cậu, những chiếc lá kim xanh xám cào lên người khi cậu gầm gừ len qua. Phải chậm lại thôi. Có cái gì đó đâm vào chân cậu và cậu phải giật mạnh nó ra. Càng lên cao cành cây dưới chân càng nhỏ, và dốc hơn, gần như thẳng đứng và trơn trượt. Vỏ cây tróc ra khi cậu cố cào móng lên đó. Cậu đã leo lên được một phần ba, rồi nửa đường, rồi hơn chút nữa, nhưng dường như cậu không thể nào lên tới chóp mái... Cậu đưa một chân ra và thấy nó trượt đi trên cành cây cong ẩm ướt, đột nhiên, cậu trượt xuống và lảo đảo. Cậu tru lên trong sợ hãi và tức giận, rơi, *rơi*, và xoay tròn trong khi mặt đất cứ dâng lên để làm cậu gãy xương.

Sau đó Bran lại trở lại giường trong căn phòng ngủ đơn độc. Nằm cuộn trong đống chăn, cậu thở hổn hển. "Mùa Hè," cậu kêu lên. "Mùa Hè." Vai cậu đau nhức như thể cậu vừa mới ngã, nhưng cậu biết đó chẳng là gì so với vết thương của con sói. *Jojen nói đúng. Mình là con sói*. Bên ngoài cậu có thể nghe thấy tiếng chó sủa văng vẳng. *Thủy triều sắp tới. Nó ào qua những bức tường, giống hệt như những gì Jojen nhìn thấy*. Bran nắm lấy thanh sắt trên đầu và đu mình lên gọi người tới giúp. Không có ai tới, và một lúc sau cậu nhớ ra rằng sẽ chẳng có ai cả. Trước cửa phòng cậu không còn lính gác vì Ser Rodrik đã đem theo hết những người đủ tuổi chiến đấu, giờ Winterfell chỉ còn là một đồn trú trên danh nghĩa.

Tất cả những người còn lại đã rời đi tám ngày trước, sáu trăm người từ Winterfell và các pháo đài lân cận. Cley Cerwyn đang đem theo ba trăm người nữa để gia nhập cùng với họ, và Maester Luwin đã gửi những con quạ đi trước, tuyển thêm lính mới từ Cảng White, Barrowland và thậm chí là những nơi heo hút trong rừng sói. Torrhen's Square bị tấn công bởi một tên chỉ huy tàn ác tên là Dagmer Hàm Ếch. Già Nan nói hắn không thể chết, có lần kẻ thù đã bổ đôi đầu hắn bằng một cái rìu, nhưng Dagmer dữ tợn đến nỗi hắn chắp hai nửa vào nhau và giữ như vậy cho đến khi chúng liền lại. *Liệu Dagmer có chiến thắng không?* Torrhen's Square cách xa Winterfell nhiều ngày đường, nhưng...

Bran nhấc mình ra khỏi giường, lần theo các thanh sắt cho đến khi cậu tới bên cửa sổ. Những ngón tay hơi run run khi cậu mở những cánh cửa chớp. Sân dưới vắng vẻ, và tất cả các cửa sổ cậu nhìn thấy đều tối đen. Winterfell đang ngủ.

"*Hodor!*" cậu gọi to hết mức có thể. Hodor sẽ ngủ bên trên những chuồng ngựa, nhưng có lẽ nếu cậu hét đủ to thì Hodor hoặc ai đó sẽ nghe thấy. "*Hodor, tới đây nhanh lên! Osha! Meera, Jojen, bất cứ ai!*" Bran vòng tay quanh miệng. "*HOOOOODOOOOOR!*"

Nhưng khi cửa bật mở phía sau cậu, người đàn ông bước vào là một người lạ hoắc. Ông ta mặc một chiếc áo choàng da được may với những đĩa sắt chồng lên nhau, một tay ông ta cầm dao găm và trên lưng là một chiếc rìu.

"Ngươi muốn gì?" Bran sợ hãi hỏi. "Đây là phòng của ta. Ngươi hãy ra khỏi đây."

Theon Greyjoy theo ông ta bước vào phòng ngủ. "Chúng ta không hại cậu đâu, Bran."

"Theon?" Bran thấy nhẹ nhõm hẳn. "Robb cử anh đến đây à? Anh ấy có ở đây không?"

"Robb đang ở xa lắm. Anh ấy không giúp cậu được đâu."

"Giúp tôi?" Bran bối rối. "Đừng làm tôi sợ, Theon."

"Giờ ta là *hoàng tử* Theon. Chúng ta đều là hoàng tử, Bran. Ai mà biết trước được cơ chứ? Nhưng tôi đã chiếm được lâu đài của cậu rồi, hoàng tử ạ."

"Winterfell?" Bran lắc đầu. "Không, *không thể nào*."

"Ngươi ra ngoài đi, Werlag." Người đàn ông cầm dao đi ra. Theon ngồi lên giường. "Ta cho bốn người trèo tường vào với móng sắt và dây thừng, sau đó họ mở một cửa hậu cho tất cả chúng ta vào. Người của ta đang xử lý người của cậu dưới kia. Cậu thấy đấy, Winterfell là của ta."

Bran không hiểu. "Nhưng ngươi được cha ta *bảo hộ* cơ mà."

"Và giờ *ta* là người bảo hộ của hai anh em cậu. Ngay khi trận chiến kết thúc, người của ta sẽ đem các người về Đại Sảnh. Cậu và ta sẽ nói chuyện với bọn họ. Cậu sẽ kể cho họ nghe cậu đã đầu hàng và dâng Winterfell cho ta như thế nào, và yêu cầu họ phục vụ và tuân lệnh người chủ mới như họ đã làm với người chủ cũ."

"*Không đời nào*," Bran nói. "Chúng ta sẽ chiến đấu và tống cổ ngươi ra khỏi đây. Ta không bao giờ đầu hàng, và ngươi không thể ép ta nói thế được."

"Đây không phải trò chơi, Bran, vì vậy đừng chơi trò trẻ con với ta, ta sẽ không chấp nhận đâu. Tòa lâu đài là của ta, nhưng những người này vẫn là của cậu. Nếu hoàng tử muốn họ được an toàn thì tốt nhất hãy làm theo lời ta." Hắn đứng dậy và đi về phía cửa. "Sẽ có người đến mặc đồ cho cậu và đưa cậu đến Đại Sảnh. Hãy nghĩ kỹ về những gì cậu chuẩn bị nói nhé."

***

Việc chờ đợi khiến Bran cảm thấy yếu đuối hơn bao giờ hết. Cậu ngồi ở chiếc ghế bên cạnh cửa sổ, nhìn ra những tòa tháp tối om và những bức tường đen như bóng đêm. Có lúc cậu như nghe thấy tiếng hét phía bên kia Vọng Gác, và có thể là tiếng đao kiếm, nhưng cậu không có đôi tai như Mùa Hè để nghe rõ, và cũng chẳng có chiếc mũi thính để đánh hơi. *Khi tỉnh dậy, mình vẫn là thằng què, nhưng khi ngủ mình là Mùa Hè, mình có thể chạy nhảy, chiến đấu, lắng nghe và đánh hơi*.

Cậu đã hy vọng rằng Hodor sẽ tới, hoặc một cô hầu gái, nhưng khi cửa mở ra, đó là Maester Luwin với ngọn nến trên tay.

"Bran," ông nói, "con... đã biết chuyện gì xảy ra chưa? Có người nói với con chưa?" Phía trên mắt trái của ông bị thương và máu chảy xuống một bên khuôn mặt.

"Theon đến. Hắn nói giờ Winterfell là của hắn."

Vị học sĩ đặt cây nến xuống và lau máu trên mặt. "Bọn chúng bơi qua hào, trèo tường với móc và dây thừng. Một lũ ướt như chuột tiến vào với đao kiếm trong tay." Ông ngồi lên chiếc ghế bên cửa chính, và máu lại chảy ra. "Alebelly lúc đó canh cổng, chúng đã đánh anh ta bất ngờ ở tháp canh và giết chết anh ta. Hayhead cũng bị thương. Ta kịp thả hai con quạ bay đi trước khi chúng xông vào. Con quạ tới Cảng White bay thoát, nhưng chúng bắn hạ con thứ hai bằng cung tên. Vị học sĩ nhìn chăm chăm vào chiếc thảm. "Ser Rodrik đem đi quá nhiều người, nhưng ta cũng đáng trách chẳng kém gì ông ta. Ta chưa bao giờ tính đến chuyện này, chưa bao giờ..."

Jojen đã nhìn thấy trước điều đó, Bran nghĩ. "Thầy giúp con mặc đồ đi."

"Được." Trong chiếc rương viền sắt nặng nề ở cuối giường, vị học sĩ tìm thấy bộ quần áo nhỏ, quần ống túm và áo chùng của Bran. "Con là người Nhà Stark của Winterfell, và là người thừa kế của Robb. Con phải mặc cho ra dáng hoàng tử." Với sự giúp đỡ của vị học sĩ, cậu mặc lên người bộ đồ của một lãnh chúa.

"Theon muốn con dâng tòa lâu đài cho hắn," Bran nói khi vị học sĩ đang buộc áo choàng bằng chiếc móc bạc hình đầu sói mà cậu yêu thích.

"Chẳng có gì xấu hổ với chuyện đó cả. Một lãnh chúa cần phải bảo vệ người dân của mình. Những nơi khắc nghiệt tạo ra những con người khắc nghiệt, Bran, con hãy nhớ điều đó khi đối phó với cư dân Quần Đảo Iron. Cha con đã làm hết sức để giúp Theon trở nên hòa nhã hơn, nhưng ta sợ rằng như thế vẫn quá ít và quá muộn."

***

Người đến đón họ là một gã đàn ông béo lùn, dáng người mập mạp với bộ râu đen như than che đến nửa ngực. Hắn ta nhấc cậu lên một cách dễ dàng, dù trông hắn chẳng vui vẻ gì với nhiệm vụ đó. Phòng ngủ của Rickon cách đó nửa nhịp cầu thang. Cậu bé bốn tuổi cáu kỉnh vì bị đánh thức. "Con muốn mẹ," cậu bé nói. "Con muốn mẹ cơ. Và Lông Xù nữa."

"Mẹ con đang ở xa lắm, hoàng tử ạ." Maester Luwin kéo chiếc áo ngủ qua đầu cậu bé. "Nhưng có ta ở đây, và cả Bran nữa." Ông nắm lấy tay Rickon và dắt cậu bé ra ngoài.

Bên dưới, họ nhìn thấy Meera và Jojen bị giải ra khỏi phòng bởi một gã hói đầu, với cây thương cao hơn người hắn tới một mét. Khi Jojen nhìn Bran, đôi mắt xanh của cậu ta đầy đau buồn và thất vọng. Những gã người Đảo Iron khác giải anh em nhà Frey. "Anh mày đã để mất vương quốc rồi," Walder Bé nói với Bran. "Giờ mày không phải là hoàng tử nữa, chỉ là một con tin thôi."

"Ngươi cũng vậy," Jojen nói, "cả ta, tất cả chúng ta."

"Không ai nói chuyện với ngươi, đồ ăn thịt ếch."

Một gã cầm đuốc tới đứng trước họ, nhưng cơn mưa lại bắt đầu và nhanh chóng dập tắt nó. Khi đi nhanh qua sân, họ nghe thấy tiếng những con sói tuyết tru lên trong rừng thiêng. *Hy vọng Mùa Hè không bị đau khi ngã từ trên cây xuống.*

Theon Greyjoy đang ngồi trên chiếc ghế cao của Nhà Stark. Hắn đã cởi áo khoác ra. Bên ngoài áo giáp lưới, Theon mặc một chiếc áo vét đen có trang trí hình con thủy quái màu vàng của gia tộc hắn. Hai tay hắn đặt lên tay ghế bằng đá chạm trổ hình đầu sói. "Theon đang ngồi trên ghế của anh Robb," Rickon nói.

"Im lặng, Rickon." Bran cảm nhận được những mối đe dọa xung quanh, nhưng em trai cậu còn quá nhỏ. Một vài cây đuốc đã được thắp lên và lửa đang cháy trong lò sưởi, nhưng căn phòng vẫn gần như chìm trong bóng tối. Chẳng có chỗ nào để ngồi khi những chiếc ghế dài đã được xếp đống ở chân tường, vì vậy dân chúng trong thành túm tụm thành một nhóm nhỏ, và chẳng ai dám lên tiếng. Cậu nhìn thấy Già Nan, cái miệng móm mém của bà mấp máy. Hayhead được hai lính canh đưa vào, một dải băng dính máu cuốn quanh khuôn ngực trần của anh ta. Poxy Tym khóc lóc thảm thiết, và Beth Cassel thì gào lên vì sợ hãi.

"Chúng ta có ai ở đây nhỉ?" Theon hỏi những đứa trẻ Nhà Reed và Nhà Frey.

"Hai cậu bé này được phu nhân Catelyn bảo hộ, cả hai người đều tên là Walder Frey," Maester Luwin giải thích. "Còn đây là Jojen Reed và chị gái Meera, con trai và con gái Howland Reed của vùng Greywater, họ đến để tuyên thệ lại lời thề trung thành với Winterfell."

"Một số người có thể gọi đó là không phải lúc," Theon nói, "nhưng với ta thì ngược lại. Các ngươi đều đã ở đây." Hắn rời chiếc ghế cao. "Đem hoàng tử lại đây, Lorren." Gã râu đen đẩy Bran xuống nền đá như thể cậu là một bao lúa mạch.

Người vẫn tiếp tục được áp tải vào Đại Sảnh bằng cán giáo và tiếng la hét. Gage và Osha bị giải từ bếp lên, trên người còn lốm đốm bột mì vì đang chuẩn bị bữa sáng. Mikken chửi rủa khi bị chúng lôi kéo. Farlen tập tễnh đi vào, cố gắng dìu Palla. Váy của cô ta đã bị xé đôi; cô ta giữ nó bằng một tay và bước như thể mỗi bước đi là một cực hình. Tu sĩ Chayle định chạy tới giúp nhưng bị một tên người đảo Iron xô ngã xuống sàn.

Người cuối cùng đi qua cửa là tên tù binh Hôi Thối, hắn chưa tới nơi nhưng mùi thối đã tỏa khắp phòng. Bran quặn ruột vì mùi của hắn. "Chúng tôi tìm thấy tên này bị khóa trong một nhà ngục," người giải hắn vào nói. Đó là một gã thanh niên không có râu với mái tóc màu gừng và y phục ướt đẫm nước. Chắc chắn hắn là một trong những tên bơi qua hào. "Hắn nói mọi người gọi hắn là Hôi Thối."

"Thảo nào," Theon mỉm cười. "Ngươi lúc nào cũng bốc mùi như vậy, hay ngươi vừa làm tình với một con lợn xong?"

"Chưa được làm tình với ai kể từ khi tôi bị chúng bắt, thưa lãnh chúa. Tên thật của tôi là Heke. Tôi phục vụ cho gã Con Hoang của Dreadfort cho đến khi Nhà Stark tặng hắn một mũi tên vào lưng làm quà cưới."

Theon có vẻ hứng thú. "Hắn lấy ai vậy?"

"Góa phụ của ngài Hornwood, thưa lãnh chúa."

"Bà già đó sao? Hắn mù rồi chắc? Cặp vú bà ta như những túi đựng rượu rỗng tuếch và khô héo."

"Hắn cưới không phải vì cặp vú của bà ta, thưa lãnh chúa."

Những tên đến từ Quần Đảo Iron đóng sầm cánh cửa lớn ở cuối căn sảnh. Từ trên ghế cao, Bran có thể đếm chúng có khoảng hai mươi người. *Có thể hắn đã để một số tên ở ngoài để canh cổng và vũ khí*. Ngay cả như vậy chúng cũng không thể đông hơn ba mươi người được.

Theon đưa tay lên ra hiệu im lặng. “Tất cả các ngươi đều biết ta...”

“Đúng, tất nhiên là ta biết đống cứt thối nhà ngươi!” Mikken nói to, trước khi gã hói thúc cán giáo vào bụng ông ta, rồi dùng chuôi giáo đập ngang mặt Mikken. Người thợ rèn khuỵu xuống và nhổ ra một cái răng.

“Im lặng, Mikken.” Bran cố tỏ ra nghiêm khắc như một lãnh chúa, theo cách mà Robb vẫn làm khi anh ra lệnh, nhưng giọng của cậu lại phản bội cậu khi những lời nói ra nghe the thé và run rẩy.

“Nghe thấy lãnh chúa nhỏ của ngươi nói chưa, Mikken,” Theon lên tiếng. “Thằng nhóc thông minh hơn ngươi đấy.”

Một lãnh chúa tốt cần phải bảo vệ người dân của mình, cậu tự nhủ. “Ta đã dâng Winterfell cho Theon.”

“Nói to lên, Bran. Và phải gọi ta là hoàng tử.”

Cậu lên giọng. “Ta đã dâng Winterfell cho hoàng tử Theon. Tất cả mọi người sẽ phải nghe theo lệnh anh ta.”

“Còn lâu!” Mikken gầm lên.

Theon phớt lờ. “Cha ta đã đội chiếc vương miện cổ của đá và muối, và tự phong là Vua của Quần Đảo Iron. Ông ấy sẽ đánh chiếm phương bắc nữa. Các ngươi đều là thần dân của ông ấy.”

“*Chó chết*.” Mikken lau máu trên miệng. “Ta phục vụ Nhà Stark chứ không phải con mực đen phản bội nhà... aah.” Cán giáo lại giáng xuống khiến anh ta đập mặt xuống sàn.

“Các thợ rèn có đôi tay khỏe mạnh nhưng cái đầu lại yếu ớt quá nhỉ,” Theon nhận xét. “Nhưng nếu tất cả các ngươi phục vụ ta trung thành như đã phục vụ Ned Stark, thì các ngươi sẽ thấy ta là một lãnh chúa cao thượng và tốt bụng.”

Tay và đầu gối Mikken chảy máu. *Xin đừng*, Bran ước ông ấy đừng vậy, nhưng người thợ rèn vẫn hét lên, “Nếu các ngươi nghĩ có thể chiếm được phương bắc với nhúm người tội nghiệp...” Tên hói đâm mũi giáo vào cổ Mikken. Lưỡi thép đâm xuyên qua cổ họng Mikken và một dòng máu phun ra. Một phụ nữ hét lên, và Meera vòng tay ôm lấy Rickon. *Hóa ra ông ấy chết đuối trong vũng máu*, Bran lặng người nghĩ. *Máu của chính ông ấy*.

“Ai còn muốn nói điều gì không?” Theon Greyjoy hỏi.

“Hodor hodor hodor hodor,” Hodor mở to mắt kêu lên.

“Ai đó làm ơn bịt miệng tên ngớ ngẩn đó lại.”

Hai người Iron bắt đầu đánh Hodor bằng cán giáo. Chàng trai chăn ngựa quỳ xuống sàn và cố dùng tay che người.

“Ta sẽ là một lãnh chúa tốt giống như Eddard Stark đã đối xử với các ngươi.” Theon lên giọng để át tiếng gỗ vụt vào da thịt. “Nhưng cứ thử phản bội ta mà xem, các ngươi sẽ ước mình đừng bao giờ dại dột. Và đừng nghĩ những gì các ngươi thấy ở đây là toàn bộ sức mạnh của ta. Torrhen’s Square và Deepwood Motte sẽ sớm rơi vào tay chúng ta, chú ta đang từ Saltspear tiến đánh Moat Cailin. Nếu Robb Stark chiến thắng trước Nhà Lannister, anh ta vẫn được làm Vua của vùng Trident, nhưng Nhà Greyjoy từ giờ sẽ thống trị phương bắc.”

“Các lãnh chúa của Nhà Stark sẽ chống lại ngài,” gã Hôi Thối kêu lên. “Con lợn béo ở Cảng

White là một, cả nhà Umber và Karstark nữa. Ngài sẽ cần thêm người. Hãy thả tôi ra và tôi là của ngài."

Theon nhìn hắn một hồi. "Ngươi thông minh hơn vẻ ngoài hôi hám đó đấy, nhưng ta không thể chịu được cái mùi đó."

"À," Hôi Thối nói, "tôi có thể tắm nếu được thả ra."

"Khôn ngoan đấy." Theon mỉm cười. "Quỳ xuống."

Một tên người Iron đưa cho Reek một thanh kiếm, hắn đặt nó dưới chân Theon và thề trung thành với Nhà Greyjoy và vua Balon. Bran không muốn nhìn cảnh đó. Giấc mơ xanh đang trở thành hiện thực.

"Lãnh chúa Greyjoy!" Osha bước qua xác Mikken. "Tôi cũng bị bắt tới đây làm tù binh. Ngài cũng ở đó trong ngày tôi bị bắt."

Vậy mà ta tưởng cô là bạn, Bran đau lòng nghĩ.

"Ta cần những chiến binh," Theon tuyên bố, "chứ không cần hầu bếp."

"Đó là vì Robb Stark cho tôi làm bếp. Trong suốt một năm, tôi phải rửa nồi, cạo mỡ, và làm ấm ổ rơm cho tên này." Cô ta liếc nhìn Gage. "Tôi đã chán ngấy việc đó rồi. Hãy cho tôi được cầm giáo một lần nữa."

"Ta có một cây giáo cho ngươi ở ngay đây," gã hói vừa giết Mikken lên tiếng. Hắn sờ vào đũng quần và nhe răng cười.

Osha quỳ xuống giữa hai chân hắn. "Ngươi cứ giữ lại thứ hồng hồng mềm mềm đó đi." Cô ta giật lấy cây giáo của hắn và dùng chuôi giáo thúc hắn ngã xuống sàn. "Ta lấy cây giáo bằng gỗ và sắt này cơ." Gã hói quằn quại trên nền nhà trong khi những tên cướp khác phá lên cười.

Theon cũng cười với những tên khác. "Được," hắn nói. "Hãy giữ lấy cây giáo đó; Stygg sẽ tìm một cái khác. Giờ hãy quỳ gối và thề đi."

Khi không còn ai đứng ra xin được phục vụ hắn nữa, họ được phép giải tán cùng lời đe dọa phải chăm chỉ làm việc và không được gây rối. Hodor được giao trách nhiệm đưa Bran về giường. Khuôn mặt anh trở nên xấu xí vì bị đánh, chiếc mũi sưng lên và một mắt híp lại. "Hodor," anh ta lẩm bẩm với đôi môi nứt nẻ khi nhấc Bran lên bằng đôi tay khỏe mạnh và dính đầy máu, rồi đưa cậu khỏi Đại Sảnh, lao ra ngoài trời mưa.

ARYA

"Có ma đấy, tao biết là có mà." Bánh Nóng đang nhào bột bánh mỳ, đôi tay cậu ta dính bột tới tận khuỷu. "Pia nhìn thấy cái gì đó trong kho đựng bơ tối hôm qua."

Arya phản đối kịch liệt. Pia lúc nào chẳng nhìn thấy thứ gì đó trong nhà đựng bơ! Và thường đó đều là người.

"Tao ăn một cái bánh được không?" cô hỏi. "Mày nướng cả khay cơ mà."

"Tao cần cả khay. Ser Amory rất thích chúng."

Cô ghét Ser Amory. "Thế thì nhổ nước bọt vào chúng đi."

Bánh Nóng nhìn quanh lo lắng. Trong bếp đầy những âm thanh vọng lại và những cái bóng, nhưng tất cả các đầu bếp và phụ việc đều đã ngủ trên gác xép phía trên các bếp lò. "Ông ta sẽ biết đấy."

"Không đâu," Arya nói. "Làm sao nhận ra vị nước bọt được."

"Nhưng nếu nhận ra thì ông ta sẽ đánh tao." Bánh Nóng ngừng nhào bột, "Mày không nên ở đây, đã khuya lắm rồi."

Đúng vậy, nhưng Arya chẳng quan tâm. Ngay cả trong đêm đen thì khu bếp vẫn không bao giờ tĩnh lặng. Luôn có ai đó nhào bột để làm bánh mỳ cho buổi sáng, quấy nồi với một chiếc muôi gỗ dài, hoặc xẻ thịt một con lợn để làm món thịt xông khói cho bữa sáng của Ser Amory. Tối nay tới phiên Bánh Nóng.

"Nếu Mắt Đỏ tỉnh dậy và không thấy mày ở đó..." Bánh Nóng nói.

"Mắt Đỏ chẳng bao giờ thức dậy vào nửa đêm." Tên thật của hắn là Mebble, nhưng mọi người đều gọi hắn là Mắt Đỏ vì lúc nào hắn cũng chảy nước mắt. "Một khi hắn đã ngủ say." Mỗi sáng hắn lại dùng bữa với bia. Đến tối hắn lại ngủ như chết sau một bữa tối say xỉn, nước dãi có màu của rượu rớt xuống cằm hắn. Arya sẽ đợi cho đến khi nghe thấy hắn ngáy, rồi mới đi chân đất rón rén lên gác xép của những người ở, nhẹ nhàng như một con chuột nhắt. Cô không mang theo nến. Syrio có lần đã nói với cô rằng bóng tối có thể trở thành một người bạn, và ông ấy nói đúng. Cô chỉ cần có ánh trăng và bầu trời sao để trông thấy đường, vậy là đủ. "Tao cá là chúng ta có thể chuồn khỏi đây, và Mắt Đỏ thậm chí sẽ chẳng phát hiện ra khi tao trốn thoát," cô nói với Bánh Nóng.

"Tao không muốn trốn. Ở đây tốt hơn ở trong rừng. Tao không muốn phải ăn sâu nữa. Đây, rắc bột lên tấm ván đi."

Arya nghểnh cổ lên. "Tiếng gì vậy nhỉ?"

"Sao cơ? Tao không..."

"Nghe bằng tai chứ không phải nghe bằng mồm. Đó là tiếng tù và chiến. Hai hồi, mày không nghe thấy sao? Còn đây là tiếng dây xích của chiếc khung lưới thép, ai đó đang đi ra hoặc đi vào. Mày có muốn đi xem không?" Những cánh cổng của lâu đài đã không được mở ra kể từ buổi sáng Lãnh chúa Tywin lên đường với đội quân của mình.

"Tao đang làm bánh mỳ cho bữa sáng," Bánh Nóng phàn nàn. "Với lại tao cũng không thích trời tối, tao nói rồi còn gì."

“Thế thì tao đi đây. Nói chuyện với mày sau. Cho tao một cái bánh nhé?”

“Không.”

Thế nhưng cô vẫn lấy trộm một cái và ăn nó trên đường đi ra. Chiếc bánh có nhân bằng quả hạch băm nhỏ, hoa quả và bơ, lớp vỏ bánh vẫn còn ấm sau khi được lôi ra từ lò nướng. Ăn chiếc bánh của Ser Amory khiến Arya trở nên liều lĩnh. *Đôi chân trần bước nhẹ nhàng và tự tin*, cô hát thầm trong lồng ngực. *Ta là bóng ma ở Harrenhal.*

Tiếng tù và đã khuấy động giấc ngủ của cả lâu đài; mọi người đổ ra sân xem chuyện ồn ào gì đang diễn ra. Arya hòa lẫn vào đám người đó. Một hàng xe bò đang ầm ầm tiến vào dưới chiếc khung lưới sắt. Cô nhận ra ngay đó là những vật phẩm mà chúng cướp được. Các kỵ sĩ hộ tống những chiếc xe bò bi bô nói bằng những chất giọng rất lạ. Giáp của họ phản chiếu một thứ ánh sáng nhợt nhạt dưới ánh trăng, và cô còn nhìn thấy một đôi ngựa vằn đen trắng. *Nhóm Dị Nhân Khát Máu*. Arya nấp sâu hơn một chút vào trong bóng tối, và quan sát khi một con gấu vĩ đại được chở vào đằng sau một chiếc xe hàng. Những chiếc xe khác chở những thùng đĩa bạc, vũ khí và khiên, các bao tải bột mì, đàn lợn kêu eng éc, lũ chó gầy nhẳng và lũ gà. Arya đang nghĩ đã lâu lắm rồi cô chưa được một miếng thịt lợn quay khi cô nhìn thấy tên tù binh đầu tiên.

Nhìn phong thái và dáng đi ngẩng cao đầu đầy tự hào của anh ta, cô đoán anh ta là một lãnh chúa. Cô nhìn thấy chiếc áo giáp xích lấp loáng bên dưới chiếc áo khoác đỏ rách rưới của anh ta. Ban đầu Arya nghĩ hắn là một người Nhà Lannister, nhưng khi người tù binh đi qua gần một cây đuốc, cô nhìn thấy hình trang trí là một nắm đấm bằng bạc chứ không phải một con sư tử. Cổ tay anh ta bị trói chặt, một sợi dây thừng buộc cổ chân anh ta với cổ chân người đằng sau, rồi với cổ chân người đằng sau nữa, vì thế cả hàng người đều phải lê chân bước về phía trước. Rất nhiều tù binh đã bị thương. Nếu ai đó dừng lại, một trong các kỵ binh sẽ tiến lên và vụt anh ta bằng cây roi để bắt hắn tiếp tục đi. Cô cố đếm xem có tổng số bao nhiêu tù nhân, nhưng tới năm mươi thì cô không đếm được nữa. Ít nhất phải có gấp đôi con số đó. Quần áo họ lấm máu và bùn, trong ánh đuốc khó có thể nhận ra hết huy hiệu và ấn phong của họ. Nhưng Arya thoáng nhận ra một số. Tòa tháp đôi. Ánh mặt trời. Người đàn ông máu me. Rìu chiến. *Chiếc rìu chiến là của Nhà Cerwyn, và hình mặt trời trắng trên nền đen là của Nhà Karstark. Họ là những người phương bắc. Người của cha mình, và của Robb*. Điều đó có nghĩa là gì? Cô chẳng muốn nghĩ nữa.

Bọn Dị Nhân Khát Máu bắt đầu xuống ngựa. Các cậu bé chăn ngựa ngái ngủ rời ổ rơm để dắt những con ngựa mồ hôi nhễ nhại. Một kỵ binh gọi mang bia tới. Những âm thanh ồn ào khiến Ser Amory Lorch tiến ra dãy hành lang có mái che bên trên khoảnh sân, hai bên là hai người cầm đuốc. Gã đội mũ sừng dê Vargo Hoat ghì cương ngựa dưới chỗ hắn ta. “Thưa lãnh chúa,” tên lính đánh thuê nói. Hắn có giọng nói đặc sệt và ngọng nghịu, như thể lưỡi hắn quá to so với miệng vậy.

“Chuyện gì vậy, Hoat?” Ser Amory nhíu mày hỏi.

“Tù binh. Rooth Bolton định vượt qua sông, nhưng hội Chiến Binh Dũng Cảm của tôi đã đập tan đội quân tiên phong của hắn. Nhiều tên bị giết, và Bolton sau đó đã bỏ chạy. Đây là chỉ huy của bọn chúng, Glover, và tên đằng sau là Aenys Frey.”

Ser Amory Lorch nhìn xuống đám tù binh với đôi mắt híp tịt như mắt lợn. Arya không nghĩ hắn hài lòng với việc này. Mọi người trong lâu đài đều biết hắn và Vargo Hoat ghét nhau. “Tốt lắm,” hắn nói. “Ser Cadwyn, đưa những tên này vào ngục.”

Vị lãnh chúa với nắm tay bọc giáp trong chiếc áo choàng ngước mắt nhìn lên. “Các ngươi đã hứa đối đãi với bọn ta tử tế,” anh ta nói.

“*Câm mồm!*” Vargo Hoat hét vào mặt anh ta, nước dãi phun phì phì.

Ser Amory nói với các tù binh. “Những gì Hoat hứa với các ngươi chẳng có nghĩa lý gì với ta cả. Lãnh chúa Tywin giao cho ta cai quản Harrenhal, và ta sẽ tùy ý xử lý các ngươi.” Hắn ra hiệu cho quân lính. “Căn ngục lớn bên dưới Tháp Góa Phụ sẽ chứa được hết bọn chúng. Nếu ai không muốn đi thì có thể tự do chết ở đây.”

Khi người của hắn thúc mũi giáo áp giải tù binh, Arya thấy Mắt Đỏ xuất hiện ở khu cầu thang, chớp chớp mắt dưới ánh đuốc. Nếu thấy cô biến mất, hắn sẽ hò hét và dọa đánh nát mông cô, nhưng Arya không sợ. Hắn không phải là Weese. Hắn lúc nào cũng dọa dẫm đánh nát đít hết người này đến người khác, nhưng Arya không quen hắn cho lắm. Thế nhưng, tốt hơn đừng để hắn nhìn thấy mình. Cô liếc nhìn xung quanh. Những con bò đã được tháo cương, hàng hóa trên xe được dỡ xuống, trong khi hội Chiến Binh Dũng Cảm hò hét đòi rượu và những người hiếu kỳ tụ tập quanh chuồng gấu. Lẩn vào đám người huyên náo, Ayra chuồn đi một cách dễ dàng. Cô quay lại con đường cũ, muốn lẩn thật nhanh trước khi ai đó nhìn thấy cô và định bắt cô làm việc.

Cách xa khu vực cổng và chuồng ngựa, tòa lâu đài vĩ đại trông thật hiu quạnh. Những âm thanh nhỏ dần phía sau cô. Một cơn gió xoáy nổi lên, tạo ra một tiếng rít cao vút và lạnh lẽo từ những kẽ nứt trên Tháp Rên Rỉ. Lá cây bắt đầu rụng trong rừng thiêng, và cô có thể nghe thấy tiếng chúng bay loẹt quẹt trên những khoảnh sân và giữa các tòa nhà trống. Giờ đây một lần nữa Harrenhal lại gần như trống trải, những âm thanh ở đây cũng thật kỳ lạ. Đôi khi, những bức tường đá dường như nuốt hết mọi tiếng động, phủ lên khoảnh sân một chiếc chăn tĩnh lặng. Còn khi khác thì những tiếng vọng như có cuộc sống riêng của nó, vì thế mỗi bước chân trở thành bước đi của một đội quân ma quỷ, và mỗi giọng nói từ phía xa vọng lại cũng nghe như âm thanh của một lễ hội ma quái nào đó. Những âm thanh vui vẻ là một trong những thứ làm phiền Bánh Nóng, nhưng với Arya thì không.

Lặng lẽ như bóng ma, cô chạy vụt qua sân giữa, quanh Tháp Kinh Hãi, và qua một khu trại nuôi ngựa bỏ hoang, nơi mọi người nói linh hồn của những con chim ưng chết luôn khuấy động không khí với đôi cánh ma của chúng. Cô có thể đi đến nơi nào cô muốn. Trong đồn trú chỉ có chưa tới một trăm quân, đội quân quá nhỏ đến nỗi họ lọt thỏm giữa Harrenhal. Sảnh Trăm Lò Sưởi được đóng kín, cùng với rất nhiều tòa nhà khác nhỏ hơn, trong đó có cả Tháp Rên Rỉ. Ser Amory Lorch ở trong phòng dành cho người cai quản lâu đài, tại Tháp Giàn Thiêu, rộng rãi như phòng dành cho một lãnh chúa, còn Arya và những đầy tớ khác đã chuyển tới tầng hầm bên dưới tháp của hắn để hắn tiện bề quản lý. Khi Lãnh chúa Tywin còn ở đây, tất cả hành động của mọi người sẽ bị giám sát chặt chẽ. Nhưng giờ khi chỉ còn một trăm người ở lại lâu đài để bảo vệ hàng ngàn cánh cửa, thì dường như chẳng có ai quan tâm ai đang ở đâu và làm gì.

Khi đi qua kho vũ khí, Arya nghe thấy tiếng búa đập. Một quầng sáng màu cam thẫm ánh lên qua những ô cửa sổ cao. Cô bèn trèo lên chóp mái để nhìn trộm xuống. Gendry đang rèn một tấm giáp chắn ngực. Khi làm việc, anh ta như quên hết mọi thứ xung quanh mà chỉ tập trung vào những thanh kim loại, ống bễ và bếp lửa. Chiếc búa trông như một phần cánh tay của anh ta. Cô quan sát những cơ bắp trên ngực anh ta và nghe tiếng đập của kim loại. *Anh ta thật khỏe mạnh,* Arya nghĩ. Khi anh ta nhặt chiếc kẹp dài lên để dìm tấm chắn ngực vào máng xối làm nguội sắt, Arya trượt vào qua cửa sổ và nhảy xuống sàn bên cạnh anh ta.

Gendry chẳng có vẻ gì ngạc nhiên khi nhìn thấy cô. “Giờ này cô phải lên giường rồi chứ, cô bé.” Miếng giáp chắn ngực kêu rít lên như một con mèo khi anh ta thả nó vào nước lạnh. “Tiếng huyên náo đó là gì vậy?”

“Vargo Float trở về cùng một đám tù binh. Tôi đã nhìn thấy huy hiệu của bọn họ. Có một người Nhà Glover ở vùng Deepwood Motte, anh ta là người của cha tôi. Và hầu hết những người còn lại nữa.” Đột nhiên, Arya hiểu tại sao đôi chân cô lại dẫn cô đến đây. “Anh phải giúp tôi giải thoát cho họ.”

Gendry cười lớn. “Làm sao chúng ta làm được việc đó?”

“Ser Amory đã nhốt họ xuống ngục tối, căn ngục lớn bên dưới Tháp Góa Phụ ấy. Anh có thể đập vỡ cửa với cái búa...”

“Trong khi lính gác đứng hai bên và cá xem tôi sẽ mất bao lâu để phá nó?”

Arya cắn môi. “Chúng ta sẽ phải giết bọn lính gác.”

“Làm sao chúng ta làm được việc đó?”

“Có thể sẽ không có nhiều tên đâu.”

“Nếu có hai tên thì cũng đã là quá nhiều cho hai chúng ta. Chẳng lẽ cậu không học được gì từ ngôi làng đó sao? Cậu cứ thử xem, rồi Vargo Hoat sẽ chặt cả tay lẫn chân cậu như hắn vẫn làm.” Gendry lại cầm cái kẹp lên.

“Anh sợ rồi.”

“Để tôi yên đi cô gái.”

“Gendry, có một trăm người phương bắc. Thậm chí nhiều hơn nữa, tôi không thể đếm hết bọn họ. Họ cũng đông ngang ngửa với quân của Ser Amory. Hừm, chưa tính hội Dị Nhân Khát Máu. Chúng ta chỉ cần thả họ ra, chiếm tòa lâu đài và bỏ trốn.”

“Vấn đề là cậu không thể cứu họ ra, cũng như cậu không cứu được Lommy.” Gendry lật tấm giáp ngực bằng chiếc kẹp để quan sát nó thật kỹ lưỡng. “Và nếu có trốn thoát được, chúng ta sẽ đi đâu?”

“Winterfell,” cô nói ngay lập tức. “Tôi sẽ nói với mẹ việc anh đã giúp tôi, và anh có thể ở lại...”

“Tiểu thư cho phép tôi sao? Tôi có thể đóng móng ngựa cho tiểu thư, và rèn kiếm cho các anh em của tiểu thư không?”

Thỉnh thoảng anh ta làm cô thấy thật cáu tiết. “Anh thôi đi!”

“Tại sao tôi phải mạo hiểm để được làm người hầu tại Winterfell thay vì Harrenhal? Cô có biết ông già Ben Tay Đen? Ông ta đến đây khi còn là một cậu bé. Là thợ rèn cho phu nhân Whent và cha bà ta, rồi ông của bà ta trước đó, thậm chí là cả Lãnh chúa Lothston, người cai quản Harrenhal trước gia tộc Whent. Giờ ông ta là thợ rèn cho Lãnh chúa Tywin, và cậu biết ông ta nói gì không? Kiếm là kiếm, giáp vẫn là giáp, dù cậu phục vụ cho ai nếu đã lao vào lửa thì cậu vẫn sẽ bị thiêu cháy. Lucan là một người chủ tốt. Tôi sẽ ở lại đây.”

“Nhưng như vậy thì thái hậu sẽ bắt cậu. Bà ta đâu có cử quân áo choàng vàng đuổi theo Ben Tay Đen!”

“Có vẻ họ cũng đâu có muốn bắt tôi.”

“Có, anh biết mà. Anh là một nhân vật quan trọng nào đó.”

“Tôi chỉ là một thợ rèn học việc, và một ngày tôi có thể trở thành chuyên gia chế tạo vũ khí... nếu tôi không bỏ chạy để bị chặt mất chân hoặc giết chết nếu họ bắt được.” Anh ta quay đi, lại nhặt búa lên và bắt đầu đập.

Arya bất lực nắm tay thành hai nắm đấm. “Lần tới khi rèn mũ, anh hãy cho hai tai của con la vào đó, thay vì chiếc sừng bò!” Cô phải rời khỏi đây, nếu không cô sẽ đấm anh ta mất. *Nhưng dù mình có làm thế thì anh ta thậm chí cũng chẳng cảm nhận được. Khi chúng phát hiện ra anh*

ta là ai và chặt cái đầu la ngu ngốc của anh ta, anh ta sẽ thấy hối tiếc vì đã từ chối giúp đỡ mình. Thà không có anh ta lại tốt hơn cho cô. Anh ta chính là người khiến cho cô bị bắt ở ngôi làng đó.

Nhưng những suy nghĩ về ngôi làng làm cô nhớ tới cuộc hành quân, nhà kho, và gã Cù Lét. Cô nghĩ tới thằng bé bị đánh vào mặt bằng cây chùy, tới lão già Tất-cả-vì-Joffrey ngu ngốc, tới Lommy Tay Xanh. *Mình là một con cừu, và lúc đó mình chẳng khác nào con chuột nhắt, mình chẳng làm được việc gì ngoài trốn chạy*. Arya cắn môi và cố nghĩ rằng cô đã dũng cảm trở lại. *Jaqen đã giúp mình trở nên dũng cảm như xưa. Anh ta biến mình thành một bóng ma thay vì một con chuột nhắt.*

Cô đã luôn tránh anh chàng người Lorath kể từ sau cái chết của Weese. Chiswyck chết dễ dàng hơn, và ai cũng có thể đẩy một người đàn ông từ trên tường thành xuống, nhưng Weese đã nuôi con chó đốm xấu xí đó kể từ khi nó còn bé xíu, và chỉ có một ma thuật đen tối nào đó mới có thể khiến con chó chống lại hắn ta. *Yoren tìm thấy Jaqen trong ngục tối, giống như Rorge và Cắn Xé, cô nhớ lại. Jaqen đã làm việc gì đó kinh khủng và Yoren biết điều đó, đó là lý do tại sao ông ấy xích hắn lại*. Nếu gã người Lorath là một phù thủy, thì Rorge và Cắn Xé có thể là hai con quỷ hắn gọi từ địa ngục lên, chứ không phải là người.

Jaqen vẫn còn nợ cô một cái chết. Trong các câu chuyện của Già Nan về những người được ma quỷ cho những điều ước ma thuật, phải thật cẩn trọng với điều ước thứ ba, bởi đó là điều ước cuối cùng. Chiswyck và Weese không quan trọng lắm. *Nhưng người cuối cùng thì phải tính*, Arya tự nhủ hằng đêm khi cô thì thầm những cái tên. Nhưng giờ cô tự hỏi không biết đó có thực sự là lý do khiến cô ngần ngại hay không. Bởi cô có thể giết người chỉ bằng một lời nói, nên Arya đâu phải sợ ai... nhưng một khi cô quyết định giết tên cuối cùng, cô lại trở thành một con chuột nhắt.

Vì Mắt Đỏ đang tỉnh giấc nên cô không dám quay về giường. Không biết đi đâu, cô tìm đến rừng thiêng. Cô thích mùi hăng hắc của những cành thông và tùng, cảm nhận được cỏ và đất dưới ngón chân mình và tiếng gió thổi lá cây xào xạc. Một dòng suối nhỏ róc rách uốn quanh khu rừng, cuốn trôi cả đất bên dưới một cái bẫy thú lớn. Và bên dưới một cành cây mục lẫn với mảnh vụn của những nhành cây gãy, cô tìm thấy một thanh kiếm giấu mình trong đó.

Gendry cứng đầu không chịu rèn kiếm cho cô, vì vậy cô phải tự tìm cho mình một thanh bằng cách bẻ đi phần lông của một cây chổi. Thanh kiếm của cô quá nhẹ và không có cán cầm, nhưng cô thích cái đầu nhọn lởm chởm của nó.

Cứ mỗi khi có thời gian rảnh, cô lại lẻn ra ngoài luyện tập những bài mà thầy Syrio đã dạy, di chuyển bằng chân không trên những chiếc lá khô, đâm những cành cây và vụt mạnh cho lá cây rụng xuống. Thi thoảng cô còn trèo lên cây và nhảy nhót trên những cành cao, các ngón chân cô quắp chặt lấy cành cây khi cô di chuyển, mỗi ngày một vững vàng hơn vì cô đang dần lấy lại được thăng bằng. Ban đêm là thời gian thuận tiện nhất; không có ai làm phiền cô vào thời điểm đó.

Arya trèo lên. Cao tít, ở vương quốc của những chiếc lá cây, cô rút gươm ra và trong chốc lát quên hết tất cả bọn chúng, Ser Amory, lũ Khát Máu, cũng như những người của cha cô, cô thả lỏng mình để cảm nhận phiến gỗ xù xì dưới lòng bàn chân, và tiếng xào xạc của gió trong không khí. Một cành cây gãy được cô biến thành Joffrey. Cô đập nó cho đến khi nó ngã nhào xuống. Thái hậu, Ser Ilyn, Ser Meryn và Chó Săn chỉ là những chiếc lá, nhưng cô cũng giết tất cả bọn chúng, chém chúng thành từng mảnh tả tơi. Khi tay cô bắt đầu mỏi, cô ngồi xuống một cành cây cao để nghỉ trong không khí buổi đêm mát lạnh, nghe tiếng dơi kêu khi chúng đi săn. Qua những tán lá dày, cô có thể nhìn thấy những cành cây đước trắng toát. *Nhìn từ đây, trông nó chẳng khác gì cái cây ở Winterfell*. Ước gì đó là sự thật... nếu vậy khi trèo xuống, cô sẽ lại được ở nhà, và có thể sẽ nhìn thấy cha cô đang ngồi dưới gốc cây đước như thường lệ.

Dắt kiếm vào thắt lưng, cô trượt xuống từ cành này sang cành khác cho đến khi trở lại mặt

đất. Mặt trăng tỏa ánh sáng màu bàng bạc trên cành cây đước khi cô đi tới đó, nhưng những chiếc lá năm cánh màu đỏ lại chuyển thành đen kịt trong màn đêm. Arya nhìn chăm chăm vào khuôn mặt khắc trên thân cây. Đó là một khuôn mặt thật khủng khiếp với cái miệng méo mó, đôi mắt sáng rực và đầy thù hận. Một vị thần trông như vậy sao? Các vị thần liệu có thấy đau giống như con người không? *Mình phải cầu nguyện*, cô đột nhiên nghĩ.

Arya quỳ xuống. Cô không chắc mình phải bắt đầu như thế nào. Cô chắp tay vào nhau. *Giúp con, hỡi các vị cựu thần,* cô thầm cầu nguyện. *Giúp con cứu những người đó ra khỏi ngục tối để chúng con có thể giết Ser Amory, và đưa con về Winterfell. Hãy cho con được là một vũ công nước, một con sói, và không bao giờ sợ hãi nữa.*

Như vậy đã đủ chưa? Có lẽ cô phải cầu nguyện to hơn nếu muốn các cựu thần nghe thấy. Và có lẽ cô nên cầu nguyện lâu hơn. Đôi khi cha cô cũng cầu nguyện rất lâu, cô nhớ như vậy. Nhưng các cựu thần chưa bao giờ giúp ông ấy. Nhớ lại điều đó khiến Arya giận dữ. "Đáng lẽ ngài phải giúp ông ấy chứ," cô mắng cái cây. "Lần nào ông ấy cũng cậu nguyện trước ngài. Ngài giúp ta hay không cũng được. Mà ta nghĩ có muốn ngài cũng chẳng giúp được ta đâu."

"Đừng coi thường các vị thần, cô bé."

Giọng nói khiến cô giật mình. Cô vụt đứng dậy và rút cây kiếm gỗ ra. Jaqen H'ghar đứng yên trong bóng tối đến mức trông anh ta lẫn vào những cái cây. *Anh ta đến để nhận một cái tên. Một cái tên, hai cái tên, rồi cũng tới cái tên thứ ba. Anh ta phải hoàn thành lời hứa của mình*.

Arya hạ đầu nhọn của cái que xuống đất. "Sao anh biết tôi ở đây?"

"Anh ấy nhìn thấy. Anh ấy nghe thấy. Và anh ấy biết."

Cô nhìn người đàn ông một cách nghi hoặc. Có phải các vị thần đã mang anh ta tới đây? "Anh làm thế nào mà con chó lại giết Weese? Có phải anh đã gọi Rorge và Cắn Xé lên từ địa ngục? Jaqen H'ghar có phải tên thật của anh không?"

"Một số người có rất nhiều tên. Chồn. Arry. Arya."

Cô lùi lại cho đến khi đụng vào thân cây đước.

"Gendry đã nói với anh sao?"

"Anh ấy biết," anh ta nói lại. "Tiểu thư Stark ạ."

Có lẽ các vị thần đã nghe lời cầu nguyện của mình và đưa anh ta đến đây. "Tôi cần anh giúp tôi đưa những người đó ra khỏi ngục. Glover và những người khác, tất cả bọn họ. Chúng ta phải làm cách nào đó giết tên lính canh và mở cửa..."

"Cô gái lại quên rồi," anh ta nhẹ nhàng nói. "Cô đã có hai, và tôi chỉ còn nợ một. Nếu muốn giết một lính gác thì cô chỉ cần nói tên của hắn."

"Nhưng một tên thì không đủ, chúng ta phải giết tất cả bọn chúng để mở cửa gian ngục." Arya cắn môi thật chặt để ngăn mình không khóc. "Tôi muốn anh hãy cứu lấy những người phương bắc, giống như tôi đã cứu các anh."

Jaqen H'ghar lạnh lùng nhìn cô. "Cô lấy của thần linh ba mạng người. Thì phải đền vào đó ba mạng người. Không được chế giễu các vị thần." Giọng anh ta mềm như lụa mà cũng cứng như thép.

"Tôi không chế giễu." Cô suy nghĩ một lúc. "Cái tên... tôi có thể nói tên bất kỳ ai? Và anh sẽ giết hắn?"

Jaqen H'ghar gật đầu. "Anh ấy đã nói rồi."

"Bất kỳ ai?" cô lặp lại. "Dù là đàn ông, phụ nữ, một thằng nhóc hay Lãnh chúa Tywin, hay Đại Tư Tế, thậm chí là cha anh?"

"Cha của anh ấy đã chết lâu rồi, nhưng nếu ông ấy còn sống, và cô gái biết tên ông ta, thì ông ta sẽ chết theo lệnh của cô."

"Anh thề đi," Arya nói. "Hãy thề với các vị thần."

"Trước tất cả các vị thần biển, thần đất, thậm chí là thần lửa, ta xin thề." Anh ta đặt một tay lên miệng cây đước. "Trước bảy vị tân thần và các vị cựu thần nhiều không kể xiết, ta xin thề."

Anh ta đã thề. "Ngay cả khi ta nói tên một vị vua."

"Hãy nói cái tên đó, và hắn sẽ chết. Ngày mai, một tháng nữa, hoặc nột năm nữa, nhưng ngày đó sẽ đến. Anh ấy không thể bay như chim được, nhưng hai chân anh ấy biết di chuyển, sẽ có ngày anh ấy tới nơi, và nhà vua sẽ chết." Anh ta quỳ bên cạnh cô, vì vậy mặt họ đối diện với nhau, "Cô gái có thể nói thầm nếu không dám nói to. Hãy nói thầm cái tên đó. Có phải là Joffrey không?"

Arya nói vào tai anh ta. "Jaqen H'ghar."

Ngay cả trong chuồng ngựa bị cháy, với những bức tường lửa xung quanh và bị còng trong xích, trông anh ta cũng không ngơ ngác như lúc này. "Cô gái... cô nói đùa rồi."

"Anh thề rồi. Các vị thần đã nghe thấy lời thề của anh."

"Các vị thần đã nghe," Đột nhiên con dao xuất hiện trong tay Jaqen H'ghar, lưỡi của nó mảnh như ngón tay út của cô vậy, dù Arya không chắc nó dành cho cô hay cho chính anh ta. "Cô gái sẽ khóc. Cô gái sẽ mất người bạn duy nhất của mình."

"Anh không phải bạn tôi. Một người bạn sẽ giúp tôi." Nói rồi cô bước đi, giữ thăng bằng trên các đầu ngón chân để đề phòng anh ta phi con dao. "Tôi sẽ không bao giờ giết một người bạn."

Nụ cười của Jaqen đến rồi lại chợt tắt. "Vậy thì cô gái có thể... nói một cái tên khác, và bạn cô có thể giúp?"

"Có thể," cô nói. "Nếu người bạn đó giúp tôi."

Con dao biến mất. "Nói đi nào."

"Bây giờ ư?" Cô không nghĩ anh ta lại hành động nhanh đến vậy.

"Anh ấy nghe tiếng của thời gian dần trôi qua. Anh ấy sẽ không thể ngủ yên một khi cô gái còn chưa rút lại cái tên đó. Làm đi nào, cô bé quỷ quyệt."

Ta không phải là một đứa trẻ quỷ quyệt, cô nghĩ, ta là sói tuyết, và là bóng ma ở Harrenhal. Cô gài lại que chổi vào thắt lưng và theo anh ta ra khỏi rừng thiêng.

***

Dù đã khuya nhưng Harrenhal vẫn nhộn nhịp một cách bất thường. Vargo Hoat trở về đã khiến cho mọi lề thói bị xáo trộn. Xe kéo, bò và ngựa đều biến mất khỏi khoảnh sân, nhưng chuồng gấu thì vẫn ở đó. Nó đã được treo lên cách mặt đất vài chục phân bằng một chiếc xích nặng; sợi xích được gắn vào phần mái vòm của cây cầu chia đôi khoảnh sân ngoài và sân giữa.

Một loạt đuốc được thắp thành vòng tròn quanh đó khiến cả sân sáng rực lên. Một vài cậu bé chăn ngựa đang ném đá trêu chọc con gấu rống lên và gầm gừ. Phía bên kia sân, ánh sáng lọt ra từ cửa trại lính, kèm theo tiếng cốc vại chạm vào nhau leng keng và tiếng người gọi mang thêm rượu. Hàng chục người đang đồng thanh hát một bài hát bằng một thứ tiếng xa lạ với Ayra.

Cô nhận ra bọn chúng đang ăn uống trước khi đi ngủ. *Chắc chắn Mắt Đỏ sẽ bắt mình lên phục vụ, rồi hắn sẽ biết mình không ở trên giường*. Nhưng có lẽ hắn đang bận rót rượu cho hội Chiến Binh Dũng Cảm và các binh lính của Ser Amory tụ tập ở đó. Âm thanh huyên náo đó có thể giúp mọi người xao lãng cô.

"Đêm nay các vị thần đói sẽ ăn bữa tiệc máu, nếu anh ấy làm việc đó," Jaqen nói. "Cô gái ngọt ngào, tốt bụng và lịch thiệp. Hãy rút lại cái tên lúc nãy rồi nói một cái tên khác, và vứt mong ước điên rồ đó sang một bên đi nào."

"Không."

"Thôi được rồi." Anh ta có vẻ chấp nhận. "Việc đó sẽ được thực hiện, nhưng cô gái phải làm một việc. Anh ấy không có nhiều thời gian nói chuyện."

"Cô gái nghe đây," Arya nói. "Tôi phải làm gì?"

"Một trăm người đang đói bụng, họ cần được ăn, các lãnh chúa sẽ đòi món súp. Cô bé phải chạy xuống bếp và nói với cậu bạn nướng bánh."

"Súp thì được." cô nhắc lại. "Còn anh sẽ ở đâu?"

"Cô gái sẽ chuẩn bị món súp, và đợi ở dưới bếp cho đến khi anh ấy tới tìm. Đi nào. Chạy đi."

Bánh Nóng đang lôi bánh mì từ trong lò ra khi cô lao vào bếp, nhưng cậu ta không còn ở một mình nữa. Chúng đã đánh thức các đầu bếp dậy để chuẩn bị đồ ăn cho Vargo Hoat và hội Dị Nhân Khát Máu của hắn. Những người phục vụ đang mang những giỏ bánh mỳ và bánh tác của Bánh Nóng lên, đầu bếp trưởng đang lạng thịt cho thật mỏng, các hầu bếp nam đang lật những con thỏ trong khi hầu bếp nữ phết mật ong lên đó, một số phụ nữ đang băm hành và cà rốt. "Ngươi muốn gì, Chồn?" người đầu bếp chính hỏi khi trông thấy cô.

"Súp," cô nói. "Lãnh chúa yêu cầu như vậy."

Ông ta ném mạnh con dao thái vào chiếc nồi sắt đen đang treo trên bếp. "Hắn nghĩ gì cơ chứ? Ta sẽ đái vào đó trước khi đem lên cho con dê đó. Nửa đêm mà còn không để cho người ta ngủ yên nữa." Ông ta quát. "Được rồi, đừng bận tâm, hãy chạy lại nói với hắn là chỉ có một cái nồi, không thể vội được."

"Tôi sẽ đợi ở đây cho đến khi nào xong."

"Vậy thì tránh đường. Hoặc tốt nhất hãy làm việc gì có ích đi. Chạy qua cửa hàng bơ; mấy con dê đó sẽ cần bơ và pho mát. Gọi Pia dậy và bảo cô ta nhanh nhẹn lên, nếu muốn giữ đôi chân của mình."

Cô chạy vắt chân lên cổ. Trên gác xép, Pia vẫn còn thức và đang rên rỉ bên dưới một tên Dị Nhân, nhưng cô ta nhanh chóng mặc quần áo khi nghe thấy Arya gọi. Cô ta bỏ những lọ sành đựng bơ và những thanh pho mát bốc mùi bọc vải vào sáu chiếc giỏ. "Đây, giúp tôi đưa cái này đi nhé," cô ta nói với Arya.

"Tôi không giúp được. Và cô phải nhanh lên nếu không Vargo Hoat sẽ chặt chân cô đấy." Cô chạy vụt ra ngoài trước khi Pia có thể giữ cô lại. Trên đường về, cô tự hỏi tại sao không tù binh nào mất chân hay tay cả. Có thể Vargo Hoat sợ sẽ khiến Robb nổi giận. Mặc dù trông hắn ta

không có vẻ gì là sợ sệt ai cả.

Bánh Nóng đang quấy một cái nồi bằng chiếc muôi gỗ dài khi Arya quay lại bếp. Cô nhặt lấy một chiếc muôi nữa và quấy giúp. Trong khoảnh khắc cô nghĩ có lẽ nên nói cho cậu ta, nhưng sau đó cô nhớ những gì xảy ra tại ngôi làng và quyết định không nói nữa. Cậu ta sẽ lại chịu đầu hàng thôi.

Sau đó cô nghe thấy giọng nói gớm guốc của Rorge. "Đầu bếp," hắn hò hét. "Chúng ta đến lấy món súp chết tiệt của ngươi." Arya mất hết tinh thần, liền bỏ chiếc muôi xuống. *Mình đâu có bảo anh ta đem theo chúng tới chứ*. Rorge đang đội chiếc mũ sắt, với phần mũi che đi một nửa chiếc mũi bị mất của anh ta. Jaqen và Cắn Xé theo sau hắn vào trong bếp.

"Món súp chết tiệt vẫn chưa xong," đầu bếp nói. "Phải chờ nó sôi đã. Giờ chúng tôi mới cho hành vào và..."

"Câm mồm lại, nếu không ta sẽ nhổ nước bọt lên mông ngươi và cho ngươi vài trận nhừ tử. Ta nói là súp và ngay bây giờ."

Cắn Xé rít lên, vồ lấy một con thỏ đang quay dở và xé nó bằng hàm răng nhọn hoắt của mình, mật ong chảy xuống kẽ tay hắn.

Người đầu bếp chán nản. "Vậy thì hãy đem món súp chết tiệt này đi đi, sau đó, nếu con dê hỏi tại sao vị của nó nhạt nhẽo thế thì ngươi đi mà trả lời nhé."

Cắn Xé liếm mỡ và mật ong dính trên ngón tay trong khi Jaqen H'ghar đeo một đôi găng tay độn bông lớn. Anh ta đưa một đôi cho Arya. "Cái này sẽ có ích đấy." Món súp đang nóng bỏng, và những chiếc nồi thì rất nặng. Arya và Jaqen đánh vật khiêng một chiếc nồi, Rorge tự bê một chiếc và Cắn Xé bê hai nồi nữa, hắn gầm lên vì đau khi quai nồi làm hắn bỏng tay. Nhưng dù vậy hắn vẫn không bỏ chiếc nồi xuống. Họ bê những chiếc nồi ra khỏi bếp và băng qua khoảnh sân. Hai tên lính đang canh gác ngoài cửa Tháp Góa Phụ. "Đây là cái gì?" một tên hỏi Rorge.

"Nồi nước đái sôi, muốn thử không?"

Jaqen nở một nụ cười thân thiện. "Tù binh cũng cần ăn mà."

"Sao không thấy ai nói gì về việc..."

Arya xen vào. "Cho họ chứ không phải cho các anh."

Tên lính gác thứ hai vẫy cho họ đi qua. "Thế thì đem xuống đi."

Bên trong cánh cửa, một chiếc cầu thang xoắn ốc dẫn xuống hầm ngục. Rorge đi đầu tiên, còn Jaqen và Arya đi cuối. "Cô gái hãy tránh sang một bên nhé," anh nói với cô.

Các bậc thang dẫn xuống một căn hầm bằng đá ẩm ướt, dài, tăm tối và không có cửa sổ. Một vài cây nến cháy trên các giá treo ở gần cuối căn hầm, nơi một nhóm lính gác của Ser Amory đang ngồi quanh một chiếc bàn gỗ sứt sẹo. Chúng đang nói chuyện và chơi cờ với nhau. Những song sắt nặng nề ngăn cách chúng với các tù binh tụ tập trong bóng tối. Mùi món súp khiến rất nhiều người kéo đến bên song sắt.

Arya đếm thấy có tám tên lính gác. Chúng cũng ngửi thấy mùi món súp. "Kia là tên phục vụ xấu xí nhất ta từng nhìn thấy," tên đội trưởng nói với Rorge. "Có gì trong nồi vậy?"

"Của quý của mày đấy! Có muốn ăn không?"

Một tên lính gác bước tới, một tên đứng cạnh các song sắt, tên thứ ba ngồi trên sàn và quay

lưng ra cửa, nhưng mùi thức ăn kéo tất cả bọn họ về phía chiếc bàn.

"Đến giờ rồi. Bọn họ đem đồ ăn cho chúng ta kìa."

"Tao ngửi thấy mùi hành phải không nhỉ?"

"Món bánh mỳ đâu?"

"Chết tiệt, chúng ta cần bát, cốc, và muôi..."

"Không cần đâu." Rorge nhấc nồi súp nóng bỏng trên bàn lên và hất vào mặt chúng. Jaqen H'ghar cũng làm như vậy. Cắn Xé cũng ném hai chiếc nồi của hắn bay vèo trong không trung, món súp văng ra. Một chiếc nồi đập trúng đầu tên đội trưởng khi hắn cố đứng lên. Hắn ngã sõng soài như một bao cát và nằm bất động. Những tên còn lại hét lên đau đớn, van xin hoặc cố bò ra ngoài.

Arya đứng nép vào tường khi Rorge bắt đầu cắt cổ từng tên. Cắn Xé thì thích túm gáy và bẻ cổ chúng bằng đôi tay to lớn nhợt nhạt của mình. Chỉ một tên lính rút được kiếm ra. Jaqen nhảy tránh cú đâm, rút kiếm của anh ta ra, chém tới tấp và dồn hắn vào một góc, rồi giết hắn với một cú đâm chính giữa tim. Chàng trai người Lorath đem thanh kiếm vẫn còn đang vấy máu lại chỗ Ayra và lau nó vào phần trước của áo cô. "Cô gái cũng phải chảy máu nữa. Đây cũng là việc của cô ấy."

Chìa khóa mở cửa ngục được treo trên một chiếc móc trên tường phía trên chiếc bàn. Rorge lấy nó xuống và mở cánh cửa. Người đầu tiên đi qua là vị lãnh chúa với hình quả đấm bọc giáp trên áo choàng. "Tốt lắm," anh ta nói. "Tôi là Robett Glover."

"Lãnh chúa." Jaqen cúi chào.

Khi được phóng thích, các tù binh lột sạch vũ khí trên xác các lính canh và lao lên các bậc thang với những thanh kiếm trong tay. Những người khác tay không kéo theo phía sau. Họ di chuyển rất nhanh mà không nói một lời. Chẳng ai trong số họ có vẻ bị thương nặng như lúc Vargo Hoat giải họ vào Harrenhal qua cổng thành. "Ý tưởng sử dụng món súp này rất thông minh," chàng trai người nhà Glover nói. "Ta cũng không nghĩ ra. Đây là ý tưởng của Lãnh chúa Hoat sao?"

Rorge phá lên cười. Hắn cười to đến nỗi nước mũi bắn ra từ cái lỗ trên mặt hắn. Cắn Xé ngồi trên một cái xác, đưa một bàn tay mềm nhũn lên miệng gặm những ngón tay. Xương gãy răng rắc trong miệng hắn.

"Các ngươi là ai?" Robett Glover nhíu mày. "Các ngươi không ở cạnh Hoat khi ông ta tới trại của Lãnh chúa Bolton. Các ngươi có phải thuộc hội Chiến Binh Dũng Cảm không?"

Rorge lau nước mũi khỏi cằm bằng mu bàn tay. "Giờ thì phải."

"Người đàn ông này vinh hạnh mang tên Jaqen H'ghar, đến từ Thành Phố Tự Trị Lorath. Các bạn đồng hành khiếm nhã của anh ta tên là Rorge và Cắn Xé. Lãnh chúa nhìn sẽ biết Cắn Xé là ai." Anh ta vẫy tay về phía Arya. "Và đây..."

"Tôi là Chồn," cô buột miệng nói trước khi anh ta kịp tiết lộ tên thật của cô. Cô không muốn nói tên mình ở đây vì Rorge và Cắn Xé có thể nghe thấy, và tất cả những người khác mà cô không quen biết nữa.

Glover cho cô lui. "Tốt lắm," anh ta nói. "Hãy kết thúc công việc máu me này."

Khi quay lại những bậc thang ngoằn ngoèo, họ thấy những tên lính gác cổng đang nằm trên

vũng máu. Những người phương bắc đang chạy khắp sân. Arya nghe thấy tiếng la hét. Những cánh cửa khu trại lính đang mở và một người bị thương la hét, loạng choạng bước ra. Ba người khác đuổi theo hắn và khiến hắn không bao giờ kêu được nữa bằng thương và kiếm. Xung quanh chòi gác ở cổng thành cũng đang có hỗn chiến. Rorge và Cắn Xé lao ra với Glover, nhưng Jaqen H'ghar quỳ xuống bên cạnh Arya. "Chắc cô bé không hiểu đâu nhỉ?"

"Có chứ," cô nói, mặc dù cô không thực sự hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Có lẽ chàng trai người Lorath đã nhận ra điều đó trên nét mặt cô. "Một con dê không trung thành với ai cả. Một lá cờ sói sẽ sớm được giương lên ở đây thôi, tôi nghĩ vậy. Nhưng đầu tiên tôi phải nghe cô bé rút lại cái tên đó đã."

"Ta rút lại cái tên đó." Arya cắn môi. "Tôi vẫn còn được giết một người nữa chứ?"

"Cô bé thạm lam quá." Jaqen chạm vào một tên lính và chỉ cho cô những ngón tay đỏ máu của hắn ta. "Ở đây có ba, đằng kia có bốn, và tám người chết dưới kia nữa. Món nợ đã được trả rồi."

"Món nợ đã được trả, đúng vậy," Arya miễn cưỡng đồng ý. Cô thấy hơi buồn một chút. Giờ cô lại quay lại là *một con chuột nhắt*.

"Vị thần rất công bằng. Giờ thì anh ấy phải chết." Một nụ cười rất lạ nở trên môi Jaqen H'ghar.

"Chết?" cô bối rối. Điều đó nghĩa là sao? "Nhưng tôi đã rút lại cái tên đó rồi. Giờ anh không cần phải chết nữa."

"Có chứ. Thời gian của tôi đã hết rồi." Jaqen đưa một tay vuốt từ trán xuống cằm, và khi bỏ tay ra, anh ta biến thành người khác. Má anh ta đầy hơn, mắt hẹp hơn, mũi khoằm xuống và một vết sẹo xuất hiện ở má bên phải, nơi trước đó chưa từng xuất hiện cái sẹo nào. Và khi anh ta lắc đầu, mái tóc dài, thẳng và nửa trắng nửa đỏ biến mất, thay vào đó là những lọn tóc xoăn màu đen dày.

Arya há hốc miệng. "Anh là ai?" cô thì thầm, quá ngạc nhiên đến mức không kịp cảm thấy sợ hãi. "Sao anh làm như thế được? Có khó không?"

Anh ta cười nhăn nhở, khoe ra một chiếc răng màu vàng. "Không khó hơn việc nghĩ ra một cái tên mới, nếu cô bé biết cách."

"Chỉ cho tôi đi," cô thốt lên. "Tôi cũng muốn làm được như vậy."

"Nếu muốn học thì cô phải đi với tôi."

Arya bắt đầu ngần ngại. "Đi đâu?"

"Rất xa, bên kia biển hẹp."

"Không được rồi. Tôi còn phải về nhà. Về Winterfell."

"Vậy thì chúng ta phải chia tay rồi," anh ta nói, "vì tôi cũng có những nhiệm vụ của mình." Anh ta cầm tay cô lên và đặt một đồng xu nhỏ vào lòng bàn tay. "Cầm lấy."

"Cái gì vậy?"

"Một đồng xu có giá trị rất lớn."

Arya cắn thử. Nó rất cứng và chỉ có thể được làm bằng sắt. "Nó có đủ để mua một con ngựa không?"

"Nó không dùng để mua những con ngựa."

"Vậy thì nó có ý nghĩa gì?"

"Cũng giống như chúng ta hỏi cuộc sống có ý nghĩa gì, cái chết có ý nghĩa gì. Nếu một ngày cô bé gặp lại tôi, hãy đưa đồng xu này cho bất kỳ người đàn ông nào đến từ Braavos, và nói với anh ta câu này - *valar morghulis*."

"*Valar morghulis*," Arya nhắc lại. Không khó nói cho lắm. Cô nắm chặt đồng xu trong lòng bàn tay. Bên kia sân, cô nghe thấy tiếng người chết. "Xin anh đừng đi, Jaqen."

"Jaqen đã chết, giống như Arry vậy," anh ta buồn bã nói, "và tôi còn phải thực hiện những lời hứa của mình. *Valar morghulis*, Arya Stark. Hãy nói lại một lần nữa."

"*Valar morghulis*," cô nói lại một lần, và người lạ mặt trong bộ quần áo của Jaqen cúi chào cô, rồi lẩn vào bóng tối, chiếc áo choàng xoay xoay trong gió. Cô ở lại một mình với những xác người chết xung quanh. *Chúng đều đáng chết*, Arya tự nhủ và nhớ đến tất cả những người mà Ser Amory Lorch đã giết tại pháo đài ở bên hồ.

Căn hầm dưới Tháp Giàn Thiêu trống không khi cô quay lại chiếc giường rơm của mình. Cô thì thầm những cái tên trên gối, và khi kết thúc, cô nói nhỏ câu "*Valar morghulis*" ở cuối, tự hỏi nó có ý nghĩa gì.

***

Trời sáng, Mắt Đỏ và những người khác quay trở lại, tất cả trừ một cậu bé bị giết trong cuộc giao tranh và không ai biết vì lý do gì. Mắt Đỏ ra ngoài đó một mình để nhìn rõ mọi thứ trong ánh sáng ban ngày, luôn miệng phàn nàn rằng xương cốt già nua của ông ta không chịu được những bậc thang. Khi trở lại, ông ta nói rằng Harrenhal đã bị chiếm. "Hội Dị Nhân Khát Máu giết một số người của Ser Amory trên giường, và những kẻ còn lại trên bàn nhậu sau khi chúng đã chè chén no say. Lãnh chúa mới sẽ tới đây vào cuối ngày hôm nay, với toàn bộ đội quân của mình. Ông ta xuống đây từ tít phương bắc nơi có Tường Thành, và mọi người nói ông ta rất khó tính. Dù là lãnh chúa này hay lãnh chúa kia thì các ngươi vẫn phải làm việc. Tên nào giở trò dại dột, ta sẽ đánh nát lưng." Ông ta nhìn Arya khi nói câu đó, nhưng không hỏi nửa lời về việc đêm qua cô đã ở đâu.

Cả buổi sáng, cô quan sát bọn Dị Nhân Khát Máu lật những cái xác để lấy của cải và kéo chúng tới Sân Thạch Nhũ, nơi một giàn thiêu đã được dựng sẵn để đốt chúng. Tên hề Shagwell chặt hai cái đầu từ xác của hai hiệp sĩ và chạy quanh lâu đài, cầm tóc chúng và ve vẩy, giả vờ cho hai cái đầu nói chuyện. "Tại sao anh chết?" một cái đầu hỏi. "Chết vì món súp của con chồn," cái đầu thứ hai trả lời.

Arya được giao nhiệm vụ lau sạch vết máu khô. Như thường lệ, không ai nói với cô một lời, nhưng thỉnh thoảng cô để ý thấy ánh mắt của mọi người nhìn cô rất lạ. Robett Glover và những người khác mà họ cứu ra có lẽ đã nói về những gì xảy ra dưới hầm ngục, và sau đó Shagwell và hai cái đầu ngu ngốc của hắn tiếp tục nói chuyện về món súp của con chồn. Cô rất muốn bảo hắn câm miệng lại, nhưng cô lại sợ. Tên hề nửa tỉnh nửa điên, và cô nghe nói hắn từng giết một người vì dám không cười trước câu đùa của hắn. *Tốt nhất hắn hãy câm miệng lại trước khi mình cho tên hắn vào danh sách cùng với những người khác*, cô nghĩ khi đang chùi những vệt máu màu nâu đỏ.

Khi vị lãnh chúa mới của Harrenhal đến thì trời đã gần tối. Ông ta có khuôn mặt chất phác,

không có râu và trông rất bình thường, đáng chú ý nhất chỉ có đôi mắt xanh xám lạ lùng. Không mập, không gầy, cũng không cơ bắp. Ông ta mặc áo giáp xích màu đen và áo choàng màu hồng đốm. Biểu tượng trên lá cờ của ông ta trông giống như một người đàn ông chìm trong máu. "Hãy quỳ xuống trước lãnh chúa của Dreadfort!" cận vệ của ông ta hô vang, một cậu bé không lớn hơn Arya bao nhiêu, và cả Harrenhal quỳ xuống.

Vargo Hoat tiến lên phía trước. "Thưa lãnh chúa, Harrenhal giờ là của ngài rồi."

Vị lãnh chúa trả lời, nhưng âm thanh quá nhỏ nên Arya không nghe được. Robett Glover và Ser Aenys Frey, vừa mới được tắm và mặc áo chẽn cùng áo choàng mới sạch sẽ, cũng tiến lên để nhập hội với họ. Sau khi nói chuyện một lúc, Ser Aenys dẫn họ tới chỗ Rorge và Cắn Xé. Arya ngạc nhiên khi thấy họ vẫn còn ở đây; vì cô tưởng họ cũng đã biến mất giống như Jaqen. Arya nghe thấy chất giọng khàn khàn của Rorge, nhưng không nghe được những gì hắn nói. Sau đó Shagwell chộp lấy cô, và kéo cô đi dọc khoảnh sân. "Lãnh chúa, lãnh chúa," hắn vừa kéo cổ tay cô vừa hét, "đây chính là con chồn đã nấu món súp đó!"

"Bỏ ta ra," Arya giằng tay ra khỏi tay hắn.

Vị lãnh chúa nhìn cô chăm chú. Chỉ có mắt ông ta cử động; chúng rất xám, giống màu của băng giá. "Ngươi bao nhiêu tuổi rồi, nhóc?"

Cô phải nghĩ một lúc mới nhớ ra. "Mười."

"Mười tuổi, thưa lãnh chúa," ông ta nhắc nhở cô. "Ngươi có thích động vật không?"

"Một số loài, thưa lãnh chúa."

Một nụ cười thoảng qua trên môi ông ta. "Nhưng có vẻ không phải là sư tử. Cũng không phải nhân sư."

Cô không biết phải trả lời như thế nào, nên không nói gì cả.

"Họ nói với ta tên ngươi là Chồn. Tên đó không đúng. Tên mẹ ngươi đặt cho ngươi là gì?"

Cô cắn môi, cố nghĩ ra một cái tên khác. Lommy gọi cô là Đầu Bướu, Sansa từng gọi cô là Mặt Ngựa, còn người của cha cô từng gọi đùa cô là Arya Thấp Hèn, nhưng cô nghĩ những cái tên đó đều không phải loại tên ông ta muốn.

"Nymeria," cô nói. "Bà ấy chỉ gọi tắt là Nan."

"Ngươi sẽ phải gọi ta là lãnh chúa khi nói chuyện với ta, Nan," vị lãnh chúa ôn tồn nói. "Ngươi quá trẻ để gia nhập hội Chiến Binh Dũng Cảm, ta nghĩ vậy, và giới tính cũng không phù hợp nữa. Ngươi có sợ đỉa không, cô bé?"

"Chúng chỉ là những con đỉa thôi, thưa lãnh chúa."

"Có vẻ cận vệ của ta sẽ phải học từ ngươi đấy. Cho đỉa hút máu thường xuyên là bí mật để có cuộc sống khỏe mạnh. Một người cần phải thanh lọc máu xấu ra khỏi cơ thể. Ta nghĩ ngươi sẽ làm được. Khi ta còn ở Harrenhal, Nan, ngươi sẽ là người mang đồ ăn cho ta, phục vụ ta tại bàn ăn và trong phòng riêng."

Lần này cô đã biết kiềm chế câu thích làm việc ở chuồng ngựa hơn. "Vâng, thưa lãnh chúa của ngài. Á không... lãnh chúa của tôi."

Vị lãnh chúa vẫy một tay. "Hãy cho cô bé ăn mặc tử tế," ông ta không nói cụ thể với ai, "và hãy dạy nó cách rót rượu mà không làm đổ ra ngoài." Ông ta quay đi, giơ một tay và nói, "Lãnh

chúa Hoat, hãy treo những lá cờ này lên cổng thành."

Bốn người trong hội Chiến Binh Dũng Cảm trèo lên tường thành để dỡ lá cờ hình sư tử của Nhà Lannister và con nhân sư đen của Ser Amory xuống. Thay vào đó, chúng treo hình người của Nhà Dreadfort và con sói của Nhà Stark lên. Và tối hôm đó, một cô bé phục vụ tên Nan rót rượu cho Roose Bolton và Vargo Hoat khi họ đứng trong hành lang, quan sát hội Chiến Binh Dũng Cảm diễu Ser Amory Lorch trần truồng qua sân giữa. Ser Amory cầu xin, khóc lóc và bám chặt chân những người áp giải, cho đến khi Rorge phải tới lôi hắn ra, và Shagwell đá hắn xuống hố gấu.

Toàn thân con gấu là một màu đen, Arya nghĩ. *Giống như Yoren vậy*. Cô rót đầy rượu vào cốc Roose Bolton và không để văng ra ngoài một giọt.

DAENERYS

Trong thành phố tráng lệ này, Dany đã hy vọng Ngôi Nhà Người Bất Tử là tòa nhà tráng lệ nhất, nhưng từ trong kiệu, cô chỉ nhìn thấy một đống đổ nát cổ kính và xám xịt.

Dài và thấp, không có những tòa tháp hay cửa sổ, nó xoắn lại như một con rắn đá chui qua lùm cây với vỏ cây màu đen và lá màu xanh mực, thứ lá làm ra thức uống ma thuật của các phù thủy mà người Qarth gọi là *ráng chiều*. Chẳng có tòa nhà nào ở gần đó. Ngôi nhà lợp mái ngói màu đen, rất nhiều viên đã vỡ hoặc rớt xuống; vữa giữa các viên đá cũng khô và nát vụn. Cô đã hiểu tại sao Xaro Xhoan Daxos gọi nó là Cung Điện Đổ Nát. Ngay cả Drogon cũng có vẻ không thích khung cảnh đó.

"Máu mủ của tôi," Jhogo nói bằng giọng Dothraki, "đây là nơi phù thủy và các hồn ma hay thăm viếng. Xem nó nuốt hết ánh sáng mặt trời kìa? Hãy đi thôi, trước khi nó nuốt hết cả chúng ta."

Ser Jorah Mormont tiến lên bên cạnh họ. "Họ sẽ có sức mạnh gì nếu sống trong một nơi như thế này nhỉ?"

"Hãy nghe lời những người yêu quý nàng nhất," Xaro Xhoan Daxos nói và bước vào trong kiệu. "Phù thủy là những sinh vật ác nghiệt, họ ăn bụi rác và uống bóng tối. Họ sẽ chẳng cho nàng thứ gì đâu. Họ chẳng có gì để cho cả."

Aggo đặt một tay lên chiếc arakh của mình. "Khaleesi, nghe nói rất nhiều người đi vào Cung Điện Đổ Nát nhưng ít ai đi ra được."

"Đúng vậy," Jhogo đồng ý.

"Chúng tôi là máu mủ của người," Aggo nói, "đã thề sẽ cùng sống cùng chết với người. Hãy để chúng tôi theo cùng vào nơi tối tăm đó, để bảo vệ người trước những nguy hiểm."

"Có một số nơi kể cả khal cũng phải vào một mình," Dany nói.

"Vậy thì để tôi đi cùng," Ser Jorah thúc giục. "Mối nguy hiểm..."

"Nữ hoàng Daenerys cần phải vào một mình, hoặc là không được phép vào đó." Phù thủy Pyat Pree bước ra từ dưới những cái cây. *Hắn đã ở đây nãy giờ sao?* Dany tự hỏi. "Nếu cô quay về, cánh cửa dẫn tới sự thông thái sẽ mãi mãi đóng lại với cô."

"Thuyền của ta đang chờ đợi, ngay cả lúc này," Xaro Xhoan Daxos nói vọng ra. "Hãy dừng việc điên rồ đó lại đi, vị nữ hoàng cứng đầu của ta. Những người thổi sáo của ta sẽ làm dịu tâm hồn bất an của nàng với những điệu nhạc tuyệt vời, cùng một cô gái mà cái lưỡi của cô bé sẽ khiến nàng khát khao và tan chảy."

Ser Jorah Mormont ném cho vị phú thương một cái nhìn cáu kỉnh. "Thưa nữ hoàng, hãy nhớ đến Mirri Maz Duur."

"Ta nhớ chứ," Dany nói và đột nhiên ra quyết định. "Ta nhớ rằng bà ta có kiến thức. Và bà ta chỉ là một phù thủy."

Pyat Pree mỉm cười. "Cô bé nói chuyện chín chắn như một bà già vậy. Khoác lấy tay tôi, để tôi dẫn cô vào."

"Ta không phải là đứa trẻ." Nói vậy nhưng Dany vẫn khoác tay ông ta.

***

Dưới những cái cây đen, không gian tăm tối hơn cô tưởng, và con đường cũng dài hơn. Một lối đi bộ nhỏ dường như dẫn thẳng từ đường cái vào tận cửa cung điện, Pyat Pree nhanh chóng tránh sang một bên. Khi cô hỏi, gã phù thủy chỉ nói, "Cửa trước chỉ dẫn vào chứ không dẫn ra. Hãy chú ý lời tôi nói, thưa nữ hoàng. Ngôi Nhà Người Bất Tử không phải để dành cho người bình thường. Nếu cô quý trọng linh hồn của mình, hãy cẩn trọng và làm theo lời tôi nói."

"Ta sẽ làm theo lời ông," Dany hứa hẹn.

"Khi bước vào, cô sẽ thấy mình ở trong một căn phòng với bốn cánh cửa, một cánh cửa cô vừa bước qua và ba cánh cửa nữa. Hãy chọn cánh cửa phía bên phải. Lần nào cũng vậy, hãy chọn cánh cửa bên phải của cô. Nếu cô thấy một cái cầu thang thì trèo lên đó. Đừng bao giờ đi xuống, và đừng bao giờ chọn cánh cửa nào khác trừ cánh cửa đầu tiên bên phải."

"Cánh cửa phía bên phải," Dany nhắc lại. "Ta hiểu rồi, thế còn khi ta đi ra? Theo phía ngược lại sao?"

"Không," Pyat Pree nói. "Cả đi vào lẫn đi ra đều giống nhau. Luôn đi lên. Và luôn là cánh cửa đầu tiên bên phải. Các cánh cửa khác cũng mở ra cho cô. Trong đó, cô sẽ thấy rất nhiều thứ làm cô mất tập trung. Những hình ảnh đáng yêu và đáng sợ, kỳ diệu và kinh hoàng. Hình ảnh và âm thanh của ngày tháng đã qua và những ngày sắp tới, thậm chí những ngày không có thực. Chủ nhà và gia nhân có thể nói chuyện với cô khi cô đi vào. Cô có thể trả lời hoặc phớt lờ họ tùy ý, nhưng đừng vào căn phòng nào cho đến khi lên tới phòng họp."

"Ta hiểu rồi."

"Khi lên tới phòng của Người Bất Tử, cô hãy kiên nhẫn. Những sinh vật nhỏ bé như chúng ta chỉ là một cánh bướm mỏng manh đối với họ. Hãy lắng nghe, và khắc ghi từng lời nói vào trái tim."

Khi họ tới bên cửa - một cái miệng cao hình ô van đặt trên bức tường được thiết kế theo hình mặt người - một người lùn bé nhỏ nhất mà Dany từng thấy đang đứng đợi họ ở bậc cửa. Anh ta cao chưa tới đầu gối cô, khuôn mặt nhọn, mũi hếch, nhưng anh ta mặc đồ màu xanh biển và đỏ tía rất sống động và thanh nhã, còn đôi tay hồng hồng nhỏ xíu xủa anh ta bê một chiếc khay bạc, rượu của các phù thủy. "Hãy uống nó đi," Pyat Pree thúc giục.

"Môi ta có biến thành màu xanh không?"

"Một ngụm chỉ có tác dụng thông tai thông mắt cho cô, để cô có thể nghe và thấy rõ sự thật bày ra trước mắt."

Dany đưa chiếc ly thủy tinh lên môi. Ngụm đầu tiên có vị như mực và thịt thối, cá ươn, nhưng khi nuốt xuống, nó dường như sôi sục trong cô. Cô cảm giác như những chiếc tua đang vươn ra trong ngực giống như những ngón tay bằng lửa bóp lấy trái tim cô, và trên lưỡi cô có vị như mật ong, hồi và kem, giống như vị của sữa mẹ và "hạt giống" của Drogo, giống như thịt tươi, máu nóng và vàng nấu chảy. Đó là tổng hòa của tất cả những vị cô từng nếm, nhưng không phải một vị cụ thể nào... và sau đó chiếc ly trống trơn.

"Giờ cô có thể vào trong," tên phù thủy nói. Dany đặt chiếc ly lại vào khay của người phục vụ và bước vào trong.

Cô thấy mình đang ở trong một phòng chờ bằng đá có bốn cánh cửa nằm trên bốn bức tường. Không do dự, cô bước tới cánh cửa ở bên phải và bước vào trong. Căn phòng thứ hai là căn phòng sinh đôi với căn phòng trước. Một lần nữa cô lại chọn cánh cửa bên phải. Khi mở nó

ra, cô lại gặp một phòng đợi nhỏ với bốn cánh cửa. *Họ đang thử ta với những trò ma thuật*.

Căn phòng thứ tư có hình ô van thay vì hình vuông và những bức tường làm bằng gỗ đã bị mối mọt chứ không phải tường đá. Sáu lối đi dẫn ra khỏi căn phòng thay vìbốn. Dany chọn cái ở bên phải gần nhất, và bước vào một căn sảnh dài, tối và có trần cao. Dọc phía tay phải là một hàng đuốc đang cháy tỏa ra ánh sáng màu cam, nhưng cánh cửa duy nhất lại ở phía bên trái của cô. Drogon mở đôi cánh đen rộng và đập đập trong không khí ẩm mốc. Nó bay khoảng sáu, bảy mét trước khi rơi xoạch xuống đất một cách vụng về. Dany đuổi theo nó.

Tấm thảm mốc dưới chân cô đã từng có màu rất rực rỡ, và những sợi màu vàng vẫn còn lấp ló trong các thớ vải, lấp lánh giữa những màu xanh lá cây lốm đốm và màu xám nhạt. Phần còn lại của tấm thảm khiến tiếng bước chân của cô nhỏ hơn, nhưng đó chưa phải là tất cả. Dany còn nghe thấy những âm thanh bên trong các bức tường, tiếng nhốn nháo và cào bới, sục sạo nho nhỏ, khiến cô nghĩ đến chuột. Drogon cũng nghe thấy chúng. Đầu nó quay ra phía có âm thanh, và khi những âm thanh đó tắt, nó hét lên giận dữ.

Những âm thanh khác thậm chí còn phiền toái hơn; chúng bay qua những cánh cửa đóng. Sau một cánh là tiếng lắc và đập, một cánh khác như thể có người đang muốn phá cửa lao ra. Từ một cánh cửa khác vọng ra tiếng sáo nghe rất chói tai, khiến con rồng quẫy đuôi liên tục từ bên này qua bên khác. Dany rảo chân bước qua thật nhanh.

Không phải cánh cửa nào cũng đóng. *Ta sẽ không nhìn vào trong*, Dany tự nhủ, nhưng thực sự chúng quá cám dỗ.

Trong một căn phòng, một phụ nữ xinh đẹp đang nằm khỏa thân trên sàn nhà trong khi bốn người đàn ông lùn trèo lên người cô ta. Họ có khuôn mặt nhọn như mặt chuột và những đôi tay màu hồng nhỏ xíu, giống như người phục vụ đã đem ly *ráng chiều* cho cô. Một người lùn đang thụt ra thụt vào giữa hai đùi cô ta. Một tên khác cắn lên ngực cô gái, nhay nhay núm vú bằng cái miệng đỏ ướt át của hắn.

Đi sâu hơn nữa, cô gặp bữa tiệc của những xác chết. Một cuộc tàn sát dã man, những người bị giết nằm rải rác trên những chiếc ghế lật úp và vô số bàn chân đứt rời giữa những vũng máu đông. Một số bị mất chân tay, một số thậm chí mất đầu. Những bàn tay nắm chặt lấy chiếc cốc máu me, những chiếc thìa gỗ, thịt gà quay, và những ổ bánh mỳ. Ở chiếc ngai phía trên họ là xác một người đàn ông với cái đầu sói. Hắn đội vương miện bằng sắt và cầm một cái đùi cừu ở một tay giống như các vị vua hay cầm vương trượng, và đôi mắt hắn im lặng dõi theo Dany.

Cô trốn chạy khỏi hắn, nhưng chỉ chạy được tới cánh cửa mở kế tiếp. *Ta biết căn phòng này*, cô nghĩ. Cô nhớ những chiếc xà bằng vàng vĩ đại này và những khuôn mặt động vật chạm khắc trang trí trên đó. Và cả khung cảnh bên ngoài cửa sổ nữa: một cây chanh! Khung cảnh đó làm trái tim cô quặn lại vì mong nhớ. *Đó là ngôi nhà với cánh cửa màu đỏ, ngôi nhà ở Braavos*. Cô vừa nghĩ tới đó thì nhìn thấy Ser Willem già bước vào phòng, hai tay chống trên một cây gậy. "Công chúa nhỏ, người đây rồi," ông nói bằng chất giọng khàn khàn. "Lại đây," ông ta nói, "lại đây với tôi, tiểu thư, người đã về nhà rồi, người được an toàn rồi."

Đôi tay to nhăn nheo của ông ta với lấy cô, mềm mại như da cũ, và Dany rất muốn cầm lấy nó, hôn lên nó, cô muốn điều đó như thể chưa bao giờ muốn một thứ gì khác trên đời nhiều đến thế. Cô tiến lên phía trước, và rồi cô nghĩ, *ông ấy đã chết rồi, ông ấy đã chết, con gấu già ngọt ngào của ta, ông ấy đã chết lâu rồi*. Cô quay người bỏ chạy.

Dãy hành lang cứ dài tít tắp, với vô số những cánh cửa ở bên trái và chỉ có những ngọn đuốc ở bên phải mà thôi. Cô chạy qua nhiều cánh cửa không kể xiết, cái đóng, cái mở, cửa có tay nắm, cửa có khóa, và cửa có vòng sắt để gõ cửa. Drogon đập cánh sau lưng cô, giục cô đi tiếp, và Dany chạy cho đến khi không thể chạy được nữa.

Cuối cùng, khung cửa bằng đồng lớn cũng xuất hiện ở bên phải, lớn hơn tất cả những cánh cửa còn lại. Chúng bật mở ra khi cô tới gần, và cô phải dừng lại để quan sát. Bên trong lờ mờ hiện ra một căn sảnh bằng đá rộng như một cái hang, rộng chưa từng thấy. Đầu lâu của những con rồng từ trên các bức tường nhìn xuống. Trên một chiếc ngai cao chót vót là một ông già mặc chiếc áo choàng lộng lẫy, một ông già với đôi mắt đen và mái tóc dài màu bạc. "Cứ để hắn làm một vị vua của xương cháy và thịt nướng," ông ta nói với một người đàn ông bên dưới. "Hãy để hắn làm vua của tro bụi." Drogon rít lên, móng vuốt của nó quắp sâu vào lớp lụa xuống da cô, nhưng vị vua trên ngai vàng không nghe thấy gì cả, và Dany tiếp tục đi.

Viserys, là người cô nghĩ đến đầu tiên khi cô dừng lại lần thứ hai, nhưng lần này chỉ cần liếc qua cô đã biết là không phải. Người đàn ông có mái tóc của anh trai cô, nhưng ông ta cao to hơn, và đôi mắt có màu chàm sẫm chứ không phải màu hoa tử đinh hương. "Aegon," ông ta nói với một người phụ nữ đang cho một đứa trẻ sơ sinh ăn trên một chiếc giường gỗ vĩ đại. "Nên đặt tên cho một vị vua thế nào nhỉ?"

"Ngài định sáng tác cho hoàng tử một bài hát ư?" người phụ nữ hỏi.

"Nó có một bài hát rồi," người đàn ông trả lời. "Nó là thái tử thừa kế, và bài ca của nó là khúc tráng ca của lửa và băng." Ông vừa nói vừa ngước lên, và có vẻ ánh mắt ông chạm phải ánh mắt của Dany, và như thể ông nhìn thấy cô đang đứng đó bên kia cánh cửa. "Phải có một bài hát nữa," ông nói, mặc dù đó là nói với cô hay với người phụ nữ trên giường thì Dany không rõ. "Con rồng có ba đầu." Ông tới ngồi trên chiếc ghế bên cửa sổ, cầm một cây đàn hạc lên, và lướt những ngón tay nhẹ nhàng lên trên những dây đàn màu bạc. Một nỗi buồn man mác như tràn ngập căn phòng khi người đàn ông, người vợ và đứa trẻ tan biến đi như sương sớm, chỉ có tiếng nhạc văng vẳng lại để thục giục cô tiến lên.

Dường như phải mất cả tiếng đồng hồ cô mới đi hết dãy hành lang dài. Hành lang thông với một cầu thang dốc bằng đá, dẫn xuống một nơi tối tăm. Mỗi cánh cửa dù mở hay đóng đều ở phía trái của cô. Dany nhìn lại phía sau. Những ngọn đuốc lịm dần, cô nhận ra và bắt đầu sợ hãi. Có lẽ hai mươi ngọn đuốc vẫn còn cháy. Gần ba mươi ngọn. Một ngọn đuốc lập lòe và vụt tắt khi cô quan sát nó, và bóng tối cứ lấn dần vào hành lang, chậm chạp bò đến chỗ cô. Khi lắng nghe, Dany cảm thấy có cái gì đó cũng đang tiến đến, nó lê bước chầm chậm trên tấm thảm đã bạc màu. Nỗi sợ hãi dâng lên tràn ngập. Cô không thể quay lại và cô sợ hãi khi ở đây, nhưng phải làm thế nào đây? Chẳng có cánh cửa nào ở bên phải, và các bậc thang đều đi xuống chứ không đi lên.

Khi cô đang đứng nghĩ ngợi thì một ngọn đuốc nữa lại vụt tắt, và những âm thanh cứ lớn dần lên. Chiếc cổ dài của Drogon vươn ra và nó mở miệng kêu quác quác, khói phả ra từ miệng nó. *Nó cũng nghe thấy những âm thanh đó.* Dany quay sang phía bức tường trống một lần nữa, nhưng chẳng có gì cả. *Lẽ nào có một cánh cửa bí mật, một cánh cửa mà ta không nhìn thấy?* Một cây đuốc nữa tắt ngúm. Rồi một cây khác. *Cánh cửa đầu tiên bên phải, hắn đã nói vậy, luôn luôn là cánh cửa đầu tiên bên phải. Cánh cửa đầu tiên bên phải...*

Cô đột nhiên nhận ra*.... là cánh cửa cuối cùng bên trái!*

Cô lao mình qua đó. Bên trong là một căn phòng nhỏ khác với bốn cánh cửa. Cô lại chọn cánh bên phải, rồi bên phải, bên phải, bên phải, bên phải, bên phải, bên phải, cho đến khi cô chóng mặt và thấy mình hụt hơi một lần nữa.

Khi dừng lại, cô lại thấy mình ở trong một căn phòng tối bằng đá... nhưng lần này cánh cửa đối diện có hình tròn, trông giống như một cái miệng, và Pyat Pree đang đứng trong đó, giữa đám cỏ bên dưới những cái cây cao. "Chẳng lẽ những Người Bất Tử xong việc với cô sớm vậy sao?" hắn hỏi cô với giọng nghi ngờ.

"Sớm ư?" cô bối rối. "Ta đã đi lòng vòng hàng giờ đồng hồ, và vẫn không tìm thấy họ."

“Cô đã đi nhầm đường rồi. Lại đây, ta sẽ dẫn cô đi.” Pyat Pree đưa tay ra.

Dany ngần ngại. Có một cánh cửa phía bên phải cô, và nó vẫn đang đóng...

“Đường đó không đúng đâu,” Pyat Pree khẳng định chắc nịch, đôi môi xanh của hắn thể hiện sự phản đối. “Những người Bất Tử sẽ không đợi cô mãi được.”

“Những sinh vật nhỏ bé như chúng ta chỉ là một cánh bướm mỏng manh đối với họ,” Dany nói và nhớ lại.

“Cô bé cứng đầu, cô sẽ bị lạc, và không ai tìm thấy cô nữa.”

Cô bỏ hắn ở đó, và chọn cánh cửa bên phải.

“Không,” Pyat kêu thất thanh. “Không, đi với tôi, đi với tôi, với tôiiiiiiiiii.” Mặt hắn lõm vào trong, biến thành một thứ xám ngoét như một con sâu.

Dany bước lên một chiếc cầu thang. Cô bắt đầu trèo. Ngay lập tức đôi chân dài của cô trở nên nhức mỏi. Cô nhớ lại rằng Ngôi Nhà Người Bất Tử đâu có ngọn tháp nào.

Cuối cùng những bậc thang cũng hết. Bên phải cô, một bộ cửa gỗ lớn đã được mở sẵn. Chúng được làm từ gỗ mun và đước, những thớ gỗ đen và trắng xoáy tít, cuốn lấy nhau tạo thành những hoa văn lạ mắt. Chúng rất đẹp, nhưng có cái gì đó đáng sợ. *Nhưng dòng dõi của rồng không được sợ hãi.* Dany thầm cầu nguyện nhanh, xin vị Thần Chiến Binh ban cho cô lòng dũng cảm và cầu Thần Ngựa của Dothraki ban cho cô sức mạnh. Và cô tiến lên.

Bên trong những cánh cửa là một căn sảnh vĩ đại, và những phù thủy ăn mặc lộng lẫy. Một số người mặc áo choàng xa xỉ làm bằng lông chồn éc-min, nhung đỏ và vải kim tuyến. Những người khác chuộng những bộ giáp lộng lấy đính đá quý, hay những chiếc mũ cao có chỏm nhọn lấp lánh ánh sao. Trong số đó có cả phụ nữ, họ mặc những bộ váy vô cùng đáng yêu. Những tia nắng chiếu xiên qua cửa sổ làm bằng thủy tinh màu và không gian sống động với thứ âm nhạc du dương nhất mà cô chưa từng được nghe.

Một người đàn ông có vẻ vương giả trong bộ trang phục xa hoa đứng dậy và mỉm cười khi nhìn thấy cô. “Daenerys của Nhà Targaryen, chào đón cô đến đây. Hãy lại đây và cùng ăn với chúng ta. Chúng ta là những Người Bất Tử ở Qarth.”

“Chúng tôi đã đợi cô lâu lắm rồi,” người phụ nữ mặc đồ màu hồng và bạc ngồi bên cạnh ông ta nói. Bên ngực cô ta để trần theo phong cách của người Qarth đẹp hoàn hảo.

“Chúng ta biết cô sẽ tới,” vị vua phù thủy nói. “Chúng ta biết từ hàng ngàn năm trước, và đã đợi suốt thời gian đó. Chúng ta cho ngôi sao chổi tới chỉ đường cho cô.”

“Chúng ta có thông tin muốn chia sẻ với cô,” một chiến binh trong bộ giáp sáng bóng màu ngọc lục bảo nói, “và những vũ khí ma thuật để trang bị cho cô. Cô đã vượt qua mọi thử thách. Giờ hãy đến đây và ngồi với chúng ta, và mọi câu hỏi của cô sẽ được trả lời.”

Cô bước lên một bước. Nhưng sau đó Drogon nhảy khỏi vai cô. Nó bay lên chốc cánh cửa bằng gỗ mun và gỗ đước, đậu lên đó, và bắt đầu mổ lên cánh cửa chạm khắc.

“Một con vật bướng bỉnh,” một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai cười lớn. “Chúng tôi sẽ dạy cô ngôn ngữ bí mật của loài rồng nhé? Lại đây, lại đây.”

Cô bắt đầu cảm thấy nghi ngờ. Cánh cửa lớn nặng nề đến nỗi cô phải cố hết sức mới đẩy được nó, nhưng cuối cùng nó cũng chuyển động. Phía sau đó là một cánh cửa khác giấu bên trong. Nó được làm bằng gỗ xám cũ kỹ, nứt nẻ và đơn giản... nhưng nó nằm ở bên phải cánh cửa

mà cô vừa bước qua. Các phù thủy đang thuyết phục cô bằng những giọng hát ngọt ngào. Cô chạy trốn khỏi họ, Drogon bay lại phía cô. Dany đi qua cánh cửa hẹp vào một căn phòng u ám.

Một chiếc bàn dài bằng đá choán gần hết căn phòng. Trôi trên mặt bàn là trái tim của một con người, sưng phồng và xanh mét vì thối rữa, nhưng vẫn còn sống. Nó vẫn đập, tạo ra một âm thanh nặng và trầm. Mỗi nhịp đập lại phát ra một luồng sáng màu chàm. Ngồi quanh chiếc bàn chỉ là những cái bóng màu xanh. Khi Dany bước tới chiếc ghế trống ở cuối bàn, họ vẫn không nhúc nhích, không nói chuyện, cũng không quay mặt sang phía cô. Chẳng có âm thanh gì phát ra ngoài tiếng đập chậm chạp, trầm trầm của trái tim thối rữa.

...*mẹ rồng*... một giọng nói cất lên, vừa thì thầm vừa rên rỉ... *rồng*... *rồng*... *rồng*... những giọng nói khác nhại theo. Giọng nam lẫn giọng nữ. Có cả giọng của một đứa trẻ. Trái tim trôi trên bàn tiếp tục đập, và ánh sáng lờ mờ chuyển thành bóng tối đen kịt. Khó khăn lắm cô mới đủ dũng khí để nói, để nhớ lại những chữ mà cô từng luyện tập quá nhuần nhuyễn trước khi tới đây. "Ta là Daenerys Bão Tố của Nhà Targaryen, Nữ hoàng của Bảy Phụ Quốc vùng Westeros." *Họ có nghe thấy ta nói không nhỉ? Sao họ không cử động?* Cô ngồi đặt hai tay lên đùi. "Hãy cho ta lời khuyên, và nói chuyện với ta bằng sự thông thái của những người đã chiến thắng cái chết."

Qua ánh sáng âm u màu chàm, cô có thể nhận ra những đường nét nhăn nheo của Người Bất Tử ngồi bên tay phải, một ông già đầy nếp nhăn và trọc lốc. Thịt da của ông ta có màu xanh tím, đôi môi và móng tay thậm chí còn xanh hơn, đến nỗi nó gần như chuyển thành màu đen. Ngay cả lòng trắng trong mắt cũng có màu xanh. Đôi mắt lờ mờ đó nhìn chăm chú vào bà già ở phía bên kia chiếc bàn, bà ta quấn đồ lụa nhợt nhạt quanh người. Một bên ngực khô quắt queo được để trần theo phong cách của người Qarth, bên trên là đầu vú nhọn màu xanh, cứng như da thuộc.

Bà ta không thở. Dany lắng nghe trong không gian tĩnh lặng. Chẳng ai trong số họ thở cả, và họ cũng không động đậy, và những con mắt đó cũng không nhìn thấy gì.*Lẽ nào những Người Bất Tử đã chết?*

Một giọng thì thầm yếu ớt trả lời... *chúng ta vẫn sống... sống... sống...*

Và vô số những lời thì thầm khác đồng thanh... *và chúng ta biết... biết... biết... biết...*

"Ta đến đây để nhận món quà là sự thật," Dany nói. "Trong căn sảnh dài, những thứ ta nhìn thấy... đó có phải sự thật không, hay đều là giả dối? Những chuyện đã qua, hay chuyện sẽ xảy ra? Chúng có ý nghĩa gì?"

...hình dáng của bóng đêm... ngày mai vẫn chưa đến... hãy uống bằng chiếc cốc băng... hãy uống bằng chiếc cốc lửa...

...mẹ rồng... con của ba người...

"Ba?" Cô không hiểu gì hết.

...*con rồng có ba đầu...* âm thanh của bóng ma vọng lên từ trong sọ bà ta trong khi môi không hề động đậy, và không một tiếng thở nào phát ra trong không gian xanh ngắt đó.... *mẹ rồng... người con của bão tố...* Những lời thì thầm biến thành một bài hát... *cô phải thắp lên ba ngọn lửa... một cho sự sống, một cho cái chết và một cho tình yêu... Trái tim cô phải đập chung nhịp với những người đã chết trước cô, xám ngoét và thối rữa... cô phải cưỡi ba con ngựa... một tới phòng ngủ, một tới những nơi đáng sợ, và một tới tình yêu...* Cô nhận ra những tiếng nói to dần, và dường như tim cô đang đập chậm lại, ngay cả hơi thở của cô cũng yếu đi... *cô sẽ biết có ba kẻ phản bội... một vì máu, một vì vàng và một vì tình yêu...*

"Ta không..." Giọng cô cũng không hơn gì một lời thì thầm, cũng mỏng manh gần như giọng

họ. Chuyện gì đang xảy ra với cô vậy? "Ta không hiểu," cô nói to hơn. Tại sao ở đây lại khó nói thế này? "Hãy giúp ta, chỉ cho ta."

...giúp cô ấy... những giọng thì thầm cất lên móc máy*... chỉ cho cô ấy...*

Sau đó những bóng ma run rẩy trong bóng tối, những hình ảnh hiện ra trong ánh sáng màu chàm. Viserys hét lên khi chiếc vương miện bằng vàng nấu chảy phủ lên má và tràn vào trong miệng anh ta. Một lãnh chúa cao lớn với làn da nâu đồng và mái tóc bạch kim đứng dưới lá cờ có hình con ngựa giống hung hăng, cả thành phố cháy rực đằng sau hắn. Hồng ngọc bay ra như những giọt máu từ xác của một vị hoàng tử, và đầu gối anh ta khuỵu xuống mặt nước phía dưới, lời cuối cùng anh lẩm bẩm tên của một người phụ nữ*... mẹ rồng, con gái của thần chết...* Một thanh kiếm sáng rực như mặt trời lúc hoàng hôn được giơ lên trên tay của một vị vua mắt xanh, một người không có bóng. Con rồng bằng vải lắc lư trên chiếc cột giữa đám đông đang hò hét. Từ ngọn tháp đang bốc khói, một con quái vật bằng đá khổng lồ vẫy cánh, thở ra lửa màu đen... *mẹ của rồng, kẻ giết người bằng những lời nói dối...* Con Bạc của cô phi trên thảm cỏ, tới bên một dòng suối đen bên dưới một bầu trời đầy sao. Một cái xác đứng ở mũi thuyền, đôi mắt sáng rực trên khuôn mặt đã chết của anh ta, đôi môi xám mỉm cười buồn bã. Một bông hoa màu xanh mọc lên từ khe hở trên bức tường băng, và hương thơm tỏa ra khắp không gian... *mẹ rồng, cô dâu của lửa...*

Những ảo ảnh cứ tới nhanh dần, hết cái này đến cái khác, cho đến khi không gian xung quanh dường như sống động. Những bóng tối quay cuồng và nhảy trong một chiếc lều, những cái bóng không xương và gớm giếc. Một cô bé chạy chân đất tới một ngôi nhà lớn có cánh cửa màu đỏ. Mirri Maz Duur rú lên trong ngọn lửa, một con rồng bay ra từ trên trán bà ta. Đằng sau con ngựa màu bạc, xác của một người đàn ông được buộc vào và kéo lê phía sau. Một con sư tử trắng cao hơn cả một người đàn ông chạy trên đồng cỏ. Bên dưới Núi Mẹ, một loạt những bà già khỏa thân bò lên từ một cái hồ lớn và ngồi run rẩy trước mặt cô, những cái đầu xám ngoét của họ cúi xuống. Hàng vạn nô lệ giơ những đôi tay vấy máu lên khi cô cưỡi ngựa qua nhanh như gió. "*Mẹ!*" họ gọi. *"Mẹ ơi, mẹ ơi!"* Họ với lấy cô, chạm vào cô, kéo áo choàng của cô, váy cô, chân cô và ngực cô. Họ muốn và họ cần có cô, cần ngọn lửa và cuộc sống, và Dany mở rộng vòng tay để đến với họ...

Nhưng sau đó đôi cánh đen đập liên tiếp bên cạnh đầu cô, và một tiếng hét giận dữ cắt ngang không gian màu chàm tím. Tất cả ảo ảnh biến mất, Dany há hốc miệng vì sợ hãi. Những Người Bất Tử đang vây xung quanh cô, xanh xao và lạnh lẽo, họ thì thầm và với lấy cô, kéo, xoa, giật quần áo của cô, chạm vào cô bằng những bàn tay khô quắt lạnh toát, rồi luồn những ngón tay của họ vào tóc cô. Dường như tay chân cô không còn sức lực. Dany không thể cử động được. Ngay cả tim cô cũng không đập nổi nữa. Cô cảm thấy một bàn tay đặt lên một bên ngực trần của mình, day lên núm vú. Những hàm răng đặt lên làn da mềm mại trên cổ cô. Một cái miệng đặt lên mắt cô, liếm, mút, và *cắn...*

Sau đó màu chàm chuyển thành màu cam, và những lời thì thầm chuyển thành những tiếng hét. Tim cô đập loạn xạ và những bàn tay, những cái miệng biến mất. Hơi nóng bao trùm lên da cô, Dany chớp mắt trước một ánh hào quang sáng chói. Đậu trên vai cô, con rồng sải đôi cánh và lao vào trái tim màu đen thối rữa gớm ghiếc, xé nó ra thành từng mảnh. Khi nó quay đầu lại, lửa phụt ra từ hàm của nó, sáng chói và nóng rực. Cô có thể nghe được tiếng hét của những Người Bất Tử khi họ bị đốt cháy, tiếng kêu nghe như xé vải phát ra từ những chiếc lưỡi đã chết từ lâu. Da thịt họ như những mảnh giấy da cong queo lại, xương họ như gỗ khô chìm trong mỡ. Họ nhảy lên khi bị ngọn lửa bao trùm; họ lảo đảo, quằn quại, quay cuồng, và giơ những bàn tay cháy rực lên cao, những ngón tay cháy sáng như những ngọn đuốc.

Dany cố đứng dậy và lao qua họ. Họ nhẹ như không khí, và chẳng khác gì những vỏ trấu khô, chỉ cần chạm vào là ngã. Khi cô lao ra đến cửa thì cả căn phòng bốc cháy. "Drogon," cô gọi, và con rồng bay qua ngọn lửa đến chỗ cô.

Bên ngoài là một hành lang dài tối tăm ngoằn ngoèo, ánh sáng duy nhất phát ra từ ngọn lửa cam bập bùng ở phía sau. Dany chạy, và tìm một cánh cửa, một cánh cửa bên phải, một cánh cửa bên trái, bất cứ cánh cửa nào, nhưng chẳng có gì cả. Chỉ có những bức tường đá quanh co và nền nhà dường như đang chuyển động chậm chạp dưới chân cô, quằn quại như thể muốn làm cô vấp ngã. Cô tiếp tục chạy nhanh hơn, và đột nhiên cánh cửa xuất hiện trước mặt cô. Một cánh cửa giống như một cái miệng đang há.

Khi cô lao ra ngoài dưới ánh mặt trời, ánh sáng làm cô lảo đảo. Pyat Pree đang lắp bắp bằng một ngôn ngữ kỳ lạ nào đó, hai chân thay nhau nhảy liên hồi. Khi Dany nhìn lại phía sau, cô thấy những vệt khói tuôn ra từ những kẽ nứt trên những bức tường cổ bằng đá của Cung Điện Đổ Nát, và bay lên từ mái ngói đen.

Hét lên nguyền rủa, Pyat Pree rút một con dao ra và lao tới chỗ cô, nhưng Drogon bay vào mặt hắn. Sau đó cô nghe thấy tiếng roi da của Jhogo, và chưa bao giờ cô nghe thấy âm thanh nào ngọt ngào đến vậy. Con dao bay khỏi tay hắn, và chỉ một giây sau Rakharo đã quật Pyat xuống đất. Ser Jorah Mormont quỳ xuống bên cạnh Dany trên thảm cỏ xanh lạnh lẽo và vòng một tay ôm lên vai cô.

TYRION

"Nếu ngươi chết một cách ngu xuẩn thì ta sẽ ném xác ngươi cho lũ dê đấy," Tyrion dọa khi nhóm người Quạ Đá đầu tiên ra khơi từ bến cảng.

Shagga cười lớn. "Người lùn làm gì có dê."

"Ta sẽ tìm vài con dành riêng cho ngươi."

Trời rạng sáng, những tia nắng yếu ớt phản chiếu ánh sáng lung linh trên mặt nước gợn sóng, chúng tan ra nơi những cây gậy chống cắm xuống, rồi trở lại như cũ khi chiếc phà đi qua. Timett đã đem tộc Lửa Thiêu của anh vào khu rừng vương từ hai ngày trước. Hôm qua tộc Tai Đen và Anh Em Mặt Trăng cũng theo sau, và hôm nay đến lượt tộc Quạ Đá.

"Dù có làm gì thì cũng đừng tạo ra một bãi chiến trường ở đó đấy nhé," Tyrion nói. "Hãy tấn công vào trại của bọn chúng và đoàn người mang hành lý. Phục kích lính trinh sát của bọn chúng và treo xác chúng lên cây tại những điểm mà đoàn quân sẽ đi qua, rồi vòng lại phía sau và cắt đuôi những kẻ tụt hậu. Ta muốn các ngươi tấn công vào ban đêm, mang theo đông người và đánh úp để chúng thậm chí không dám đi ngủ nữa..."

Shagga đặt một tay lên đầu Tyrion. "Tất cả những điều này tôi đều được học từ Dolf con trai Holger từ khi còn chưa mọc râu. Chiến tranh ở Núi Mặt Trăng thường diễn ra theo cách đó."

"Khu rừng vương không phải là Núi Mặt Trăng, và các ngươi cũng sẽ không đánh nhau với các tộc Sữa hay Chó Đốm. Hãy nghe lời những người hướng dẫn mà ta cử tới, họ hiểu khu rừng này không kém gì các ngươi hiểu về dãy núi của mình. Hãy chú ý tới những lời khuyên của họ và họ sẽ rất hữu dụng đấy."

"Shagga sẽ nghe lời các thú cưng của Người Lùn," Shagga trịnh trọng hứa, cũng đến lúc hắn phải dẫn con ngựa nhỏ của mình lên phà. Tyrion qua sát họ lên phà và ra giữa sông Xoáy Nước Đen. Anh thấy bụng nhói lên một cách kỳ lạ khi bóng Shagga mờ dần trong sương sớm. Anh sẽ cảm thấy trần trụi khi không có nhóm sơn tặc đó xung quanh.

Mặc dù vẫn còn có những người Bronn thuê về, quân số hiện giờ là gần tám trăm, nhưng lính đánh thuê nổi tiếng không kiên định. Tyrion đã làm hết sức để níu giữ lòng trung thành của họ, hứa hẹn với Bronn và hàng tá các thuộc hạ thân cận của hắn rằng chúng sẽ được ban đất đai và phong tước hiệp sĩ khi họ giành chiến thắng trong cuộc chiến. Chúng uống rượu của anh, cười trước những câu nói đùa của anh, và gọi nhau là hiệp sĩ cho đến khi loạng choạng vì say... tất cả bọn chúng trừ Bronn, kẻ luôn nở một nụ cười ám muội và xấc xược. Cuối cùng hắn nói: "Bọn chúng hăm hở chém giết vì một tước vị hiệp sĩ mà không hề nghĩ rằng sẽ phải chết vì nó."

Tyrion thì không ảo tưởng như vậy.

Đội quân áo choàng vàng là một thứ vũ khí không đáng tin. Nhờ ơn Cersei mà Đội Gác Thành có tới sáu nghìn người, nhưng chỉ một phần tư trong số đó là có thể tin tưởng được. "Số tên phản bội không nhiều nhưng không phải không có, và ngay cả Gián Điệp cũng không phát hiện ra hết bọn chúng," Bywater đã từng cảnh báo anh như vậy.

"Nhưng ngoài ra còn có hàng trăm tên lính non nớt, những kẻ chỉ gia nhập đội quân để có bánh mỳ, bia và được an toàn. Không ai muốn mình trông như một con quạ trước bạn bè, nên họ sẽ chiến đấu dũng cảm lúc đầu, khi tù và chiến vang lên và cờ hiệu giương cao. Nhưng nếu thế trận trở nên không thuận lợi, chúng sẽ tìm đường thoái lui. Người đầu tiên vứt thương bỏ

chạy sẽ lôi theo cả ngàn người nối gót phía sau."

Chắc chắn trong Đội Gác Thành vẫn có những chiến binh dày dạn, một lực lượng nòng cốt khoảng hai ngàn người, được tuyển vào từ thời vua Robert chứ không phải Cersei. Nhưng ngay cả những người đó... lính gác không phải là chiến binh thực thụ. Lãnh chúa Tywin Lannister vẫn rất hay nói câu đó. Nếu nói về hiệp sĩ, cận vệ và kỵ binh cấp cao thì Tyrion có chưa tới ba trăm. Có lẽ anh sẽ phải nhanh chóng kiểm tra tính xác thực của một câu nói yêu thích khác của cha anh: Một người trên tường thành bằng mười người dưới đất.

Bronn và đoàn tùy tùng đang đợi anh ở chân cầu cảng, giữa một đám ăn xin lúc nhúc, lũ gái điếm đi rong, và những phụ nữ bán cá. Các bà bán cá làm việc hiệu quả hơn tất cả những người khác cộng lại. Người mua hàng tụ tập quanh các thùng và sạp hàng để mặc cả những cân ốc mút, trai và cá măng. Vì không có lương thực chuyển vào thành nên giá cả cao gấp mười lần trước chiến tranh, và vẫn còn tiếp tục tăng nữa. Những người có tiền thường đến bờ sông vào mỗi sáng và mỗi tối, hy vọng có thể đem về nhà một con lươn hay một bình cua đỏ; kẻ nào may mắn không bị trượt chân giữa những quầy hàng thì ôm mộng trộm cắp được thứ gì đó, hoặc đứng buồn bã và tuyệt vọng dưới những bức tường.

Đội quân áo choàng vàng mở đường qua đám đông, dùng cán cây giáo gạt hết mọi người sang hai bên. Tyrion cố gắng hết sức phớt lờ những câu nguyền rủa lầm rầm. Một con cá bay ra từ phía đám đông, nhầy nhụa và thối rữa. Nó rơi ngay phía trước chân anh và vỡ nát toét. Anh thận trọng bước qua nó và leo lên yên ngựa. Những đứa trẻ bụng ỏng đít eo đang đánh nhau để tranh lấy những khúc cá ươn.

Anh nhìn ra dọc bờ sông. Tiếng nện búa vang lên trong không gian buổi sớm khi các thợ mộc tụ tập tại Cổng Bùn để nối dài hàng rào gỗ trên tường thành. Mọi việc đang tiến triển tốt đẹp. Anh từng rất không hài lòng khi những công trình xiêu vẹo cứ tự do mọc lên dưới chân cầu cảng, đứng dựa vào tường thành như những con hàu bám trên thân thuyền: nhà nghỉ ven đường, quán nước, nhà kho, quầy tạp hóa, quán rượu, những căn lều nơi các loại gái điếm rẻ tiền hành nghề. Chúng phải được dẹp hết, không sót một thứ gì. Nếu không, Stannis không cần thang cũng có thể trèo qua tường thành một cách dễ dàng,

Anh gọi Bronn tới. "Tập hợp một trăm người và đốt tất cả mọi thứ ngươi nhìn thấy ở đây giữa bờ biển và tường thành." Anh vẫy những ngón tay ngắn ngủn, chỉ ra những cảnh tượng nghèo đói, nhếch nhác bên bờ sông. "Ta không muốn để lại thứ gì, ngươi hiểu chứ?"

Tên lính đánh thuê tóc đen quay đầu và ngẫm nghĩ về nhiệm vụ được giao. "Những người sở hữu những thứ này sẽ không thích lắm đâu."

"Ta cũng không nghĩ là họ thích. Chẳng sao cả; họ sẽ có lý do khác để nguyền rủa con khỉ xấu xa độc ác."

"Một số người sẽ chống lại."

"Thì ngươi phải thắng họ."

"Vậy phải làm gì với dân sống ở đây?"

"Hãy cho họ thời gian để sơ tán tài sản của mình, sau đó phải chuyển họ ra khỏi đây. Cố gắng đừng giết bất cứ ai trong số họ, họ không phải kẻ thù. Và không được giở trò hãm hiếp nữa! Nhớ quản lý kỹ người của ngươi, mẹ kiếp."

"Chúng là lính đánh thuê chứ không phải tu sĩ," Bronn nói. "Lần sau chắc ngài sẽ nói với tôi rằng ngài muốn họ phải đạo mạo nữa."

“Càng tốt chứ sao.”

Tyrion chỉ ước gì anh có thể làm cho bức tường thành phố cao gấp đôi và dày gấp ba lần hiện tại, dù có vẻ đó là việc làm vô ích. Những bức tường thành khổng lồ và những tòa tháp cao vút cũng đâu có cứu được Storm’s End, hay Harrenhal, thậm chí là Winterfell?

Anh nhớ lại lâu đài Winterfell mà anh đã từng tới thăm. Không quá vĩ đại như Harrenhal, cũng không kiên cố tới mức không một kẽ hở như Storm’s End, nhưng vẫn là một pháo đài rất mạnh trong những bức tường đá, khiến cho người ta có cảm giác an toàn khi ở trong. Tin báo tòa lâu đài thất thủ thực sự là một cú sốc. “Các vị thần ban ơn bằng tay này và giật lại bằng tay khác,” anh lẩm nhẩm khi Varys thông báo cái tin đó. Họ cho Nhà Stark Harrenhal và lấy mất Winterfell, một cuộc hoán đổi đáng buồn.

Chắc chắn anh nên hoan hỉ vì điều đó. Robb Stark giờ sẽ phải trở về phương bắc. Nếu không thể bảo vệ được chính ngôi nhà và gia đình mình thì sao có thể làm vua được nữa? Như vậy nghĩa là hắn sẽ hoãn cuộc hành quân sang phía tây tới Nhà Lannister, tuy nhiên...

Tyrion chỉ nhớ mang máng về Theon Greyjoy từ chuyến viếng thăm Nhà Stark. Một chàng trai trẻ măng, lúc nào cũng mỉm cười, bắn cung giỏi; thật khó có thể tưởng tượng thằng nhóc là lãnh chúa của Winterfell. Lãnh chúa của Winterfell luôn phải là một người Nhà Stark.

Anh nhớ tới khu rừng thiêng ở đó; những cây tùng cao vút được bao bọc bởi những tán lá kim màu xanh xám, những cây sồi lớn, cây táo gai, tần bì và những cây thông thẳng đứng. Ở giữa khu rừng, cây đước đứng sừng sững như một gã khổng lồ xám ngắt trong không gian lạnh giá. Anh gần như có thể ngửi thấy mùi nơi đó, mùi của đất, mùi của nguy hiểm, mùi của hàng thế kỷ đã trải qua, và anh vẫn nhớ khu rừng tối tăm như thế nào ngay cả vào ban ngày. Khu rừng đó là Winterfell. Đó là phương bắc. *Ta chưa bao giờ cảm thấy lạc lõng đến vậy khi đi bộ trong đó, giống như một kẻ xâm lược không được ai nghênh đón.* Anh tự hỏi không biết người Nhà Greyjoy có nghĩ như vậy không. Tòa lâu đài có thể là của họ, nhưng khu rừng thiêng đó thì không. Dù một, mười, hay năm mươi năm nữa.

Tyrion Lannister cho ngựa đi chầm chậm tới Cổng Bùn. *Winterfell chẳng liên quan gì tới ngươi,* anh tự nhủ. *Hãy vui mừng là nó đã thất thủ, và lo cho những bức tường thành của ngươi đi.* Cánh cổng đang mở. Bên trong, ba chiếc máy bắn đá đứng cạnh nhau trong khu chợ, chĩa lên tường thành như ba con chim vĩ đại. Những chiếc cần ném đá được làm bằng những cành sồi già và được nẹp chặt bằng sắt. Đội quân áo choàng vàng gọi chúng là Ba Con Điếm, bởi chúng sẽ chào đón Lãnh chúa Stannis theo một cách lả lơi nhất. Ít ra là chúng ta hy vọng như vậy.

Tyrion thúc ngựa qua Cổng Bùn, tiến vào giữa một biển người. Khi đã đi qua những Con Điếm, đám đông thưa dần và con đường mở ra quang đãng.

Quãng đường anh trở về Tháp Đỏ không xảy ra biến cố gì, nhưng tại Tháp Quân Sư, anh thấy có hơn một chục thuyền trưởng của các thuyền buôn đang giận dữ đợi anh trong phòng họp để phản đối việc chiếm đoạt thuyền của họ. Anh chân thành xin lỗi họ và hứa sẽ đền bù khi chiến tranh kết thúc. Nhưng điều đó cũng không an ủi họ được bao nhiêu.

“Nếu ngài thua thì sao, thưa lãnh chúa?” một giọng Braavos cất lên.

“Vậy thì hãy đòi vua Stannis đền bù cho các ngươi.”

Khi anh thoát khỏi đám người đó thì cũng là lúc chuông reo, và Tyrion biết anh đã trễ giờ tới buổi lễ nhậm chức. Anh băng qua sân và lao lên phía sau thánh đường của lâu đài khi Joffrey đang thắt chiếc áo choàng bằng lụa trắng lên vai hai thành viên mới nhất của đội Ngự Lâm Quân. Có vẻ nghi thức này yêu cầu tất cả mọi người phải đứng, vì vậy Tyrion chẳng nhìn thấy gì ngoài một hàng mông thanh tao. Tuy nhiên, một khi vị Đại Tư Tế mới hướng dẫn hai

hiệp sĩ vừa đọc xong lời thề long trọng và xức dầu thánh cho họ trên danh nghĩa Thất Diện Thần, anh sẽ được ra ngoài đầu tiên vì ở gần cửa nhất.

Anh đã đồng ý để bà chị anh chọn Ser Balon Swann lên thay vị trí Preston Greenfield, người vừa bị giết. Gã Nhà Swann là lãnh chúa của vùng Marches, kiêu hãnh, mạnh mẽ và cẩn trọng. Lãnh chúa Gulian Swann cáo ốm rồi ở nguyên trong lâu đài và không tham gia vào cuộc chiến, nhưng con trai cả của ông ta đã gia nhập đội quân của Renly và giờ là Stannis, trong khi Balon, con trai thứ, lại phục vụ tại Vương Đô. Nếu ông ta có một người con trai nữa thì có lẽ hắn sẽ theo Robb Stark, Tyrion nghĩ vậy. Dù không nghĩa hiệp cho lắm nhưng đó là một lựa chọn khôn ngoan; bởi dù ai chiếm được Ngai Sắt thì Nhà Swann vẫn có cơ may sống sót. Ngoài việc có dòng dõi danh giá, Ser Balon trẻ tuổi còn rất dũng cảm, nhã nhặn và là một chiến binh cừ khôi, cậu ta sử dụng thương tốt, đánh bằng chùy rất giỏi, và bắn tên thì tuyệt vời. Cậu ta sẽ phục vụ với danh dự và lòng quả cảm.

Chao ôi, nhưng lựa chọn thứ hai của Cersei thì khác hẳn. Ser Osmund Kettleblack trông vô cùng dữ dội. Hắn cao tới hai mét, gân và cơ bắp cuồn cuộn; chiếc mũi khoằm, đôi lông mày rậm, và bộ râu nâu hình cái thuổng khiến khuôn mặt hắn có vẻ hung tợn. Dòng dõi thấp kém và chỉ là một hiệp sĩ lang thang, Kettleblack phải dựa hoàn toàn vào Cersei để tiến thân, và đó chắc chắn là lý do chị ta chọn hắn. “Ser Osmund vừa trung thành vừa dũng cảm,” Cersei đã nói với Joffrey như vậy khi đề cử tên hắn ta. Thật không may, điều đó hoàn toàn đúng. Ser Osmund tốt đẹp đã bán những bí mật của chị ta cho Bronn kể từ ngày chị ta thuê hắn, nhưng Tyrion làm sao có thể nói cho Cersei điều đó?

Vả lại hắn cũng không nên cáo buộc Ser Osmund làm gì. Cuộc bổ nhiệm này sẽ cho anh một tai mắt mới bên cạnh nhà vua, trong khi chị anh không hề hay biết. Và ngay cả khi Ser Osmund tỏ ra là một con quạ nhút nhát thì cũng không thể tệ hơn Ser Boros Blount, người hiện đang ở trong một hầm ngục ở Rosby. Trong khi hộ tống Tommen và Lãnh chúa Gyles đến lâu đài Rosby và bị Ser Jacelyn Bywater cùng đội quân áo choàng vàng đánh úp, Ser Boros đã vội vã đầu hàng. Nếu hiệp sĩ già Barristan Selmy nghe việc này, chắc chắn ông ta cũng nổi điên chẳng kém gì Cersei; một hiệp sĩ trong đội Ngự Lâm Quân phải bảo vệ nhà vua và những người trong hoàng tộc, dù có phải hy sinh thân mình. Chị gái anh cương quyết bắt Joffrey phải lột áo choàng trắng của Blount vì tội phản bội và hèn nhát. *Và giờ chị ta thay hắn bằng một người khác cũng rồng tuếch không kém.*

Công đoạn cầu nguyện, tuyên thệ và xức dầu dường như chiếm hết cả buổi sáng. Chân Tyrion bắt đầu đau nhức. Anh liên tục đổi chân trụ. Anh thấy phu nhân Tanda đứng ở vài hàng phía trước, nhưng con gái bà ta không đi cùng. Anh đã hy vọng sẽ được trông thấy Shae. Varys nói cô vẫn khỏe, nhưng anh vẫn muốn tận mắt nhìn thấy hơn.

“Làm hầu gái của một tiểu thư vẫn tốt hơn là cọ nồi,” Shae đã nói vậy khi Tyrion bàn với cô kế hoạch của viên thái giám.

“Em có thể mang theo chiếc thắt lưng hoa bạc và chuỗi vòng cổ vàng gắn kim cương đen mà ngài nói trông giống đôi mắt em được không? Em sẽ không đeo nếu ngài nói không nên đeo chúng.”

Dù không muốn làm cô thất vọng, nhưng Tyrion vẫn phải giải thích rằng tuy phu nhân Tanda không lấy gì làm sáng dạ, nhưng bà ta cũng sẽ tự hỏi tại sao cô hầu của con gái bà lại có nhiều trang sức hơn cả con bà ấy. “Chỉ mang theo hai đến ba bộ váy thôi,” anh ra lệnh. “Chọn loại vải tốt, không lụa, không gấm, và không lông thú. Số còn lại ta sẽ giữ ở phòng riêng của ta chờ những khi nàng tới thăm.” Đó không phải là câu trả lời Shae muốn nghe, nhưng ít nhất thì cô cũng được an toàn.

Khi lễ phong chức cuối cùng cũng kết thúc, Joffrey ra khỏi thánh đường với Ser Balon và Ser Osmund đi hai bên trong hai chiếc áo choàng trắng tinh. Trong khi đó, Tyrion nán lại để nói

chuyện với vị Đại Tư Tế mới (người được anh lựa chọn và đủ khôn ngoan để hiểu ai là người nâng đỡ mình). "Ta muốn các vị thần đứng về phía chúng ta," Tyrion nói ngắn gọn. "Hãy tuyên truyền với mọi người là Stannis đã thề sẽ đốt trụi Đại Điện Baelor."

"Thật vậy không, lãnh chúa?" vị Đại Tư Tế hỏi. Đó là một người đàn ông nhỏ nhắn, lanh lợi, với bộ râu trắng lưa thưa và khuôn mặt nhăn nheo.

Tyrion nhún vai. "Có thể. Stannis đã đốt các chư thần tại Storm's End để làm lễ vật tế Thần Ánh Sáng. Nếu đã dám xúc phạm các cựu thần thì hắn tha gì các tân thần? Hãy nói với họ như vậy. Nói rằng bất cứ ai có ý định giúp đỡ kẻ tiếm quyền đều là kẻ phản bội thần linh cũng như vị vua chính đáng của mình."

"Xin tuân lệnh lãnh chúa. Tôi sẽ yêu cầu họ cầu nguyện cho sức khỏe của nhà vua và của quân sư nữa."

Pháp sư lửa Hallyne đang đợi ở ngoài khi Tyrion trở về phòng, và Maester Frenken vừa chuyển tới những thông điệp. Tyrion để cho nhà giả kim đợi thêm chút nữa trong khi anh đọc tin tức mà những con quạ mang về. Có một bức thư cũ từ Doran Martell, cảnh báo anh rằng Storm's End đã thất thủ, và một tin còn hấp dẫn hơn từ Balon Greyjoy của Pyke, người tự phong là vua của quần đảo đó và cả phương bắc. Ông ta mời vua Joffrey cử sứ giả tới Quần Đảo Iron để phân chia lại biên giới giữa hai nước và thảo luận về việc kết đồng minh.

Tyrion đọc bức thư đến ba lần rồi đặt nó sang một bên. Những chiếc thuyền dài của Lãnh chúa Balon sẽ giúp họ chống lại hạm đội thuyền chiến từ Storm's End, nhưng chúng hiện đang cách xa cả ngàn dặm và ở bờ bên kia của Westeros, vả lại Tyrion chắc chắn không muốn cho đi một nửa vương quốc này. *Có lẽ ta nên nói chuyện này với Cersei, hoặc đem ra trước hội đồng.*

Đến lúc này anh mới cho Hallyne vào, đem theo những sổ sách mới nhất từ Hội Các Nhà Giả Kim. "Không thể thế được," Tyrion vừa nói vừa lật những cuốn sổ. "Gần mười ba nghìn lọ? Ngươi tưởng ta ngu sao? Ta sẽ không đem vàng trong ngân khố đổi lấy những chiếc bình rỗng và những lọ nước cống được bịt kín bằng xi đâu. Ta cảnh cáo ngươi đấy."

"Không không," Hallyne ré lên, "Tổng số chắc chắn là chính xác, tôi thề. Chúng tôi đã rất... hmm... may mắn, thưa quân sư. Một căn hầm cất giấu nữa của Lãnh chúa Rossart đã bị phát hiện, trong đó có hơn ba trăm lọ. Nó ở ngay phía dưới Hố Rồng! Một số ả điếm còn lấy nơi đổ nát này làm chốn phục vụ khách quen, và một trong số họ đã bị ngã xuống tầng hầm do sàn nhà bị mục nát. Khi sờ thấy những cái bình, anh ta tưởng đó là rượu nên đã cậy dấu xi và uống vài bình."

"Có một hoàng tử cũng từng uống chất cháy," Tyrion nói. "Nhưng ta chưa thấy con rồng nào bay lên trong thành phố cả, nên có vẻ lần này cũng không phát huy tác dụng rồi. Hố Rồng trên đỉnh đồi Rhaenys đã bị bỏ hoang gần hai thế kỷ. Anh cho rằng đây là một nơi tuyệt vời để cất trữ chất cháy hơn bất kỳ đâu, nhưng sẽ tuyệt hơn nhiều nếu Lãnh chúa Rossart trước kia không giữ bí mật việc này. "Ngươi nói ba trăm lọ đúng không? Vẫn chưa đủ so với tổng số đề ra. Theo dự tính lần trước ngươi giao ước với ta thì ngươi còn phải làm vài nghìn lọ nữa."

"Đúng, đúng vậy." Hallyne lau trán bằng ống tay của chiếc áo choàng màu đỏ đen. "Chúng tôi đã làm việc cật lực, thưa quân sư, hmm..."

"Chắc chắn rồi, điều đó giải thích tại sao ngươi chế được nhiều chất cháy hơn nhiều so với trước kia." Tyrion mỉm cười và nhìn chăm chăm vào tên pháp sư lửa bằng đôi mắt lệch. "Nhưng điều đó làm ta tự hỏi tại sao ngươi không làm việc chăm chỉ và nỗ lực ngay từ ban đầu đi, mà để đến tận bây giờ?"

Hallyne có làn da tái nhợt như một cây nấm, nên cũng khó để nhận thấy mặt hắn càng lúc

càng xanh mét, tuy nhiên hắn vẫn cố gắng nói, "Có chứ, thưa quân sư, tôi và các anh em trong hội ngay từ đầu đã làm việc cật lực ngày đêm, tôi đảm bảo với ngài. Chỉ là, hmm, chúng tôi chế quá nhiều chất cháy đến mức đã trở nên thuần thục, vả lại..." - nhà giả kim vặn vẹo có vẻ không thoải mái - "có một số bùa phép nhất định nữa, hmmm, những bí mật cổ của các tiền bối để lại, rất tinh tế, rất rắc rối, nhưng lại thiết yếu đối với chất cháy này, hmmm, và tất cả phải..."

Tyrion dần trở nên mất kiên nhẫn. Giờ này Ser Jacelyn Bywater có lẽ đã tới, và Tay Sắt không thích phải chờ đợi. "Được, ngươi có các bùa chú bí mật, tuyệt vời! Chúng là những bùa chú gì?"

"Hmm, có vẻ chúng còn hoạt động tốt hơn trước." Hallyne mỉm cười yếu ớt. "Ngài không muốn có bất kỳ con rồng nào bay lượn quanh đây chứ, thưa lãnh chúa?"

"Không, trừ khi ngươi tìm thấy một con bên dưới Hố Rồng. Sao ngươi hỏi vậy?"

"Ồ, xin thứ lỗi, tôi chỉ đang nhớ đến những điều Nhà Thông Thái Pollitor có lần kể cho tôi khi tôi còn là một thầy tu cấp thấp. Tôi đã hỏi ông ấy tại sao rất nhiều bùa chú của chúng tôi không hiệu quả như những gì viết trong sách vở, và ông ấy nói rằng đó là vì phép thuật đã rời bỏ thế giới vào ngày con rồng cuối cùng qua đời."

"Xin lỗi đã làm ngươi thất vọng, nhưng ta chưa nhìn thấy con rồng nào cả. Ta chỉ thấy có đao phủ của nhà vua. Nếu một trong những chiếc bình ngươi bán cho ta chứa thứ gì khác ngoài chất cháy thì ngươi cũng sẽ được gặp ông ta đấy."

Hallyne lui ra nhanh đến mức suýt va vào Ser Jacelyn - à không, *Lãnh chúa* Jacelyn, anh phải nhớ điều này. Vẫn như mọi khi, Tay Sắt tính tình vô cùng thẳng thắn. Anh ta quay lại từ Rosby, đem về đám lính cầm giáo mới tuyển được từ địa hạt của Lãnh chúa Gyles, và nhận lại quyền chỉ huy Đội Gác Thành. "Cháu trai ta thế nào rồi?" Tyrion hỏi khi họ đã bàn xong việc phòng ngự cho thành phố.

"Hoàng tử Tommen rất vui vẻ và khỏe mạnh, thưa lãnh chúa. Hoàng tử đang nuôi một con hươu nhỏ mà lính của tôi đem về sau một cuộc đi săn. Hoàng tử nói trước đây từng nuôi một con, nhưng Joffrey đã giết nó để làm áo da. Hoàng tử thỉnh thoảng có hỏi về thái hậu, và rất hay viết thư cho công chúa Myrcella, nhưng cuối cùng chẳng hoàn thành được bức thư nào. Nhưng hình như hoàng tử chẳng nhớ anh trai mình chút nào."

"Ngươi đã sắp xếp cho hoàng tử rất tốt, nhưng nếu cuộc chiến thất bại thì sao?"

"Người của tôi đều đã nhận lệnh rồi."

"Lệnh gì?"

"Ngài đã yêu cầu tôi không được nói với ai, thưa lãnh chúa."

Câu nói đó làm anh mỉm cười. "Ta rất vui vì ngươi vẫn nhớ." Nếu Vương Đô thất thủ, rất có thể anh sẽ bị bắt sống. Tốt nhất anh không nên biết người thừa kế của Joffrey hiện đang ở chỗ nào.

Không lâu sau khi Lãnh chúa Jacelyn rời đi thì Varys xuất hiện. "Con người đúng là loài xảo trá và lật lọng," viên thái giám cất tiếng chào.

Tyrion thở dài. "Hôm nay ai là kẻ phản bội đây?"

Viên thái giám đưa cho anh một cuộn giấy. "Quá đê hèn và độc ác, thật buồn cho thời đại của chúng ta. Chẳng lẽ danh dự trên thế giới này đã chết theo ông cha chúng ta hết rồi sao?"

“Cha ta vẫn chưa chết.” Tyrion xem qua danh sách một lượt. “Ta biết vài cái tên trong số này. Họ đều là những người giàu có. Thương gia, lái buôn, thợ thủ công. Tại sao họ phải âm mưu chống lại chúng ta?”

“Có vẻ họ tin rằng Lãnh chúa Stannis sẽ thắng và mong muốn được chia sẻ chiến thắng đó với ông ta. Họ tự nhận là những người Sừng Hươu, và tôn thờ hình ảnh con hươu sừng đội vương miện.”

“Thế thì bọn họ nên biết là Stannis đã đổi gia huy rồi. Giờ họ có thể trở thành những Trái Tim Nóng Rực.” Nhưng vấn đề này không phải trò đùa, và có vẻ những người Sừng Hươu đã có được vài trăm người ủng hộ để đánh chiếm Cổng Thành một khi cuộc chiến nổ ra, và dẫn kẻ thù tiến vào thành phố. Trong những cái tên đó là chuyên gia chế tạo vũ khí Salloreon. “Ta mong điều này có nghĩa là ta sẽ không phải đội chiếc mũ với những cái sừng quỷ gớm ghiếc nữa,” Tyrion phàn nàn khi anh ra lệnh bắt giữ người đàn ông đó.

THEON

Giấc ngủ của anh cứ chập chờn, lúc tỉnh lúc mê.

Kyra đang ôm lấy anh từ phía sau, một tay quàng nhẹ qua người và cọ ngực vào lưng anh. Anh nghe được cả tiếng thở của cô nhẹ nhàng và đều đặn. Tấm ga giường nhăn nhúm xung quanh họ. Không gian đặc một màu đen của màn đêm. Căn phòng ngủ chìm trong bóng tối tĩnh mịch.

Cái gì vậy? Có phải ta vừa nghe thấy tiếng gì đó không? Ai vậy?

Gió nhẹ thổi qua cánh cửa chớp. Đâu đó xa xa, anh nghe thấy tiếng một con mèo kêu động đực. Tất cả chỉ có vậy. "Ngủ đi nào, Greyjoy," anh tự nhủ. *Tòa lâu đài vẫn yên ắng, và ngươi có lính vệ luôn túc trực. Ở cửa phòng, ở cổng thành, và cả kho vũ khí.*

Anh có thể coi đó là một cơn ác mộng, nhưng anh không nhớ là mình nằm mơ. Kyra đã làm anh kiệt sức. Trước khi được phục vụ Theon, cô đã sống suốt mười tám năm trong thị trấn mùa đông mà chưa một lần bước chân vào tòa lâu đài. Cô đến với anh ướt át, khát khao và uyển chuyển như một con chồn nhỏ, và anh cảm nhận được sự hấp dẫn không thể cưỡng lại khi làm tình với một ả hầu quê mùa trên chính chiếc giường của Eddard Stark.

Cô gái lầm bầm ngái ngủ khi Theon lách người ra khỏi cánh tay cô ta và ra khỏi giường. Vài mẩu than hồng vẫn âm ỉ cháy trong lò sưởi. Wex đang nằm trên sàn nhà phía dưới chân giường, cậu ta cuộn tròn lại trong áo choàng và ngủ say như chết. Mọi thứ đều bất động. Theon bước đến bên cửa sổ rồi mở toang cánh cửa chớp. Màn đêm chạm vào anh như những ngón tay lạnh cóng khiến anh nổi da gà. Anh rướn người tựa lên khung cửa và nhìn ra bên ngoài nơi có những tòa tháp tối, khoảng sân trống trải, và bầu trời đêm với hằng hà sa số các vì sao mà một người sống đến trăm tuổi cũng không đếm hết. Vầng trăng khuyết treo lơ lửng trên Tháp Chuông và thả bóng xuống mái khu vườn kính. Không một tiếng kèn báo động, không một tiếng nói, thậm chí chẳng có tiếng bước chân nào.

Mọi thứ đều ổn, Greyjoy. Ngươi không thấy không gian rất yên tĩnh sao? Ngươi phải say trong niềm vui mới phải. Ngươi chiếm Winterfell chỉ với chưa đầy ba mươi người, đó là một kỳ tích. Theon quay lại giường. Anh sẽ đè Kyra ra và làm tình với cô ta lần nữa, để xua những bóng ma ra khỏi tâm trí mình. Hơi thở hổn hển và tiếng khúc khích của cô ta sẽ phá tan không gian im lặng của màn đêm.

Đột nhiên Theon dừng lại. Anh đã quá quen với tiếng tru của sói, đến nỗi gần như anh không còn nghe thấy những âm thanh đó nữa... nhưng một phần trong con người anh, chính bản năng của một người thợ săn vẫn nhận ra sự thiếu vắng của chúng trong đêm nay.

Urzen đang đứng ngay ngoài cửa. Đó là một người đàn ông gân guốc đeo tấm khiên tròn trên lưng. "*Lũ sói im quá. Ngươi ra xem chúng đang làm gì rồi lập tức về báo cáo lại cho ta,*" Theon ra lệnh. Anh thấy nôn nao khi nghĩ đến việc lũ sói được thả ra. Anh vẫn còn nhớ ngày Bran bị bọn du mục tấn công, Mùa Hè và Gió Xám đã xé xác chúng ra từng mảnh.

Wex ngồi lên và dụi mắt khi bị Theon đá dậy. "Ngươi đi xem Bran Stark và thằng em nó có ở trên giường không. Nhanh lên."

"Lãnh chúa của em?" Kyra gọi với giọng điệu ngái ngủ.

"Cứ ngủ tiếp đi, không phải việc của nàng." Theon tự rót một cốc rượu rồi uống cạn. Không lúc nào anh không ngóng chờ và hy vọng nghe được một tiếng sói tru. *Ít người quá, ta có ít*

người quá. Nếu Asha không tới....

Wex nhanh chóng quay trở lại và lắc đầu. Vừa chửi rủa, Theon vừa nhặt chiếc áo dài và quần ống túm mà anh đã vứt trên sàn khi vội vàng lao vào Kyra. Bên ngoài áo dài, anh mặc một chiếc áo gi-lê bằng da có đinh tán. Một thanh trường kiếm và một con dao găm dắt xung quanh thắt lưng. Tóc anh khô và xơ như ngói, nhưng anh còn nhiều mối quan tâm khác lớn hơn.

Đúng lúc đó Urzen cũng trở về. "Lũ sói đi mất rồi."

Theon tự nhủ mình phải thận trọng và lạnh lùng như Lãnh chúa Eddard. "Đánh thức cả lâu đài dậy," anh nói, "Tập hợp tất cả bọn chúng ra sân, để xem kẻ nào mất tích. Bảo Lorren kiểm tra một vòng quanh các cổng, còn Wex đi với ta."

Anh băn khoăn không biết Stygg đã tới Deepwood Motte hay chưa. Hắn cưỡi ngựa không giỏi như những gì hắn khoác lác - chẳng người dân Đảo Iron nào thực sự cừ khôi trên yên ngựa - nhưng thời gian cũng không đến nỗi gấp gáp. Asha có thể đang trên đường tới đây. *Và nếu chị ta biết ta đã để hai đứa nhóc Nhà Stark trốn thoát thì...* Anh không dám nghĩ nữa.

Phòng ngủ của Bran và Rickon cách đó nửa nhịp cầu thang đều trống không. Theon tự nguyền rủa chính mình. Thay vì cho người canh giữ chúng, anh lại coi việc canh giữ tường thành và bảo vệ các cánh cổng quan trọng hơn là làm bảo mẫu cho hai đứa nhóc, trong đó một đứa bị què.

Bên ngoài, anh nghe thấy tiếng sụt sùi khi dân chúng trong lâu đài bị kéo ra sân. *Ta sẽ cho chúng lý do để khóc. Ta đã đối xử với chúng quá nhẹ nhàng, và đây là cách chúng trả ơn ta.* Thậm chí anh còn đánh hai tên lính của chính mình một trận thừa sống thiếu chết vì dám hãm hiếp con bé trông cũi chó, để chứng tỏ cho người dân thấy anh cũng biết lẽ phải. *Vậy mà chúng vẫn chỉ trích ta về tất cả mọi chuyện.* Anh thấy thật không công bằng. Giống như Benfred và Mikken vì lời nói mà mất mạng. Còn việc giết Chayle là do anh phải dâng ai đó cho Thần Chết Chìm, người của anh cũng mong vậy. "*Ta không có ác ý với ông, nhưng giờ ông và các vị thần của mình không có chỗ ở đây nữa,*" anh nói trước khi ném vị tu sĩ xuống giếng. Những tưởng người khác sẽ thấy biết ơn vì anh không chọn chúng, nhưng không. Anh tự hỏi không biết bao nhiêu người ở đây tham gia vào âm mưu tạo phản này.

Urzen quay về cùng với Black Lorren. "Có vấn đề ở Cổng Thợ Săn. Tốt nhất ngài hãy tới mà xem."

Cổng Thợ Săn được bố trí rất thuận tiện gần chuồng chó và khu bếp. Cánh cổng mở thẳng ra những cánh đồng và khu rừng để kỵ sĩ có thể qua lại mà không phải đi qua thị trấn mùa đông, và vì thế nó được các nhóm thợ săn rất ưa thích.

"Ai canh gác ở đây? Theon hỏi.

"Drennan và Squint ạ."

Drennan là một trong số những tên đã cưỡng hiếp Palla. "Nếu chúng để hai thằng nhóc trốn thoát thì ta thề lần này sẽ không chỉ đánh nát lưng chúng đâu."

"Không cần đâu," Black Lorren cộc lốc.

Họ thấy xác Squint nằm úp sấp ở con hào quanh lâu đài, ruột hắn trôi đằng sau trông như một ổ rắn màu xám tái nhợt. Còn Drennan đang nằm tênh hênh trong nhà chòi. Đó là một căn phòng nhỏ nơi vận hành cây cầu kéo. Cổ họng hắn bị cắt toạc đến tận mang tai. Chếc áo rách rưới che đi những vết sẹo đang lên da non sau lưng hắn, nhưng đôi giày của hắn lại vứt lung tung mỗi nơi một chiếc, và chiếc quần ống túm tụt xuống thành một đám bùng nhùng dưới

chân Drennan. Trên cái bàn nhỏ gần cửa ra vào có một miếng pho mát, một bình rượu cạn và hai chiếc cốc.

Theon cầm một chiếc cốc và đưa lên mũi ngửi cặn rượu dưới đáy cốc. "Squint cũng đã ở trên này đúng không?"

"Vâng," Lorren đáp.

Theon quăng chiếc ly vào lò sưởi. "Ta đoán Drennan đang tụt quần để chuẩn bị dí cái thứ đó vào một người phụ nữ thì cô ta đâm hắn. Có vẻ cô ta dùng chính con dao mà hắn đang cắt bơ. Ai đó dùng cái sào khều thằng ngốc dưới hào lên đi."

Xác tên ngốc thứ hai còn ở trong tình trạng thê thảm hơn cả Drennan. Khi Black Lorren kéo xác hắn lên khỏi mặt nước, một cánh tay hắn đã bị bẻ gãy lủng lẳng ở khuỷu, một nửa bên cổ bị mất, và trên bụng có một lỗ thủng lớn nơi bình thường rốn và ruột hắn nằm ở đó. Cây giáo xé đứt ruột của hắn khi Lorren kéo xác hắn lên. Mùi hôi thối bốc ra thật kinh khủng.

"Những con sói," Theon nói. "ta đoán là cả hai con." Phẫn nộ, anh quay trở lại cây cầu kéo. Winterfell được bao quanh bởi hai bức tường thành lớn bằng đá granit, ở giữa là một con hào rộng. Bức tường ngoài cao khoảng hai mươi lăm mét, còn bức tường trong tầm hơn ba mươi mét. Do thiếu người, Theon buộc phải bỏ qua bức tường ngoài và chỉ cử lính canh gác dọc bức tường cao phía bên trong. Anh không dám mạo hiểm cắt cử lính canh ra bên ngoài vì sợ dân chúng trong lâu đài sẽ nổi dậy tạo phản.

Cần phải có ít nhất là hai người, anh suy đoán. *Trong khi ả đàn bà đang mua vui cho Drennan, những kẻ khác đã thả hai con sói.*

Theon yêu cầu đốt đuốc và dẫn mọi người lên đỉnh tường thành. Anh rà ngọn lửa sát mặt đất và tìm kiếm... *kia rồi*. Ở mặt trong bức tường thành và trong một lỗ châu mai rộng giữa hai máng xối dựng đứng. "Vết máu được lau một cách vụng về," anh tuyên bố. "Theo ta đoán, ả đàn bà đã giết Drennan và hạ cây cầu kéo xuống. Squint nghe thấy tiếng dây xích leng keng nên chạy tới xem chuyện gì xảy ra và leo lên tận đây. Sau khi bị giết, xác hắn được đẩy qua lỗ châu mai xuống con hào bên dưới để các lính canh khác không tìm thấy hắn."

Urzen chăm chú nhìn dọc bức tường. "Các tháp canh khác ở cách đó không xa. Tôi thấy những ngọn đuốc vẫn đang cháy..."

"Có đuốc, nhưng không có lính canh," Theon gắt gỏng. "Người của ta không đủ để chốt hết các tháp canh ở Winterfell."

"Có bốn lính canh tại cổng chính," Black Lorren nói, "ngoài Squint còn có năm người khác đi tuần dọc tường thành nữa."

"Nếu anh ta thổi tù và thì..." Urzen tiếp lời.

Ôi, lũ lính của ta mới đần độn làm sao. "Urzen, ngươi cứ tưởng tượng nếu người ở trên đây là ngươi. Không gian xung quanh tối tăm và lạnh lẽo. Ngươi đã đi tuần suốt nhiều giờ và chỉ mong phiên gác của mình kết thúc. Sau đó vì nghe thấy tiếng động nên ngươi đi về phía cổng, bất chợt trong ánh đuốc ngươi nhìn thấy những con mắt phát sáng màu xanh và vàng trên đỉnh cầu thang. Hai cái bóng lao về phía ngươi nhanh như chớp. Ngươi chỉ kịp nhìn thấy những bộ răng, định cầm giáo lên nhưng chúng đã đâm bổ vào moi bụng ngươi, rạch qua da dễ dàng như rạch tấm vải màn." Nói rồi anh đẩy mạnh Urzen. "Và giờ ngươi đang nằm ngửa dưới đất, ruột lòi ra ngoài, và một con khác lao vào cắn cổ ngươi." Theon nắm lấy cổ họng gầy trơ xương của tên lính gác, bóp chặt và nhếch mép cười. "Ngươi nói xem, lúc đó ngươi có thời gian để thổi cái tù và chết tiệt đó không?" Anh đẩy Urzen một cách thô bạo khiến hắn loạng choạng ngã vào

một máng xối. Tên lính xoa xoa cổ. *Đáng lẽ ta nên kết liễu mấy con thú đó ngay khi chiếm được tòa lâu đài. Ta đã thấy chúng giết người và hiểu chúng nguy hiểm đến thế nào,* Theon tức giận nghĩ.

"Chúng ta phải đuổi theo họ," Black Lorren nói.

"Nhưng không phải trong màn đêm thế này," Theon không thích cái ý tưởng đuổi theo những con chó sói hung dữ trong khu rừng vào ban đêm; bởi các thợ săn có thể dễ dàng trở thành những con mồi. "Chúng ta sẽ chờ trời sáng. Từ giờ đến lúc đó tốt nhất hãy đi thẩm vấn những kẻ trung thành."

Dưới sân, một đám đông lố nhố cả đàn ông, phụ nữ, và trẻ em đang bị dồn vào sát tường. Nhiều người còn không có thời gian để mặc quần áo, họ phải che người bằng chăn len, hoặc trùm vội áo choàng hay áo ngủ lên người. Dân Đảo Iron vây quanh họ, một tay cầm đuốc một tay cầm vũ khí. Gió đang gào thét, ánh lửa màu cam lập lòe phản chiếu mờ nhạt trên những chiếc mũ thép, những chòm râu rậm và những đôi mắt nghiêm nghị.

Theon đi đi lại lại trước các tù nhân, nhìn kĩ từng khuôn mặt. Trông họ đều hoàn toàn vô tội. "Có bao nhiêu người mất tích?"

"Sáu ạ," Reek bước lên phía sau hắn trong mùi của xà phòng, mái tóc dài của hắn khẽ bay trong gió. "Hai anh em Nhà Stark, cậu bé đầm lầy và chị gái hắn, thằng ngốc ở chuồng ngựa, và ả du mục."

Osha. Hắn đã nghi ngờ cô ta ngay từ khi nhìn thấy chiếc cốc thứ hai. *Đáng lẽ ta không nên tin ả đàn bà đó. Cô ta quái đản chẳng kém gì Asha. Ngay cả tên họ đọc lên nghe cũng giống nhau.*

"Đã có ai xem xét chuồng ngựa chưa?"

"Aggar nói không có con ngựa nào mất tích."

"Vũ Công vẫn còn ở trong chuồng chứ?"

"Vũ Công?" Reek nhíu mày. "Aggar nói tất cả lũ ngựa đều ở đó. Chỉ có gã ngốc là mất tích thôi."

Vậy là bọn chúng đi bộ. Đây là tin tức tốt lành nhất mà hắn nghe được từ khi ngủ dậy. Chắc chắn Bran đang ngồi trong chiếc giỏ sau lưng Hodor. Osha sẽ phải cõng Rickon; vì đôi chân bé xíu của thằng nhóc không thể đi bộ xa được. Theon rất tự tin là anh sẽ nhanh chóng tóm lại bọn chúng. "Bran và Rickon đã bỏ trốn," anh nói với dân chúng trong lâu đài và nhìn thẳng vào mắt họ. "Có ai biết bọn họ đi đâu không?" Không ai trả lời. "Họ không thể trốn thoát nếu không có người giúp đỡ," Theon tiếp tục. "Không có thức ăn, quần áo và vũ khí." Anh đã tịch thu tất cả rìu và kiếm ở Winterfell, nhưng chắc chắn một vài vũ khí đã được giấu đi. "Ta muốn có tên của tất cả những ai đã giúp đỡ họ. Tất cả những kẻ giả câm giả điếc." Âm thanh duy nhất đáp lại anh là tiếng gió. "Rạng sáng mai, ta sẽ đem họ trở về." Anh móc ngón trỏ vào hai bên thắt lưng đựng kiếm. "Ta cần có thợ săn. Ai muốn có tấm da sói ấm áp cho mùa đông nào? Gage?"

Người đầu bếp vẫn thường chào đón anh nhiệt tình khi anh trở về từ những cuộc đi săn, hỏi xem anh có đem gì ngon về để làm bữa tối hay không, nhưng giờ đây ông ta chẳng có gì để nói. Theon quay lại, chăm chú quan sát những khuôn mặt để tìm một dấu hiệu tội lỗi.

"Thiên nhiên khắc nghiệt không có chỗ cho một thằng què. Và Rickon bé như vậy, làm sao nó có thể sống ngoài đó được? Già Nan, bà hãy nghĩ xem, chắc hẳn thằng bé phải sợ hãi lắm."

Bà lão già nua vẫn huyên thuyên nói chuyện với anh suốt mười năm nay, kể cho anh những

câu chuyện không bao giờ kết thúc, nhưng giờ bà chỉ nhìn anh chằm chằm như một người xa lạ.

"Ta đã có thể giết hết đàn ông trong thành và đem phụ nữ cho đám lính của ta mua vui, nhưng thay vào đó ta đã bảo vệ các ngươi. Đây là cách các ngươi trả ơn hay sao?" Joseth - người chải lông ngựa cho anh, Farlen - người đã dạy anh mọi điều về chó săn, Barth - vợ của người ủ rượu và là người phụ nữ đầu tiên của anh - chẳng ai ngẩng lên nhìn Theon cả. *Họ ghét ta,* anh nhận ra điều đó.

Reek bước lại gần. "Lột da bọn chúng," hắn thúc giục, đôi môi dày của hắn bóng nhẫy. "Lãnh chúa Bolton từng nói một người đàn ông không mặc gì có rất ít bí mật, còn một người bị lột da thì không còn bí mật nào cả."

Theon biết người đàn ông bị lột da là hình trang trí trên gia huy của Nhà Bolton; nhiều năm trôi qua, một số lãnh chúa thậm chí còn lột da kẻ thù làm áo choàng. Vài lãnh chúa Nhà Stark cũng từng làm như vậy. Nhưng tục lệ đó đã kết thúc từ một ngàn năm trước, khi nhà Bolton quỳ gối trước Winterfell. *Họ nói như vậy, nhưng những tục lệ cũ thường không dễ bị mai một, ta hiểu rõ điều đó.*

"Một khi ta còn trị vì Winterfell thì sẽ không có chuyện lột da ở phương bắc," Theon nói to. *Ta là người duy nhất bảo vệ các ngươi trước những kẻ như thế,* anh muốn hét lên. Tất nhiên anh không thể la lối om sòm như vậy, nhưng có lẽ một số người cũng đủ thông minh để rút ra bài học cho mình.

Phía trên tường thành, bầu trời đang chuyển dần sang màu xám. Bình minh sắp đến. "Joseth, đóng yên cho Mặt Cười và một con nữa dành cho ngươi. Murch, Gariss, Poxy Tym, các ngươi cũng sẽ đi cùng." Murch và Gariss là những thợ săn giỏi nhất trong lâu đài, còn Tyrn cũng là cung thủ giỏi. "Aggar, Mũi Đỏ, Gelmarr, Reek, Wex." Anh cần người của mình để canh chừng phía sau. "Farlen, ta muốn đem theo chó săn, ngươi sẽ dắt lũ chó."

Ông già huấn luyện chó với mái tóc hoa râm khoanh tay trước ngực. "Tại sao tôi lại phải săn đuổi những lãnh chúa đích thực của mình? Hơn nữa họ chỉ là những đứa trẻ."

Theon tiến lại gần. "Giờ ta là lãnh chúa đích thực của các ngươi, và là người giữ cho Palla được an toàn."

Anh thấy vẻ thách thức tắt dần trong mắt Farlen. "Được rồi, thưa lãnh chúa."

Quay lại, Theon nhìn quanh xem nên cho thêm ai vào danh sách. "Maester Luwin," anh tuyên bố.

"Nhưng tôi không biết đi săn."

Nhưng ta không tin tưởng khi để ông lại trong lâu đài khi ta không có mặt. "Vậy thì đã đến lúc ông nên học rồi đấy."

"Cho tôi đi với. Tôi muốn có áo choàng bằng da sói." Một thằng nhóc tầm tuổi Bran bước lên. Theon phải mất một lúc mới nhớ ra thằng nhóc là ai. "Tôi đã đi săn rất nhiều lần rồi," Walder Frey nói. "Hươu đỏ, nai sừng tấm, và cả lợn lòi nữa."

Người anh em của cậu ta phá lên cười. "Nó đi săn lợn lòi cùng cha, nhưng mọi người chẳng bao giờ để nó đến gần con lợn."

Theon nhìn thằng nhóc với vẻ nghi ngờ. "Cứ đi nếu ngươi thích, nhưng nếu ngươi không theo kịp thì đừng mong ta sẽ chăm sóc nhé!" Anh quay lại với Black Lorren. "Ngươi sẽ cai quản

Winterfell khi ta đi vắng. Nếu chúng ta không trở về, ngươi có thể tùy ý định đoạt." *Điều đó sẽ khiến bọn chúng phải cầu nguyện cho ta thành công trở về.*

***

Họ tụ tập tại Cổng Thợ Săn khi tia nắng đầu tiên quét lên nóc Tháp Chuông, hơi thở bốc khói trong không gian buổi bình minh lạnh giá. Gelmarr đã tự trang bị cho mình rìu cán dài để có thể ra đòn trước khi con sói kịp vồ tới. Lưỡi rìu đủ nặng để kết thúc đối thủ chỉ bằng một nhát chém. Aggar mặc giáp che ống chân bằng thép. Reek tới mang theo một thanh giáo săn lợn lòi và một chiếc túi thợ giặt căng phồng, trong đó đựng gì thì có trời mới biết. Theon đem theo cung; còn lại anh không cần thêm gì cả. Có lần anh đã cứu mạng Bran với một mũi tên. Anh hy vọng không phải lấy đi chính mạng sống đó bằng một mũi tên khác, nhưng nếu tình thế bắt buộc, anh vẫn sẽ làm.

Mười một người đàn ông, hai cậu nhóc, và hơn một chục con chó băng qua hào. Ở bức tường ngoài, những dấu vết hiện lên khá rõ ràng trên nền đất xốp; vết chân sói, dấu chân nặng nề của Hodor, và những vết chân nông hơn của hai chị em nhà Reeds. Có một đoạn dưới những gốc cây, mặt đất đầy sỏi và lá cây làm những dấu vết mờ đi, nhưng sau đó con chó săn cái của Farlen đã phát huy khả năng đánh hơi của nó. Những con chó còn lại theo sát phía sau, chúng đánh hơi rồi sủa nhặng xị, hai con chó tai cụp to lớn và gớm ghiếc đi cuối cùng. Kích thước và sự hung tợn của chúng có lẽ sẽ dồn được con sói tuyết vào thế bí.

Anh đoán Osha có thể sẽ chạy về phía nam tới chỗ Ser Rodrik, nhưng dấu vết lại dẫn về phía ngược lại, theo hướng tây bắc, vào trung tâm của rừng sói. Theon không thích điều đó chút nào. Sẽ còn mỉa mai hơn nếu anh em Nhà Stark chạy tới Deepwood Motte và để rơi vào tay Asha. *Ta thà để cho chúng chết còn hơn,* anh cay đắng nghĩ. *Thà mang tiếng tàn độc còn hơn là ngu ngốc.*

Làn sương mù nhàn nhạt giăng trên những cành cây. Ở đây cây tùng và cây thông thẳng đứng mọc chen chúc nhau, và không gì tối tăm ảm đạm bằng một khu rừng quanh năm xanh tốt. Mặt đất gồ ghề, những chiếc lá kim rụng che kín lớp đất mềm khiến con đường trở nên nguy hiểm cho đoàn người ngựa, vì vậy họ phải đi thật chậm. *Tất nhiên không chậm bằng một người cõng một thằng què, hay một mụ già hom hem với đứa bé 4 tuổi trên lưng.* Anh tự dặn mình phải kiên nhẫn. Rồi anh sẽ bắt được chúng trước khi trời tối.

Khi họ đang đi dọc một khe núi, Maester Luwin thúc ngựa tiến lên chỗ Theon. "Thưa lãnh chúa, một cuộc săn lùng xa thế này có vẻ chẳng khác gì việc cưỡi ngựa xuyên rừng nhỉ."

Theon mỉm cười. "Đúng là có sự tương đồng. Nhưng một cuộc đi săn bao giờ cũng kết thúc bằng máu."

"Nhất thiết phải vậy sao? Họ thật ngu ngốc khi bỏ chạy, nhưng ngài không thể khoan dung một chút sao? Người chúng ta đi tìm là anh em nuôi của ngài đấy."

"Trong Nhà Stark không có ai coi ta là anh em, ngoài Robb, nhưng để Bran và Rickon sống thì có giá trị với ta hơn là chết."

"Chị em nhà Reed cũng vậy. Moat Cailin là một vùng đầm lầy. Lãnh chúa Howland có thể biến chuyến viếng thăm của chú ngài thành địa ngục nếu muốn, nhưng một khi ngài còn giữ hai đứa con của ông ta thì ông ta vẫn phải ngồi im."

Theon chưa từng nghĩ đến điều đó. Đúng ra là anh chưa bao giờ để ý đến những người sống trong khu đầm lầy, ngoài vài lần liếc nhìn Meera và tự hỏi không biết cô ta có còn là con gái hay không. "Có thể ông nói đúng. Chúng ta sẽ tha cho chúng nếu có thể."

“Tôi hy vọng là cả Hodor nữa. Cậu ấy rất hồn nhiên, ngài cũng biết đấy. Cậu ấy chỉ làm những gì được sai bảo thôi. Cậu ấy đã chăm sóc ngựa, rửa yên, giặt giáp cho ngài biết bao lần rồi.”

Hodor chẳng là gì đối với anh. “Nếu hắn không chống trả thì ta sẽ để cho hắn sống.” Theon chỉ tay. “Nhưng nếu ông muốn xin cho ả du mục thì ông sẽ được chết cùng cô ta. Cô ta đã thề trung thành với ta, và cuối cùng lại phỉ nhổ lên đó.”

Vị học sĩ gật đầu. “Tôi sẽ không xin cho những kẻ phá vỡ lời thề. Ngài cứ làm những gì mình muốn. Cảm ơn lòng nhân từ của ngài.”

Lòng nhân từ, Theon nghĩ khi Luwin quay trở lại hàng. *Đó là một cái bẫy đáng nguyền rủa. Nhiều quá thì bị cho là yếu đuối, còn ít quá lại bị nói là độc ác.* Nhưng anh biết vị học sĩ đã cho anh một lời khuyên tốt. Cha anh chỉ nghĩ đến việc xâm chiếm, nhưng chiếm được một vương quốc thì có ích gì nếu không thể giữ được nó? Quyền lực và sự sợ hãi có thể khiến người ta sa đà. Thật tiếc là Ned Stark đã đem hai con gái về miền nam, nếu không Theon có thể thắt chặt mối liên hệ với Winterfell bằng cách kết hôn với một trong hai cô con gái. Sansa cũng khá xinh đẹp, và đến giờ có lẽ đã đủ lớn để có thể lên giường. Nhưng cô ta đang ở cách đây vài ngàn dặm, trong hang ổ của Nhà Lannister. Thật đáng tiếc.

Càng đi sâu khu rừng càng rậm rạp hơn. Cây thông và cây tùng được thay bằng những cây sồi đen thẫm vĩ đại. Từng bụi táo gai che đi những cái rãnh và khe nứt. Những ngọn đồi đầy sỏi đá cứ nhô lên rồi sụt xuống. Họ đi qua một ngôi nhà nhỏ bị bỏ hoang và cỏ mọc um tùm, rồi men theo một mỏ đá ngập úng, nơi mặt nước tĩnh lặng và xám xịt như màu của thép. Khi lũ chó bắt đầu sủa, Theon đoán những kẻ bỏ trốn đang ở rất gần. Anh thúc Mặt Cười và phi nước kiệu, nhưng anh chỉ nhìn thấy xác của một con hươu sừng tấm... chính xác hơn là những gì còn lại của nó.

Anh xuống ngựa để quan sát kỹ hơn. Xác nó vẫn còn tươi, và rõ ràng là do lũ sói gây ra. Lũ chó hăng hái ngửi xung quanh, và một trong hai con chó tai cụp ngấu nghiến gặm một cái đùi cho đến khi Farlen quát nó tránh ra. Nhưng Theon nhận ra trên xác con vật không có vết xẻo thịt. Lũ sói có ăn, nhưng người thì không. Kể cả nếu Osha không dám đốt lửa thì cô ta cũng phải xẻo vài miếng đem đi chứ. Họ không thể để nhiều thịt ngon như vậy thối rữa được. “Farlen, ngươi có chắc chúng ta đuổi đúng hướng không đấy?” anh hỏi. “Mấy con chó của ngươi liệu có đuổi nhầm các con sói khác không?”

“Chúng phân biệt được mùi của Mùa Hè và Lông Xù mà.”

“Ta cũng hy vọng như thế. Nếu không ngươi sẽ phải chịu hậu quả.”

Chưa đầy một giờ sau, những dấu vết đưa họ xuống một sườn dốc dẫn ra bờ suối lầy lội sau những cơn mưa vừa qua. Và lúc này lũ chó không đánh hơi được nữa. Farlen và Wex cùng những con chó săn lội qua suối và trở về lắc đầu, trong khi những con chó săn vừa đi vừa ngửi dọc theo bờ sông.

“Họ đã tới đây, thưa lãnh chúa, nhưng tôi không biết họ đi đâu tiếp theo,” người huấn luyện chó nói.

Theon xuống ngựa và quỳ xuống bên dòng suối. Anh nhúng một tay xuống suối. Nước lạnh buốt. “Chúng sẽ không ở đây lâu được,” anh nói. “Đem một nửa số chó săn đi xuôi dòng, ta sẽ đi ngược...”

Bỗng có tiếng vỗ tay rất to của Wex.

“Chuyện gì vậy?” Theon hỏi.

Cậu bé câm đưa tay chỉ.

Mặt đất gần bờ nước đầy bùn và đẫm nước. Ở đó vết chân sói in lên rất rõ. "Dấu chân sói. Vậy thì sao?"

Wex dẫm gót chân vào vũng bùn và quay nó theo các hướng khác nhau, để lại một vũng sâu trên mặt đất khi nhấc chân lên.

Joseth đã hiểu ra vấn đề. "một người cỡ như Hodor chắc chắn sẽ phải để lại dấu chân rất đậm trên bùn lầy như thế này," cậu ta nói. "Và với sức nặng của một thằng bé trên lưng nữa thì dấu vết lại càng rõ. Nhưng ở đây duy nhất chỉ có dấu giày của chúng ta. Ngài hãy xem đi."

Hoảng sợ, Theon nhận thấy cậu ta nói đúng. Hai con sói đã tới bờ suối đục này một mình. "Osha chắc chắn đã rẽ ở đoạn trước, có lẽ là trước chỗ họ phát hiện xác con hươu. Cô ta đã cho những con sói đi riêng nhằm đánh lạc hướng chúng ta." Anh quay lại nói với hai người thợ săn: "Nếu hai ngươi dám chơi khăm ta..."

"Chỉ có duy nhất một dấu vết thôi, thưa lãnh chúa, tôi thề đấy," Gariss cãi. "Và lũ sói sẽ không rời xa hai cậu bé lâu đâu."

Đúng vậy, Theon nghĩ. Mùa Hè và Lông Xù có thể tách ra để đi săn, nhưng sớm muộn gì chúng cũng sẽ trở về với Bran và Rickon. "Gariss, Murch, hãy đem theo bốn con chó săn quay lại, tìm ra nơi chúng ta để mất dấu chúng. Aggar, ngươi canh chừng họ, ta không muốn bị lừa bịp. Farlen và ta sẽ đuổi theo hai con sói tuyết. Hãy thổi một hồi tù và nếu phát hiện ra dấu vết, và hai hồi nếu nhìn thấy bóng dáng bọn sói. Chỉ cần lần theo, chúng sẽ dẫn chúng ta quay lại chỗ chủ của chúng."

Anh đem theo Wex, cậu nhóc Nhà Frey, và Gynir Mũi Đỏ để tìm kiếm phía thượng nguồn. Anh và Wex cưỡi ngựa một bên bờ suối, Mũi Đỏ và Walder Frey ở bờ bên kia, mỗi người đem theo một đôi chó săn. Lũ sói có thể để lại dấu vết ở cả hai bên bờ suối. Theon để ý các dấu hiệu, vết chân, cành cây gãy, bất cứ thứ gì giúp xác định chỗ lũ sói lên bờ. Anh thấy dấu vết của nai, hươu sừng tấm, và những con lửng một cách dễ dàng. Wex làm một con chồn cái đang uống nước bên suối giật mình, còn Walder đuổi ba con thỏ từ trong bụi rậm ra và bắn chết một con. Họ thấy vết móng của một con gấu trên vỏ một cây bạch dương cao. Nhưng chẳng có dấu hiệu nào của lũ sói cả.

Cố thêm một chút, Theon tự nhủ. *Đi qua cây sồi đó, qua con dốc đó, qua một khúc quanh nữa của dòng suối, chúng ta sẽ tìm thấy thứ gì đó.* Anh vẫn cố đi tiếp một đoạn dài sau khi biết rằng mình nên quay lại, cảm giác lo lắng cứ lớn dần và cồn cào trong anh. Đến giữa ngày, anh mới quay ngựa trở về và bỏ cuộc trong sự chán nản.

Bằng cách nào đó Osha và lũ trẻ tội nghiệp đã trốn được anh. Điều đó là không thể nếu họ đi bộ, với một thằng què và một đứa trẻ con. Mỗi giờ trôi qua, khả năng tìm thấy họ càng mong manh hơn. *Nếu họ tới một ngôi làng nào đó...* Cư dân phương bắc sẽ không bao giờ từ chối các con trai của Ned Stark, các em trai của Robb. Dân chúng sẽ cho họ ngựa và thức ăn để đi nhanh hơn. Người ta sẽ chiến đấu và thấy vinh dự vì được bảo vệ họ. Cả phương bắc chết tiệt này sẽ xúm vào xung quanh họ.

Những con sói đi xuôi dòng, chỉ có vậy. Anh bị ám ảnh bởi suy nghĩ đó. *Con quỷ đỏ sẽ đánh hơi được nơi chúng đi và ta sẽ lại đuổi theo.*

Nhưng khi họ gặp được nhóm của Farlen, chỉ cần nhìn mặt tên huấn luyện chó là Theon biết mọi hy vọng của mình đã tiêu tan. "Lũ chó này chỉ đáng làm mồi cho gấu thôi," anh giận dữ nói. "Ước gì ta có một con gấu."

“Lũ chó không có tội.” Farlen quỳ giữa một con chó tai cụp và con chó cái đỏ quý báu của ông ta, đặt mỗi tay lên một con. “Nước chảy không giữ lại mùi, thưa lãnh chúa.”

“Nhưng lũ sói phải lên bờ ở đâu đó.”

“Chắc chắn rồi. Thượng nguồn hoặc hạ lưu. Nếu cứ tiếp tục, chúng ta sẽ tìm thấy, nhưng đi theo hướng nào đây?”

“Ta chưa thấy con sói nào lội trong lòng suối hàng dặm như vậy,” Reek nói. “Con người thì có thể. Nếu biết mình đang bị đuổi theo, một người có thể làm như vậy. Nhưng một con sói ư?”

Tuy vậy Theon vẫn thắc mắc. Những con thú đó không phải là sói thường. *Lẽ ra ta phải lột da cái thứ đáng nguyền rủa đó.*

Mọi việc diễn ra tương tự khi họ gặp nhóm của Gariss, Murch, và Aggar. Các thợ săn đã quay trở lại đến nửa đường về Winterfell mà không phát hiện ra nơi anh em Nhà Stark có thể tách khỏi lũ sói. Những con chó săn của Farlen dường như cũng bối rối như chủ của nó, chúng ngửi hết gốc cây đến tảng đá, cáu gắt cắn và sủa lẫn nhau.

Theon không chịu nhận thất bại. “Chúng ta sẽ quay lại con suối. Tìm một lần nữa. Lần này chúng ta sẽ đi xa hết mức có thể.”

“Chúng ta sẽ không tìm thấy đâu,” cậu nhóc Nhà Frey đột nhiên nói. “Một khi bọn ăn thịt ếch còn đi với chúng. Người sống ở đầm lầy rất quỷ quyệt, chúng sẽ không chiến đấu như những người văn minh, chúng chỉ lẩn trốn và dùng mũi tên độc. Ngài không bao giờ thấy chúng, nhưng chúng lại thấy ngài. Những người từng đuổi theo chúng vào đầm lầy đều bị lạc và không bao giờ trở ra được nữa. Đến ngôi nhà của chúng cũng di chuyển, ngay cả đó là một tòa lâu đài như Greywater.” Thằng nhóc lo lắng nhìn những bụi cây tứ phía bao quanh họ. “Có thể lúc này chúng vẫn đang ở quanh đây, nghe mọi điều chúng ta đang nói.”

Farlen phá lên cười trước câu chuyện của thằng nhóc. “Những con chó của ta sẽ ngửi thấy mùi nếu bọn chúng trong bụi rậm, và sẽ vây lấy chúng trong nháy mắt, nhóc ạ.”

“Bọn ăn thịt ếch không có mùi giống như người,” Frey quả quyết. “Chúng có mùi hôi của đầm lầy, như ếch nhái, cây cỏ và bọt nước. Chúng không mọc lông dưới cánh tay mà mọc rêu, và chúng không cần ăn gì ngoài bùn và sống dưới nước.”

Theon đang định dạy thằng nhóc phải làm gì với những câu chuyện bịa đặt của bà vú già thì Maester Luwin lên tiếng. “Lịch sử nói người ăn thịt ếch lớn lên bên cạnh những đứa trẻ rừng rậm khi họ thấy trước tương lai nước sẽ dâng lên nhấn chìm vùng Neck. Có lẽ họ có những kiến thức bí mật.”

Đột nhiên khu rừng có vẻ tối tăm hơn, như thể một đám mây đã che khuất mặt trời. Một thằng nhóc ngớ ngẩn nói ra những điều điên rồ là điều dễ hiểu, nhưng các học sĩ thường được cho là những người khôn ngoan. “Những đứa trẻ duy nhất mà ta quan tâm là Bran và Rickon,” Theon nói. “Quay lại dòng suối. Ngay lập tức.”

Trong một khoảnh khắc, anh đã tưởng mọi người sẽ phản đối, nhưng cuối cùng họ vẫn ủ rũ làm theo. Thằng nhóc Nhà Frey nhảy nhót chẳng khác gì những con thỏ mà nó đuổi lúc nãy. Theon chia người sang hai bên bờ và đi dọc theo dòng nước. Họ cưỡi ngựa đi hàng dặm, chậm chạp và cẩn thận, xuống đi bộ để dẫn lũ ngựa qua những vùng đất nguy hiểm, để lũ chó săn đáng-làm-mồi-cho-gấu lùng sục từng bụi cây. Khi một thân cây đổ chặn dòng nước, các thợ săn buộc phải đi vòng qua một vũng nước xanh sâu thăm thẳm, nhưng nếu lũ sói tuyết cũng làm như vậy thì chúng phải để lại dấu chân hoặc mùi chứ? Có vẻ bọn chúng sẽ phải bơi. *Khi bắt được chúng, ta sẽ bắt chúng bơi đến chết. Ta sẽ giao chúng cho Thần Chết Chìm.*

Khi khu rừng bắt đầu tối dần, Theon Greyjoy biết anh đã thua. Hoặc là bọn ăn thịt ếch thực sự biết phép thuật của những đứa trẻ rừng rậm, hoặc là Osha đã lừa được họ bằng mánh khóe nào đó của bọn du mục. Anh tiếp tục tiến sâu vào rừng trong bóng tối, nhưng khi tia nắng cuối cùng vụt tắt, Joseth đã lấy hết can đảm lên tiếng. "Việc này sẽ chẳng đem lại kết quả gì đâu, thưa lãnh chúa. Chúng ta sẽ làm gãy chân một con ngựa, hoặc tự làm què chúng ta thôi."

"Joseth nói đúng đấy," Maester Luwin nói. "Dò dẫm trong khu rừng dưới ánh đuốc sẽ chẳng đem lại kết quả gì."

Theon cảm nhận được sự tức giận dâng lên nghẹn cổ, và trong bụng anh là một lũ rắn lúc nhúc đang quằn quại, cắn xé lẫn nhau. Nếu mò về Winterfell tay trắng thì có lẽ từ nay trở đi anh nên mặc quần áo sặc sỡ và đội mũ chỏm; cả phương bắc này sẽ biết anh là một thằng hề. *Và nếu cha ta biết được, cả Asha nữa...*

"Thưa hoàng tử." Reek thúc ngựa tiến lên bên cạnh. "Có thể anh em Nhà Stark không bao giờ đi qua đường này. Nếu tôi là họ, tôi sẽ đi về hướng bắc hoặc đông. Tới Nhà Umber. Họ là chư hầu trung thành của Nhà Stark. Nhưng từ đây đến đó là một quãng đường dài. Lũ nhóc sẽ ẩn náu ở một nơi nào đó gần hơn. Có lẽ tôi biết nơi đó."

Theon nhìn hắn với vẻ nghi ngờ. "Nói ta nghe xem nào."

"Ngài có biết chiếc cối xay gió cũ, đứng cô độc trên Acorn Water không? Chúng tôi đã dừng lại ở đó khi tôi đang là tù binh bị giải tới Winterfell. Vợ của người chủ cối xay gió cho ngựa của chúng tôi ăn cỏ, trong khi vị hiệp sĩ già chơi với lũ nhóc con cô ta. Có lẽ mấy đứa nhóc Nhà Stark đang trốn ở đó."

Theon biết cái cối xay đó. Anh thậm chí từng ăn nằm với vợ người chủ cối xay đó một hai lần. Chuyện đó chẳng có gì đặc biệt, và cô ta cũng vậy. "Tại sao lại là ở đó? Có hàng chục pháo đài và làng mạc ở quanh đây cơ mà."

Sự thích thú ánh lên trong đôi mắt màu xám. "Tại sao ư? Lý do là thứ đã thuộc về quá khứ. Nhưng chắc chắn bọn chúng đang ở đó, tôi có thể linh cảm được."

Anh thấy phát ốm vì câu trả lời láu cá của cậu ta. Đôi môi cậu ta cong lên trông như hai con sâu đang giao phối. "Ngươi đang nói gì vậy? Nếu ngươi giấu giếm ta điều gì..."

"Hoàng tử?" Reek xuống ngựa và yêu cầu Theon làm theo. Khi họ đều đã đứng dưới đất, hắn mở chiếc túi vải mà hắn đem theo từ Winterfell ra. "Ngài hãy nhìn đây."

Thật khó để nhìn rõ bên trong có gì. Theon nôn nóng thọc tay vào bao, mò mẫm trong đống lông mềm và len thô ráp. Một vật có đầu nhọn đâm vào tay anh, và ngón tay anh nắm được một vật gì đó lạnh và cứng. Anh rút ra một chiếc ghim gài áo hình đầu sói. Đột nhiên anh hiểu ra vấn đề. Tay anh nắm lại thành một nắm đấm. "Gelmarr," anh nói, và nghĩ xem anh có thể tin tưởng ai. *Chẳng ai cả.* "Aggar. Mũi Đỏ. Đi với chúng ta. Còn lại tất cả các ngươi hãy quay về Winterfell cùng lũ chó săn. Ta không cần chúng nữa. Ta đã biết Bran và Rickon đang trốn ở đâu rồi."

"Hoàng tử Theon," Maester Luwin khẩn khoản, "ngài nhớ lời hứa của mình đấy chứ? Ngài đã nói sẽ khoan dung."

"Khoan dung là việc của buổi sáng nay, trước khi bọn chúng chọc giận ta," Theon nói. *Thà làm chúng sợ hãi còn hơn để chúng chê cười.*

JON

Trong màn đêm họ có thể nhìn thấy đống lửa lập lòe bên triền núi trông như một vì sao rơi. Nó cháy đỏ hơn những ngôi sao khác và không nhấp nháy, có khi bùng cháy sáng rực nhưng có lúc lại lụi đi thành những đốm sáng lờ mờ xa xa.

Nó cách đây nửa dặm và ở độ cao trên sáu trăm mét, Jon ước tính, *đó là nơi hoàn hảo để quan sát mọi chuyển động dưới con đường mòn.*

"Có lính gác trên Đèo Skirling," người đàn ông già nhất trong đoàn lên tiếng. Khi còn trẻ, ông ta từng là cận vệ của nhà vua, vì vậy các anh em áo đen vẫn gọi ông ta là cận vệ Dalbridge. "Tôi không hiểu Mance Rayder sợ cái gì nhỉ?"

"Nếu hắn mà biết bọn chúng đốt lửa thì chắc hắn đã lột da mấy tên đó rồi," Ebben, một người đàn ông hói lùn và cơ bắp gồ ghề như bao tải đá lên tiếng.

"Ở đây lửa là sự sống," Qhorin Cụt Tay nói, "nhưng cũng có thể là cái chết." Theo lệnh ông, bọn họ không dám thắp một ngọn lửa nào từ khi đi vào vùng núi. Họ ăn thịt bò nguội ướp muối, bánh mỳ cứng, và pho mát lại càng cứng hơn. Họ mặc nguyên quần áo đi đường và rúc vào nhau ngủ bên dưới một chồng áo choàng và lông thú, sung sướng vì được sưởi ấm cho nhau. Nó làm Jon nhớ đến những đêm lạnh giá ngày xưa ở Winterfell, khi cậu còn nằm chung giường với các anh em trai của mình. Những người này cũng là anh em, nhưng chiếc giường họ nằm chung là đá và mặt đất.

"Chúng sẽ có tù và đấy," Rắn Đá nói.

"Chúng ta không được để chúng thổi chiếc tù và đó." Cụt Tay thêm vào.

"Quãng đường leo lên sẽ rất dài và vất vả vào buổi tối," Ebben nói khi hướng ánh mắt xa xăm qua khe núi đá nơi họ đang ẩn náu. Bầu trời không một gợn mây, những ngọn núi lởm chởm toàn một màu đen kịt cứ cao dần cao dần lên đến đỉnh, nơi chiếc vương miện lạnh lẽo bằng băng tuyết sáng mờ ảo trong ánh trăng.

"Và quãng đường còn dài hơn nữa nếu bị ngã," Qhorin Cụt Tay nói. "Ta nghĩ cần có hai người. Phải có hai người lên đó thay phiên nhau gác."

"Để tôi." Người lính biệt kích vẫn được gọi bằng cái tên Rắn Đá đã chứng tỏ mình có kỹ năng leo trèo tốt nhất trong nhóm. Chắc hẳn ông ta sẽ đảm nhiệm việc này.

"Và tôi nữa," Jon Snow xung phong.

Qhorin Cụt Tay quay sang nhìn cậu. Jon có thể nghe thấy tiếng gió rít từng hồi qua khe núi cao trên đầu họ. Một con ngựa hí vang và cào cào lên lớp đất mỏng đầy sỏi đá trên thung lũng nơi họ dựng trại. "Con sói sẽ ở lại với chúng ta," Qhorin nói. "Bộ lông trắng của nó rất dễ bị phát hiện dưới ánh trăng." Ông quay sang phía Rắn Đá. "Khi xong việc hãy ném một cây đuốc xuống. Lúc ấy chúng ta sẽ đến."

"Bây giờ là thời điểm tốt nhất để khởi hành," Rắn Đá nói.

Mỗi người họ đem theo một cuộn dây thừng dài. Rắn Đá xách thêm một túi đầy đinh sắt và một chiếc búa nhỏ đầu bọc nỉ dày. Họ bỏ lại ngựa phía sau cùng với mũ, giáp và Bóng Ma. Jon quỳ xuống để con sói dụi vào lòng cậu trước khi họ lên đường. "Ở đây nhé," cậu ra lệnh. "Tao sẽ quay lại với mày."

Rắn Đá đi trước dẫn đường. Đó là một người đàn ông với bộ râu muối tiêu, dáng người thấp bé mảnh khảnh, tuổi gần năm mươi nhưng khỏe mạnh hơn so với vẻ bề ngoài và có đôi mắt đi đêm tinh tường hơn bất cứ ai Jon từng biết. Đêm nay chúng sẽ phát huy tác dụng. Ban ngày ngọn núi có màu xanh xám ẩn trong đám sương mù, nhưng khi mặt trời khuất dạng sau những đỉnh núi nhấp nhô, tất cả sẽ chuyển thành một màu đen. Lúc này trăng đang lên và phủ bạc lên vạn vật.

Hai người anh em áo đen đi qua những vùng tối xen giữa những tảng đá đen, leo lên một con đường mòn dốc đứng ngoằn ngoèo, hơi thở của họ đông lại trong không trung đen kịt. Không có áo giáp, Jon cảm giác như mình chẳng mặc gì, nhưng cậu cũng không nhớ nhung chút nào sức nặng của nó. Họ đang di chuyển một cách khó khăn và chậm chạp. Ở đây, vội vàng đồng nghĩa với rủi ro trẹo mắt cá chân, hoặc tệ hơn thế nữa. Dường như bản năng chỉ cho Rắn Đá biết phải đặt chân xuống đâu, nhưng Jon thì phải cẩn trọng hơn khi bước trên mặt đất mấp mô, sụt lún.

Đèo Skirling thực chất là một loạt những con đèo nối tiếp nhau, một con đường mòn dài quanh co dẫn lên các đỉnh núi phủ băng trắng xóa và lộng gió, rồi lại đi xuống những thung lũng khuất bóng hiếm khi được đón nhận ánh nắng mặt trời. Ngoài người bạn đồng hành của mình, Jon không thấy thêm một bóng người nào khi họ ra khỏi khu rừng và bắt đầu trèo lên những con dốc. Các vị thần tạo ra dãy Frostfangs là một trong những nơi khắc nghiệt nhất và thù địch nhất với con người. Trên ấy gió lạnh cắt lên da thịt như những lưỡi dao, và gào rú trong đêm nghe như tiếng người mẹ khóc than những đứa con xấu số. Một vài thân cây méo mó và còi cọc mọc lên từ những kẽ nứt và khe đá ven đường. Những dải đá lởm chởm nhô ra lòng đường, viền xung quanh là những cột băng mà khi nhìn từ xa trông như những chiếc nanh dài.

Dù vậy, Jon Snow vẫn không hối hận vì đã tới đây. Ở đây còn có cả những kỳ quan nữa. Cậu được nhìn thấy ánh mặt trời lấp lánh trên thác nước nhỏ lạnh lẽo dội xuống từ rìa đá dựng đứng, và một thung lũng núi đầy hoa dại mùa thu: màu xanh dương của buốt giá, màu đỏ tươi của lửa đóng băng, hay thảm cỏ úa vàng. Cậu được nhìn thấy những hẻm núi sâu thẳm đen ngòm đến mức có cảm giác chúng sẽ dẫn thẳng xuống địa ngục; và cậu đã cưỡi ngựa qua một cây cầu đá tự nhiên bị bào mòn vì sương gió, hai đầu cầu là bầu trời xanh lồng lộng. Những con đại bàng làm tổ trên cao và lao xuống săn mồi dưới thung lũng, chúng lười nhác bay vòng với đôi cánh màu xanh xám hòa lẫn với nền trời. Cậu còn nhìn thấy một con mèo ma đuổi theo con cừu đực xuống sườn núi nhanh như làn khói trước khi nó vồ lấy con mồi.

Giờ thì đến lượt chúng ta. Cậu ước gì mình có thể di chuyển nhẹ nhàng và tự tin như mèo ma, rồi hạ gục con mồi cũng mau lẹ như vậy. Móng Dài vẫn nằm yên trong vỏ và được đeo sau lưng cậu, nhưng có lẽ cậu sẽ không có dịp dùng đến nó. Jon đem theo dao găm và đoản kiếm để đánh giáp lá cà. *Bọn chúng cũng có vũ khí, còn mình thì chẳng hề mặc giáp.* Cậu tự hỏi không biết qua đêm nay ai mới là mèo ma, và ai là cừu đực.

Họ đi dọc suốt con đường mòn, qua những khúc quanh và lối rẽ men theo sườn núi, chỉ đi lên và đi lên mãi. Thỉnh thoảng đến những góc khuất họ không nhìn thấy được ngọn lửa nữa, nhưng sớm muộn chúng cũng sẽ xuất hiện trở lại. Con đường mà Rắn Đá chọn không bao giờ dành cho lũ ngựa. Có những đoạn Jon phải áp lưng vào đá lạnh và nhích về phía trước từng phân một, giống như một con cua. Ở những nơi con đường mở rộng ra một chút thì lại vô cùng nguy hiểm; những vết nứt đủ rộng để nuốt gọn chân người, sỏi cuội khiến người ta vấp ngã, và có không ít hố sâu ban ngày đọng nước, ban đêm lại đóng băng. *Từng bước, từng bước một,* Jon tự nhủ. *Từng bước, từng bước một, và mình sẽ không ngã.*

Cậu vẫn chưa cạo râu kể từ khi rời Nắm Đấm của Tiền Nhân, tiết trời nhanh chóng phủ băng giá lên bộ râu lởm chởm của cậu. Ròng rã suốt hai giờ leo núi, gió thổi dữ dội đến mức tất cả những gì cậu có thể làm là chúi người xuống, vừa bám chặt lấy đá vừa cầu nguyện để gió không hất cậu xuống khỏi rặng núi này. *Từng bước, từng bước một,* cậu lại tiếp tục khi cơn gió ngớt

dần. *Từng bước, từng bước một, và mình sẽ không ngã.*

Họ nhanh chóng lên đến một nơi khá cao, và lúc này tốt nhất là không nên nhìn xuống. Bên dưới hun hút một màu đen, và phía trên họ chẳng có gì ngoài mặt trăng và các vì sao. "Ngọn núi này là mẹ cậu. Hãy bám chặt lấy bà ấy, nép sát mặt vào ngực bà ấy, và bà ấy sẽ không bao giờ đánh rơi cậu đâu." Rắn Đá đã nói với cậu như vậy vài ngày trước, trong khi họ đang leo một đoạn dốc thoải hơn. Jon cũng đùa rằng cậu luôn tự hỏi mẹ mình là ai, nhưng không thể ngờ rằng lại được gặp bà ấy ở Frostfangs. Nhưng giờ thì cậu thấy câu đùa đó chẳng hài hước chút nào nữa. *Từng bước, từng bước một,* cậu nghĩ, phải bám thật chặt.

Con đường hẹp bất ngờ bị chặn lại bởi một phiến đá granit đen chĩa ra từ sườn núi. Dưới ánh trăng, bóng của tảng đá đen sẫm như một cái hang. "Trèo lên thôi," người lính biệt kích nói nhỏ. "Chúng ta phải lên cao hơn bọn chúng." Ông cởi đôi găng tay, nhét chúng vào thắt lưng, buộc một đầu dây thừng vào lưng mình và đầu kia quanh thắt lưng Jon. "Khi sợi dây thừng căng lên thì đi theo ta nhé." Người lính biệt kích không chờ cậu trả lời mà bắt đầu ngay lập tức; ông trèo lên thoăn thoắt, nhanh nhẹn hơn Jon tưởng. Sợi dây thừng dài dần dần được dỡ ra. Jon quan sát ông tỉ mỉ, nhớ kỹ cách ông trèo, từng vị trí ông đặt tay, và khi vòng dây thừng cuối cùng duỗi thẳng ra, cậu cởi đôi găng trên tay mình và trèo theo với tốc độ chậm hơn rất nhiều.

Rắn Đá đã buộc sợi dây thừng quanh đầu nhọn của một tảng đá nơi ông đang ngồi đợi Jon, nhưng ngay khi Jon trèo lên đến nơi, ông lập tức cởi nó ra và tiếp tục lên đường. Quãng đường tiếp theo chẳng có những khe núi để bám nữa, vì vậy người lính biệt kích lôi ra một chiếc búa đầu bọc nỉ và đóng một chiếc đinh thật sâu vào vết nứt trên đá. Ông đập búa nhẹ nhàng và âm thanh phát ra cũng rất nhỏ, nhưng tiếng vọng vào đá vang to đến nỗi Jon phải nhăn mặt trước mỗi nhát đập búa, trong lòng nơm nớp lo bọn du mục sẽ nghe thấy tiếng động. Khi đinh đã đóng chắc, Rắn Đá buộc chặt sợi dây thừng vào đó, và Jon đi theo ông. *Hãy ngậm chặt núm vú của ngọn núi,* cậu tự nhủ. *Đừng nhìn xuống. Hãy giữ cho trọng lượng ở trên đôi chân. Đừng nhìn xuống. Hãy nhìn vào vách đá trước mặt. Có một điểm rất tốt để bám tay, đúng rồi. Đừng nhìn xuống. Mình có thể dừng lại thở ở rìa đá đằng kia, và tất cả những gì mình cần làm là trèo lên tới đó. Không bao giờ được nhìn xuống.*

Có một lần Jon bị trượt chân, và tim cậu như ngừng đập trong lồng ngực, nhưng các vị thần tốt bụng đã không để cho cậu ngã. Cậu có thể cảm nhận được cái lạnh thấm qua đá vào từng ngón tay, nhưng Jon không dám đeo găng; găng tay rất dễ trơn trượt, cho dù nó có vừa tay đến thế nào, lớp vải và lông có thể giết chết cậu. Bàn tay bị bỏng của cậu đang cứng lại, và nhanh chóng trở nên đau nhức. Sau đó chẳng hiểu sao cậu làm bật móng tay cái, khiến những vệt máu vương vãi khắp những chỗ cậu bám tay lên. Jon chỉ hy vọng vẫn giữ được đầy đủ các ngón tay khi cuộc leo trèo này kết thúc.

Họ leo lên, lên và lên nữa, hai bóng đen bò trên bức tường đá dưới ánh trăng. Bất cứ ai ở dưới đường đều có thể dễ dàng nhìn thấy họ, nhưng ngọn núi đã che khuất tầm mắt của bọn du mục bên ngọn lửa. Họ đang đến rất gần, Jon có thể cảm nhận được điều đó. Nhưng dù vậy, Jon không hề nghĩ đến kẻ thù đang chờ mình phía trước, mà nghĩ đến người em trai đang ở Winterfell. *Bran từng rất thích leo trèo. Ước gì mình có một phần mười lòng dũng cảm của em ấy.*

Leo được hai phần ba quãng đường, họ gặp một khe nứt trên bức tường đá phủ băng. Rắn Đá đưa một tay đỡ Jon lên. Ông đã đeo găng tay vào, và Jon cũng làm theo như vậy. Người lính biệt kích hất đầu chỉ về phía bên trái, và hai người họ bò trên vách đá thêm khoảng ba trăm mét nữa, cho đến khi nhìn thấy quầng sáng màu cam lờ mờ sau rìa đá.

Bọn du mục đốt lửa trong một ô đất trũng ở phần hẹp nhất của con đèo, bên dưới là vách núi dựng đứng và đằng sau là tường đá giúp che chắn cho chúng khỏi những con gió cắt da cắt thịt. Chính bức tường chắn gió ấy đã giúp hai anh em áo đen áp sát. Khi còn cách bọn du mục vài mét, họ trườn bằng bụng cho đến lúc có thể nhìn thấy chúng bên dưới. Họ sẽ phải giết chết

những tên lính canh này.

Một tên đang ngủ, cuộn tròn bên dưới một đống lông thú. Jon không nhìn thấy gì khác ngoài bộ tóc đỏ của hắn. Tên thứ hai ngồi gần đống lửa, vừa chất thêm củi khô vừa cằn nhằn về cơn gió lạnh. Tên thứ ba quan sát con đèo, mặc dù cũng chẳng có gì để quan sát ngoài một lòng chảo vĩ đại đựng đầy bóng tối, bao xung quanh là dãy núi phủ đầy tuyết trắng. Tên đeo tù và chính là tên đang canh gác này.

Ba tên. Bỗng chốc Jon cảm thấy ngập ngừng. *Thực ra chỉ có hai tên, vì một tên đang ngủ.* Nhưng dù có hai, ba, hay hai mươi tên thì cậu vẫn phải làm nhiệm vụ của mình. Rắn Đá huých tay cậu và chỉ về phía tên du mục cầm tù và. Jon hất đầu về phía tên đứng bên ngọn lửa. Jon cảm thấy thật kỳ cục khi chọn một người để giết. Cảnửa đời cậu đã sống với kiếm và khiên, được luyện tập để dành cho giờ phút này. *Robb có cảm thấy như vậy trong lần đầu tiên ra trận hay không?* Cậu tự hỏi, nhưng không còn nhiều thời gian để suy tư nữa. Rắn Đá di chuyển rất mau lẹ đúng như cái tên của mình, ông nhảy bổ xuống đám du mục trong khi sỏi đá rơi xuống như mưa. Jon rút thanh Móng Dài ra và theo sau.

Mọi việc diễn ra nhanh gọn như thể chỉ trong tích tắc. Jon cảm thấy khá ngưỡng mộ lòng can đảm của tên du mục đã vồ lấy chiếc tù và thay vì vồ kiếm. Hắn đưa tù và lên miệng, nhưng chưa kịp thổi thì Rắn Đá đã dùng đoản kiếm gạt phăng nó sang một bên. Gã ở gần ngọn lửa nhất đứng đậy, định đâm vào mặt cậu bằng thanh gươm đang nóng đỏ rực. Jon có thể cảm nhận được sức nóng của nó khi cậu lùi lại. Ở bên cạnh, tên đang ngủ bắt đầu trở mình, và cậu biết mình phải kết thúc tên này thật nhanh. Khi thanh gươm vung lên một lần nữa, cậu lao vào dùng cả hai tay để cầm thanh trường kiếm. Lưỡi thép Valyrian chém qua da, lông, len và da thịt, nhưng khi tên du mục ngã xuống, hắn xoay người làm thanh kiếm rơi khỏi tay Jon. Trên mặt đất, tên đang ngủ đã ngồi dậy giữa đám lông thú. Jon rút con dao găm ra và nắm tóc hắn, kề mũi dao vào cổ hắn ta... à không, cô ta...

Tay Jon dừng khựng lại. "Một cô gái."

"Một tên lính gác," Rắn Đá nói. "Một tên du mục. Giết cô ta đi."

Jon có thể nhìn thấy sự sợ hãi và ánh lửa trong mắt cô ta. Máu chảy xuống trên chiếc cổ trắng ngần, nơi mũi dao của cậu chọc vào. *Chỉ cần một nhát đâm, thế là xong,* Jon tự nhủ. Cậu ở gần cô gái đến nỗi có thể ngửi thấy mùi hành trong hơi thở của cô ta. *Cô ta cũng chỉ bằng tuổi mình.* Có nét gì đó của cô gái khiến cậu nhớ tới Arya, mặc dù trông họ không có điểm gì giống nhau cả. "Ngươi có đầu hàng không?" cậu hỏi và quay ngược con dao lại. Nhưng nếu cô ta không đầu hàng thì sao?

"Tôi đầu hàng." Hơi thở của cô ta bốc khói trong không gian giá lạnh.

"Vậy thì ngươi là tù nhân của chúng ta." Cậu nhấc con dao ra khỏi cổ cô gái.

"Qhorin không nói gì đến việc giữ tù binh cả," Rắn Đá nhắc nhở.

"Ông ấy cũng không nói là không được." Jon bỏ tay ra khỏi tóc cô gái, và cô ta hấp tấp lùi ra xa.

"Cô ta là lính bộ binh đấy." Rắn Đá chỉ chiếc rìu cán dài nằm bên cạnh đống lông thú. "Cô ta đang định với lấy nó khi cậu túm lấy cô ta. Chỉ cần một cơ hội nhỏ là cô ta sẽ bổ cây rìu vào giữa mặt cậu cho mà xem."

"Tôi sẽ không để cô ta có cơ hội nào hết." Jon đá chiếc rìu ra xa tầm với của cô gái. "Ngươi có tên không?"

“Ygritte.” Cô ta đưa tay lên cổ và nhìn chằm chằm vào bàn tay be bét máu của mình.

Tra con dao vào vỏ, Jon rút thanh Móng Dài ra khỏi xác tên du mục cậu vừa giết. “Ngươi là tù binh của ta, Ygritte.”

“Tôi đã nói tên cho anh rồi.”

“Ta là Jon Snow.”

Cô ta lưỡng lự. “Cái tên ma quỷ.”

“Cái tên dành cho con hoang,” cậu nói. “Cha ta là Lãnh chúa Eddard Stark của vùng Winterfell.”

Cô gái nhìn cậu với vẻ đề phòng, nhưng Rắn Đá thì cười với vẻ châm chọc: “Tù binh mới là người phải khai thông tin, cậu nhớ chứ?” Người lính biệt kích bỏ một cành cây dài vào đống lửa. “Cô ta sẽ không khai đâu. Ta đã thấy nhiều tên du mục tự cắn đứt lưỡi khi bị bắt phải khai báo rồi.” Khi toàn bộ cành cây đã bắt lửa, ông ta bước tới hai bước và ném nó xuống dưới đèo. Cành cây rơi xuống xoay xoay trong bóng tối cho đến khi mất hút.

“Ông phải đốt những người ông đã giết,” Ygritte nói.

“Như thế sẽ cần đám lửa to hơn, và lửa to cháy rất sáng.” Rắn Đá quay đầu lại, chăm chú nhìn khoảng không tối như mực xem có còn đốm lửa nào khác. “Có tên du mục nào ở quanh đây nữa không?”

“Đốt họ đi,” cô gái cứng đầu nói, “nếu không ông sẽ phải giết họ một lần nữa đấy.”

Jon nhớ tới xác chết của Othor và đôi tay đen lạnh lẽo của ông ta. “Có lẽ chúng ta nên làm theo lời cô ấy.”

“Có nhiều cách khác mà.” Rắn Đá quỳ xuống bên cạnh tên ông ta đã giết, lột áo choàng, thắt lưng và và áo lót, sau đó vác cái xác lên một bên vai và mang tới bên rìa đá. Vừa làu bàu ông vừa ném cái xác xuống, và một lát sau, họ nghe thấy tiếng rơi phịch nặng nề và ướt át từ bên dưới vọng lên. Lúc đó, người lính biệt kích đã lột sạch quần áo tên thứ hai và đang kéo tay cái xác. Jon nắm lấy chân hắn và họ cùng ném cái xác ra khoảng không tối đen như mực.

Ygritte quan sát và im lặng. Jon nhận ra cô ta lớn hơn cậu tưởng; có lẽ khoảng hai mươi nhưng cô ta khá thấp bé so với tuổi, với đôi chân vòng kiềng, khuôn mặt tròn, bàn tay nhỏ, và một cái mũi hếch. Mớ tóc đỏ bờm xờm của cô ta chĩa ra lung tung. Trông cô ta khá tròn trịa khi ngồi đó, nhưng chủ yếu là do những lớp lông thú, len và da. Có lẽ cô ta cũng gầy như Arya.

“Ngươi được cử đến đây để canh chừng chúng ta à?” Jon hỏi cô gái.

“Các anh, và những người khác.”

Rắn Đá đang sưởi tay bên ngọn lửa. “Bên kia đèo có cái gì?”

“Dân du mục.”

“Bao nhiêu người?”

“Hàng trăm, hàng nghìn. Nhiều hơn những gì các anh thấy từ trước tới giờ, con quạ ạ.” Cô ta cười. Hàm răng không đều, nhưng rất trắng.

Cô ta cũng không biết có bao nhiêu. “Tại sao lại tới đây?”

Ygritte im lặng.

"Vua của các ngươi muốn gì ở Frostfangs? Các ngươi không thể sống ở đây được, vì ở đây không có thức ăn."

Cô gái quay mặt đi.

"Các ngươi định hành quân về phía Tường Thành à? Bao giờ?"

Cô ta nhìn chăm chú vào đám lửa như thể không nghe thấy những gì cậu nói.

"Ngươi có biết gì về chú ta không, Benjen Stark?"

Ygritte phớt lờ Jon. Rắn Đá phá lên cười. "Nếu cô ta cắn đứt lưỡi rồi thì đừng bảo là ta chưa cảnh báo với cậu nhé."

Một tiếng gầm lớn vọng lại từ núi đá. *Mèo ma,* Jon nhận ra ngay lập tức. Khi đứng lên, cậu nghe thấy một con nữa, âm thanh rất gần. Cậu rút kiếm ra và quay lại nghe ngóng.

"Chúng không làm gì chúng ta đâu," Ygritte nói. "Chúng đến ăn xác chết. Lũ mèo có thể ngửi thấy mùi máu dù ở cách xa sáu dặm. Chúng sẽ quanh quẩn bên những cái xác cho đến khi ăn hết mảnh thịt cuối cùng, và nhai nát xương để hút tủy."

Jon có thể nghe thấy tiếng nhai của bọn chúng vọng lên vách đá. Âm thanh đó khiến cậu cảm thấy khó chịu. Ngọn lửa ấm áp làm cậu nhận ra mình đã mệt mỏi như thế nào, nhưng cậu không dám ngủ. Cậu đã thu nhận tù binh, và cậu có trách nhiệm phải canh gác cô ta. "Bọn chúng có phải ruột thịt của cô không, hai tên vừa bị giết ấy?"

"Không hơn gì anh."

"Ta?" Cậu nhíu mày. "Ý cô là gì?"

"Anh nói anh là con hoang ở Winterfell."

"Đúng vậy."

"Vậy mẹ anh là ai?"

"Một người phụ nữ nào đó. Hầu hết phụ nữ đều làm mẹ." Ai đó đã nói với cậu điều đó, nhưng cậu không nhớ được là ai.

Cô ta lại mỉm cười, hàm răng trắng lóa. "Và bà ấy chưa bao giờ hát cho anh nghe bài hát về bông hồng mùa đông hay sao?"

"Ta không biết mẹ mình là ai. Và cũng chẳng biết bài hát nào như thế."

"Thi sĩ Bael sáng tác bài đó," Ygritte nói. "Hồi xưa ông ta là Vua phía bên ngoài Tường Thành. Tất cả dân du mục đều biết những bài hát của ông ta, nhưng có lẽ ở phương nam các anh không hát chúng."

"Winterfell không phải là phương nam," Jon phản bác.

"Phải. Mọi thứ phía bên kia Tường Thành đều là phương nam đối với chúng tôi."

Cậu chưa bao giờ nghĩ theo cách đó. "Tôi nghĩ nó phụ thuộc vào nơi chúng ta đang đứng."

“Đúng vậy,” Ygritte đồng ý. “Luôn luôn như thế.”

“Hãy kể ta nghe,” Jon thúc giục. Còn lâu nữa Qhorin mới tới nơi, và một câu chuyện sẽ giúp cậu thoát cơn buồn ngủ. “Ta muốn nghe câu chuyện về người của các cô.”

“Có thể anh sẽ không thích lắm đâu.”

“Ta sẽ lắng nghe chúng.”

“Con quạ đen dũng cảm đấy,” cô gái nói móc. “Được rồi, ngày xưa khi là vua của những người dân du mục, Bael là một chiến binh thiện nghệ.”

Rắn Đá khịt mũi. “Một tên trộm, cướp, hãm hiếp, ý cô ta là vậy đúng không?”

“Điều đó cũng phụ thuộc vào nơi ông đang đứng,” Ygritte nói. “Lãnh chúa Nhà Stark ở Winterfell muốn lấy đầu Bael nhưng chưa bao giờ làm được, và mùi vị của thất bại làm ông ta tức giận. Một hôm trong cơn giận dữ, ông ta gọi Bael là một con quạ chỉ biết bắt nạt kẻ yếu. Khi những lời đó đến tai Bael, ông ta quyết định dạy cho vị lãnh chúa một bài học. Vì thế ông ta vượt qua Tường Thành, đi dọc vương lộ và tiến vào Winterfell trong một đêm đông với cây đàn hạc trong tay. Ông ta lấy tên là Sygerrik của Nhà Skagos. Sygerrik có nghĩa là ‘kẻ lừa dối’ trong Ngôn Ngữ Cổ, thứ tiếng của Tiền Nhân ngày xưa, và những người khổng lồ vẫn còn sử dụng.

“Dù ở phương bắc hay phương nam, các ca sĩ vẫn luôn được chào đón nhiệt tình, vì thế Bael được ăn trên bàn của Lãnh chúa Stark, và được chơi nhạc trên chiếc ghế cao của ông ta đến tận nửa đêm. Ông ta chơi những bài nhạc cổ, và những bản nhạc ông mới sáng tác. Ông đàn hát hay đến nỗi sau khi ông hát xong, vị lãnh chúa đã cho ông ta chọn một phần thưởng. “Tất cả những gì tôi muốn là một bông hoa,” Bael trả lời, “bông hoa đẹp nhất trong khu vườn ở Winterfell.

Đó là lúc những bông hoa hồng mùa đông đang nở, và chẳng có loài hoa nào quý hiếm bằng. Vì thế Lãnh chúa Stark cho người vào khu vườn kính và ra lệnh ngắt bông hoa hồng mùa đông đẹp nhất tặng cho người ca sĩ. Mọi chuyện diễn ra tốt đẹp cho đến sáng hôm sau, khi người ca sĩ biến mất... cùng với cô con gái của Lãnh chúa Brandon. Giường của cô gái trống không, nhưng trên gối là bông hoa hồng màu xanh xám mà Bael để lại.”

Jon chưa bao giờ nghe câu chuyện này. “Đó là Brandon nào vậy? Thợ Xây Brandon trong Kỷ Nguyên Những Anh Hùng từ hàng ngàn năm trước Bael. Hay là Brandon Thiêu Trụi và cha ông ta là Brandon Thợ Đóng Thuyền? Nhưng...”

“Đây là Brandon người không có con gái,” Ygritte nói với vẻ đanh thép. “Anh có muốn nghe chuyện nữa không, hay thôi?”

Jon cau có. “Tiếp tục đi.”

“Lãnh chúa Brandon không có người con nào nữa. Theo chỉ thị của ông, hàng trăm con quạ được thả bay đi từ lâu đài tìm kiếm tin tức về Bael hoặc con gái ông, nhưng chẳng thu được dấu vết gì. Họ tìm kiếm gần một năm trời cho đến khi vị lãnh chúa không còn hy vọng và đổ bệnh, có vẻ Nhà Stark đến đây là tuyệt tự. Nhưng một đêm khi ông đang nằm hấp hối, Lãnh chúa Brandon nghe thấy tiếng trẻ con khóc. Ông đi theo tiếng động và lại thấy con gái mình trong phòng ngủ, với một đứa bé đang bú trên ngực.”

“Bael đã đem cô gái quay trở lại?”

“Không. Suốt thời gian đó họ vẫn ở Winterfell, ẩn náu với những người chết bên dưới tòa lâu đài. Cô gái yêu Bael vô cùng nên đã sinh cho ông ấy một cậu con trai, theo như lời bài hát... mặc dù sự thật là tất cả các cô gái trong mọi bài hát mà Bael viết đều yêu ông ta. Dù sao cũng

có một điều chắc chắn là Bael để đứa trẻ lại để bồi thường cho bông hồng ông ta đã hái mà không xin phép, và cậu bé lớn lên trở thành lãnh chúa tiếp theo của Nhà Stark. Vì vậy anh cũng mang dòng máu Bael trong người. Giống như tôi."

"Không bao giờ có chuyện đó," Jon nói.

Cô ta nhún vai. "Có thể đúng, có thể không. Nhưng đó là một bài hát rất hay. Mẹ tôi từng hát bài đó cho tôi nghe. Bà ấy cũng là phụ nữ, Jon Snow. Giống như mẹ anh vậy." Cô ta đưa tay lên xoa cổ nơi mũi dao của cậu cứa vào. "Bài hát kết thúc khi mọi người tìm thấy đứa trẻ, nhưng ngoài ra còn có một kết cục khác bi thảm hơn. Ba mươi năm sau, khi Bael là Vua phía bên kia Tường Thành và đang dẫn những người dân du mục của mình đi về phương nam thì Lãnh chúa Stark trẻ tuổi gặp ông ở Frozen Ford... và đã giết ông ấy, vì Bael không muốn làm hại con trai mình khi họ đấu kiếm tay đôi."

"Và vì thế người con trai đã giết chính cha mình," Jon nhận xét.

"Đúng vậy," cô ta nói, "nhưng các vị thần rất ghét những kẻ sát hại máu mủ của mình, dù chỉ là vô tình. Khi Lãnh chúa Stark từ chiến trường trở về và người mẹ nhìn thấy đầu của Bael cắm trên mũi giáo, bà đã đau khổ gieo mình từ trên tháp xuống. Con trai bà cũng không sống lâu hơn được bao nhiêu. Một trong các lãnh chúa của hắn đã lột da hắn làm áo choàng."

"Bael của cô nói dối," giờ thì cậu chắc chắn điều đó.

"Không," Ygritte nói, "chân lý của một nhà thơ khác với của anh hay của tôi. Vì anh yêu cầu tôi kể, nên tôi mới kể đấy chứ." Cô gái quay mặt đi, nhắm mắt lại vờ như đang ngủ.

Khi Qhorin Cụt Tay tới cũng là lúc trời vừa rạng sáng. Những tảng đá đen đã chuyển thành màu xám, và bầu trời phía đông đã nhuộm một màu chàm khi Rắn Đá nhìn thấy các lính biệt kích đang từ dưới trèo lên. Jon đánh thức tù binh của mình dậy và giữ cánh tay cô ta khi họ đi xuống để gặp những người anh em của mình. Thật may là ở phía tây bắc có một con đường khác dẫn xuống núi dễ chịu hơn nhiều so với con đường dẫn họ lên đây. Họ đang đợi trong một hẻm núi hẹp khi các anh em khác xuất hiện, đem theo hai con ngựa cho họ. Bóng Ma lao lên phía trước khi nhác trông thấy bóng Jon. Jon ngồi xổm xuống cho con sói cắn nhẹ vào cổ tay, nhay nhay bàn tay mình. Đó là một trò họ vẫn thường chơi cùng nhau. Nhưng khi ngẩng lên, cậu thấy Ygritte đang nhìn mình với đôi mắt mở to và trắng dã như vỏ trứng gà.

Qhorin Cụt Tay không nói gì khi nhìn thấy tên tù binh. "Có ba tên tất cả," Rắn Đá nói với ông. Tổng số chỉ có vậy.

"Chúng ta vừa đi qua chỗ hai cái xác," Ebben nói, "đúng hơn là những gì lũ mèo để lại." Anh ta cau có nhìn cô gái, vẻ nghi ngờ hiện rõ trên khuôn mặt.

"Cô ta đầu hàng," Jon cảm thấy mình buộc phải nói câu gì đó.

Mặt Qhorin bình thản. "Ngươi có biết ta là ai không?"

"Qhorin Cụt Tay." Bên cạnh ông ấy, trông cô ta chỉ như một đứa trẻ, nhưng cô gái vẫn rất dũng cảm đối mặt với ông.

"Hãy nói thật xem. Nếu ta rơi vào tay người của các ngươi và đầu hàng, ta sẽ được cái gì?"

"Một cái chết từ từ nhất có thể."

Người lính biệt kích già liếc nhìn Jon. "Chúng ta không có thức ăn cho cô ta, cũng không có thừa người để canh chừng cô ta."

“Con đường trước mặt chúng ta đã đủ nguy hiểm rồi, chàng trai ạ,” cận vệ Dalbridge nói. “Khi chúng ta cần im lặng mà cô ta la lên thì tất cả chúng ta sẽ đi tong.”

Ebben rút dao ra. “Nụ hôn của lưỡi dao sẽ giúp cô ta im miệng.”

Jon cứng họng. Cậu nhìn mọi người với vẻ van nài. “Cô ấy đầu hàng với tôi mà.”

“Vậy thì cậu phải làm những việc cần làm,” Qhorin Cụt Tay nói. “Cậu mang dòng máu Winterfell và là một người trong Đội Tuần Đêm.” Ông liếc nhìn những người khác. “Các anh em, đi thôi. Kệ cậu ta giải quyết. Sẽ dễ dàng cho cậu ta hơn nếu chúng ta không nhìn.” Nói rồi ông dẫn đoàn người đi lên con dốc ngoằn ngoèo dẫn tít lên cao, nơi mặt trời chiếu những tia nắng màu hồng nhạt xuyên qua một khe núi. Một lúc lâu sau, chỉ còn có Jon và Bóng Ma ở lại cùng cô gái du mục.

Cậu tưởng Ygritte sẽ cố bỏ chạy, nhưng cô ta chỉ đứng đó và nhìn cậu chờ đợi. “Cậu chưa từng giết một phụ nữ nào, đúng không?” Khi cậu lắc đầu, cô ta lại nói. “Chúng tôi cũng chết giống như đàn ông. Nhưng cậu không cần phải ra tay đâu. Mance sẽ chấp nhận cậu, tôi biết chắc như vậy. Ở đây có những con đường bí mật. Lũ quạ đó sẽ không bao giờ bắt được chúng ta.”

“Nhưng ta cũng là một con quạ như bọn họ,” Jon nói.

Cô gái gật đầu với vẻ cam chịu. “Vậy sau khi giết tôi, anh sẽ đốt xác chứ?”

“Ta không thể. Khói sẽ làm bọn chúng chú ý.”

“Vậy đấy.” Cô gái nhún vai. “Được rồi, còn nơi nào để kết thúc cuộc đời tốt hơn là trong bụng của một con mèo ma.”

Jon rút thanh Móng Dài ra từ sau vai. “Cô không sợ sao?”

“Tối qua thì có,” cô gái thừa nhận. “Nhưng giờ mặt trời đã mọc.” Cô ta vén tóc sang một bên để lộ ra phần cổ, và quỳ xuống trước mặt Jon. “Hãy chém mạnh và trúng nhé, con quạ, nếu không tôi sẽ quay lại và ám anh đấy.”

Móng Dài không dài và nặng như thanh Băng Đao của cha cậu, nhưng nó cũng được làm bằng thép Valyria. Cậu chạm vào lưỡi kiếm để đánh dấu điểm rơi, và Ygritte rùng mình.

“Lạnh quá,” cô nói. “Nhanh lên, ra tay đi.”

Cậu giơ thanh Móng Dài lên đầu, hai tay giữ chặt quanh chuôi kiếm. *Chỉ cần dùng hết sức và chặt một nhát thôi.* Ít nhất thì cậu cũng giúp cô ta được chết nhanh chóng và gọn ghẽ. Cậu là con trai của cha cơ mà. Có đúng không? Đúng vậy không?

“Làm đi,” cô gái thúc giục cậu sau khi chờ đợi một hồi. “Đồ con hoang. Làm đi. Tôi không thể dũng cảm mãi được đâu.” Cô gái ngước lên nhìn khi không thấy thanh kiếm của cậu giáng xuống.

Jon buông thõng hai tay. “Đi đi,” cậu lẩm bẩm.

Ygritte nhìn cậu chăm chăm.

“Nhanh lên,” Jon nói, “trước khi lý trí của ta trở lại. Đi đi.”

Và thế là cô gái bỏ đi.

SANSA

Bầu trời phía nam đen kịt vì khói. Khói cuộn lên từ vô số đám cháy phía xa và nhanh chóng nhuộm đen những vì sao. Bên kia Xoáy Nước Đen, một vạt lửa cháy trong đêm dọc theo đường chân trời, trong khi ở bờ bên này, Quỷ Lùn đã đốt hết mọi thứ trên cửa sông: bến thuyền, nhà kho, nhà dân và nhà thổ, mọi thứ bên ngoài bức tường thành.

Ngay cả trong Tháp Đỏ, không khí cũng có mùi vị của tàn tro. Khi Sansa tìm thấy Ser Dontos trong rừng thiêng tĩnh lặng, ông ta đã hỏi có phải cô đang khóc hay không. "Chỉ là do khói thôi," cô nói dối. "Trông như thể một nửa khu rừng của nhà vua đang bốc cháy vậy."

"Lãnh chúa Stannis muốn xua đám sơn tặc của Quỷ Lùn bằng khói." Dontos vừa nói vừa lắc lư, một tay đặt lên cành cây hạt dẻ. Một vết rượu hoen trên bộ trang phục đỏ vàng sặc sỡ của ông ta. "Chúng giết lính biệt kích và bất ngờ tấn công đoàn người mang quân nhu của hắn. Bọn du mục cũng đang đốt phá rồi. Quỷ Lùn nói với thái hậu là Stannis tốt nhất nên luyện cho lũ ngựa của ông ta ăn tro, vì ông ta sẽ không tìm được một ngọn cỏ nào hết. Tôi nghe hắn nói vậy. Làm một thằng hề, tôi được nghe tất cả mọi thứ mà trước đây khi còn là hiệp sĩ tôi chưa bao giờ được nghe. Họ nói như thể tôi không có mặt ở đó vậy, và" - ông ta cúi lại gần, phả hơi thở nặng mùi rượu vào mặt cô - "Tên Gián Điệp trả tiền cho mọi thông tin lặt vặt. Tôi nghĩ Moon Boy là người của ông ta nhiều năm nay rồi."

Ông ta lại say rượu rồi, Florian tội nghiệp của ta. Ông ta tự nhận như vậy và sự thực thì đúng thế. Nhưng Dontos là tất cả những gì ta có. "Có thật là Lãnh chúa Stannis đốt khu rừng thiêng ở Storm's End không?"

Dontos gật đầu. "Ông ta dựng một giàn thiêu lớn bằng thân cây để hiến tế cho vị thần mới của mình. Nữ tu đỏ bắt ông ta làm như vậy. Họ nói bây giờ ả đang sai khiến ông ta, cả tâm hồn và thể xác. Ông ta cũng thề sẽ đốt Đại Điện Baelor nếu chiếm được thành phố."

"Cứ để cho ông ta đốt." Lần đầu tiên trông thấy Đại Điện với những bức tường đá cẩm thạch và bảy tòa tháp bằng pha lê, Sansa đã nghĩ đó là tòa nhà đẹp nhất thế gian, nhưng đó là trước khi Joffrey chặt đầu cha cô trên bục tế. "Ta muốn nó bị đốt."

"Suỵt, cô bé, các vị thần sẽ nghe thấy đấy."

"Sao họ phải nghe? Họ chưa bao giờ nghe lời cầu nguyện của tôi."

"Có chứ. Họ cử tôi đến với tiểu thư, không phải vậy sao?"

Sansa xé một mảnh vỏ cây. Cô thấy trong lòng ngổn ngang, gần như là một cảm giác bồn chồn. "Họ cử ông tới, nhưng ông đã làm được gì cho ta? Ông hứa sẽ đưa ta về nhà, vậy mà giờ ta vẫn đang ở đây."

Dontos vỗ nhẹ lên cánh tay cô. "Tôi đã nói chuyện với một người quen, một người bạn tốt của tôi... và của tiểu thư. Anh ta sẽ thuê một con thuyền chạy thật nhanh để đưa chúng ta đến nơi an toàn, khi thời cơ chín muồi."

"Bây giờ chính là lúc thời cơ chín muồi," Sansa khăng khăng, "trước khi cuộc chiến nổ ra. Bọn chúng đã lơ là ta. Chúng ta sẽ trốn được ra ngoài nếu cố gắng."

"Cô bé, cô bé." Dontos lắc đầu. "Ra khỏi tòa lâu đài, được thôi, chúng ta có thể làm vậy, nhưng những cánh cổng dẫn vào thành được canh giữ cẩn mật hơn bao giờ hết. Và Quỷ Lùn thậm chí còn phong tỏa cửa sông."

Đúng thế. Sansa chưa bao giờ nhìn thấy Xoáy Nước Đen trống không như vậy. Tất cả các bến phà đều được chuyển về bờ bắc, và các thuyền buôn đều đã bỏ trốn hoặc bị Quỷ Lùn trưng dụng làm thuyền chiến. Những con thuyền duy nhất còn lại là đoàn thuyền chiến của nhà vua. Chúng xếp thành hàng dài bất tận giữa lòng sông nơi mực nước sâu nhất. Dọc theo bờ nam của dòng sông, các cung thủ của Nhà Lannister và Stannis thi nhau bắn từng loạt tên vào đối thủ.

Bản thân Lãnh chúa Stannis vẫn đang trên đường hành quân, nhưng đạo quân tiên phong của ông ta đã xuất hiện từ hai đêm trước khi trăng khuyết. Cả Vương Đô tỉnh giấc khi trông thấy bóng trại và cờ hiệu của bọn chúng. Chúng có năm nghìn tên, Sansa nghe nói như vậy. Nhiều gần bằng số quân áo vàng trong thành phố. Những lá cờ có hình táo xanh, táo đỏ của Nhà Fossoway, con rùa của Nhà Estermont, con cáo và bông hoa của Nhà Florent, còn chỉ huy của bọn chúng là Ser Guyard Morrigen, một hiệp sĩ miền nam nổi tiếng mà mọi người vẫn gọi là Guyard Xanh. Cờ của ông ta có hình một con quạ đang bay, đôi cánh đen của nó trải rộng trên bầu trời giông bão. Nhưng những lá cờ màu vàng nhạt mới là điều làm cả thành phố lo lắng. Những chiếc đuôi dài tơi tả bay đằng sau chúng trông như những ngọn lửa lập lòe, và thay vì ấn phong của một lãnh chúa, chúng có hình một vị thần: trái tim đang rực cháy của Thần Ánh Sáng.

"Khi Stannis tới, người của ông ta sẽ đông gấp mười lần của Joffrey, mọi người nói vậy."

Dontos bóp nhẹ vai cô. "Số lượng không thành vấn đề, cô bé ạ, khi họ ở bờ bên kia của dòng sông. Stannis không thể vượt qua mà không có thuyền."

"Ông ta có thuyền đấy chứ, thậm chí còn nhiều hơn của Joffrey."

"Từ Storm's End tới đây là cả một quãng đường dài, hạm đội của ông ta sẽ phải đi qua Mũi Massey, qua Gullet và vượt qua Vịnh Xoáy Nước Đen. Có thể các vị thần sẽ cho một cơn bão tới quét sạch bọn chúng ra biển." Dontos nở một nụ cười đầy hy vọng. "Tôi biết tiểu thư cảm thấy không dễ chịu chút nào. Nhưng cô phải kiên nhẫn. Khi bạn của chúng ta quay về thành phố, chúng ta sẽ có thuyền. Hãy tin vào Florian của tiểu thư và đừng sợ hãi."

Sansa nắm chặt tay. Cô cảm nhận được nỗi sợ hãi dâng lên trong dạ, nó quằn quại, dày vò, và mỗi ngày một tệ hơn. Hàng đêm, những cơn ác mộng về ngày công chúa Myrcella lên thuyền ra khơi vẫn làm phiền giấc ngủ của cô; những giấc mơ tăm tối và nghẹt thở làm cô thức dậy giữa đêm và thở dốc. Cô còn nghe thấy tiếng người la hét vào mặt mình, la hét mà không nói gì cả như những con thú hoang. Bọn họ bao vây cô, ném rác rưởi vào cô và cố kéo cô xuống ngựa. Tình hình sẽ còn tồi tệ hơn nhiều nếu Chó Săn lúc đó không lao tới bên cạnh. Bọn chúng đã xé xác Đại Tư Tế thành từng mảnh và đập vỡ đầu Ser Aron bằng một tảng đá. *Cố gắng không được sợ hãi,* ông ấy đã nói vậy.

Cả thành phố đều đang sợ hãi. Sansa có thể nhìn thấy điều đó khi đứng trên tường lâu đài. Dân chúng trốn đằng sau những cánh cửa chớp và cửa ra vào đóng kín, cứ như thể chúng sẽ bảo vệ họ an toàn. Lần trước khi Vương Đô thất thủ, Nhà Lannister đã cướp bóc và hãm hiếp người dân mặc cho họ van xin, đã lấy đi hàng trăm mạng người mặc dù thành phố đã chịu mở cổng quy hàng. Lần này Quỷ Lùn muốn quyết chiến, và một thành phố kiên trì đấu tranh sẽ không còn hy vọng nhận được lòng khoan dung.

Dontos vẫn tiếp tục nói bô bô. "Nếu còn là hiệp sĩ, tôi sẽ phải mặc giáp và bảo vệ tường thành cùng với mọi người. Tôi sẽ phải hôn chân vua Joffrey và cảm ơn hắn nhiệt tình."

"Nếu ông cảm ơn hắn vì đã biến mình thành một thằng hề, hắn sẽ cho ông trở lại làm hiệp sĩ đấy," Sansa gay gắt.

Dontos cười khùng khục. "Jonquil của ta là một cô gái thông minh, đúng không nào?"

“Joffrey và mẹ hắn ta nói ta ngu ngốc.”

“Cứ kệ họ. Như vậy tiểu thư lại an toàn hơn. Thái hậu Cersei, Quỷ Lùn, Lãnh chúa Varys và những tên khác, bọn chúng canh chừng nhau sát sao như lũ chim ưng rình mồi, trả tiền cho người này người kia để moi tin về từng động thái của những kẻ còn lại, nhưng chẳng ai để tâm chút nào đến con gái của phu nhân Tanda, đúng không?” Dontos che miệng và ợ hơi. “Các vị thần sẽ bảo vệ tiểu thư, Jonquil bé nhỏ của ta.” Ông ta bắt đầu có vẻ buồn ngủ. Rượu đã khiến ông ta như vậy. “Hãy hôn Florian của tiểu thư đi nào. Một nụ hôn chúc may mắn.” Ông ta quay người về phía cô.

Sansa tránh đôi môi ướt át và hôn nhẹ bên má râu ria lởm chởm, rồi chúc ông ta ngủ ngon. Cô phải cố gắng lắm mới không khóc. Cô đã khóc quá nhiều mấy ngày nay rồi. Tuy biết điều đó rất khó coi, nhưng cô không thể kiềm chế được; những giọt nước mắt cứ tự nhiên chảy ra, thỉnh thoảng còn tuôn trào như mưa, và cô chẳng thể làm gì để giữ chúng lại.

***

Cây cầu rút dẫn tới pháo đài Maegor không có người canh gác. Quỷ Lùn đã chuyển phần lớn đội quân áo choàng vàng ra ngoài bức tường thành, và các hiệp sĩ áo choàng trắng thì còn nhiều việc quan trọng phải làm hơn là chạy theo gót canh chừng cô. Sansa có thể đi bất cứ chỗ nào cô muốn, chỉ cần không ra khỏi lâu đài, nhưng cô chẳng muốn đi đâu cả.

Cô đi qua cái hào cạn nước lởm chởm đầy chông sắt nhọn và dữ tợn, leo lên những bậc thang hẹp dẫn lên phòng, nhưng khi đến cửa phòng ngủ của mình, cô lại chẳng muốn bước vào. Những bức tường khiến cô có cảm giác bị giam cầm; ngay cả khi mở rộng cửa sổ cô vẫn cảm thấy khó thở.

Quay lại cầu thang, Sansa tiếp tục leo lên. Khói đã che mất những ngôi sao và vệt trăng lưỡi liềm mảnh dẻ, vì vậy mái nhà chìm trong bóng tối. Nhưng từ đây cô có thể nhìn thấy mọi thứ: những ngọn tháp cao nhất, những pháo đài vĩ đại ở các góc của Tháp Đỏ, những con đường thành phố ngang dọc như mê cung phía dưới, ở phía nam và phía tây dòng sông có màu đen kịt, vịnh nằm ở phía đông, những cột khói, tro và lửa bốc lên khắp mọi nơi. Quân lính đi lại trên tường thành như những con kiến đang cầm đuốc, và đứng đầy sau rào chắn bằng gỗ nhô ra từ trên tường thành. Ở phía Cổng Bùn, qua những làn khói cô nhìn thấy hình dáng lờ mờ của ba chiếc máy bắn đá khổng lồ nhất từ trước đến nay, đang nhô lên cao khỏi tường thành sáu mét. Nhưng chúng chẳng làm cô bớt sợ hãi chút nào. Bỗng Sansa thấy bụng mình đau quặn và buốt nhói, cô đã suýt ngã nếu không có một cái bóng đột nhiên lao đến giữ lấy cô bằng đôi tay khỏe mạnh.

Cô bám lấy một mấu tường để đứng vững, những ngón tay cô bám chặt vào bề mặt đá xù xì. “Hãy thả ta ra,” cô hét lên. “Thả ta ra.”

“Con chim nhỏ nghĩ mình có cánh đấy à? Hay cô muốn bị tàn phế như em trai mình?”

Sansa giằng tay ra khỏi hắn. “Tôi không ngã, chỉ là... ông làm tôi giật mình, thế thôi.”

“Ý cô là ta làm cô sợ. Và giờ cô vẫn còn đang sợ.”

Sansa hít thật sâu để lấy lại bình tĩnh. “Tôi nghĩ tôi đang ở một mình, tôi...” Sansa quay mặt đi.

“Con chim nhỏ không dám nhìn mặt ta, phải không nhỉ?” Chó Săn thả tay cô ra. “Nhưng khi đám dân thường cố bắt cô, cô đã rất vui vì nhìn thấy ta còn gì. Cô còn nhớ chứ?”

Sansa nhớ rõ tất cả mọi thứ. Cô nhớ lúc bọn họ gào rú, nhớ cảm giác máu chảy ra từ vết

thương trên má do hòn đá đập vào, và nhớ cả mùi hôi của hành trong hơi thở của người đàn ông đã cố kéo cô xuống ngựa. Sansa vẫn còn cảm nhận được những ngón tay thô kệch cấu véo lên cổ tay mình khi cô mất thăng bằng và suýt ngã.

Lúc đó cô đã tưởng mình sẽ chết, nhưng cả năm ngón tay đang bám lên cô bỗng bị giật ra cùng một lúc, và người đàn ông đó thét lên, tiếng kêu to như tiếng ngựa rống. Khi bàn tay hắn rơi xuống đất, một bàn tay khác mạnh mẽ hơn đẩy cô trở lại yên ngựa. Người đàn ông với hơi thở mùi hành đang nằm dưới đất, máu phụt ra từ chỗ cánh tay bị chém đứt lìa, nhưng quanh đó còn có những người khác nữa, một số người cầm gậy trong tay. Chó Săn nhảy bổ vào chúng, thanh kiếm của ông ta loang loáng trong không trung, kéo theo những vệt máu đỏ phía sau. Khi đám đông tan rã và bỏ chạy, ông ta cười phá lên, khuôn mặt bị bỏng biến dạng một cách kinh khủng trong tích tắc.

Giờ cô đang cố gắng nhìn vào khuôn mặt đó, nhìn chăm chú. Đó là vì phép lịch sự, và một tiểu thư không bao giờ được quên đi phép lịch sự của mình. *Vết sẹo không phải là điều kinh khủng nhất, cũng không phải là cái miệng méo mó của ông ta. Đó là đôi mắt.* Cô chưa bao giờ nhìn thấy một đôi mắt đầy giận dữ đến như vậy. "Tôi... lẽ ra tôi nên tới chỗ ông sau đó," cô ấp úng nói. "Để cảm ơn ông vì... đã cứu mạng tôi... ông rất dũng cảm."

"Dũng cảm ư?" Tiếng cười của ông ta nghe như tiếng gầm gừ. "Một con chó không cần phải dũng cảm mới đuổi được lũ chuột. Bọn chúng có ba mươi tên trong khi ta chỉ có một mình, nhưng chẳng ai dám đối mặt với ta."

Cô ghét cái cách nói chuyện của ông ta, lúc nào cũng cay nghiệt và giận dữ. "Ông rất thích thú khi dọa nạt người khác hay sao?"

"Không, ta rất thích thú khi giết người khác." Miệng ông ta méo mó. "Cô muốn tạo bộ mặt thế nào cũng được, nhưng xin cô bỏ cái vẻ ngoan đạo giả dối đó đi. Cô là con gái của một lãnh chúa tối cao. Đừng nói với ta là Lãnh chúa Eddard Stark của Winterfell chưa bao giờ giết người nhé."

"Đó là nghĩa vụ của ông ấy. Ông ấy chưa bao giờ thích điều đó cả."

"Ông ấy nói với cô như thế à?" Clegane lại cười phá lên. "Cha cô nói dối đấy. Giết chóc là điều tuyệt vời nhất trên đời." Ông ta rút thanh trường kiếm ra. "Đây là sự thật dành cho cô này. Người cha quý hóa của cô đã nhận ra điều đó trên bục của Đại Điện Baelor. Lãnh chúa của vùng Winterfell, quân sư của nhà vua, Người cai quản phương Bắc, Eddard Stark vĩ đại của một dòng họ hơn tám nghìn năm... nhưng lưỡi gươm của Ilyn Payne vẫn chém ngọt qua cổ ông ấy đấy thôi. Cô có nhớ ông ấy đã loạng choạng thế nào khi đầu lìa khỏi cổ không?"

Đột nhiên cảm giác ớn lạnh ập tới, Sansa co người lại. "Sao lúc nào ông cũng có vẻ hằn học như vậy? Tôi đang *cảm ơn* ông..."

"Như thể ta là một trong những hiệp sĩ đích thực mà cô yêu mến ấy à. Cô nghĩ một hiệp sĩ có nghĩa vụ gì, cô gái? Cô nghĩ việc của họ là lấy lòng phụ nữ và giữ dáng vẻ bảnh bao trong những bộ quần áo đẹp ư? Nghĩa vụ của họ là chém giết." Ông ta kề lưỡi kiếm lên cổ Sansa, ngay bên dưới tai. Cô có thể cảm nhận được lưỡi kiếm sắc lạnh như thế nào. "Ta giết người đầu tiên vào năm ta mười hai tuổi. Kể từ đó ta không đếm được ta đã giết bao nhiêu người. Các lãnh chúa tối cao từ ngày xưa, những người đàn ông giàu béo ú trong bộ đồ nhung lụa, những tên hiệp sĩ tự cao tự đại với đống danh hiệu rỗng tuếch, và cả phụ nữ, trẻ em nữa - chúng đều là thịt, và ta là tên đồ tể. Cứ để bọn chúng có đất đai, có thần linh, có tiền bạc. Cứ để bọn chúng có các hiệp sĩ." Sandor Clegane nhổ nước bọt xuống chân để diễn tả suy nghĩ của ông ta cho cô thấy. "Chỉ cần có cái này," ông ta nói và nhấc thanh kiếm ra khỏi cổ Sansa, "thì ta chẳng phải sợ ai trên đời hết."

Trừ anh trai ông, Sansa nghĩ, nhưng cô biết hơn hết không nên nói ra. *Với một con chó như vậy thì tốt nhất đừng nên phản bác. Một con chó hoang dã và hung ác sẽ cắn bất cứ bàn tay nào có ý định vỗ về, và thậm chí sẽ xé xác bất cứ kẻ nào định làm hại chủ nhân của nó.* "Ngay cả đội quân ở bờ kia dòng sông ư?"

Clegane nhìn ra phía những ngọn lửa đằng xa. "Tất cả đang bốc cháy." Ông ta tra gươm vào bao. "Chỉ có những kẻ hèn nhát mới chiến đấu bằng lửa."

"Lãnh chúa Stannis không hèn nhát."

"Hắn ta cũng chẳng được bằng anh trai mình. Robert không bao giờ để những chướng ngại vật vớ vẩn như một dòng sông cản bước đi của mình."

"Ông sẽ làm gì nếu ông ta qua được sông?"

"Chiến đấu. Chém giết. Và có thể là chết."

"Ông không sợ sao? Các vị thần có thể đày ông đến một địa ngục kinh khủng nào đó vì tất cả những tội ác mà ông đã làm."

"Tội ác nào?" Ông ta cười lớn. "Các vị thần nào?"

"Các vị thần tạo ra tất cả chúng ta."

"Tất cả?" Chó Săn nói móc. "Nói cho ta nghe, con chim nhỏ, loại thần thánh nào tạo ra một con quái vật như Quỷ Lùn, hay một đứa ngờ nghệch như con gái của phu nhân Tanda? Nếu các vị thần có thật, thì họ tạo ra những con cừu cho sói ăn thịt, và tạo ra những kẻ yếu để làm trò chơi cho kẻ mạnh."

"Các hiệp sĩ đích thực sẽ bảo vệ kẻ yếu."

Ông ta khịt mũi. "Không có hiệp sĩ đích thực nào hết, cũng như chẳng có thần linh nào cả. Nếu ai không thể tự bảo vệ mình thì nên chết và tránh đường cho những người có khả năng. Những thanh gươm sắc và cánh tay khỏe mới thống trị được thế giới, đừng tin vào điều gì khác."

Sansa lùi lại một bước. "Ông thật kinh khủng."

"Ta chỉ nói sự thật. Đó là vì thế giới này kinh khủng mà thôi. Giờ hãy bay đi, con chim nhỏ. Ta chán ngấy tiếng kêu chiếp chiếp của cô rồi."

Cô rời đi mà không nói thêm lời nào. Cô sợ Sandor Clegane... nhưng, một phần trong cô lại ước rằng Ser Dontos có được một chút hung ác của Chó Săn. *Thần linh có tồn tại,* cô tự nhủ, *và các hiệp sĩ đích thực cũng vậy. Tất cả những câu chuyện không thể đều là những lời dối trá.*

Đêm đó Sansa lại mơ thấy cuộc nổi loạn. Đám dân thường dâng lên quanh cô như thủy triều, gào thét giống một con quỷ điên cuồng có ngàn khuôn mặt. Dù quay đi hướng nào cô cũng nhìn thấy những khuôn mặt méo mó trông như những chiếc mặt nạ gớm ghiếc, những khuôn mặt không phải của con người. Cô khóc và nói với họ rằng cô chưa bao giờ làm hại họ, nhưng họ vẫn kéo cô xuống ngựa. "Không," cô hét lên, "không, xin các người, đừng, đừng," nhưng chẳng ai thèm chú ý đến lời cô. Cô hét gọi Ser Dontos, gọi các anh em mình, gọi cha và con sói đã chết của mình, gọi ngài hiệp sĩ Loras hào hoa, người đã từng tặng cô một bông hoa hồng, nhưng chẳng có ai đến cả. Cô gọi cả người anh hùng trong những bài hát, gọi Florian, Ser Ryam Redwyne, và hoàng tử Aemon Kỵ Sĩ Rồng, nhưng chẳng có ai nghe thấy. Đám đàn bà nhảy lên người cô như lũ chồn, véo chân và đá vào bụng cô, ai đó còn đấm vào mặt cô và cô cảm thấy hàm răng mình như vỡ vụn. Sau đó cô nhìn thấy ánh sáng loang loáng của lưỡi thép.

Con dao đâm vào bụng cô và khoét sâu, sâu mãi, cho đến khi bụng cô rách tả tơi và ướt đẫm.

Khi cô tỉnh dậy, ánh sáng nhạt nhòa của bình minh đang chiếu xiên qua khung cửa sổ, nhưng cô cảm thấy khó chịu và đau khắp mình mẩy như thể cô chưa ngủ được chút nào.

Đùi cô có gì dinh dính. Khi cô lật chăn ra và nhìn thấy máu, ý nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu cô là giấc mơ đêm qua không hiểu sao đã trở thành hiện thực. Cô nhớ đến những con dao đâm vào người khiến da thịt cô rách toạc. Cô bối rối vì sợ hãi, đạp tấm ga trải giường xuống và ngã xuống sàn, thở dốc, trần truồng, máu me, và sợ hãi.

Nhưng khi đang thu mình dưới đó, bò trên sàn bằng tay và đầu gối, cô mới dần hiểu ra. "Không, xin đừng," Sansa thút thít, "xin đừng." Cô không muốn việc này chút nào, không phải bây giờ, không phải ở đây, không phải bây giờ, không phải bây giờ, không phải bây giờ, không phải bây giờ.

Cô cảm thấy phát điên. Vịn vào cột giường để đứng lên, cô tới bên chậu rửa và rửa sạch máu giữa hai chân, kỳ cọ đi mọi thứ nhớp nháp. Khi cô rửa xong, cả chậu nước đã loang màu máu. Nếu đám hầu gái của cô nhìn thấy, chắc chắn họ sẽ biết. Rồi cô nhớ đến bộ trải giường. Cô vội lao về giường và nhìn chằm chằm vào vệt máu khô. Ý nghĩ duy nhất trong đầu cô là phải giấu nó đi, nếu không bọn họ sẽ nhìn thấy. Cô không thể để cho họ thấy, nếu không họ sẽ bắt cô cưới Joffrey và ngủ với hắn.

Cô vồ lấy con dao, rạch lên tấm ga trải giường và cắt chỗ vải dính máu ra. *Nếu bọn họ hỏi về lỗ thủng thì mình sẽ trả lời sao đây?* Nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, cô kéo tấm ga rách ra khỏi giường cùng với chiếc chăn dính máu. *Mình phải đốt chúng.* Cô cuộn tròn đống vải lại, nhét nó vào lò sưởi, và tưới dầu từ cây đèn bên cạnh giường lên đó rồi châm lửa. Sau đó cô nhận ra vết máu cũng thấm qua tấm vải xuống chiếc giường đệm lông, nên cô gói luôn nó lại, nhưng chiếc đệm quá cồng kềnh và khó di chuyển. Sansa chỉ có thể nhét được một nửa tấm đệm vào lò sưởi. Cô quỳ xuống, cố gắng ấn thật mạnh nó vào đống lửa trong khi khói đen bao quanh cô và tràn ngập căn phòng. Khi cánh cửa bật mở, cô nghe thấy tiếng cô hầu gái hét lên.

Cuối cùng, ba người hầu gái cũng kéo được cô ra khỏi đó. Cô đã tốn công vô ích. Chăn nệm đều đã bị đốt, nhưng khi họ tới lôi cô đi, máu lại chảy ra giữa hai chân cô. Dường như chính cơ thể này đang phản bội cô để theo phe Joffrey, phất lên lá cờ màu đỏ thẫm của Nhà Lannister cho cả thế giới này nhìn thấy.

Khi lửa được dập tắt, họ lôi chiếc nệm lông cháy xém ra, quạt khói khỏi phòng và đem tới một chiếc bồn tắm. Những người phụ nữ ra vào liên tục, lẩm bẩm và nhìn cô một cách kỳ lạ. Họ đổ đầy chiếc bồn với nước nóng bỏng, tắm cho cô, gội đầu cho cô, và đưa cho cô một mảnh vải để mặc giữa hai chân. Lúc này Sansa đã bình tĩnh trở lại và thấy xấu hổ vì những trò điên rồ ngu ngốc của mình. Khói đã làm hỏng hầu hết số quần áo mà cô có. Một người phụ nữ đi khỏi rồi quay lại với một chiếc váy len màu xanh khá vừa vặn với Sansa. "Tuy nó không đẹp bằng đồ của cô, nhưng cũng tạm được," cô ta nói khi kéo nó qua đầu Sansa. "Giày của cô chưa cháy, nên ít nhất cô cũng không phải đi chân đất đến gặp thái hậu."

Cersei Lannister đang ăn sáng khi Sansa được dẫn vào phòng. "Ngồi đi cô bé," thái hậu nói với giọng ân cần. "Con có đói không?" Cersei hất hàm về phía chiếc bàn. Trên đó có cháo, mật ong, sữa, trứng luộc, và cá khô chiên giòn.

Sansa thấy khó chịu khi nhìn thấy chỗ thức ăn. Bụng cô đau quặn. "Không ạ, cảm ơn thái hậu."

"Ta không trách con. Ở giữa Tyrion và Lãnh chúa Stannis, thứ gì ta ăn cũng có vị như tro bụi. Và giờ thì đến lượt con đốt nhà nữa. Con định làm gì chứ?"

Sansa cúi đầu. “Vết máu làm con sợ.”

“Vết máu là dấu hiệu con đã lớn. Phu nhân Catelyn chắc đã phải nói trước cho con rồi. Con có kinh nguyệt lần đầu thôi, không có gì to tát cả.”

Sansa chưa bao giờ cảm thấy như lúc này. “Mẹ con có nói, nhưng... con không nghĩ mọi thứ lại như vậy.”

“Con nghĩ thế nào?”

“Con không biết. Không... không bẩn thỉu như vậy, và kỳ diệu hơn.”

Thái hậu Cersei cười phá lên. “Hãy chờ đến khi sinh con đi, Sansa. Đời người phụ nữ chín phần bẩn thỉu thì chỉ có một phần kỳ diệu mà thôi, con sẽ sớm nhận ra điều đó... và cái phần có vẻ kỳ diệu đó thường hóa ra là phần bẩn thỉu nhất.” Thái hậu uống một ngụm sữa. “Giờ con đã là phụ nữ. Con có hiểu điều đó nghĩa là gì không?”

“Nghĩa là giờ con đã có thể làm đám cưới và lên giường,” Sansa nói, “để sinh con cho nhà vua.”

Thái hậu nở nụ cười nhăn nhó. “Một viễn cảnh không còn hấp dẫn với con như xưa nữa, ta hiểu điều đó. Ta cũng không trách con về việc này. Joffrey lúc nào cũng khó tính. Ngay cả khi đẻ nó... ta cũng phải vật vã suốt một ngày rưỡi để nó ra đời. Con không thể tưởng tượng được nó đau thế nào đâu, Sansa. Ta hét to đến nỗi tưởng như Robert cũng có thể nghe thấy từ trong khu rừng vương.”

“Lúc đó nhà vua không ở bên cạnh người sao?”

“Robert ấy à? Robert đang đi săn. Đó là tục lệ của ông ấy. Mỗi khi ta gần lâm bồn, chồng ta lại trốn vào trong rừng với những người thợ săn và lũ chó săn. Khi trở về, ông ấy sẽ tặng ta vài tấm da hay đầu một con hươu, và ta tặng lại ông ấy một đứa con.

Nhưng ta cũng chẳng cần ông ấy có mặt. Ta đã có Grand Maester Pycelle và rất nhiều hầu gái, và cả anh trai của ta nữa. Khi họ nói với Jaime rằng không được vào phòng đẻ, anh ấy đã cười và hỏi đích danh ai dám để anh ấy ở ngoài.

Ta e là Joffrey sẽ không yêu mến con như thế. Con phải cảm ơn cô em gái vì điều đó, nếu con bé còn sống. Nhà vua không bao giờ quên được cái ngày bên dòng Trident khi con nhìn thấy Arya làm bẽ mặt nhà vua, và đến lượt thằng bé làm con bẽ mặt. Con mạnh mẽ hơn con tưởng đấy. Ta hy vọng con sẽ chịu đựng được sự sỉ nhục. Ta đã hy vọng. Có thể con không yêu nhà vua, nhưng con sẽ yêu các con của ngài.”

“Con yêu nhà vua bằng tất cả trái tim mình,” Sansa nói.

Thái hậu thở dài. “Con nên nhanh chóng học những câu nói dối khác đi. Lãnh chúa Stannis sẽ không thích câu đó đâu, ta đảm bảo đấy.”

“Vị Đại Tư Tế mới nói các vị thần sẽ không bao giờ cho Lãnh chúa Stannis chiến thắng, vì Joffrey là vị vua hợp pháp.”

Một nụ cười thoáng qua trên khuôn mặt thái hậu. “Đứa con đẻ và là người thừa kế của Robert. Mặc dù mỗi lần Robert bế Joff lên là thằng bé lại khóc. Nhà vua không thích điều đó. Những đứa con hoang của ông ấy luôn hớn hở hạnh phúc mỗi khi ông ấy lại gần, và mút ngón tay ông ấy bằng cái miệng bé xíu của chúng. Robert luôn thích được cười nói vui vẻ, nên ông ấy tới những nơi như vậy, đến với những người bạn và những con điếm của ông ta. Robert muốn được yêu. Cậu em trai Tyrion của ta cũng mắc căn bệnh tương tự. Con có muốn được yêu

không, Sansa?"

"Mọi người đều muốn được yêu mến."

"Ta thấy việc trở thành phụ nữ cũng chẳng giúp con thông minh hơn chút nào," Cersei nói. "Sansa, để ta chia sẻ với con một chút trí khôn của phụ nữ trong ngày đặc biệt này của con nhé. Tình yêu là thuốc độc, đúng vậy, một thứ độc dược ngọt ngào, nhưng nó vẫn giết con như bao loại thuốc độc khác."

JON

Đèo Skirling chìm trong u ám. Những sườn núi đá to lớn che khuất mặt trời gần như cả ngày, vì vậy họ phải cưỡi ngựa trong bóng tối, hơi thở của người và ngựa bốc khói trong không gian lạnh lẽo. Nước từ đống tuyết phía trên nhỏ xuống trông như những ngón tay băng chạm lên vũng nước nhỏ đông cứng; chúng nứt ra và vỡ vụn dưới móng ngựa khi bọn họ đi qua. Thỉnh thoảng họ nhìn thấy một vài cây cỏ dại mọc lên từ những vết nứt trên đá hoặc một mảng địa y xanh xám, nhưng ở đây không có bãi cỏ, và giờ bọn họ đã lên cao hơn những ngọn cây.

Con đường dốc hẹp cứ dẫn lên cao mãi. Có đoạn con đường hẹp đến nỗi các lính biệt kích phải đi thành hàng một, cận vệ Dalbridge sẽ dẫn đầu, vừa đi vừa xem xét độ cao, chiếc cung lớn luôn được nắm chặt trong tay. Người ta nói ông ta có đôi mắt tinh tường nhất trong Đội Tuần Đêm.

Bóng Ma không rời Jon nửa bước. Có lúc nó dừng lại và quay đầu, đôi tai vểnh lên như thể đang nghe ngóng thứ gì đó phía sau. Jon không nghĩ lũ mèo ma sẽ tấn công người sống, trừ khi chúng đang chết đói, nhưng dù sao cậu vẫn rút một phần thanh Móng Dài ra khỏi bao.

Một vòm đá xám bị gió khoét sâu đánh dấu điểm cao nhất của con đèo. Ở đây con đường mở rộng ra và bắt đầu đi xuống thung lũng Milkwater. Qhorin quyết định họ sẽ nghỉ tại đây cho đến khi màn đêm buông xuống. “Bóng tối là những người bạn của anh em áo đen,” ông nói.

Jon hiểu ý nghĩa câu nói đó. Sẽ thật dễ chịu khi được đi dưới ánh sáng dù chỉ một lúc thôi, để mặt trời chiếu những tia nắng rực rỡ xuyên qua áo, xua bớt sự lạnh giá ngấm vào xương tủy, nhưng họ không dám. Nếu đã có ba tên lính gác thì hẳn sẽ còn những tên khác đang chờ chực để thổi tù và báo động.

Rắn Đá co người lại dưới chiếc áo khoác lông rách rưới và ngủ ngay lập tức. Jon chia sẻ món thịt bò muối với Bóng Ma trong khi Ebben và cận vệ Dalbridge cho lũ ngựa ăn. Ngồi tựa lưng vào đá, Qhorin Cụt Tay đang mài thanh trường kiếm của ông với những nhịp dài và chậm rãi. Jon quan sát người lính biệt kích một lúc, sau đó cố thu hết can đảm để bước tới chỗ ông. “Thưa lãnh chúa,” cậu nói, “ngài không hề hỏi tôi đã làm gì với cô gái đó.”

“Ta không phải lãnh chúa, Jon Snow.” Qhorin trượt viên đá dọc theo lưỡi kiếm sắc lẻm bằng bàn tay hai ngón của mình.

“Cô ta nói Mance sẽ nhận tôi, nếu tôi bỏ chạy với cô ta.”

“Cô ta nói đúng đấy.”

“Thậm chí cô ta còn nói chúng tôi là họ hàng ruột thịt. Cô ta kể cho tôi một câu chuyện...”

“...về thi sĩ Bael và bông hồng của Winterfell. Rắn Đá kể cho ta rồi. Tình cờ ta cũng biết bài hát này. Xưa kia Mance đã từng hát nó, khi hắn trở về từ một cuộc tuần tra. Hắn đam mê thứ âm nhạc hoang dã. Đúng vậy, và cả phụ nữ nữa.”

“Ngài biết hắn ư?”

“Chúng ta đều biết hắn.” Giọng ông lộ vẻ buồn rầu.

Jon nhận ra họ từng là bạn và cũng là anh em, vậy mà giờ lại trở thành kẻ thù không đội trời chung. “Tại sao hắn lại bỏ đi?”

“Có người nói là vì một cô gái. Người khác thì nói là vì ngôi báu.” Qhorin dùng đầu ngón cái

thử độ sắc của thanh gươm. “Mance thích phụ nữ, đúng, và hắn không phải là người chịu quỳ gối một cách dễ dàng, cũng đúng. Nhưng không chỉ có thế. Hắn yêu cuộc sống hoang dã hơn cả Tường Thành. Tình yêu đó đã ngấm vào máu hắn. Hắn vốn là một đứa trẻ hoang dã, được đem về nuôi khi một số kỵ binh bị giết. Vậy nên khi rời Tháp Đêm, hắn chỉ đơn giản là trở về nhà.”

“Hắn có phải là một lính biệt kích giỏi không?”

“Hắn là người giỏi nhất trong số chúng ta,” Cụt Tay nói, “và cũng là người tệ nhất. Chỉ có những tên ngốc như Thoren Smallwood mới khinh thường bọn du mục. Chúng cũng dũng cảm như chúng ta, Jon ạ. Cũng mạnh mẽ, nhanh nhẹn, và thông minh không kém. Nhưng bọn chúng vô kỷ luật. Chúng tự nhận là dân du mục, rồi tên nào cũng nghĩ mình tốt đẹp như một vị vua và khôn ngoan hơn cả một học sĩ. Mance không phải là ngoại lệ. Hắn chưa bao giờ biết khuất phục người khác.”

“Tôi cũng vậy,” Jon nói nhỏ.

Đôi mắt xám lanh lợi của Qhorin dường như hiểu thấu tâm can cậu. “Vậy là cậu để cho cô ta đi?” Ông chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên một chút xíu nào.

“Ngài biết sao?”

“Giờ nói cho ta nghe tại sao cậu thả cô ta.”

Thật khó để nói thành lời. “Cha tôi chưa bao giờ dùng đao phủ. Ông ấy nói khi giết một ai đó, chúng ta cần phải nhìn vào mắt họ và nghe họ nói những lời cuối cùng. Và khi nhìn vào mắt Ygritte, tôi...”

Jon nhìn xuống tay bối rối. “Tôi biết cô ta là kẻ thù, nhưng cô ta không phải là người độc ác.”

“Và hai tên bị giết trước đó cũng vậy.”

“Đó là vì sự sống còn của chúng ta,” Jon nói. “Nếu chúng nhìn thấy chúng tôi, nếu bọn chúng thổi tù và thì...”

“Thì chắc chắn bọn du mục sẽ săn lùng và đuổi giết chúng ta.”

“Rắn Đá đã lấy được chiếc tù và, chúng tôi cũng đã tước hết dao và rìu của Ygritte. Cô ta ở đằng sau chúng ta, đi bộ và không được trang bị gì cả...”

“Và không phải là một mối đe dọa,” Qhorin đồng ý. “Nếu cần lấy đầu cô ta, ta đã cử Ebben hoặc là tự ra tay rồi.”

“Vậy tại sao ngài lại ra lệnh đó cho tôi?”

“Ta đâu có ra lệnh. Ta nói cậu làm những việc cần làm, và để cậu tự quyền quyết định,” Qhorin đứng lên tra thanh trường kiếm vào bao. “Khi muốn đo đạc một ngọn núi, ta cử Rắn Đá. Còn nếu cần bắn một mũi tên trúng mắt của kẻ thù nào đó ở bên kia chiến trường lộng gió, ta sẽ cử cận vệ Dalbridge. Ebben có khả năng moi những thông tin bí mật từ bất kỳ ai. Để quản lý người cậu cần phải hiểu được lòng người, Jon Snow. Giờ ta hiểu cậu nhiều hơn so với sáng nay một chút.”

“Nếu tôi giết cô ta thì sao?” Jon hỏi.

“Cô ta sẽ chết, và ta cũng sẽ hiểu cậu nhiều hơn trước. Nhưng nói chuyện thế đủ rồi. Cậu phải ngủ đi. Chúng ta còn cả quãng đường dài và những mối nguy hiểm đang chờ phía trước. Cậu cần có đủ sức khỏe.”

Jon không nghĩ giấc ngủ lại đến dễ dàng như vậy, nhưng cậu biết Cụt Tay nói đúng. Cậu tìm một nơi kín gió bên dưới một phiến đá nhô ra, rồi cởi áo choàng dùng làm chăn. "Bóng Ma," Jon gọi. "Lại đây với ta." Cậu luôn cảm thấy dễ ngủ hơn khi có con sói trắng to lớn nằm bên cạnh; mùi của nó thật dễ chịu, và bộ lông trắng xám lù xù cũng rất ấm áp. Nhưng lần này, Bóng Ma chỉ đứng nhìn Jon. Sau đó nó quay đầu và đi quanh lũ ngựa, rồi nhanh chóng lẩn mất. *Nó muốn đi săn,* Jon nghĩ. Có lẽ trên núi sẽ có những con dê. Bọn mèo ma phải có nguồn thức ăn nào đó. "Chỉ cần mày đừng cố săn một con mèo là được," Jon lẩm bẩm. Ngay cả với một con sói tuyết thì mèo ma cũng rất nguy hiểm. Cậu đắp chiếc áo choàng lên người và duỗi mình bên dưới vòm đá.

Khi nhắm mắt, cậu mơ thấy những con sói tuyết.

Có năm con tất cả, trong khi đáng lẽ phải có tổng cộng sáu con, chúng đang đứng rải rác mỗi con một chỗ. Cảm giác trống rỗng khiến cậu nhức nhối trong lòng, một cảm giác không trọn vẹn. Khu rừng to lớn và lạnh lẽo, trong khi họ quá bé nhỏ và bối rối. Các anh em của cậu đang ở đâu đó ngoài kia, và cả em gái nữa, nhưng cậu không ngửi thấy mùi của họ. Cậu ngồi trên hai chân sau và ngẩng đầu nhìn bầu trời tối dần, tiếng hú của cậu vang vọng trong khu rừng, một tiếng kêu dài ai oán và đơn độc. Dứt tiếng kêu, cậu vểnh đôi tai nghe ngóng tiếng đáp trả, nhưng âm thanh duy nhất chỉ là tiếng mưa tuyết rơi.

Jon?

Tiếng gọi cất lên từ phía sau, nhẹ hơn cả một tiếng thì thầm, nhưng cũng rất rõ ràng và mạnh mẽ. Một tiếng hét thầm ư? Cậu quay đầu tìm kiếm người anh em của mình và thoáng thấy một cái bóng xám di chuyển bên dưới những cái cây, nhưng khi nhìn kỹ cậu lại chẳng thấy gì, chỉ là...

Một cây đước.

Thân cây như mọc lên từ tảng đá, những cọng rễ xám của nó ngoi lên từ hàng ngàn khe đá và vết nứt rồi cuộn vào nhau. Thân cây mảnh dẻ hơn so với các cây đước khác mà cậu từng thấy, và không lớn hơn một cây non, nhưng cậu thấy nó đang lớn dần, cành của nó càng lúc càng to và vươn lên bầu trời. Lo lắng, cậu đi vòng quanh thân cây trắng xám và trơn nhẵn cho đến khi nhìn thấy hình khuôn mặt. Đôi mắt đỏ nhìn cậu chằm chằm. Đôi mắt tuy hung tợn nhưng khi trông thấy cậu lại ánh lên vẻ vui mừng. Khuôn mặt trên cây đước là khuôn mặt của em trai cậu. Em ấy luôn có ba mắt như vậy sao?

Không phải lúc nào cũng vậy, tiếng thì thầm lại vang lên. *Không phải trước khi con quạ tới.*

Cậu ngửi ngửi cành cây, đánh hơi thấy mùi của sói, của cây và của những cậu bé, nhưng đằng sau đó còn có những mùi khác, mùi đất nâu ẩm nồng, mùi đá xám thô cứng, và một mùi khác nữa, một thứ gì đó kinh khủng. Mùi chết chóc, cậu nhận ra mùi này. Cậu đang ngửi thấy mùi chết chóc. Cậu vòng lại, xù lông lên và nhe nanh nhọn hoắt.

Đừng sợ, ta thích bóng tối. Không ai có thể nhìn thấy cậu, nhưng cậu lại nhìn thấy chúng. Nhưng trước hết cậu phải mở mắt ra đã. Thấy không? Làm thế này. Và cành cây vươn xuống chạm vào người cậu.

Rồi đột nhiên cậu quay trở lại dãy núi, móng vuốt ngập sâu trong tuyết khi cậu đứng trên rìa một vách đá dựng đứng. Trước mặt cậu, Đèo Skirling cứ dẫn lên cao mãi và mất hút vào hư vô, một thung lũng hình chữ V trải dài bên dưới trông như một chiếc chăn bông nhuốm màu của buổi chiều thu.

Một bức tường trắng xanh dựng lên bịt kín một phía của thung lũng, siết chặt lấy những rặng núi như thể đang gánh chúng trên hai vai, và trong chốc lát, cậu tưởng mình đang trở lại

Hắc Thành. Sau đó cậu nhận ra mình đang nhìn thấy một dòng sông băng cao hàng nghìn mét. Bên dưới vách đá lạnh lẽo và rực rỡ đó là một hồ nước vĩ đại, mặt nước xanh thẫm và sâu thăm thẳm phản chiếu những đỉnh núi phủ tuyết trắng bao xung quanh. Giờ thì cậu đã thấy có người ở dưới thung lũng, rất nhiều người, có lẽ tới vài nghìn. Một đội quân vĩ đại. Một số người đang đào những chiếc hố lớn trên mặt đất gần như đóng băng, trong khi những người khác luyện tập với vũ khí. Cậu quan sát thấy một đám kỵ sĩ đang dàn hàng thành bức tường khiên, từ xa trông nhỏ xíu như những con kiến. Tiếng những tấm kim loại leng keng mơ hồ trong gió phát ra từ phía ấy. Nơi cắm trại của họ chẳng theo một trật tự nào; cậu không thấy có hào rãnh, không chông nhọn, không có hàng ngựa xếp ngay ngắn. Những căn chòi đất thô sơ và lều trú ẩn mọc lên bừa bãi khắp nơi trông như những nốt đậu mùa trên mặt đất. Cậu nhìn thấy đám cỏ lộn xộn, ngửi thấy mùi hôi nồng nặc của vô số cừu, dê, ngựa, lợn, và chó. Từng vạt khói đen bay lên từ hàng nghìn chiếc bếp lửa.

Không phải là một đạo quân, cũng chẳng phải là một thị trấn. Đây chỉ là một đám người tụ tập với nhau.

Ở bờ hồ bên kia, một trong những gò đất cử động. Cậu quan sát kỹ hơn và nhận ra đó không phải là đất, mà là một sinh vật sống, một con vật lông lá ì ạch với cái mũi trông như một con rắn và đôi răng nanh to hơn của bất cứ con lợn lòi nào trên đời. Vật đang cưỡi bên trên nó cũng vô cùng to lớn, hình dáng của hắn có gì đó quái đản, đôi chân và chiếc hông quá to so với người bình thường.

Bỗng một cơn gió lạnh thổi qua khiến lông cậu dựng đứng, và trong không gian vang lên tiếng đập cánh. Khi cậu ngước mắt nhìn lên ngọn núi phủ tuyết phía trên, một cái bóng lao từ trên trời xuống. Một tiếng thét chói tai như xé bầu không khí. Cậu thoáng nhìn thấy đôi cánh chim xanh xám trải rộng che lấp cả mặt trời...

"Bóng Ma!" Jon hét lên và ngồi bật dậy, cậu vẫn còn thấy đau và cảm nhận rõ móng vuốt của con vật cắm vào người mình. "Bóng Ma, lại đây!"

Ebben xuất hiện, nắm lấy vai cậu lắc mạnh. "Im lặng! Cậu muốn gọi lũ du mục đến đây à? Cậu làm sao thế, cậu nhóc?"

"Một giấc mơ," Jon nói với giọng yếu ớt. "Trong mơ tôi là Bóng Ma, tôi đang đứng ở rìa núi nhìn xuống một dòng sông đóng băng, và có thứ gì đó tấn công tôi. Một con chim... một con đại bàng, tôi đoán vậy..."

Cận vệ Dalbridge mỉm cười. "Trong mơ ta toàn thấy những phụ nữ xinh đẹp thôi. Ước gì ta được mơ thường xuyên hơn."

Qhorin tới bên cạnh cậu. "Cậu nói là một dòng sông đóng băng à?"

"Dòng Milkwater bắt nguồn từ một chiếc hồ lớn dưới chân một dòng sông băng," Rắn Đá chêm vào.

"Ở đó có một cái cây mang khuôn mặt của em tôi. Bọn du mục... chúng có hàng nghìn tên, đông chưa từng thấy. Và những người khổng lồ cưỡi voi ma mút." Nhìn ra ngoài trời, Jon đoán mình đã ngủ khoảng bốn hay năm tiếng. Đầu cậu đau như búa bổ, và đằng sau cổ nơi móng vuốt của con chim cắm vào cũng đau nhức. *Nhưng đó chỉ là một giấc mơ.*

"Kể cho ta tất cả những gì cậu nhớ đi, từ đầu đến cuối," Qhorin Cụt Tay nói.

Jon bối rối. "Đó chỉ là một giấc mơ thôi ạ."

"Một giấc mơ sói," Qhorin nói. "Craster đã nói với tướng chỉ huy là bọn du mục đang tụ tập

ở đầu dòng Milkwater. Có lẽ đó là lý do tại sao cậu có giấc mơ vừa rồi. Hoặc là có thể cậu nhìn thấy những gì đang chờ đợi chúng ta trong vài giờ nữa. Kể cho ta nghe."

Cậu cảm thấy mình giống như một thằng ngốc khi kể những chuyện này cho Qhorin và các lính biệt kích khác, nhưng cậu vẫn làm theo mệnh lệnh. Chẳng ai trong số các anh em áo đen cười cậu. Khi Jon kể xong câu chuyện, ngay cả cận vệ Dalbridge cũng không cười nữa.

"Người biến hình à?" Ebben vừa nói vừa nhìn Cụt Tay. *Ông ấy ám chỉ con đại bàng ư?* Jon tự hỏi. *Hay là ám chỉ ta?* Người biến hình và đội lốt chỉ có trong những câu chuyện của Già Nan, chứ đâu thuộc về thế giới mà cậu đang sống. Nhưng ở đây, trong không gian hoang vắng và lạ lẫm chỉ toàn núi đá và băng tuyết này, chuyện đó cũng không phải là khó tin.

"Gió lạnh đang tăng cường. Mormont đã sợ như vậy. Benjen Stark cũng cảm nhận thấy điều đó. Người chết đi lại được và những cái cây có mắt. Tại sao chúng ta phải ngại ngần trước người biến hình và những gã khổng lồ?"

"Điều đó có nghĩa những giấc mơ của tôi cũng là thật sao?" Cận vệ Dalbridge hỏi. "Lãnh chúa Snow cứ việc giữ lại những con ma mút đó, còn tôi chỉ muốn những người phụ nữ của mình."

"Tôi đã phục vụ trong Đội Tuần Đêm từ nhỏ, và từng đi tuần xa chẳng kém mọi người," Ebben nói. "Tôi đã thấy xương của người khổng lồ và nghe rất nhiều câu chuyện kỳ quái, nhưng tất cả chỉ có thể. Tôi muốn được tận mắt nhìn thấy chúng,"

"Tốt nhất hãy cẩn thận để chúng không nhìn thấy anh, Ebben," Rắn Đá nói.

Khi họ lên đường, Bóng Ma vẫn không xuất hiện. Màn đêm bao phủ lên con đường và mặt trời đang khuất nhanh sau đỉnh núi đôi lởm chởm của ngọn núi vĩ đại mà các lính biệt kích gọi là Forktop. *Nếu giấc mơ đó là sự thật...* Chỉ cần nghĩ vậy thôi cũng khiến cậu sợ hãi. Không biết con đại bàng có làm Bóng Ma bị thương, hay làm nó ngã xuống vực không? Còn cây đước có hình khuôn mặt của em cậu thì sao? Cả mùi của chết chóc và bóng tối nữa?

Rồi tia nắng mặt trời cuối cùng cũng biến mất sau đỉnh Forktop. Chạng vạng phủ lên con đèo Skirling. Dường như không gian trở nên lạnh lẽo ngay lập tức. Họ không phải trèo lên nữa. Thực tế con đường bắt đầu dốc xuống, mặc dù chưa rõ nét. Thỉnh thoảng trên đường có những vết nứt, những tảng đá vỡ và từng đống đá nhỏ ngổn ngang. *Vạn vật sẽ nhanh chóng chìm trong bóng tối, và vẫn chưa thấy bóng dáng Bóng Ma đâu.* Nỗi lo lắng cồn cào trong Jon, nhưng cậu không dám hét lên gọi con sói dù rất muốn. Tiếng hét sẽ đánh động đến những kẻ không mời khác.

"Qhorin," Cận vệ Dalbridge gọi khẽ. "Kia, nhìn kìa."

Con đại bàng đang đậu trên một tảng đá rất xa chỗ họ, bóng nó lờ mờ trên nền trời nhập nhoạng tối. *Chúng ta đã thấy đại bàng nhiều rồi,* Jon nghĩ. *Chắc gì đây là con đại bàng mình mơ thấy.*

Dù vậy, nếu người cận vệ không ngăn lại thì Ebben đã cho con vật đó một mũi tên. "Tầm bắn của cung không tới được chỗ nó đâu."

"Tôi không thích nó theo dõi chúng ta."

Người cận vệ nhún vai. "Tôi cũng đâu có thích, nhưng anh không thể bắn tới được. Làm vậy chỉ phí mũi tên thôi."

Qhorin ngồi trên yên ngựa quan sát con đại bàng một hồi lâu. "Đi tiếp thôi," cuối cùng ông

cũng lên tiếng. Đoàn lính biệt kích lại tiếp tục lên đường.

Bóng Ma, mày ở đâu? Jon chỉ muốn hét lên.

Đang định đi theo Qhorin và những người khác, cậu chợt nhìn thấy một tia sáng trắng lóe lên giữa hai tảng đá mòn. Cậu nghĩ đó là một đống tuyết tan, cho đến khi nhìn thấy nó chuyển động. Jon xuống ngựa ngay lập tức. Khi cậu quỳ xuống, Bóng Ma ngẩng đầu lên. Cổ nó đang chảy máu, nhưng nó không kêu tiếng nào khi Jon tháo một bên găng tay và chạm vào nó. Những cái móng đã rạch thành một đường qua bộ lông vào thịt của con sói, nhưng con chim không cắn được cổ Bóng Ma.

Qhorin Cụt Tay đang đứng bên cạnh cậu. "Có tệ lắm không?"

Như để trả lời, Bóng Ma lảo đảo đứng lên.

"Con sói rất mạnh mẽ," người lính biệt kích nói. "Ebben, đem nước đến đây. Rắn Đá, đem bầu rượu tới đây. Jon hãy giữ chặt con sói."

Họ cùng nhau rửa vết máu khô trên lông con sói. Bóng Ma cố nhe nanh khi Qhorin đổ rượu vào vết rạch dài và sâu đỏ lòm mà con đại bàng để lại, nhưng khi Jon vòng tay qua ôm nó và dỗ dành, con vật nhanh chóng im lặng. Đến lúc họ xé một vạt áo choàng của Jon để băng vết thương thì trời cũng bắt đầu tối đen như mực. Chỉ có những ngôi sao nhỏ xíu là giúp phân biệt đâu là bầu trời và đâu là những tảng đá đen. "Chúng ta có đi tiếp không?" Rắn Đá hỏi.

Qhorin trở lại lưng ngựa. "Quay lại, không đi nữa."

"Quay lại ư?" Jon ngạc nhiên hỏi.

"Đại bàng có đôi mắt tinh hơn con người. Chúng ta đã bị phát hiện. Giờ phải chạy thôi." Cụt Tay cuốn một chiếc khăn quàng đen lên mặt rồi leo lên lưng ngựa.

Các lính biệt kích khác nhìn nhau, nhưng không ai cãi lại. Họ lên ngựa lần lượt và quay đầu về nhà. "Bóng Ma, đi thôi," cậu gọi, và con sói đi theo như một cái bóng lờ mờ di chuyển trong đêm tối.

Họ cưỡi ngựa cả đêm, đi lên con đèo dốc ngoằn ngoèo và qua những đoạn đường đứt gãy. Gió thổi mạnh hơn. Thỉnh thoảng trời tối đến mức họ phải xuống đi bộ, mỗi người dắt theo con ngựa của mình. Một lần Ebben gợi ý việc đốt đuốc, nhưng Qhorin nói "Không được đốt lửa," và không ai ý kiến thêm gì nữa. Họ tới chỗ cây cầu đá trên đỉnh núi và bắt đầu đi xuống. Đâu đó trong bóng tối một con mèo ma đang kêu lên giận dữ, tiếng kêu của nó vọng vào vách đá khiến mọi người cảm giác như có cả chục con mèo khác cùng đáp trả. Có lúc Jon nghĩ mình nhìn thấy một cặp mắt sáng rực nhìn xuống từ rìa đá trên đầu, đôi mắt to như trăng mùa gặt.

Một tiếng trước khi trời rạng sáng, họ dừng lại cho ngựa uống nước và ăn một nắm yến mạch cùng vài ngọn cỏ khô. "Chúng ta sắp tới chỗ bọn du mục bị giết rồi," Qhorin nói.

"Từ đó, một người có thể giữ chân được cả trăm tên. Nếu lựa chọn đúng người." Ông nhìn cận vệ Dalbridge.

Người cận vệ cúi đầu. "Để cho tôi càng nhiều mũi tên càng tốt, các anh em." Ông ta vuốt cây cung lớn của mình. "Và hãy cho con ngựa của tôi một quả táo khi trở về nhà nhé. Nó xứng đáng được hưởng điều đó, con vật tội nghiệp."

Jon nhận ra người đàn ông đó ở lại để hy sinh.

Qhorin vỗ lên cánh tay người cận vệ với bàn tay đeo găng của mình. "Nếu những con đại

bàng bay xuống thám thính cậu...”

“...nó sẽ được mọc thêm vài cọng lông mới.”

Hình ảnh cuối cùng của cận vệ Dalbridge trong Jon là tấm lưng ông khi ông trèo lên một đường mòn nhỏ dẫn lên cao.

Khi bình minh tới, Jon ngước lên bầu trời quang đãng không mây và nhìn thấy một đốm nhỏ di chuyển trên nền trời xanh. Ebben cũng nhìn thấy nó và nguyền rủa, nhưng Qhorin bảo cậu ta im lặng. “Nghe kìa.”

Jon nín thở và lắng nghe. Xa xa phía sau họ, tiếng tù và săn vang vọng cả vùng núi.

“Giờ thì chúng đến rồi,” Qhorin tuyên bố.

TYRION

Trang phục mà Pod chuẩn bị cho thử thách sắp tới của anh là một chiếc áo dài bằng nhung lông màu đỏ thẫm của Nhà Lannister và chuỗi hạt của quân sư. Tyrion để lại chuỗi hạt trên bàn cạnh đầu giường. Chị anh không thích bị nhắc nhở rằng anh là quân sư của nhà vua, và anh không muốn phá hoại mối quan hệ giữa họ thêm nữa.

Varys bắt kịp Tyrion khi anh đang đi ngang qua sân. "Lãnh chúa," ông ta nói, hơi thở có vẻ gấp gáp. "Tốt nhất ngài nên đọc cái này ngay lập tức." Ông ta chìa ra một cuốn giấy da trên đôi tay trắng mềm mại. "Một bản báo cáo từ phương bắc."

"Tin tốt hay tin xấu?" Tyrion hỏi.

"Cái này tôi không có quyền quyết định."

Tyrion mở cuộn giấy da. Dưới ánh đuốc bập bùng trong sân, anh phải nheo mắt mới đọc được chữ trên đó. "Thánh thần ơi," anh nói nhỏ. "Cả hai đứa à?"

"Tôi e là vậy. Thật buồn. Quá đau buồn. Chúng chỉ là những đứa trẻ ngây thơ."

Tyrion vẫn nhớ tiếng những con sói tru trong cái ngày cậu bé Nhà Stark bị ngã. *Giờ chúng có tru nữa không nhỉ?* Tyrion tự hỏi. "Ngài đã nói với ai khác chưa?" anh hỏi.

"Chưa, mặc dù lẽ ra tôi phải nói."

Anh cuộn lá thư lại. "Ta sẽ thông báo với chị ta." Anh muốn xem chị mình phản ứng thế nào trước thông tin này. Rất muốn.

Tối hôm đó thái hậu trông đặc biệt đáng yêu. Chị ta mặc một chiếc váy trễ ngực bằng nhung xanh đậm làm nổi bật màu mắt. Mái tóc vàng óng ả xõa xuống đôi vai trần của Cersei, và quanh hông chị ta là chiếc thắt lưng dệt đính ngọc lục bảo. Sau khi đã ngồi yên vị và được mời một ly rượu, Tyrion mới thong thả đưa lá thư ra. Anh chẳng nói lời nào. Cersei nheo mắt nhìn chúng với vẻ ngây thơ và nhận lấy cuộn giấy da từ tay cậu em trai.

"Em tin là chị sẽ thích," anh nói khi chị gái đang đọc. "Chị luôn muốn cậu bé Nhà Stark phải chết mà, em tin là vậy."

Cersei tỏ vẻ cáu kỉnh. "Người đẩy nó từ cửa sổ xuống là Jaime, không phải ta. Anh ấy nói làm vậy vì tình yêu và tưởng điều đó sẽ khiến ta vui sướng. Nhưng thực chất đó là một việc làm ngu xuẩn, và nguy hiểm nữa, nhưng người anh em ngọt ngào của chúng ta có bao giờ dừng lại một chút để suy nghĩ đâu."

"Nhưng thằng nhóc đã nhìn thấy hai người," Tyrion nói.

"Nó chỉ là một đứa trẻ. Ta có thể dọa cho nó câm miệng." Cersei cẩn thận đọc lại lá thư.

"Tại sao ta cứ phải hứng chịu tội lỗi mỗi khi một người Nhà Stark vấp ngã? Đây là việc do Greyjoy làm, ta không can dự gì đến hắn."

"Hy vọng phu nhân Catelyn tin vào điều đó."

Chị gái anh mở to mắt. "Bà ta không..."

"...giết Jaime? Tại sao không? Chị sẽ làm gì nếu Joffrey và Tommen bị giết?"

“Ta vẫn còn đang giữ Sansa!” thái hậu tuyên bố.

“Chúng ta vẫn còn giữ Sansa,” anh sửa lại, “và tốt nhất chúng ta nên chăm sóc tốt con bé. Giờ thì bữa tối chị hứa sẽ đãi em đâu rồi, chị gái yêu quý?”

Phải công nhận bữa ăn mà Cersei chuẩn bị vô cùng hấp dẫn. Họ bắt đầu với món súp kem hạt dẻ, bánh mỳ nóng giòn, rau xanh trộn táo và hạt dẻ. Sau đó là món bánh cá mút đá, thịt lợn mật ong, cà rốt nấu bơ, đậu trắng và thịt nguội, thiên nga quay nhồi nấm và hàu. Tyrion tỏ ra vô cùng lịch sự; ở đĩa nào anh cũng gắp cho chị gái những miếng ngon nhất, và chỉ ăn những món nào chị gái anh ăn. Thực tình không phải vì anh nghĩ sẽ bị Cersei bỏ độc. Chỉ là cẩn trọng một chút cũng đâu có mất gì?

Tin tức về hai đứa trẻ Nhà Stark khiến Cersei khó chịu, anh nhận ra điều đó. “Chúng ta không nhận được tin gì từ Bitterbridge sao?” Chị anh lo lắng hỏi trong khi đang chọc một miếng táo bằng lưỡi dao rồi cho lên miệng cắn từng miếng nhỏ.

“Không.”

“Ta chưa bao giờ tin tưởng Ngón Út. Chỉ cần có đủ tiền, hắn sẽ theo phe Stannis ngay lập tức.”

“Stannis Baratheon ngay thẳng quá mức nên hắn sẽ không mua chuộc lòng người. Và hắn cũng không phải kiểu chủ nhân phù hợp cho những kẻ như Petyr. Trong cuộc chiến này có những mối liên minh thật kỳ cục, đồng ý là vậy, nhưng hai người đó ư? Không bao giờ.”

Khi anh cắt vài miếng thịt, Cersei nói. “Chúng ta phải cảm ơn phu nhân Tanda vì món thịt lợn đấy.”

“Để thể hiện lòng yêu mến ư?”

“Để hối lộ. Bà ta cầu xin được quay về tòa lâu đài của mình, và mong được cả ta và cậu đồng ý. Có lẽ bà ta sợ sẽ bị cậu bắt lại trên đường, giống như cậu đã làm với Lãnh chúa Gyles ấy.”

“Bà ta định bỏ trốn cùng với người kế vị ngai vàng sao?” Tyrion cắt một lát thịt cho chị gái và một lát cho mình. “Tôi lại muốn bà ta ở lại. Nếu bà ta muốn có cảm giác an toàn, chị hãy bảo bà ta đem quân lính từ Stokeworth về đây. Toàn bộ số quân mà bà ta có.”

“Nếu chúng ta cần người đến vậy, tại sao cậu còn đuổi những tên hoang dã đó đi?” Giọng của chị anh thoáng chút gắt gỏng.

“Đó là cách xử lý tốt nhất tôi có thể làm với bọn họ,” anh nói. “Họ là những chiến binh dũng mãnh, nhưng không phải là những người lính. Trong các trận chiến ngày xưa, kỷ luật không quan trọng bằng lòng dũng cảm. Họ đã giúp chúng ta rất nhiều trong khu rừng vương hơn là trong bốn bức tường thành.”

Khi món thiên nga được dọn ra, thái hậu hỏi anh về âm mưu của những người Sừng Hươu. Cersei có vẻ khó chịu hơn là sợ hãi. “Sao có nhiều kẻ âm mưu phản bội ta vậy nhỉ? Nhà Lannister đâu có làm tổn hại gì đến những kẻ xấu xa đó?”

“Không tổn hại gì,” Tyrion nói, “nhưng chúng nghĩ chúng đang đứng về phe chiến thắng... và điều đó biến chúng thành lũ ngốc và những tên phản bội.”

“Cậu có chắc đã tìm ra hết bọn chúng chưa?”

“Varys nói vậy.” Món thiên nga quá đậm so với khẩu vị của anh.

Cersei nhíu đôi lông mày đáng yêu. "Cậu quá tin tưởng vào tên thái giám đấy."

"Hắn phục vụ tôi rất tốt mà."

"Hoặc là hắn khiến cậu tin vào điều đó. Cậu tưởng mình là người duy nhất hắn chia sẻ những bí mật sao? Hắn chia sẻ cho mỗi người vừa đủ để chúng ta tin rằng mình sẽ chẳng làm được trò trống gì nếu không có hắn. Hắn cũng làm y như vậy với ta khi ta mới kết hôn với Robert. Trong suốt nhiều năm, ta đã tin rằng trong triều đình không có người bạn nào chân thành với ta hơn hắn, nhưng giờ..." Cersei quan sát vẻ mặt cậu em trai một hồi. "Hắn nói cậu định tách Chó Săn ra khỏi Joffrey."

Varys chết tiệt. "Tôi cần Clegane để làm một số nhiệm vụ quan trọng hơn."

"Chẳng có gì quan trọng hơn tính mạng của nhà vua."

"Tính mạng của nhà vua hiện giờ không nguy hiểm. Joff sẽ có Ser Osmund dũng cảm bảo vệ, và cả Meryn Trant nữa." *Ngoài ra họ cũng chẳng làm được trò trống gì khác*. "Tôi cần Balon Swann và Chó Săn phá vòng vây, để chắc chắn rằng Stannis không chiếm được vị trí thuận lợi phía bên này dòng Xoáy Nước Đen."

"Nếu là Jaime thì anh ấy sẽ tự phá vòng vây."

"Từ Riverrun sao? Vòng vây khá lớn đấy."

"Joff chỉ là một đứa trẻ."

"Một đứa trẻ muốn trở thành một phần của cuộc chiến này, và đây là lần đầu tiên thằng nhóc tỏ ra khôn ngoan. Tôi không định cho thằng bé vào nơi chiến trường ác liệt, nhưng nó phải xuất hiện. Mọi người sẽ chiến đấu hăng hái hơn khi một vị vua cùng họ vượt qua nguy hiểm, chứ không phải ngồi trong nhà núp váy mẹ."

"Nó mới 13 tuổi, Tyrion."

"Chị có nhớ lúc Jaime 13 tuổi không? Nếu chị muốn thằng bé là con trai của cha nó thì hãy để nó tham chiến. Joff được mặc bộ giáp vàng tốt nhất, và lúc nào cũng có hàng ngàn quân áo vàng xung quanh bảo vệ. Chỉ cần thấy thành phố có một chút nguy cơ thất thủ thì tôi sẽ đưa thằng bé về Tháp Đỏ ngay lập tức."

Anh đã tưởng điều đó sẽ làm chị gái yên lòng, nhưng anh chẳng thấy có nét vui sướng nào trong đôi mắt xanh kia.

"Thành phố sẽ thất thủ sao?"

"Không." *Nhưng nếu điều đó xảy ra, hãy cầu nguyện chúng ta có thể giữ Tháp Đỏ đủ lâu để cha kịp đến giải vây.*

"Cậu luôn lừa dối ta, Tyrion."

"Lần nào cũng có lý do của nó, chị gái ạ. Giống như chị, tôi cũng rất muốn giữ tình cảm giữa chúng ta. Tôi đã quyết định thả lãnh chúa Gyles." Anh đã giữ an toàn cho Gyles chỉ để chờ đến lúc này. "Chị cũng có thể triệu hồi Ser Boros Blount về."

Thái hậu nghiến răng. "Ser Boros có thể chết mục ở Rosby cũng được," Cersei nói, "nhưng Tommen..."

"...thằng bé vẫn ở đó. Nó sẽ an toàn hơn nhiều dưới sự bảo vệ của Jacelyn, thay vì Lãnh chúa

Gyles."

Người hầu dọn món thiên nga đi, mặc dù hầu như chẳng có ai động đũa. Cersei vẫy tay ra hiệu đem đồ ngọt lên. "Hy vọng cậu thích món bánh tác mâm xôi."

"Tôi thích tất cả các loại bánh tác."

"Ồ, ta biết điều đó lâu rồi. Cậu có biết tại sao Varys lại nguy hiểm vậy không?"

"Giờ chúng ta đang chơi trò giải đố đấy à? Không."

"Vì hắn không có cái đó."

"Chị cũng làm gì có." *Và không phải chị ghét điều đó sao, Cersei?*

"Có lẽ ta cũng nguy hiểm. Ngược lại, cậu là một tên đại ngốc giống như tất cả những người bình thường khác. Con sâu giữa hai chân cậu điều khiển đến một nửa suy nghĩ của cậu rồi."

Tyrion liếm những mẩu bánh vụn trên ngón tay. Anh không thích nụ cười của chị gái chút nào. "Đúng, và giờ con sâu của em đang nghĩ có lẽ đã đến lúc phải đi rồi."

"Cậu không khỏe sao, em trai?" Cersei rướn người về phía trước, khe ngực lộ ra trước mặt anh. "Sao bỗng nhiên cậu lại bối rối như vậy."

"Bối rối?" Tyrion liếc nhìn ra cửa. Anh nghĩ đã nghe thấy âm thanh gì đó bên ngoài. Anh đang cảm thấy hối hận vì đã tới đây một mình, "Từ trước tới giờ chị có mấy khi để ý đến con sâu đó của em đâu nhỉ."

"Ta chẳng quan tâm gì đến con sâu của cậu, cũng như việc cậu ấn nó vào đâu. Ta không phụ thuộc hoàn toàn vào tên thái giám giống như cậu. Ta có cách riêng của mình để tìm ra sự thật... đặc biệt là những việc mọi người muốn giấu giếm ta."

"Tóm lại chị đang muốn nói gì?"

"Chỉ là - Ta đang giữ con điếm của cậu."

Tyrion với lấy cốc rượu để có thêm chút thời gian suy nghĩ. "Em tưởng chị chỉ thích đàn ông thôi chứ."

"Cậu thật là một thằng hề bé nhỏ khôi hài. Nói ta nghe, cậu đã kết hôn với cô ta chưa?" Khi anh không trả lời, Cersei phá lên cười, "Cha sẽ chưa bao giờ cảm thấy thanh thản như vậy."

Anh cảm giác như có một đàn lươn trong bụng. Sao chị ta lại tìm ra Shae? Chẳng lẽ Varys đã phản bội anh? Hay tất cả sự cẩn trọng của anh đã đổ xuống sông xuống biển trong cái đêm anh nôn nóng cưỡi ngựa thẳng đến chỗ Shae?

"Sao chị phải quan tâm việc tôi chọn ai ủ ấm giường mỗi đêm nhỉ?"

"Người nhà Lannister luôn trả món nợ của mình," Cersei nói. "Cậu đã có mưu đồ chống lại ta ngay từ ngày mới đến Vương Đô. Cậu bán Myrcella đi, đánh cắp Tommen, và giờ cậu định để cho bọn chúng giết Joff. Cậu muốn thằng bé chết để có thể giật dây Tommen."

Hừm, không thể phủ nhận ý tưởng đó thật hấp dẫn. "Điều này thật điên rồ, Cersei. Chỉ vài ngày nữa thôi Stannis sẽ đến đây. Chị cần có tôi."

"Vì cái gì? Sự tinh thông của cậu trên chiến trường ư?"

“Những tên lính đánh thuê của Bronn sẽ không bao giờ chiến đấu nếu không có tôi,” anh nói dối.

“Ồ, ta lại nghĩ là có đấy. Bọn chúng chỉ yêu vàng của cậu, chứ không phải sự tinh quái của cậu. Tuy nhiên đừng có sợ, bọn chúng sẽ không bỏ cậu đâu. Ta không phủ nhận là đã muốn cắt cổ cậu hết lần này đến lần khác, nhưng Jaime sẽ không bao giờ tha thứ cho ta nếu ta làm thế.”

“Còn con điếm ấy thì sao?” Anh không dám gọi tên cô. *Nếu anh vờ như Shae chẳng có giá trị gì với anh, có lẽ...*

“Cô ta sẽ được đối xử tử tế, miễn là các con trai ta không bị tổn hại gì. Nếu Joff mà chết, hoặc Tommen rơi vào tay kẻ thù, thì con điếm của cậu sẽ chết đau đớn hơn những gì cậu tưởng rất nhiều đấy.”

Chị ta thực sự tưởng rằng ta định giết hại chính cháu trai mình. “Hai thằng nhóc sẽ được an toàn,” anh hứa với giọng mệt mỏi. “Thánh thần ơi, Cersei, bọn chúng đều là máu mủ của tôi! Chị nghĩ tôi là loại người gì vậy?”

“Một thằng lùn thối nát.”

Tyrion nhìn chăm chăm vào cặn rượu trong đáy cốc. *Nếu là Jaime thì anh ấy sẽ làm gì?* Có lẽ sẽ giết chết con quỷ cái đó, rồi lo lắng về hậu quả. Nhưng Tyrion không có thanh kiếm vàng, và cũng chẳng đủ kỹ năng để sử dụng nó. Anh thích sự nóng nảy, giận dữ đến liều lĩnh của anh trai, nhưng người đáng để anh học phải là cha anh.*Sắt đá, ta phải rắn như đá, ta phải là hòn đá của Casterly Rock, cứng rắn và không thể lay chuyển. Nếu thất bại trong bài kiểm tra này nghĩa là ta đã tự biến mình thành lố bịch.* “Theo những gì tôi biết, thì chị đã giết cô ta rồi,” anh nói.

“Cậu muốn gặp cô ta à? Ta nghĩ là có đấy.” Cersei bước dọc căn phòng và mở toang cánh cửa bằng gỗ sồi nặng nề. “Đem con điếm của em trai ta vào.”

Các anh trai của Ser Osmund là Osney và Osfryd giống như đúc: cao lớn với chiếc mũi khoằm, tóc đen và nụ cười dữ tợn. Cô gái đi giữa bọn chúng, đôi mắt mở to trắng dã trên khuôn mặt u ám. Máu rỉ xuống từ bờ môi bị rách, và anh có thể nhìn thấy những vết thâm tím khắp người qua bộ quần áo rách rưới của cô. Hai tay bị trói bằng dây thừng và miệng bị nhét giẻ nên cô không nói được.

“Chị nói không để cô ta bị thương cơ mà.”

“Cô ta đã chống trả.” Không giống như những người anh em của mình, Osney Kettleblack cạo râu sạch sẽ, vì vậy những vết xước hiện rõ trên hai má nhẵn thín của hắn. “Cô ta có móng vuốt như mèo ma vậy.”

“Những vết thâm tím sẽ lành,” Cersei nói với giọng chán chường. “Con điếm đó sẽ được sống, một khi Joff còn được an toàn.”

Tyrion muốn cười vào mặt bà chị. Điều đó sẽ rất ngọt ngào, rất rất ngọt ngào, nhưng nó sẽ làm hỏng cuộc chơi. *Chị thua rồi, Cersei, và anh em Nhà Kettleblack thậm chí còn ngu ngốc hơn cả những gì Bronn miêu tả.* Giờ anh chỉ muốn được tuôn những lời đó ra.

Nhưng thay vào đó, anh nhìn mặt cô gái. “Chị hứa sẽ thả cô ta sau khi chiến tranh kết thúc chứ?”

“Đúng vậy, nếu cậu thả Tommen.”

Tyrion đứng lên. “Vậy thì cứ giữ cô gái này lại, nhưng hãy bảo đảm an toàn cho cô ta. Nếu những tên súc vật này dám động đến cô ta... hừm, chị gái đáng yêu ơi, để tôi nói cho chị biết,

một cái cân luôn có hai đầu." Giọng anh bình tĩnh, đều đều, và có vẻ bất cần; anh đang cố nói giống giọng cha, và có vẻ đã thành công. "Chuyện gì xảy ra với cô ta thì cũng sẽ xảy ra với Tommen, trong đó có cả việc đánh đập và hãm hiếp nữa." *Nếu Cersei nghĩ ta là một con quái vật thì ta hãy cứ đóng vai đó cho chị ta vui.*

Cersei không ngờ Tyrion lại có thái độ như vậy. "Cậu không dám đâu."

Tyrion cố nở nụ cười chậm rãi và lạnh lẽo. Đôi mắt nửa xanh nửa đen của anh đang cười thầm bà chị gái. "Dám ư? Tôi sẽ tự mình làm việc đó."

Cersei dang tay định giáng một cái tát vào mặt anh, nhưng anh bắt được cổ tay ả và bẻ quặt ra phía sau cho đến khi Cersei phải kêu lên. Osfryd lập tức bước tới để giải cứu cho thái hậu. "Tiến thêm bước nữa ta sẽ bẻ gãy tay bà ta đấy," Quỷ Lùn cảnh báo. Tên cận vệ dừng lại. "Chị có nhớ hôm tôi nói chị không bao giờ được đánh tôi nữa không, Cersei?" Anh xô chị ta ngã xuống sàn và quay lại chỗ anh em Nhà Kettleblack. "Cởi trói cho cô ấy và bỏ miếng bịt miệng ra."

Sợi dây thừng buộc quá chặt đến nỗi máu không chảy được xuống tay cô. Cô bật khóc đau đớn khi máu lưu thông trở lại. Tyrion xoa nhẹ những ngón tay cô cho đến khi cô lại cảm giác được chúng. "Bé yêu," anh nói, "nàng phải dũng cảm lên. Ta rất xin lỗi vì chúng đã làm đau nàng."

"Em biết ngài sẽ cứu em, lãnh chúa của em."

"Ta sẽ làm vậy," anh hứa, và Alayaya cúi người hôn lên trán anh. Đôi môi dập nát để lại một vệt máu trên trán Tyrion. *Một nụ hôn vấy máu ta cũng chẳng đáng được hưởng,* Tyrion nghĩ. *Nếu không vì ta thì cô ấy sẽ chẳng ra nông nỗi như vậy.*

Vệt máu vẫn còn dính trên trán khi anh cúi nhìn thái hậu. "Tôi chưa bao giờ thích chị, Cersei, nhưng chị là chị ruột của tôi, vì vậy tôi chưa bao giờ hại chị. Nhưng chị đã đặt dấu chấm hết cho tất cả. Tôi sẽ bắt chị trả giá vì việc này. Tôi chưa nghĩ ra cách nào, nhưng cứ chờ mà xem. Sẽ có ngày chị tưởng rằng mình an toàn và hạnh phúc, và đột nhiên niềm vui biến thành tro đắng, và chị sẽ biết tôi trả món nợ thế nào." Anh từng nghe cha nói rằng trong chiến tranh, một trận đánh kết thúc ngay khi một phe vỡ trận và chạy trốn. Dù ngay trước đó chúng có đông đảo đến đâu, dù vẫn đầy đủ vũ khí và mũ giáp, nhưng một khi đã bỏ chạy chúng sẽ không bao giờ quay lại chiến đấu nữa. Cersei cũng vậy. "Cút khỏi đây!" đó là tất cả những gì mà chị anh có thể đáp trả. "Cút cho khuất mắt ta!"

Tyrion cúi chào. "Vậy thì chúc ngủ ngon. Và có những giấc mơ đẹp."

Anh quay về Tháp Quân Sư, cảm giác ong ong như thể cả ngàn quân mặc giáp đang diễu hành trong đầu. *Đáng lẽ ta phải lường trước chuyện này ngay lần đầu tiên chui qua sau tủ quần áo của Chataya.* Có lẽ anh đã không muốn nghĩ đến điều đó. Chân anh đau nhức khi bắt đầu trèo lên những bậc thang. Anh gọi Pod đem một bình rượu lên và bước vào phòng ngủ.

Shae đang ngồi vắt chân trên chiếc giường buông màn trướng, trên người không một mảnh vải trừ một chuỗi dây chuyền vàng che đi hai đầu ngực: sợi dây gồm một chuỗi các bàn tay bằng vàng nắm vào nhau.

Tyrion không nghĩ Shae lại ở đây. "Nàng đang làm gì ở đây vậy?"

Shae vừa nói vừa xoa tay lên chuỗi vòng. "Em muốn được bàn tay nào đó mơn trớn lên ngực... nhưng những bàn tay vàng nhỏ bé này lạnh lẽo quá."

Trong chốc lát anh chẳng biết phải nói gì. Làm sao anh có thể nói cho cô biết một người

phụ nữ khác đã bị đánh thay cho cô, và có thể sẽ phải chết thay cô nếu có gì không hay xảy ra với Joffrey ngoài chiến trận? Anh lau vết máu của Alayaya trên trán bằng lòng bàn tay. "Tiểu thư Lollys..."

"Cô ta đang ngủ. Ngủ là việc duy nhất cô ta muốn làm, đúng là con bò vĩ đại. Cô ta chỉ ngủ và ăn. Thỉnh thoảng cô ta còn ngủ gật khi ăn nữa. Thức ăn rơi xuống dưới chăn và cô ta lại nằm lên đó, sau đó em lại phải lau dọn cho cô ta." Cô tỏ vẻ chán ghét. "Tất cả những gì bọn chúng làm là hãm hiếp cô ta."

"Phu nhân Tanda nói cô ta bị ốm."

"Cô ta có thai, vậy thôi."

Tyrion liếc nhìn quanh căn phòng. Mọi thứ trông vẫn nguyên vẹn như khi anh rời đi. "Nàng vào đây bằng cách nào? Chỉ cho ta cánh cửa bí mật đi."

Shae nhún vai. "Lãnh chúa Varys bắt em đội mũ trùm đầu. Em chẳng nhìn thấy gì cả, ngoại trừ... có một nơi em nhìn trộm được qua khe mũ. Nó được lát toàn bộ, ngài biết không, lát loại đá trong các bức tranh ấy?"

"Một bức tranh ghép?"

Shae gật đầu. "Chúng có màu đen và đỏ. Em nghĩ bức tranh vẽ một con rồng. Còn lại mọi thứ đều có màu đen. Chúng em đi xuống cầu thang và đi bộ một quãng dài, cho đến khi chóng mặt. Có một lần chúng em dừng lại để ông ta mở khóa một chiếc cổng sắt. Khi đi qua em đã chạm vào nó. Con rồng nằm ở phía bên kia cánh cổng. Rồi chúng em lại lên một cầu thang nữa, với một đường hầm ở đỉnh thang. Em phải cúi người để đi qua, còn Lãnh chúa Varys có lẽ phải bò."

Tyrion nhìn chằm chằm xung quanh phòng ngủ. Một chiếc giá cắm nến trông có vẻ lỏng lẻo. Anh kiễng chân và cố xoay nó. Chiếc chân nến quay tròn chậm chạp, nạo kèn kẹt vào bức tường đá. Khi chiếc giá đã lộn ngược, chân cây nến rơi ra. Những tấm thảm cói trải trên nền đá lạnh trông không có vẻ gì xáo trộn. "Lãnh chúa của em không muốn lên giường với em sao?" Shae hỏi.

"Chờ ta một chút." Tyrion mở toang chiếc tủ và xô đống quần áo sang bên cạnh, rồi ấn vào tấm ván phía sau. Phương pháp áp dụng được ở nhà thổ thì cũng áp dụng được ở đây... nhưng không, tấm gỗ đặc cứng và chẳng hề suy chuyển. Một phiến đá bên cạnh chiếc ghế bên cửa sổ thu hút ánh mắt Tyrion, nhưng dù anh có kéo hay đẩy cũng chẳng có ích gì. Anh quay trở lại giường trong tâm trạng bực bội và bối rối.

Shae cởi dải buộc và vòng tay qua cổ anh. "Vai của ngài cứng như đá vậy," cô lẩm bẩm. "Nhanh lên nào, em muốn cảm nhận được ngài ở trong em." Nhưng khi Shae quắp chân qua người anh, anh cũng chẳng thể nào hưng phấn lên được. Khi thấy anh vẫn còn mềm, Shae trườn xuống dưới chăn và ngậm nó vào miệng, nhưng ngay cả việc đó cũng chẳng gợi được lòng ham muốn trong anh.

Một lúc sau anh bảo cô dừng lại. "Chuyện gì vậy?" Shae hỏi. Nét ngây thơ hiện rõ trên khuôn mặt trẻ trung của cô.

Ngây thơ ư? Đồ ngốc, cô ta là một con điếm, Cersei nói đúng, ngươi suy nghĩ bằng cái đó chứ không phải bằng não, đồ ngu, ngu, ngu.

"Đi ngủ thôi, bé yêu," anh giục và xoa đầu cô. Nhưng một lúc lâu sau khi Shae đã yên giấc, anh vẫn nằm thao thức, bàn tay anh úp lên một bên ngực nhỏ nhắn của Shae trong khi nằm nghe tiếng cô khẽ thở.

CATELYN

Đại Sảnh của Riverrun hiu quạnh khi chỉ có hai người ngồi dùng bữa tối. Màn đêm thăm thẳm phủ kín lấy những bức tường. Một ngọn đuốc đã tắt, chỉ còn lại ba ngọn khác đang cháy. Catelyn ngồi nhìn chăm chăm vào ly rượu. Vị nho trên lưỡi bà chua loét và nhạt nhẽo. Brienne đang ngồi phía đối diện. Ở giữa họ, chiếc ghế cao của cha bà trống trải như tất cả những chiếc ghế còn lại trong phòng. Ngay cả các đầy tớ cũng đi mất. Bà đã cho phép họ đi tham dự buổi lễ ăn mừng.

Những bức tường dày bao xung quanh pháo đài, nhưng họ vẫn nghe thấy âm thanh nho nhỏ vọng lên từ dưới sân. Ser Desmond đã đem hai mươi thùng rượu từ dưới hầm lên, và dân chúng đang giương cao những cốc sừng đựng bia nâu để ăn mừng Edmure sắp trở về, và Robb đã chiếm được Crag.

Ta không thể trách họ được, Catelyn nghĩ. *Họ không biết, và nếu có biết họ cũng đâu cần phải quan tâm? Họ không biết các con trai ta, không nhìn thấy Bran trèo tường mà cảm giác tim sắp bắn ra ngoài lồng ngực, niềm tự hào và sự sợ hãi gần như hòa vào làm một, họ chưa bao giờ nghe thằng bé cười, chưa bao giờ mỉm cười khi thấy Rickon cố gắng bắt chước các anh trai.* Bà nhìn đăm đăm vào bữa tối đang bày ra trước mặt: thịt xông khói cuộn cá hồi, salad củ cải xanh, thì là đỏ và củ ngọt, đậu, hành và bánh mỳ nóng. Brienne ăn uống rất bài bản, như thể bữa tối muộn là một phần trong chuỗi công việc hằng ngày. *Ta đã trở thành một người phụ nữ lúc nào cũng gắt gỏng,* Catelyn nghĩ. *Ta chẳng còn hứng thú với thịt thà hay rượu mật ong, và những bài hát, tiếng cười cũng trở thành những kẻ xa lạ đáng ngờ đối với ta. Ta là kẻ suốt ngày chỉ biết đau khổ, thất bại và cay đắng. Nơi đặt trái tim ta giờ là một khoảng không trống rỗng.*

Âm thanh phát ra khi người phụ nữ kia ăn uống cũng làm cho bà khó chịu. "Brienne, ta muốn ở một mình. Cô có thể xuống dưới kia dự cuộc vui nếu muốn. Hãy uống một cốc bia và nhảy múa theo tiếng đàn của Rymund."

"Tôi không phù hợp với những cuộc chè chén, thưa phu nhân." Đôi tay to bản của cô gái xé một miếng bánh mỳ đen. Brienne nhìn chăm chú vào khoanh bánh như thể cô đã quên mất chúng là cái gì. "Nếu phu nhân đã ra lệnh thì tôi..."

Catelyn cảm nhận được cô ta không thấy thoải mái. "Ta chỉ nghĩ cô sẽ thích những người bạn vui vẻ hơn ta."

"Tôi đang rất thoải mái." Cô dùng miếng bánh mỳ chấm lên mỡ của món thịt xông khói cuộn cá hồi rán.

"Sáng nay lại có một con quạ tới." Catelyn chẳng hiểu sao bà lại nói ra điều đó. "Vị học sĩ đánh thức ta ngay lập tức. Ông ta tận tụy với công việc thật đấy, nhưng như vậy thật không tốt. Không tốt chút nào." Bà đã không định kể cho Brienne. Sẽ không ai biết trừ bà và Maester Vyman, và bà đã định giữ lại bí mật đó cho đến khi... đến khi...

Đến khi nào chứ? Đồ đàn bà ngu ngốc, dù có giữ bí mật đó trong lòng thì sự thật vẫn là sự thật. Nếu ngươi không bao giờ kể, không bao giờ nhắc đến nó, liệu nó có biến thành một giấc mơ, một cơn ác mộng mà khi tỉnh dậy ngươi sẽ không còn nhớ rõ hay không? Ôi, ước gì các vị thần tốt đến như vậy.

"Đó có phải là tin từ Vương Đô không?" Brienne hỏi.

"Ta cũng ước như vậy. Con quạ đến từ lâu đài Cerwyn, từ Ser Rodrik, người cai quản lâu đài của ta." *Đôi cánh chim đen mang lời u ám.* "Ông ấy đã tập hợp tất cả các lực lượng hiện có và

đang tiến về Winterfell, để chiếm lại tòa lâu đài." Giờ thì những chuyện đó chẳng có gì quan trọng nữa. "Nhưng ông ấy nói... ông ấy viết là... ông ấy nói là, ông ấy..."

"Phu nhân, có chuyện gì vậy? Có tin tức gì về các con trai phu nhân sao?"

Thật là một câu hỏi đơn giản; ước gì câu trả lời cũng được đơn giản như vậy. Catelyn cố cất giọng, nhưng cổ họng bà cứ nghẹn lại. "Ta không còn con trai nào cả, trừ Robb." Bà cố gắng nói ra những từ kinh khủng đó mà không kèm theo một tiếng sụt sịt, và bà mừng vì điều đó.

Brienne nhìn bà với vẻ mặt kinh hoàng. "Thưa phu nhân?"

"Bran và Rickon cố bỏ chạy nhưng đã bị bắt lại trong chiếc cối xay gió ở Acorn Water. Theon Greyjoy đã treo đầu chúng trên tường thành Winterfell. Theon Greyjoy, kẻ từng ngồi ăn chung bàn với chúng ta từ khi còn là một thằng nhóc lên mười." *Ta đã nói ra rồi, xin các vị thần tha thứ. Ta đã nói ra và biến chúng thành sự thật.*

Khuôn mặt Brienne nhòe đi vì nước mắt. Cô nhoài người qua bàn, nhưng những ngón tay cô dừng lại trước khi chạm vào tay Catelyn, như thể sợ rằng bà sẽ không muốn bất cứ sự đụng chạm nào. "Tôi... tôi không biết nói sao cả, thưa phu nhân. Phu nhân kính mến của tôi. Các con trai bà, chúng... giờ chúng đang ở cùng các vị thần rồi."

"Vậy sao?" Catelyn nói với giọng đanh thép. "Vị thần nào đã để chuyện này xảy ra? Rickon mới chỉ là một đứa trẻ. Tại sao nó lại phải chết? Và Bran... khi ta rời phương bắc, thằng bé còn chưa mở mắt từ sau cú ngã. Khi thằng bé chưa kịp tỉnh ta đã phải ra đi. Giờ thì ta không trở về với nó được nữa, không nghe nó cười được nữa rồi." Bà giơ lòng bàn tay và những ngón tay ra cho Brienne xem. "Những vết sẹo này... bọn chúng đã cho người đến cắt cổ Bran khi thằng bé đang ngủ. Lúc đó ta đang ở bên cạnh thằng bé, và có thể nó đã chết nếu con sói của Bran không xé rách họng người đàn ông đó." Bà dừng lại một chút. "Ta nghĩ Theon cũng giết mấy con sói rồi. Chắc hẳn là như vậy, nếu không...Ta tin là các con ta sẽ được an toàn khi có những con sói tuyết bên cạnh, giống như Robb luôn có Gió Xám ở bên. Nhưng giờ các con gái ta chẳng có con sói nào cả."

Bà đột nhiên chuyển chủ đề khiến Brienne bối rối. "Các con gái bà..."

"Sansa từ khi lên ba tuổi đã ra dáng một tiểu thư, nó luôn tỏ ra lịch sự và muốn làm hài lòng mọi người. Con bé rất yêu những câu chuyện về các hiệp sĩ quả cảm. Đàn ông sẽ nói trông con bé giống ta, nhưng khi lớn lên nó sẽ xinh đẹp hơn ta rất nhiều lần, cô sẽ thấy điều đó. Ta thường cho hầu gái của nó lui ra ngoài để tự ta chải tóc cho nó. Sansa có mái tóc màu nâu vàng nhạt hơn của ta, rất dày và mềm mại... ánh đỏ trên tóc con bé dưới ánh sáng của ngọn đuốc sẽ bóng lên như đồng thau.

Và Arya, hừm... những người đến thăm Ned sẽ tưởng nhầm con bé là một cậu nhóc chăn ngựa nếu họ bất ngờ tiến vào sân. Có lẽ người ta nói Arya là của nợ. Nửa giống một cậu nhóc, nửa giống một con sói con. Cứ thử cấm nó điều gì đó xem, con bé sẽ làm cho bằng được. Nó có khuôn mặt dài giống Ned, và mái tóc nâu trông như một tổ chim trên đầu. Ta đành chịu thất bại, không thể biến nó thành một tiểu thư. Con bé sưu tầm những vết sẹo trên người giống như những đứa bé khác sưu tầm những con búp bê, và thường nói ra hết những gì nó nghĩ trong đầu. Ta nghĩ có thể nó cũng đã chết rồi." Khi nói những lời đó, bà cảm giác như một bàn tay khổng lồ đang bóp nghẹt lấy ngực bà. "Ta muốn giết chết tất cả bọn chúng, Brienne. Theon Greyjoy đầu tiên, sau đó là Jaime Lannister, Cersei và Quỷ Lùn, tất cả bọn chúng, tất cả. Nhưng các con gái ta... các con gái ta sẽ..."

"Thái hậu... bà ta cũng có một đứa con gái," Brienne lúng túng cất lời. "Và hai người con trai tầm tuổi các con của phu nhân. Khi nghe tin này, có thể bà ta... bà ta sẽ thấy thương tình, và..."

“Cho các con gái ta an toàn trở về sao?” Catelyn mỉm cười buồn bã. “Cô ngây thơ quá, cô bé ạ. Ta có thể ước như vậy... nhưng không. Robb sẽ trả thù cho các em nó. Băng cũng có thể giết người như lửa vậy. Băng Đao là thanh đại kiếm của Ned. Nó được làm bằng thép Valyria, và thép được luyện tới một nghìn lần, sắc đến nỗi ta sợ phải chạm vào nó. Thanh kiếm của Robb so với Băng Đao chẳng khác gì một chiếc dùi cui. Với thanh kiếm đó, ta sợ rằng Robb sẽ khó mà chặt được đầu của Theon. Nhà Stark không sử dụng đao phủ. Ned luôn nói rằng người nào ra lệnh chém đầu sẽ phải tự mình vung kiếm, dù ông ấy chưa bao giờ thích nhiệm vụ đó. Nhưng ta thì sẽ thích đấy, đúng vậy.” Bà nhìn chăm chăm vào hai bàn tay đầy sẹo, nắm vào rồi lại mở ra, sau đó từ từ ngước mắt nhìn lên. “Ta vừa gửi rượu đến cho hắn.”

“Rượu?” Brienne bối rối. “Cho Robb? Hay là... Theon Greyjoy?”

“Cho Sát Vương.” Phương pháp này đã rất hiệu quả đối với Cleos Frey. *Ta hy vọng ngươi cũng đang khát, Jaime. Ta hy vọng cổ họng ngươi đang khô khốc và siết chặt lại.* “Ta muốn cô đi với ta.”

“Xin tuân lệnh phu nhân.”

“Tốt.” Catelyn đột ngột đứng lên. “Cứ ở lại và ăn xong bữa đi. Ta sẽ truyền gọi cô sau. Vào nửa đêm.”

“Sao lại muộn thế, phu nhân?”

“Căn hầm ngục không có cửa sổ. Giờ này hay giờ khác dưới đó cũng như nhau cả thôi, nhưng với ta, thời gian phù hợp là lúc nửa đêm.” Tiếng bước chân của bà vang lên trống rỗng khi Catelyn rời khỏi căn sảnh. Khi bà leo lên phòng của Lãnh chúa Hoster, bà nghe thấy bọn họ ở bên ngoài đang hò hét “Tully!” và “Một ly! Một ly cho vị lãnh chúa trẻ dũng cảm của chúng ta!” *Cha ta còn chưa chết,* bà muốn hét lên với bọn họ như vậy. *Các con trai ta đã chết, nhưng cha ta còn sống, lũ chết tiệt, và ông ấy vẫn đang là lãnh chúa của các ngươi.*

Lãnh chúa Hoster đang ngủ rất say. “Ông ấy vừa mới uống một ly rượu thuốc ngủ, thưa phu nhân,” Maester Vyman nói. “Để giảm đau. Ông ấy không biết phu nhân đến đâu.”

“Không sao,” Catelyn nói. *Giờ ông ấy sống cũng như chết, nhưng vẫn còn hơn các con trai tội nghiệp của ta.*

“Thưa phu nhân, tôi có thể giúp được gì cho phu nhân không? Một chút thuốc ngủ chẳng hạn?”

“Không, cảm ơn Maester. Ta sẽ không ngủ để quên đi nỗi đau buồn. Bran và Rickon xứng đáng được nhận nhiều hơn từ ta. Hãy xuống chung vui với mọi người đi. Ta sẽ ở lại với cha ta một lúc.”

“Vâng, thưa phu nhân.” Vyman cúi chào và ra ngoài.

Lãnh chúa Hoster đang nằm ngửa, miệng há ra, hơi thở yếu ớt như tiếng thì thầm của gió. Một tay ông đặt trên rìa chiếc chiếu, một bàn tay gầy gò, yếu đuối và tái nhợt, nhưng vẫn ấm áp khi bà chạm vào. Bà đan những ngón tay vào bàn tay ông rồi nắm lại. *Dù có ôm ông ấy chặt thế nào, ta cũng không thể giữ ông ấy ở đây được*, bà buồn bã nghĩ. *Hãy để ông ấy đi.* Vậy nhưng tay bà lại không muốn rời ra.

“Con chẳng biết nói chuyện với ai, cha ạ,” bà nói với ông. “Con đã cầu nguyện, nhưng các vị thần không trả lời.” Bà hôn nhẹ lên tay ông. Nụ hôn ấm áp, những mạch máu xanh xao ngoằn ngoèo như những nhánh sông dưới lớp da trong suốt của ông. Ngoài kia những dòng sông vĩ đại hơn nhiều đang cuộn chảy, dòng Red Fork và dòng Tumblestone, chúng sẽ chảy mãi mãi,

nhưng những dòng sông trên tay cha bà thì không. Chúng sẽ sớm đông cứng lại.

"Đêm qua con mơ thấy cảnh ngày xưa, khi con và Lysa bị lạc khi cưỡi ngựa trở về từ Seagard. Cha có nhớ không? Màn sương kỳ lạ đó xuất hiện và chúng con bị tụt lại với cả đoàn. Mọi thứ ngập trong một màu xám, và con không nhìn được xa quá một mét. Chúng con bị lạc đường. Những cành cây giống như những cánh tay dài gầy guộc vươn ra tóm lấy chúng con khi chúng con đi qua. Lysa bắt đầu khóc, và khi con hét lên, dường như màn sương cũng nuốt luôn cả tiếng hét. Nhưng Petyr biết chúng con ở đâu, hắn quay lại và tìm thấy chúng con...

Nhưng lần này chẳng có ai tìm thấy con cả, đúng không? Lần này con phải tự tìm đường ra, và điều đó rất khó khăn, thật sự rất khó khăn.

Con luôn nhớ gia ngôn của Nhà Stark. Mùa đông đến rồi, cha ạ. Đối với con. Chỉ đối với con thôi. Giờ đây Robb phải chiến đấu với cả người Nhà Greyjoy lẫn Nhà Lannister, và vì cái gì chứ? Vì một chiếc mũ bằng vàng và chiếc ngai bằng sắt ư? Máu đã đổ quá nhiều rồi. Con muốn các con gái con trở lại, con muốn Robb bỏ kiếm xuống và chọn một cô con gái giản dị của Walder để đem lại hạnh phúc cho nó và sinh con trai cho nó. Con muốn mang Bran và Rickon trở lại, con muốn..." Catelyn ôm lấy đầu. "Con muốn," bà lặp lại, rồi đột nhiên im bặt.

Sau đó cây nến lập lòe và tắt hẳn. Ánh trăng hắt vào giữa những thanh gỗ của chiếc cửa chớp lật, tạo thành những vạch dài màu bạc lờ mờ trên khuôn mặt cha bà. Bà có thể nghe thấy âm thanh khe khẽ phát ra từ hơi thở nặng nhọc của ông, tiếng dòng sông chảy mãi không ngừng, giai điệu một bài hát về tình yêu nào đó vọng lên từ dưới sân, ngọt ngào nhưng cũng thật buồn. "Ta yêu một người con gái với mái tóc đỏ như lá mùa thu," Rymund hát, "mặt trời như lặn trên mái tóc nàng."

Catelyn không biết bài hát kết thúc khi nào. Hàng giờ trôi qua, nhưng bà cảm giác chỉ trong nháy mắt khi thấy Brienne đứng ở cửa. "Thưa phu nhân," cô gái nói nhẹ nhàng. "Đã nửa đêm rồi ạ."

Nửa đêm rồi, cha ạ, bà thầm nghĩ, *và con phải làm nhiệm vụ của mình đây.* Bà buông tay ông ra.

Quản ngục là một người đàn ông nhỏ bé với dáng vẻ vụng trộm, trên mũi hằn lên những mạch máu. Họ thấy anh ta đang cắm mặt vào một cốc rượu to và phần còn lại của một chiếc bánh thịt chim câu, một gã say xỉn. Anh ta nheo mắt nhìn họ với vẻ nghi ngờ. "Xin thứ lỗi, thưa phu nhân, nhưng Lãnh chúa Edmure dặn không ai được gặp Sát Vương nếu không có thư của ngài ấy, cùng với con dấu bên trên."

"Lãnh chúa Edmure? Chẳng lẽ cha ta đã qua đời, và không ai báo cho ta hay sao?"

Tên cai ngục liếm môi. "Không ạ, thưa phu nhân."

"Ngươi mở cửa ngục ra, nếu không hãy cùng ta đến phòng Lãnh chúa Hoster và giải thích với ông ấy tại sao ngươi dám trái lệnh ta."

Mắt anh ta cụp xuống. "Xin tuân lệnh, phu nhân." Những chiếc chìa khóa được buộc chặt vào chiếc thắt lưng da có tán đinh quấn xung quanh eo người cai ngục. Anh ta vừa lẩm bẩm vừa tìm chìa khóa, cho đến khi tìm thấy chiếc chìa mở được cửa căn ngục của Sát Vương.

"Quay lại uống rượu đi và để chúng ta lại đây," bà ra lệnh. Một cây đèn dầu được treo trên một cái bóc trên trần nhà thấp. Catelyn lấy nó xuống và vặn to ngọn lửa. "Brienne, đừng để ai quấy rầy ta."

Brienne gật đầu và đứng canh phía ngoài căn ngục, một tay cô gái đặt lên chuôi kiếm. "Phu

nhân cứ gọi nếu có việc gì cần tôi."

Catelyn lách người qua cánh cửa nặng bằng gỗ và sắt để bước vào trong căn ngục tối hôi hám. Căn ngục nằm trong lòng Riverrun, và cũng mang mùi của bộ phận đó. Rơm cũ kêu sột soạt dưới chân. Những bức tường xung quanh đã bạc màu bởi đá vôi. Qua bức tường đá, bà nghe thấy tiếng dòng Tumblestone cuồn cuộn chảy. Ánh đèn hắt sáng một cái xô đựng đầy phân trong một góc và một hình khối lộn xộn ở góc bên kia. Bình rượu được đặt bên cánh cửa, vẫn chưa được động đến. *Ôi cái kế hoạch của ta. Có lẽ ta phải cảm ơn vì tên cai ngục đã không uống nó.*

Jaime giơ hai tay lên che mặt, sợi xích sắt xung quanh cổ tay hắn kêu leng keng. "Phu nhân Stark," hắn nói bằng một giọng khàn khàn vì đã lâu không được nói. "Ta sợ lúc này ta không có điều kiện phục vụ bà."

"Nhìn ta đây, hiệp sĩ."

"Ánh sáng làm ta đau mắt. Chờ một chút, nếu bà chờ được." Jaime Lannister đã không được phép cạo râu kể từ đêm hắn bị bắt trong rừng Whispering, bộ râu lởm chởm mọc che kín khuôn mặt hắn, khuôn mặt một thời rất giống với thái hậu. Trong ánh đèn dầu, bộ râu ánh lên màu vàng khiến hắn trông như một con thú lớn, vĩ đại ngay cả khi bị xiềng xích. Mái tóc bẩn thỉu dài xõa xuống vai như những cọng dây thừng rối, bộ quần áo trên người hắn đang mục nát, khuôn mặt hắn xanh xao và tàn tạ... mặc dù vậy, sức mạnh và vẻ đẹp vẫn hiện rõ nơi người đàn ông đó.

"Có vẻ ngươi không thích thứ rượu mà ta gửi đến."

"Sự hào hiệp đột ngột như vậy có vẻ rất đáng nghi."

"Ta có thể chặt đầu ngươi bất cứ khi nào ta muốn. Vì cớ gì ta phải hạ độc ngươi?"

"Chết vì thuốc độc có vẻ là một cái chết tự nhiên. Nhưng bảo đầu ta tự nhiên rơi ra thì khó đấy." Hắn nheo mắt nhìn lên từ dưới sàn, đôi mắt xanh như mắt mèo của hắn từ từ quen với ánh sáng. "Ta cũng muốn mời bà ngồi lắm, nhưng em bà đã quên không cho ta một cái ghế rồi."

"Ta đứng là đủ rồi."

"Thế ư? Thành thật mà nói trông bà tệ lắm. Nhưng cũng có thể chỉ là do ánh sáng ở đây." Hắn bị cùm ở cổ tay và mắt cá chân, mỗi cái cùm được xích vào với nhau, vì thế hắn không thể đứng, cũng không thể nằm thoải mái được. Xích chân của hắn bị chốt vào tường. "Những cái vòng ta đang đeo đã đủ nặng đối với bà chưa? Hay bà đến để cho ta thêm vài cái nữa? Ta sẽ lắc nó kêu cho bà nghe, nếu muốn."

"Là ngươi tự chuốc lấy thôi," bà nhắc hắn. "Chúng ta đã cho ngươi một nhà ngục thoải mái trong tháp, phù hợp với gốc gác và địa vị của ngươi. Nhưng ngươi lại trả ơn chúng ta bằng việc tẩu thoát."

"Nhà tù vẫn là nhà tù. So với một số hầm ngục ở Casterly Rock thì nơi đây vẫn là một khu vườn đầy ánh nắng. Có thể một ngày nào đó ta sẽ chỉ cho bà xem."

Nếu có sợ hãi thì hắn cũng rất giỏi che giấu, Catelyn thầm nghĩ. "Một người bị xích chân tay nên biết ăn nói cho lịch sự hơn, hiệp sĩ ạ. Ta đến đây không phải để ngươi dọa nạt."

"Không ư? Vậy thì chắc chắn là bà đến tìm kiếm niềm hoan lạc ở ta rồi? Người ta nói các góa phụ thường cảm thấy khó chịu trên những chiếc giường trống trải. Những người trong đội Ngự Lâm Quân chúng ta đã thề không lấy vợ, nhưng ta nghĩ ta vẫn có thể phục vụ bà nếu bà muốn.

Hãy rót rượu để hai ta cùng uống, và cởi bỏ bộ váy đó ra, để xem ta có làm bà hài lòng không."

Catelyn kinh sợ nhìn hắn chằm chằm. *Trên đời có người đàn ông nào đẹp và đê tiện bằng hắn hay không?* "Nếu con trai ta nghe được những lời vừa rồi của ngươi, nó sẽ giết ngươi vì tội đó."

"Chỉ khi ta còn phải đeo cái này thôi." Jaime Lannister lắc những sợi dây xích trước mặt bà. "Chúng ta đều biết thằng nhóc sợ đấu một chọi một với ta."

"Có thể con trai ta còn trẻ, nhưng nếu ngươi nghĩ nó ngốc nghếch thì ngươi đã nhầm to rồi... và ta thấy ngươi cũng không được sáng dạ cho lắm khi dám buông lời thách thức trong khi có cả một đội quân sau lưng ngươi."

"Các vị Vua Mùa Đông ngày xưa cũng núp đằng sau váy mẹ như thế này à?"

"Ta đã quá mệt mỏi vì chuyện này rồi, hiệp sĩ. Có một số điều ta cần phải biết."

"Tại sao ta phải khai với bà mọi chuyện?"

"Để giữ lấy mạng sống của ngươi"

"Bà nghĩ ta sợ chết sao?" Hắn có thể thích thú về điều đó.

"Ngươi nên sợ đi. Với những tội ác ngươi gây ra, ngươi sẽ bị tra tấn dã man dưới hầm sâu nhất của bảy tầng địa ngục, nếu các vị thần có mắt."

"Là các vị thần nào vậy, phu nhân Catelyn? Là những cái cây mà chồng bà thường cầu nguyện ư? Họ đã giúp ông ta thế nào khi em gái ta lấy đầu hắn?" Jaime cười khùng khục. "Nếu các vị thần có thật, thì tại sao thế giới này lại đầy rẫy sự đau khổ và bất công đến vậy?"

"Đó là bởi những kẻ như ngươi."

"Chẳng có kẻ nào giống ta cả. Ta là duy nhất."

Hắn chẳng có gì ngoài tính tự phụ và kiêu căng, cùng với lòng dũng cảm rỗng tuếch của một gã đàn ông điên loạn. Ta đang phí lời với hắn. Một chút danh dự cuối cùng bên trong hắn cũng đã chết từ lâu. "Ngươi không muốn nói chuyện với ta, cũng được thôi. Uống chỗ rượu hoặc đi tiểu vào đó cũng được, ta chẳng quan tâm nữa." Tay bà đang mở nắm đấm cửa thì hắn cất tiếng gọi, "Phu nhân Stark." Bà quay đầu và chờ đợi. "Không gian ẩm ướt ở đây khiến mọi thứ đều gỉ sét," Jaime tiếp tục. "Ngay cả sự nhã nhặn của con người. Ở lại đây, và bà sẽ có được câu trả lời... với một cái giá nhất định."

Hắn chẳng hề biết xấu hổ. "Tù nhân không được quyền ra giá."

"Ồ, bà sẽ thấy điều kiện của ta khiêm tốn lắm. Tên cai ngục của bà chẳng nói với ta lời nào ngoài những dối trá kinh tởm, và thậm chí hắn còn không nói được cho nhất quán. Ngày thì hắn thông báo Cersei đã bị giết, ngày khác lại đến lượt cha ta. Chỉ cần trả lời câu hỏi của ta, thì ta sẽ trả lời câu hỏi của bà."

"Một cách chân thật chứ?"

"Ồ, bà muốn sự thật sao? Cẩn thận nhé, phu nhân. Tyrion nói con người thường tuyên bố khát khao sự thật, nhưng hiếm khi thích hương vị của nó một khi sự thật được phơi bày."

"Ta đủ mạnh mẽ để nghe những gì ngươi định nói."

"Vậy thì tùy bà thôi. Nhưng đầu tiên, nếu bà tốt bụng thì... ta muốn có rượu. Cổ họng ta khô

rát rồi."

Catelyn treo chiếc đèn lên cửa rồi chuyển cốc và bình rượu tới gần. Jaime ngậm rượu trong miệng một lúc rồi mới nuốt. "Chua và dở tệ," hắn nói, "nhưng cũng có tác dụng." Hắn ngồi dựa lưng vào tường và thu đầu gối về trước ngực, và nhìn bà đăm đăm. "Câu hỏi đầu tiên, phu nhân Catelyn?"

Không biết trò chơi này còn kéo dài đến khi nào, Catelyn không bỏ phí thời gian. "Ngươi có phải cha của Joffrey không?"

"Bà sẽ không bao giờ hỏi, trừ khi bà đã biết câu trả lời."

"Ta muốn được nghe từ chính miệng ngươi."

Hắn nhún vai. "Joffrey là con ta. Cũng như tất cả những đứa con của Cersei, ta nghĩ vậy."

"Ngươi thừa nhận là người tình của chính em gái mình?"

"Ta luôn luôn yêu quý nàng, và giờ bà nợ ta hai câu trả lời. Tất cả những người thân của ta còn sống chứ?"

"Ser Stafford Lannister bị giết ở Oxcross, ta nghe nói vậy."

Jaime không động đậy. "Ông chú Đần Độn, Cersei thường gọi ông ấy như vậy. Người mà ta quan tâm là Cersei và Tyrion. Và cả lãnh chúa cha ta nữa."

"Họ còn sống, cả ba người." *Nhưng không được lâu nữa đâu, nếu các vị thần tốt bụng.*

Jaime uống thêm một chút rượu. "Bà hỏi tiếp đi."

Catelyn tự hỏi không biết hắn có dám trả lời thật câu hỏi tiếp theo của bà không. "Tại sao Bran con trai ta lại ngã?"

"Ta đẩy nó từ cửa sổ xuống."

Cái cách hắn trả lời ráo hoảnh khiến bà đứng lặng mất một lúc. *Nếu có một con dao, ta sẽ giết chết hắn ngay lập tức,* bà nghĩ rồi chợt nhớ tới hai đứa con gái. Cổ họng bà nghẹn lại khi cất tiếng hỏi. "Ngươi từng là một hiệp sĩ, đã thề sẽ bảo vệ kẻ yếu và những người vô tội."

"Thằng nhóc yếu đuối thật, nhưng có lẽ không vô tội cho lắm. Nó theo dõi chúng ta."

"Bran không theo dõi ai cả."

"Vậy thì hãy trách các vị thần quý hóa của bà ấy, họ đã đưa thằng bé đến cửa sổ chỗ chúng ta và để nó nhìn thấy những gì nó không nên thấy."

"Trách các vị thần ư?" Bà nói với vẻ hoài nghi. "Chính tay ngươi đẩy thằng bé xuống. Chính ngươi muốn nó chết."

Sợi xích của hắn khẽ kêu xủng xoảng. "Ta hiếm khi đẩy trẻ con từ trên tháp xuống để giúp chúng khỏe mạnh hơn. Tất nhiên là ta muốn nó chết rồi."

"Và khi nó không chết, ngươi lo sợ mối nguy hiểm sẽ đến với ngươi, vì vậy ngươi đã bỏ một túi bạc thuê người đến giết Bran."

"Giờ ta đã giết được nó chưa?" Jaime nhấc cốc lên và uống cạn một hơi. "Ta không phủ nhận

rằng đã nói về chuyện đó, nhưng bà ở với thằng bé cả ngày lẫn đêm, vị học sĩ của bà, và Lãnh chúa Eddard thường xuyên đến thăm nó, ngoài ra còn có lính gác, cả mấy con sói chết tiệt đó nữa... việc ám sát đòi hỏi ta phải vượt qua cả một nửa thành Winterfell. Và tại sao ta cần quan tâm đến điều đó trong khi thằng nhóc gần như đã chết rồi."

"Nếu ngươi nói dối ta, cuộc nói chuyện này sẽ kết thúc." Catelyn giơ hai tay ra cho hắn xem những ngón tay và lòng bàn tay. "Người đàn ông đến định cắt cổ Bran đã để lại cho ta những vết sẹo này. Ngươi thề không can dự gì đến việc cử hắn đi ám sát chứ?"

"Với tất cả danh dự của một người Nhà Lannister."

"Danh dự Nhà Lannister của ngươi không bằng thứ này." Bà đá vào xô đựng chất thải. Thứ nước màu nâu hôi thối tràn ra lênh láng nền nhà ngục, thấm đẫm vào lớp rơm.

Vướng trong đống xích sắt, Jaime Lannister lùi lại xa hết mức có thể để tránh chỗ nước thải đổ ra. "Danh dự của ta có thể chỉ bằng đống phân, ta không chối cãi việc đó, nhưng ta chưa bao giờ thuê ai chém giết thay cho mình. Dù tin hay không, phu nhân Stark, nhưng nếu muốn giết Bran thì ta đã tự mình ra tay rồi."

Các vị thần nhân từ, hắn đang nói sự thật. "Nếu không phải ngươi thì chỉ còn em gái ngươi."

"Nếu là Cersei thì ta đã biết rồi. Cersei không giấu ta chuyện gì."

"Vậy là Quỷ Lùn."

"Tyrion cũng vô tội chẳng khác gì Bran của bà. Nó không trèo quanh cửa sổ của ai, cũng chẳng theo dõi ai."

"Vậy tại sao tên sát thủ có con dao của hắn?"

"Con dao nào vậy?"

"Chuyện xảy ra lâu lắm rồi," bà nói và buông hai tay, "đơn giản, nhưng được chế tác tinh vi, với lưỡi bằng thép Valyria và chuôi bằng xương rồng. Em trai ngươi giành được nó từ Lãnh chúa Baelish ở cuộc đấu thương ngựa trong ngày lễ đặt tên của hoàng tử Joffrey."

Gã người Nhà Lannister rót rượu, uống, rồi rót rượu, và nhìn chăm chú vào chiếc cốc. "Rượu này có vẻ càng uống càng ngon hơn. Cứ cho là vậy đi. Có vẻ ta đã nhớ ra con dao đó khi bà miêu tả. Bà nói là giành được nó sao? Bằng cách nào?"

"Vì đã đặt cược cho ngươi trong trận ngươi đấu với Hiệp Sĩ Hoa." Nhưng khi nghe chính những lời mình nói ra, Catelyn mới biết bà đã nói sai. "Không... phải là ngược lại chứ?"

"Tyrion luôn ủng hộ ta trên trường đấu," Jaime nói, "nhưng ngày hôm đó Ser Loras đã đánh ta ngã ngựa. Chỉ là không may thôi, vì ta đã quá coi thường hắn. Nhưng không sao. Dù em trai ta nhận bên nào thì nó cũng thua... và con dao đó đúng là đã đổi chủ, ta nhớ rồi. Robert đã đưa nó cho ta xem tại bữa tiệc tối hôm ấy. Đức vua rất thích xát muối vào nỗi đau của ta, nhất là những khi uống rượu say. Và có khi nào ông ta không say nhỉ?"

Tyrion Lannister cũng nói y hệt như vậy khi họ cưỡi ngựa qua Núi Mặt Trăng, Catelyn nhớ lại. Bà đã không tin hắn. Petyr cũng đã thề, một kẻ thân thiết gần như anh em, một kẻ yêu bà đến nỗi chấp nhận đấu kiếm tay đôi để có được bà... nhưng nếu Jaime và Tyrion đều kể một câu chuyện giống nhau, thì điều đó có nghĩa là gì? Hai anh em họ đã không gặp nhau hơn một năm nay kể từ ngày rời Winterfell. "Ngươi đang cố lừa ta sao?" Có thể có một cái bẫy ở đâu đó.

"Ta đã thừa nhận đẩy thằng con yêu quý của bà khỏi cửa sổ, giờ ta nói dối bà về một con

dao thì có lợi lộc gì?" Hắn uống một cốc rượu nữa. "Dù bà tin hay không, ta cũng không quan tâm mọi người nói gì về ta nữa rồi. Giờ đến lượt ta. Các em trai của Robert đã tham chiến chưa?"

"Rồi."

"Câu trả lời ấy thật hà tiện. Nói kỹ hơn đi, nếu không câu trả lời tiếp theo của ta cũng sẽ tồi như vậy đấy."

"Stannis đã kéo quân tới Vương Đô," bà miễn cưỡng trả lời. "Renly đã chết vì bị anh trai ám sát ở Bitterbridge, thông qua một thế lực đen tối nào đó mà ta không hiểu nổi."

"Thật đáng tiếc," Jaime nói. "Ta khá thích Renly, tuy nhiên Stannis lại là chuyện khác. Giờ nhà Tyrell theo phe nào?"

"Ban đầu là phe Renly. Còn giờ thì ta không biết."

"Chắc con trai bà phải cảm thấy cô độc lắm."

"Robb đã bước sang tuổi mười sáu được vài ngày rồi... Nó đã là một người đàn ông trưởng thành, và là một vị vua. Nó chiến thắng trong mọi trận đánh từ trước đến nay. Theo tin mới nhất gửi về, nó đã chiếm được vùng Crag từ tay Nhà Westerling."

"Cậu nhóc chưa phải đối đầu với cha ta, đúng không?"

"Khi đó, Robb sẽ đánh bại ông ta, giống như đã đánh bại ngươi vậy."

"Nó đánh ta bất ngờ. Một thủ đoạn hèn hạ."

"Ngươi dám nói đến thủ đoạn sao? Em trai Tyrion của ngươi cử đến những tên sát nhân trong bộ trang phục của sứ giả, và dưới lá cờ hòa bình."

"Nếu người ngồi trong cũi là một trong các con trai bà, thì các anh em trai hắn có làm điều tương tự không?"

Con trai ta không còn anh em trai nào nữa, nhưng bà sẽ không chia sẻ nỗi đau của mình với một kẻ như vậy.

Jaime lại uống thêm rượu. "Khi danh dự bị đe dọa thì mạng sống của anh trai còn ý nghĩa gì?" Hắn uống một ngụm nữa. "Tyrion đủ thông minh để nhận ra con trai bà sẽ không bao giờ đồng ý cho chuộc ta ra."

Catelyn không thể phủ nhận chuyện đó. "Chư hầu của Robb muốn thấy ngươi chết hơn. Đặc biệt là Rickard Karstark. Ngươi đã giết chết hai con trai của ông ta trong trận chiến ở rừng Whispering."

"Hai gã có gia huy hình mặt trời màu trắng lóe sáng ấy à?" Jaime nhún vai. "Thật tình mà nói, ta định giết con trai bà cơ. Nhưng mấy kẻ đó ngáng đường ta. Ta giết chúng một cách chính đáng trên chiến trường. Tất cả các hiệp sĩ khác đều sẽ làm như vậy."

"Ngươi vẫn còn tự nhận mình là một hiệp sĩ được sao, trong khi ngươi đã phá bỏ mọi lời thề của mình?"

Jaime với lấy chiếc bình và rót đầy cốc rượu. "Có quá nhiều lời tuyên thệ... họ sẽ bắt bà thề, thề và thề. Bảo vệ nhà vua. Tuân lệnh nhà vua. Giữ bí mật cho ngài. Phụng sự ngài. Hy sinh bản thân vì ngài. Nhưng phải nghe lời cha. Yêu quý chị em gái. Bảo vệ người vô tội. Bảo vệ kẻ yếu.

Tôn trọng các vị thần. Tuân thủ luật pháp. Quá nhiều. Dù có làm gì thì bà cũng phải từ bỏ lời thề này để thực hiện lời thề khác." Hắn nuốt một ngụm rượu to và nhắm mắt lại một lúc, dựa đầu vào đám vôi bám trên tường. "Khi đó ta là người trẻ nhất trong đội quân áo choàng trắng."

"Và là người trẻ nhất phản bội lại tất cả ý nghĩa của nó, Sát Vương."

"Sát Vương," hắn cẩn thận nhắc lại. "Ông ta là một vị vua như thế nào?" Hắn nâng cốc rượu lên. "Aerys Targaryen đệ nhị, lãnh chúa của Bảy Phụ Quốc, Người Bảo Hộ của vương quốc. Và còn thanh kiếm đã cắt cổ ông ta. Một thanh kiếm vàng, bà biết không. Cho đến khi máu ông ta chảy dọc lưỡi kiếm, nó trở thành màu của gia tộc Lannister đỏ và vàng."

Khi hắn phá lên cười, bà nhận ra rượu đã phát huy tác dụng; Jaime đã uống gần hết bình rượu và hắn đang say. "Chỉ có những kẻ như ngươi mới thấy tự hào về một hành động như vậy."

"Ta đã nói với bà rồi, chẳng có ai giống ta cả. Hãy trả lời ta câu này, phu nhân Stark, Ned của bà có bao giờ kể cha ông ta chết như thế nào không? Hoặc là em trai ông ta?"

"Họ thắt cổ Brandon trong khi cha anh ấy đứng nhìn, sau đó giết cả Lãnh chúa Rickard." Một câu chuyện xấu xa, và đã xảy ra mười sáu năm rồi. Tại sao giờ hắn lại hỏi về chuyện đó?

"Giết, đúng, nhưng giết như thế nào?"

"Ta nghĩ bằng dây thừng hoặc rìu."

Jaime uống một hơi rồi lau miệng. "Thảo nào Ned tha thứ cho bà khi cô dâu trẻ ngọt ngào của ông ta không còn là một trinh nữ. Hừm, nếu bà muốn nghe sự thật thì cứ hỏi ta đi. Chúng ta đã thỏa thuận rồi, ta sẽ không từ chối bà điều gì. Hỏi đi."

"Người chết đã chết rồi." *Và ta cũng không muốn biết về việc này.*

"Brandon rất khác so với người em trai, đúng không? Trong mạch máu của hắn có máu, chứ không phải nước lã. Giống như ta."

"Brandon chẳng có điểm gì giống ngươi."

"Nếu bà nghĩ vậy. Bà đã suýt nữa lấy ông ta."

"Lúc đó ông ấy đang trên đường đến Riverrun..." Kỳ lạ thật, sau ngần ấy năm mà khi kể lại chuyện này cổ họng bà vẫn nghẹn lại. "...thì nghe tin về Lyanna, nên thay vào đó ông ấy quay trở về Vương Đô. Ông ấy đã quá vội vàng." Bà vẫn còn nhớ cha bà đã nổi cơn thịnh nộ như thế nào khi tin tức được đưa tới Riverrun. Một thằng ngốc hào hiệp, cha bà đã gọi Brandon như vậy.

Jaime rót cốc rượu cuối cùng. "Hắn ta cưỡi ngựa vào Tháp Đỏ với một vài người bạn, hò hét đòi hoàng tử Rhaegar phải xuất đầu lộ diện và tự kết liễu. Nhưng Rhaegar không có ở đó. Aerys đã cử quân lính đến bắt tất cả bọn họ vì âm mưu giết hại con trai ông ta. Những người đi cùng cũng đều là con trai của các lãnh chúa, theo những gì ta biết."

"Ethan Glover là cận vệ của Brandon," Catelyn nói. "Anh ta là người duy nhất sống sót. Những người còn lại là Jeffory Mallister, Kyle Royce, và Elbert Arryn, cháu trai và là người thừa kế của Jon Arryn." Thật lạ, làm sao bà vẫn có thể nhớ được những cái tên sau bao nhiêu năm như vậy? "Aerys buộc họ tội phản nghịch và triệu tập cha bọn họ lên triều trả lời chất vấn, trong khi đang giữ các con trai họ làm con tin. Khi họ tới, ông ta đã giết tất cả bọn họ mà không xét xử gì cả. Cả cha lẫn con."

"Có đấy. Đó cũng là một kiểu xét xử. Lãnh chúa Rickard muốn được phân xử bằng trận đánh, và nhà vua đã cho phép. Stark trang bị đầy đủ khiên giáp để tham gia trận đánh, và tưởng rằng sẽ đấu tay đôi với một người trong đội Ngự Lâm Quân. Có thể là ta. Nhưng thay vào đó họ lại đưa ông ta tới phòng thiết triều và treo ông ta lên xà nhà, trong khi hai pháp sư lửa của Aerys nhóm lửa ở bên dưới. Nhà vua nói với ông ta rằng lửa là người hùng của gia tộc Targaryen. Vì vậy tất cả những gì Lãnh chúa Rickard phải làm để chứng minh mình không phản bội là... bị đốt mà không cháy.

Khi ngọn lửa bùng lên, Brandon được dẫn vào. Tay hắn bị xích sau lưng, và quấn quanh cổ hắn là sợi dây thừng nhỏ bằng da ướt nhẹp được đính vào một dụng cụ tra tấn mà nhà vua đem về từ Tyrosh. Nhưng chân hắn không bị xích, và thanh trường kiếm của hắn được đặt rất thấp dưới tầm với.

Các pháp sư lửa từ từ nướng chín Lãnh chúa Rickard; họ giữ và quạt lửa vô cùng cẩn thận để cho nhiệt được đều. Áo choàng của ông ta bắt lửa trước tiên, sau đó đến áo khoác ngoài, và nhanh chóng trên người ông ta chỉ còn kim loại và tro bụi. Tiếp theo ông ta sẽ bị nấu chín, Aerys đã hứa như vậy... trừ khi con trai ông ta giải cứu được ông ta. Brandon đã cố gắng, nhưng càng cố sợi dây càng thắt chặt vào cổ hắn. Cuối cùng hắn ngạt thở mà chết.

Về phần Lãnh chúa Rickard, cuối cùng thép trên tấm chắn ngực của ông ta chuyển thành màu đỏ thẫm, còn đôi đinh thúc ngựa bằng vàng nhỏ xuống đống lửa. Ta đứng dưới chân ngai sắt trong bộ giáp trắng và áo choàng trắng, trong đầu tràn ngập những suy nghĩ về Cersei. Sau đó, Gerold Hightower tự mình kéo ta ra một góc và nói. 'Hãy nhớ cậu đã thề sẽ bảo vệ nhà vua, chứ không phải phán xét ngài ấy.' Ta phải công nhận là con Bò Trắng đó tốt hơn ta và trung thành đến phút cuối cùng."

"Aerys..." Catelyn thấy họng mình đắng ngắt. Bà nghĩ câu chuyện ấy là thật vì nó quá ghê tởm. "Aerys điên rồ, cả vương quốc này đều biết điều đó, nhưng nếu ngươi muốn ta tin rằng ngươi giết hắn để trả thù cho Brandon Stark thì..."

"Ta đâu có nói như vậy. Nhà Stark chẳng là gì đối với ta. Thật kỳ quặc khi một người yêu quý ta vì một hành động tử tế mà ta chưa bao giờ làm, trong khi quá nhiều người chửi rủa ta vì ta đã làm một việc tốt đẹp nhất. Trong lễ đăng quang của Robert, ta phải quỳ dưới ngai vàng bên cạnh Grand Maester Pycelle và Varys thái giám, để ông ta có thể tha thứ cho những tội ác của chúng ta trước khi cho phép chúng ta phục vụ. Còn về phần Ned của bà, lẽ ra ông ta phải hôn lên bàn tay đã giết Aerys, nhưng ông ta lại tỏ ra khinh bỉ kẻ ngốc nào dám ngồi lên chiếc ngai của Robert. Ta nghĩ Ned Stark yêu Robert hơn cả anh trai hay cha mình... và thậm chí hơn cả bà, phu nhân ạ. Ông ta chưa bao giờ phản bội Robert, đúng không?" Jaime phá lên cười, tràng cười của một kẻ say xỉn. "Lại đây nào, phu nhân Stark, bà không thấy điều này rất thú vị sao?"

"Ta chẳng thấy ngươi có điểm gì thú vị cả, Sát Vương ạ."

"Đừng nhắc lại cái tên đó một lần nữa. Và bà cũng có gì hấp dẫn được ta đâu. Ngón Út đã cướp mất đời con gái của bà, đúng không? Ta chưa bao giờ ăn tranh mâm của người khác. Ngoài ra, trông bà chẳng đáng yêu bằng một nửa em gái ta." Nụ cười của hắn sắc lẻm. "Ta chưa bao giờ ăn nằm với người đàn bà nào ngoại trừ Cersei. Ta nghĩ, ta còn chung thủy hơn Ned của bà nhiều. Ôi, ông già Ned quá cố tội nghiệp. Giờ thì danh dự của ai mới bằng đống phân đây, ta hỏi bà? Và tên của thằng con hoang đó là gì nhỉ?"

Catelyn lùi lại một bước. "Brienne..."

"Không, không phải cái tên đó." Jaime Lannister dốc ngược chiếc bình. Một dòng nước chảy dọc xuống mặt hắn, màu đỏ tươi như máu. "Snow, cái tên đó mới đúng. Cái tên nghe trắng toát... như những chiếc áo choàng xinh đẹp mà họ trao cho chúng ta trong đội Ngự Lâm Quân

khi chúng ta đọc lời tuyên thệ."

Brienne đẩy cửa bước vào phòng giam. "Phu nhân gọi tôi à?"

"Đưa kiếm của cô cho ta." Catelyn chìa tay ra.

THEON

Bầu trời âm u nhiều mây, khu rừng chết chóc và ngập trong băng giá. Những chiếc rễ cây nhô lên ngáng chân Theon khi anh chạy, và những cành cây trơ trọi quất vào mặt anh để lại những vệt máu nhỏ trên hai má. Theon cắm cổ lao đi, thở không ra hơi, những giọt băng vỡ ra từng mảnh trước mặt. *Làm ơn*, anh nức nở. Từ phía sau có một tiếng hét rùng mình làm máu anh đông cứng lại. *Trời ơi, làm ơn*. Khi quay lại nhìn, anh thấy những con sói to bằng con ngựa với những cái đầu trẻ con. *Ôi làm ơn, làm ơn đi mà*. Máu chảy ra từ miệng chúng đen như dầu hắc ín, bùng cháy tạo thành những chiếc hố trên tuyết nơi chúng nhỏ xuống. Khoảng cách giữa họ ngày càng gần hơn. Theon cố chạy thật nhanh nhưng chân anh không nghe lời. Tất cả những thân cây đều có hình mặt người, và họ đang cười anh; rồi anh lại nghe thấy tiếng hét. Anh có thể cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của những con quái vật phía sau, một mùi hôi của lưu huỳnh và mùi thối rữa. *Chúng đã chết rồi, chết rồi, ta đã thấy chúng bị giết, ta thấy chúng bị nhúng vào nhựa đường,* nhưng khi anh mở được miệng thì chỉ có một tiếng rên khe khẽ phát ra, và sau đó một cái gì đó chạm vào khiến anh quay cuồng và hét lên...

... Anh với lấy con dao đặt ở cạnh giường và đánh rơi nó xuống sàn. Wex vội nhảy tránh sang một bên. Còn Reek đứng đằng sau gã câm, phần dưới khuôn mặt hắn sáng lên trong ánh sáng của cây nến mà hắn cầm theo. "Gì thế?" Theon hét lên. *Ơn trời.* "Ngươi muốn gì? Tại sao lại ở trong phòng ngủ của ta? Tại sao?"

"Thưa hoàng tử," Reek nói, "chị gái ngài đã tới Winterfell. Ngài đã dặn khi cô ấy tới phải báo ngay lập tức."

"Đến giờ rồi," Theon lẩm bẩm và vuốt tay lên tóc. Anh đã bắt đầu lo sợ rằng Asha định bỏ mặc anh. *Ơn trời.* Anh liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi những tia sáng yếu ớt đầu tiên của buổi bình minh vừa ló ra sau những tòa tháp của Winterfell. "Chị ta ở đâu?"

"Lorren đã đưa tiểu thư và người của cô ấy tới Đại Sảnh ăn sáng. Ngài có muốn gặp cô ấy luôn không?"

"Có." Theon gạt đống chăn ra. Lửa trong lò đã cháy gần hết. "Wex, đem nước nóng lên đây." Anh không thể để Asha nhìn thấy anh xộc xệch và ướt đẫm mồ hôi được. Những con sói với khuôn mặt của trẻ con... Anh rùng mình. "Đóng cửa chớp lại." Phòng ngủ của anh lạnh lẽo chẳng khác gì trong giấc mơ về khu rừng.

Gần đây giấc mơ nào của anh cũng lạnh lẽo, và mỗi ngày một gớm ghiếc hơn. Đêm qua anh lại mơ thấy mình quay lại chỗ cối xay gió, đang quỳ mặc quần áo cho người chết. Tay chân họ đã cứng đờ, và dường như đang nhất quyết chống lại khi anh dò dẫm trên những cái xác bằng những ngón tay lạnh cóng, kéo quần, buộc nút thắt, đi giày lông cho những đôi chân cứng ngắc, đeo chiếc dây lưng da nạm quanh thắt lưng cái xác chỉ bé bằng gang tay của anh. "Ta không bao giờ muốn điều này," anh vừa làm vừa nói với họ. "Chúng không cho ta lựa chọn." Những cái xác không trả lời, mà chỉ trở nên lạnh lẽo và nặng nề hơn.

Đêm trước, anh mơ thấy vợ người chủ cối xay. Theon đã quên mất tên người phụ nữ đó, nhưng anh vẫn nhớ đường nét trên người cô ta, hai bầu ngực mềm mại, những vết rạn trên da bụng, và cái cách mà cô ta cào lên lưng anh khi hai người làm tình. Đêm qua, anh lại mơ thấy đang lên giường với người phụ nữ đó, nhưng lần này cô ta có răng ở trên *và* cả bên dưới, rồi cô ta vừa cắn rách họng anh, vừa gặm đứt của quý của anh. Thật điên rồ. Anh cũng chứng kiến lúc cô ta chết. Gelmarr giáng cho cô ta một nhát búa, trong khi cô ta gào thét xin Theon rủ lòng thương. *Hãy để ta yên. Người giết cô là hắn, chứ không phải ta. Và hắn cũng chết.* Ít nhất thì Gelmarr cũng không ám ảnh giấc ngủ của Theon.

Giấc mơ dần tan biến khi Wex đem nước ấm quay trở lại. Theon lau mồ hôi và rửa ráy cho tỉnh ngủ, rồi mất một lúc lâu để mặc quần áo. Asha cũng từng để anh đợi đủ lâu rồi; giờ sẽ đến lượt chị ta. Anh chọn một chiếc áo vét sa tanh sọc đen vàng và một chiếc áo choàng bằng da mịn có khuy bằng bạc... và chỉ lúc đó anh mới nhớ bà chị xấu xa của mình ưa đao kiếm hơn là diện mạo. Anh rủa thầm rồi cởi bộ đồ đang mặc ra, thay sang bộ đồ khác bằng len bọc nỉ và áo giáp xích. Anh đeo kiếm và dao găm quanh thắt lưng, rồi nhớ lại cái đêm Asha làm nhục anh ngay trước mặt cha họ. *Đứa bé còn đang bú của chị ta. Được lắm, ta cũng có dao, và ta biết cách sử dụng nó.*

Cuối cùng, anh đội vương miện lên đầu, một chiếc vòng sắt lạnh lẽo mảnh như một ngón tay, được trang trí bằng những cụm kim cương đen và từng cục vàng nặng nề. Nó méo mó và xấu xí, nhưng anh chẳng thể làm gì khác. Mikken đang nằm trong nghĩa địa, còn tên thợ rèn mới chỉ làm khá hơn rèn đinh và đóng móng cho ngựa một chút. Theon tự an ủi rằng đó chỉ là vương miện của một hoàng tử. Anh sẽ có một chiếc đẹp hơn nhiều khi lên ngôi vua.

***

Ngoài cửa, Reek đang đợi anh cùng Urzen và Kromm. Theon ra ngoài với bọn họ. Trong những ngày này đi đâu anh cũng đem theo lính gác, cho dù là vào nhà xí. Winterfell muốn anh phải chết. Trong đêm bọn họ trở về từ Acorn Water, Gelmarr Dữ Tợn bị vấp cầu thang và ngã gãy cổ. Ngày tiếp theo, Aggar bị cắt đứt cổ. Gynir Mũi Đỏ quá sợ hãi đến nỗi hắn bỏ rượu, đi ngủ vẫn mặc áo giáp, mũ chỏm và mũ bảo vệ, rồi chọn một con chó ồn ào nhất trong cũi đem về nuôi để đánh động cho hắn mỗi khi có kẻ nào lẻn vào nơi hắn ngủ. Vậy mà một buổi sáng, cả tòa lâu đài thức giấc khi con chó nhỏ sủa lên điên dại. Họ thấy nó chạy quanh giếng, và Mũi Đỏ chết đuối nổi lềnh phềnh trong đó.

Anh không thể làm ngơ trước việc này được nữa. Farlen là nghi can đầu tiên, vì thế Theon ngồi phán xử, tuyên bố tội lỗi của ông ta và kết án ông ta tội tử hình. Ngay cả chuyện đó cũng diễn ra thật tồi tệ. Khi ông ta quỳ bên tấm thớt để chặt đầu, người dạy chó nói. "Lãnh chúa Eddard luôn tự mình ra tay khi phải giết ai đó." Theon đành phải tự mình cầm rìu nếu không muốn bị nói là yếu đuối. Tay anh toát mồ hôi nên cán rìu xoay trượt đi và nhát bổ đầu tiên của anh giáng trúng vai Farlen. Anh phải bổ xuống ba lần nữa mới cắt được hết thịt và xương để chiếc đầu lìa khỏi thân, sau đó anh phát ốm khi nhớ lại tất cả những thời khắc họ cùng ngồi bên chén rượu mật ong, nói chuyện về những con chó và những cuộc đi săn. *Ta không còn lựa chọn nào khác, anh muốn hét lên trước cái xác. Bọn dân đảo Iron không biết giữ bí mật, nên chúng phải chết, và ai đó phải chịu trách nhiệm về việc này.* Anh chỉ ước anh có thể giết Farrlen gọn ghẽ hơn. Ned Stark chưa bao giờ cần nhiều hơn một nhát rìu để lấy đầu một ai đó.

Không có thêm cái chết nào nữa sau khi Farlen bị tử hình, nhưng dù vậy người của anh vẫn tiếp tục lo lắng và rầu rĩ.

"Họ chẳng sợ kẻ thù nào ngoài chiến trường," Black Lorren nói với hắn, "nhưng việc nằm trong lòng địch lại là chuyện khác, vì chẳng thể nào biết được liệu một cô hầu giặt quần áo muốn hôn ngài hay giết ngài, hoặc một cậu nhóc phục vụ sẽ rót đầy cốc của ngài với bia hay thuốc độc. Tốt hơn hết chúng ta nên rời nơi này."

"Ta là hoàng tử của Winterfell!" Theon hét lên. "Đây là chỗ của ta và không kẻ nào có thể đuổi ta đi được. Không, cả phụ nữ cũng không!"

Asha. Là do chị ta. Chị gái ngọt ngào của ta, ả đàn bà chết tiệt. Asha muốn anh phải chết để cướp vị trí thừa kế của cha để lại. Thảo nào chị ta để cho anh mòn mỏi ở đây, làm ngơ trước bức thư giục giã của anh.

Anh thấy chị mình ngồi trên chiếc ghế cao của Nhà Stark, đang xé một con gà sống thiến ăn. Căn phòng ồn ào đầy binh lính của Asha, họ kể chuyện cho người của Theon nghe và cùng nhau

uống rượu. Họ nói chuyện quá to nên chẳng ai để ý thấy anh đi vào. "Những người còn lại đâu cả rồi?" Anh hỏi Reek. Bàn ăn chưa đầy năm mươi người, và phần lớn đều là người của anh. Đại Sảnh của Winterfell có thể chứa được gấp mười lần số người này.

"Đây là toàn bộ số người, thưa hoàng tử,"

"Toàn bộ - chị ta đem theo bao nhiêu người vậy?"

"Tôi đếm được hai mươi."

Theon Greyjoy sải bước tới chỗ chị gái đang nằm ườn trên ghế. Asha đang cười ngặt nghẽo trước một câu nói của ai đó, nhưng dừng lại khi thấy anh tới gần. "Ồ, đây là hoàng tử của Winterfell sao?" Chị ta ném một chiếc xương cho con chó đang đánh hơi quanh phòng. Bên dưới chiếc mũi khoằm như diều hâu, chiếc miệng rộng của chị ta nhếch lên tạo thành một nụ cười chế nhạo. "Hay là hoàng tử của những thằng hề?"

"Chị trở nên đố kỵ với ta như vậy sao?"

Asha mút mỡ dính trên ngón tay. Một lọn tóc đen xõa lên mắt chị ta. Người của chị ta đang la hét đòi bánh mỳ và thịt nguội. Bọn chúng chỉ có một nhúm nhưng lại quá ồn ào. "Đố kỵ sao, Theon?"

"Vậy có thể gọi là gì đây? Với ba mươi người, ta đã chiếm được Winterfell chỉ trong một đêm. Trong khi chị cần đến một ngàn binh lính và một tháng để chiếm Deepwood Motte."

"Ừ, ta không phải là một chiến binh vĩ đại như cậu, em trai," Asha uống cạn nửa cốc bia và lau miệng bằng mu bàn tay. "Ta đã nhìn thấy những cái đầu treo trên cổng của cậu. Cậu nói thật đi, cậu đã phải chiến đấu ác liệt nhất với tên nào, thằng què hay thằng nhóc bốn tuổi?"

Theon cảm thấy máu dồn lên mặt. Anh chẳng thích thú gì với những cái đầu đó, cũng như việc phơi xác lũ trẻ ngoài lâu đài. Già Nan đứng đó với chiếc miệng móm mém lầm bầm không ra tiếng, Farlen lao vào Theon cắn xé chẳng khác gì con chó săn của ông ta. Urzen và Cadwyl đã phải đánh ông ta bằng cán giáo. *Sao ta lại đến nông nỗi này* - anh nhớ mình đã nghĩ như vậy khi đứng bên những cái xác lấm tấm phân ruồi.

Chỉ có Maester Luwin là dám tới gần anh. Người đàn ông già nua nhỏ nhắn với khuôn mặt sắt đá đã xin phép được khâu những chiếc đầu liền với thân và đem thi hài của hai đứa trẻ xuống hầm mộ bên cạnh những bộ hài cốt khác của Nhà Stark.

"Không," Theon nói với vị học sĩ. "Không được để dưới hầm mộ."

"Nhưng tại sao, thưa lãnh chúa? Chắc chắn giờ chúng không thể làm hại đến ngài được nữa. Chúng thuộc về nơi đó. Tất cả xương cốt của người Nhà Stark..."

"Ta nói không là không." Anh cần treo hai chiếc đầu trên tường thành, nhưng những cái xác không đầu đã bị hỏa thiêu ngay ngày hôm đó trong những bộ trang phục lộng lẫy trên người. Sau đó anh quỳ bên đống xương và tro tàn để nhặt lại cục xỉ bằng bạc nạm đá đen, những gì còn lại của chiếc ghim cài hình đầu sói của Bran. Anh vẫn còn giữ nó.

"Ta đã đối xử rất tốt với Bran và Rickon," anh nói với chị gái. "Do bọn chúng tự chuốc lấy kết cục này."

"Cũng như tất cả chúng ta, em trai bé nhỏ ạ."

Sự kiên nhẫn của anh đã quá giới hạn. "Chị nghĩ ta sẽ giữ Winterfell bằng cách nào khi chỉ đem cho ta có hai mươi người?"

“Mười người,” Asha sửa lại. “Những người còn lại sẽ trở về cùng ta. Cậu không muốn chị gái yêu quý phải băng qua khu rừng nguy hiểm mà không có người hộ tống chứ, đúng không? Trong bóng tối là lũ sói đang rình rập.” Chị ta tụt xuống từ chiếc ghế đá vĩ đại và đứng lên. “Đi thôi, chúng ta hãy ra đâu đó để nói chuyện riêng tư.”

Dù biết Asha nói đúng, nhưng anh vẫn tức giận khi chị ta là người ra quyết định. *Lẽ ra ta không nên vào sảnh. Ta phải triệu tập Asha đến gặp ta mới phải.* Nhưng khi Theon nhận ra thì đã muộn màng.

Dù sao thì sự đã rồi. Theon không còn lựa chọn nào khác ngoài việc dẫn Asha vào phòng riêng của Ned Stark. Ở đó, trước đống tro tàn trong lò sưởi, anh nói cụt lủn. “Dagmer đã thất bại trong trận ở Torrhen’s Square...”

“Người quản thành già nua đã phá vỡ bức tường khiên của ông ta, đúng vậy.” Asha bình tĩnh nói. “Cậu hy vọng gì chứ? Ser Rodrik hiểu rất rõ vùng đất đó trong khi Hàm Ếch chẳng biết gì, hơn nữa rất nhiều người phương bắc cưỡi ngựa. Còn dân đảo Iron chúng ta thì không đủ khả năng chống lại những con ngựa bọc giáp. Dagmer sống sót là may lắm rồi. Ông ta đang dẫn những người còn sống quay lại bờ biển Stony.”

Theon nhận ra chị ta còn biết nhiều hơn anh. Và điều đó chỉ khiến anh thêm tức giận. “Chiến thắng đã giúp Leobald Tallhart can đảm xuất đầu lộ diện sau tường thành để sát nhập vào đội quân của Ser Rodrik. Và ta vừa nhận được tin báo rằng Lãnh chúa Manderly đã cho mười hai chiếc xuồng lớn bơi ngược dòng, trên đó chở đầy hiệp sĩ, ngựa chiến và dụng cụ vây thành. Nhà Umber cũng đang tập trung lực lượng bên kia dòng Last River. Trước khi trăng tròn ta sẽ phải chiến đấu với cả một đội quân lớn, vậy mà chị đem cho ta mười người sao?”

“Ta chẳng cần phải đem cho cậu người nào cả.”

“Ta đã ra lệnh cho chị...”

“Cha ra lệnh cho ta chiếm Deepwood Motte,” chị ta cắt lời. “Ông ấy không nói gì về việc giải cứu cậu em trai.”

“Bugger Deepwood,” anh nói. “Chỉ là một bình đựng nước tiểu bằng gỗ đặt trên một quả đồi. Trong khi Winterfell là trái tim của phương bắc, nhưng ta sẽ giữ nó bằng cách nào đây nếu không có binh lính đồn trú?”

“Vậy thì cậu phải nghĩ ra điều đó trước khi chiếm nó chứ. À, ta công nhận là cậu làm tốt lắm. Giá mà cậu đủ khôn ngoan để san phẳng tòa lâu đài và đem hai đứa nhóc về Pyke làm con tin, thì cậu sẽ thắng trong cuộc chiến này chỉ bằng một đòn duy nhất.”

“Chị thích thú lắm đúng không? Khi thấy danh dự của ta tan tành thành tro bụi.”

“Cái thứ danh dự đó chính là sự diệt vong của cậu. Thủy quái chỉ sống trên biển, Theon ạ, hay là cậu đã quên mất điều đó sau bằng ấy năm sống trong bầy sói? Sức mạnh của chúng ta là những con thuyền dài. Chiếc bô đựng nước tiểu bằng gỗ của ta nằm đủ gần biển để quân tiếp viện và tân binh kịp tới mỗi khi ta cần giúp đỡ. Nhưng Winterfell lại nằm trong đất liền và cách xa hàng trăm dặm, bao quanh là rừng cây, đồi núi, những pháo đài và đồn lũy của kẻ thù. Giờ thì mọi người trong vòng vài nghìn dặm đều là kẻ thù của cậu, đừng nhầm lẫn. Cậu hãy nhớ lấy điều đó khi treo những cái đầu kia trên cổng thành.” Asha lắc đầu. “Sao cậu lại có thể ngốc như vậy nhỉ? Lũ trẻ...”

“Chúng coi thường ta!” anh quát vào mặt chị ta. “Đó cũng là đổi máu lấy máu thôi, hai đứa con của Eddard Stark để đổi lấy Rodrik và Maron.” Những từ ngữ trượt ra khỏi miệng anh một cách lơ đễnh, nhưng Theon biết rằng cha anh sẽ đồng ý. “Ta đã giúp linh hồn các anh trai ta

được siêu thoát."

"Các anh của chúng ta," Asha nhắc nhở anh kèm theo nụ cười nửa miệng, chứng tỏ chị ta không tin anh cho lắm. "Cậu có đem theo linh hồn của họ từ Pyke đến đây không, em trai? Ta thì nghĩ họ chỉ ám ảnh cha mà thôi."

"Phụ nữ làm sao có thể hiểu được mong ước trả thù của một người đàn ông?" Ngay cả khi cha anh không trân trọng món quà Winterfell, thì ông ấy cũng phải ủng hộ Theon trả thù cho các anh trai anh!

Asha phì cười. "Có thể Ser Rodrik đó cũng có mong ước của một người đàn ông giống như vậy, cậu đã nghĩ đến việc đó chưa? Cậu là ruột thịt của ta, Theon, dù cậu có thế nào đi chăng nữa. Vì người mẹ đã sinh ra hai ta, hãy quay về Deepwood Motte với ta đi. Hãy châm lửa thiêu trụi Winterfell và rút về khi cậu còn có thể."

"Không." Theon chỉnh lại chiếc vương miện. "Ta chiếm được lâu đài này và ta sẽ giữ nó."

Chị ta nhìn anh một lúc lâu. "Vậy thì tự giữ lấy nó," Asha nói, "trong suốt cả phần đời còn lại của cậu đi." Chị ta thở dài. "Ta đã nói việc này là ngu ngốc, nhưng một cô gái nhút nhát thì làm sao hiểu được những việc như thế này." Ra đến cửa, Asha ném lại cho anh một nụ cười nhạo báng. "Cậu biết không, đó là chiếc vương miện xấu nhất mà ta từng thấy. Cậu tự làm nó đấy à?"

Để mặc cho anh tức giận, Asha chỉ nán lại một chút để cho lũ ngựa ăn và uống nước. Một nửa số người quay trở về cùng Asha đúng như lời chị ta đe dọa. Họ cưỡi ngựa ra hỏi Cổng Thợ Săn, đúng cánh cổng mà Bran và Rickon đã chạy trốn.

Theon nhìn theo họ từ trên đỉnh tường thành. Khi chị gái anh biến mất sau màn sương của rừng sói, Theon tự hỏi tại sao anh lại không nghe lời và cùng chị ta rời khỏi nơi đây?

"Thật à? Tiểu thư đã đi rồi sao?" Reek đang đứng bên cạnh anh.

Theon không biết Reek đã đứng cạnh mình từ lúc nào, và cũng chẳng ngửi thấy mùi của hắn ta. Có lẽ giờ người Theon không muốn gặp nhất là Reek. Theon khó chịu khi hắn ta luẩn quẩn bên cạnh thở vào tai những điều mà anh đã thừa biết từ lâu. *Đáng lẽ ta nên giết luôn hắn sau khi giết những tên kia,* Theon nhớ lại, nhưng ý nghĩ đó lại khiến anh lo lắng. Dù chuyện có vẻ lạ lùng, nhưng Reek biết đọc và viết, hắn ta cũng đủ khôn ngoan để giấu nhẹm những gì họ đã làm.

"Thưa hoàng tử, xin hãy cho phép tôi nói, chị ngài thật không đúng khi bỏ mặc ngài. Mười người ư? Không thể đủ được."

"Điều đó ta thừa biết," Theon nói. *Và Asha cũng vậy.*

"Hừm, có lẽ tôi có thể giúp ngài," Reek nói. "Hãy cho tôi một con ngựa và một túi tiền, tôi có thể tìm cho ngài một số binh lính thiện chiến."

Theon nheo mắt. "Bao nhiêu?"

"Có lẽ là một trăm. Hai trăm. Hoặc nhiều hơn nữa." Hắn ta mỉm cười, đôi mắt xám nhạt của hắn sáng lên. "Tôi được sinh ra ở miền bắc này. Tôi biết rất nhiều người, và rất nhiều người biết Reek."

Hai trăm người không phải là một đội quân, nhưng một tòa lâu đài kiên cố như Winterfell thì không nhất thiết phải có cả ngàn người cố thủ. Chỉ cần bọn chúng biết đầu nào của cây thương dùng để đâm thì cũng đã hữu ích lắm rồi. "Hãy làm như ngươi nói, và ngươi sẽ thấy ta không phải là kẻ vô ơn bạc nghĩa. Ngươi sẽ có bất cứ thứ gì ngươi muốn."

“Tuân lệnh, thưa hoàng tử. Tôi chưa bao giờ được gần đàn bà kể từ khi phục vụ Lãnh chúa Ramsay,” Reek nói. “Tôi đã để ý đến Palla, và nghe nói cô ta đã không còn là con gái nữa, vì vậy...”

Trong chuyện này anh đã đi quá xa để có thể quay đầu lại. “Đem về đây hai trăm người và cô ta sẽ là của ngươi, nhưng chỉ cần thiếu một tên thôi thì ngươi về mà làm tình với lợn.”

Reek rời đi trước khi mặt trời lặn, đem theo một túi bạc và tia hy vọng cuối cùng của Theon. *Rất có thể ta sẽ không bao giờ nhìn thấy gã xấu xa đó nữa,* nhưng dù có như vậy thì anh cũng phải nắm lấy cơ hội này, Theon cay đắng nghĩ.

Đêm đó anh mơ về bữa tiệc mà Ned Stark đã tổ chức ngày vua Robert tới thăm Winterfell.

Đại Sảnh rộn ràng với tiếng nhạc và tiếng cười, dù ngoài trời gió rít ngày càng mạnh. Ban đầu tất cả đều là rượu và thịt nướng, và Theon đang trêu đùa và nháy mắt với những cô hầu gái, anh đang rất vui vẻ... cho đến khi anh cảm thấy căn phòng trở nên tối dần. Âm nhạc dường như không còn vui tươi nữa; anh nghe thấy những âm thanh chói tai và sự im lặng đến kỳ lạ, những nốt nhạc ngưng trong không gian và chảy máu. Rượu bỗng trở nên đắng ngắt trong miệng Theon, và khi ngẩng lên, anh nhận ra mình đang dùng bữa với người chết.

Vua Robert đang ngồi đó, và từ vết rạch sâu trên bụng, ruột ông ta lòi ra trên bàn, Lãnh chúa Eddard không đầu đang ngồi cạnh anh. Những cái xác xếp hàng trên những chiếc ghế dài bên dưới, hàng đống thịt nâu xám ngoét lòi cả xương ra ngoài khi chúng nâng ly lên chúc tụng, lũ dòi bò ra bò vào qua những hốc mắt của chúng. Anh biết rõ từng người ngồi ở đó. Jory Cassel và Tom Bự, Porther, Cayn và Hullen người quản ngựa, cùng tất cả những người đi về phương nam tới Vương Đô và không bao giờ trở về.

Mikken và Chayle ngồi cùng nhau, một người chảy máu thành từng giọt, còn người kia chảy nước. Benfred Tallhart và những con thỏ hoang của hắn chiếm gần hết cái bàn. Vợ của người chủ cối xay gió cũng ngồi đó, rồi Farlen, ngay cả tên du mục mà Theon giết trong rừng sói để bảo vệ tính mạng của Bran cũng có mặt.

Nhưng ngoài ra còn có những khuôn mặt khác mà hắn chưa từng gặp, những khuôn mặt mà anh chỉ nhìn thấy khắc trên đá. Cô gái mảnh dẻ u buồn đội chiếc vòng hoa kết bằng hoa hồng xanh và mặc váy lụa trắng vấy máu chỉ có thể là Lyanna. Anh cô là Brandon đứng bên cạnh, và cha họ là Lãnh chúa Rickard ở ngay phía sau. Dọc các bức tường, những đường nét mờ ảo di chuyển chầm chậm trong bóng tối, những cái bóng nhợt nhạt với khuôn mặt chảy dài ủ dột. Hình ảnh đó khiến Theon rùng mìnhkhiếp sợ. Rồi sau đó cánh cửa lớn bật mở với một tiếng rầm, và một cơn gió lạnh buốt ùa vào căn sảnh. Robb bước ra từ trong bóng tối. Gió Xám đang đứng cạnh cậu ta, đôi mắt cả người và sói đều rực lửa, máu cứ rỉ ra từ hàng trăm vết thương lớn nhỏ.

Theon tỉnh dậy với tiếng thét kinh hoàng, khiến Wex giật bắn mình và trần chuồng chạy sang từ phòng bên cạnh. Khi lính canh của anh xông vào với kiếm trên tay, anh mới ra lệnh cho chúng gọi vị học sĩ vào. Lúc Luwin đến nơi với bộ dạng nhàu nhĩ và ngái ngủ, Theon đã kịp uống một cốc rượu để bình tĩnh lại, và anh thấy xấu hổ vì sự hoảng sợ của mình. “Một giấc mơ,” anh lẩm bẩm, “chỉ là giấc mơ thôi. Nó chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Phải, không là gì cả,” Luwin đồng ý. Ông để lại thuốc ngủ cho anh, nhưng Theon đổ nó vào nhà xí khi vị học sĩ đi khỏi. Luwin là học sĩ, nhưng cũng là một con người. Và con người đó chưa bao giờ yêu thương anh. *Ông ta muốn ta ngủ, đúng vậy... ngủ thiếp đi và không bao giờ tỉnh lại nữa. Ông ta cũng muốn điều đó không kém gì Asha.*

Anh cho gọi Kyra, đóng sập cửa, leo lên người cô ta, và ngấu nghiến cô ta trong một cơn tức giận chưa từng có. Khi anh xong việc, cô gái ngồi khóc rấm rứt, trên cổ và ngực đầy những vết

thâm và vết cắn. Theon đẩy cô ta xuống giường và ném cho một cái chăn.

"Ra ngoài đi."

Tuy vậy, anh vẫn không thể ngủ tiếp.

Khi trời sáng, anh mặc quần áo và ra ngoài, đi dọc theo bức tường thành ngoài cùng. Một cơn gió thu thốc tới làm má anh đỏ lên và mắt anh cay xè. Anh nhìn xuống khu rừng đang chuyển từ màu đen sang xanh khi ánh sáng xuyên qua những cành cây lặng lẽ. Phía bên trái, anh thấy chóp mái của những tòa tháp nhô lên từ tường thành phía trong, được tô điểm thêm bởi ánh nắng mặt trời. Những chiếc lá đỏ của cây đước giống như một đám lửa giữa khu rừng xanh mướt. *Cái cây của Ned Stark, anh nghĩ, và khu rừng của Nhà Stark, lâu đài của Nhà Stark, quyền uy của Nhà Stark, các vị thần của Nhà Stark. Nơi này dành cho họ, chứ không phải cho ta. Ta là Greyjoy của Pyke, sinh ra với gia huy hình thủy quái vẽ trên tấm khiên và dong thuyền trên biển lớn. Đáng lẽ ta nên đi cùng với Asha.*

Trên các mũi giáo cắm ở cổng thành, những cái đầu đang chờ đợi.

Theon lặng lẽ nhìn chúng khi cơn gió giật tung áo choàng của anh bằng những bàn tay nhỏ ma quỷ. Hai con trai của người chủ cối xay cũng xấp xỉ bằng tuổi Bran và Rickon, giống cả về màu da và tạng người, và vì Reek đã lột da mặt chúng và nhúng đầu chúng vào nhựa đường, nên chẳng khó để nhận ra những đường nét hao hao trên những đống thịt méo mó thối rữa kia. Lũ người đó thật ngu muội. *Nếu chúng ta nói đó là đầu của những con cừu thì chúng cũng sẽ nhìn thấy những cái sừng trên đó.*

SANSA

Họ đã hát trong thánh đường cả buổi sáng, kể từ khi nhận được tin báo đầu tiên về việc thuyền của quân địch đã tới lâu đài. Giọng của họ hòa lẫn với tiếng ngựa hí, tiếng leng keng của đao kiếm, và tiếng kẽo kẹt từ bản lề của chiếc cổng bằng đồng vĩ đại, tất cả tạo nên một thứ âm điệu kỳ lạ và đáng sợ. *Trong thánh đường, họ hát cầu xin lòng thương của Đức Mẹ, nhưng trên tường thành họ lại cầu nguyện Thần Chiến Binh, và tất cả đều thầm lặng.* Cô nhớ Septa Mordane thường kể rằng Thần Chiến Binh và Đức Mẹ chỉ là hai khuôn mặt của cùng một vị thần vĩ đại. *Nhưng nếu chỉ có một vị thần, thì ngài sẽ nghe thấy lời cầu nguyện của ai?*

Ser Meryn Trant giữ con ngựa chiến cho Joffrey trèo lên. Cả người lẫn ngựa đều được mặc áo giáp mạ vàng và giáp che ngực màu đỏ thẫm nạm kim cương, đầu đội mũ hình những con sư tử vàng. Ánh mặt trời yếu ớt phản chiếu lấp lánh lên bộ giáp vàng đỏ mỗi khi Joff cử động. *Rực rỡ, sáng chói, và rỗng tuếch,* Sansa nghĩ vậy.

Quỷ Lùn đang cưỡi trên lưng một con ngựa đỏ. Ăn vận đơn giản hơn nhà vua trong bộ giáp ra trận khiến hắn trông như một cậu nhóc mặc bộ quần áo của cha mình. Tuy nhiên, chiếc rìu chiến đeo dưới khiên trông không trẻ con chút nào. Ser Mandon Moore cưỡi ngựa đi cạnh hắn, bộ giáp trắng lóa lạnh lẽo. Khi nhìn thấy Sansa, Tyrion bèn quay ngựa sang phía cô. "Tiểu thư Sansa," hắn gọi xuống từ trên yên ngựa, "chắc chị gái ta đã yêu cầu cô tới trú trong Tháp Maegor với các tiểu thư cao quý khác đúng không?"

"Đúng vậy, thưa lãnh chúa, nhưng vua Joffrey cử tôi đến tiễn ngài. Tôi cũng định đến thánh đường để cầu nguyện nữa."

"Ta sẽ không hỏi cô cầu nguyện cho ai." Miệng hắn méo mó một cách kỳ cục; nếu hắn đang cười thì đó là nụ cười quái gở nhất cô từng thấy. "Ngày hôm nay có thể sẽ thay đổi mọi thứ. Đối với cô cũng như đối với Nhà Lannister. Đáng lẽ ta nên cho cô rời khỏi đây cùng với Tommen, nhưng giờ ta mới nghĩ ra điều đó. Tuy nhiên, cô sẽ được an toàn trong Tháp Maegor, miễn là..."

"Sansa!" Tiếng gọi của một cậu nhóc vọng qua từ bên kia khoảnh sân; Joffrey đã nhìn thấy cô. "Sansa, bên này!"

Hắn gọi mình như gọi một con chó vậy, Sansa nghĩ.

"Đức vua muốn gặp cô rồi," Tyrion Lannister dõi theo hướng Joff gọi. "Chúng ta sẽ nói chuyện sau khi trận đánh kết thúc, nếu có thể."

Sansa lách người qua một hàng lính áo choàng vàng khi Joffrey vẫy cô lại gần. "Trận chiến sắp nổ ra rồi, mọi người đều nói vậy."

"Cầu mong các vị thần nhân từ phù hộ cho chúng ta."

"Chú của ta mới cần lòng nhân từ của các vị thần, nhưng ta sẽ không nhân từ với ông ta đâu." Joffrey rút thanh kiếm ra. Đầu chuôi kiếm là một viên hồng ngọc được cắt hình trái tim đặt trong hàm răng sư tử. Ba rãnh khắc sâu dọc thân kiếm. "Đây là thanh kiếm mới của ta, Ăn Tim." Sansa nhớ trước đây nhà vua đã có một thanh kiếm tên là Răng Sư Tử. Arya đã giằng nó từ tay hắn và ném nó xuống sông. *Mình hy vọng Stannis cũng làm như vậy với thanh kiếm này.* "Nó được chế tác rất tinh xảo, thưa bệ hạ."

"Vậy hãy hôn thanh kiếm để chúc ta may mắn đi." Nhà vua đưa thanh kiếm tới gần cô. "Nào, hôn đi."

Sansa chưa bao giờ thấy hắn giống một thằng nhóc ngu ngốc như lúc này. Sansa chạm môi

vào thanh kim loại và nghĩ dù hôn bao nhiêu thanh kiếm cũng vẫn hơn phải hôn Joffrey. Thế nhưng hành động đó có vẻ khiến nhà vua hài lòng. Hắn vung thanh gươm và tra vào bao. "Khi ta trở lại nàng sẽ được hôn nó một lần nữa, và nếm vị máu của chú ta."

Chỉ khi nào quân lính trong đội Ngự Lâm Quân giúp ngươi giết ông ta thôi. Ba người mặc áo choàng trắng sẽ đi cùng Joffrey và Tyrion: Ser Meryn, Ser Mandon, và Ser Osmund Kettleblack. "Ngài có dẫn đầu các hiệp sĩ lao ra chiến trường không?" Sansa hỏi và khấp khởi hy vọng. "Có chứ, nhưng Quỷ Lùn nói ông chú Stannis của ta sẽ không bao giờ qua được sông. Nên ta sẽ điều khiển Ba Con Điếm. Ta sẽ tự tay trừng trị những tên phản bội." Viễn cảnh đó khiến Joff mỉm cười. Đôi môi hồng đầy đặn của hắn lúc nào cũng trề ra như khinh khỉnh. Trước đây dáng vẻ đó từng khiến Sansa say mê, nhưng giờ nó làm cô phát ốm.

"Mọi người nói anh trai Robb của em luôn xông vào những nơi chiến trường đang ác liệt nhất," cô liều lĩnh nói. "Nhưng anh ấy lớn tuổi hơn chàng, chắc chắn rồi. Anh ấy đã là một người đàn ông trưởng thành."

Câu nói đó khiến nhà vua cau mày giận dữ. "Ta sẽ tính sổ với anh nàng sau khi xử lý xong ông chú phản tặc của ta. Ta sẽ moi bụng hắn bằng thanh kiếm Ăn Tim, rồi nàng sẽ thấy." Nhà vua quay đầu và thúc ngựa về phía cổng thành. Ser Meryn và Ser Osmund hộ tống hai bên, đội quân áo choàng vàng đi thành hàng bốn san sát phía sau. Quỷ Lùn và Ser Mandon Moore đi cuối cùng. Đám lính canh tạm biệt họ trong những tiếng hò reo ầm ĩ. Khi người cuối cùng đi khỏi, sự tĩnh lặng đột ngột bao phủ lên toàn bộ khoảng sân, giống như trời lặng gió trước cơn bão táp.

Trong không gian tĩnh mịch, những tiếng hát khiến cô chú ý. Sansa quay về phía thánh đường. Hai cậu bé chăn ngựa theo sau, cùng với một người lính hết phiên trực gác. Những người khác cũng xếp hàng đi sau họ.

Sansa chưa bao giờ nhìn thấy thánh đường đông đúc và sáng rực rỡ như vậy; ánh nắng bảy sắc cầu vồng chiếu chênh chếch xuống khung cửa sổ pha lê phía trên cao, và nến được thắp ở khắp nơi trông lung linh như những ngôi sao. Bệ thờ Đức Mẹ và Thần Chiến Binh tràn ngập ánh sáng, ở bệ thờ Thần Thợ Rèn, Bà Già, Trinh Nữ và Đức Cha cũng có người thờ cúng, thậm chí ánh lửa nhảy nhót cả dưới bệ thờ Kẻ Lạ Mặt với nửa khuôn mặt người... Stannis Baratheon để làm gì, nếu không phải Kẻ Lạ Mặt đến phán xét họ? Sansa lần lượt thăm Thất Diện Thần, thắp một cây nến ở mỗi bệ thờ và tìm một chỗ trên ghế dài giữa một bà thợ giặt nhăn nheo và một cậu nhóc chỉ bằng tuổi Rickon trong bộ áo chùng bằng vải lanh khá đẹp. Trang phục chứng tỏ cậu nhóc là con của một hiệp sĩ. Bàn tay bà già xương xẩu và đầy những cục chai, cậu nhóc thì nhỏ xíu và ngoan ngoãn, nhưng cũng tốt vì cô còn có người để quan sát. Không khí ở đây nóng bức và nặng nề, mùi khói lẫn mùi mồ hôi quanh quẩn, pha lê và ánh nến; tất cả mọi thứ làm cô thấy chóng mặt và khó thở.

Cô biết bài thánh ca này; có lần mẹ cô đã dạy cho cô, từ rất lâu rồi khi còn ở Winterfell. Cô hòa chung với mọi người cùng hát bài hát đó.

Đức Mẹ dịu dàng và nhân từ, hãy bảo vệ con trai của chúng con trong cuộc chiến, chúng con cầu nguyện, xin Người che chắn cho họ khỏi đao kiếm và những mũi tên, hãy để họ được hưởng một ngày mai tươi sáng.

Đức Mẹ dịu dàng, sức mạnh của phụ nữ, hãy giúp con gái chúng con kinh qua cơn khó khăn này, xoa dịu sự phẫn nộ và chế ngự cơn giận dữ, dạy dỗ chúng con bằng cách ân cần hơn.

Khắp thành phố, hàng ngàn người chen chúc trong Đại Điện Baelor trên Đồi Visenya, và họ cũng đang hát, giọng của họ vang vọng khắp thành phố, qua những con sông, và bay lên tận trời cao. *Chắc chắn các vị thần sẽ nghe thấy chúng ta*, cô nghĩ.

Sansa biết hầu hết các bài thánh ca, và cố gắng lẩm nhẩm hát theo đối với những bài cô không thuộc hết. Cô hát cùng những ông già phục vụ với mái tóc hoa râm và những cô vợ trẻ nét mặt lo âu, với các cô hầu và những người lính, với đầu bếp và những người săn bắt chim ưng, với hiệp sĩ cũng như kẻ hạ lưu, với cận vệ, các cậu bé nướng thịt và những vú em. Cô hát cùng dân chúng ở bên trong lẫn bên ngoài bức tường lâu đài, hát cùng cả thành phố. Cô hát để cầu trời phù hộ cho cả người sống và người chết, cho Bran, Rickon. Robb, cho em gái Arya và người anh cùng cha khác mẹ Jon Snow, người đang ở tít tận Tường Thành. Cô hát cho cha mẹ, cho ông ngoại là Lãnh chúa Hoster, cho cậu Edmure Tully, bạn cô Jeyne Poole, cho cả vua Robert già say xỉn, cho Septa Mordane, Ser Dontos, Jory Cassel và Maester Luwin, cho tất cả các hiệp sĩ và chiến binh dũng cảm, những người có thể sẽ phải chết ngày hôm nay, rồi đến những đứa con, những người vợ sẽ phải khóc thương họ, và cuối cùng, cô thậm chí còn hát cầu nguyện cho Tyrion Quỷ Lùn và Chó Săn. *Ông ấy không phải là một hiệp sĩ thực thụ, nhưng ông ấy vẫn cứu mạng con*, cô nói với Đức Mẹ. *Hãy bảo vệ ông ấy nếu Người có thể, và làm dịu đi cơn thịnh nộ trong con người đó.*

Tuy nhiên, khi vị tu sĩ trèo lên bục cao và hô hào các vị thần bảo vệ cho vị vua đích thực và cao quý của họ thì Sansa đứng dậy. Lối đi ở giữa các hàng ghế chật cứng người. Cô phải len qua đám đông để đi ra trong khi vị tu sĩ cầu xin Thần Thợ Rèn ban sức mạnh cho kiếm và khiên của Joffrey, Thần Chiến Binh sẽ cho hắn lòng dũng cảm và Đức Cha bảo vệ hắn khi cần thiết. *Hãy cứ để kiếm của hắn ta gãy nát và khiên của hắn vỡ vụn ra,* Sansa lạnh lùng nghĩ khi bước qua cửa ra vào, *cho hắn mất hết can đảm và bị mọi người rời bỏ*

*****

Một vài lính gác đứng ở cổng thành, còn lại tòa lâu đài dường như trống rỗng. Sansa dừng lại lắng nghe. Xa xa, cô nghe thấy âm thanh nơi chiến trường. Những tiếng hát gần như nhấn chìm những âm thanh đó, nhưng nếu lắng nghe người ta sẽ thấy: tiếng vang rền của tù và chiến, tiếng cọt kẹt và thình thịch của máy bắn đá, tiếng nước tóe lên, tiếng đổ vỡ, tiếng lách tách của dầu cháy và tiếng những chiếc nỏ đều đặn bắn ra những mũi tên bọc sắt... và khẽ hơn cả là tiếng rên la của những người đang hấp hối.

Đó là một giai điệu khác. Một bài hát kinh khủng. Sansa kéo chiếc mũ áo choàng lên che tai và nhanh chóng quay lại pháo đài Maegor, một tòa lâu đài bên trong lâu đài, nơi thái hậu đã hứa hẹn rằng họ sẽ được an toàn. Ở chân chiếc cầu kéo, cô gặp phu nhân Tanda cùng hai cô con gái. Hôm qua Falyse đã từ lâu đài Stokeworth trở về cùng với một đám lính. Cô ta đang cố kéo em gái lên cầu, nhưng Lollys bám chặt vào người hầu gái và nức nở. “Con không muốn, con không muốn, con không muốn.”

“Chiến tranh bắt đầu rồi,” Phu nhân Tanda thúc giục.

“Con không muốn đi đâu hết. Con không muốn.”

Biết không thể nào tránh mặt họ, Sansa bước đến lịch sự chào hỏi. “Không biết tôi có giúp gì được không?” Phu nhân Tanda đỏ mặt vì xấu hổ. “Không, thưa tiểu thư, nhưng dù sao cũng rất cảm ơn. Tiểu thư hãy thứ lỗi cho con gái tôi, nó không được khỏe.”

“Con không muốn.” Lollys bám chặt lấy người hầu, một cô gái xinh xắn, mảnh mai với mái tóc đen ngắn. Cô ta có vẻ muốn đẩy chủ nhân của mình xuống chiếc hào cạn đầy chông nhọn hoắt kia lắm rồi.

Sansa nhẹ nhàng nói. “Trong đó chúng ta sẽ được an toàn gấp ba lần, thức ăn, nước uống và âm nhạc cũng không thiếu.”

Lollys há miệng nhìn cô chằm chằm. Cô gái có đôi mắt nâu uể oải dường như lúc nào cũng ướt đẫm nước mắt. “Tôi không muốn.”

“Em phải vào,” chị gái Falyse nghiêm khắc nói, “và chấm dứt mọi rắc rối ở đây. Shae, giúp ta.” Rồi mỗi người họ nắm một khuỷu tay Lollys, nửa kéo nửa khiêng cô gái qua cầu. Sansa theo sau cùng với mẹ của cô ta. “Nó đang bị ốm,” phu nhân Tanda nói. *Đúng rồi, nếu có bầu cũng được gọi là một loại bệnh,* Sansa thầm nghĩ. Mọi người đang bàn tán rằng Lollys đang mang thai.

Hai lính gác đội mũ có khắc hình sư tử và mặc áo choàng đỏ thẫm của Nhà Lannister, nhưng Sansa biết chúng chỉ là những tên lính đánh thuê đóng giả. Một tên khác ngồi ở chân cầu thang - một lính gác thực sự chắc chắn sẽ phải đứng, chứ không ngồi đó và đặt chiếc kích lên đùi. Nhưng hắn đứng dậy khi thấy họ đi qua và mở cửa hộ tống họ vào trong.

***

Phòng khiêu vũ của thái hậu không rộng bằng một phần mười Đại Sảnh của tòa lâu đài và chỉ bằng một nửa Tiểu Sảnh trong Tháp Quân Sư, nhưng nó vẫn chứa được một trăm người và bài trí rất đẹp. Những tấm gương bằng bạc tán treo sau mỗi chiếc giá cắm đuốc, vì vậy trông những ngọn đuốc như cháy sáng gấp đôi; bức tường được ốp gỗ hoa văn phong phú, và những tấm thảm thơm tho trải kín nền nhà. Từ hành lang phía trên, tiếng sáo và vĩ cầm vọng xuống. Một hàng cửa sổ hình vòm chạy dọc bức tường phía nam, nhưng chúng đều được che kín bằng những tấm rèm cửa nặng nề. Lớp vải nhung dày không để một tia sáng nào lọt qua và chặn lại những tiếng cầu nguyện cùng âm thanh của chiến trường phía bên ngoài. *Việc đó chẳng giúp ích được gì,* Sansa nghĩ. *Chúng ta vẫn đang trong cuộc chiến.*

Hầu như tất cả quý bà và quý cô trong thành phố đều ngồi dọc những chiếc bàn dài, cùng với người già và trẻ nhỏ. Họ là những người vợ, người con, người mẹ và người chị. Những người đàn ông của họ đã ra chiến trường để chiến đấu với Lãnh chúa Stannis. Nhiều người sẽ không bao giờ trở lại. Không khí nặng nề bao trùm căn phòng bởi mọi người đều hiểu điều đó. Là hôn thê của Joffrey nên Sansa được ngồi trên chiếc ghế danh dự bên phải thái hậu. Cô đang bước lên bục thì nhìn thấy một người đàn ông đứng khuất trong bóng tối ở bức tường phía sau. Ông ta mặc áo giáp lưới dài màu đen có tra dầu bóng loáng, và chống một thanh kiếm trước mặt: chính là thanh kiếm vĩ đại của cha cô, Băng Đao, nó cao gần bằng ông ta. Mũi kiếm chống xuống sàn, và những ngón tay xương xẩu của ông ta nắm lấy đai bảo vệ ở hai bên chuôi kiếm. Sansa cảm thấy như ngừng thở. Ser Ilyn Payne có lẽ cảm nhận được cái nhìn chòng chọc của cô. Hắn quay khuôn mặt hốc hác và biến dạng bởi bệnh đậu mùa sang nhìn cô.

“Ông ta đang làm gì ở đây?” cô hỏi Osfryd Kettleblack. Thái hậu phong hắn là đội trưởng mới của đội quân áo đỏ.

Osfryd cười nhăn nhở. “Có lẽ thái hậu nghĩ sẽ cần đến ông ta sau khi mặt trời lặn.”

Ser Ilyn là đao phủ của nhà vua. Hắn chỉ có một công việc duy nhất mà thôi. *Hắn muốn lấy đầu ai đây?*

“Tất cả đứng lên đón thái hậu Cersei Nhà Lannister, Thái Hậu Nhiếp Chính, Người Bảo Hộ Vương quốc,” người quản gia hô to.

Bộ váy của Cersei được may bằng vải lanh trắng như tuyết, trắng như màu áo choàng của đội Ngự Lâm Quân. Ống tay áo dài viền hoa văn của bà ta được lót sa-tanh màu vàng. Mái tóc vàng rực rỡ buông trên bờ vai trần thành những lọn dày. Quanh chiếc cổ thanh tú là một sợi dây chuyền gắn kim cương và ngọc lục bảo. Màu trắng khiến bà ta có vẻ ngoài ngây thơ đến kỳ lạ, gần giống như một trinh nữ, hai gò má ửng hồng trên khuôn mặt Cersei.

“Ngồi đi,” thái hậu nói khi đã yên vị trên chiếc bục, “và cứ tự nhiên.” Osfryd Kettleblack giữ ghế cho Cersei; còn một người hầu giữ ghế giúp Sansa. “Trông con xanh quá, Sansa,” Cersei quan sát. “Con vẫn chưa hết chảy máu à?”

“Dạ, vâng.”

“Hay thật. Binh lính đổ máu ngoài chiến trường, còn con thì đổ máu ở đây.” Nói rồi thái hậu ra hiệu đem thức ăn lên.

“Tại sao Ser Ilyn lại ở đây?” Sansa buột miệng hỏi.

Thái hậu liếc nhìn tên đao phủ đang đứng lặng im. “Để xét xử kẻ phản bội, và để bảo vệ chúng ta nếu cần thiết. Trước khi trở thành đao phủ ông ta cũng từng là hiệp sĩ đấy.” Thái hậu chỉ chiếc thìa về phía cuối sảnh, nơi hai cánh cửa cao đóng im ỉm và được cài then chặt chẽ. “Khi những chiếc rìu bổ vào những cánh cửa đó, con sẽ thấy mừng vì có ông ta ở đây.”

Tôi sẽ vui mừng hơn nếu đó là Chó Săn, Sansa nghĩ. Dù ông ta có cay nghiệt đến mấy, cô vẫn không tin Sandor Clegane sẽ để mình gặp nguy hiểm. “Lính canh của người không bảo vệ chúng ta sao?”

“Vậy ai sẽ bảo vệ chúng ta khỏi những tên lính canh đó?” Thái hậu liếc nhìn Osfryd. “Lính đánh thuê mà trung thành cũng hiếm có như điếm còn trinh vậy. Nếu chúng ta thua trận, lính canh của ta sẽ vội vã dẫm đạp lên những chiếc áo choàng đỏ đó để xé toạc chúng ra. Chúng sẽ ăn cắp bất cứ thứ gì có thể và chạy trốn cùng với những gia nhân, hầu gái giặt giũ, mấy thằng bé chăn ngựa, tất cả những ai có thể giúp chúng chạy trốn. Con có biết chuyện gì sẽ xảy ra khi một thành phố thất thủ không, Sansa? Không, làm sao con biết được. Con chỉ biết về cuộc sống qua lời bọn ca sĩ, hơn nữa cũng chẳng có nhiều bài hát nói về những cuộc tàn sát.”

“Các hiệp sĩ đích thực sẽ không bao giờ làm hại phụ nữ và trẻ em.” Những lời lẽ ấy nghe thật giả dối, dù chính miệng cô đang nói ra.

“Hiệp sĩ đích thực.” Thái hậu có vẻ vô cùng thích thú. “Tất nhiên là con nói đúng. Vậy tại sao con không ngoan ngoãn ngồi ăn súp trong lúc chờ đợi hiệp sĩ Symeon mắt sáng như sao và hoàng tử Aemon Hiệp Sĩ Rồng tới giải cứu cho mình, cô bé. Ta tin là con sẽ không phải đợi lâu đâu.”

DAVOS

Xoáy Nước Đen biển động dữ dội, những con sóng bạc đầu phủ kín mặt nước. Con thuyền *Betha Đen* cưỡi trên thủy triều cuồn cuộn, cột buồm kêu răng rắc mỗi khi có một đợt gió thổi qua. Ngay cạnh *Betha Đen* là *Hồn Ma* và *Phu Nhân Marya*, mỗi con thuyền cách nhau chưa đến hai chục thước. Các con trai ông đã có khả năng giữ cho thuyền đi thành hàng, và Davos tự hào vì điều đó.

Tiếng tù và chiến vang lên trên biển, những tiếng rền rĩ trầm trầm nghe như tiếng gọi của loài rắn biển khổng lồ; âm thanh nối tiếp nhau từ thuyền này sang thuyền khác. "Hạ buồm xuống," Davos ra lệnh. "Hạ thấp cột buồm xuống. Các tay chèo vào vị trí." Mathos con trai ông nhắc lại mệnh lệnh của cha. Boong thuyền *Betha Đen*dập dềnh khi các tay chèo di chuyển về vị trí và xô qua đám lính trên thuyền, những kẻ luôn có vẻ vướng víu và ngáng đường người khác, cho dù họ đứng ở đâu. Ser Imry đã quyết định họ sẽ chèo thuyền tiến vào dòng sông để các cánh buồm không trở thành mục tiêu của máy bắn đá và bắn lửa trên các bức tường thành của Vương Đô.

Davos có thể nhìn thấy con thuyền *Thịnh Nộ ở* phía đông nam, cánh buồm màu vàng lấp lánh đang được hạ xuống, hình con hươu đội vương miện của Nhà Baratheon nổi bật trên nền vải. Trên boong của chính con thuyền này, Stannis Baratheon từng chỉ huy cuộc tấn công vào Dragonstone mười sáu năm về trước, nhưng lần này, ông ta chọn đi ngựa cùng đội quân của mình và tin tưởng giao *Thịnh Nộ* và quyền chỉ huy hạm đội cho anh vợ là Ser Imry, người đã về quy phục ông ta tại Storm's End cùng lãnh chúa Alester và tất cả những người Nhà Florent khác.

Davos hiểu rõ *Thịnh Nộ* như những con thuyền của chính mình. Phía trên ba trăm mái chèo là sàn thuyền chuyên để nỏ bắn tên, trên boong ở đầu và đuôi thuyền là những khẩu pháo bắn lửa đủ to để bắn ra những bình dầu hắc ín cháy rực vào kẻ địch. Đó là con thuyền đáng sợ nhất và di chuyển nhanh như gió, mặc dù Ser Imry đã chất lên nó một loạt hiệp sĩ và kỵ binh hạng nặng khiến giáp đầy đủ, làm tốc độ của nó giảm đi đáng kể.

Tiếng tù và chiến lại vang lên, hiệu lệnh được chuyển về từ *Thịnh Nộ*. Davos cảm thấy ngứa ran ở đầu các ngón tay bị chặt đứt. "Xuất mái chèo," ông kêu to. "Xếp hàng." Một trăm mái chèo được hạ xuống nước khi tiếng trống của người chỉ huy đội chèo bắt đầu vang lên. Âm thanh nghe như tiếng đập chậm rãi của một trái tim khổng lồ, và các mái chèo di chuyển theo mỗi nhịp trống, hàng trăm người cùng chèo một lúc.

Một loạt mái chèo thò ra từ *Hồn Ma* và *Phu Nhân Marya* trông như những chiếc cánh gỗ. Ba con thuyền dàn hàng ngang, các mái chèo đều đều khỏa nước. "Chậm lại," Davos hô to. Con thuyền thân bạc *Driftmark Kiêu Hãnh* của lãnh chúa Velaryon đã vào đúng vị trí bên mạn trái của *Hồn Ma*, *Tiếng Cười Ngạo Nghễ* đang lao đến rất nhanh, nhưng *Bà Già Cay Nghiệt* mới đang hạ chèo xuống nước và *Cá Ngựa* vẫn còn xoay sở hạ cột buồm. Davos nhìn ra phía sau. Đúng rồi, xa xa ở phía nam chỉ có thể là *Cá Kiếm*, chậm rãi như thường lệ. Con thuyền đã hạ hai trăm mái chèo xuống nước và nâng phiến gỗ công thành vĩ đại nhất trong hạm đội lên trên giá, nhưng Davos thực sự hoài nghi về khả năng của vị thuyền trưởng con tàu đó.

Phía bên kia, ông có thể nghe thấy tiếng binh lính hò hét cổ vũ nhau. Họ đã dạn dày hơn một chút kể từ sự việc ở Storm's End. Họ mang trong mình tâm trạng háo hức được chạm mặt kẻ thù, và gần như đều chắc chắn chiến thắng sẽ thuộc về phe họ. Đó cũng là suy nghĩ của người chỉ huy hạm đội, thuyền trưởng chỉ huy tối cao Ser Imry Florent.

Ba ngày trước, khi *Thịnh Nộ* neo tại cửa sông Wendwater, ông ta đã triệu tập tất cả các thuyền trưởng lên boong họp bàn việc quân để mọi người biết được kế hoạch của ông ta.

Davos cùng các con trai được giao vị trí ở hàng thứ hai trong trận đánh, ngay bên mạn phải đầy nguy hiểm. "Một vị trí danh dự," Allard tuyên bố với lòng tự hào vì được cơ hội chứng minh lòng dũng cảm của mình, nhưng cha cậu lại nói đó là "Một vị trí nguy hiểm." Các con trai nhìn ông với ánh mắt thương hại, kể cả cậu con út Maric. *Hiệp Sĩ Củ Hành đã trở thành một bà già đau khổ*, Davos như nghe thấy những điều chúng nghĩ trong đầu, *ông ấy vẫn chỉ là một kẻ buôn lậu mà thôi*.

Phần cuối thì đúng, nhưng ông không hối tiếc vì điều đó. Nhà Seaworth nghe có vẻ quý tộc, nhưng trong sâu thẳm ông vẫn là Davos ở Flea Bottom, và trở về thành phố quê hương mình trên ba ngọn đồi cao. Ông hiểu rõ về các loại thuyền, cánh buồm và những bờ biển như bất kỳ ai trong Bảy Phụ Quốc, và đã từng trải qua những cuộc giao tranh trực tiếp quyết liệt trên sàn thuyền ướt át. Nhưng đối với kiểu chiến tranh này, ông trở thành ả đàn bà hay lo lắng và sợ hãi. Những tên buôn lậu không thổi tù và chiến và giương cờ hiệu. Khi ngửi thấy mùi nguy hiểm, họ giương buồm và chạy nhanh hơn cả gió.

Ông sẽ làm khác nếu giữ vị trí chỉ huy hạm đội. Trước tiên, ông sẽ cho vài con thuyền nhanh nhất đi lên gần sông trinh thám và quan sát xem điều gì đang đợi họ, thay vì hấp tấp lao cả hạm đội vào. Ông đã đề nghị điều đó với Ser Imry, và vị thuyền trưởng chỉ huy tối cao đã nhã nhặn cảm ơn ông, nhưng ánh mắt ông ta thì không lịch sự như vậy. *Con quạ mạt hạng này là ai chứ?* Đôi mắt đó như dò hỏi. *Có phải là kẻ đã mua tước hiệp sĩ bằng một củ hành không?*

Với số thuyền nhiều gấp bốn lần của tên vua nhóc con, Ser Imry thấy sự cẩn trọng hay các chiến thuật mưu mẹo hoàn toàn không cần thiết. Ông ta chia hạm đội thành mười hàng, mỗi hàng gồm hai mươi con thuyền. Hai hàng đầu tiên sẽ quét qua con sông để tiếp cận và hủy diệt hạm đội bé nhỏ của Joffrey, hay "món đồ chơi của thằng nhóc con" như Ser Imry đã gọi, và câu đùa đó được các lãnh chúa thuyền trưởng khác hưởng ứng rất nhiệt tình. Những con thuyền phía sau sẽ đưa các nhóm cung thủ và lính cầm giáo đến dưới các bức tường thành phố, và tới lúc đó mới gia nhập trận đánh trên sông. Những con thuyền nhỏ hơn, chậm hơn sẽ ở phía sau để đưa phần quân chính của Stannis từ phía bờ nam đến, dưới sự bảo vệ của Salladhor Saan và quân lính người Lys của ông ta. Thuyền của Salladhor Saan sẽ đậu ở vịnh, đề phòng bọn Lannister có thuyền giấu dọc bờ sông và quét sạch bọn chúng.

Công bằng mà nói, Ser Imry vội vã như vậy cũng có lý do. Các cơn gió không ủng hộ họ cho lắm kể từ lúc giong thuyền từ Storm's End. Họ đã mất hai chiếc thuyền vì va vào đá ngầm ở Vịnh Đắm Thuyền vào ngày đầu tiên ra khơi, một sự khởi đầu tồi tệ. Một con thuyền kiểu Myr đã bị chìm ở eo biển vùng Tarth, và cơn bão bất ngờ ập đến khi họ đi vào lạch nước Gullet, làm hạm đội tan tác, các con thuyền trôi dạt cách nhau cả nửa eo biển hẹp. Mãi sau đó, mười hai con thuyền cuối cùng mới tập hợp lại được đằng sau khu ẩn náu ở Mũi Massey tại vùng nước lặng của vịnh Xoáy Nước Đen, nhưng đến lúc ấy thì họ đã phí phạm quá nhiều thời gian.

Stannis đáng lẽ có thể đến Xoáy Nước trước đó nhiều ngày. Vương lộ chạy thẳng từ Storm's End đến Vương Đô, đường đi ngắn hơn nhiều so với đường biển, và đội quân của ngài phần lớn là kỵ binh, gồm gần hai mươi ngàn hiệp sĩ cưỡi ngựa và các kỵ binh tự do, tài sản kế thừa miễn cưỡng từ cậu em trai Renly. Họ đã có thể đến sớm, nhưng lũ ngựa chiến mặc giáp cùng những cây thương dài hơn ba mét khiến họ gặp khó khăn khi di chuyển trên dòng Xoáy Nước Đen sâu thẳm và trước những bức tường đá cao sừng sững của thành phố. Stannis hẳn đang dựng trại cùng các lãnh chúa ở bờ nam của dòng sông, giận sôi lên vì sốt ruột và tự hỏi Ser Imry đã làm gì với hạm đội của mình.

Trước đó hai ngày khi còn ở Merling Rock, họ đã gặp một tá ngư thuyền nhỏ. Các ngư dân chạy biến khi trông thấy họ, và những chiếc thuyền lần lượt rơi vào tay họ. "Một chiến thắng nhỏ để chúng ta yên tâm hơn trước khi vào trận," Ser Imry đã vui vẻ tuyên bố như vậy. "Điều đó làm quân lính thèm khát một trận đánh lớn hơn." Nhưng Davos thì quan tâm đến những điều mà các tù binh nói về sự phòng thủ tại Vương Đô. Có tin cho rằng người lùn đang bận rộn xây dựng rào chắn nào đó để đóng cửa sông, mặc dù các ngư dân không chắc việc đó đã hoàn

thành hay chưa. Ông mong bọn chúng đã hoàn thành. Nếu con sông bị chặn, Ser Imry sẽ không còn cách nào khác ngoài dừng lại và suy ngẫm tình hình.

***

Mặt biển đầy những âm thanh huyên náo: tiếng hò hét và ra lệnh, tiếng tù và chiến, tiếng kèn trống, tiếng gỗ đập lên mặt nước khi hàng ngàn mái chèo nâng lên hạ xuống đều đặn. "*Giữ thẳng hàng*," Davos kêu to. Một ngọn gió giật mạnh chiếc áo choàng màu xanh lá cũ kỹ của ông. Bộ giáp của ông chỉ là một chiếc áo chẽn bằng da thuộc và chiếc mũ giáp che mặt để dưới chân. Ông tin rằng khi đi biển, sắt thép nặng nề có thể cứu sống một người, nhưng cũng có thể giết chết người đó. Ser Imry và các lãnh chúa dòng dõi cao quý khác không đồng tình với quan điểm của ông; kim loại sáng lấp lánh trên người họ khi họ đi lại dọc các con thuyền.

Bà Già Cay Nghiệt và *Cá Ngựa* giờ đã hòa cùng nhịp, còn *Vuốt Đỏ* của Lãnh chúa Celtigar đi vượt lên trên. Bên mạn phải *Phu Nhân Marya* của Allard là ba con thuyền mà Stannis chiếm được từ Lãnh chúa Sunglass Xui Xẻo: *Lòng Mộ Đạo*, *Lời Cầu Nguyện*, và *Cống Hiến*, với các cung thủ đông đúc trên thuyền. Gần đó, *Cá Kiếm* đang ì ạch lê trên mặt nước xanh thẳm. *Một chiếc thuyền có nhiều mái chèo như thế lẽ ra phải đi nhanh hơn rất nhiều*, Davos tỏ vẻ không đồng tình. *Chính phiến gỗ công thành vĩ đại được chở theo khiến con thuyền trở nên mất thăng bằng*.

Gió phương nam thổi mạnh, nhưng khi dùng mái chèo thì điều đó không còn quan trọng nữa. Họ sẽ lướt đi trên đầu sóng, nhưng dòng chảy con sông lại ủng hộ cho Nhà Lannister, và dòng Xoáy Nước Đen chảy xiết nhanh hơn khi đổ ra biển. Cú sốc đầu tiên chắc chắn sẽ có lợi đối với kẻ địch. *Chúng ta mới ngốc làm sao khi đối đầu với chúng ở Xoáy Nước Đen*, Davos nghĩ. Trong những cuộc đụng độ trên biển, họ sẽ dàn trận bao vây hạm đội quân địch từ cả hai cánh, hút lấy chúng vào giữa để tiêu diệt. Tuy nhiên, khi ở trên sông, số lượng và trọng lượng các con thuyền của Ser Imry sẽ không có lợi thế. Họ không thể dàn hàng ngang quá hai mươi con thuyền bởi có nguy cơ các mái chèo sẽ vướng víu và va đập vào nhau.

Xa xa phía trước hàng thuyền chiến, Davos nhìn thấy Tháp Đỏ trên Đồi Aegon, một mảng tối sẫm trên nền trời màu chanh, bên dưới là cửa sông Xoáy Nước Đen. Phía bờ nam con sông đen kịt đầy người và ngựa; họ chuyển động như những con kiến giận dữ khi nhìn thấy các con thuyền đang tiến tới. Stannis lẽ ra có thể cho quân làm bè và lắp đuôi các mũi tên, nhưng dù thế nào thì chờ đợi vẫn là một việc vô cùng khó chịu. Tiếng kèn trumpet vang lên từ giữa đoàn thuyền. Âm thanh nhỏ bé và lạnh lảnh sớm bị nuốt gọn bởi tiếng gầm lên của hàng ngàn người. Bàn tay mập mạp của Davos nắm chặt cái túi nhỏ đựng xương ngón tay mình và ông khẽ cầu nguyện.

Thịnh Nộ sẽ là trung tâm của hàng thuyền đầu tiên, hai bên là *Lãnh Chúa Steffon* và *Hươu Biển*, mỗi thuyền có hai trăm tay chèo. Trên cảng và bên phía mạn phải là hàng trăm con thuyền khác: *Phu Nhân Harra*, *Cá Sáng*, *Lãnh Chúa Cười*, *Quỷ Biển*, *Danh Dự Mọc Sừng*, *Jenna Rách Rưới*, *Đinh Ba*, *Tốc Kiếm, Hoàng Tử Rhaenys*,*Mũi Chó*, *Vương Trượng*, *Trung Thành*, *Quạ Đỏ*, *Nữ Hoàng Alysanne*, *Con Mèo*, *Quả Cảm*, và *Bả Rồng*. Trên mỗi đuôi thuyền đều phấp phới trái tim rực lửa của Thần Ánh Sáng với các màu đỏ, vàng và da cam. Phía sau Davos cùng các con trai ông là một trăm con thuyền dàn hàng chở những thuyền trưởng là hiệp sĩ và lãnh chúa, rồi đến nhóm các con thuyền nhỏ và di chuyển chậm hơn kiểu Myr, không thuyền nào có hơn tám mươi tay chèo. Xa hơn nữa ở phía sau là thuyền buồm, thuyền vuông, một mớ thuyền nhỏ lộn xộn, và cuối cùng là Salladhor Saan trên con thuyền *Valyrian* kiêu hãnh, một con thuyền đồ sộ dài hơn chín mươi mét, theo sau là số thuyền còn lại của ông ta với thân thuyền kẻ sọc đặc trưng. Ông hoàng lòe loẹt đó của vùng Lys đã không hài lòng khi được giao vị trí hậu vệ, nhưng rõ ràng cả Ser Imry lẫn Stannis đều không tin tưởng ông ta. *Ông ta phàn nàn quá nhiều, và luôn mồm nhắc tới số vàng mà Stannis nợ ông*. Nhưng dẫu sao Davos vẫn cảm thấy đáng tiếc. Salladhor Saan là một cướp biển già dạn dày kinh nghiệm, còn người của ông không những sinh ra đã là dân vùng biển, mà còn rất gan dạ trên chiến trường. Vậy mà họ lại bị phí phạm giữ chốt ở phía sau.

Ahooooooooooooooooooooooooo. Tiếng kêu từ mũi thuyền *Thịnh Nộ* lan tỏa trên các con sóng bạc đầu và các mái chèo đang khuấy sóng: Ser Imry đang ra hiệu lệnh tấn công. *Ahooooooooooooooo*, *ahooooooooooooooooo*.

Cá Kiếm cuối cùng cũng nhập đội, dù cánh buồm của nó vẫn đang giương cao. "Nhanh lên nào", Davos hô to. Tiếng trống bắt đầu dồn dập hơn, và tốc độ chèo thuyền cũng nhanh hơn, những mái chèo chém mạnh xuống nước, *tõm-soạt*, *tõm-soạt*, *tõm-soạt*. Trên sàn tàu, binh lính đập kiếm vào khiên ầm ĩ, còn các cung thủ lẳng lặng căng dây cung và kéo mũi tên đầu tiên trong bao đựng tên đeo ở thắt lưng. Các con thuyền ở hàng đầu tiên che khuất tầm nhìn nên Davos phải đi đi lại lại để tìm một vị trí quan sát tốt. Ông không nhìn thấy hàng rào chắn nào; cửa con sông mở toang như thể để nuốt chửng tất cả bọn họ vậy. Ngoại trừ...

Trong những ngày còn buôn lậu, Davos thường đùa rằng ông biết vùng sông nước tại Vương Đô rõ hơn cả lòng bàn tay, bởi ông đã dành cả cuộc đời chui ra chui vào chỗ đó. Các tòa tháp thấp bằng đá thô mới cứng nằm đối diện nhau nơi cửa sông Xoáy Nước Đen có thể chẳng là gì đối với Ser Imry Florent, nhưng với ông, chúng giống như các đốt ngón tay của ông mọc ra thêm hai ngón vậy.

Ông đưa tay lên che ánh mặt trời phía tây khỏi chói mắt, rồi chăm chú nhìn các ngọn tháp kỹ hơn. Chúng quá nhỏ để có thể chứa nhiều binh lính bên trong. Ngọn tháp ở bờ bắc con sông được xây dựng đứng với Tháp Đỏ cao vượt lên phía sau; một ngọn tháp khác ở bờ nam có móng nằm dưới nước. *Bọn họ đào một con kênh xuyên qua bờ sông*, ông hiểu ra ngay lập tức. Điều đó sẽ khiến việc tấn công ngọn tháp trở nên rất khó khăn; kẻ địch sẽ phải lội qua nước hoặc bắc cầu qua con rạch nhỏ. Stannis đã cắt cử cung thủ phía dưới để tấn công bất cứ kẻ thù nào liều lĩnh nhô lên từ trên bức tường thành, nhưng ngoài ra không có việc gì khác.

Có thứ gì vừa lóe lên bên dưới dòng nước đen đang chảy vòng quanh chân tháp. Đó là ánh mặt trời phản chiếu lên kim loại, và lúc này Davos Seaworth đã hiểu ra tất cả. *Một hàng rào dây xích... nhưng chúng vẫn không đóng cửa sông chặn chúng ta. Tại sao?*

Ông có thể phán đoán lý do, nhưng thời gian không còn nhiều để dành cho những phán đoán. Một tiếng hô to từ các con thuyền phía trước, tù và chiến lại vang lên: kẻ thù đã ở ngay trước mặt.

Giữa những mái chèo ngoi lên ngụp xuống của *Vương Trượng* và *Trung Thành*, Davos nhìn thấy một hàng mỏng các con thuyền tập trung ở phía bên kia sông, mặt trời phản chiếu lấp lánh trên những thân thuyền sơn vàng. Ông hiểu rõ chúng chẳng khác nào những con thuyền của chính mình. Khi còn là kẻ buôn lậu, ông luôn cảm thấy an toàn hơn khi biết rõ cánh buồm ở phía chân trời kia là của một con thuyền nhanh hay chậm, và vị thuyền trưởng trên thuyền là một chàng trai trẻ đói khát vinh quang hay chỉ là một ông già đang phục vụ nốt những ngày còn lại của cuộc đời.

Ahooooooooooooo, tiếng tù và chiến lại vang lên. "Tốc độ chiến đấu," Davos hô to. Bên mạn phải và mạn trái tàu, ông nghe thấy Dale và Allard cũng đang ra lệnh giống như vậy. Tiếng trống bắt đầu dồn dập, mái chèo nâng lên hạ xuống càng lúc càng nhanh, *Betha Đen* vụt lên phía trước. Khi liếc sang *Hồn Ma*, Dale giơ tay chào ông. *Cá Kiếm* tiếp tục tụt về phía sau giữa các con thuyền nhỏ ở hai bên; còn lại, hàng thuyền dàn ngang thẳng tắp như một bức tường khiên.

Con sông tưởng hẹp khi nhìn từ xa, nhưng khi tới gần lại bao la như biển cả, và thành phố cũng to lớn hơn nhiều. Từ trên Đồi Aegon nhìn xuống, Tháp Đỏ bao quát được toàn bộ thế trận. Những bức tường thành răng cưa bọc sắt, những tòa tháp đồ sộ cùng bức tường dày màu đỏ khiến nó trông giống như một con quái vật hung tợn đang khom người trên dòng sông và những con đường. Sườn núi dốc dưới chân lâu đài dựng thẳng đứng và lởm chởm đá, bên trên lấm tấm những cây địa y chen lẫn bụi cây gai. Hạm đội sẽ phải đi qua phía dưới lâu đài để tới

được cảng và thành phố ở đằng sau.

Hàng đầu tiên đã tiến vào dòng sông, nhưng thuyền địch vẫn đứng nguyên vị trí. *Vậy là chúng định dụ ta vào. Chúng muốn thuyền của chúng ta kẹt chặt vào nhau và bị giam trong đó, không thể đi vòng qua sườn... và bị sợi dây xích chắn phía sau lưng*. Ông đi lại trên sàn tàu, nghển cổ lên để nhìn rõ hơn hạm đội của Joffrey. Ông nhìn thấy đồ chơi của cậu nhóc gồm con thuyền *Chúa Nhân Từ* nặng nề, *Hoàng Tử Aemon* cũ kỹ chậm chạp, *Tiểu Thư Lụa Là* cùng người chị em là *Thiếu Nữ E Thẹn*, *Gió Hoang*, *Kẻ Phỉ Báng Vua*, *Hươu Trắng*, *Cây Thương*, *Hoa Biển*. Nhưng *Sao Sư Tử* đâu? *Tiểu Thư Lyanna* xinh đẹp mà vua Robert đã đặt theo tên người con gái ông từng yêu và để mất đâu? *Chiếc Búa Của Vua Robert* đâu? Đó là con thuyền chiến lớn nhất trong hạm đội hoàng gia với bốn trăm mái chèo, là con thuyền chiến duy nhất mà ông vua con sở hữu có thể ngang tầm *Thịnh Nộ*. Đáng lẽ con thuyền đó phải là trung tâm của bất cứ đội hình phòng vệ nào mới phải.

Davos ngửi thấy mùi cạm bẫy, nhưng ông không nhìn thấy bóng dáng quân địch nào ở phía sau, chỉ có hạm đội hùng mạnh của Stannis Baratheon đứng ngay ngắn theo trật tự, trải dài về tận phía chân trời biển nước kia. *Phải chăng chúng sẽ nâng hàng rào xích lên và cắt chúng ta làm đôi?* Nhưng làm vậy thì chúng được lợi gì? Số thuyền bị chặn bên ngoài vịnh vẫn có thể đưa lính lên phía bắc thành phố; một cách qua sông tuy chậm hơn nhưng an toàn.

Một đàn chim màu da cam bập bùng bay vút ra từ phía lâu đài, hai mươi đến ba mươi con; những bình hắc ín cháy lao xuống sông theo hình vòng cung, để lại những vệt lửa dài trong không trung. Con sông hứng phần lớn số đó, nhưng có một vài bình rơi xuống sàn tàu ở hàng đầu tiên, ngọn lửa lan ra khi những chiếc lọ vỡ tan tành. Lính bộ binh đang náo loạn trên boong thuyền *Nữ Hoàng Alysanne*, và ông nhìn thấy ba cột khói bốc lên từ thuyền *Bả Rồng*, phía gần bờ sông. Đến lúc đó thì đợt bắn thứ hai đã bắt đầu, hàng loạt mũi tên bay xuống từ nơi ẩn náu của các cung thủ ở trên tháp đang rít lên trong không khí. Một người lính loạng choạng ngã qua mép thuyền *Con Mèo*, đập vào mái chèo và chìm nghỉm. *Người đầu tiên phải chết trong hôm nay*, Davos thầm nghĩ, *nhưng sẽ không phải là người cuối cùng*.

Cờ hiệu của ông vua nhỏ bay phấp phới trên các bức tường răng cưa: con hươu đột vương miện của nhà Baratheon trên nền vàng, sư tử Nhà Lannister trên nền đỏ thẫm. Thêm nhiều bình hắc ín nữa bay xuống. Davos nghe thấy tiếng người gào thét khi lửa lan trên con thuyền *Quả Cảm*. Các tay chèo ở bên dưới vẫn an toàn vì họ được phần boong thuyền có mái che bảo vệ khỏi loạt tên, nhưng lính bộ binh đứng chật phía trên thì không may mắn như vậy. Cánh phải bao giờ cũng chuốc lấy thương vong, đúng như ông đã lo sợ. *Rồi sẽ sớm đến lượt chúng ta*, ông lo lắng tự nhủ. *Betha Đen* cũng ở trong tầm bắn và là con thuyền thứ sáu tính từ bờ phía bắc. Bên mạn phải của con thuyền chỉ có *Phu Nhân Marya* của Allard, *Cá Kiếm* lóng ngóng ở tít phía sau, đến nỗi nó gần như ở hàng ba chứ không phải hàng thứ hai, cùng *Lòng Mộ Đạo*, *Lời Cầu Nguyện* và *Cống Hiến*. Ở vào vị trí dễ bị tấn công như vậy, họ chỉ còn cách mong đợi sự giúp đỡ của thần linh.

Khi hàng thứ hai đi qua được tòa tháp đôi, Davos cố gắng nhìn gần hơn. Ông thấy ba mắt xích khổng lồ ngoi lên từ một cái lỗ to tương đương đầu người và biến mất dưới dòng nước. Mỗi tòa tháp chỉ có một cánh cửa duy nhất, và nhô lên khỏi mặt đất hơn sáu mét. Cung thủ trên mái tòa tháp phía bắc đang bắn tên xuống *Lời Cầu Nguyện* và *Cống Hiến*. Các cung thủ trên thuyền *Cống Hiến* bắn tên đáp trả, và Davos nghe thấy tiếng một người đàn ông kêu lên khi bị trúng tên.

"Thưa thuyền trưởng." Matthos con trai ông đang đứng ngay bên cạnh. "Mũ của cha đây." Davos cầm mũ bằng cả hai tay và đội lên đầu. Chiếc mũ không có tấm che mặt vì ông rất ghét bị hạn chế tầm nhìn.

Lúc này, các bình hắc ín đang rơi xuống như mưa xung quanh họ. Ông nhìn thấy một bình vỡ tan trên sàn thuyền *Phu Nhân Marya*, nhưng đội của Allard đã nhanh chóng dập tắt. Phía

mạn trái, tiếng tù và chiến vang lên từ *Driftmark Kiêu Hãnh*. Các mái chèo bì bõm làm nước bắn tung tóe với mỗi lần thả chèo xuống nước. Một mũi tên dài cả thước rơi xuống cách Matthos chỉ nửa mét và cắm ngập vào sàn thuyền gỗ. Phía trước, hàng thuyền đầu tiên nằm gọn trong tầm bắn của kẻ thù; các đợt mũi tên rào rào bay xuống và rít lên như những con rắn.

Bên bờ nam sông Xoáy Nước Đen, Davos thấy quân lính đang kéo những chiếc bè thô ra sông trong khi binh lính đang tập hợp thành từng hàng bên dưới hàng trăm ngọn cờ hiệu bay phấp phới. Trái tim rực lửa có mặt ở khắp nơi, tuy nhiên con hươu màu đen tí teọ ở giữa ngọn lửa thì nhỏ đến nỗi chẳng mấy ai nhìn thấy. *Chúng ta nên dùng cờ hiệu hình con hươu đội vương miện mới phải*, Davos nghĩ. *Con hươu sừng là biểu tượng của vua Robert, và thành phố sẽ vui mừng khi nhìn thấy nó. Trong khi đó, lá cờ hiệu của người lạ mặt sẽ chỉ khiến bọn họ chống lại chúng ta mà thôi*.

Ông không thể nhìn trái tim rực lửa mà không nghĩ đến cái bóng Melisandre đã sinh ra trong màn đêm bên dưới lâu đài Storm's End. *Ít nhất chúng ta cũng đánh trận này trong ánh sáng, với vũ khí của những người lính chân chính*, ông nghĩ thầm. Nữ tu đỏ và những đứa con bóng tối của ả sẽ không có phần ở đây. Stannis đã cho ả đi thuyền về Dragonstone cùng gã con hoang cháu trai ông ta là Edric Storm. Các thuyền trưởng và chư hầu đều kiên quyết cho rằng chiến trường không phải là nơi của phụ nữ. Chỉ có đám người của hoàng hậu là không đồng tình nhưng họ cũng không phản đối quá mạnh mẽ. Nhà vua là người duy nhất cương quyết phản đối điều đó, cho tới khi lãnh chúa Bryce Caron lên tiếng: "Bệ hạ, nếu nữ phù thủy đi cùng chúng ta, sau đó quân lính sẽ nói đó là chiến thắng của cô ta, không phải của ngài. Họ sẽ nói ngài nợ vương miện của ngài nhờ thần chú của cô ta." Điều đó đã làm nhà vua thay đổi. Bản thân Davos không hề tham gia vào cuộc tranh cãi, nhưng sự thực ông cũng chẳng buồn lòng khi nhìn ả ra đi. Ông không muốn liên quan tới Melisandre hay vị thần của ả.

Bên mạn phải, *Cống Hiến* di chuyển về phía bờ sông, một chiếc ván cầu dài được hạ xuống. Các cung thủ xô đẩy nhau bò xuống chỗ nước nông, những cây cung được giơ cao trên đầu để giữ cho dây cung khô ráo. Họ làm nước bắn tóe lên bờ sông hẹp dốc đứng. Đá bay rào rào từ lâu đài xuống chỗ họ, cùng với cung tên và giáo mác, nhưng góc bắn quá dốc nên những thứ đó dường như không gây thiệt hại gì nhiều.

Lời Cầu Nguyện neo ngược dòng cách đó hơn hai mươi mét, còn *Lòng Mộ Đạo* đang đi xiên về phía bờ sông, bỗng quân địch phi ngựa dọc bờ sông tiến đến, móng ngựa chiến làm nước bắn tung tóe. Các hiệp sĩ ập đến chỗ đám cung thủ như bầy sói xông vào giữa đàn gà, đẩy lùi bọn họ xuống sông và về phía thuyền trước khi họ kịp lắp tên vào dây cung. Bộ binh ùa ra bảo vệ với giáo mác và rìu, chỉ trong ba giây, khung cảnh đã trở thành một mớ hỗn độn và đẫm máu. Davos nhận ra chiếc mũ hình đầu chó của Chó Săn. Áo choàng trắng bay phấp phới trên lưng hắn khi hắn cưỡi con ngựa phi lên sàn tàu *Lời Cầu Nguyện*, hạ bất cứ ai đang lóng ngóng trong tầm với.

Sau tòa lâu đài, Vương Đô đứng trên ngọn đồi bên trong bức tường thành bao hình vòng cung. Nơi bờ sông cảnh tượng thật tan hoang và u ám; quân Lannister đốt cháy mọi thứ và rút về bên trong Cổng Bùn. Những cột buồm đầy vết chém nằm ngổn ngang chặn hết vùng nước nông, cản đường họ đến cầu cảng đá. *Chúng ta sẽ không đậu được ở đó*. Ông nhìn thấy chóp của ba chiếc máy bắn đá khổng lồ đằng sau Cổng Bùn. Trên Đồi Visenya cao tít, ánh mặt trời phản chiếu rực rỡ trên bảy tòa tháp bằng pha lê của Đại Điện Baelor.

Davos không nhìn được điểm giao tranh trên sông nhưng ông nghe thấy một tiếng rầm rền vang khi hai con thuyền đâm vào nhau, dù vậy ông không đoán được đó là hai con thuyền nào. Ngay sau đó, một cú va chạm nữa khiến âm thanh vọng khắp mặt nước, rồi một cú thứ ba. Nhỏ hơn tiếng cọt kẹt của gỗ, ông nghe thấy tiếng *thình thịch* của chiếc máy bắn đá bắn trúng mũi thuyền *Thịnh Nộ*. *Hươu Biển* chẻ đôi một con thuyền của Joffrey gọn ghẽ, nhưng *Mũi Chó* lại đang bị cháy và *Nữ Hoàng Alysanne* thì bị kẹp giữa *Tiểu Thư Lụa Là* và *Thiếu Nữ E Thẹn*, thủy thủ trên thuyền đang chống lại những kẻ trèo lên thuyền qua tay vịn con tàu.

Ngay phía trước, Davos nhìn thấy *Kẻ Phỉ Báng Vua* của quân địch đi vào giữa *Trung Thành* và *Vương Trượng*. *Trung Thành* kịp rút hàng mái chèo bên mạn phải lên để tránh, nhưng hàng mái chèo bên mạn trái của *Vương Trượng* bị bẻ gẫy khi *Kẻ Phỉ Báng Vua* đi sượt qua bên hông con thuyền. "Bắn," Davos ra lệnh, và cung thủ của ông nhất loạt bắn ra một cơn mưa tên bay qua sông. Ông vừa nhìn thuyền trưởng của *Kẻ Phỉ Báng Vua* ngã xuống, vừa cố nhớ lại tên hắn.

Trên bờ, các cánh tay của máy bắn đá giơ cao, một, hai, ba rồi hàng trăm hòn đá bay vút lên bầu trời vàng rực. Những hòn đá to bằng đầu người rơi xuống làm nước dội lên tung bọt trắng xóa, sàn tàu bằng gỗ sồi vỡ tan tành, và biến người sống thành những đống xương thịt bầy nhầy. Bên kia sông, đoàn thuyền tiên phong đã vào trận. Những chiếc móc sắt được tung ra để kéo thuyền địch, các mũi thuyền bằng sắt nhọn đâm vỡ thân thuyền đối phương, binh lính trên boong nhốn nháo, từng loạt mũi tên bay qua bay lại trong làn khói lờ mờ, và rất nhiều người chết... nhưng đến giờ chưa có người nào của ông phải bỏ mạng.

Betha Đen bơi ngược dòng, tiếng trống của người chỉ huy đội chèo ong ong trong đầu vị thuyền trưởng khi ông nhìn quanh, tìm kiếm một con thuyền địch để đâm thủng. *Nữ Hoàng Alysanne* đang bị vây kẹt giữa hai thuyền chiến của Nhà Lannister, cả ba con thuyền nhanh chóng dùng đến dây thừng và móc câu.

"*Đẩy nhanh tốc độ!*" Davos hô to.

Tiếng trống nện liên hồi dồn dập, *Betha Đen* lướt đi, nước chuyển thành màu đục như sữa và rẽ sang hai bên nhường đường cho mũi tàu. Allard nhanh chóng làm theo; *Phu Nhân Marya* cũng chạy bên cạnh họ. Đoàn thuyền tiên phong đã biến thành một mớ hỗn độn và chiến đấu trong rời rạc. Ba con thuyền mắc vào nhau sừng sững hiện ra phía trước, trên sàn thuyền là cảnh giao tranh kiếm rìu hỗn loạn và đẫm máu. *Thêm một chút nữa*, Davos Seaworth cầu khẩn với Thần Chiến Binh, *hãy cho con thuyền quay lại đây một chút nữa, để nó lộ ra phần mạn thuyền*.

Thần Chiến Binh hẳn đã nghe thấy lời cầu nguyện. *Betha Đen* và *Phu Nhân Marya* đâm sầm vào *Thiếu Nữ E Thẹn* gần như cùng một lúc ở cả phía trước và phía sau, cú đâm mạnh đến mức quân lính trên thuyền *Tiểu Thư Lụa Là* bị bay ra khỏi boong, rơi xuống cách đó ba con thuyền nữa. Davos suýt cắn đứt lưỡi khi hàm răng ông đập vào nhau, và nhổ ra toàn máu. *Lần sau nhớ ngậm mồm lại, đồ ngu*. Bốn mươi năm lênh đênh trên biển, nhưng đây là lần đầu tiên ông đâm vào một con thuyền khác. Các cung thủ của ông đang kéo và buông dây cung.

"Lùi lại," ông ra lệnh. Khi *Betha Đen* đảo ngược mái chèo, nước sông tràn vào cái lỗ mà nó để lại trên *Thiếu Nữ E thẹn,* và con thuyền tan thành từng mảnh ngay trước mắt ông, hất xuống sông hàng chục tên lính. Những tên sống sót cố vùng vẫy bơi; người chết nổi lềnh phềnh trên mặt nước; ai mặc giáp nặng nề với những tấm chắn ngực thì dù sống hay chết cũng nhanh chóng chìm nghỉm. Tiếng cầu cứu của những kẻ đang chết đuối vang vọng bên tai ông.

Một ánh chớp màu xanh lá khiến ông chú ý. Xa xa phía trước bên mạn trái con thuyền, một đám lửa màu xanh ngọc giống như một tổ rắn quằn quại đang bùng cháy trên cột buồm của *Nữ Hoàng Alysanne*. Ngay lập tức Davos nghe thấy một tiếng kêu đầy sợ hãi. "*Chất cháy!*"

Ông nhăn mặt. Hắc ín cháy là một chuyện, chất cháy lại là chuyện khác. Cái thứ độc địa ấy gần như không thể dập tắt. Dập nó bằng áo choàng thì áo choàng sẽ bén lửa; dùng tay dập một vết cháy nhỏ sẽ khiến tay bốc cháy. "Tè lên cái chất cháy đó và của quý sẽ bị cháy đen thui," những người đi biển dạn dày kinh nghiệm thường nói vậy. Tuy nhiên, Ser Imry cũng đã cảnh báo họ sẽ gặp phải thứ *chất lỏng* xấu xa của bọn giả kim. Nhưng rất may là số người dùng thuật bói lửa thực thụ còn lại không nhiều. *Chúng sẽ sớm cạn kiệt thôi*, Ser Imry trấn an họ như vậy.

Davos liên tục phất lệnh; một bên mái chèo đẩy còn bên kia kéo, và con thuyền đổi chiều. *Phu Nhân Marya* cũng bình an ra khỏi đó, thật may mắn. Tuy nhiên, ngọn lửa lan khắp con

thuyền *Nữ Hoàng Alysanne* cùng các thuyền địch nhanh hơn ông tưởng. Quân lính quằn quại trong ngọn lửa xanh, nhảy xuống nước và hét lên những tiếng chẳng giống con người. Trên tường thành của Vương Đô, máy bắn lửa đang phụt ra sự chết chóc, còn máy bắn đá khổng lồ đằng sau Cổng Bùn liệng ra những hòn đá tảng. Một hòn đá to cỡ con bò rừng rơi sầm xuống giữa *Betha Đen* và *Hồn Ma*, làm cả hai thuyền tròng trành và người trên thuyền ướt sũng. Một hòn đá khác, không nhỏ hơn là mấy, rơi trúng vào *Tiếng Cười Ngạo Nghễ*. Con thuyền nhà Velaryon vỡ tung như một món đồ chơi trẻ con bị thả rơi xuống từ trên tháp, làm những mảnh gỗ vụn dài bằng cả cánh tay người văng ra khắp nơi.

Qua làn khói đen ngòm và ngọn lửa xanh quằn quại, Davos thoáng thấy một đàn thuyền nhỏ đang hạ thủy: một mớ hỗn độn những phà, đò, xuồng, thuyền chèo và những con thuyền lớn cũ nát đến mức khó mà nổi trên mặt nước. Thật là một sự liều lĩnh trong cơn tuyệt vọng; những tấm gỗ trôi nổi đó làm sao có thể xoay chuyển được tình thế, chúng chỉ ngáng đường mà thôi! Ông cũng nhận thấy nhiều hàng thuyền bị kẹt lại trong vô vọng. Bên cánh trái, *Lãnh Chúa Stefford*, *Jenna Rách Rưới*,*Kiếm Nhanh* đã thoát được ra ngoài và đang di chuyển ngược dòng. Nhưng ở bên cánh phải, nhiều con thuyền đang bị bao vây và chống trả quyết liệt, trong khi các thuyền ở vùng trung tâm đã tan tành dưới sức công phá của những hòn đá tảng của máy bắn đá, vài thuyền trưởng đang quay lại để đi xuôi dòng, một số khác thì cho thuyền sang cánh trái; họ làm bất cứ việc gì để thoát được cơn mưa đá đang ập xuống. *Thịnh Nộ* đã giương máy bắn đá ở cuối thuyền lên để bắn trả vào thành phố, nhưng tầm bắn của nó không đủ xa; từng thùng hắc ín bay ra vỡ nát dưới chân tường. *Vương Trượng* đã mất hầu hết số mái chèo, còn *Trung Thành* đã bị bắn trúng và đang nghiêng về một phía. Ông cho *Betha Đen* đi vào giữa các con thuyền đó, và đâm một cú vào thân chiếc du thuyền mạ vàng chạm trổ của thái hậu Cersei, bên trên chất đầy binh lính thay vì cao lương mỹ vị. Cú va đập làm hàng tá lính rơi xuống sông, và các cung thủ của *Betha* kết liễu chúng khi chúng cố ngoi lên mặt nước.

Matthos kêu lên báo cho ông biết có nguy hiểm từ bên mạn trái; một con thuyền của Lannister đang lao đến định đâm. "Quay nhanh sang phải," Davos hô to. Người của ông dùng mái chèo để gỡ *Betha Đen* ra khỏi chiếc du thuyền, trong khi những người khác quay thuyền lại để mũi thuyền hướng về phía *Hươu Trắng* đang lao đến. Trong khoảnh khắc ông sợ mình đã quá chậm, rằng ông sẽ bị chìm, nhưng dòng chảy đã giúp *Betha Đen* kịp xoay, và cú va chạm chỉ là một cái sượt nhẹ, hai thân thuyền cọ vào nhau làm vỡ mái chèo của cả hai bên. Một mảnh gỗ lởm chởm bay ngang đầu ông, sắc nhọn như mũi giáo. Davos co người tránh được. "Sang thuyền địch!" ông hét lên. Các dây móc câu được quăng ra. Ông rút kiếm và dẫn đầu bọn họ xông qua tay vịn con thuyền.

Thủy thủ thuyền *Hươu Trắng* lao ra chỗ tay vịn nhưng quân của *Betha Đen* đã ập lên chúng như cơn thủy triều với đao và kiếm. Davos cố lách qua đám người để tìm thuyền trưởng con thuyền, nhưng hắn đã chết trước khi ông kịp đến. Khi ông đang đứng nhìn cái xác, kẻ nào đó đánh vào đầu ông từ sau lưng bằng một cây rìu, nhưng chiếc mũ giáp đỡ được cú đánh nên ông chỉ thấy váng đầu trong khi lẽ ra nó đã có thể bị bổ đôi. Ông lăn tròn vì bị choáng. Kẻ tấn công ông lại hò hét xông đến. Davos nắm chặt thanh kiếm bằng cả hai tay và đâm thẳng vào bụng hắn.

Một thủy thủ kéo ông đứng dậy. "Thưa thuyền trưởng, thuyền *Hươu* đã thuộc về chúng ta rồi!" Đúng thế, Davos cũng nhận ra điều đó. Phần lớn quân địch đã chết, đang chết hoặc đầu hàng. Ông cởi bỏ mũ, lau máu trên mặt, và quay trở lại con thuyền của mình, cẩn thận sải bước trên sàn thuyền nhơ nhớp ruột người. Matthos đưa tay ra giúp ông bước qua tay vịn con tàu.

Trong khoảnh khắc đó, *Betha Đen* và *Hươu Trắng* giống như một vùng yên bình giữa cơn bão lớn. *Nữ Hoàng Alysanne* và *Tiểu Thư Lụa Là* vẫn bị kẹt vào nhau và đang bốc cháy trong cơn cuồng nộ màu xanh; chúng trôi xuôi dòng sông kéo theo những mảnh vỡ của *Thiếu Nữ E Thẹn*. Một con thuyền kiểu Myr đã đâm vào đó và giờ cũng đang bốc cháy. *Con Mèo* đang tiếp nhận quân lính từ thuyền *Quả Cảm* đang chìm dần. Thuyền trưởng *Bả Rồng* đưa thuyền vào giữa hai bến tàu, đáy thuyền đã bị thủng và thủy thủ đoàn đổ lên bờ, cùng với cung thủ và lính

bộ binh tham gia trận chiến dưới chân tường thành. *Quạ Đỏ* bị đâm trúng đang nghiêng dần sang một bên.*Hươu Biển* vừa chống chọi với quân địch trên thuyền, vừa phải xử lý các đám cháy, những trái tim rực lửa đã được giương lên trên thuyền *Kẻ Trung Thành* của Joffrey. Con thuyền *Thịnh Nộ* đang giao tranh với *Chúa Nhân Từ,* nhưng mũi thuyền uy nghi của nó đã bị vỡ do đâm vào đá. Ông nhìn thấy *Driftmark Kiêu Hãnh* của lãnh chúa Velaryon đang đâm vào giữa hai chiếc bè của quân Lannister, làm lật nhào một chiếc và đốt cháy chiếc còn lại bằng những mũi tên lửa. Trên bờ nam, các hiệp sĩ đang cưỡi ngựa phi lên thuyền, vài thuyền nhỏ chở đầy kỵ binh mang vũ khí đã qua được sông. Họ phải đi rất cẩn thận giữa các con thuyền đang chìm và từng mảng lửa cháy trôi dạt. Toàn bộ hạm đội của vua Stannis đều đang ở trên sông, ngoại trừ những con thuyền vùng Lys của Salladhor Saan. Họ sẽ sớm chiếm được dòng Xoáy Nước Đen.*Ser Imry sẽ có được chiến thắng của ông ta*, Davos nghĩ, *và Stannis sẽ mang quân qua sông, nhưng thánh thần ơi, cái giá phải trả...*

"Thuyền trưởng!" Matthos đập vai ông.

Đó là *Cá Kiếm* đang di chuyển với hai bên mái chèo nâng lên hạ xuống. Con thuyền vẫn chưa hạ buồm, và cột buồm đang bốc cháy do bắt lửa từ vài bình hắc ín. Davos quan sát ngọn lửa lan rộng, liếm vào dây thừng và cánh buồm cho đến khi để lại một vệt lửa vàng dài. Mũi thuyền bằng sắt vụng về hình cá kiếm đang rẽ đôi mặt sông tiến lên. Ngay đằng trước, một con thuyền lớn của quân Lannister đang trôi chầm chậm về phía nó và là một mục tiêu không thể dễ dàng hơn. Những vạt khói xanh đang từ từ rỉ ra từ dưới sàn tàu.

Khi nhìn thấy nó, tim Davos Seaworth như ngừng đập.

"Không," ông hét lên. "Không. *KHÔÔÔÔÔÔNG!*" Trong tiếng gầm rống và loảng xoảng của chiến trường, không ai nghe thấy ông ngoài Matthos. Hiển nhiên là thuyền trưởng con thuyền *Cá Kiếm* cũng không nghe thấy, khi ông ta còn đang mải đâm cái gì đó với cái thanh kiếm vĩ đại vụng về của mình. *Cá Kiếm* chuyển sang tốc độ chiến đấu. Davos giơ bàn tay không lành lặn của mình lên nắm chặt cái túi nhỏ đựng những mẩu xương ngón tay của ông.

Với một tiếng rầm thê lương và dữ dội, *Cá Kiếm* đâm vỡ con thuyền cũ nát thành từng mảnh. Nó vỡ tan như một quả cây chín nẫu, nhưng không có thứ quả chín nẫu nào phát ra âm thanh như tiếng gỗ nứt. Davos thấy từ bên trong con thuyền một màu xanh túa ra từ hàng ngàn những cái lọ vỡ, thứ thuốc độc trong ruột của một con quái thú đang giẫy chết, nó lấp lánh, tỏa sáng, và lan ra khắp mặt sông...

"Lùi lại," ông kêu lên. "Tránh đi. Tránh khỏi con thuyền đó, lùi lại, lùi lại!" Quân lính cắt đứt dây nối giữa *Betha Đen* và *Hươu Trắng*, và Davos thấy sàn thuyền dưới chân như rung lên khi *Betha Đen* đẩy *Hươu Trắng* ra xa. Những mái chèo được hạ xuống nước.

Rồi ông nghe thấy một tiếng *vút* sắc lẹm, như thể ai đó thổi vào tai ông vậy. Chỉ trong tích tắc một tiếng nổ rung trời vang lên. Sàn thuyền biến mất dưới chân ông, và nước đen đập vào mặt ông, tràn vào mũi và miệng. Ông ho sặc sụa rồi chìm xuống. Không biết làm sao để ngoi lên, Davos vật lộn với dòng sông trong cơn hoảng loạn tối tăm cho tới khi đột nhiên ông trồi lên khỏi mặt nước. Ông nhổ nước ra, hít không khí đầy lồng ngực và túm lấy mảnh vỡ gần nhất để bám vào đó.

Bên cạnh ông, *Cá Kiếm* và cả con thuyền to đều biến mất, những thi thể đen sạm nổi lềnh bềnh trôi xuôi theo dòng nước, và những người đang chìm cố bám víu lấy các mảnh gỗ cháy. Ngọn lửa xanh của quỷ dữ cao hơn chín mét nhảy múa trên mặt nước. Nó có vô số cánh tay, mỗi tay cầm một chiếc roi, bất cứ thứ gì nó quất vào đều bùng cháy. Ông thấy *Betha Đen* đang cháy, cả *Hươu Trắng* và *Kẻ Trung Thành ở* hai bên cũng vậy. *Lòng Mộ Đạo*, *Con Mèo*, *Quả Cảm*, *Vương Trượng*, *Bà Già Cay Nghiệt*, *Trung Thành*, *Thịnh Nộ* tất cả đều đang bốc cháy, *Kẻ Phỉ Báng Vua* và *Chúa Nhân Từ* cũng vậy, con quỷ đang nuốt chửng chúng. *Driftmark Kiêu Hãnh* lấp lánh của lãnh chúa Velaryon đang cố quay đầu, nhưng con quỷ chậm rãi lướt một ngón tay

xanh lên những mái chèo bạc của con thuyền và chúng bùng lên như những cây nến. Ngay lập tức, con thuyền như đang chèo trên sông bằng hai hàng đuốc dài sáng rực hai bên.

Đến lúc này dòng chảy đang cuốn ông vào dòng nước xoáy, quay tròn, quay tròn. Ông đá chân để tránh một mảng chất cháy đang trôi. *Các con trai ta*, Davos nghĩ nhưng không có cách nào tìm chúng giữa cơn hỗn độn này. Một con thuyền lớn nặng nề chở đầy chất gây cháy khác tiếp tục bùng cháy sau lưng ông. Xoáy Nước Đen như sôi lên, cột buồm cháy, người cháy, và các mảnh thuyền vỡ rải rác khắp nơi.

Ta đang trôi ra vịnh. Ở đó sẽ không tệ như thế này; ông sẽ vào được bờ vì ông là một tay bơi khỏe. Các thuyền của Salladhor Saan cũng đang ở vịnh, Ser Imry đã ra lệnh cho bọn họ ở yên đó...

Rồi dòng chảy lại khiến ông xoay tròn, và Davos nhìn thấy điều gì đang đợi mình nơi xuôi dòng.

Hàng xích. Cầu thần linh cứu chúng con, bọn chúng nâng xích lên rồi.

Nơi con sông đổ ra Vịnh Xoáy Nước Đen, hàng rào đã căng lên, cách mặt nước gần một mét. Cả tá thuyền đâm sầm vào đó, và dòng nước khiến các con thuyền va vào nhau. Gần như tất cả đều đang bốc cháy. Số còn lại cũng sẽ sớm như vậy. Davos nhìn thấy bóng các thân thuyền sọc của Salladhor Saan ở đằng xa, nhưng ông biết mình sẽ không bao giờ tới được đó. Bức tường thép nóng đỏ, gỗ bùng cháy, và ngọn lửa xanh quay mòng đang ở trước mặt ông. Cửa sông Xoáy Nước Đen đã biến thành cửa địa ngục.

TYRION

Bất động như một bức tượng máng xối, Tyrion Lannister khom người quỳ gối trên một mấu tường thành. Bên ngoài Cổng Bùn và không gian đổ nát nơi từng là chợ cá và cầu cảng, cả con sông dường như bốc cháy. Nửa hạm đội của Stannis đang chìm trong lửa, cùng với đó là hầu hết số thuyền của Joffrey. Nụ hôn của ngọn lửa điên cuồng biến những tàu chiến kiêu hãnh thành những giàn thiêu chết chóc và con người thành cây đuốc sống. Không khí dầy đặc khói, mũi tên bay lạc và những tiếng kêu thét.

Xuôi theo dòng nước, quân lính và những thuyền trưởng dòng dõi cao quý có thể nhìn thấy sự chết chóc nóng rực xanh lè đang cuồn cuộn tiến về phía họ, cái chết sinh sôi từ chính dòng Xoáy Nước Đen. Mái chèo dài màu trắng của những chiếc thuyền kiểu Myr lấp loáng như những cái chân của một con rết điên cuồng tìm lối thoát, nhưng chẳng có ích gì. Những con rết không còn đường chạy.

Vô số đám cháy bùng lên dưới bức tường thành phố, nơi các bình hắc ín cháy đã phát nổ, nhưng so với đám cháy dữ dội kia thì chúng chẳng khác gì những ngọn nến trong một ngôi nhà đang cháy, những lá cờ màu đỏ và da cam bập bùng thật bé nhỏ so với ngọn lửa lớn màu xanh ngọc hủy diệt ngoài kia. Những đám mây bay là là bắt lấy màu của dòng sông cháy và lợp lên bầu trời một mái nhà màu xanh lập lòe, đẹp một cách kỳ lạ. *Một vẻ đẹp khủng khiếp*. *Như lửa của rồng vậy*. Tyrion tự hỏi liệu Nhà Chinh Phạt Aegon có cảm thấy như vậy không khi ông ta bay trên Cánh Đồng Cháy của mình.

Cơn gió nóng làm chiếc áo choàng đỏ thẫm của anh bay lên và tạt vào mặt anh, nhưng anh không thể quay đi. Tyrion lờ mờ nhận ra những người mặc áo choàng vàng đang hò reo từ nơi trú ẩn. Anh không còn tâm trí nào mà hòa giọng cùng bọn họ. Đó mới chỉ là chiến thắng nửa vời. *Chỉ như vậy thôi không đủ*.

Anh thấy một con thuyền lớn khác chất đầy những bình quả đựng chất cháy của vua Aerys đang bị nuốt chửng trong ngọn lửa đói khát. Một đài phun lửa màu ngọc bích đang dâng lên từ dòng sông, cú nổ chói sáng khiến anh phải che mắt lại. Những cột lửa cao cả chục mét nhảy múa trên mặt nước, rít lên và cháy lách tách. Trong chốc lát, chúng xóa sạch mọi tiếng kêu thét. Hàng trăm người bập bềnh trên mặt nước, họ đang chìm dần hoặc bị thiêu cháy, hoặc cả hai.

Ngươi có nghe tiếng họ đang kêu gào không, Stannis? Ngươi có thấy họ đang bị thiêu không? Việc này không phải chỉ do ta gây ra, mà cả ngươi cũng góp phần không kém. Đâu đó trong đám người đang la hét ở bờ nam Xoáy Nước Đen, Tyrion biết Stannis cũng đang quan sát. Hắn chưa bao giờ hiếu chiến như người anh trai Robert. Ngược lại, hắn chỉ muốn đứng phía sau chỉ huy giống như Lãnh chúa Tywin Lannister. Nhưng dù muốn hay không, lúc này hắn cũng đang ngồi trên lưng ngựa trong bộ giáp sáng lóa và vương miện trên đầu. *Vương miện bằng vàng đỏ*, Varys đã nói vậy, *những chóp nhọn trên đó được rèn thành hình ngọn lửa*.

"Thuyền của ta." Giọng Joffrey vỡ ra khi thằng nhóc hét lên từ lối đi trên đỉnh tường thành, chỗ cả đám lính canh cũng túm tụm nấp sau tường chắn. Chiếc vương miện vàng của nhà vua tô điểm thêm cho mũ giáp trên đầu. "*Kẻ Phỉ Báng Vua* của ta đang cháy, *Thái Hậu Cersei*, *Kẻ Trung Thành*. Nhìn kìa, cả *Hoa Biển* nữa." Thằng nhóc chỉ thanh kiếm mới của mình ra nơi ngọn lửa xanh đang liếm lên thân thuyền màu vàng của *Hoa Biển* và bò lên các mái chèo. Thuyền trưởng con thuyền đã quay ngược nó để đi ngược dòng, nhưng không đủ nhanh để tránh được đám cháy.

Con thuyền toi rồi, Tyrion biết chắc. *Không còn cách nào khác. Nếu chúng ta không trực diện đối đầu với chúng, Stannis sẽ ngửi thấy mùi cạm bẫy*. Một mũi tên, một cây giáo, thậm chí là một hòn đá từ máy bắn đá đều có thể điều khiển được, nhưng chất cháy thì không. Một khi bị thả

rông, nó sẽ vượt quyền kiểm soát của con người. "Điều đó không thể tránh được," anh nói với cháu trai. "Đằng nào thì hạm đội của chúng ta cũng sẽ chết."

Tyrion quá thấp không nhìn được qua tường chắn, nên anh phải cho người nhấc mình lên nhìn qua lỗ châu mai. Mặc dù từ vị trí này, lửa, khói, và sự hỗn độn của chiến trường vẫn khiến Tyrion không thể quan sát được chuyện gì đang xảy ra ở cửa sông bên dưới lâu đài; nhưng anh đã nhìn thấy khung cảnh ấy cả nghìn lần trong trí tưởng tưởng của mình. Bronn sẽ quất roi vào lũ bò rừng ngay khi thuyền của Stannis qua được Tháp Đỏ; hàng xích rất nặng và máy kéo xích sẽ chậm chạp quay với tiếng kêu cọt kẹt. Khi nhìn thấy kim loại lấp loáng dưới mặt nước thì cả hạm đội của kẻ tiếm quyền đã vượt qua. Các mắt xích sẽ trồi lên và ướt sũng, có thể là lấm bùn, từng mắt xích một, cho tới khi cả sợi xích khổng lồ căng ra. Vua Stannis cho hạm đội của mình đi vào Xoáy Nước Đen nhưng không thể đi ra được nữa.

Dù vậy, một số thuyền vẫn có thể thoát ra. Dòng chảy của con sông rất khó lường, và ngọn lửa thì không lan đều như anh hy vọng. Lòng sông chính chìm trong lửa, nhưng rất nhiều người Myr đã ra được đến bờ nam và chạy thoát một cách an toàn, và ít nhất tám con thuyền đã cập bờ bên dưới bức tường thành phố. *Cập bờ hoặc là bị xô vỡ, nhưng cả hai cùng đưa đến một kết quả: chúng đã đưa được người lên bờ*. Tệ hơn là phần lớn cánh phía nam trong hai hàng đầu tiên của chúng đã di chuyển ngược dòng cách xa địa điểm các con thuyền phát nổ. Anh đoán Stannis sẽ còn ít nhất ba mươi, bốn mươi con thuyền nữa; thừa đủ để mang cả đội quân tràn vào đây, một khi chúng đủ can đảm.

Việc đó có thể mất chút thời gian; bởi thậm chí cả những kẻ dũng cảm nhất cũng sẽ chùn bước sau khi chứng kiến hàng ngàn đồng đội của mình bị ngọn lửa nuốt gọn. Hallyne nói rằng đôi khi chất cháy nóng bỏng đến mức thịt tan ra như mỡ động vật. Nhưng kể cả khi đó...

Tyrion không dám mong người của anh sẽ lo lắng cho chiến sự. *Nếu thế trận có vẻ không thuận lợi, bọn chúng sẽ rã đám và bỏ chạy ngay*, Jacelyn Bywater đã cảnh báo anh như vậy. Cho nên cách duy nhất để chiến thắng là luôn giành lợi thế và chắc chắn mọi việc diễn ra suôn sẻ từ đầu đến cuối.

Anh nhìn thấy những bóng đen di chuyển qua đống đổ nát nơi bờ sông. *Đến lúc phải xông ra một lần nữa rồi*, anh nghĩ. Quân lính khi mới bước lên bờ thường yếu nhất. Anh không thể để kẻ địch có thời gian tập hợp ở bờ bắc được.

Anh lồm cồm bò xuống khỏi bức tường thành răng cưa. "Báo với Lãnh chúa Jacelyn là chúng ta có kẻ địch ở cửa sông," anh nói với một lính đưa tin mà Bywater giao cho mình, sau đó nói với một người khác, "chuyển lời khen ngợi của ta đến Ser Arnald và bảo anh ta điều khiển Con Điếm chếch về phía tây ba mươi độ." Góc đó sẽ giúp họ bắn xa hơn, thậm chí có thể ra được tận lòng sông."

"Mẹ đã hứa là cháu sẽ có những Con Điếm đó," Joffrey nói. Tyrion bực mình khi thấy nhà vua lại nâng tấm che mặt ở mũ lên. Hẳn là thằng nhóc đang nóng phát điên trong bộ giáp nặng nề đó... nhưng anh không muốn có một mũi tên bay lạc đâm giữa mắt cậu cháu trai.

Anh đóng sập tấm chắn lại. "Đừng có mở nó ra, thưa bệ hạ; thân thể của cháu vô cùng quý giá đối với tất cả chúng ta." *Và cậu không muốn làm hỏng cái mặt đẹp đẽ đó đâu*. "Con Điếm là của cháu." Dù sao thì việc này cũng tốt; ném thêm các bình lửa xuống những con thuyền cháy cũng chẳng có tác dụng gì. Joff đã cho quân trói sẵn đám Người Sừng Hươu trần truồng ở dưới sân, cặp sừng được dính vào đầu chúng. Khi chúng bị đem ra xét xử trước Ngai Sắt, nhà vua đã hứa sẽ trả chúng về cho Stannis. Một người không nặng như đá tảng hay bình hắc ín cháy, và có thể ném được xa hơn nhiều. Vài người mặc áo choàng vàng đã cá cược xem những kẻ phản bội có bay được ra tận sông Xoáy Nước Đen hay không. "Hãy nhanh lên đấy, bệ hạ," anh bảo Joffrey. "Chúng ta cần tiếp tục bắn đá càng sớm càng tốt. Dù có là chất cháy thì cũng không cháy mãi được đâu."

Joffrey vui vẻ rời đi với Ser Meryn hộ tống, nhưng Tyrion túm lấy cổ tay Ser Osmund trước khi hắn kịp đi theo. "Dù có chuyện gì xảy ra, giữ cho nhà vua được an toàn, và giữ cháu ta ở nguyên đó, rõ chưa?"

"Tuân lệnh." Ser Osmund mỉm cười hòa nhã.

Tyrion đã cảnh báo Trant và Kettleback về những hậu quả nếu nhà vua bị hại. Và Joffrey có cả tá quân áo choàng vàng kỳ cựu đợi sẵn ở chân bậc cầu thang. *Ta đang bảo vệ thằng con hoang đáng ghét của chị hết mức có thể*, *Cersei,* anh cay đắng nghĩ. *Chị cũng đừng quên làm vậy với Alayaya*.

Ngay sau khi Joff vừa đi khỏi, một người đưa tin thở hổn hển chạy lên các bậc thang. "Thưa lãnh chúa, nhanh lên!" Anh ta quỳ gối. "Bọn chúng đã đưa người xông vào khu trường đấu rồi, hàng trăm người! Chúng đang mang cả dụng cụ công thành đến trước Cổng Thành!"

Tyrion chửi rủa và lạch bạch chạy xuống các bậc thang. Podrick Payne đã đợi sẵn bên dưới cùng con ngựa. Họ phi thẳng xuống đường River Row, Pod và Ser Mandon Moore theo sát phía sau anh. Những ngôi nhà đã đóng kín cửa đứng im lìm trong bóng tối, và trên đường không hề có người qua lại cản trở; Tyrion đã ra lệnh dẹp quang đường phố để bọn họ có thể di chuyển được nhanh chóng từ cổng này đến cổng kia. Ngay cả như vậy, khi họ đến được Cổng Thành cũng là lúc Tyrion nghe thấy tiếng va rầm rầm của gỗ đập vào nhau, nghĩa là phiến gỗ công thành đã được sử dụng. Tiếng kẽo kẹt của các khớp bản lề vĩ đại nghe như tiếng rên xiết của một gã khổng lồ đang hấp hối. Quảng trường phía trước chòi canh đầy người bị thương, nhưng anh còn thấy một bầy ngựa đứng xếp thành từng hàng. Không phải tất cả bọn họ đều bị thương, cả lính đánh thuê và quân áo choàng vàng sẽ đủ để lập một đội hình khá mạnh. "Tập hợp," anh hô to và nhảy xuống đất. Một cú thúc nữa khiến cánh cổng rung lên bần bật. "Ai chỉ huy ở đây? Các ngươi phải ra ngoài kia chứ."

"Không." Một cái bóng bước ra khỏi bóng tối nơi bức tường, đó một người đàn ông cao lớn trong bộ giáp màu xám đậm. Sandor Clegane dùng cả hai tay lôi cái mũ ra khỏi đầu và vứt nó xuống đất. Chiếc mũ thép bị lõm vào và cháy xém, tai trái của chiếc mũ hình đầu chó bị xén đứt. Vết rách phía trên mắt làm máu chảy ròng ròng xuống bên mặt bị bỏng của Chó Săn, che kín nửa khuôn mặt hắn.

"Có đấy." Tyrion nhìn hắn.

Clegane thở hổn hển. "Bọn chó chết. Và cả ngài nữa."

Một lính đánh thuê bước lên bên cạnh hắn. "Chúng tôi đã ra ngoài. Ba lần. Nửa số người của chúng tôi đã bị giết hoặc bị thương. Ngọn lửa bùng lên xung quanh, cả ngựa lẫn người đều gào thét..."

"Các ngươi nghĩ chúng ta thuê các ngươi để chơi đánh trận giả à? Để ta mang sữa lạnh và một tô quả mâm xôi đến cho các ngươi nhé? Không ư? Vậy thì leo lên conngựa chết tiệt của các ngươi đi. Cả ngươi nữa, đồ chó."

Máu trên mặt Clegane chảy thành dòng lấp loáng, nhưng mắt hắn thì trắng dã. Hắn rút thanh trường kiếm ra.

Hắn sợ, Tyrion kinh ngạc nhận ra điều đó. *Chó Săn đang sợ hãi*. Tyrion cố giải thích tình hình. "Bọn chúng đã mang dụng cụ công thành đến cổng, các ngươi cũng nghe thấy rồi đấy, chúng ta cần phân tán chúng..."

"Vậy thì mở cổng ra. Khi chúng xông vào chúng ta sẽ bao vây và giết chúng." Chó Săn đâm mũi kiếm xuống đất và dựa vào chuôi kiếm, lảo đảo. "Ta đã mất nửa số người của ta rồi. Cả

ngựa nữa. Ta sẽ không để ai lao ra đám lửa đó đâu."

Ser Mandon Moore chạy sang đứng cạnh Tyrion, hoàn hảo trong tấm chắn ngực tráng men màu trắng. "Quân sư của nhà vua đã ra lệnh rồi."

"Quân sư chó chết." Ở những nơi không dính máu trên mặt Chó Săn, da hắn trắng bệch như sữa. "Ai đó mang đồ uống cho ta." Một tên lính áo choàng vàng đưa cho hắn một cái cốc. Clegane uống một hơi, nhổ ra, và quăng cái cốc đi. "Nước à? Chó chết. Mang rượu cho ta."

Hắn ta đã thất bại rồi. Giờ thì Tyrion đã thấy. *Vết thương, ngọn lửa... hắn coi như đã đầu hàng, ta cần tìm một người khác, nhưng ai mới được chứ? Ser Mandon* ư?Anh nhìn vào đám lính và biết đó không phải là lựa chọn. Nỗi sợ hãi của Clegane cũng làm họ run rẩy. Nếu không có người chỉ huy, họ cũng sẽ từ chối, và Ser Mandon... một kẻ nguy hiểm, Jaime từng nói như thế, đúng vậy, nhưng không phải là kiểu người có thể chỉ huy những người khác.

Tyrion nghe thấy một tiếng động lớn khác ở đằng xa. Phía trên bức tường thành, bầu trời tối đen như được gột rửa với từng mảng ánh sáng màu xanh và da cam. Cánh cổng có thể trụ được bao lâu nữa đây?

Thật là điên rồ, anh nghĩ, *nhưng điên rồ còn hơn là thất bại*. Thất bại đồng nghĩa với chết chóc và nhục nhã. "Tốt thôi, ta sẽ dẫn đầu lần xuất kích này."

Nếu anh nghĩ điều đó khiến Chó Săn xấu hổ mà trở nên can đảm hơn thì anh đã nhầm. Clegane chỉ cười. "*Ngài ư?*"

Tyrion có thể thấy sự hoài nghi trên mặt họ. "Là ta. Ser Mandon, ông sẽ cầm cờ hiệu của nhà vua. Pod, mũ của ta." Thằng nhóc lật đật chạy đi lấy mũ. Chó Săn dựa vào thanh kiếm dính máu đầy vết chém nhìn anh với đôi mắt to trắng dã. Ser Mandon giúp Tyrion lên ngựa. "*Vào đội hình!*" anh hô to.

Con ngựa chiến to màu đỏ của anh cũng được mặc giáp. Một tấm lụa màu đỏ thẫm được khoác trên bộ áo giáp dọc thân ngựa. Yên ngựa mạ vàng. Podrick Payne đưa cho anh mũ và khiên, một tấm gỗ sồi có hình bàn tay chạm nổi trên nền đỏ, bao quanh là bầy sư tử vàng nho nhỏ. Anh cưỡi ngựa vòng quanh, quan sát đám quân ít ỏi. Chỉ có một số ít nghe theo lời chỉ huy của anh, không quá hai mươi người. Họ ngồi trên ngựa với đôi mắt trắng dã như Chó Săn. Anh nhìn những kẻ khác một cách khinh miệt, đó là những tên hiệp sĩ và lính đánh thuê nghe theo Clegane. "Họ nói ta nửa người nửa ngợm," anh nói. "Vậy thì lũ các ngươi là gì đây?"

Điều đó khiến bọn họ hổ thẹn. Một hiệp sĩ lên ngựa, đầu không đội mũ, và gia nhập đội của anh. Hai lính đánh thuê khác cũng đi theo. Và thêm một số người khác. Cổng Thành lại rung lên. Chỉ trong một chốc, số quân của Tyrion đã nhiều gấp đôi. Anh đã cho họ vào bẫy. *Nếu ta chiến đấu, họ cũng phải chiến đấu, nếu không thì họ còn kém cỏi hơn cả người lùn*.

"Các ngươi sẽ không nghe thấy ta hô tên Joffrey," anh nói với họ. "Các ngươi cũng sẽ không nghe thấy ta hô to Casterly Rock. Đây là thành phố mà Stannis muốn chiếm, và hắn định hạ cánh cổng của các ngươi canh giữ. Vậy nên hãy theo ta và giết tên khốn đó!" Tyrion rút rìu ra, quay ngựa lại và phi về phía cảng để phá vây. Anh*nghĩ* bọn họ đang theo sau mình, nhưng anh thật lòng không dám quay đầu lại.

SANSA

Ánh đuốc lờ mờ phản chiếu vào chân nến kim loại đóng trên tường, khiến căn phòng Khiêu Vũ của thái hậu ngập trong ánh sáng màu bạc. Nhưng căn phòng vẫn mang lại cảm giác tăm tối. Sansa nhìn thấy nó trong đôi mắt xám nhạt của Ser Ilyn Payne đang đứng ở cửa sau im như một pho tượng đá, không ăn uống gì. Cô nghe thấy nó trong cơn ho sặc sụa của Lãnh chúa Gyles, và trong cả tiếng thì thầm của Osney Kettleblack khi hắn bước vào đem tin tức đến cho Cersei.

Sansa đang ăn nốt chỗ súp thì hắn bước vào qua lối cửa sau. Cô thoáng thấy hắn nói chuyện với người anh trai Osfryd. Sau đó, hắn bước lên bệ và quỳ bên cạnh chiếc ghế cao, người bốc lên toàn mùi phân ngựa, có bốn vết cào trên má hắn đã lên vảy, mái tóc xõa xuống qua cổ áo và che cả hai bên mắt. Sansa không thể không để ý những lời hắn thì thầm. "Hạm đội đã bị giữ chân. Vài cung thủ lên được bờ nhưng Chó Săn đã chặt chúng thành từng mảnh, thưa thái hậu. Em trai người đang nâng hàng rào xích, thần nghe thấy tiếng báo hiệu. Vài tên say rượu ở Flea Bottom đang phá cửa và trèo qua cửa sổ. Lãnh chúa Bywater đã cử vài người trong đội áo choàng vàng đi xử lý bọn chúng. Đại Điện Baelor chật kín người, mọi người đều đang cầu nguyện."

"Còn con trai ta?"

"Nhà vua đã đến Baelor để được Đại Tư Tế ban phước. Giờ thì ngài ấy ở tường thành cùng quân sư, khuyến khích các binh sĩ hãy dũng cảm lên và nâng cao tinh thần của họ."

Cersei ra dấu bảo người hầu lấy thêm rượu, thứ rượu vàng từ Arbor với vị hoa quả đậm đà. Thái hậu uống rất nhiều rượu, nhưng rượu dường như chỉ làm cho bà ta trông đẹp hơn; hai má ửng hồng và đôi mắt bà ta nóng rực, sáng bừng khi nhìn xuống căn phòng. *Đôi mắt chứa đầy chất cháy*, Sansa nghĩ.

Các nhạc công đang chơi nhạc. Còn mấy anh hề tung hứng. Moon Boy lắc lư đi quanh căn phòng trên đôi cà kheo trêu chọc mọi người, trong khi đó Ser Dontos đang đuổi theo các cô hầu gái trên con ngựa làm bằng cây chổi. Các vị khách bật cười, nhưng đó là tiếng cười không lấy gì làm vui vẻ, một kiểu cười có thể chuyển thành tiếng khóc than chỉ trong chốc lát. *Thân thể họ ở đây, nhưng suy nghĩ họ thì đang ở trên các bức tường thành phố, và trái tim họ cũng vậy*.

Sau món súp là sa lát táo, quả hạt, và nho khô. Vào thời điểm khác, đó có thể là một món ngon, nhưng tối nay tất cả đồ ăn đều có mùi sợ hãi. Sansa không phải là người duy nhất trong phòng có cảm giác chán ăn. Lãnh chúa Gyles ho nhiều hơn ăn, Lollys Stokeworth ngồi gập người và run rẩy, còn cô vợ trẻ của một trong các hiệp sĩ dưới quyền Ser Lancel thì bắt đầu khóc đến mức không thể nín nổi. Thái hậu ra lệnh cho Maester Frenken đưa cô ấy về giường với một cốc rượu pha thuốc ngủ. "Nước mắt," bà nói với Sansa bằng giọng khinh miệt khi cô gái được dẫn ra khỏi phòng. "Đó là vũ khí của đàn bà, mẹ ta thường nói vậy. Còn vũ khí của đàn ông là một thanh kiếm. Và điều đó nói lên tất cả mọi thứ, đúng không?"

"Nhưng đàn ông phải rất dũng cảm," Sansa nói. "Để có thể ra ngoài kia và đương đầu với kiếm, với rìu, và những người xung quanh đang cố giết mình..."

"Jaime từng nói với ta rằng anh ấy chỉ thấy thực sự được sống khi ra chiến trường và lúc ở trên giường." Bà nâng cốc lên và uống một hơi dài. Đĩa sa lát chưa hề được đụng đến. "Ta thà phải đối mặt với đao kiếm còn hơn là ngồi vô dụng ở đây, giả vờ thích thú khi bầu bạn với bầy gà mái sợ sệt này."

“Người cho gọi họ đến mà, thưa thái hậu.”

“Người ta trông đợi vài điều ở một thái hậu. Họ cũng sẽ trông đợi ở con điều đó nếu con cưới Joffrey. Hãy học đi.” Thái hậu nhìn xuống các bà vợ, các cô con gái, và những người mẹ đang ngồi chật kín trên ghế. “Lũ gà mái này chẳng là gì hết, nhưng gà trống thì rất quan trọng vì nhiều lý do khác nhau, và có thể sẽ có những người sống sót sau cuộc chiến. Vậy nên ta có nhiệm vụ bảo vệ những người phụ nữ của họ. Nếu tên lùn em trai ta xoay sở và áp đảo được, bọn họ sẽ trở về bên những người chồng, người cha với câu chuyện về sự dũng cảm của ta, về việc lòng can đảm của ta truyền cảm hứng cho họ và vực dậy tinh thần của họ, về việc ta chưa bao giờ nghi ngờ về chiến thắng của chúng ta trong bất kỳ giây phút nào.”

“Và nếu lâu đài thất thủ?”

“Con muốn thế phải không?” Cersei không đợi một lời chối cãi. “Nếu ta không bị phản bội bởi lính của ta, ta có thể sẽ trấn thủ được ở đây trong một khoảng thời gian. Sau đó ta sẽ đến tường thành và đích thân đầu hàng Lãnh chúa Stannis. Việc ấy sẽ cứu chúng ta khỏi điều tồi tệ nhất. Nhưng nếu pháo đài Maegor bị sụp đổ trước khi Stannis đến thì có thể phần nhiều số khách của ta ở đây sẽ bị cưỡng bức đấy. Và con cũng không nên phớt lờ việc chém giết, tra tấn, và tàn sát trong những thời điểm như vậy.”

Sansa kinh hãi. “Nhưng họ là những người phụ nữ vô hại và là con nhà dòng dõi.”

“Địa vị của họ bảo vệ họ,” Cersei thừa nhận, “tuy nhiên không bảo vệ hoàn toàn như con nghĩ đâu. Mỗi người đều đáng giá một khoản tiền chuộc kha khá, nhưng sau cơn cuồng loạn của trận đánh, những người lính thường muốn xác thịt hơn là tiền bạc. Tuy vậy, một tấm khiên bằng vàng thì vẫn tốt hơn là không gì cả. Ở ngoài phố, phụ nữ sẽ không được đối xử nhẹ nhàng như thế đâu. Hay người hầu cũng vậy. Những thứ xinh đẹp như cô hầu gái của phu nhân Tanda kia có thể sẽ mang đến một đêm dễ chịu, nhưng đừng tưởng người già, những người ốm yếu hay xấu xí sẽ được tha. Rượu sẽ khiến những bà già giặt giũ mù lòa hay lũ con gái chăn lợn sực mùi hôi thối cũng trở nên đáng yêu như con đấy, cô bé ạ.”

“*Con ư*?”

“Đừng tỏ ra giống một con chuột như vậy, Sansa. Con đã là phụ nữ rồi, nhớ chứ? Và là hôn phu của con trai ta.” Thái hậu nhấp một ngụm rượu. “Nếu người đứng ngoài cổng kia là ai khác thì ta hy vọng sẽ quyến rũ được hắn. Nhưng đây lại là Stannis Baratheon. Ta thà quyến rũ con ngựa của hắn còn dễ hơn.” Nhìn thấy vẻ mặt của Sansa, thái hậu phá lên cười. “Ta làm con kinh ngạc ư, tiểu thư?” Thái hậu rướn người lên phía trước. “Đồ ngốc. Nước mắt không phải là vũ khí duy nhất của phụ nữ. Con có một vũ khí nữa ở giữa hai chân ấy, và tốt hơn hết con nên học cách dùng cái đó đi. Con sẽ thấy đàn ông dùng kiếm rất tự do thoải mái. Cả hai loại kiếm.”

Sansa không kịp trả lời thì đúng lúc đó có hai người Nhà Kettleblack bước vào sảnh. Ser Osmund và các em trai đã trở thành những người được yêu mến ở lâu đài; họ luôn sẵn sàng nở nụ cười trên môi và kể một câu chuyện đùa, lại có mối quan hệ tốt với cả người giữ ngựa lẫn thợ săn, cũng như với các hiệp sĩ và cận vệ. Và theo lời đồn thì quan hệ giữa họ với những cô hầu gái là tốt nhất. Gần đây, Ser Osmund thay thế vị trí của Sandor Clegane ở bên cạnh Joffrey, và Sansa nghe những người phụ nữ ở giếng giặt nói rằng hắn khỏe như Chó Săn nhưng trẻ hơn và nhanh hơn. Nếu là như vậy, cô tự hỏi tại sao cô chưa từng nghe về những người Nhà Kettleblack trước khi Ser Osmund vào Ngự Lâm Quân.

Osney tươi cười quỳ bên cạnh thái hậu. “Tàu thuyền đều bốc cháy rồi, thưa thái hậu. Cả vịnh Xoáy Nước Đen ngập trong biển lửa. Khoảng một trăm con thuyền bị cháy, hoặc có thể hơn.”

“Còn con trai ta?”

"Ngài ấy đang ở Cổng Bùn cùng quân sư và đội Ngự Lâm Quân, thưa thái hậu. Trước đó ngài ấy nói chuyện với các cung thủ ở nơi ẩn náu và cho họ lời khuyên về cách cầm cung. Mọi người đều khen ngài là một chàng trai dũng cảm."

"Nó nên là một chàng trai *còn sống* thì tốt hơn." Cersei quay sang anh trai của Osney là Osfryd, một người đàn ông cao lớn hơn, vẻ mặt nghiêm nghị hơn, và có một hàng ria đen nhánh. "Còn ngươi thì sao?"

Osfryd đội mũ thép che nửa mái tóc dài màu đen, và ánh mắt hắn trông thật đáng sợ. "Thái hậu," hắn khẽ nói, "quân lính bắt được một tên chăn ngựa và hai hầu gái đang cố trốn ra lối cửa sau cùng ba con ngựa của nhà vua."

"Những kẻ phản bội đầu tiên trong tối nay," thái hậu nói, "nhưng ta e không phải là cuối cùng. Để Ser Ilyn xử lý bọn chúng, cắm đầu bọn chúng trên cây thương ngoài khu chuồng ngựa làm lời cảnh cáo." Khi họ đi khỏi, thái hậu quay sang Sansa. "Thêm một bài học cho con, nếu con muốn được ngồi bên cạnh con trai ta. Thử tỏ ra nhân từ vào những lúc thế này và con sẽ có một đống quân phản loạn mọc lên xung quanh như nấm sau mưa vậy. Cách duy nhất để người của con trung thành là đảm bảo họ sợ con hơn sợ kẻ thù."

"Con sẽ nhớ, thưa thái hậu." Tuy nói vậy, nhưng Sansa vẫn tin rằng tình yêu là con đường chắc chắn nhất để đảm bảo có được sự trung thành của mọi người, chứ không phải nỗi sợ hãi. *Nếu có trở thành hoàng hậu, mình sẽ khiến họ yêu mến mình.*

Bánh càng cua được đem ra sau món sa lát. Rồi sau đó là thịt cừu quay với tỏi tây và cà rốt được đặt trong những ổ bánh mỳ khoét ruột. Lollys ăn nhanh đến mức thấy khó chịu, rồi nôn ra bê bết lên người mình và người chị gái. Lãnh chúa Gyles ho, uống, ho, uống, rồi bất tỉnh. Thái hậu ghê tởm nhìn xuống chỗ ông ta nằm úp mặt lên ghế và tay đặt trong một vũng rượu. "Các vị thần thật điên rồ khi phí phạm cho thứ người như ông ta làm đàn ông, và hẳn là ta cũng điên mất rồi khi ra lệnh thả ông ta ra."

Osfryd Kettleblack quay trở lại, tấm áo choàng đỏ thẫm phấp phới sau lưng. "Người dân đang tụ tập ở sân ngoài, thưa thái hậu, họ đòi được trú ẩn trong lâu đài. Không phải là đám hỗn tạp mà là những thương nhân giàu có."

"Ra lệnh bắt họ về nhà," thái hậu nói. "Nếu họ không đi, bảo cung thủ của ngươi giết vài người đi. Không phải xông ra đâu; ta sẽ không mở cổng vì bất kỳ lý do nào."

"Tuân lệnh." Hắn cúi đầu chào và đi khỏi.

Khuôn mặt thái hậu đanh lại vì tức giận. "Nếu có thể thì ta đã kề kiếm vào cổ bọn chúng rồi." Giọng Cersei bắt đầu dịu lại. "Khi còn nhỏ, Jaime và ta giống nhau đến mức thậm chí cha ta cũng không phân biệt được. Đôi khi chúng ta bày trò đổi quần áo cho nhau và cả ngày hôm đó đóng giả làm người kia. Nhưng khi Jaime được thanh kiếm đầu tiên, ta chẳng được gì cả. 'Còn con có gì?' Ta nhớ ta đã hỏi như vậy. Jaime học chiến đấu với kiếm, thương và chùy, trong khi ta được dạy cưỡi, hát và làm vui lòng người khác. Anh ấy là người thừa tự của Casterly Rock, trong khi ta bị bán đi cho người lạ như một con ngựa, bị cưỡi đi bất cứ đâu theo lệnh chủ, bị đánh bất cứ khi nào người chủ muốn, và bị vứt sang bên khi có một con ngựa cái khác trẻ trung hơn. Số phận của Jaime là vinh quang và quyền lực, trong khi ta chỉ biết đến mỗi việc sinh đẻ và nguyệt san."

"Nhưng người là thái hậu tối cao của Bảy Phụ Quốc," Sansa nói.

"Khi cần đến kiếm thì thái hậu cũng chỉ là một người đàn bà thôi."

Cốc rượu của Cersei đã cạn. Người hầu đến rót thêm, nhưng Cersei quay đi và lắc đầu.

“Không uống nữa. Ta cần tỉnh táo.”

Món cuối cùng là pho mát dê kèm với táo nướng. Mùi quế tràn ngập căn phòng khi Osney Kettleblack lại bước vào và quỳ giữa họ. “Thái hậu,” hắn nói nhỏ. “Stannis đã đưa người vào trường đấu, và còn nhiều nữa đang tiến đến. Cổng Bùn đang bị tấn công, và bọn chúng vừa mang dụng cụ công thành đến Cổng Thành. Quỷ Lùn đã ra ngoài để đẩy lùi bọn chúng.”

“Việc đó sẽ khiến chúng sợ hãi,” thái hậu nói tỉnh bơ. “Ta hy vọng hắn không đưa Joff đi cùng chứ?”

“Không, thưa thái hậu, nhà vua đang ở với anh trai thần ở chỗ thuyền Con Điếm, họ đang liệng đám người Antler ra sông.”

“Trong khi Cổng Bùn đang bị tấn công ư? Điên rồ quá. Bảo Ser Osmund ta muốn nó ra khỏi đó ngay, quá nguy hiểm. Mang nó về lâu đài.”

“Quỷ Lùn nói...”

“Điều ta nói quan trọng với ngươi hơn đấy.” Cersei nheo mắt lại. “Anh trai ngươi sẽ làm theo lời ta, hoặc ta sẽ để hắn dẫn đầu lần xuất kích tiếp theo, và ngươi sẽ được đi cùng.”

Sau khi bữa ăn được dọn đi, rất nhiều vị khách xin được đến thánh đường. Cersei ưng thuận. Phu nhân Tanda cùng các con gái nằm trong số những người rời đi. Còn với những người ở lại, một ca sĩ được đưa đến để làm ngập tràn căn phòng với tiếng đàn hạc ngọt ngào. Anh ta hát về Jonquil và Florian, về Hoàng tử Aemon Hiệp Sĩ Rồng và tình yêu dành cho hoàng hậu của chàng, về mười ngàn con thuyền của Nymeria. Đó là những bài hát hay, nhưng rất buồn. Vài phụ nữ bắt đầu khóc, và Sansa cảm thấy mắt mình cũng ươn ướt.

“Rất tốt, cưng à.” Thái hậu nghiêng người lại gần. “Con cần luyện tập với những giọt nước mắt đó đấy. Con sẽ phải để dành chúng cho vua Stannis.”

Sansa xoay người lo lắng. “Thái hậu?”

“Ôi, thôi đừng có giả vờ lễ phép với ta. Tình hình ngoài đó hẳn phải tuyệt vọng lắm mới cần một tên lùn chỉ huy bọn họ, vậy nên cô cởi bỏ lớp mặt nạ ra được rồi đấy. Ta biết hết về những trò phản bội của cô trong rừng thiêng.”

“Rừng thiêng ư?” *Đừng nhìn sang Ser Dontos, đừng, đừng,* Sansa tự nhủ. *Bà ta không thể biết, không ai biết, Dontos đã hứa với ta, Florian của ta sẽ không bao giờ làm ta thất vọng*. “Con không phản bội. Con chỉ vào rừng thiêng để cầu nguyện thôi.”

“Cho Stannis. Hay cho anh trai cô, như nhau cả thôi. Tại sao cô lại tìm kiếm những vị thần của cha cô chứ? Cô cầu nguyện cho thất bại của chúng ta. Cô gọi đó là gì, nếu không phải là mưu phản?”

“Con cầu nguyện cho Joffrey,” cô lo lắng nói.

“Tại sao, vì nó đối xử với cô ngọt ngào quá ư?” Thái hậu cầm hũ rượu mận ngọt từ một hầu gái và rót đầy cốc của Sansa. “Uống,” thái hậu lạnh lùng yêu cầu. “Có lẽ nó sẽ cho cô can đảm để đối đầu với sự thật.”

Sansa nâng cốc lên môi và uống một ngụm. Vị ngọt ngào của nó thật giả tạo, nhưng rất mạnh.

“Cô làm được tốt hơn thế mà,” Cersei nói. “Uống cạn đi, Sansa. Thái hậu của cô ra lệnh đấy.” Rượu gần như làm cô nghẹn họng, nhưng Sansa uống cạn, nuốt trôi thứ rượu ngọt lịm ấy cho

tới khi đầu óc quay cuồng.

"Nữa chứ?" Cersei hỏi.

"Không ạ."

Thái hậu tỏ vẻ không hài lòng. "Lúc trước, khi cô hỏi về Ser Ilyn, ta đã nói dối. Cô muốn biết sự thật chứ, Sansa? Cô có muốn biết tại sao ông ta lại ở đây không?"

Cô không dám trả lời, nhưng điều đó không quan trọng nữa. Thái hậu giơ một tay và ra hiệu, không đợi câu trả lời. Sansa thậm chí còn không nhìn thấy Ser Ilyn trở về căn sảnh, nhưng đột nhiên ông ta lại ở đó, sải chân bước ra từ bóng tối sau chiếc bệ lặng lẽ như một con mèo. Ông ta mang theo thanh Băng Đao không có vỏ. Cha cô luôn lau lưỡi gươm trong rừng thiêng sau khi ông giết một người, Sansa nhớ lại, nhưng Ser Ilyn không cẩn thận như vậy. Có máu dính trên lưỡi thép gợn sóng, màu đỏ đã chuyển thành màu nâu. "Nói cho tiểu thư Sansa nghe tại sao ta giữ ngươi bên cạnh đi," Cersei nói.

Ser Ilyn mở miệng và nhả ra một tiếng nấc. Khuôn mặt rỗ chằng chịt của ông ta không có một biểu cảm nào.

"Ông ta nói ông ta ở đây vì chúng ta," thái hậu nói. "Stannis có thể có được thành phố và ngai vàng, nhưng ta sẽ không để ông ta phán xét ta. Ta sẽ không để ông ta bắt được chúng ta còn sống."

"*Chúng ta?*"

"Cô nghe ta nói rồi đấy. Vậy nên có lẽ cô nên cầu nguyện đi, Sansa, cầu xin một kết cục khác. Nhà Stark sẽ không có được niềm vui từ sự sụp đổ của Nhà Lannister đâu, ta hứa đấy." Thái hậu với tay ra chạm vào tóc Sansa và nhẹ gạt những lọn tóc ra khỏi cổ cô.

TYRION

Qua khe hở của mũ đội đầu, Tyrion chỉ nhìn được những gì ngay trước mắt, nhưng khi quay lại anh thấy có ba con thuyền mắc cạn gần trường đấu, con thuyền thứ tư to hơn cả đang đậu dưới lòng sông và bắn ra những thùng hắc ín cháy từ một chiếc nỏ lớn.

"Tạo mũi nhọn," Tyrion ra lệnh và quân lính từ trong cổng thành túa ra. Họ tạo thành một mũi xung kích với Tyrion dẫn đầu. Ser Mandon Moore giữ vị trí bên phải, ngọn lửa phản chiếu lập lòe trên tấm chắn ngực tráng men màu trắng của ông ta; qua chiếc mũ đội đầu, đôi mắt vô cảm của ông ta sáng lên sắc lạnh. Ông ta cưỡi trên lưng một con ngựa đen như than được mặc giáp trắng, trên tay ông là tấm khiên trắng toát của đội Ngự Lâm Quân. Phía bên trái, Tyrion ngạc nhiên khi thấy Podrick Payne với thanh kiếm trên tay. "Ngươi còn bé quá. Quay vào đi," anh nói ngay tức khắc.

"Tôi là cận vệ của ngài, thưa lãnh chúa."

Tyrion không còn thời gian để tranh cãi. "Vậy thì ở đây. Đi cạnh ta." Nói rồi anh thúc ngựa tiến lên.

Họ đi bên cạnh nhau, nép sát vào bức tường đổ bóng sừng sững. Ngọn cờ hiệu của Joffrey phấp phới sắc đỏ và vàng trên cây thương của Ser Mandon, móng guốc của hươu và nanh vuốt của sư tử như đang nhảy múa. Họ đi chậm rồi chạy nước kiệu theo đường tròn vòng quanh chân tháp. Mũi tên bắn ra từ trên bức tường thành trong khi các hòn đá quay tròn rào rào lao xuống đầu họ, rơi trúng mặt đất, mặt nước, sắt thép và da thịt. Phía trước, Cổng Thành hiện ra cùng một toán lính đang vật lộn với phiến gỗ công thành vĩ đại làm bằng gỗ sồi và phần đầu bịt sắt. Các cung thủ đã xuống thuyền và bao quanh họ, sẵn sàng nhả tên bắn bất cứ kẻ nào dám ló đầu lên khỏi tường thành. "Lính đánh thương đâu," Tyrion ra lệnh và thúc ngựa phi nước kiệu.

Mặt đất ẩm ướt và trơn trượt trong bùn lẫn máu. Con ngựa chiến của anh vấp phải một xác chết, cặp móng trượt đi và xới tung đất lên. Trong khoảnh khắc, Tyrion đã sợ rằng cuộc xuất kích của mình sẽ kết thúc nếu anh ngã nhào khỏi yên ngựa trước khi đến được chỗ quân địch, nhưng bằng cách nào đó cả người và ngựa vẫn giữ được thăng bằng. Quân lính bên dưới cánh cổng đang quay lại, nhanh chóng dốc sức chuẩn bị cho tiến công. Tyrion giương cây rìu của mình lên và thét lớn, "*Vương Đô!*" Những người khác đồng thanh hô theo, rồi những mũi tên đồng loạt bay khỏi cung, tiếng kim loại va vào nhau loảng xoảng, vó ngựa gõ trên nền đất và lửa phản chiếu trên những thanh gươm sáng loáng.

Chờ khi đối mặt thật gần, Ser Mandon mới hạ mũi thương xuống và xiên cán cờ hiệu của Joffrey qua ngực một tên lính mặc áo da tán đinh, nhấc bổng hắn lên khỏi mặt đất trước khi cây cờ gãy đôi. Trước mặt Tyrion là một hiệp sĩ mặc áo choàng có hình con cáo ở giữa một vòng hoa. Suy nghĩ đầu tiên trong anh là biểu tượng của Nhà Florent, nhưng ngay lập tức anh nghĩ ra người này không đội mũ giáp. Anh dùng hết lực của cánh tay, sức nặng của chiếc rìu và tốc độ của con ngựa để chém đầu kẻ địch làm đôi. Cú đánh mạnh đến mức vai anh tê dại. Anh thúc ngựa tiến lên và thầm nghĩ: *Shagga sẽ cười vào mặt ta vì điều đó*.

Một cây giáo đâm vào tấm khiên của anh. Pod phi nước đại bên cạnh anh, chém liên tục vào mọi kẻ địch mà họ gặp phải trên đường. Anh lờ mờ nghe thấy tiếng reo hò của binh lính trên tường thành. Phiến gỗ công thành rơi phịch xuống bùn và nhanh chóng bị lãng quên khi những người điều khiển nó bỏ chạy hoặc quay sang chiến đấu. Tyrion phi ngựa dẫm chết một tay cung, chém rách vai một tên cầm giáo, giáng thật mạnh lên chiếc mũ có biểu tượng cá kiếm. Đến chỗ phiến gỗ công thành, con ngựa chiến của anh chồm lên nhưng một con ngựa đen đã nhảy qua chướng ngại vật một cách dễ dàng, và Ser Mandon vụt phi lên phía trên, một tử thần trong tấm áo choàng lụa trắng như tuyết. Với thanh kiếm của mình, ông ta chặt đứt tay chân,

chém vỡ sọ, và đập tan những tấm khiên của kẻ thù - dù chỉ có một số ít kẻ địch qua được sông với tấm khiên nguyên vẹn trên tay.

Tyrion thúc ngựa vượt qua phiến gỗ công thành. Quân địch đang bỏ chạy tán loạn. Anh liếc nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Podrick Payne đâu. Một mũi tên sượt qua má, cách khe mắt anh chỉ một hai phân. Cú tấn công khiến anh giật mình hoảng hốt và suýt chút nữa đã ngã ngựa. *Nếu cứ ngồi đây như khúc gỗ thì chẳng khác gì ta sơn một tấm bia tập bắn lên tấm chắn ngực của mình*?

Anh lại thúc ngựa xông lên, nhảy qua những xác chết nằm rải rác. Phía cửa sông, dòng Xoáy Nước Đen kẹt cứng với xác thuyền cháy. Từng đám chất cháy vẫn trôi nổi trên mặt nước tạo thành các cột lửa màu xanh lá xoắn lấy nhau, bốc lên cao hơn sáu mét trong không khí. Họ đã đánh tan đám quân điều khiển phiến gỗ công thành, nhưng anh thấy cuộc chiến vẫn đang ác liệt ở cửa sông. Có vẻ quân lính của Ser Balon Swann hoặc của Lancel đang cố gắng ném kẻ thù trở lại dòng nước khi bọn chúng bơi vào bờ từ những chiếc thuyền đang cháy. "Chúng ta sẽ tới Cổng Bùn," Tyrion ra lệnh.

Ser Mandon hô to, "*Cổng Bùn!*" Và họ lại phi ngựa đi. Người của anh hô vang "*Vương Đô!*", và "*Người Lùn! Người Lùn!*" Anh tự hỏi không biết ai đã dạy họ hô câu đó. Qua chiếc mũ giáp sắt, anh nghe thấy những tiếng thét đau đớn, tiếng lách tách của ngọn lửa cồn cào, tiếng rền rùng mình của tù và chiến, và tiếng lanh lảnh của kèn trumpet. Lửa lan ra khắp nơi. Thánh thần ơi, *thảo nào Chó Săn sợ hãi đến vậy. Những ngọn lửa làm hắn sợ...*

Một tiếng rắc lớn vang lên trên dòng Xoáy Nước Đen khi một tảng đá to như con ngựa rơi trúng một chiếc thuyền. *Là thuyền của ta hay của địch?* Qua làn khói cuồn cuộn anh không thể nhận ra. Mũi tấn công của anh đã tản ra; giờ đây mỗi người ở trên một chiến trường riêng. *Đáng lẽ ta nên quay lại.* Anh vừa thúc ngựa đi vừa nghĩ.

Cây rìu trong tay anh nặng trĩu. Vẫn còn vài người theo sau anh, số còn lại hoặc đã bỏ chạy hoặc đã chết. Anh phải vật lộn với con ngựa để giữ cho đầu nó quay về hướng đông. Con ngựa sợ đám cháy không khác gì Sandor Clegane, nhưng nó vẫn dễ bảo hơn Chó Săn.

Quân địch đang bò lên từ dưới sông, kẻ bị bỏng, bị thương, ho ra nước, bước đi lảo đảo, và phần lớn đang hấp hối. Anh dẫn đám lính của mình xông vào giữa bọn chúng, ban những cái chết nhanh chóng và gọn gàng cho những tên còn đứng được. Cuộc chiến giờ thu lại nằm gọn trong tầm mắt anh. Các hiệp sĩ to lớn gấp đôi anh đang bỏ chạy, hoặc đứng đó và chịu bỏ mạng. Bọn họ trở nên bé nhỏ và sợ hãi. "*Lannister!*" Anh thét lên và xông vào chém giết. Cánh tay anh vấy máu đỏ rực đến tận khuỷu, lấp loáng ánh sáng phản chiếu từ lòng sông. Khi con ngựa của anh lại chồm lên, Tyrion giương cao cây rìu trên đầu, và xung quanh anh nghe thấy tiếng hô vang: "*Người Lùn! Người Lùn!*" Tyrion cảm thấy chuếnh choáng.

Cơn sốt trên chiến trường. Dù Jaime thường kể cho anh nghe về điều này nhưng chưa bao giờ anh nghĩ sẽ tự mình trải nghiệm điều đó. Thời gian như nhòa đi, chậm lại và thậm chí đã ngừng lại, quá khứ và tương lai biến mất cho tới khi chỉ còn thời khắc hiện tại, nỗi sợ hãi tan biến, mọi suy nghĩ tan biến, thậm chí cơ thể anh cũng chẳng còn cảm giác. "Lúc đó cậu sẽ không cảm nhận được vết thương, cơn đau nhức ở lưng dưới bộ áo giáp nặng nề, hay những giọt mồ hôi chảy vào mắt cậu. Cậu ngừng cảm nhận, ngừng suy nghĩ, cậu không còn là mình nữa, chỉ có trận đánh, quân thù, kẻ này nối tiếp kẻ khác, cậu biết chúng mệt mỏi và sợ hãi nhưng cậu thì không, cậu hừng hực sức sống. Cái chết rình rập quanh cậu nhưng những thanh gươm của chúng vung lên chậm chạp đến nỗi cậu có thể tươi cười mà nhảy qua chúng." *Cơn sốt trên chiến trường. Ta là một tên lùn say trong cuộc chém giết, để xem chúng có giết được ta không!*

Chúng đã cố làm điều đó. Một tên lính khác xông vào anh. Tyrion chém phăng ngọn thương của hắn, rồi đến bàn tay, cánh tay và cưỡi ngựa đi quanh hắn. Một cung thủ không cầm cung

mà cầm mũi tên đâm anh như thể đó là một con dao. Con ngựa chiến đá vào đùi tên đó làm hắn ngã bổ nhào, Tyrion cười phá lên. Anh đi qua một cây cờ hiệu nằm trên đống bùn, một trong số những trái tim rực lửa của Stannis, và bổ đôi cây cờ với một cú lia rìu. Một hiệp sĩ bất ngờ xuất hiện giáng liên tiếp vào tấm khiên của anh bằng một thanh đại kiếm, cho tới khi có ai đó đâm dao găm vào dưới cánh tay hắn ta. Có lẽ là đó là người của Tyrion. Tuy nhiên anh không nhìn rõ mặt.

"Tôi đầu hàng, ser," một hiệp sĩ khác hét vọng lên từ phía dòng sông. "Xin đầu hàng. Ngài hiệp sĩ, tôi đầu hàng trước ngài. Tôi xin đầu hàng, ở đằng này, đằng này." Ông ta nằm trên một vũng nước đen, giơ chiếc bao tay bọc thép trang trí hình tôm hùm như một vật chứng của sự quy phục. Tyrion phải cúi người xuống để nhận lấy nó. Đúng lúc đó, một đám chất cháy bùng lên cao quá đầu người tạo thành ngọn lửa màu xanh lá. Trong ánh sáng chợt lóe lên, anh thấy vũng nước không phải màu đen mà là màu đỏ. Bàn tay tên hiệp sĩ vẫn nằm trong chiếc bao tay đó. Anh ném nó lại. "Đầu hàng," người đàn ông nức nở kêu lên một cách vô vọng và bất lực. Tyrion quay đầu bỏ đi.

Một tên kỵ binh mang vũ khí chộp lấy dây cương ngựa của anh và đâm con dao găm vào mặt Tyrion. Anh gạt lưỡi dao đi rồi vung rìu chém ngập vào gáy hắn. Khi rút rìu ra, anh thoáng thấy một vệt sáng màu trắng qua khóe mắt. Tyrion quay sang và tưởng rằng Ser Mandon Moore đang chiến đấu bên cạnh mình, nhưng đó lại là một hiệp sĩ áo trắng khác. Ser Balon Swann mặc bộ giáp giống hệt Ser Mandon Moore, nhưng bộ giáp ngựa của ông ta lại mang gia huy hình đôi thiên nga trắng và đen đang nghênh chiến. *Trông hắn giống một hiệp sĩ lốm đốm hơn là hiệp sĩ trắng*, Tyrion mơ màng nghĩ. Khắp người Ser Balon lấm tấm những vết máu và muội khói. Ông ta chỉ cây chùy về phía cửa sông. Những mảnh xương và óc người vẫn còn bám trên đầu cây chùy. "Lãnh chúa, nhìn kìa."

Tyrion quay ngựa để nhìn xuống dòng Xoáy Nước Đen. Dòng sông đen xì và chảy xiết, nhưng mặt sông đục ngầu bởi máu và lửa. Bầu trời có màu đỏ, da cam và một màu xanh sáng chói. "Chuyện gì thế?" anh hỏi. Nhưng rồi anh đã nhìn thấy.

Đám kỵ binh mang vũ khí trong những bộ giáp nặng nề đang trèo ra khỏi một con thuyền bị vỡ vì đâm vào cầu tàu. *Nhiều quá, chúng từ đâu ra vậy?* Nheo mắt nhìn qua làn khói, Tyrion lần theo những con thuyền về phía dòng sông. Hai mươi con thuyền đang bị kẹt ngoài đó, có thể nhiều hơn, khó mà đếm chính xác được. Những mái chèo đan vào nhau, những thân thuyền kẹt cứng lại bởi các dây móc, các mũi thuyền nhọn hoắt xiên vào nhau, đan thành một mớ chằng chịt. Một con thuyền lớn lù lù trồi lên giữa hai con thuyền nhỏ hơn. Những thuyền chiến tuy đã vỡ nhưng nằm sát nhau đến mức có thể nhảy từ sàn thuyền này sang thuyền kia và vượt qua sông Xoáy Nước Đen.

Đó là việc mà hàng trăm tên lính can đảm nhất của Stannis Baratheon đang làm. Tyrion nhìn thấy một tên hiệp sĩ ngu ngốc đang cố phi ngựa sang, hối thúc con ngựa sợ hãi vượt qua mép thuyền và các mái chèo, qua những sàn thuyền nghiêng ngả và trơn trượt vì máu và những ngọn lửa xanh đang cháy lách tách. *Chúng ta đã làm cho chúng một cây cầu xây từ máu*, anh thất vọng nghĩ. Nhiều phần của cây cầu đang chìm xuống và những phần khác đang bắt lửa, cả cây cầu đang kêu răng rắc và chuyển mình như thế sắp vỡ đôi ra bất cứ lúc nào, nhưng điều đó không làm chùn bước quân địch. "Bọn chúng dũng cảm đấy," anh nói với Ser Balon với vẻ khâm phục. "Hãy đi giết chúng nào."

Anh dẫn đội quân vượt qua những đám cháy và tro tàn ở cửa sông, đi dọc một bến cảng dài bằng đá cùng binh lính của anh và của Ser Balon theo sát phía sau. Ser Mandon cũng nhập hội với họ, tấm khiên của ông ta đã tả tơi. Khói và tro bụi bốc lên cuồn cuộn, và quân địch tan rã trước cả khi bị tấn công, chúng lảo đảo ngã xuống nước và dẫm đạp lên nhau. Dưới chân cầu là một con thuyền địch đã chìm một nửa với dòng chữ *Bả Rồng* sơn trên mũi, đáy thuyền bị xé toạc bởi một trong những con thuyền cũ nát mà Tyrion cho đặt giữa hai bến cảng. Một lính bộ binh mang phù hiệu cua đỏ của Nhà Celtigar bất ngờ lao tới đâm cây giáo xuyên qua ức con

ngựa của Balon Swann trước khi ông ta kịp xuống ngựa, làm vị hiệp sĩ ngã nhào khỏi yên. Tyrion chặt đứt đầu tên lính đó khi anh phi ngựa ngang qua, và đến lúc đó đã quá muộn để ghìm cương. Con ngựa chiến của anh nhảy từ cầu cảng xuống một mép thuyền vỡ và phi xuống boong thuyền ngập nước đến mắt cá chân, kèm theo đó là nước bắn lên tung tóe và tiếng hí thất thanh. Rìu của Tyrion quay tròn, kéo theo cả anh, thân thuyền chồi lên và cả người lẫn ngựa đập mạnh xuống sàn thuyền ướt sũng.

Những gì sau đó là một cơn cuồng loạn. Con ngựa của anh bị gãy một chân và đang kêu lên đầy đau đớn. Anh xoay sở rút ra được con dao găm và rạch họng con vật tội nghiệp. Máu phụt ra như một vòi phun nước màu đỏ, làm ướt đẫm cánh tay và ngực anh. Anh đứng dậy lảo đảo đi về phía tay vịn con tàu, rồi tiếp tục chiến đấu, loạng choạng và bì bõm trên sàn thuyền ngập nước đang oằn xuống. Kẻ địch xông vào liên tiếp. Anh giết chúng, đánh bị thương chúng, vài kẻ bỏ chạy, nhưng chúng vẫn không ngừng kéo đến. Anh làm mất con dao nhưng bằng cách nào đó lại vớ được một cây thương gãy. Anh nắm chặt nó, vừa đâm vừa chửi rủa. Anh đuổi theo những tên bỏ chạy, trèo qua tay vịn sang con thuyền tiếp theo và tiếp theo nữa. Hai cái bóng trắng luôn sát cánh cùng anh là Balon Swann và Mandon Moore oai vệ trong bộ giáp trắng sáng choang. Bị bao vây bởi lính nhà Velaryon, họ áp lưng vào nhau để chiến đấu; họ chiến đấu như thể đang khiêu vũ.

Tyrion chém giết một cách vụng về. Anh đâm vào thắt lưng một tên đang quay lưng lại và tóm chân thả một kẻ khác xuống sông. Các mũi tên bay sượt qua đầu anh và va vào áo giáp kêu chan chát; một mũi tên đâm vào giữa vai và tấm chắn ngực nhưng anh không cảm thấy gì. Một người đàn ông trần truồng bỗng rơi từ trên trời xuống sàn một con thuyền, người hắn vỡ ra như quả dưa hấu bị thả từ trên tháp xuống. Máu bắn tung tóe cả vào trong khe mũ của Tyrion. Đá bắt đầu dội xuống, đâm thủng sàn thuyền và nghiền nát binh lính cho tới khi cả cây cầu dưới chân anh rung chuyển, méo mó, và làm anh ngã nhào.

Rồi bỗng nhiên nước sông tràn vào mũ anh. Anh cởi phăng nó ra và trườn men theo sàn thuyền đang nghiêng ngả đến chỗ nước chỉ ngập tới cổ. Một tiếng rền vang lên trong không trung nghe như tiếng kêu một con quái vật khổng lồ đang giãy chết. *Con thuyền, con thuyền sắp rời ra rồi*. Anh nghĩ. Các con thuyền vỡ đang tách nhau ra và cây cầu sắp gãy. Ngay khi anh nhận ra điều đó, một tiếng rắc to như sấm vang lên, sàn thuyền tròng trành dưới chân anh và anh lại trôi tuột xuống sông.

Sàn thuyền dốc đến mức anh phải trèo lên, cố nhích người từng phân một. Anh thoáng thấy vỏ của một chiếc thuyền lúc nãy đang trôi xuôi dòng, chầm chậm xoay tròn trong khi binh lính trên đó đang nhảy qua mép thuyền. Kẻ mang phù hiệu trái tim rực lửa của Stannis, người đeo phù hiệu có hình hươu và sư tử của Joffrey, một số mang những phù hiệu khác, nhưng chuyện đó không còn quan trọng nữa. Lửa cháy lan ra khắp mặt sông. Phía bên này, một cuộc chiến quyết liệt đang diễn ra, một mớ hỗn độn cờ hiệu sáng chói bay trên đầu một biển người đang quyết đấu, lập tường khiên rồi phá tường khiên, các hiệp sĩ cưỡi ngựa lao qua đám đông và chỗ đầy bụi bặm, bùn đất, máu me và khói lửa. Phía bên kia, Tháp Đỏ đứng sừng sững trên đồi và đang bắn ra lửa. Nhưng sao phương hướng lại ngược như vậy? Trong một khoảnh khắc Tyrion tưởng mình mất trí khi nghĩ Stannis và tòa lâu đài đã đổi chỗ cho nhau*. Làm sao Stannis có thể sang bờ bắc được?* Cuối cùng anh cũng nhận ra sàn thuyền đã chuyển hướng và anh bị quay tròn, vì thế tòa lâu đài và trận đánh đã đổi phía*. Trận đánh, trận đánh nào nhỉ, nếu Stannis chưa qua được sông thì hắn đang đánh nhau với ai?* Tyrion quá mệt mỏi để tiếp tục suy nghĩ. Vai anh đau đến tê dại, và khi anh với tay lên để xoa bóp thì chạm phải một mũi tên ở đó, và anh đã nhớ ra. *Ta phải rời khỏi con thuyền này*. Hạ lưu sông chẳng có gì ngoài một bức tường lửa, nếu con thuyền vỡ thì dòng nước sẽ cuốn anh ra đó.

Có ai đó đang gọi tên anh giữa đống tạp âm hỗn độn của chiến trường. Tyrion cố hét lên trả lời. "Ở đằng này! Đằng này, ta ở đây, giúp ta!" Giọng anh nhỏ đến mức chính anh cũng gần như không nghe được. Anh tự kéo mình lên khỏi sàn thuyền trơn trượt và bám lấy lan can thuyền. Thân thuyền va vào con thuyền bên cạnh và bật ngược lại, mạnh đến mức anh suýt ngã nhào

xuống nước. Sức mạnh của anh đi đâu cả rồi? Tất cả những gì anh có thể làm lúc này là cố sức bám vào lan lan.

"LÃNH CHÚA! NẮM LẤY TAY TÔI! LÃNH CHÚA TYRION!"

Ser Mandon Moore đang đứng trên boong thuyền kế bên và giơ một tay ra; hai con thuyền cách nhau một khe nước đen ngòm. Ngọn lửa xanh phản chiếu trên bộ áo giáp trắng và đôi bao tay thép của ông ta nhầy nhụa máu, nhưng Tyrion vẫn cố với lấy và ước sao tay mình dài hơn một chút. Cho đến khi ngón tay họ chạm vào nhau, anh mới nhận ra có điều gì đó bất ổn... Ser Mandon đang giơ tay *trái* ra, tại sao...

Có phải đó là lý do khiến anh lùi lại, hay vì cuối cùng anh nhìn thấy thanh kiếm? Anh không biết. Mũi kiếm đâm trúng ngay dưới mắt khiến anh đau nhói. Đầu anh quay cuồng như vừa bị tát. Dòng nước lạnh buốt trùm lên anh giống như một cú tát thứ hai, choáng váng hơn cả cú trước. Anh chới với tìm thứ gì đó để bám vào, vì biết rằng một khi chìm xuống anh sẽ không thể ngoi lên được nữa. Anh quờ thấy mảnh vỡ của một mái chèo gãy. Bám chặt lấy nó như một người tình tuyệt vọng, anh chồi lên từng chút từng chút một. Mắt anh nhòe nước, miệng ngậm đầy máu, và đầu anh đau đến điên dại. *Các vị thần hãy ban cho con sức mạnh để lên được đến sàn thuyền*... Anh chẳng nhìn thấy gì khác ngoài mái chèo, dòng nước, và boong thuyền.

Cuối cùng anh lăn ra nằm ngửa trên thuyền, hụt hơi và kiệt sức. Những quả cầu lửa màu xanh ngọc và da cam nổ lách tách trên không trung, để lại những vệt sáng giữa các vì sao. Anh vừa kịp trầm trồ trước cảnh tượng đẹp đẽ ấy thì Ser Mandon đã đứng chắn tầm mắt anh. Vị hiệp sĩ trông như một cái bóng bằng thép trắng toát, đôi mắt tối màu của ông ta sáng rực lên đằng sau mũ giáp. Tyrion đã hoàn toàn kiệt sức, chẳng khác gì một con búp bê tàn tạ. Ser Mandon trỏ mũi kiếm vào họng anh và nắm chuôi kiếm bằng hai tay.

Rồi đột nhiên hắn ta lảo đảo ngã sang trái, bổ nhào vào lan can thuyền. Gỗ nứt toác ra, Ser Mandon Moore thét lên và rơi tõm xuống biển. Ngay sau đó, thân các con thuyền lại đâm sầm vào nhau, boong thuyền giật mạnh. Có ai đó đang quỳ trước anh. "Jaime ư?" anh rên rỉ và suýt sặc vì chính máu của mình trong miệng. Ai sẽ cứu anh đây, nếu không phải là Jaime?

"Nằm yên nào, lãnh chúa, ngài bị thương nặng đấy." *Giọng một cậu bé, thật khó hiểu*, Tyrion nghĩ thầm. Giọng nói này nghe như của Pod.

SANSA

Khi Ser Lancel Lannister thông báo rằng họ đã thất bại trong cuộc chiến, thái hậu xoay xoay cốc rượu cạn trong tay, "Ngươi báo cho em trai ta ấy." Giọng Cersei lạnh lùng như thể những tin tức đó chẳng có ý nghĩa gì đối với bà.

"Em trai người có thể đã chết rồi." Áo khoác ngoài của Ser Lancel ướt đẫm khi máu rỉ ra từ bên dưới cánh tay. Khi Lancel tới căn sảnh, bộ dạng của anh ta đã khiến một số vị khách thét lên. "Thần nghĩ ông ấy đang đứng trên cây cầu ghép từ những chiếc thuyền vào lúc chúng tách rời nhau. Có thể Ser Mandon cũng đã chết, còn Chó Săn thì không ai nhìn thấy. Chết tiệt, Cersei, sao người lại cho quân đưa Joffrey trở về lâu đài cơ chứ? Hàng trăm lính áo choàng vàng đang vứt thương bỏ chạy. Khi thấy nhà vua rời khỏi đó, họ như mất đi nhuệ khí. Cả con sông Xoáy Nước Đen ngập xác thuyền và xác người, nhưng chúng ta đã có thể cầm cự nếu..."

Osney Kettleback lách người qua anh ta. "Chiến sự giờ đang diễn ra ở cả hai bên bờ sông, thưa thái hậu. Có thể các lãnh chúa của Stannis đang đánh nhau, không ai dám chắc, nhưng ngoài kia đang rất hỗn loạn. Chó Săn đi đâu không ai biết, còn Ser Balon đã rút lui vào trong thành. Bờ sông đã rơi vào tay địch. Chúng đang phá Cổng Thành và Ser Lancel nói đúng, người của thái hậu đang bỏ vị trí trên tường thành và giết cả các chỉ huy. Các đám đông tại Cổng Sắt và Cổng Thần Linh đang đánh nhau để thoát ra ngoài, và ở Flea Bottom một lũ say đang gây náo loạn."

Thánh thần ơi, Sansa nghĩ, *điều đó đang xảy ra, Joffrey sẽ mất đầu và mình cũng vậy*. Cô nhìn quanh tìm Ser Ilyn nhưng không thấy tên đao phủ của nhà vua đâu cả.*Dù vậy mình vẫn cảm nhận được ông ta. Ông ta chỉ ở quanh đây thôi, mình không thể trốn thoát được, ông ta sẽ lấy đầu mình*.

Bình tĩnh đến lạ lùng, thái hậu quay sang Osfryd anh trai hắn. "Nâng cầu lên và đóng hết các cửa. Không ai được phép ra vào pháo đài Maegor mà không được sự cho phép của ta."

"Còn những người phụ nữ đã ra ngoài để cầu nguyện thì sao?"

"Bọn họ muốn ra ngoài vòng bảo vệ của ta. Cứ để họ cầu nguyện; có thể thần linh sẽ che chở cho họ. Con trai ta đâu?"

"Ở chòi gác tại cổng lâu đài. Ngài ấy muốn được chỉ huy đội cung thủ. Có một đám người đang la hét bên ngoài, một nửa số đó là quân áo choàng vàng đi theo nhà vua khi chúng thần rời Cổng Bùn."

"Mang nó vào trong pháo đài Maegor *ngay lập tức*."

"Không được!" Lancel giận dữ đến mức quên cả việc hạ giọng xuống. Vài cái đầu ngoái lại nhìn khi thấy anh ta hét lớn. "Chúng ta sẽ chiếm lại được Cổng Bùn. Hãy để ngài ở nguyên đó, ngài là vua..."

"Nó là con trai ta." Cersei Lannister đứng lên. "Ngươi cũng tự nhận là một người Nhà Lannister cơ mà, em họ, hãy chứng minh điều đó đi. Osfryd, sao ngươi còn đứng đó? *Ngay lập tức* nghĩa là bây giờ."

Osfryd Kettleback cùng em trai vội vã rời khỏi phòng. Nhiều vị khách cũng lao ra ngoài. Một vài phụ nữ khóc thút thít, số khác thì cầu nguyện. Những người còn lại chỉ ngồi yên tại bàn và gọi mang thêm rượu. "Cersei," Ser Lancel cầu xin, "nếu chúng ta mất lâu đài đó, người biết là Joffrey cũng sẽ bị giết bất cứ lúc nào mà. Cứ để nhà vua ở lại đó, thần sẽ ở bên ngài ấy, thần xin thề..."

"Cút đi cho khuất mắt ta." Cersei đập mạnh tay vào vết thương của anh ta. Ser Lancel đau đớn hét lên và suýt ngất khi thái hậu rời khỏi căn phòng. Cersei thậm chí không liếc nhìn Sansa. *Bà ta quên mất mình rồi. Ser Ilyn sẽ giết mình và bà ta sẽ chẳng thèm để ý*.

"Ôi, thánh thần ơi," một phụ nữ lớn tuổi rên lên. "Chúng ta thua rồi, cuộc chiến thất bại rồi, thái hậu đang chạy trốn." Vài đứa trẻ con khóc ré lên. *Họ ngửi thấy mùi sợ hãi*. Sansa nhận ra cô đang ngồi một mình trên bệ. Cô nên ở lại, hay nên chạy theo thái hậu và cầu xin bà ta tha mạng?

Sansa không hiểu tại sao lúc đó cô lại đứng lên. "Xin mọi người đừng sợ hãi," cô nói to. "Thái hậu đã nâng cây cầu kéo rồi. Đây là nơi an toàn nhất trong cả thành phố, có tường dày, hào bao quanh, hàng rào thép gai..."

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?" một người phụ nữ lên tiếng hỏi. Cô cũng biết người này, đó là vợ của một lãnh chúa nhỏ. "Osney đã nói gì với thái hậu? Nhà vua bị thương ư, hay thành phố đã bị chiếm?"

"*Nói cho chúng tôi biết đi*," ai đó kêu lên. Một người phụ nữ hỏi về cha cô ta, và một người khác hỏi về cậu con trai.

Sansa giơ tay ra hiệu im lặng. "Joffrey đã quay trở lại lâu đài. Ngài không bị thương. Họ vẫn đang đánh nhau, đó là tất cả những gì tôi biết, họ đang chiến đấu rất dũng cảm. Thái hậu sẽ sớm trở lại." Lời cuối cùng là nói dối nhưng cô cần phải xoa dịu họ. Cô nhìn thấy tên hề đang đứng đó. "Moon Boy, làm trò cười đi nào."

Moon Boy nhào lộn và nhảy lên trên một chiếc bàn. Hắn lấy bốn cốc rượu và bắt đầu tung hứng. Thỉnh thoảng một cái cốc lại rơi bộp xuống đầu hắn và vỡ tan tành. Vài tiếng cười e dè cất lên trong sảnh. Sansa bước tới chỗ Ser Lancel và quỳ xuống cạnh anh ta. Vết thương bị thái hậu đánh của anh ta đang chảy máu. "Thật điên rồ," anh ta thở gấp. "Thánh thần ơi, Quỷ Lùn đã nói đúng, nói đúng..."

"Giúp ngài ấy đi," Sansa ra lệnh cho hai người phục vụ. Một người chỉ nhìn cô rồi chạy biến, mang theo cả bình rượu. Những người hầu khác cũng đang rời khỏi căn sảnh, nhưng cô không thể ngăn bọn họ. Sansa cùng một người hầu đỡ vị hiệp sĩ bị thương đứng dậy. "Đưa ngài ấy tới chỗ Maester Frenken." Lancel là một trong số*chúng*, nhưng chẳng hiểu sao cô không muốn anh ta chết. *Mình quá mềm yếu, ủy mị và ngu ngốc, đúng như lời Joffrey nói. Mình nên giết hắn, chứ tại sao lại giúp hắn?*

Những ngọn đuốc chỉ còn cháy le lói, vài ngọn đã tắt hẳn. Không ai đếm xỉa đến việc thay chúng. Cersei không trở lại. Ser Dontos bước lên bệ khi mọi người đang mải xem tên hề làm trò. "Quay về phòng đi, Jonquil đáng yêu," ông thì thầm. "Khóa cửa phòng lại, cô bé sẽ được an toàn ở đó. Tôi sẽ đến khi trận đánh kết thúc."

Ai đó sẽ đến chỗ mình, Sansa nghĩ, *nhưng đó sẽ là ông, hay Ser Ilyn?* Trong một khoảnh khắc điên rồ, cô đã nghĩ đến chuyện cầu xin Dontos bảo vệ mình. Ông ta cũng từng là một hiệp sĩ, từng tập luyện với kiếm và thề sẽ bảo vệ kẻ yếu. *Không. Ông ta không dũng cảm và cũng chẳng có khả năng. Nếu mình làm vậy thì cả ông ta cũng sẽ chết.*

Cô gắng bước từ tốn ra khỏi sảnh khiêu vũ của thái hậu trong khi thực lòng cô chỉ muốn

chạy thật nhanh. Khi đến chỗ những bậc thang, cô bắt đầu chạy lên cầu thang xoắn ốc cho tới khi cảm thấy chóng mặt và khó thở. Một lính gác va vào cô trên cầu thang. Một cốc rượu nạm đá quý và hai chân nến bạc tuột khỏi tấm áo choàng màu đỏ thẫm và rơi loảng xoảng xuống bậc thang. Hắn vội chạy theo nhặt chúng mà không hề để ý đến Sansa, bởi hắn biết cô sẽ không chiếm đoạt đồ anh ta trộm được.

Phòng ngủ của cô tối đen như mực. Sansa cài cửa lại và mò mẫm đến bên cửa sổ trong bóng tối. Khi kéo tấm màn che, cô cảm thấy nghẹt thở.

Bầu trời phương nam đang cuộn lên sáng bừng và rực rỡ đầy màu sắc, phản chiếu cả biển lửa phía dưới. Từng cột ánh sáng xanh lét quái dị bao bọc lấy những đám mây, và một màu cam chói lọi lan tỏa khắp bầu trời. Sắc vàng đỏ của ngọn lửa tương phản với màu ngọc lục bảo và xanh ngọc bích của chất cháy, chúng sáng lòa rồi dần phai màu, giống như một đội quân bóng tối xuất hiện và biến mất ngay sau đó. Chỉ trong nháy mắt, màu xanh của rạng đông đã nhường chỗ cho màu cam của hoàng hôn. Không khí có mùi cháy, giống mùi của nồi súp bị quá lửa và đã cạn hết. Những bụi than hồng trôi trong không khí như đàn đom đóm lập lòe.

Sansa rời cửa sổ và quay về chiếc giường ấm áp, an toàn. *Mình đi ngủ thôi*, cô thầm nhủ, *thức dậy sẽ là một ngày mới, và bầu trời sẽ xanh trở lại. Trận đánh khi ấy đã kết thúc và ai đó sẽ nói cho mình biết mình được sống hay phải chết*. "Quý Cô," cô thì thầm và tự hỏi liệu mình có được gặp lại con sói không khi chết đi.

Bỗng nhiên có cái gì đó chuyển động sau lưng cô, và một bàn tay vươn ra từ bóng tối tóm lấy cổ tay cô.

Sansa mở miệng định hét lên nhưng một bàn tay khác đã kịp bịt kín miệng cô. Những ngón tay hắn thô ráp, xù xì, và nhơm nhớp máu. "Con chim bé nhỏ. Ta biết cô sẽ đến mà." Một giọng say lè nhè cất lên.

Bên ngoài, một cột sáng màu ngọc bích bốc lên tới tận các vì sao, ánh sáng màu xanh tràn ngập cả căn phòng. Trong giây lát cô nhìn thấy hắn, tất cả chỉ có màu đen và xanh, máu trên mặt hắn đen như hắc ín, đôi mắt hắn sáng rực như mắt chó dữ đang trợn trừng. Rồi ánh sáng tắt dần và hắn chỉ còn là một cái bóng đồ sộ trong chiếc áo choàng trắng ố màu chìm vào bóng tối.

"Nếu cô hét lên ta sẽ giết chết. Tin ta đi." Hắn bỏ tay khỏi miệng cô. Cô thở dốc. Chó Săn có một bình rượu trên chiếc bàn ở đầu giường, hắn uống một hơi dài. "Cô không hỏi xem ai đang thắng thế sao, con chim bé nhỏ?"

"Ai vậy?" cô hỏi, cơn sợ hãi khiến cô không dám trái lời.

Chó Săn cười. "Ta chỉ biết kẻ thua cuộc thôi. Là ta đây."

Ta chưa từng thấy ông ta say thế này. Ông ta còn ngủ trên giường của ta nữa chứ. Ông ta muốn gì đây? "Ngài thua cái gì?"

"Tất cả." Nửa khuôn mặt bị cháy của hắn trông như một chiếc mặt nạ bằng máu khô. "Tên lùn chết tiệt. Đáng ra ta phải giết hắn. Từ nhiều năm trước rồi."

"Họ nói rằng ngài ấy đã chết."

"Chết ư? Không. Khốn nạn. Ta không muốn hắn chết." Hắn vứt cái bình rỗng sang bên. "Ta muốn hắn bị bỏng. Nếu trời có mắt, hắn sẽ bị thiêu cháy, nhưng ta sẽ không ở đây để chứng kiến. Ta sẽ đi."

“Đi ư?” Cô cố nhúc nhích để thoát ra nhưng nắm tay của hắn cứng như sắt.

“Con chim nhỏ lặp lại bất cứ điều gì nó nghe được kìa. Đúng vậy, ta sẽ đi.”

“Ngài định đi đâu?”

“Đi khỏi đây. Khỏi đám lửa. Có lẽ ta sẽ đến Cổng Sắt. Đi về phương bắc, bất cứ nơi nào.”

“Ngài không thể ra khỏi đây được,” Sansa nói. “Thái hậu đã cho đóng Pháo đài Maegor rồi, và các cánh cổng của thành phố cũng đều bị đóng.”

“Không ngăn được ta. Ta có áo choàng trắng. Và ta có cái này.” Hắn vỗ vỗ vào chuôi kiếm. “Kẻ nào cản ta đã chết rồi. Nếu không cũng đang bị thiêu trên lửa.” Hắn cười cay đắng.

“Tại sao ngài lại đến đây?”

“Cô hứa sẽ hát cho ta, con chim bé nhỏ. Cô quên rồi sao?”

Cô không biết hắn có ý định gì. Hiện giờ cô không thể hát cho hắn được, tại đây, khi bầu trời rực lửa và hàng trăm hàng nghìn người đang chết. “Tôi không thể,” cô nói. “Thả tôi ra, ngài làm tôi sợ đấy.”

“Tất cả mọi thứ đều làm cô sợ. Nhìn ta đi. Nhìn ta.”

Máu che đi phần sẹo tệ nhất của hắn, nhưng đôi mắt hắn mở to, trắng dã và đáng sợ. Khóe miệng bị bỏng của hắn giật giật. Sansa ngửi thấy mùi của hắn; một mùi khó chịu trộn lẫn mồ hôi, rượu chua, mùi nôn ọe, và trên hết là mùi tanh của máu, máu và máu.

“Ta có thể giúp cô được an toàn,” hắn gầm gừ. “Bọn chúng đều sợ ta. Sẽ không ai dám làm hại cô, nếu không ta sẽ giết chúng.” Hắn kéo cô lại gần, và trong một khoảnh khắc cô tưởng hắn định hôn mình. Hắn quá mạnh nên cô không thể chống cự. Cô nhắm mắt và cầu mong chuyện đó qua thật nhanh, nhưng không có gì xảy ra cả. “Cô vẫn không dám nhìn mặt ta, đúng không?” Hắn hỏi. Hắn giật mạnh cánh tay cô và kéo cô xuống giường. “Cô sẽ hát cho ta nghe. Bài hát về Florian và nàng Jonquil, cô đã nói vậy mà.” Hắn rút dao găm ra kề vào cổ cô. “Hát đi, con chim bé nhỏ. Hát cho mạng sống nhỏ bé của mình đi.”

Cổ họng cô khô khốc và nghẹn lại vì sợ hãi, mọi bài hát cô từng biết giờ đây đều bay đi đâu mất. *Làm ơn đừng giết tôi*, *xin đừng*, cô chỉ muốn hét lên. Cô có thể cảm nhận được hắn xoay mũi dao, ấn nó vào họng mình, và khi chuẩn bị nhắm mắt lại một lần nữa, cô chợt nhớ ra. Đó không phải là bài hát về Florian và nàng Jonquil nhưng vẫn là một bài hát. Cô thấy giọng mình thật nhỏ bé, mỏng manh và run rẩy.

Đức Mẹ dịu dàng và nhân từ, hãy bảo vệ con trai của chúng con trong cuộc chiến, chúng con cầu nguyện, xin Người che chắn cho họ khỏi đao kiếm và những mũi tên, hãy để họ được hưởng một ngày mai tươi sáng.

Đức Mẹ dịu dàng, sức mạnh của phụ nữ, hãy giúp con gái chúng con kinh qua cơn khó khăn này, xoa dịu sự phẫn nộ và chế ngự cơn giận dữ, dạy dỗ chúng con bằng cách ân cần hơn.

Cô đã quên mất đoạn tiếp theo của bài hát như thế nào. Khi bài hát bị bỏ dở, Sansa sợ hắn sẽ giết cô, nhưng một lúc sau, Chó Săn bỏ con dao khỏi cổ họng cô mà không nói một lời.

Bản năng nào đó mách bảo cô đưa tay lên vuốt má hắn. Căn phòng quá tối khiến cô không thể nhìn rõ, nhưng cô cảm nhận được máu dính dính và một dòng nước ươn ướt không phải máu. “Con chim bé nhỏ,” hắn lại nói, giọng hắn khàn khàn và khô khốc như tiếng thép chém lên đá tảng. Rồi hắn đứng dậy. Sansa nghe thấy tiếng vải xé toạc, tiếp đó là tiếng bước chân khẽ rời

đi.

Một lúc lâu sau Sansa mới bò ra khỏi giường; cô chỉ còn một mình. Chiếc áo choàng của Chó Săn xoắn lại vứt chỏng chơ trên sàn, tấm vải bông trắng đã chuyển màu vì máu và lửa. Lúc này, bầu trời bên ngoài đã tối hơn, chỉ còn vài bóng ma màu xanh nhạt đang nhảy múa bồng bềnh cùng những vì sao. Một cơn gió lạnh ập vào đóng sập cánh cửa sổ. Sansa thấy ớn lạnh. Cô giũ tấm áo choàng rách rưới ra và thu mình trong đó, ngồi bệt trên sàn run cầm cập.

Cô không biết mình đã ngồi đó được bao lâu, cho tới khi nghe thấy một hồi chuông ngân lên, phía xa bên kia thành phố. Đó là tiếng chuông đồng trầm ngân vang, hồi sau dồn dập hơn hồi trước. Sansa đang tự hỏi ý nghĩa của nó là gì thì tiếng chuông thứ hai, rồi thứ ba vang lên hòa nhịp, âm thanh của chúng vọng khắp các ngọn đồi, thung lũng, các con phố, các tòa tháp, tới mọi ngõ ngách của Vương Đô. Cô cởi bỏ áo choàng và tới bên cửa sổ.

Tia sáng le lói đầu tiên của bình minh hiện lên ở đằng đông, và những chiếc chuông của chính Tháp Đỏ đang ngân lên, hòa với dòng âm thanh phát ra từ phía bảy tòa tháp bằng pha lê của Đại Điện Baelor. Họ từng rung chuông khi Robert chết, cô nhớ lại, nhưng lần này khác, không phải một hồi chuông báo tử chậm rãi u sầu mà là một tiếng rền như sấm động hân hoan. Cô còn nghe thấy tiếng người hò hét trên phố, và tiếng hò hét đó chỉ có thể là sự reo mừng.

Ser Dontos là người báo tin cho cô. Ông loạng choạng bước qua cánh cửa để ngỏ, ôm lấy cô bằng đôi tay mềm yếu, nhấc bổng và xoay cô vòng quanh căn phòng, những tiếng hò reo đứt quãng khiến Sansa chẳng hiểu được từ nào. Ông ta cũng say như Chó Săn trước đó, nhưng hiện giờ ông ta là một gã say vui vẻ đang nhảy nhót. Cô chóng mặt và khó thở khi ông ta đặt cô xuống đất. "Chuyện gì vậy?" Cô bám lấy cột giường. "Có chuyện gì thế? Nói cho ta biết!"

"Xong rồi! Xong rồi! Cuộc chiến đã kết thúc rồi! Thành phố đã được cứu. Lãnh chúa Stannis đã chết hoặc đã bỏ chạy, không ai biết, chẳng ai quan tâm. Đội quân của hắn đã bị đánh tan tành, bây giờ mọi nguy hiểm đã qua. Quân địch bị giết tan tác và bỏ chạy. Ôi, những lá cờ hiệu rực rỡ! Cờ hiệu, Jonquil ạ, cờ hiệu! Tiểu thư có rượu không? Đúng rồi, chúng ta phải uống mừng ngày hôm nay. Điều đó có nghĩa là cô được an toàn rồi, cô hiểu không?"

"Kể ta nghe chuyện gì đã xảy ra đi!" Sansa lay người ông.

Ser Dontos phá lên cười và nhảy chân sáo loạn xạ đến suýt ngã. "Họ đến đây trong đống tro tàn khi con sông đang cháy. Stannis bị kẹt cứng giữa con sông, và họ tấn công hắn từ phía sau. Ôi, ước gì tôi lại được là một hiệp sĩ để được góp sức trong trận đánh đó! Họ kể rằng quân của hắn hầu như không chiến đấu. Một số tên bỏ chạy nhưng hầu hết là quỳ gối đầu hàng, gọi tên Lãnh chúa Renly! Không hiểu Stannis nghĩ gì khi nghe thấy điều đó nhỉ? Tôi nghe được từ Osney, hắn nghe lại từ Ser Osmund, nhưng Ser Balon đã trở về và người của anh ta cũng kể như vậy, cả quân áo choàng vàng nữa. Chúng ta được cứu rồi, cô gái đáng yêu ơi! Họ đến từ đường Hoa Hồng; tro tàn bám đầy trên giày của họ và biến bộ áo giáp của họ thành một màu xám khi đi dọc bờ sông, vượt qua những cánh đồng mà Stannis từng thiêu cháy, nhưng ôi! Các lá cờ hiệu chắc hẳn phải tươi sáng lắm, hoa hồng vàng, sư tử vàng và tất cả những cờ hiệu khác, hình thân cây của Nhà Marbrand và Nhà Rowan, thợ săn của Nhà Tarly, chùm nho của Nhà Redwyne và chiếc lá của Phu nhân Oakheart. Tất cả những người miền tây, tất cả sức mạnh của Highgarden và Casterly Rock! Lãnh chúa Tywin đập tan cánh phải của chúng ở phía bắc dòng sông, trong khi Randyll Tarly chỉ huy vùng trung tâm và Mace Tyrell phụ trách bên cánh trái, nhưng chính đội tiên phong đã đem về phần thắng trong trận đánh. Họ đâm thủng đội quân của Stannis như một cây thương xuyên qua trái bí ngô, tất cả bọn chúng rú lên như lũ quái vật cầm vũ khí. Và tiểu thư có biết ai dẫn đầu đội tiên phong không? Tiểu thư có biết không?"

"Robb?" Một việc khó có thể xảy ra, nhưng...

"Đó là *Lãnh chúa Renly*! Lãnh chúa Renly trong bộ giáp xanh, ngọn lửa phản chiếu trên đôi

sừng vàng của anh ta. Lãnh chúa Renly với cây giáo dài trong tay! Họ kể ngài ấy giết Ser Guyard Morrigen khi đấu tay đôi, và một tá các hiệp sĩ khác nữa. Đó chính là Renly, là Renly, Renly đấy! Ôi! Những lá cờ hiệu, Sansa yêu dấu! Ôi! ước gì tôi lại được làm một hiệp sĩ!”

DAENERYS

Irri mang đến cho cô một chiếc áo dài kiểu Qarth bằng gấm màu trắng ngà đính hạt ngọc trai khi cô đang dùng bữa sáng - món súp tôm lạnh nấu với quả hồng vàng. "Mang nó đi," Dany nói. "Bến cảng không phù hợp với những bộ đồ lộng lẫy của các quý cô."

Nếu Người Sữa cho rằng cô là kẻ man di thì cô sẽ mặc đúng như vậy cho họ thích. Khi ra chuồng ngựa, cô mặc một chiếc quần lụa thô sờn và đi đôi xăng đan cỏ. Khuôn ngực nhỏ bé của cô được thả tự do dưới tấm áo gi-lê in họa tiết của người Dothraki, và trên thắt lưng cô đeo một con dao cong. Jhiqui đã giúp cô tết tóc theo kiểu Dothraki và buộc một cái chuông bạc vào đuôi tóc. "Ta chẳng giành được một chiến thắng nào cả," cô nói với người hầu gái, chiếc chuông khẽ kêu leng keng.

"Người đã thiêu cháy *lũ phù thủy máu* trong căn nhà đất của chúng và tống linh hồn chúng xuống địa ngục." Jhiqui phản đối.

Đó là chiến thắng của Drogon chứ đâu phải của ta, Dany muốn nói như vậy, nhưng cuối cùng cô im lặng. Người Dothraki sẽ trân trọng cô hơn khi cô cài vài quả chuông trên tóc. Tiếng chuông ngân nga khi cô xuống ngựa và theo mỗi bước cô đi, nhưng cả Ser Jorah và đoàn cận vệ của cô đều không đoái hoài gì đến nó. Cô chọn Rakharo canh giữ những người còn lại và lũ rồng khi cô vắng mặt, Jhogo và Aggo sẽ đi cùng cô đến cửa sông.

Họ bỏ lại cung điện đá cẩm thạch và khu vườn ngát hương ở phía sau để đi qua những khu phố nghèo trong thành phố, nơi những ngôi nhà gạch khiêm tốn quay những bức tường giản dị ra mặt đường. Ở đó không có nhiều ngựa và lạc đà, và kiệu cáng lại càng ít hơn nữa. Thay vào đó, đường phố đông đúc trẻ em, người ăn xin, và những con chó vàng gầy nhẳng. Trên những bậu cửa hình vòm là những người đàn ông da tái nhợt đang nhìn họ đi qua. *Họ biết ta là ai, và họ không thích ta*. Dany cảm nhận được điều đó qua ánh mắt họ nhìn mình.

Ser Jorah muốn cô ngồi trong kiệu và ẩn náu an toàn sau tấm rèm lụa, nhưng cô từ chối. Cô đã ngồi trên đệm sa-tanh để những con bò chở đi quá nhiều rồi. Ít nhất khi ngồi trên lưng ngựa, cô còn biết mình đang đi đâu.

Cô buộc phải đi tìm một bến cảng. Một lần nữa cô trốn chạy. Dường như cả cuộc đời cô là một quãng bay dài. Cô bắt đầu chạy khi còn trong bụng mẹ, và chưa một lần ngưng nghỉ. Đã bao nhiêu lần cô và Viserys phải chạy trốn trong đêm tối, rồi thoát chết trong gang tấc trước những sát thủ của Kẻ Tiếm Quyền. Nhưng cô phải chạy hoặc là chết. Theo như Xaro đã tìm hiểu, Pyat Pree đang tập hợp các thầy phù thủy còn sống để tìm cách hãm hại cô.

Dany bật cười khi anh ta kể với cô điều đó. "Không phải chính anh đã nói các phù thủy giờ chẳng khác gì những tên lính già, khoe khoang về những chiến công đã bị lãng quên và lòng can đảm một thời hay sao?"

Xaro bối rối. "Lúc đó thì đúng là như vậy. Nhưng hiện tại thì sao? Ta không dám chắc. Người ta nói những cây nến thủy tinh đã tắt cả trăm năm nay giờ đang cháy trong căn nhà của Urrathon Kẻ Đi Đêm. Cỏ ma mọc trong vườn Gehane, rùa ma đi lại đưa tin giữa các ngôi nhà kín bưng trên Phố Phù Thủy, và tất cả lũ chuột trong thành phố đang tự cắn đứt đuôi mình. Vợ của Mathos Mallarawan từng chế giễu chiếc áo choàng bị mọt ăn của một phù thủy, giờ mụ ta đã phát điên và nhất định không chịu mặc quần áo. Ngay cả những tấm lụa sạch sẽ tinh tươm cũng khiến bà ta cảm thấy như có cả nghìn con côn trùng đang bò trên da thịt. Còn Sybassion Mù Lòa đã sáng mắt trở lại, các nô lệ của anh ta thề như vậy. Tất cả những điều đó khiến ta nghi ngờ." Anh ta thở dài. "Những việc kỳ lạ đang diễn ra ở Qarth. Và chúng không tốt cho việc giao thương. Ta rất buồn khi phải nói ra điều này, nhưng tốt nhất nàng nên rời khỏi Qarth,

càng sớm càng tốt.” Xaro vuốt ngón tay cô ra chiều an ủi. “Nhưng nàng không nhất thiết phải đi một mình. Nàng đã nhìn thấy tương lai tối tăm ở Cung Điện Đất, nhưng những giấc mơ của Xaro tươi sáng hơn nhiều. Ta thấy nàng hạnh phúc nằm trên giường với đứa con trên ngực. Hãy cùng ta dong thuyền quanh Biển Ngọc, và chúng ta sẽ thực hiện giấc mơ đó! Chưa quá muộn đâu. Hãy cho ta một đứa con trai, hỡi bài ca ngọt ngào của ta!”

Anh muốn một con rồng thì đúng hơn. “Ta sẽ không cưới anh, Xaro.”

Khuôn mặt anh ta lập tức trở nên lạnh lùng. “Vậy hãy đi đi.”

“Nhưng đi đâu?”

“Đâu đó xa nơi này.”

Hừm, có lẽ đã đến lúc rồi. Các khalasar của cô đã có cơ hội hồi phục sau quãng đường khắc nghiệt trên sa mạc đỏ, nhưng giờ đây khi được nghỉ ngơi và sống đủ đầy, họ lại bắt đầu bứt rứt không yên. Người Dothraki không quen ở một chỗ trong một khoảng thời gian dài. Họ là những chiến binh, họ không sinh ra để sống trong thành phố. Có lẽ cô đã lưu lại Qarth quá lâu vì bị quyến rũ bởi sự tiện nghi và vẻ đẹp của nó. Đối với Dany, dường như thành phố này luôn hứa hẹn nhiều hơn những gì nó thực sự mang đến cho cô, và họ không còn chào đón cô nồng nhiệt kể từ khi Ngôi Nhà Người Bất Tử sụp đổ trong lửa khói. Chỉ trong một đêm, người Qarth nhận ra mối nguy hiểm từ những con rồng. Họ không còn tranh nhau tặng quà cho cô nữa. Thay vào đó, Hội Anh Em Đá Quý công khai đòi trục xuất cô, trong khi Hội Buôn Gia Vị Cổ đòi tử hình cô. Việc duy nhất Xaro có thể làm là ngăn Hội Mười Ba vào hùa với họ.

Nhưng ta sẽ đi đâu đây? Ser Jorah cho rằng họ nên đi xa về phía đông, tránh xa các kẻ thù ở Bảy Phụ Quốc. Các cận vệ muốn cô trở về với đồng cỏ bao la, dù điều đó nghĩa họ phải phải vượt qua sa mạc đỏ lần nữa. Dany từng muốn dừng chân ở Vaes Tolorro đến khi những con rồng của cô lớn mạnh. Nhưng tim cô vẫn chồng chất những nghi ngại, lo lâu. Không hiểu sao cô thấy ý kiến nào cũng không ổn...và ngay cả khi đã quyết định được điểm dừng thì câu hỏi làm cách nào đến được đó vẫn chưa có lời đáp.

Xaro Xhoan Daxos sẽ không giúp cô nữa, giờ cô đã hiểu. Tất cả những gì anh ta dâng cho cô đều để phục vụ mục đích của anh ta, chẳng khác Pyat Pree là bao. Vào đêm anh ta đuổi khéo cô đi, Dany đã xin anh ta ân huệ cuối cùng. “Một đội quân, phải không?” Xaro hỏi. “Một thùng vàng? Hay là một con thuyền?”

Dany đỏ mặt. Cô ghét phải cầu xin. “Đúng, một con thuyền.”

Đôi mắt Xaro sáng lên như viên đá quý đính trên mũi anh ta. “Ta là một thương nhân, khaleesi. Vì vậy có lẽ chúng ta không nên nói về việc cho nữa, mà là trao đổi. Một con rồng của nàng đổi lấy mười con thuyền tốt nhất của ta. Nàng chỉ cần nói một từ duy nhất thôi.”

“Không,” cô trả lời.

“Trời ơi,” Xaro kêu lên, “không phải là từ đó.”

“Anh muốn một người mẹ bán con của mình sao?”

“Tại sao không? Họ luôn có thể sinh thêm mà. Các bà mẹ vẫn bán con hàng ngày đấy thôi.”

“Không phải là Mẹ Rồng.”

“Thậm chí với hai mươi con thuyền cũng không ư?”

“Một trăm cũng không.”

Xaro bĩu môi. “Ta không có một trăm con thuyền. Nhưng nàng có ba con rồng. Chỉ cần cho ta một con để đền đáp lòng tốt của ta đối với nàng. Và nàng sẽ có ba mươi hai con thuyền nữa.”

Ba mươi con thuyền đủ để đưa một đội quân nhỏ đến bờ biển Westeros. *Nhưng đến một đội quân nhỏ ta cũng không có*. “Anh có bao nhiêu thuyền, Xaro?”

“Tám mươi ba, không tính các du thuyền.”

“Còn những người khác trong Hội Mười Ba?”

“Tất cả chúng ta cộng lại có lẽ là một nghìn.”

“Còn Hội Buôn Gia Vị và Anh Em Đá Quý?”

“Đám thuyền tầm thường của bọn họ không đáng kể.”

“Dù là vậy cũng cứ nói cho ta biết.”

“Hội Buôn Gia Vị có một nghìn hai hoặc một nghìn ba. Hội Anh Em Đá Quý có khoảng tám trăm thôi.”

“Nếu cộng tất cả thuyền từ Asshai, Braavos, Quần đảo Summer, Ibben, cùng tất cả những con thuyền khác trên đại dương, thì tổng cộng có bao nhiêu con thuyền?”

“Nhiều và rất nhiều,” anh ta cáu kỉnh trả lời. “Vậy thì sao?”

“Ta đang cố đặt giá cho một trong ba con rồng.” Dany mỉm cười với Xaro. “Ta thấy một phần ba số thuyền trên thế giới là đủ đấy.”

Hai hàng nước mắt chảy dài xuống má, cạnh chiếc khuyên mũi nạm đá quý của Xaro. “Chẳng phải ta đã cảnh báo nàng đừng vào Cung Điện Đổ Nát đó sao? Đây chính là điều ta sợ nhất. Lời thì thầm của lũ phù thủy đã khiến nàng điên khùng như vợ của Mallarawan rồi. Một phần ba số thuyền trên thế giới ư? Chà chà...”

Dany không còn nhìn thấy anh ta kể từ hôm đó. Quản gia của anh ta gửi cho cô những thông điệp mỗi lúc một lạnh lùng hơn. Cô phải rời khỏi ngôi nhà của Xaro. Anh ta không muốn nuôi cô và người của cô nữa. Anh ta muốn được đền đáp lòng hiếu khách của mình nhưng cô đã không chấp thuận. Niềm an ủi duy nhất đối với cô là ít nhất cô còn tỉnh táo từ chối lấy anh ta.

Các phù thủy nói đến ba hành động bội phản... một vì máu, một vì tiền bạc, và một vì tình yêu. Kẻ phản bội đầu tiên chắc chắn là Mirri Maz Duur, kẻ đã giết Khal Drogo và đứa con trai trong bụng cô để trả thù người của cô. Liệu Pyat Pree và Xaro Xhoan Daxos có phải là những kẻ tiếp theo? Cô không nghĩ như vậy. Những gì Pyat làm không phải vì tiền bạc, và Xaro chưa bao giờ thực sự yêu cô.

Các con phố ngày càng vắng vẻ khi họ đi qua một khu toàn những nhà kho đá ảm đạm. Aggo đi phía trước và Jhogo ở phía sau cô, còn Ser Jorah Mormont đi bên cạnh. Chiếc chuông trên tóc cô rung lên nhè nhẹ, và Dany lại nghĩ tới Cung Điện Đổ Nát. *Con của ba người,* bọn họ gọi cô như vậy, *con gái của thần chết, kẻ tiêu diệt sự dối trá, cô dâu của lửa*. Và quá nhiều số ba. Ba ngọn lửa, ba con ngựa, ba hành động bội phản. “Con rồng có ba đầu,” cô thở dài. “Ông có biết điều đó nghĩa là gì không, Jorah?”

“Thưa nữ hoàng? Gia huy của Nhà Targaryen là một con rồng ba đầu màu đỏ trên nền đen mà.”

“Ta biết. Nhưng chẳng có con rồng nào ba đầu cả.”

“Ba cái đầu là của Aegon và hai chị em gái.”

“Visenya và Rhaenys,” cô nhớ lại. “Ta là chắt của Aegon và Rhaenys, ông của ta là Aenys và cha ta là Jaehaerys.”

“Những kẻ môi xanh chuyên buông lời dối trá, Xaro từng cảnh báo nữ hoàng rồi mà. Vì sao người lại quan tâm tới lời thì thầm của bọn phù thủy? Tất cả những gì chúng muốn là hút sinh khí của người, nữ hoàng thừa biết điều đó mà.”

“Có lẽ thế,” cô tần ngần nói. “Nhưng những gì ta nhìn thấy...”

“Một người chết trên mũi thuyền, một bông hồng xanh, một bữa tiệc máu... tất cả những điều đó có ý nghĩa gì, khaleesi? Con rồng của diễn viên kịch câm, nữ hoàng từng nói vậy. Nhưng con rồng của diễn viên kịch câm là cái gì vậy?”

“Một con rồng bằng vải trên những chiếc cọc,” Dany giải thích. “Các diễn viên dùng chúng để diễn kịch, để các anh hùng chiến đấu với chúng.”

Ser Jorah cau mày.

Dany tiếp tục. “Đó là khúc tráng ca của lửa và băng, anh trai ta từng nói vậy. Ta chắc chắn người đó là anh trai ta. Không phải Viserys mà là Rhaegar. Anh ấy có một cây đàn hạc với dây đàn bằng bạc.”

Ser Jorah nhíu mày rất lâu. “Hoàng tử Rhaegar đúng là có chơi một cây đàn hạc như vậy,” ông kết luận. “Người đã thấy hoàng tử ư?”

Cô gật đầu. “Có một người phụ nữ ở trên giường với một đứa bé đang bú. Anh trai ta nói đó là vị hoàng tử được chọn và bảo người phụ nữ đặt tên cho đứa bé là Aegon.”

“Hoàng tử Aegon là người thừa tự của Rhaegar, và mẹ là Elia người xứ Dorne,” Ser Jorah nói. “Nhưng nếu ngài ấy là vị hoàng tử được chọn, thì truyền thuyết đã không thể trở thành hiện thực khi lũ người Nhà Lannister đập đầu ngài ấy vào tường.”

“Ta nhớ chuyện đó,” Dany buồn rầu nói. “Chúng giết cả con gái của Rhaegar, nàng công chúa bé nhỏ. Công chúa được đặt tên là Rhaenys, giống như tên em gái của Aegon. Không có Visenya, nhưng anh trai ta nói con rồng có ba đầu. Khúc tráng ca của lửa và băng là gì?”

“Tôi chưa từng nghe bài hát nào như vậy.”

“Ta đến gặp các phù thủy để tìm những câu trả lời, vậy mà họ lại cho ta thêm hàng trăm câu hỏi mới.”

Lúc đó, đường phố đã đông đúc trở lại. “Tránh đường nào,” Aggo hò hét, trong khi đó Jhogo khụt khịt mũi đầy vẻ nghi ngờ. “Tôi ngửi thấy rồi, khaleesi,” anh ta gọi cô. “Mùi nước độc.” Người Dothraki không tin tưởng vào biển cả và mọi phương tiện di chuyển trên đó. Họ không muốn thứ nước mà ngựa không uống được. *Nhưng họ sẽ học*, Dany quả quyết. *Ta đã cùng Khal Drogo đương đầu với biển của họ. Giờ họ sẽ đương đầu với biển của ta.*

Qarth là một trong các cảng biển lớn trên thế giới, và khu nhà cảng có mái che là một hỗn hợp của đủ loại màu sắc, âm thanh và những mùi kỳ lạ. Những quán rượu, cửa hàng, các ổ cờ bạc mở đầy trên phố, đứng san sát cạnh các nhà chứa rẻ tiền và những đền thờ thần linh kỳ lạ. Kẻ cắp, bọn giết người, kẻ bán bùa chú, và những người đổi tiền chui lang thang trong đám đông. Bến thuyền là một khu chợ rộng lớn cho các hoạt động mua bán diễn ra suốt ngày đêm, và giá hàng hóa ở đây có khi rẻ hơn nhiều so với giá ở các hàng tạp hóa, nếu người mua không quan tâm đến xuất xứ. Những bà già da nhăn nheo lưng còng bán các loại nước ngọt và sữa dê

đựng trong bình gốm đeo trên vai. Thủy thủ đến từ đủ mọi nơi lang thang khắp các quầy hàng, uống rượu cay và kể chuyện cười bằng những ngôn ngữ kỳ lạ. Không khí có mùi muối và cá rán, hắc ín và mật ong, mùi trầm hương, dầu và tinh dịch.

Aggo cho một thằng nhóc một đồng xu để đổi lấy xiên thịt chuột tẩm mật ong quay, vừa đi vừa nhấm nháp. Jhogo mua một nắm quả anh đào trắng mọng. Đây đó họ nhìn thấy người ta bày bán những con dao găm bằng đồng tuyệt đẹp, mực khô, mã não chạm trổ, thuốc luyện đan làm từ sữa trinh nữ và ráng chiều, thậm chí cả trứng rồng trông chẳng khác gì những hòn đá sơn màu.

Khi đi ngang qua các bến thuyền đá dài dành riêng cho thuyền của Hội Mười Ba, cô thấy các rương đựng nghệ tây, hương trầm, và hạt tiêu đang được dỡ khỏi con thuyền *Nụ Hôn Đỏ* chạm trổ của Xaro. Bên cạnh cô, từng thùng rượu, từng bó lá chua, và những kiện da sống kẻ sọc đang được lăn lên ván cầu và đưa lên thuyền *Nàng Dâu Xanh* để chuẩn bị ra khơi khi thủy triều lên. Xa xa, một đám đông đang xúm quanh con thuyền *Ánh Dương* của Hội Buôn Gia Vị để mua bán nô lệ. Con thuyền nổi tiếng là nơi dễ dàng mua được những nô lệ rẻ nhất ngay khi họ vừa xuống thuyền, và lá cờ hiệu phấp phới trên cột thuyền cho thấy *Ánh Dương* vừa trở về từ Astapor ở vịnh Slaver.

Dany sẽ không nhận được bất cứ sự giúp đỡ nào từ Hội Mười Ba, Hội Anh Em Đá Quý và Hội Buôn Gia Vị Cổ. Cô cưỡi con Bạc đi qua các bến cảng, cầu thuyền và nhà kho của bọn họ, ra tận phía xa cảng hình móng ngựa nơi các con thuyền đến từ Quần Đảo Summer, Westeros, và Chín Thành Phố Tự Trị được phép neo đậu.

Cô xuống ngựa dừng bên cạnh một chiếc hố, trong đó một con rắn đang xé xác con chó to lông đỏ giữa một đám thủy thủ hò hét xung quanh. "Aggo, Jhogo, các anh trông coi lũ ngựa nhé, còn ta và Ser Jorah sẽ đến nói chuyện với các thuyền trưởng."

"Tuân lệnh, khaleesi. Chúng tôi sẽ canh chừng khi người đi khỏi."

Thật vui khi lại được nghe tiếng Valyria, cho dù là giọng chung của Bảy Phụ Quốc, Dany nghĩ khi họ tiếp cận con thuyền đầu tiên. Thủy thủ, phu khuân vác, và các thương nhân đều nhường lối cho cô, không hiểu cô gái trẻ mảnh mai với mái tóc màu bạc và trang phục Dothraki cùng vị hiệp sĩ bên cạnh định làm gì. Dù ngày hôm đó rất nóng nhưng Ser Jorah vẫn mặc một chiếc áo khoác lông cừu màu xanh bên ngoài bộ áo giáp, biểu tượng gấu đen của Nhà Mormont thêu trên ngực áo.

Nhưng vẻ đẹp của cô hay dáng vóc và sức khỏe của Jorah đều chẳng có ý nghĩa gì đối với những người sở hữu những chiếc thuyền mà họ đang cần.

"Cô đặt chỗ cho một trăm người Dothraki, tất cả số ngựa, cô, vị hiệp sĩ này và ba con rồng nữa ấy à?" thuyền trưởng con thuyền *Người Bạn Nhiệt Thành* hỏi lại trước khi phá lên cười và bỏ đi. Khi cô nói với một người Lys trên thuyền *Người Thổi Kèn* rằng cô là Daenerys Bão Tố, Nữ hoàng của Bảy Phụ Quốc, anh ta nghiêm nghị nhìn cô và trả lời. "Đúng rồi, còn ta là Lãnh chúa Tywin Lannister và tối nào ta cũng ị ra vàng." Lái buôn trên con thuyền kiểu Myr *Linh Hồn Lụa* cho rằng quá nguy hiểm khi đưa những con rồng ra biển, vì chỉ một hơi thở của nó cũng đủ thiêu cháy hàng hóa trên đó. Chủ thuyền *Cánh Buồm Của Lãnh Chúa Faro* chấp nhận rủi ro đến từ lũ rồng, nhưng không chấp nhận người Dothraki. "Tôi sẽ không để lũ du mục đó lên *Cánh Buồm* của tôi, nhất định không." Hai anh em trai chỉ huy hai con thuyền *Thủy Ngân* và thuyền *Chó Săn* có vẻ cảm thông và mời họ vào khoang thuyền uống một cốc rượu Arbor đỏ. Họ nhã nhặn đến mức khiến Dany ôm hy vọng một hồi lâu, nhưng cuối cùng cái giá họ đưa ra vượt quá khả năng của cô, và có khi còn quá khả năng của Xaro. *Petto Mông Nhỏ* và *Thiếu Nữ Mắt Nai* thì quá bé so với yêu cầu của Dany,*Kẻ Cướp* chỉ đi quanh Biển Ngọc, trong khi *Chỉ Huy Manolo* khó mà chịu được sóng gió của đại dương.

Khi họ đi đến bến thuyền tiếp theo, Ser Jorah đặt một tay lên eo cô. "Nữ hoàng. Người đang bị theo dõi. Không, đừng quay đầu lại." Ông nhẹ nhàng dẫn cô ra sạp hàng bán đồng thau. "Thưa nữ hoàng, đây thật là một tuyệt tác," ông nói to và nâng một chiếc đĩa lớn lên cho cô xem. "Người thấy nó sáng thế nào dưới ánh mặt trời chứ?"

Cái đĩa đồng được đánh đến sáng loáng. Dany có thể soi được mình trong đó... và khi Ser Jorah hướng nó về bên phải, cô nhìn thấy được khung cảnh phía sau. "Ta thấy một người to béo da nâu và một ông già chống gậy. Là kẻ nào đi theo?"

"Cả hai," Ser Jorah trả lời. "Bọn họ đã đi theo chúng ta từ khi chúng ta rời con thuyền *Thủy Ngân*."

Những vòng tròn trong chiếc đĩa đồng khiến hình thù những người lạ kia méo mó đến kỳ dị, một người trông có vẻ rất cao và hốc hác, người kia thì rất lùn và béo. "Đây là chiếc đĩa đồng tuyệt vời nhất đấy, tiểu thư," người bán hàng thốt lên. "Sáng như mặt trời vậy! Và dành cho Mẹ Rồng thì chỉ có giá là ba mươi đồng thôi."

Cái đĩa cùng lắm chỉ đáng giá ba đồng. "Lính gác của ta đâu rồi?" Dany kêu lên. "Anh định ăn cướp hay sao!" Nàng hạ giọng nói với Jorah bằng giọng chung. "Có thể họ không có ý đồ xấu. Đàn ông nhìn đàn bà là chuyện bình thường, có lẽ không họ không có ác ý gì đâu."

Người bán đồ đồng lờ đi lời thì thầm của họ. "Ba mươi? Tôi nói ba mươi ư? Tôi lú lẫn quá. Giá là hai mươi đồng."

"Tất cả đồ đồng trong sạp hàng này chẳng đáng hai mươi đồng," Dany vừa nói vừa nhìn vào hình phản chiếu. Người đàn ông già trông giống một người vùng Westeros, còn người da nâu hẳn phải nặng bằng hai mươi tảng đá. *Kẻ Tiếm Quyền từng treo giải là tước vị lãnh chúa cho kẻ nào giết được ta, và hai người này thì đang ở quá xa quê hương họ. Hay họ là người của bọn phù thủy, muốn bất ngờ bắt ta lại?*

"Mười đồng vậy, khaleesi, vì vẻ đáng yêu của cô. Hãy dùng nó làm gương soi. Chỉ có đồng sáng thế này mới phản chiếu hết vẻ đẹp của cô."

"Dùng nó để xúc phân thì xứng hơn. Nếu anh ném nó đi, may ra ta sẽ nhặt, miễn là không phải cúi xuống. Nhưng trả tiền để mua ư?" Dany ấn cái đĩa vào tay người bán hàng. "Có lẽ lũ sâu đã bò lên mũi và ăn hết trí khôn của anh rồi."

"Tám đồng vậy," anh ta kêu lên. "Dù các bà vợ có đánh tôi và gọi tôi là thằng ngốc thì tôi vẫn là đứa trẻ trong tay tiểu thư. Đến đây nào, tám đồng, bán như vậy là tôi lỗ vốn rồi đấy."

"Sao ta lại cần một tấm gương đồng mờ mịt trong khi Xaro Xhoan Daxos cho ta ăn bằng đĩa vàng cơ chứ?" Khi quay người đi, Dany lướt nhìn những người lạ mặt. Người da nâu to gần bằng hình anh ta trong đĩa, với cái đầu hói bóng loáng và đôi má phúng phính của một hoạn quan. Một chiếc arakh dài và cong thò ra từ chiếc đai buộc bụng bằng lụa vàng đã ố mồ hôi của anh ta. Phía trên tấm thắt lưng, anh ta không mặc gì ngoài một chiếc áo chẽn tán đinh bé xíu đến nực cười. Các vết sẹo nằm ngang dọc khắp cánh tay to như thân cây, tấm ngực rộng và cái bụng khổng lồ trông xanh xao so với màu da nâu giòn của anh ta.

Người thứ hai mặc áo choàng lông cừu không nhuộm có chiếc mũ phía sau, kiểu áo của khách bộ hành. Mái tóc dài màu trắng xõa đến vai, và bộ râu trắng như lụa che kín nửa khuôn mặt ông ta. Ông ta chống một cây gậy cứng cao ngang đầu. *Chỉ có kẻ ngốc mới nhìn chằm chằm vào ta như thế nếu chúng định hãm hại ta*. Tuy nhiên, lựa chọn cẩn trọng nhất vẫn là quay lại chỗ Jhogo và Aggo. "Ông già không mang theo kiếm," cô nói với Jorah bằng giọng phổ thông khi kéo ông đi.

Người bán đồ đồng chạy theo họ. "Năm đồng, chỉ năm đồng nó sẽ là của cô, nó được làm ra để dành riêng cho cô đấy."

Ser Jorah nói, "Gậy bằng gỗ cứng cũng có thể đập nát sọ như bất cứ cây chùy nào."

"Bốn đồng! Tôi biết cô muốn có nó mà!" Anh ta nhảy ra trước mặt họ, vừa bước giật lùi vừa giơ tấm đồng ra.

"Bọn họ có đi theo không?"

"Nâng lên cao chút nữa đi," vị hiệp sĩ nói với người bán đồng. "Có. Người đàn ông già giả vờ nán lại gian hàng bán gốm, nhưng người da nâu thì nhìn nữ hoàng chằm chằm."

"Hai đồng! Hai! Chỉ hai đồng thôi!" Người bán hàng thở hổn hển vì phải chạy giật lùi.

"Trả tiền đi, không anh ta kiệt sức mà chết mất," Dany nói với Ser Jorah và băn khoăn không biết làm gì với một chiếc đĩa đồng to như vậy. Khi vị hiệp sĩ lục túi để lấy tiền, cô quay người lại định bụng sẽ hạ màn kịch này. Dòng máu của rồng không thể để một ông già và một tên hoạn quan béo ú đi theo khắp chợ được.

Đột nhiên một người Qarth bước ra chắn đường cô. "Mẹ Rồng, cái này dành cho cô." Anh ta quỳ xuống và giơ ra trước mặt cô một hộp đá quý.

Dany nhận lấy nó theo phản xạ. Cái hộp được chạm từ gỗ, nắp hộp bằng xà cừ khảm thạch anh và đá quý. "Anh thật hào hiệp." Cô mở hộp ra. Bên trong là một con bọ hung màu xanh lá lấp lánh làm từ ngọc lục bảo và mã não. *Tuyệt đẹp*, cô nghĩ. *Thứ này sẽ đủ để trả cho cuộc hành trình sắp tới*. Khi cô chạm tay vào bên trong hộp, người đàn ông nói "Tôi rất xin lỗi," nhưng cô không nghe thấy.

Con bọ hung xòe cánh rít lên.

Dany thoáng thấy một khuôn mặt đen xì hung ác, gần giống khuôn mặt con người, cái đuôi cong lên tiết ra nọc độc... Rồi chiếc hộp văng khỏi tay cô, xoay tít trong không trung. Bỗng nhiên các ngón tay cô nhói đau. Khi Dany kêu lên và nắm lấy tay, cô nghe thấy người bán đồ đồng hét lên, tiếp theo là tiếng thét của một phụ nữ, rồi đột nhiên đám người Qarth hò hét xô đẩy lẫn nhau. Ser Jorah chạy vụt qua cô, và Dany loạng choạng khuỵu gối xuống. Cô lại nghe thấy tiếng rít. Người đàn ông lớn tuổi chống mạnh đầu cây gậy xuống đất, Aggo phi ngựa qua quầy hàng của một người bán trứng và nhảy xuống, tiếng Jhogo quất roi vun vút trên đầu, Ser Jorah đập đầu tên hoạn quan vào chiếc đĩa đồng, thủy thủ, gái điếm, thương nhân đều la hét hoặc bỏ chạy, hoặc cả hai...

"Nữ hoàng, xin ngàn lần thứ lỗi." Người đàn ông già quỳ xuống. "Con vật đó chết rồi. Tôi có làm gãy tay cô không?"

Cô nắm tay lại, nhăn mặt. "Chắc là không."

"Tôi phải hất nó ra," ông bắt đầu giải thích nhưng các cận vệ đã ập vào trước khi ông kịp nói xong.

Aggo đá cây gậy đi, còn Jhogo thì giữ chặt lấy vai ông, ấn ông quỳ gối xuống và gí con dao găm vào họng. "Khaleesi, chúng tôi thấy hắn đánh người. Người có muốn giết hắn không?"

"Thả ông ấy ra." Dany đứng dậy. "Hãy nhìn đầu cây gậy của ông ấy xem, người anh em." Ser Jorah đã bị tên hoạn quan đẩy ngã. Cô chạy lại đứng giữa hai bọn họ khi họ rút arakh và trường kiếm ra khỏi vỏ. "Bỏ vũ khí xuống! Dừng lại!"

“Nữ hoàng?” Mormont hạ kiếm xuống một chút. “Những tên này đã tấn công người.”

“Bọn họ đã bảo vệ ta.” Dany bẻ khớp tay để các ngón đỡ bị tê. “Kẻ hại ta là người khác, một người Qarth.” Khi cô nhìn quanh để tìm kiếm thì hắn ta đã đi khỏi. “Hắn là một người trong Hội Âu Sầu. Trong cái hộp của hắn có một con nhân sư. Và người đàn ông này đã hất cái hộp ra khỏi tay ta.” Người bán đồng vẫn còn lăn lộn trên đất. Cô giúp anh ta đứng dậy. “Anh bị cắn à?”

“Không, thưa tiểu thư,” anh ta run rẩy nói, “không thì giờ tôi đã chết rồi. Nhưng nó chạm vào tôi, ôi trời ơi, lúc rơi ra khỏi hộp nó đậu ngay lên tay tôi.” Cô thấy anh ta són ra quần, cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Cô đưa cho anh ta một thỏi bạc vì sự không may đó và để anh ta đi trước khi quay sang ông già có bộ râu trắng. “Ta nợ mạng sống của mình cho ai đây nhỉ?”

“Cô không nợ gì tôi hết, thưa nữ hoàng. Tôi tên là Arstan, nhưng trên thuyền, Belwas gọi tôi là Râu Trắng.” Tuy Jhogo đã thả ông ta ra nhưng ông già vẫn quỳ một gối. Aggo nhặt cây gậy lên, lật nó lại, và lầm bầm chửi rủa bằng tiếng Dothraki. Anh ta cọ xác con nhân sư lên một hòn đá rồi trả lại cây gậy.

“Belwas là ai vậy?” cô hỏi.

Người đàn ông to béo bước lên trước và tra arakh của anh ta vào vỏ. “Tôi là Belwas. Họ gọi tôi là Belwas Khỏe Mạnh trong trận đánh ở Meereen. Tôi chưa từng thua bất kỳ ai.” Anh ta vỗ vỗ cái bụng đầy sẹo. “Tôi để kẻ thù chém lên người tôi một lần trước khi tôi giết hắn. Hãy đếm số vết cắt và cô sẽ biết Belwas Khỏe Mạnh đã giết bao nhiêu người.”

Dany không cần đếm; chỉ cần liếc nhìn cũng thấy anh ta có vô số vết sẹo. “Tại sao anh lại ở đây, Belwas Khỏe Mạnh?”

“Tôi bị bán từ Meereen đến Qohor, rồi đến Pentos cho người đàn ông béo ú có cái mùi ngọt ngọt khó chịu trên tóc. Chính ông ta là người cử Belwas Khỏe Mạnh qua biển, cùng Râu Trắng theo phục vụ.”

Người đàn ông béo ú có cái mùi ngọt ngọt khó chịu trên tóc... “Illyrio?” cô hỏi. “Magister Illyrio cử anh đến sao?”

“Đúng vậy, thưa nữ hoàng,” Râu Trắng trả lời. “Magister mong nữ hoàng tha thứ vì đã gửi chúng tôi đến thay ông ấy, nhưng ông ấy không còn ngồi được trên lưng ngựa như thời còn trẻ nữa, và bụng dạ ông ấy không được khỏe khi đi biển.” Trước đó ông nói bằng giọng Valyria của Chín Thành Phố Tự Trị, nhưng giờ ông đổi sang giọng phổ thông. “Tôi lấy làm tiếc vì đã khiến người giật mình. Thật sự chúng tôi không chắc người là nữ hoàng, chúng tôi nghĩ đó sẽ là một người... một người...”

“Vương giả hơn à?” Dany cười lớn. Cô không mang theo lũ rồng, và y phục của cô khó mà được coi là dành cho nữ hoàng. “Ông nói giọng phổ thông tốt đấy, Arstan. Ông là người vùng Westeros sao?”

“Đúng vậy. Tôi sinh ở Dorne, thưa nữ hoàng. Khi còn nhỏ, tôi là cận vệ của một hiệp sĩ trong gia đình lãnh chúa Swann.” Ông chống cây gậy cao bên cạnh trông như một cây giáo không có cờ hiệu. “Giờ tôi là cận vệ của Belwas.”

“Hơi già để làm cận vệ đấy, ông có thấy vậy không?” Ser Jorah đã trở về đứng cạnh cô, gượng gạo kẹp chiếc đĩa đồng dưới nách. Cái đầu cứng của Belwas làm cái đĩa méo mó tệ hại.

“Không quá già để phục vụ chủ nhân đâu, Lãnh chúa Mormont.”

“Ông cũng biết ta sao?”

“Tôi từng thấy ngài trong một hai trận đánh gì đó. Tại Lannisport khi ngài suýt làm Sát Vương ngã ngựa. Và tại Pyke nữa. Ngài không nhớ phải không, Lãnh chúa Mormont?”

Ser Jorah cau mày. “Khuôn mặt ông trông rất quen, nhưng có hàng trăm người tại Lannisport và hàng nghìn người ở Pyke. Và ta cũng không phải là lãnh chúa. Ta đã để mất Đảo Bear. Ta chỉ là một hiệp sĩ thôi.”

“Một hiệp sĩ trong Đội Cận Vệ Nữ Hoàng.” Dany nắm lấy cánh tay ông. “Là một người bạn thân và một cố vấn tốt của ta.” Cô quan sát khuôn mặt của Arstan. Ông ta có vẻ rất chững chạc, mạnh mẽ nhưng không ồn ào, và cô thích điều đó. “Đứng lên đi, Arstan Râu Trắng. Và xin chào, Belwas Khỏe Mạnh. Hai người biết Ser Jorah rồi. Còn đây là Ko Aggo và Ko Jhogo, các anh em của ta. Họ từng cùng ta băng sa mạc đỏ và chứng kiến sự ra đời của những con rồng.”

“Những chàng trai trên lưng ngựa.” Belwas nhăn nhở. “Belwas từng giết rất nhiều chàng trai trên lưng ngựa trong các trường đấu. Những quả chuông trên tóc bọn chúng kêu leng keng khi chúng hấp hối.”

Aggo lập tức rút arakh ra. “Ta chưa bao giờ giết một tên da nâu béo ú nào. Belwas sẽ là người đầu tiên.”

“Cất vũ khí đi, máu mủ của ta,” Dany nói. “Người này đến đây để phục vụ ta. Belwas, hãy tôn trọng người của ta, nếu không anh sẽ phải đi sớm hơn dự định, và sẽ có nhiều vết sẹo hơn so với lúc đến đấy.”

Nụ cười nhăn nhở biến mất khỏi khuôn mặt nâu to bè, thay vào đó là cái cau mày khó hiểu. Dường như chưa có ai từng đe dọa Belwas, một cô gái chỉ nhỏ bằng một phần ba anh lại càng không.

Dany cười với anh ta, làm bớt đi sự khó chịu trong câu nói vừa rồi của mình. “Giờ thì nói ta nghe Magister Illyrio muốn gì ở ta mà phải cử hai người đi từ Pentos đến tận đây?”

“Ông ấy muốn lũ rồng,” Belwas cộc cằn nói, “và cô gái sinh ra chúng. Ông ấy muốn có cô.”

“Belwas nói đúng đấy, thưa nữ hoàng,” Arstan nói. “Chúng tôi được lệnh đi tìm nữ hoàng và mang cô về Pentos. Bảy Phụ Quốc đang cần cô. Robert Kẻ Tiếm Quyền đã chết, và vương quốc đang trong cảnh đầu rơi máu chảy. Khi chúng tôi ra khơi từ Pentos, vương quốc đang có bốn vị vua, và công lý không tồn tại.”

Niềm hân hoan tràn ngập trong lòng, nhưng Dany không thể hiện ra mặt. “Ta có ba con rồng,” cô nói, “và khalasar của ta có hơn một trăm người, cùng tất cả đồ đạc và ngựa.”

“Điều đó không quan trọng,” Belwas nói lớn. “Chúng tôi sẽ nhận tất cả. Gã béo đã thuê ba con thuyền cho vị nữ hoàng tóc trắng bé nhỏ này rồi.”

“Đúng như vậy, thưa nữ hoàng,” Arstan Râu Trắng nói. “Con thuyền lớn *Saduleon* đang đậu tại cuối bến, còn thuyền *Mặt Trời Mùa Hè* và *Trò Đùa của Joso* đang neo bên đập chắn sóng.”

Con rồng có ba đầu, Dany lưỡng lự nghĩ. “Ta sẽ bảo người của ta sẵn sàng rời cảng ngay lập tức. Nhưng các con thuyền đưa ta về nhà phải mang những cái tên khác.”

“Xin theo ý người,” Arstan nói. “Người thích đổi tên gì?”

“*Vhagar*,” Daenerys bảo ông. “*Meraxes*. Và *Balerion*. Sơn ba cái tên đó lên thân thuyền bằng chữ màu vàng cao tầm một mét, Arstan. Ta muốn mọi người nhìn vào chúng và biết rằng rồng

đang trở về.”

5. Theo truyền thuyết, vị anh hùng cổ đại Azor Ahai sống cách đó tám nghìn năm sẽ đầu thai vào một vị hoàng tử được chọn để chống lại bọn Ngoại Nhân.

ARYA

Những cái đầu đều được nhúng vào hắc ín để chúng lâu thối rữa. Mỗi sáng khi Arya ra giếng lấy nước sạch đổ vào chậu cho Roose Bolton, cô lại phải đi qua bên dưới những cái đầu đó. Chúng hướng ra ngoài, nên cô chưa bao giờ nhìn thấy các khuôn mặt, nhưng cô thích tưởng tượng rằng một trong số những cái đầu đó là của Joffrey. Cô cố tưởng tượng bộ mặt đẹp đẽ của hắn bị nhúng vào hắc ín. *Nếu mình là một con quạ, mình sẽ sà xuống và mổ dứt đôi môi ngu ngốc cứ trề ra dè bỉu của hắn.*

Những cái đầu chưa bao giờ thiếu sự quan tâm. Lũ quạ ăn xác thối bay vòng quanh chòi gác kêu lên chói tai và lượn lờ trên các bức tường thành tranh giành nhau từng con mắt, chúng kêu quang quác và vụt bay lên không trung mỗi khi có lính gác đi qua. Thỉnh thoảng, lũ quạ của các học sĩ cũng tham gia vào bữa tiệc đó; chúng vỗ đôi cánh to đen xì bay xuống từ trên tổ. Khi giống quạ lớn đó bay đến thì bọn quạ hoang tán loạn bay đi, và trở lại ngay khi đám quạ lớn đã bay đi khỏi.

Lũ quạ có nhớ Maester Tothmure không nhỉ? Arya tự hỏi. *Liệu chúng có buồn vì ông ấy hay không? Khi chúng kêu lên gọi ông ta, chúng có tự hỏi vì sao ông ấy không trả lời?* Có lẽ người chết có thể nói chuyện với chúng bằng thứ ngôn ngữ bí mật mà người sống không thể nghe được.

Tothmure đã bị chém đầu vì gửi quạ đưa tin đến Casterly Rock và Vương Đô vào đêm Harrenhal bị hạ, Lucan người phụ trách quân trang bị chém vì làm vũ khí cho Nhà Lannister, quản gia Harra thì vì sai gia nhân của phu nhân Whent phục vụ bọn chúng, và một người phục vụ khác cũng chung số phận vì đưa chìa khóa kho báu cho Lãnh chúa Tywin. Người đầu bếp được tha (có người nói vì ông ta nấu món súp chồn rất ngon), nhưng trong đám người xấu số còn có cả Pia xinh đẹp và nhiều phụ nữ khác, những người hay ăn nằm với đám lính Nhà Lannister. Họ bị lột trần truồng và cạo trọc, sau đó bị thả vào buồng giam bên cạnh hố gấu, miễn phí cho đám đàn ông sử dụng.

Ba tên kỵ binh Nhà Frey sáng nào cũng tới chỗ họ những lúc Arya ra giếng nước. Cô cố không nhìn nhưng vẫn nghe thấy tiếng cười của những gã đàn ông. Xô nước khi đầy rất nặng. Cô đang quay lại chuẩn bị xách xô về Tháp Giàn Thiêu thì quản gia Amabel nắm lấy cánh tay cô. Nước sánh ra bắn tung tóe vào chân Amabel. "Mày cố tình làm thế hả," bà ta ré lên.

"Bà muốn gì?" Arya cựa quậy khi bị nắm tay bà ta giữ chặt. Amabel đã gần như phát điên khi Harra bị chặt đầu.

"Thấy gì ở đó không?" Amabel chỉ vào Pia ở phía bên kia khoảnh sân. "Khi lũ người phương bắc thất thủ, mày sẽ thế chỗ cho nó."

"Thả tôi ra." Cô cố thoát ra nhưng Amabel chỉ nắm chặt hơn.

"Hắn cũng sẽ thất bại. Harrenhal sẽ hạ tất cả bọn chúng. Lãnh chúa Tywin đã giành chiến thắng, giờ ngài ấy đang quay lại đây cùng tất cả sức mạnh của ngài, rồi sẽ đến lượt ngài trừng phạt những kẻ phản loạn các ngươi. Và đừng nghĩ rằng ngài ấy không biết mày đã làm gì!" Bà già phá lên cười. "Tao cũng sẽ có phần trong cuộc chơi. Harra có một cây chổi cũ, tao sẽ để dành nó cho mày. Cán chổi đã nứt toác và có dằm đấy..."

Arya vung cái xô. Sức nặng của nước chỉ làm cái xô xoay đi trong tay cô mà không đập vào đầu Amabel như cô muốn, nhưng bà ta cũng thả cô ra vì nước đổ vào người ướt nhẹp. "Đừng bao giờ chạm vào ta," Arya hét lên, "nếu không ta sẽ giết ngươi đấy. Cút đi."

Quản gia Amabel sựng lại, chỉ ngón tay xương xẩu vào hình người đàn ông bị lột da trên chiếc áo chùng dài của Arya. "Mày nghĩ là mày được an toàn với cái phù hiệu hình người chết tiệt đó ư, không đâu! Người Lannister đang đến rồi! Để xem chuyện gì sẽ xảy ra khi họ đến được đây."

Quá nửa xô nước đã bị sánh ra ngoài, nên Arya phải quay trở lại giếng. *Nếu mình kể với Lãnh chúa Bolton về những gì bà ta nói, cái đầu của bà ta sẽ được đặt bên cạnh đầu của Harra trước khi trời kịp tối*, cô nghĩ khi kéo xô nước. Nhưng cô đã không làm thế.

Trước khi chỉ có một nửa số đầu người cắm ở chỗ đó, một lần Gendry đã bắt gặp Arya đang nhìn chúng. "Đang chiêm ngưỡng chiến công của mình sao?" Gendry hỏi.

Anh ta tức giận bởi anh ta yêu quý Lucan, dù biết thế nhưng cô vẫn thấy anh không công bằng khi đổ lỗi cho cô. "Đó là việc của Steelhanks Walton," cô chống chế, "và nhóm Dị Nhân Khát Máu với Lãnh chúa Bolton."

"Thế ai là người giao nộp chúng tôi cho bọn họ? Chính cô và cái món súp chồn của cô."

Arya đấm vào tay anh ta. "Đó chỉ là món súp nóng thôi. Anh cũng ghét Ser Amory mà."

"Tôi ghét lũ người này hơn nhiều. Ser Amory chỉ đang chiến đấu vì lãnh chúa của ông ta, nhưng nhóm Dị Nhân Khát Máu là lũ lính đánh thuê phản bội. Một nửa trong số chúng thậm chí còn không thể nói được tiếng phổ thông. Septon Utt thì thích các bé trai, Qyburn làm tà thuật, và ông bạn Cắn Xé của cô thì ăn thịt người."

Thật tồi tệ, bởi thậm chí cô không thể nói rằng anh ta sai. Hội Chiến Binh Dũng Cảm từng chuyên đi cướp phá cho Harrenhal, và Roose Bolton đã giao cho họ nhiệm vụ lần theo bọn người Lannister. Vargo Hoat chia hội thành bốn nhóm lục soát tất cả những ngôi làng chúng có thể đến. Hắn dẫn đầu đoàn đông nhất và chỉ định các trưởng nhóm đáng tin cậy cho các đội khác. Cô nghe thấy Rorge cười vào cái kế hoạch truy tìm kẻ phản bội của Lãnh chúa Vargo. Tất cả những gì hắn làm là trở lại những nơi trước đây hắn từng đến dưới lá cờ hiệu của Lãnh chúa Tywin và giết hết những kẻ từng giúp ông ta. Nhiều tên bị mua chuộc bởi tiền bạc của Nhà Lannister, vì vậy nhóm Dị Nhân thường trở về với hàng túi đựng đầy đồng xu và những giỏ đầu người. "Một câu đố đây!" Shagwell hào hứng kêu lên. "Nếu con dê của Lãnh chúa Bolton ăn hết những kẻ chăn dê của Lãnh chúa Lannister thì có bao nhiêu con dê tất cả?"

"Một con," Arya nói khi hắn hỏi.

"Ồ, con chồn này cũng thông minh như dê đấy nhỉ!" Hắn cười khúc khích.

Rorge và Cắn Xé cũng tệ như những kẻ khác. Mỗi khi Lãnh chúa Bolton ăn cùng đám quân lính, Arya lại thấy bọn chúng ở đó. Cắn Xé bốc mùi hôi thối như pho mát hỏng nên hội Chiến Binh Dũng Cảm cho hắn ngồi ở cuối bàn, để hắn một mình cằn nhằn, kêu rít, và cắn xé thịt bằng cả tay và răng. Hắn khụt khịt đánh hơi mỗi khi Arya đi qua, nhưng Rorge mới là kẻ làm cô sợ nhất. Hắn ngồi gần Ursywck Trung Thành, nhưng cô cảm nhận được ánh mắt hắn đang lướt trên người mình khi cô làm việc.

Đôi khi Arya chỉ ước cô đã cùng Jaqen Ha'ghar chạy qua bên kia bờ biển hẹp. Cô vẫn còn giữ cái đồng xu chết tiệt mà anh ta cho cô, một miếng sắt không lớn hơn một đồng tiền và phần mép đã rỉ sét. Trên một mặt đồng xu có những chữ viết kỳ lạ mà cô không đọc được. Mặt kia có hình đầu người, nhưng nó cũ mòn tới mức mọi đường nét khuôn mặt đã nhòe đi. *Anh ta nói đây là một vật rất giá trị, nhưng có thể đó chỉ là dối trá, cũng giống như cái tên và cả khuôn mặt của anh ta*. Suy nghĩ đó khiến Arya tức giận ném đồng xu đi, nhưng chỉ một giờ sau cô lại cảm thấy tồi tệ và ra nhặt nó lại, cho dù nó vô giá trị.

Cô đang nghĩ về đồng xu khi đi qua sân Flowstone, vật lộn với xô nước nặng trĩu. "Nan," một giọng nói cất lên. "Đặt cái xô xuống và giúp tôi với."

Elmar Frey tầm tuổi cô và có dáng vóc thấp hơn so với tuổi của mình. Cậu ta đang lăn cái thùng đựng cát qua khoảng sân đá gồ ghề, khuôn mặt đỏ ửng lên vì gắng sức. Arya lại giúp cậu. Hai người cùng nhau lăn cái thùng tới chân tường rồi dựng nó lên.

Cô nghe thấy tiếng cát lạo xạo bên trong khi Elmar mở nắp thùng và lấy ra một chiếc áo giáp làm bằng xích sắt. "Cô nghĩ nó đã sạch chưa?" Là cận vệ của Roose Bolton, nhiệm vụ của cậu ta là giữ cho bộ áo giáp sáng bóng.

"Cậu phải lắc cho cát ra ngoài. Vẫn còn những chấm rỉ kìa. Thấy chưa?" Cô chỉ. "Cậu nên làm lại lần nữa."

"Cô làm đi." Elmar chỉ thân thiện khi cần giúp đỡ, nhưng sau đó cậu ta sẽ nhớ ra mình là cận vệ còn cô chỉ là hầu gái. Cậu ta thích khoe khoang mình là con trai của một lãnh chúa vùng Crossing, không phải là cháu trai, là con hoang, hay cháu nội mà là một đứa con trai đích thực, và vì thế cậu ta sẽ cưới một công chúa.

Arya không quan tâm đến cô công chúa quý hóa của cậu ta, và không thích khi cậu ta ra lệnh bắt cô làm việc. "Tôi phải xách nước đổ vào thùng cho lãnh chúa. Ông ấy đang cho đỉa hút máu trong buồng ngủ. Không phải loại đỉa đen thông thường đâu mà là những con to màu xám nhạt ấy."

Mắt Elmar mở to như quả trứng luộc. Cậu ta sợ đỉa, đặc biệt là những con to màu xám nhạt trông như thạch cho tới khi chúng hút đầy bụng máu. "Tôi quên mất, cô quá nhỏ con để đẩy một cái thùng nặng thế này."

"Tôi cũng quên mất là cậu ngu thật." Arya cầm xô lên. "Có lẽ cậu cũng nên cho đỉa cắn. Đỉa ở vùng Neck to bằng con lợn đấy." Arya để cậu ta ở lại với cái thùng.

Phòng ngủ của lãnh chúa đông đúc người khi cô bước vào. Ở đó có Qyburn, Walton nghiêm nghị mặc giáp kín mít từ cổ đến chân, và rất nhiều người Nhà Frey gồm tất cả các anh em ruột, anh em cùng cha khác mẹ, và anh em họ hàng. Roose Bolton nằm trần truồng trên giường. Đỉa bám khắp chân tay và lốm đốm trên khuôn ngực xanh xao của ông ta, lũ đỉa trong suốt chuyển màu hồng hồng khi hút máu. Bolton không để ý đến chúng và cũng không để ý đến Arya.

"Chúng ta không thể để Lãnh chúa Tywin giữ chân trong Harrenhal này được," Ser Aenys Frey nói khi Arya đang đổ nước đầy bồn. Ser Aenys là một người đàn ông lưng còng cao lớn với mái tóc hoa râm, đôi mắt đỏ ngầu lúc nào cũng ươn ướt nước và đôi tay to lớn xương xẩu, ông từng chỉ huy 1500 tay kiếm của Nhà Frey đánh chiếm phía nam của Harrenhal, nhưng dường như ông không thể ra lệnh cho chính anh em mình. "Lâu đài quá lớn và cần một đội quân để cố thủ, nhưng chúng ta không thể nuôi được cả một đội quân khi bị bao vây. Chúng ta cũng không hy vọng sống nhờ vào kho dự trữ được. Vùng quê này chỉ là một đám tro tàn đổ nát, dân làng cũng bị sói ăn thịt, vụ mùa không bị đốt cháy cũng bị cướp bóc. Mùa thu sắp đến rồi mà không có thực phẩm trữ trong kho, cũng chẳng có cây trồng gì cả. Chúng ta sống bằng thức ăn cho động vật, nếu bọn Lannister kéo đến bao vây thì thậm chí chúng ta sẽ phải ăn đến chuột cống và giày da trong vòng một tháng đấy."

"Ta không có ý định để bị bao vây ở đây." Giọng nói của Roose Bolton khẽ đến mức người của ông phải căng tai ra mới nghe được, phòng ngủ của ông lúc nào cũng im lặng một cách kỳ lạ.

"Vậy thì ý định của ngài là gì?" Ser Jared Frey, một người đàn ông mảnh khảnh, hói đầu và mặt rỗ cất tiếng hỏi. "Chẳng nhẽ Edmure Tully say sưa với chiến thắng đến mức định đối đầu

trực tiếp với Lãnh chúa Tywin?"

Nếu có như vậy thì cậu của ta cũng sẽ chiến thắng, Arya nghĩ. Ông ấy sẽ đánh bại chúng giống như khi ở Red Fork, các ngươi sẽ thấy. Không ai để ý, cô đến đứng cạnh Qyburn.

"Lãnh chúa Tywin còn cách đây nhiều dặm đường," Bolton bình tĩnh nói. "Ông ta còn nhiều vấn đề cần giải quyết ở Vương Đô. Ông ta sẽ không đến Harrenhal sớm đâu."

Ser Aenys lắc đầu quả quyết. "Ngài không hiểu bọn Lannister như chúng tôi, thưa lãnh chúa. Vua Stannis cũng tưởng rằng Lãnh chúa Tywin cách xa cả ngàn dặm, chính vì thế mà ông ta thất bại."

Người đàn ông xanh xao đang nằm trên giường thoáng cười khi lũ đỉa tiếp tục hút máu ông. "Ta không phải kiểu người sẽ chịu thất bại, Ser."

"Thậm chí nếu Riverrun có huy động tất cả sức mạnh đến đây và Sói Trẻ chiến thắng ở phía tây trở về, thì chúng ta cũng không thể hy vọng chống lại đạo quân mà Lãnh chúa Tywin cử đến đánh chúng ta. Khi đó, binh lực của ông ta sẽ lớn hơn cả số quân ông ta từng chỉ huy tại Green Fork. Highgarden đã thuộc về Joffrey rồi, ngài hãy nhớ điều đó!"

"Ta chưa quên."

"Tôi từng là tù binh của Lãnh chúa Tywin," Ser Hosteen nói. Đó là một người đàn ông vạm vỡ có khuôn mặt chữ điền, kẻ được coi là mạnh nhất trong số những người nhà Frey. "Tôi không muốn được Nhà Lannister tiếp đón một lần nữa đâu."

Ser Harys Haigh, người có họ với Nhà Frey bên đằng ngoại, cũng sôi nổi gật đầu. "Nếu Lãnh chúa Tywin đánh bại được một người dày dặn kinh nghiệm như Stannis Baratheon, thì làm sao nhà vua trẻ của chúng ta có cơ hội thắng được ông ta cơ chứ?" Anh ta nhìn quanh tìm sự hưởng ứng từ các anh em và họ hàng, vài người trong bọn họ cũng lẩm bẩm đồng tình.

"Phải có ai đó can đảm nói ra," Ser Hosteen nói. "Cuộc chiến đã thất bại. Vua Robb phải hiểu điều đó."

Roose Bolton nhìn anh ta với đôi mắt xám nhạt. "Lần nào đối đầu với bọn Lannister trên chiến trường bệ hạ cũng thắng lớn."

"Ngài ấy đã để mất phương bắc," Hosteen Frey khăng khăng. "Ngài ấy để mất Winterfell! Anh em ngài thì đã chết..."

Trong tích tắc Arya quên cả thở. *Chết ư? Bran và Rickon, chết? Ông ta có ý gì? Tại sao ông ta lại nói như vậy về Winterfell, Joffrey không thể nào chiếm được Winterfell, không bao giờ, Robb sẽ không bao giờ để hắn làm vậy*. Rồi cô nhớ ra Robb không ở Winterfell. Anh đã đi về phía tây, Bran thì tàn tật, và Rickon mới có 4 tuổi. Cô cố hết sức để đứng yên và im lặng như một đồ vật vô tri, giống như những gì Syrio Forel từng dạy. Cô thấy mắt mình có nước, nhưng cô cố lờ chúng đi. *Điều đó không đúng, không thể là sự thật, đó chỉ là những lời dối trá của bọn người Lannister thôi*.

"Nếu Stannis thắng thì mọi chuyện đã khác," Ronel Rivers nói một cách buồn bã. Anh ta là một trong số các con hoang của Lãnh chúa Walder.

"Nhưng Stannis đã thua," Ser Hosteen nói ngay. "Mong điều đó xảy ra thì mọi chuyện cũng chẳng khác đi được. Vua Robb phải giảng hòa với Nhà Lannister. Ngài ấy phải đặt vương miện xuống và quỳ gối dù không mong muốn."

"Ai có thể bảo ngài ấy làm vậy đây?" Roose Bolton mỉm cười. "Thật tốt khi có nhiều người

anh em can đảm như vậy trong thời khắc khó khăn này. Ta sẽ nghĩ về tất cả những gì mọi người vừa nói."

Nụ cười của ông ta hàm ý bảo mọi người giải tán. Các anh em Nhà Frey chào hỏi và lui ra, để lại Qyburn, Steelhanks Walton và Arya. Lãnh chúa Bolton gọi cô đến gần. "Ta đã chảy máu đủ rồi. Nan, ngươi tách lũ đỉa ra."

"Tôi làm ngay đây, thưa lãnh chúa." Tốt nhất là không bao giờ để Roose Bolton phải ra lệnh đến lần thứ hai. Arya muốn hỏi ông về những gì Ser Hosteen nói về Winterfell nhưng cô không dám. *Ta sẽ hỏi Elmar*, cô nghĩ. *Elmar sẽ kể cho ta*. Lũ đỉa ngọ nguậy giữa các ngón tay cô khi cô bứt chúng khỏi người lãnh chúa, phần thân màu xám nhạt của chúng ươn ướt khi chạm vào và căng phồng vì no máu. *Chúng chỉ là những con đỉa thôi*, cô tự nhủ. *Nếu mình nắm chặt tay, chúng sẽ bị bóp nát ngay*.

"Có thư từ phu nhân của ngài." Qyburn lấy ra một cuộn da dê từ ống tay áo. Dù mặc trang phục dành cho học sĩ nhưng ông ta không đeo sợi xích nào trên cổ; mọi người nói ông bị tước mất sợi xích vì tội lén học thuật gọi hồn.

"Ông hãy đọc đi," Bolton nói.

Gần như mỗi ngày, phu nhân Walda đều gửi thư từ Song Thành, nhưng tất cả các lá thư đều giống nhau. "Thiếp cầu nguyện cho ngài, sớm, trưa, và tối, lãnh chúa thân yêu," bà viết, "và đếm từng ngày cho tới khi được cùng chung giường với ngài. Xin sớm trở về, và thiếp sẽ cho ngài thật nhiều người con trai để thay thế cho Domeric thân yêu và tiếp nối ngài trị vì Dreadfort." Arya tưởng tượng ra một em bé hồng hào bụ bẫm nằm trong nôi, trên người dính đầy lũ đỉa màu hồng.

Cô mang cho Lãnh chúa Bolton một miếng vải ẩm để lau thân thể mềm mại không có cọng lông nào của ông ta. "Ta sẽ gửi thư," ông nói với vị học sĩ hết thời.

"Đến phu nhân Walda?"

"Đến Ser Helman Tallhart."

Một kỵ sĩ được Ser Helman cử đến cách đây hai ngày. Người của Tallhart đã chiếm lâu đài của Nhà Darrys, chấp nhận sự đầu hàng của lính gác Nhà Lannister chỉ sau một cuộc bao vây ngắn ngủi.

"Nói với ông ta rằng hãy giết lũ tù binh và đốt trụi lâu đài đi, theo lệnh của nhà vua. Sau đó, bảo ông ta hãy kết hợp lực lượng với Robett Glover và đánh về hướng tây của Duskendale. Vùng đất ấy giàu có và gần như không bị ảnh hưởng bởi cuộc chiến. Đến lúc vùng đất đó được nếm mùi rồi. Glover đã mất một tòa lâu đài, còn Tallhart thì mất một người con trai. Để cho bọn họ trút sự thù hận lên Duskendale."

"Tôi sẽ chuẩn bị thư cho ngài đóng dấu, thưa lãnh chúa."

Arya vui mừng khi nghe tin lâu đài của Nhà Darrys sẽ bị thiêu. Đó là nơi bọn chúng đưa cô đến khi cô bị bắt sau cuộc gây lộn với Joffrey, và là nơi thái hậu ra lệnh cho cha cô giết con sói của Sansa. *Nó đáng bị thiêu cháy*. Tuy nhiên cô cũng mong Robett Glover và Ser helman Tallhart sẽ quay trở lại Harrenhal; bọn họ lên đường quá nhanh trước khi cô kịp quyết định bọn họ có đáng tin để giữ bí mật của cô không.

"Hôm nay ta sẽ đi săn," Roose Bolton tuyên bố khi Qyburn giúp ông mặc cái áo chẽn bông.

"Liệu có an toàn không, thưa lãnh chúa?" Qyburn hỏi. "Mới cách đây ba ngày, người của

Septon Utt bị sói tấn công. Chúng đi thẳng vào trong khu trại của ông ta, cách đống lửa chỉ bốn mét và giết hai con ngựa."

"Lần này ta sẽ săn lũ sói. Ta khó mà ngủ được vào ban đêm với tiếng tru của chúng." Bolton cài thắt lưng, chỉnh lại đai đeo kiếm và dao găm. "Mọi người kể rằng ngày xưa những con sói tuyết thường lang thang ở phương bắc và tập hợp thành bầy đàn đông đảo lên tới hàng trăm con; chúng không hề sợ người hay voi ma mút, nhưng đó là chuyện lâu rồi và ở một vùng đất khác. Những con sói thường ở phía nam này cũng mạnh bạo đến vậy thì thật kỳ lạ."

"Những giai đoạn tồi tệ sinh ra những chuyện tồi tệ, thưa lãnh chúa."

Bolton nhe răng, có lẽ đó là một nụ cười. "Những lúc như thế này có được coi là tồi tệ không, Maester?"

"Mùa hè đã kết thúc và trong vương quốc có tới bốn vị vua."

"Một vị vua có thể là chuyện tồi tệ, nhưng bốn ư?" Ông nhún vai. "Nan, đưa cho ta chiếc áo choàng lông." Cô mang nó lại cho ông ta. "Phòng ngủ của ta phải sạch sẽ và ngăn nắp khi ta về," ông ta nói khi cô cài áo cho ông. "Và lo chuyện lá thư của phu nhân Walda đi nhé."

"Xin tuân lệnh, thưa lãnh chúa."

Lãnh chúa và vị học sĩ rời khỏi phòng mà không nhìn cô lấy một lần. Khi họ đi khỏi, Arya cầm lá thư mang đến chỗ lò sưởi, xới các khúc gỗ bằng que cời lửa để làm lửa cháy to hơn. Cô nhìn tấm da dê cuộn lại, bắt lửa và cháy bùng lên. *Nếu bọn Lannister làm hại tới Bran và Rickon, Robb sẽ giết chết từng tên một. Anh ấy sẽ không bao giờ đầu hàng, không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ. Anh ấy không sợ ai hết*. Tàn tro bay lên ống khói. Arya ngồi xổm bên cạnh đống lửa và nhìn chúng qua đôi mắt nhòe nước. *Nếu Winterfell thật sự đã mất, thì từ giờ đây sẽ là nhà của mình sao? Mình vẫn là Arya, hay chỉ là Nan cô hầu gái, mãi mãi, mãi mãi như vậy?*

Cô dành vài tiếng đồng hồ sau đó dọn dẹp căn phòng của lãnh chúa. Cô thay những tấm thảm cói cũ bằng các tấm thảm mới thơm tho, nhóm lửa trong lò, thay ga trải giường và giũ chiếc giường lông, đổ các chậu nước vào nhà xí rồi cọ rửa chúng, đem một đống đồ bẩn xuống cho những người hầu giặt giũ, và mang một tô đựng những trái lê mùa thu tươi giòn từ bếp lên. Khi dọn xong phòng ngủ, cô đi xuống một nửa nhịp cầu thang để dọn dẹp phòng làm việc lớn, căn phòng ấy to như đại sảnh của những lâu đài nhỏ. Nến đã cháy gần hết nên Arya cũng thay chúng đi. Bên dưới cửa sổ là một cái bàn bằng gỗ sồi vĩ đại nơi lãnh chúa viết thư. Cô xếp lại sách, thay nến, rồi sắp bút lông, mực và sáp đóng ấn cho ngăn nắp.

Một tấm da cừu lớn rách rưới được vứt trên đống giấy tờ. Arya cuộn nó lại, nhưng màu sắc trong đó đã khiến cô chú ý: màu xanh biển của sông hồ, các chấm đỏ là lâu đài và thành phố, màu xanh lá biểu thị cho rừng cây. Cô trải tấm da ra. VÙNG TRIDENT, dòng chữ hoa mỹ bên dưới tấm bản đồ viết. Bức vẽ cho thấy mọi thứ từ vùng Neck đến Xoáy Nước Đen. *Kia là Harrenhal phía trên cái hồ lớn,* cô nhận ra*, nhưng Riverrun ở đâu nhỉ?* Và rồi cô nhìn thấy. *Nó không xa lắm...*

Trời vẫn còn sớm khi cô đã làm xong hết mọi việc, vì vậy Arya đi vào rừng thiêng. Khi làm người hầu cho Lãnh chúa Bolton, nhiệm vụ của cô nhẹ nhàng hơn lúc còn ở với Weese hay thậm chí với Pinkeye, nhưng công việc lại đòi hỏi cô phải mặc trang phục của một hầu gái, và phải giặt giũ nhiều hơn mức cô thích. Cuộc đi săn sẽ mất nhiều giờ nên cô có một chút thời gian tập kiếm.

Cô rạch lên lá cây bạch dương cho tới khi đầu nhọn của cán chổi gẫy chuyển thành màu xanh và dính nhớp. "Ser Gregor," cô thở dốc. "Dunsen, Polliver, Raff Ngọt Ngào." Cô quay tròn, nhảy lên, kiễng chân giữ thăng bằng, lao mình khiến các quả sồi bay tứ tung. "Gã Cù Lét," cô gọi

tên, tiếp theo là "Chó Săn." "Ser Ilyn, Ser Meryn, thái hậu Cersei." Thân cây sồi sừng sững trước mặt cô, và cô nhào đến vừa đâm cán chổi vào đó vừa gằn giọng: "Joffrey, Joffrey, Joffrey." Những vệt nắng xen kẽ với bóng lá in lốm đốm trên tay cô. Đến khi ngừng lại, mồ hôi đã túa ra khắp người cô. Gót chân bên phải của Arya rớm máu vì bị trầy xước, nên cô đứng một chân trước cây đước và giơ kiếm lên như một nghi thức chào hỏi. "*Valar morghulis*," cô nói với các cựu thần phương bắc. Cô thích âm thanh của những từ đó khi chúng phát ra.

Khi băng qua sân đến nhà tắm, Arya nhìn thấy một con quạ lớn đang chao liệng phía trên lùm cây của bầy quạ, cô tự hỏi nó đến từ đâu và mang thông điệp gì tới đây.*Có thể Robb gửi con quạ đến để nói rằng chuyện về Bran và Rickon là không đúng.* Cô cắn môi, lòng khấp khởi hy vọng*. Nếu mình có cánh, mình có thể tự bay đến Winterfell để tận mắt chứng kiến. Và nếu đó là sự thật, mình sẽ bay đi, bay cao hơn cả trăng và sao, để thấy tất cả mọi thứ trong các câu chuyện của Già Nan, rồng, quỷ biển và Người Khổng Lồ vùng Braavos, có thể mình sẽ chẳng bao giờ quay về nếu mình không muốn.*

Đoàn đi săn gần tối mới trở về cùng chín con sói đã bị giết chết. Bảy con trưởng thành, những con thú lông nâu xám, hoang dại và khỏe mạnh, miệng chúng nhe ra trong tiếng gầm gừ cuối cùng trước khi chết, để lộ hàm răng dài màu vàng. Nhưng hai con còn lại chỉ là sói con. Lãnh chúa Bolton ra lệnh khâu các tấm da làm chăn cho ông. "Sói con có lông mềm, thưa lãnh chúa," một người nói. "Chúng sẽ cho ngài đôi găng tay ấm áp."

Bolton liếc nhìn các lá cờ hiệu đang phấp phới trên tòa tháp cổng chòi. "Nhà Stark có thói quen nhắc nhở chúng ta rằng mùa đông đang đến. Hãy làm cho ta đôi găng tay đi." Khi ông thấy Arya đang nhìn, ông nói "Nan, ta muốn một bình rượu cay nóng, ta thấy hơi lạnh khi ở trong rừng trở về. Đừng có để rượu bị nguội. Ta muốn ăn tối một mình. Bánh mỳ lúa mạch, bơ và thịt lợn rừng."

"Tôi làm ngay đây, thưa lãnh chúa." Đó luôn là lời nên nói nhất.

Bánh Nóng đang làm bánh yến mạch khi cô đi vào bếp. Ba đầu bếp khác đang lọc xương cá, một cậu bé mải mê lật con lợn rừng trên ngọn lửa. "Lãnh chúa muốn ăn tối, và rượu cay nóng để nuốt trôi thức ăn," Arya thông báo, "ngài ấy không muốn rượu nguội đâu." Một đầu bếp rửa tay, lấy ra một cái ấm và đổ đầy thứ chất lỏng đặc sệt màu đỏ. Bánh Nóng được sai băm nhỏ các gia vị cay bỏ vào ấm khi rượu nóng lên. Arya đến giúp cậu nhóc.

"Tao tự làm được," cậu ta rầu rĩ nói. "Tao không cần mày dạy cách làm rượu cay."

Cậu ta ghét mình, hoặc nếu không cũng sợ mình. Cô lùi lại và thấy buồn hơn là tức giận. Khi thức ăn đã sẵn sàng, các đầu bếp đậy nó lại bằng một lớp giấy bạc và gói rượu trong tấm khăn dày để giữ nóng. Trời đang tối dần. Trên tường thành, lũ quạ chao liệng quanh những cái đầu người như những cận thần vây quanh nhà vua. Một lính gác canh cửa Tháp Giàn Thiêu nói đùa. "Hy vọng đó không phải là món súp chồn."

Roose Bolton đang ngồi bên lò sưởi đọc một cuốn sách dày bọc da khi cô bước vào. "Thắp vài cây nến lên đi," ông ta ra lệnh khi tay lật một trang sách. "Trong này tối quá."

Cô đặt thức ăn bên cạnh khuỷu tay ông ta và ngoan ngoãn làm theo, thắp sáng căn phòng bằng ánh nến chập chờn tỏa mùi đinh hương ngào ngạt. Bolton lật thêm vài trang sách nữa, rồi đóng lại và cẩn thận đốt nó trên đống lửa. Ông quan sát ngọn lửa bọc lấy cuốn sách, ánh lửa phản chiếu bập bùng trên đôi mắt xám của ông ta. Tấm da khô cũ bùng cháy nhanh chóng, và các trang sách ố vàng cong lại như thể có một con ma đang đọc nó. "Tối nay ta không có việc gì cần ngươi nữa," ông ta nói nhưng không ngẩng lên nhìn cô.

Lẽ ra cô nên rời đi, im lặng như một con chuột, nhưng chẳng hiểu sao điều gì đó đã giữ cô lại. "Thưa lãnh chúa," cô hỏi, "ngài sẽ mang tôi đi cùng khi ngài rời Harrenhal chứ?"

Ông ta quay sang nhìn cô chằm chằm, như thể bữa tối của ông vừa mới cất tiếng hỏi. “Ta có cho ngươi quyền được hỏi ta không, Nan?”

“Không, thưa lãnh chúa.” Cô cụp mắt xuống.

“Vậy thì ngươi không nên nói gì chứ, đúng không?”

“Vâng, thưa lãnh chúa.”

Trong một thoáng trông ông ta có vẻ thích thú. “Ta sẽ trả lời ngươi, chỉ một lần này thôi. Ta định sẽ trao Harrenhal cho Lãnh chúa Vargo khi ta trở về phương bắc. Ngươi sẽ ở đây với ông ta.”

“Nhưng tôi không...” cô nói.

“Ta không có thói quen để người hầu tra hỏi, Nan. Ta có cần phải cắt lưỡi ngươi không nhỉ?” Ông ngắt lời.

Cô biết ông ta có thể dễ dàng thực hiện điều đó giống như người ta cắt lưỡi một con chó vậy. “Không, thưa lãnh chúa.”

“Vậy thì ta sẽ không phải nghe ngươi nói nữa chứ?”

“Không, thưa lãnh chúa.”

“Vậy thì đi đi. Ta sẽ bỏ qua sự xấc láo này.”

Arya rời đi nhưng không trở về giường của mình. Khi cô bước ra ngoài khoảnh sân tối đen, tên lính gác đứng canh cửa gật đầu chào cô và nói, “Bão đang đến đấy. Có ngửi thấy mùi trong không khí không?” Gió đang thổi mạnh, lửa đuốc cháy bập bùng trên tường thành bên cạnh dãy đầu người. Trên đường đến rừng thiêng, cô đi qua Tháp Rên Rỉ nơi cô từng sống những tháng ngày đáng sợ với Weese. Nhà Frey đã chiếm nó kể từ lúc Harrenhal thất thủ. Cô có thể nghe được tiếng nói giận dữ phát ra từ một khung cửa sổ, có nhiều người đang nói chuyện và tranh luận huyên náo. Elmar đang ngồi bên ngoài bậc thềm một mình.

“Có chuyện gì vậy?” Arya hỏi khi nhìn thấy nước mắt lấp loáng trên má cậu ta.

“Công chúa của ta,” cậu nức nở. “Aenys nói chúng ta đã bị hủy hôn ước. Có một con quạ từ Song Thành đến. Lãnh chúa cha ta nói ta phải cưới người khác, hoặc sẽ phải làm thầy tu.”

Một cô công chúa ngu ngốc, cô nghĩ, *chả có gì đáng phải khóc cả*. “Các em trai của tôi có thể đã chết,” cô chia sẻ.

Elmar nhìn cô với vẻ khinh miệt. “Ai thèm quan tâm đến anh em của một hầu gái chứ.”

Phải cố gắng lắm Arya mới có thể kiềm chế không đánh cậu ta khi nghe những lời đó. “Cầu mong cô công chúa của cậu chết quách đi,” cô nói và bỏ chạy đi trước khi Elmar kịp tóm lấy cô. Trong rừng thiêng, cô tìm lại thanh kiếm bằng cây chổi gãy ở nơi cô vẫn thường để và mang nó đến chỗ cây đước. Rồi cô quỳ xuống. Những tán lá đỏ xào xạc. Đôi mắt đỏ như nhìn xuyên thấu tim gan cô. *Đôi mắt của thần linh*. “Xin hãy nói cho con biết con phải làm gì, hỡi các vị thần,” cô cầu nguyện.

Suốt một lúc lâu không có âm thanh nào cất lên ngoài tiếng gió, tiếng nước và tiếng xào xạc của cành lá. Sau đó ở phía xa, bên ngoài khu rừng thiêng và các ngọn tháp ma ám, xa hơn cả những bức tường đá khổng lồ của Harrenhal, từ đâu đó trên thế gian vọng lên tiếng tru đơn độc của một con sói. Arya nổi da gà, và trong một khoảnh khắc cô cảm thấy chuếnh choáng. Sau đó,

dường như Arya nghe thấy tiếng nói rất khẽ của cha cô. "Khi tuyết rơi và những cơn gió tuyết thổi đến, một con sói đơn độc sẽ chết, nhưng cả đàn sói thì sẽ sống," ông nói.

"Nhưng giờ đâu còn bầy đàn nào nữa," cô thì thầm với cây đước. Bran và Rickon đã chết, bọn Lannister đang giữ Sansa, còn Jon đã tới Tường Thành. "Con thậm chí còn chẳng phải là con nữa, giờ con là Nan."

"Con là Arya vùng Winterfell, là con gái của phương bắc. Con từng nói với ta rằng con sẽ mạnh mẽ. Con mang dòng máu sói trong người."

"Máu sói." Giờ thì Arya nhớ ra rồi. "Con sẽ mạnh mẽ như Robb. Con từng nói vậy." Hít một hơi thật sâu, Arya cầm hai đầu cán chổi giơ lên cao rồi đập mạnh xuống gối, cây chổi gãy đôi với một tiếng rắc to, và cô ném chúng sang bên cạnh. *Mình là sói, và sẽ không dùng hàm răng bằng gỗ nữa*.

Đêm đó, cô nằm đợi trăng lên trên chiếc giường nhỏ làm từ đống rơm xơ xác, lắng nghe tiếng thầm thì tranh cãi của cả người sống và người chết. Giờ cô chỉ còn tin vào những giọng nói đó. Cô có thể nghe được cả tiếng thở của chính mình và tiếng của những con sói giờ tụ tập thành một bầy đàn lớn. *Âm thanh nghe gần hơn so với lúc ở trong rừng thiêng*, cô nghĩ. *Bọn chúng đang gọi mình*.

Cuối cùng, cô trườn ra khỏi chăn, mặc áo vào và đi chân trần xuống cầu thang. Roose Bolton là người cẩn trọng nên lối vào Tháp Giàn Thiêu được canh gác cả ngày lẫn đêm, vì vậy cô phải chui qua cửa sổ của một căn phòng hẹp. Cả khoảng sân vắng lặng, tòa lâu đài vĩ đại đang chìm trong những ác mộng kinh hãi. Gió vẫn rít lên ai oán khi thổi qua Tháp Rên Rỉ.

Trong lò rèn, lửa đã được dập tắt và các lối đi đều cửa đóng then cài. Cô phải chui qua ô cửa sổ nhỏ như trước đây từng làm. Gendry nằm chung đệm với hai thợ rèn học việc khác. Cô thu mình trong căn gác xép một lúc lâu để mắt cô kịp điều chỉnh với ánh sáng, và để chắc chắn rằng anh ta là người nằm trong cùng. Sau đó cô đặt một tay che miệng anh ta rồi nhéo anh ta một cái. Gendry mở choàng mắt. Hẳn là anh ta ngủ không sâu giấc. "*Làm ơn*," cô thì thầm. Cô bỏ tay khỏi miệng Gendry và chỉ tay.

Ngay lúc đó cô không nghĩ anh ta sẽ hiểu, nhưng rồi Gendry cũng chui ra khỏi chăn. Anh ta trần truồng đi ngang căn phòng, khoác lên người một chiếc áo chùng bằng vải thô rộng thùng thình, và theo cô trèo xuống từ căn gác xép. Những người khác vẫn ngủ say. "Giờ thì cậu muốn gì?" Gendry bực tức hỏi.

"Một thanh kiếm."

"Tay Đen giữ tất cả các thanh kiếm và khóa chúng lại, tôi đã nói với cô cả trăm lần rồi. Cô muốn lấy cho Lãnh chúa Đỉa hả?"

"Cho tôi. Hãy bẻ khóa bằng cái búa của anh."

"Họ sẽ đánh gãy tay tôi," anh cằn nhằn. "Có thể còn tệ hơn thế."

"Sẽ không sao nếu anh trốn đi với tôi."

"Chạy trốn, rồi họ sẽ bắt và giết cô."

"Anh ở lại thì chuyện còn tồi tệ hơn. Lãnh chúa Bolton sẽ trao Harrenhal này cho nhóm Dị Nhân Khát Máu, ngài ấy nói với tôi như vậy."

Gendry gạt những sợi tóc đen ra khỏi mắt. "Vậy thì sao?"

Cô nhìn chằm chằm vào anh. “Thì nếu Vargo Hoat làm lãnh chúa, ông ta sẽ chặt chân tất cả những người hầu để họ không chạy trốn được. Cả thợ rèn nữa.”

“Đó chỉ là một câu chuyện thôi,” Gendry khinh

khỉnh nói.

“Không, đó là sự thật, chính tôi nghe Lãnh chúa Vargo bảo thế,” cô nói dối. “Ông ta sẽ cắt một chân của mỗi người. Cắt chân trái ấy. Đi vào bếp và đánh thức Bánh Nóng đi, cậu ta sẽ làm theo lời anh sai bảo. Chúng ta sẽ cần bánh mỳ, bánh yến mạch hay gì đó. Anh tìm cách lấy kiếm còn tôi lấy ngựa. Chúng ta sẽ gặp nhau gần lối sau ở tường thành phía đông, đằng sau Tháp Hồn Ma. Bình thường chẳng có ai đến đó cả.”

“Tôi biết cánh cổng đó. Nó cũng được canh gác giống như những cổng khác thôi.”

“Vậy thì sao? Anh sẽ không quên mang kiếm theo chứ?”

“Tôi chưa nói là sẽ đến.”

“Đúng. Nhưng nếu đến, anh sẽ không quên kiếm chứ?”

Anh cau mày. “Không,” cuối cùng anh cũng nói. “Chắc là không.”

Arya trở về Tháp Giàn Thiêu giống như cách cô đi ra, lén lút bước trên những bậc thang quanh co và lắng nghe tiếng chân người. Trong căn buồng của mình, cô cởi bỏ hết y phục và mặc lại đồ một cách cẩn thận, hai lớp quần áo, đôi tất dầy, và chiếc áo chùng sạch sẽ nhất. Đó là quần áo dành cho người hầu của Lãnh chúa Bolton. Trên ngực áo có thêu gia huy của ông ta, hình người bị lột da của vùng Dreadfort. Cô buộc giày, khoác áo choàng len lên đôi vai mảnh dẻ, và buộc nó lại ở cổ. Lặng lẽ như một bóng ma, cô đi xuống cầu thang. Cô đứng ngoài cửa phòng làm việc của lãnh chúa và nghe ngóng, rồi nhẹ nhàng mở cửa khi không thấy tiếng động nào xung quanh.

Tấm bản đồ da dê nằm trên bàn, bên cạnh phần còn lại của bữa tối của Lãnh chúa Bolton. Cô cuộn chặt nó lại rồi nhét vào thắt lưng. Ông ta cũng để một con dao găm trên bàn, nên cô cầm luôn để đề phòng Gendry nhụt chí và không xuất hiện.

Một con ngựa hí khẽ khi cô bước vào chuồng ngựa tối thui. Tất cả những người coi ngựa đều đang ngủ. Cô thúc nhẹ một người bằng ngón chân cho tới khi cậu ta thức dậy, ngái ngủ và ngơ ngác, “Ơ? Có chuyện gì thế?”

“Lãnh chúa Bolton cần ba con ngựa đóng yên cương.”

Cậu bé đứng dậy và nhặt rơm dính trên tóc ra. “Sao? Vào giờ này ư? Cô nói ngựa à?” Cậu nhóc chớp chớp mắt nhìn phù hiệu trên ngực áo cô. “Ngài ấy muốn ngựa vào giờ này làm gì?”

“Lãnh chúa Bolton không có thói quen bị tra hỏi bởi người hầu.” Cô khoanh tay.

Cậu bé coi ngựa vẫn nhìn chằm chằm vào hình người đàn ông bị lột da. Cậu ta hiểu nó có ý nghĩa gì. “Cô nói ba con phải không?”

“Một, hai, ba. Loại ngựa săn ấy. Chọn những con chạy nhanh và vững chãi.” Arya giúp cậu ta chuẩn bị yên ngựa và dây cương để cậu ta không đánh thức thêm người khác. Cô hy vọng sau chuyện này bọn họ sẽ không đánh cậu ta, nhưng cô biết đó chỉ là hy vọng hão huyền.

Dắt lũ ngựa đi ngang qua lâu đài là phần khó nhất. Cô cố gắng nấp trong bóng tối của bức tường thành để lính canh đi lại phía trên không nhìn thấy cô. *Nếu họ nhìn thấy thì sao chứ? Ta*

là người hầu riêng của lãnh chúa cơ mà. Đó là một đêm mùa thu ẩm ướt và giá lạnh. Những đám mây từ phía tây trôi chầm chậm che khuất bầu trời sao, và Tháp Rên Rỉ đang than vãn mỗi khi cơn gió thổi vào. *Không khí có mùi của mưa*. Arya không biết liệu cơn mưa có giúp gì cho cuộc trốn chạy của họ hay không.

Không ai nhìn thấy cô, và cô cũng không thấy ai ngoài một con mèo màu trắng xám đang bò dọc bức tường bao quanh khu rừng thiêng. Nó dừng lại và rít lên phản đối, khiến những ký ức trong Arya về Tháp Đỏ, cha cô và Syrio Forel sống lại. "Tao có thể bắt mày nếu muốn," cô nói khẽ, "nhưng tao phải đi, mèo ạ." Con méo lại rít lên rồi chạy mất.

Tháp Hồn Ma là tòa tháp đổ nát nhất trong số năm tòa tháp đồ sộ của Harrenhal. Nó đứng biệt lập và u tối đằng sau thánh đường bỏ hoang, nơi chỉ có lũ chuột thường xuyên lui tới cầu nguyện gần ba trăm năm nay. Đó là nơi cô đợi Gendry và Bánh Nóng đến. Cô cảm giác như mình đã đợi từ lâu lắm rồi. Lũ ngựa nhấm nháp cỏ dại mọc giữa các hòn đá vỡ, mây trên trời đã nuốt trọn những ngôi sao cuối cùng. Arya lấy con dao găm ra mài để đôi tay được bận rộn. Những nhát mài thật dài đúng theo cách Syrio đã dạy cô. Âm thanh đó khiến cô bình tĩnh lại.

Arya đã nghe thấy tiếng bước chân họ, nhưng mãi sau mới thấy Bánh Nóng và Gendry xuất hiện. Bánh Nóng thở hổn hển và còn bị vấp ngã trong bóng tối nên ống chân trầy xước, và cậu ta chửi rủa to đến nỗi có thể đánh thức cả một nửa lâu đài Harrenhal. Gendry im lặng hơn nhưng mấy thanh kiếm anh ta mang theo đập vào nhau chan chát khi di chuyển. "Tôi ở đây." Arya đứng dậy. "Im lặng đi không chúng sẽ nghe thấy đấy."

Hai cậu nhóc băng qua con đường trải sỏi lổn nhổn đến chỗ Arya. Gendry mặc bộ giáp xích bóng loáng bên dưới chiếc áo choàng, và cái búa thợ rèn của anh ta treo lủng lẳng ngang lưng. Khuôn mặt tròn đỏ ửng của Bánh Nóng ló ra dưới chiếc mũ áo choàng. Cậu ta cầm theo một túi bánh mỳ bên tay phải và một vòng pho mát lớn bên tay trái. "Có một tên lính ở lối hậu," Gendry khẽ nói. "Tôi đã nói là có mà."

"Hai người ở đây với lũ ngựa," Arya nói. "Tôi sẽ khử hắn ta. Khi nghe tôi gọi hãy đến thật nhanh đấy."

Gendry gật đầu. Bánh Nóng nói, "Khi muốn chúng tao đến hãy kêu lên như cú nhé."

"Tao có phải cú đâu," Arya nói. "Tao là sói. Tao sẽ tru."

Một mình cô bước đi lặng lẽ dưới cái bóng đồ sộ của Tháp Hồn Ma. Cô đi nhanh để xua đi nỗi sợ, và cô cảm thấy như Syrio Forel đang ở bên cạnh mình, cùng với Yoren, Jaqen H'ghar, và cả Jon Snow nữa. Cô vẫn chưa cầm thanh kiếm mà Gendry mang đến. Bởi con dao găm này sẽ tốt hơn. Nó đủ bền và sắc. Lối hậu là cánh cổng nhỏ nhất của Harrenhal, một cánh cửa hẹp bằng gỗ sồi được đóng chắc chắn bằng đinh sắt, nằm ngay góc tường bên dưới một tòa tháp phòng vệ. Chỉ có một người được điều đến gác ở đây, nhưng cô biết sẽ có lính canh trên tòa tháp đó, ngoài ra xung quanh còn có lính đi tuần trên các bức tường thành. Dù chuyện gì xảy ra, cô cũng phải im lặng như một cái bóng. *Không được để hắn ta kêu lên.* Vài hạt mưa bắt đầu rơi. Cô nhận thấy một giọt mưa rơi xuống lông mày và chầm chậm lăn xuống mũi.

Cô không nấp nữa mà đàng hoàng đến thẳng chỗ tên lính gác, như thể Lãnh chúa Bolton sai cô đến vậy. Anh ta nhìn cô, tò mò không hiểu tại sao một người hầu lại đến vào lúc đêm hôm như thế này. Khi đến gần, cô nhận thấy anh ta là người phương bắc rất cao và gầy, trên người mặc một chiếc áo choàng lông xơ xác. Tệ thật. Cô có thể lừa được một người Nhà Frey hay một kẻ trong hội Chiến Binh Dũng Cảm, nhưng người vùng Dreadfort đã phục vụ Roose Bolton cả cuộc đời, và họ hiểu ông ta rõ hơn cô. *Nếu mình nói mình là Arya Stark và ra lệnh cho anh ta nhường đường*... Không, cô không dám. Anh ta là người phương bắc, nhưng không phải là người của Winterfell. Anh ta thuộc về Roose Bolton.

Khi đến chỗ tên lính gác, cô cởi áo choàng để anh ta thấy hình người lột da trên ngực cô. "Lãnh chúa Bolton cử tôi đến."

"Vào giờ này ư? Có việc gì?"

Cô có thể thấy ánh thép lấp loáng bên dưới tấm lông, và cô không chắc mình khỏe đến mức đâm được một con dao găm xuyên qua lớp áo giáp sắt. *Cổ họng, phải là cổ họng anh ta, nhưng anh ta cao quá, mình sẽ không thể với tới*. Trong phút chốc, cô không biết phải nói gì. Trong phút chốc, cô lại quay về là một cô bé sợ sệt, và mưa đọng lại trên mặt cô giống như nước mắt.

"Ngài ấy bảo tôi thưởng cho mỗi lính gác một đồng bạc vì đã phục vụ tận tình." Cô chẳng biết những lời đó tuôn từ đâu ra.

"Cô bảo bạc sao?" Dù không tin cô, nhưng anh ta rất *muốn* tin; dù sao bạc cũng là bạc. "Vậy thì đưa đây."

Ngón tay cô lần xuống dưới áo và giơ ra đồng xu mà Jaqen đã cho cô. Trong bóng tối, miếng sắt trông chẳng khác miếng bạc xỉn là bao. Cô giơ nó ra... và để nó tuột khỏi tay.

Vừa khẽ chửi rủa, người đàn ông vừa quỳ xuống để tìm đồng xu trên đất và cái cổ của anh ta ở ngay trước mặt cô. Arya rút con dao ra và cứa ngang cổ họng tên lính gác, nhẹ nhàng và trơn tru. Máu anh ta túa ra bắn vào tay cô nóng hổi, anh ta cố hét lên nhưng không được vì trong miệng đầy máu.

"*Valar morghulis*," cô thì thầm khi tên lính gục xuống.

Khi hắn không còn động đậy, cô nhặt đồng xu lên. Bên ngoài bức tường thành của Harrenhal, tiếng tru to và dài của một con sói vang lên. Cô nhấc thanh cài cửa, đặt nó sang bên cạnh và đẩy cánh cửa bằng gỗ sồi nặng nề. Khi Bánh Nóng và Gendry đến cùng lũ ngựa thì trời đã mưa to. "Mày giết anh ta rồi!" Bánh Nóng há hốc miệng.

"Thế mày nghĩ tao sẽ làm gì?" Ngón tay cô nhơm nhớp máu và mùi của nó khiến con ngựa của cô lồng lên. *Chẳng sao cả*, cô nghĩ và nhảy lên yên ngựa. *Cơn mưa sẽ rửa sạch chúng*.

SANSA

Phòng thiết triều ngập trong biển đồ trang sức, lông thú, các loại vải và nhung lụa sáng màu. Các lãnh chúa với quý bà quý cô đứng chật kín cuối sảnh bên dưới dãy cửa sổ cao, xô đẩy nhau như những bà hàng tôm hàng cá ngoài bến cảng.

Hôm nay các triều thần trong buổi chầu của Joffrey đua nhau khoe mẽ. Jalabhar Xho mặc toàn đồ lông, bộ áo lông chim tuyệt đẹp và xa hoa đến mức trông ông ta như chuẩn bị vỗ cánh bay lên. Vương miện bằng pha lê của Đại Tư Tế tỏa ánh cầu vồng mỗi khi đầu ông ta động đậy. Tại bàn hội đồng, thái hậu Cersei lấp lánh trong bộ váy bằng vải kim tuyến pha nhung màu đỏ tía, bên cạnh đó Varys khoa trương và màu mè trong chiếc áo choàng kim tuyến màu hoa cà. Moon Boy và Ser Dontos mặc những bộ đồ sặc sỡ mới tinh, sạch đẹp như nắng mùa xuân. Thậm chí cả phu nhân Tanda và các con gái bà cũng thật xinh đẹp trong những bộ váy lụa pha lông thú màu ngọc bích. Lãnh chúa Gyles đang ho vào một tấm khăn lụa đỏ hình vuông viền đăng ten vàng. Vua Joffrey ngồi cao hơn tất cả, giữa những lưỡi dao và gai nhọn của chiếc Ngai Sắt. Nhà vua mặc bộ đồ bằng gấm màu đỏ tía, áo choàng không tay đen đính hồng ngọc, và trên đầu đội vương miện bằng vàng nặng chịch.

Chen chúc qua các hiệp sĩ, cận vệ, và đám người giàu có, Sansa len được lên phía trên của dãy hành lang vừa lúc tiếng kèn cất lên thông báo Lãnh chúa Tywin Lannister đang đến.

Ông ta cưỡi con ngựa chiến đi dọc căn sảnh và xuống ngựa khi đến trước Ngai Sắt. Sansa chưa từng thấy bộ áo giáp nào như vậy; thép rực một màu đỏ bóng loáng, được chạm trổ với những đường cuộn và hình trang trí mạ vàng. Tấm chắn bảo vệ có hình mặt trời lóe sáng, trên đỉnh mũ khắc một con sư tử với đôi mắt bằng hồng ngọc. Áo choàng vải kim tuyến của ông ta dài và nặng đến nỗi nó trùm hết đuôi con ngựa, mỗi bên vai áo là hình một con sư tử cái. Ngay cả bộ giáp ngựa cũng được mạ vàng, tấm vải phủ bằng lụa đỏ thẫm lấp lánh với hình một con sư tử, biểu tượng của Nhà Lannister.

Lãnh chúa vùng Casterly Rock xuất hiện ấn tượng đến mức mọi người giật mình khi con ngựa của ông thải ra một bãi ở ngay chân ngai vàng. Joffrey thận trọng bước vòng qua cái bãi đó khi bước xuống để chào đón ông ngoại của mình và tuyên bố ông ta là Người Cứu Rỗi Thành Phố. Sansa che miệng để giấu đi một nụ cười e lệ.

Theo nghi thức, Joff đề nghị ông mình nắm giữ quyền điều hành vương quốc, và Lãnh chúa Tywin nghiêm nghị nhận trách nhiệm này "cho tới khi nhà vua đủ tuổi." Sau đó các cận vệ cởi bỏ bộ áo giáp của ông và Joff đeo chuỗi vòng của quân sư quanh cổ ông. Lãnh chúa Tywin ngồi xuống tại bàn hội đồng bên cạnh thái hậu. Sau khi con ngựa đã được dẫn đi và những nghi thức thể hiện lòng tôn kính với nhà vua cũng kết thúc, Cersei gật đầu ra hiệu tiếp tục buổi lễ.

Một hồi kèn lệnh cất lên chào đón từng vị anh hùng bước vào. Người truyền lệnh đọc to tên và chiến công của họ cho tất cả mọi người cùng nghe. Các hiệp sĩ cao quý cùng các phu nhân và tiểu thư hò reo nhiệt tình như đám người tham gia cuộc chọi gà. Vị trí trang trọng dành cho Mace Tyrell, lãnh chúa của Highgarden, con người quyền lực một thời giờ đã trở nên béo phị, nhưng vẫn giữ được vẻ đẹp mã. Các con trai theo sau ông bước vào: Ser Loras và anh trai Ser Garlan Hào Hiệp. Ba người mặc áo choàng nhung màu xanh lá viền lông chồn giống nhau.

Joff bước xuống ngai một lần nữa để chào đón họ, một vinh dự lớn lao. Nhà vua đeo vào cổ mỗi người một sợi dây chuyền làm từ những bông hồng vàng, mặt dây là một hình tròn dẹt bằng vàng có hình sư tử tượng trưng cho Nhà Lannister từ hồng ngọc chạm nổi. "Bông hồng trợ giúp sư tử, cũng như sức mạnh của Highgarden hỗ trợ cho vương quốc," Joffrey tuyên bố. "Nếu các ngươi muốn xin ân huệ gì, hãy nói ra và điều đó sẽ được thực hiện."

Và giờ thì đến lúc rồi đấy, Sansa nghĩ.

"Bệ hạ," Ser Loras nói, "thần cầu xin được vinh dự phục vụ ngài trong đội Ngự Lâm Quân, hãy để thần bảo vệ ngài khỏi kẻ thù."

Joffrey đỡ Hiệp Sĩ Hoa dậy và hôn lên má anh ta. "Thỉnh cầu được chấp thuận, người anh em."

Lãnh chúa Tyrell cúi đầu. "Không có vinh dự nào lớn hơn được phục vụ đức vua. Nếu thần được gia nhập hội đồng cố vấn của hoàng gia, ngài sẽ thấy rằng không ai chân thật và trung thành hơn thần."

Joff đặt một tay lên vai Lãnh chúa Tyrell và hôn ông ta khi ông ta đứng dậy. "Mong ước của ngài được chấp thuận."

Ser Garlan Tyrell lớn hơn Ser Loras năm tuổi và trông giống hệt người em trai, ngoại trừ bộ râu và thân hình cao lớn. Ngực anh ta cũng dày hơn và đôi vai rộng hơn, nhưng dù khuôn mặt rất dễ nhìn, anh ta vẫn không có được vẻ đẹp sửng sốt của Ser Loras. "Bệ hạ," Garlan nói khi nhà vua đến gần, "Thần có một người em gái, Margaery, là ánh sáng của cả gia đình. Con bé được gả cho Renly Baratheon như ngài đã biết, nhưng Lãnh chúa Renly đã lên đường ra trận trước khi đám cưới diễn ra, nên con bé vẫn còn trong trắng. Margaery từng nghe những câu chuyện về trí thông minh, lòng dũng cảm và hào hiệp của ngài, nên đã thầm yêu ngài dù chưa gặp mặt. Thần cầu xin ngài hãy triệu con bé đến, lấy con bé làm vợ và để hai nhà chúng ta trở thành thông gia khăng khít."

Vua Joffrey tỏ ra khá ngạc nhiên. "Ser Galan, vẻ đẹp của em gái ngài nổi tiếng khắp Bảy Phụ Quốc, nhưng ta đã hứa hôn với một người khác. Nhà vua phải giữ lời hứa của mình."

Thái hậu Cersei sột soạt váy áo đứng dậy. "Bệ hạ, theo ý kiến của hội đồng, việc ngài cưới con gái của một kẻ bị chém đầu vì tội mưu phản, một cô gái có anh trai công khai nổi loạn chống đối ngai vàng như vậy là thiếu khôn ngoan và không phù hợp. Thưa bệ hạ, các cố vấn của ngài cầu xin ngài, vì lợi ích của vương quốc, hãy để Sansa Stark sang một bên. Tiểu thư Margaery thích hợp làm hoàng hậu của ngài hơn."

Như một đàn chó đã được huấn luyện, các lãnh chúa và các quý bà quý cô trong căn sảnh bắt đầu nhao nhao bày tỏ sự đồng tình. "*Margaery*," họ hô to. "Chúng tôi muốn Margaery!" và "Không muốn hoàng hậu phản tặc! Tyrell! Tyrell!"

Joffrey giơ một bàn tay lên. "Con rất muốn nghe theo mong ước của người dân, thưa mẹ, nhưng con đã nói lời thề thiêng liêng rồi."

Đại Tư Tế bước lên phía trước. "Bệ hạ, thần linh coi hôn ước là việc nghiêm túc, nhưng cha ngài, vua Robert, đã lập hôn ước này trước khi Nhà Stark vùng Winterfell lộ ra chân tướng giả dối của mình. Với tội danh phản tặc đó của bọn họ, ngài không cần phải giữ bất cứ lời hứa nào. Vì vậy, theo luật đạo Niềm Tin, điều ước hôn nhân không có giá trị giữa ngài và Sansa Stark."

Tiếng hò reo ồn ào vang khắp căn phòng, và những tiếng kêu "*Margaery, Margaery,*" rộ lên xung quanh cô. Sansa rướn người về phía trước, tay cô nắm chặt tay vịn gỗ của hành lang. Cô biết chuyện gì sẽ đến, nhưng cô vẫn sợ hãi trước những lời Joffrey sắp nói, cô sợ rằng đến tận lúc này hắn vẫn không buông tha cho cô, ngay cả khi vương quốc của hắn sẽ được định đoạt bởi hôn ước đó. Cô cảm giác như đang ở trên những bậc đá cẩm thạch bên ngoài Đại Điện Baelor một lần nữa, chờ đợi lòng nhân từ của hoàng tử đối với cha cô, nhưng thay vào đó, hắn lại lệnh cho Ilyn Payne chém đầu ông. *Làm ơn*, cô sốt sắng cầu nguyện, *hãy để hắn nói ra câu đó, để hắn nói ra câu đó*.

Lãnh chúa Tywin đang nhìn cậu cháu trai. Joff rầu rĩ liếc nhìn ông, chuyển chân trụ và đỡ Ser Garlan Tyrell đứng dậy. "Tạ ơn các vị thần. Ta đã được tự do làm theo trái tim mình. Ta sẽ cưới cô em gái đáng yêu của ngài, Ser." Nhà vua hôn lên gò má râu ria của Ser Garlan và tiếng hò reo rộ lên xung quanh họ.

Sansa thấy nhẹ nhõm một cách kỳ lạ. *Mình tự do rồi*. Cô có thể cảm nhận được những ánh mắt đang nhìn mình. *mình không được cười*, cô tự nhủ. Thái hậu đã cảnh báo cô: dù thực sự có cảm thấy thế nào cũng phải thể hiện rằng cô đang đau khổ. "Ta sẽ không để con trai ta bị chế nhạo đâu," Cersei đã nói vậy. "Cô hiểu chứ?"

"Vâng. Nhưng nếu không lên làm hoàng hậu, chuyện gì sẽ xảy ra với con?"

"Điều đó chúng ta sẽ cân nhắc. Tạm thời cô sẽ ở đây dưới sự bảo hộ của chúng ta."

"Con muốn về nhà."

Câu nói của cô khiến thái hậu nổi giận. "Đến giờ cô phải hiểu rằng chẳng ai trong chúng ta có được những thứ mình muốn chứ."

Ồ, nhưng mình có đấy, Sansa nghĩ thầm. *Mình được giải thoát khỏi Joffrey. Mình sẽ không phải hôn hắn, trao đời con gái cho hắn, hay đẻ con cho hắn. Hãy để Margaery Tyrell làm tất cả những việc đó, tội nghiệp cổ ta*.

Đến khi cơn hò reo lắng xuống thì lãnh chúa vùng Highgarden đã yên vị ở bàn hội đồng, còn các con trai ông ta đang đứng cùng những hiệp sĩ và lãnh chúa khác bên dưới cửa sổ. Sansa cố tỏ ra thật buồn rầu giống như vừa bị bỏ rơi, trong khi đó, các anh hùng trong cuộc chiến ở Xoáy Nước Đen tiếp tục tiến lên phía trước để nhận phần thưởng.

Paxter Redwyne, lãnh chúa vùng Arbor, diễu hành dọc căn sảnh, đi hai bên là hai người con trai sinh đôi của ông ta, Kinh Hoàng và Cẩu Thả, Kinh Hoàng bước đi khập khiễng vì bị thương trong trận đánh. Theo sau họ là Lãnh chúa Mathis Rowan trong chiếc áo chẽn màu trắng như tuyết có hình một cái cây lớn thêu bằng chỉ vàng trên ngực; Lãnh chúa Randyll Tarly mảnh mai và không có tóc, thanh kiếm lớn đặt trong bao nạm đá quý được đeo ngang hông; Ser Kevan Lannister, một người đàn ông mập mạp hói đầu với bộ râu tỉa gọn, Ser Addam Marbrand với mái tóc màu đồng xõa xuống vai; các lãnh chúa lớn của phương nam Lydden, Crakehall, và Brax.

Tiếp đến là bốn người không thuộc gia tộc cao quý nào, nhưng đã chiến đấu rất quả cảm trong trận đánh: hiệp sĩ một mắt Ser Philip Foote, người đã giết Lãnh chúa Bryce Caron trong cuộc đấu tay đôi; hiệp sĩ tự do Lothor Brune, người đã lao qua năm chục kỵ binh mang vũ khí của Nhà Fossoway để bắt sống Ser Jon Táo Xanh và giết Ser Bryan với Ser Edwyd Táo Đỏ, do đó ông ta được đặt biệt danh là Lothor Ăn Táo; Willit, một kỵ binh cao cấp với mái tóc hoa râm dưới trướng Ser Harys Swyft đã kéo chủ nhân của mình ra khỏi con ngựa đang hấp hối và bảo vệ ông ta khỏi vô số kẻ tấn công; cuối cùng là cận vệ trẻ Josmyn Peckledon, người đã giết hai hiệp sĩ, làm bị thương một người, và bắt giữ thêm hai người nữa, tuy nhiên trông cậu ta không thể quá 14 tuổi. Vì các vết thương của cậu rất nghiêm trọng nên phải có cáng khiêng cậu đến.

Ser Kevan ngồi bên cạnh anh trai là Lãnh chúa Tywin. Khi người truyền tin nói xong những chiến công của từng vị anh hùng, ông đứng lên. "Đức vua muốn những người tài giỏi này được thưởng vì lòng dũng cảm của họ. Theo sắc lệnh của ngài, Ser Philip từ giờ sẽ là Lãnh chúa Philip của Nhà Foote và sẽ nhận được tất cả mọi đất đai, quyền lợi cùng thu nhập của Nhà Caron ; Lothor Brune được phong tước hiệp sĩ, được ban đất cùng pháo đài tại vùng sông khi chiến tranh kết thúc ; Josmyn Peckledon được thưởng kiếm, một bộ giáp, cùng với bất kỳ con ngựa chiến nào ngươi muốn trong chuồng ngựa hoàng gia, và sẽ được phong tước hiệp sĩ khi đủ tuổi. Và cuối cùng, Goodman Willit, được thưởng một cây thương cán bạc, một bộ áo giáp

dài làm từ sắt mới nung, và một chiếc mũ đội có tấm che mặt. Ngoài ra, các con trai của anh ta sau này sẽ được phục vụ cho Nhà Lannister tại Casterly Rock, con cả sẽ làm cận vệ, con thứ làm người hầu, và có cơ hội thăng tiến lên làm hiệp sĩ nếu họ phục vụ tốt và trung thành. Quân sư của nhà vua cùng hội đồng chấp thuận những điều trên."

Các thuyền trưởng của những chiếc thuyền chiến như: *Gió Hoang*, *Hoàng Tử Aemon*, và *Mũi Tên Nước* được vinh danh tiếp theo, cùng với đó là các chỉ huy nhỏ trên thuyền *Chúa Nhân Từ*, *Ngọn Thương*, *Tiểu Thư Lụa Là* và *Đầu Cừu*. Theo như Sansa hiểu, thành công lớn nhất của họ là sống sót sau trận đánh trên sông, một chiến công mà ít người làm được. Hallyne pháp sư lửa là một nhà thông thái thuộc Hội Giả Kim cũng nhận được lời cảm ơn từ nhà vua, và Hallyne được thăng chức lên làm lãnh chúa, mặc dù Sansa nhận thấy không có đất hay lâu đài được tặng kèm cùng tước danh, điều đó khiến hắn cũng hữu danh vô thực chẳng kém Varys là bao. Tước danh lãnh chúa đáng nói hơn được thưởng cho Ser Lancel Lannister. Joffrey thưởng cho anh ta đất đai, lâu đài, và quyền lợi của Nhà Darry, bởi người con cuối cùng của gia đình đó đã chết trong trận đánh ở ven sông, và "không còn người con chính thống nào mang dòng máu của Darry ngoài một người anh em họ ngoài giá thú."

Ser Lancel không xuất hiện để nhận tước vị; mọi người nói vết thương của anh ta có thể khiến anh ta mất một cánh tay hay thậm chí là mạng sống. Nghe nói Quỷ Lùn cũng đang hấp hối bởi một vết thương tồi tệ ở đầu.

Khi người truyền tin gọi, "*Lãnh chúa Petyr Baelish*," ông ta tiến lên phía trước trong trang phục toàn một màu của hoa hồng và đỏ mận, áo choàng được trang trí họa tiết hình chim giẻ cùi. Cô thấy ông ta mỉm cười khi quỳ xuống trước Ngai Sắt. *Trông ông ta mới vui sướng làm sao*. Sansa không nghe được một chiến công anh hùng nào của Ngón Út trong suốt trận đánh, nhưng dường như ông ta vẫn sẽ được thưởng.

Ser Kevan lại đứng lên. "Đức vua muốn cố vấn trung thành của ngài, Petyr Baelish, được thưởng vì sự phục vụ tận tâm đối với nhà vua và vương quốc. Lãnh chúa Baelish được thưởng lâu đài ở Harrenhal cùng tất cả đất đai và thu nhập đi kèm, ông sẽ ở đó và trị vì trên cương vị Lãnh chúa Paramount vùng Trident. Petyr Baelish cùng con trai và cháu trai sẽ được hưởng những vinh dự này mãi mãi, và tất cả lãnh chúa vùng Trident sẽ thần phục và coi ngài là lãnh chúa hợp pháp của họ. Quân sư của nhà vua và hội đồng chấp thuận."

Ngón Út quỳ gối và ngước nhìn vua Joffrey. "Thần xin cúi mình cảm tạ ngài, thưa bệ hạ. Điều này hẳn có nghĩa là thần sẽ phải tính đến việc sinh con trai và cháu trai rồi đây."

Joffrey cười phá lên, cả triều thần cũng cười theo. *Lãnh chúa Paramount vùng Trident*, Sansa nghĩ, *và cũng là Lãnh chúa Harrenhal*. Cô không hiểu vì sao điều đó lại khiến ông ta vui như vậy; vinh dự hoàn toàn rỗng tuếch giống như tước vị ban cho Hallyne pháp sư lửa. Harrenhal bị nguyền rủa, mọi người đều biết như vậy, và hiện giờ người Nhà Lannister còn chẳng có nó trong tay. Bên cạnh đó, các lãnh chúa vùng Trident đã thề trung thành với Riverrun, Nhà Tully, và với Vua Phương Bắc; họ sẽ không bao giờ chấp nhận Ngón Út là lãnh chúa của họ. *Trừ khi họ bị ép buộc. Trừ khi anh trai ta, cậu của ta và ông ngoại đều đã nằm xuống hoặc là bị giết*. Suy nghĩ ấy làm Sansa lo lắng, nhưng cô tự nhủ mình thật ngớ ngẩn. *Robb đánh bại chúng trong mọi trận đánh. Nếu phải đối mặt, anh ấy cũng sẽ đánh bại Lãnh chúa Baelish.*

Có hơn sáu trăm hiệp sĩ mới được phong tước trong hôm đó. Họ cầu nguyện suốt đêm trong Đại Điện Baelor và đi chân trần khắp thành phố vào buổi sáng để chứng minh sự khiêm nhường của họ. Giờ thì họ đến trong bộ áo lông cừu trắng để nhận tước hiệu hiệp sĩ từ đội Ngự Lâm Quân. Việc này mất rất nhiều thời gian bởi chỉ có ba người trong hội Anh Em Kiếm Trắng phong tước cho họ. Mandon Moore đã chết trong trận đánh, Chó Săn mất tích, Aerys Oakheart ở Dorne cùng công chúa Myrcella, và Jaime Lannister đang là con tin của Robb, nên đội Ngự Lâm Quân chỉ còn lại Balon Swann, Meryn Trant, và Osmund Kettleback. Khi được phong tước

xong, từng người một đứng dậy, thắt dây đeo kiếm vào và đứng dưới hàng cửa sổ. Vài người bị chảy máu chân vì cuộc đi bộ khắp thành phố nhưng Sansa thấy có vẻ họ vẫn đứng rất hiên ngang và đầy tự hào.

Đến khi các tân hiệp sĩ đã nhận hết danh xưng, cả sảnh trở nên bồn chồn, và Joffrey là người nóng lòng hơn ai hết. Vài người ở hàng ghế dưới đã bắt đầu khẽ khàng chuồn ra ngoài, nhưng những người mang tước vị cao quý đứng trên thì bị kẹt ở lại, không thể rời đi mà không có sự cho phép của nhà vua. Nhìn vẻ sốt ruột của hắn trên Ngai Sắt, hẳn là Joff sẽ sẵn sàng cho phép, nhưng công việc của ngày hôm đó còn lâu mới kết thúc. Giờ thì đến việc ngược lại, các tù binh bị giải vào.

Trong đám người có rất nhiều lãnh chúa và hiệp sĩ cao quý: Lãnh chúa Celtigar Cua Đỏ già nua, Ser Bonifer Ngoan Đạo; Lãnh chúa Estermont già hơn cả Celtigar; Lãnh chúa Varner, người bước đi khập khiễng vì bị vỡ đầu gối nhưng ông từ chối bất kỳ sự giúp đỡ nào; Ser Mark Mullendore mặt xám xịt với cánh tay trái cụt đến khuỷu tay; Ronnet Râu Đỏ dữ tợn vùng Griffin Roost; Ser Dermot vùng Rainwood; Lãnh chúa Willburn và các con trai là Josua và Elyas; Ser Jon Fossoway; Ser Timon Kiếm Xước; Aurane con hoang vùng Driftmark; Lãnh chúa Staedmon Hà Tiện; cùng hàng trăm người khác.

Những kẻ thay lòng đổi dạ trong trận chiến chỉ cần phải thề trung thành với Joffrey, nhưng ai đã chiến đấu cho Stannis tới phút cuối cùng đều bị ép phải khuất phục. Chính lời nói sẽ quyết định số phận họ. Nếu họ cầu xin được tha thứ cho tội mưu phản và hứa từ giờ sẽ phục vụ trung thành, Joffrey sẽ chào đón họ trong sự hòa bình và khôi phục lại tất cả đất đai cùng quyền lợi cho họ. Tuy vậy vẫn có một số người chống đối. "Đừng tưởng rằng thế này là xong, thằng nhóc kia," một gã con hoang của Nhà Florent hay nhà nào đó cảnh báo. "Thần Ánh Sáng bảo vệ vua Stannis, bây giờ và mãi mãi. Tất cả các tay kiếm và kế hoạch của ngươi sẽ không cứu được ngươi khi thời khắc của ngài ấy đến."

"Còn thời khắc của ngươi đến ngay bây giờ đây." Joffrey bèn lệnh cho Ser Ilyn Payne lôi người đàn ông ra ngoài chém đầu.

Nhưng không lâu sau khi người đó bị lôi ra ngoài, một hiệp sĩ khác với vẻ mặt nghiêm nghị và một trái tim rực đỏ thêu trên áo khoác ngoài lại hô to: "Stannis là vị vua thực sự! Một con quái vật đang ngồi trên Ngai Sắt, loại nghiệt chủng sinh ra từ trò loạn luân!"

"Câm miệng," Ser Kevan Lannister gầm lên.

Vị hiệp sĩ càng lớn giọng. "Joffrey là con sâu đen ăn hết cả trái tim của vương quốc! Cha hắn là bóng tối, mẹ hắn gieo rắc cái chết! Hãy hủy diệt hắn trước khi hắn làm hỏng các ngươi! Hãy hủy diệt tất cả bọn chúng, con điếm thái hậu và tên vua sâu bọ, gã lùn xấu xa và con nhện thì thầm, những bông hoa giả dối. Hãy tự cứu mình đi!" Một lính gác mặc áo choàng vàng xô ngã người đàn ông, nhưng ông ta vẫn hét lên. "Ngọn lửa bỏng cháy sẽ đến! Vua Stannis sẽ trở lại!"

Joffrey vụt đứng lên. "*Ta* mới là vua! Giết hắn! Giết hắn ngay lập tức! Ta lệnh cho các ngươi." Hắn giận dữ đập mạnh tay xuống... và thét lên đau đớn khi bị một trong những thanh kim loại nhọn hoắt xung quanh đâm vào tay. Tay áo bằng gấm đỏ tươi của hắn chuyển sang màu đỏ thẫm khi máu thấm qua. "*Mẹ ơi!*" hắn rên lên.

Khi mọi con mắt đổ dồn vào nhà vua, bằng cách nào đó người đàn ông trên sàn đã giằng được một cây thương của một lính áo choàng vàng và chống cây thương đứng dậy. "Ngai Sắt từ chối hắn!" ông ta kêu to. "*Hắn không phải là vua!*"

Cersei chạy về phía chiếc ngai nhưng Lãnh chúa Tywin vẫn ngồi yên như một tảng đá. Ông chỉ cần giơ một ngón tay lên và Ser Meryn Trant tiến lên rút kiếm ra. Cái chết nhanh gọn và tàn bạo. Lính áo choàng vàng giữ hai tay vị hiệp sĩ. "*Không phải vua!*" ông ta kêu lên trước khi Ser

Meryn đâm xuyên thanh kiếm dài qua ngực ông ta.

Joff ngã vào vòng tay thái hậu. Ba vị học sĩ vội tiến đến, che chắn cho hắn đi qua cánh cửa dành cho nhà vua. Rồi mọi người bắt đầu lao xao. Khi những người lính mặc áo choàng vàng lôi xác người đàn ông ra ngoài, để lại một vệt máu tươi trên nền đá. Lãnh chúa Baelish vuốt râu còn Varys thì thầm vào tai ông ta. *Giờ họ sẽ cho chúng ta lui chứ?* Sansa tự hỏi. Một nhóm tù binh vẫn còn đang đợi dù không ai biết là để hứa hẹn trung thành hay để hét ra những lời chửi bới.

Lãnh chúa Tywin đứng lên. "Chúng ta tiếp tục," giọng ông ta rõ ràng và sang sảng át đi những tiếng lầm rầm. "Kẻ nào muốn xin tha thứ cho tội làm phản thì hãy nói. Chúng ta sẽ không chấp nhận trò điên rồ nào nữa." Ông đi về phía Ngai Sắt và ngồi trên một bậc cầu thang, chỉ cách mặt sàn chưa đầy một mét.

Khi buổi chầu sắp kết thúc cũng là lúc ánh sáng ngoài cửa sổ đang nhạt dần. Khi rời khỏi dãy hành lang, Sansa cảm thấy mệt mỏi và kiệt sức. Cô tự hỏi vết thương Joffrey tự gây ra tệ đến mức nào. *Người ta nói Ngai Sắt có thể vô cùng tàn ác đối với những kẻ không đáng ngồi trên đó*.

Trở về với căn phòng ngủ an toàn, cô ôm gối che mặt để bịt kín tiếng hét lên vì sung sướng. *Ôi, thần linh phù hộ, đúng là như vậy, hắn đã gạt mình ra trước tất cả mọi người*. Khi người hầu gái mang bữa tối cho cô, suýt chút nữa thì Sansa hôn cô ta. Có bánh mỳ nóng và bơ tươi, súp thịt bò đặc, gà trống thiến và cà rốt, và đào nhúng mật ong. *Thậm chí cả thức ăn cũng ngon hơn*, cô thầm nghĩ.

Trời tối, cô mặc áo choàng vào và đến rừng thiêng. Ser Osmund Kettleback mặc bộ áo giáp trắng đang gác cây cầu kéo. Sansa cố gắng tỏ ra buồn khổ khi chúc hắn buổi tối tốt lành. Nhưng với ánh mắt hắn nhìn cô, Sansa không dám chắc hắn có bị mắc lừa hay không.

Dưới ánh trăng xuyên qua kẽ lá, Dontos đang đứng đợi cô. "Sao ông buồn vậy?" Sansa vui vẻ hỏi. "Ông cũng ở đó mà, ông nghe thấy rồi đấy. Joff buông tha cho ta rồi, hắn đã xong việc với ta, hắn..."

Dontos cầm lấy tay cô. "Ôi, Jonquil, Jonquil đáng thương của tôi, tiểu thư không hiểu rồi. Xong việc với cô ư? Họ thậm chí còn chưa bắt đầu."

Trái tim cô chùng xuống. "Ý ông là sao?"

"Thái hậu sẽ không bao giờ để tiểu thư đi, không bao giờ. Tiểu thư là con tin vô cùng quý giá. Và Joffrey... cô gái đáng yêu, hắn vẫn là vua. Hắn sẽ có cô trên giường nếu hắn muốn, chỉ khác là giờ hắn sẽ để lại con hoang trong bụng cô thay vì những đứa con chính thống."

"*Không*," Sansa thảng thốt. "Hắn để ta đi rồi, hắn..."

Ser Dontos đặt một cái hôn vụng về lên tai cô. "Dũng cảm lên. Tôi đã thề sẽ đưa tiểu thư về nhà, và giờ tôi có thể thực hiện được rồi. Ngày đã được chọn."

"Khi nào?" Sansa hỏi. "Khi nào chúng ta sẽ đi?"

"Vào đêm cưới của Joffrey. Sau bữa tiệc. Tất cả đã được sắp xếp. Tháp Đỏ sẽ đầy những người lạ. Nửa triều đình sẽ say sưa chè chén và nửa còn lại sẽ giúp Joffrey động phòng với cô dâu của hắn. Trong phút chốc tiểu thư sẽ bị lãng quên, và sự hỗn loạn sẽ là đồng minh của chúng ta."

"Đám cưới phải một tháng nữa mới diễn ra. Margaery Tyrell vẫn ở Highgarden, họ chỉ vừa

mới cử người đưa cô ấy đến."

"Tiểu thư đã đợi đủ lâu rồi, hãy kiên nhẫn thêm một chút nữa. Đây, tôi có cái này cho cô." Ser Dontos loay hoay mở cái túi da nhỏ và lấy ra một cái mạng nhện bằng bạc, lúc lắc nó giữa các ngón tay mập mạp. Đó là một tấm mạng gài tóc làm bằng bạc dệt thành sợi, các sợi mỏng manh đến mức khi Sansa cầm nó lên, tấm mạng dường như không nặng hơn không khí là bao. Các viên đá nhỏ được đính ở mỗi điểm giao giữa hai sợi, những viên đá tối màu đến nỗi chúng như uống cả ánh trăng. "Chúng là đá gì vậy?"

"Đá thạch anh đen từ Asshai. Loại hiếm nhất, chúng có màu tím đậm trong ánh sáng ban ngày."

"Rất đáng yêu," *Nhưng ta cần một con thuyền chứ không phải một tấm mạng tóc*. Sansa thầm nghĩ.

"Đáng yêu hơn tiểu thư tưởng đấy, cô gái yêu quý. Nó rất kỳ diệu, rồi tiểu thư sẽ thấy. Cô đang giữ trong tay công lý. Đó là sự trả thù cho cha cô." Dontos ghé lại gần và hôn cô. "Đó là *nhà*."

THEON

Maester Luwin đến gặp anh ngay khi thấy những lính biệt kích đầu tiên xuất hiện bên ngoài bức tường thành. "Thưa hoàng tử," ông nói, "ngài phải đầu hàng thôi."

Theon nhìn chằm chằm vào đĩa bánh yến mạch, mật ong và dồi tiết mà người hầu mang lên cho anh dùng bữa sáng. Một đêm mất ngủ nữa khiến đầu óc anh căng thẳng, và chỉ cần nhìn chỗ đồ ăn thôi cũng làm Theon phát ngán. "Không có hồi âm gì từ chú ta sao?"

"Không," vị học sĩ nói. "Cũng không có hồi âm gì từ cha ngài ở Pyke."

"Gửi thêm những con quạ đi."

"Chẳng tác dụng gì đâu. Đến lúc lũ chim tới được..."

"*Gửi thêm đi!*" Anh gạt đổ đĩa thức ăn, hất tung tấm chăn trên giường Ned Stark và giận dữ đứng dậy trong khi không một mảnh vải trên người. "Hay ông muốn ta chết? Có phải thế không, Luwin? Nói thật đi."

Người đàn ông gầy gò tóc hoa râm không hề sợ hãi. "Tôi được lệnh phục vụ."

"Đúng thế, nhưng phục vụ ai?

"Phục vụ vương quốc," Maester Luwin nói, "và Winterfell. Theon, tôi từng dạy ngài các phép cộng trừ, chữ cái, lịch sử và chiến thuật. Và có thể còn dạy ngài nhiều hơn thế nữa nếu hồi đó ngài ham học. Tôi công nhận mình không dành cho ngài những tình cảm yêu thương, nhưng tôi cũng không ghét bỏ ngài. Kể cả có như vậy, tôi vẫn phải trung thành với lời thề sẽ làm cố vấn cho ngài một khi ngài còn giữ Winterfell. Và giờ tôi khuyên ngài nên *đầu hàng*."

Theon dừng lại để nhặt chiếc áo khoác đang nằm một đống trên sàn, giũ những sợi cói và khoác nó lên vai. *Ta cần một đống lửa và áo quần sạch sẽ. Wex đâu rồi? Ta sẽ không xuống mồ trong bộ quần áo dơ dáy*.

"Ngài không có cơ hội cố thủ ở đây," vị học sĩ tiếp tục. "Nếu lãnh chúa cha ngài có ý định cho quân đến cứu viện thì ông ấy đã làm rồi. Neck mới là vùng đất ông ấy quan tâm. Ông ấy sẽ chỉ tiến đánh phương bắc một khi đã san phẳng Moat Cailin."

"Có lẽ thế," Theon nói. "Và chừng nào ta còn giữ được Winterfell, Ser Rodrik và các lãnh chúa chư hầu của nhà Stark sẽ không thể tiến quân về phía nam để đánh úp chú ta từ phía sau." *Ta không đến nỗi mù tịt về chiến thuật đâu, ônh già ạ*. "Ta có lương thực đủ để dùng trong một năm nếu bị bao vây."

"Sẽ không có cuộc bao vây nào hết. Có thể họ sẽ mất một hai ngày để làm thang và buộc móc sắt vào dây thừng. Nhưng họ sẽ sớm vượt qua tường thành và trèo vào từ hàng trăm điểm cùng một lúc. Ngài có thể giữ được pháo đài ít lâu, nhưng cả lâu đài sẽ đổ sụp chỉ trong vòng một giờ. Tốt nhất ngài nên mở cổng và cầu xin..."

" - *lòng thương hại* ư? Ta biết chúng sẽ ban phát cho ta kiểu tình thương gì rồi."

"Vẫn có cách mà."

"Ta là cư dân Quần Đảo Iron," Theon nhắc nhở. "Ta có cách của riêng ta. Họ sẽ cho ta lựa chọn nào đây? Thôi, đừng trả lời, ta đã nghe ông cố vấn đủ rồi. Đi gửi lũ quạ báo tin như ta yêu cầu đi, rồi gọi Lorren tới gặp ta. Cả Wex nữa. Ta muốn bộ giáp được đánh bóng và tất cả binh

lính tập trung ở trong sân."

Trong giâu lát anh tưởng vị học sĩ sẽ phản đối. Nhưng cuối cùng Luwin chỉ miễn cưỡng cúi chào. "Tuân lệnh ngài."

Họ tập hợp thành một đám người ít ỏi đến tội nghiệp; đám người đảo Iron chỉ có một nhúm, trong khi khoảng sân quá rộng. "Người phương bắc sẽ tấn công chúng ta trước khi đêm xuống," anh nói với họ. "Ser Rodrik Cassel và tất cả các lãnh chúa sẽ đến cùng ông ta. Ta sẽ không chạy trốn bọn họ. Ta chiếm được lâu đài này thì ta sẽ cố thủ tại đây, với tư cách là hoàng tử của Winterfell dù được sống hay phải chết. Nhưng ta không yêu cầu ai chết cùng ta. Nếu rời khỏi đây ngay bây giờ trước khi lực lượng của Ser Rodrik ập đến, các ngươi sẽ có cơ hội chạy thoát." Anh rút thanh trường kiếm ra và vạch một đường trên đất. "Những ai ở lại và chiến đấu, hãy bước lên phía trước."

Không ai nói gì. Đám lính đứng im như phỗng trong những bộ áo giáp, áo lông và da thuộc. Họ bối rối nhìn nhau. Urzen bồn chồn dậm chân. Dykk Harlaw ngó quanh và nhổ nước bọt. Một cơn gió thổi tung mái tóc vàng của Endehar.

Theon cảm giác như một kẻ đang chết chìm. *Tại sao ta phải ngạc nhiên cơ chứ?* Anh chán nản ngẫm nghĩ. Anh đã bị cha mình bỏ rơi, cũng như các chú, chị gái, thậm chí cả tên Reek xảo quyệt. Vậy thì tại sao người của anh phải trung thành hơn bọn họ? Không biết nói gì, cũng chẳng biết làm gì, anh chỉ có thể đứng đó với thanh kiếm trong tay, bên dưới bức tường xám đồ sộ và bầu trời phủ mây trắng như bông, chờ đợi và chờ đợi...

Wex là người đầu tiên bước qua vạch. Ba bước nhanh nhẹn và cậu ta đã ủ rũ đứng bên cạnh Theon. Xấu hổ với thằng bé, Lorren Đen cau có bước theo sau. "Ai nữa?" anh hỏi. Rolfe Đỏ tiến lên. Sau đó là Kromm, Werlag, Tymor và các anh em hắn, Ulf Yếu Ớt, Harrag Trộm Cừu, bốn người Nhà Harlaw và hai người Nhà Botley. Kenned Cá Voi là người cuối cùng. Tổng cộng có mười bảy người.

Urzen là một trong số những người không hề di chuyển, cùng với Stygg và mười người khác mà Asha mang đến từ Deepwood Motte. "Vậy thì hãy đi đi," Theon nói với họ. "Chạy đến chỗ chị ta đi. Chắc chắn chị ta sẽ vui mừng chào đón các ngươi."

Stygg ít nhất còn tỏ ra hổ thẹn. Số còn lại bỏ đi mà không nói một lời. Theon quay sang mười bảy người ở lại. "Quay lại tường thành đi. Nếu thần linh phù hộ cho chúng ta sống, ta sẽ nhớ từng người trong số các ngươi."

Lorren Đen ở lại khi những người khác đi khỏi. "Những người trong lâu đài sẽ trở mặt với chúng ta ngay khi trận đánh bắt đầu."

"Ta biết điều đó. Ngươi muốn ta phải làm gì đây?"

"Tống cổ họ ra ngoài," Lorren nói. "Tất cả mọi người."

Theon lắc đầu. "Thòng lọng đã sẵn sàng chưa?"

"Rồi. Ngài định dùng nó ư?"

"Ngươi biết cách nào khác hay hơn sao?"

"Có. Tôi sẽ cầm rìu đứng trên cây cầu kéo đó, và cứ để chúng qua đó xem. Một, hai, hay ba tên cùng một lúc cũng chẳng có gì khác biệt. Sẽ không ai qua được con hào một khi tôi còn sống."

Anh ta định liều chết đây mà, Theon nghĩ. *Anh ta không muốn chiến thắng mà muốn một cái*

chết vinh quang. "Chúng ta sẽ dùng thòng lọng."

"Nếu ngài muốn," Lorren trả lời, vẻ coi thường hiện rõ trong ánh mắt.

Wex giúp anh chuẩn bị trang phục cho trận đánh. Bên dưới lớp áo khoác ngoài đen và áo choàng vàng của anh là bộ giáp xích đã được tra dầu, và bên dưới nữa là áo da thuộc cứng. Khi đã mặc quần áo và trang bị vũ khí xong, Theon trèo lên tháp quan sát nơi bức tường phía đông nam giao nhau để nhìn xuống quân địch. Người phương bắc đang dàn ra bao vây lâu đài. Khó mà đếm được số binh lính. Ít nhất là một nghìn người; có thể còn gấp đôi số đó. *Chống lại mười bảy người*. Họ mang theo cả máy bắn đá và nỏ lớn. Anh không thấy họ đem theo tháp bao vây trên vương lộ, nhưng gỗ trong rừng sói thừa đủ cho họ dựng bao nhiêu tháp bao vây cũng được.

Theon nhìn các lá cờ hiệu qua ống kính kiểu Myr của Maester Luwin. Hình chiếc rìu chiến của Nhà Cerwyn phấp phới đầy kiêu hãnh ở khắp nơi, ngoài ra là các thân cây của Nhà Tallhart, và người cá của Cảng White. Ít hơn có gia huy của Nhà Flint và Karstark. Đây đó anh còn thấy cả biểu tượng nai sừng tấm của Nhà Hornwood.*Nhưng không có gia huy của Nhà Glover vì Asha đã xử lý bọn chúng, Nhà Bolton vùng Dreadfort và Nhà Umber bên dưới Tường Thành cũng không*. Bởi thực ra cũng đâu cần thiết. Cậu nhóc Cley Cerwin nhanh chóng xuất hiện trước cổng thành với lá cờ hiệu hòa bình cột vào một chiếc gậy cao, để thông báo rằng Ser Rodrik muốn thương lượng với Theon Phản Bội.

Phản Bội. Cái tên mới cay đắng làm sao. Anh nhớ lại việc trở về Pyke để xin chiến thuyền của cha đối đầu với Lannisport. "Ta sẽ xuống đó ngay," anh nói vọng xuống. "Một mình."

Lorren Đen không đồng tình. "Chỉ có máu mới rửa sạch được máu," hắn nói. "Các hiệp sĩ có thể thỏa hiệp với nhau, nhưng họ sẽ chẳng quan tâm đến danh dự của mình khi đối phó với những kẻ họ cho là phản bội."

Theon giận sôi máu. "Ta là hoàng tử của Winterfell và là người thừa tự của Quần Đảo Iron. Giờ hãy đi tìm con bé đó và làm theo lời ta đi."

Lorren Đen nhìn hắn với vẻ mặt đằng đằng sát khí. "Được, thưa hoàng tử."

Giờ hắn cũng chống đối ta, Theon thầm nghĩ. Gần đây anh cảm giác thậm chí viên đá của thành Winterfell cũng chống lại mình. *Nếu phải chết, ta sẽ chết một cách cô độc và bơ vơ*. Anh còn lựa chọn nào nữa đây, ngoại trừ tiếp tục sống?

Với chiếc vương miện trên đầu, anh cưỡi ngựa đi tới chòi gác bên cổng thành. Một người phụ nữ đang kéo nước từ giếng lên, và đầu bếp Gage đứng ở cửa khu bếp. Họ che giấu lòng căm thù đối với anh đằng sau những khuôn mặt rầu rĩ và vô cảm như sỏi đá, nhưng anh vẫn cảm nhận được.

Khi cây cầu kéo được hạ xuống, một cơn gió lạnh thổi qua hào nước. Cơn gió chạm vào da thịt làm cho anh run rẩy. *Chỉ là vì lạnh thôi*, Theon tự nhủ, *ta chỉ rùng mình chứ không run sợ. Ngay cả những người dũng cảm cũng có lúc rùng mình*. Hắn cưỡi ngựa lao vào cơn gió, đi dưới khung lưới sắt và qua cây cầu kéo. Cánh cổng bên ngoài mở rộng để anh đi qua. Khi tiến ra ngoài bên dưới bức tường thành, anh cảm thấy hai cậu bé đang giương những hốc mắt trống không lên dõi theo anh.

Ser Rodrik đang ngồi trên lưng con ngựa đốm thiến trong bãi chợ và chờ đợi. Bên cạnh ông ta, lá cờ mang hình sói tuyết của Nhà Stark bay phấp phới trên một cây gậy mà Cley Cerwin đang cầm. Họ đứng trơ trọi giữa bãi đất trống, nhưng Theon vẫn phát hiện ra các cung thủ trên mái các căn nhà bao quanh, bên phải hắn là lính cầm giáo, còn bên trái hắn là một dãy kỵ binh mang gia huy hình người cá và cây đinh ba của Nhà Manderly. *Tất cả bọn họ đều muốn ta chết*.

Vài người trong số đó đã từng uống rượu với anh, chơi xúc xắc với anh, thậm chí cùng anh đi chơi gái, nhưng điều đó cũng chẳng cứu được anh nếu anh rơi vào tay bọn họ.

"Ser Rodrik." Theon ghìm cương ngựa. "Ta lấy làm tiếc khi chúng ta phải đối mặt như kẻ thù."

"Còn ta chỉ thấy tiếc vì đã phải chờ đợi khá lâu mới được treo cổ ngươi." Vị hiệp sĩ già nhổ nước bọt xuống nền đất bùn. "Theon Phản Bội."

"Ta là người Nhà Greyjoy của Pyke," Theon chữa lại. "Chiếc áo choàng mà cha đã quấn cho ta khi còn bé mang hình thủy quái chứ không phải một con sói."

"Suốt mười năm ngươi là đứa trẻ được Nhà Stark bảo hộ."

"Ta gọi đó là con tin và tù nhân."

"Vậy thì đáng lẽ Lãnh chúa Eddard nên xích ngươi dưới hầm ngục tối. Nhưng thay vào đó, ngài ấy lại nuôi dưỡng ngươi cùng các con trai mình, những cậu bé đáng yêu mà ngươi đã giết hại, và thật hổ thẹn khi ta là người dạy ngươi đánh trận. Đáng nhẽ ta nên đâm một nhát kiếm vào bụng ngươi thay vì đưa kiếm cho ngươi."

"Ta đến để thương lượng, không phải để nghe ông sỉ nhục. Nói những gì ông muốn nói đi, ông già. Ông muốn gì ở ta?"

"Hai thứ thôi," vị hiệp sĩ già nói. "Winterfell, và mạng sống của ngươi. Hãy ra lệnh cho người của ngươi mở cổng và đầu hàng. Những kẻ không giết hai đứa trẻ sẽ được thả tự do, nhưng ngươi sẽ bị bắt chờ vua Robb xét xử. May ra thần linh sẽ rủ lòng thương với ngươi khi ngài ấy trở về."

"Robb sẽ không bao giờ được nhìn thấy Winterfell nữa," Theon nói. "Hắn sẽ thua ở Moat Cailin giống như mọi đội quân phương nam khác trong suốt mười nghìn năm qua. Giờ chúng ta đã chiếm được phương bắc, ser."

"Ngươi chiếm được ba lâu đài," Ser Rodrik trả lời, "và ta sẽ lấy lại lâu đài này, tên Phản Bội."

Theon phớt lờ lời đe dọa. "Đây là điều kiện *của ta*. Ông có thời gian từ giờ đến chiều tối để giải tán. Những kẻ thề trung thành với Balon Greyjoy, nhận ông ấy làm vua và chấp nhận ta là hoàng tử của Winterfell sẽ được giữ lại được tài sản và quyền lợi, cũng như không bị tổn hại gì. Những kẻ chống đối sẽ bị tiêu diệt."

Chàng trai trẻ Cerwyn sửng sốt. "Ngươi điên rồi sao, Greyjoy?"

Ser Rodrik lắc đầu. "Chỉ là những lời rỗng tuếch thôi, chàng trai ạ. Ta e rằng Theon luôn tự đánh giá bản thân mình quá cao." Vị hiệp sĩ chỉ tay vào hắn. "Đừng tưởng rằng ta sẽ đợi Robb từ Neck về đây để xử lý một kẻ như ngươi. Ta có gần hai ngàn người ở đây... và nếu bọn họ nói đúng thì ngươi có không đến năm mươi người."

Thực ra có mười bảy thôi. Theon mỉm cười. "Ta có một thứ tốt hơn cả quân lính." Hắn giơ một nắm tay lên qua đầu, ra hiệu cho Lorren Đen làm việc mà đã hắn đã dặn.

Tường thành Winterfell nằm sau lưng Theon, nhưng Ser Rodrik thì quay mặt về hướng đó và không thể không nhìn thấy. Theon quan sát khuôn mặt ông. Cằm ông run lên dưới bộ ria trắng, và hắn biết ông đang nhìn thấy gì. *Ông ta không ngạc nhiên*, hắn buồn bã nghĩ, *nhưng ông ta sợ hãi*.

"Thật hèn nhát," Ser Rodrik nói. "Sử dụng một đứa trẻ như vậy... thật kinh tởm."

"Ôi, ta biết chứ," Theon nói. "Ta cũng từng bị như thế, hay ông đã quên rồi? Mới lên 10 tuổi ta đã bị bắt khỏi nhà, để chắc chắn rằng cha ta không nổi loạn nữa."

"*Hai việc này không giống nhau!*"

Mặt Theon lạnh băng. "Cái thòng lọng ta đeo không làm từ dây thừng gai, đúng thế, nhưng ta vẫn cảm nhận được nó ở trên cổ. Và nó làm trầy da ta, Ser Rodrik ạ. Nó làm ta trầy da và chảy máu." Anh chưa bao giờ thực sự cảm nhận được điều đó cho đến giờ phút này, nhưng khi những lời nói tuôn ra, anh mới ngẫm được tính chân thật của chúng.

"Ngươi chưa từng bị hại."

"Và Beth của ông cũng sẽ không bị làm hại, miễn là ông..."

Ser Rodrik không cho anh cơ hội để nói hết. "Đồ tráo trở," vị hiệp sĩ tuyên bố. Bên dưới lớp ria trắng, khuôn mặt ông đỏ bừng lên vì giận dữ. "Ta đã cho ngươi cơ hội để cứu người của ngươi và chết với chút ít danh dự còn sót lại, tên Phản Bội. Đáng lẽ ta phải biết rằng như vậy là quá nhiều đối với một kẻ dám ra tay giết hại cả trẻ con." Bàn tay ông lần lên chuôi kiếm. "Ta nên giết ngươi ngay tại đây và kết thúc những trò lừa gạt tráo trở của ngươi. Dưới sự chứng kiến của thần linh, ta nên làm như vậy."

Theon không sợ một ông già run lẩy bẩy, nhưng đám cung thủ và kỵ sỹ đang đứng quan sát kia lại là chuyện khác. Nếu ông ta rút cây kiếm ra, cơ hội cho anh sống sót quay về tới lâu đài gần như bằng không. "Từ bỏ lời hứa và giết ta đi, và ông sẽ thấy Beth bé nhỏ của ông chết ngạt dưới sợi dây thừng."

Các đốt ngón tay của Ser Rodrik đã chuyển sang màu trắng bệch, nhưng một lúc sau ông bỏ tay ra khỏi chuôi kiếm. "Đúng là ta đã sống quá lâu rồi."

"Đúng vậy đấy, ser. Ông chấp nhận điều kiện của ta chứ?"

"Trách nhiệm của ta là phục vụ phu nhân Catelyn và Nhà Stark."

"Còn gia tộc của ông thì sao? Beth là giọt máu cuối cùng của ông."

Vị hiệp sĩ già đứng thẳng lên. "Ta đề nghị được thế chỗ cho con gái ta. Thả nó ra, và dùng ta làm con tin. Chắc hẳn người cai quản Winterfell có giá trị hơn một đứa trẻ chứ."

"Đối với ta thì không." *Một hành động dũng cảm đấy, ông già, nhưng ta không ngu ngốc đến thế đâu*. "Đối với Lãnh chúa Manderly hay Leobald Tallhart cũng vậy, ta dám chắc điều đó." *Tấm da già nua của ông chẳng đáng giá đối với bọn họ hơn bất kỳ ai khác*. "Không, ta sẽ giữ con bé... và bảo vệ nó an toàn, miễn là ông làm theo ý ta. Mạng sống của nó nằm trong tay ông."

"Thánh thần ơi, Theon, sao ngươi lại thành ra thế này. Ngươi biết là ta buộc phải tấn công, ta đã thề..."

"Nếu đến khi mặt trời lặn mà đội quân này vẫn quân trang đầy đủ đứng trước cổng của ta, Beth sẽ bị treo cổ," Theon nói. "Một con tin khác sẽ theo con bé xuống mồ khi tia sáng đầu tiên của bình minh xuất hiện, và tiếp tục một người nữa lúc hoàng hôn. Mỗi bình minh và mỗi hoàng hôn sẽ chứng kiến một cái chết, cho tới khi tất cả các người đi khỏi đây. Ta không thiếu con tin đâu." Anh không đợi câu trả lời mà cho Mặt Cười quay đầu và phi trở về lâu đài. Thoạt tiên hắn đi chậm, nhưng khi nghĩ đến các cung thủ phía sau lưng, anh chuyển sang phi nước kiệu. Những cái đầu nhỏ xíu đang nhìn anh từ trên ngọn giáo, những khuôn mặt bị lột da và nhúng vào hắc ín hiện rõ lên khi khoảng cách ngắn dần; giữa những cái đầu là Beth Cassel nhỏ bé đang đứng khóc, cổ nằm trong thòng lọng. Theon thúc Mặt Cười phi nhanh hơn. Vó ngựa gõ

lộp cộp trên cây cầu kéo như tiếng trống.

Về đến sân, anh xuống ngựa và giao dây cương cho Wex. "Việc này có thể sẽ kìm chân bọn họ," anh nói với Lorren Đen. "Đến hoàng hôn chúng ta sẽ biết. Từ giờ đến lúc ấy hãy đem con bé vào và đưa nó đến chỗ nào đó an toàn." Dưới lớp áo da, thép, và vải bông, người anh ướt đẫm mồ hôi. "Ta cần một cốc rượu. Một hũ rượu thì càng tốt."

Lửa đã được nhóm trong phòng ngủ của Ned Stark. Theon ngồi cạnh đám lửa và rót đầy cốc thứ nước sánh đỏ từ hầm rượu của lâu đài, rượu chua chát giống như tâm trạng anh. *Họ sẽ tấn công*, anh chán chường nghĩ và nhìn đăm đăm vào ngọn lửa. *Ser Rodrik yêu con gái mình nhưng ông ta vẫn là người cai quản lâu đài, và hơn hết là một hiệp sĩ*. Nếu là Theon với cái dây thòng lọng quanh cổ và Lãnh chúa Balon là người chỉ huy đội quân, anh dám chắc tiếng tù và chiến đã vang lên ra hiệu lệnh tấn công rồi. Anh nên tạ ơn trời vì Ser Rodrik không phải cư dân Quần Đảo Iron. Những người sống trong đất liền luôn mềm yếu hơn, dù anh không dám chắc là họ sẽ đủ mềm yếu để cho anh một con đường sống.

Nếu không, nếu ông già ra lệnh tấn công lâu đài bất chấp mọi chuyện, chắc chắn Winterfell sẽ thất thủ; trong tình huống này, Theon không thể tự đắm mình trong ảo tưởng. Mười bảy người của anh có thể giết được số kẻ địch nhiều gấp ba, bốn hay gấp năm lần bọn họ, nhưng cuối cùng họ cũng sẽ bị áp đảo.

Theon nhìn chằm chằm vào ngọn lửa qua mép cốc rượu và suy ngẫm về sự bất công trong tất cả mọi chuyện. "Ta từng cưỡi ngựa bên cạnh Robb Stark trong rừng Whispering," anh lẩm bẩm. Tối hôm đó anh đã rất sợ, nhưng cảm giác không giống thế này. Bước vào cuộc chiến có bạn bè xung quanh khác với việc chết trong cô độc và sự khinh bỉ. *Chao ôi*, anh đau khổ nghĩ.

Khi rượu không đem lại chút yên bình nào cho anh, Theon gọi Wex mang cung tên và đưa anh đến khoảng sân cũ phía bên trong. Anh đứng đó, bắn hết mũi tên này đến mũi tên khác vào bia cho tới khi vai mỏi nhừ và bàn tay rớm máu, anh mới ngừng lại để rút mũi tên ra cho lần bắn tiếp theo. *Ta từng cứu mạng Bran với cây cung này*, anh nhớ lại. *Ước gì ta cũng tự cứu được mình*. Những người phụ nữ đến giếng nước nhưng không nán lại lâu; vẻ mặt của Theon khiến họ nhanh chóng bỏ đi.

Đằng sau anh là tòa tháp đổ vỡ, đỉnh tháp gồ ghề có răng cưa giống một chiếc vương miện, các tầng cao của ngọn tháp đã đổ sập trong một đám cháy nào đó. Khi mặt trời di chuyển, bóng tòa tháp cũng di chuyển theo, chiếc bóng đổ dài giống như một cánh tay màu đen đang vươn tới Theon Greyjoy. Đến lúc mặt trời chạm vào tường thành, anh đã nằm gọn trong bàn tay ấy. *Nếu ta treo cổ con bé, người phương bắc sẽ tấn công ngay tức khắc*, anh nghĩ khi buông dây cung. *Nhưng nếu không treo cổ nó, bọn họ sẽ nghĩ lời đe dọa của ta là sáo rỗng*. Anh lắp một mũi tên khác vào cung. *Không còn đường lui nữa*.

"Nếu có một trăm cung thủ giỏi như ngài, ngài sẽ có cơ hội giữ được lâu đài," một giọng nói nhẹ nhàng cất lên.

Khi hắn quay lại, Maester Luwin đang ở sau anh. "Đi đi," Theon bảo ông. 'Ta nghe đủ lời khuyên của ông rồi."

"Còn mạng sống thì sao? Ngài có đủ chưa, thưa hoàng tử?"

Anh giơ cung lên. "Một lời nữa thôi và ta sẽ bắn mũi tên này xuyên trái tim ông đấy."

"Ngài sẽ không làm thế."

Theon giương cung lên, kéo chùm lông ở đuôi mũi tên sát vào má. "Ông muốn cược không?"

“Tôi là hy vọng cuối cùng của ngài, Theon.”

Ta không còn hy vọng nào nữa, anh nghĩ. Nhưng anh vẫn hạ cung xuống và nói. “Ta sẽ không chạy trốn.”

“Tôi không nói đến việc chạy trốn. Hãy gia nhập hội áo đen.”

“Đội Tuần Đêm ư?” Theon từ từ hạ cung xuống và hướng mũi tên xuống đất.

“Ser Rodrik đã phục vụ Nhà Stark cả cuộc đời, và Nhà Stark luôn là một người bạn của Đội Tuần Đêm. Ông ta sẽ không chối bỏ ngài đâu. Mở cổng ra, đầu hàng, chấp nhận điều kiện của ông ta và ông ta sẽ phải để ngài gia nhập hội áo đen.”

Một người anh em trong Đội Tuần Đêm. Điều đó có nghĩa là không vương miện, không con trai, không vợ... nhưng điều có cũng có nghĩa là một cuộc sống, một cuộc sống có danh dự. Chính người em của Ned Stark đã chọn Đội Tuần Đêm, và cả Jon Snow cũng làm như vậy.

Ta có rất nhiều đồ đen, một khi xé hình con thủy quái ra. Thậm chí ngựa của ta cũng màu đen. Ta có thể lên được vị trí cao trong Đội Tuần Đêm - trưởng đội biệt kích, thậm chí có thể là tướng chỉ huy. Cứ để cho Asha giữ lấy quần đảo chết tiệt của chị ta, chúng cũng u ám giống như chị ta vậy. Nếu phục vụ ở Trạm Đông, ta có thể chỉ huy chiến thuyền của riêng mình, và bên ngoài Tường Thành có các cuộc đi săn thú vị. Về phụ nữ, có phụ nữ du mục nào không muốn chung giường với một hoàngtử chứ? Anh chậm rãi mỉm cười. *Quân áo choàng đen chẳng bị ai phản bội. Ta cũng sẽ chiến đấu giỏi chẳng kém ai...*

“*HOÀNG TỬ THEON!*” Tiếng hét thất thanh làm giấc mơ của anh tan biến. Kromm đang phi ngựa đến. “Người phương bắc...”

Đột nhiên anh thấy ớn lạnh. “Họ tấn công rồi sao?”

Maester Luwin bám lấy tay anh. “Vẫn còn thời gian. Giương cờ hòa bình lên đi...”

“Họ đang đánh rồi,” Kromm nói gấp gáp. “Ngày càng nhiều người trèo lên tường, hàng trăm người, ban đầu họ cùng hội với nhau. Nhưng giờ họ lại đánh nhau!”

“Là Asha sao?” Có phải cuối cùng chị ta cũng đến cứu anh?

Nhưng Kromm lắc đầu. “Không. Họ là người phương bắc. Những người mang cờ hiệu hình người máu me.”

Hình người lột da vùng Dreadfort. Reek đã thuộc về tên khốn Bolton trước khi bị hắn bắt, Theon nhớ lại. Khó mà tin được một kẻ xấu xa như hắn lại thuyết phục được nhà Bolton đổi phe, nhưng ngoài việc đó ra thì không còn khả năng nào nữa. “Để ta ra xem,” Theon nói.

Maester Luwin theo sau. Tới lúc họ đến được bức tường rào thì người, ngựa chết đã nằm rải khắp khu đất rộng ngoài cổng. Anh không thấy trận tuyến nào, mà chỉ có một mớ hỗn độn những cờ hiệu và đao kiếm. Tiếng hò hét vang khắp không gian buổi chiều thu lạnh lẽo. Ser Rodrik dường như áp đảo về quân số nhưng quân Dreadfort có chỉ huy tốt hơn và đã hạ không ít kẻ địch. Theon nhìn quân Dreadfort tấn công, quay đầu rồi lại tấn công, xé tan đội quân lớn của Ser Rodrik thành từng mảnh nhỏ mỗi khi họ cố lập lại đội hình. Anh nghe thấy tiếng những chiếc rìu sắt đập vào khiên gỗ sồi, âm thanh át cả tiếng kêu kinh hãi của một con ngựa bị thương. Những ngôi nhà đang bốc cháy.

Lorren Đen xuất hiện đằng sau anh và đứng yên lặng một lúc lâu. Mặt trời đang xuống thấp ở đằng tây, sơn đỏ cả khu đất và những ngôi nhà. Một tiếng kêu đau đớn vọng qua các bức tường cùng tiếng tù và chiến vang lên đằng xa phía những căn nhà cháy. Theon quan sát một

người bị thương đang cố lê mình trên nền đất, máu quết thành một vệt dài khi anh ta cố lê đến giếng nước ở ngay giữa khu chợ. Anh ta chết trước khi đến được đó. Người lính mặc một chiếc áo da và đội mũ nửa đầu hình nón, nhưng không đeo phù hiệu nên chẳng biết anh ta thuộc phe nào.

Lũ quạ bay đến cùng với hoàng hôn xanh thẳm và các ngôi sao. "Người Dothraki tin rằng các ngôi sao là linh hồn của những con người dũng cảm khi chết đi," Theon nói. Maester Luwin từng kể với hắn như vậy cách đây lâu lắm rồi.

"Người Dothraki?"

"Các lãnh chúa trên lưng ngựa ở bên kia bờ biển hẹp."

"À, là bọn họ." Lorren Đen nhíu mày. "Lũ mọi rợ đó tin vào đủ điều ngớ ngẩn."

Khó mà thấy được chuyện gì đang xảy ra bên dưới qua làn khói và ánh nắng đang tắt dần, nhưng không còn ánh thép loang loáng, những tiếng hò hét, tiếng tù và chiến đã được thay bằng những tiếng rên rỉ và khóc lóc thảm thiết. Cuối cùng, một nhóm người cưỡi ngựa đi ra từ làn khói. Đi đầu là một hiệp sĩ mặc áo giáp tối màu. Chiếc mũ tròn của người đó ánh lên một màu đỏ u ám, tấm áo choàng màu hồng nhạt bay phấp phới trên vai. Người đó dừng lại bên ngoài cánh cổng chính và một trong số những người đi cùng hắn yêu cầu lâu đài mở cổng.

"Ngươi là bạn hay thù?" Lorren Đen nói vọng xuống.

"Liệu kẻ thù có mang đến những món quà tuyệt vời như thế này không?" Người mũ đỏ vẫy một tay, và ba cái xác được vứt xuống trước cánh cổng. Một ngọn đuốc được thắp phía trên những cái xác để những người ở trên tường thành nhìn rõ mặt người chết.

"Là người quản thành già," Lorren Đen nói.

"Cùng Leobald Tallhart và Cley Cerwin." Vị lãnh chúa trẻ bị mũi tên bắn trúng một bên mắt, còn Ser Rodrik thì tay trái bị cụt đến khuỷu tay. Maester Luwin kêu không thành tiếng, ông quay mặt đi và quỳ sụp xuống trong đau khổ.

"Con lợn Manderly quá hèn nhát không dám rời Cảng White, nếu không chúng ta cũng đã mang hắn đến rồi," tên mũ đỏ nói lớn.

Ta được cứu rồi, Theon nghĩ. Vậy tại sao anh lại cảm thấy trống trải đến vậy? Đây là chiến thắng, một chiến thắng ngọt ngào, là sự giải thoát mà anh hằng mong ước. Hắn liếc nhìn Maester Luwin. *Vậy mà ta suýt đầu hàng, và gia nhập hội áo đen...*

"Mở cổng ra cho những người bạn của chúng ta." Có lẽ tối nay Theon sẽ ngủ ngon mà không sợ gặp ác mộng.

Những người vùng Dreadfort đi qua hào và qua các cánh cổng bên trong. Theon xuống cùng Lorren Đen và Maester Luwin để gặp họ ở sân. Trên đầu vài cây thương là các lá cờ hiệu màu đỏ nhạt, nhưng phần lớn họ mang theo rìu chiến, kiếm và những chiếc khiên đã bị chém gần như tan tành. "Các anh mất bao nhiêu người?" Theon hỏi tên mũ đỏ khi hắn ta xuống ngựa.

"Hai hay ba chục gì đó." Ánh nến lấp lánh phản chiếu trên tấm che mặt tráng men sứt mẻ của hắn. Mũ và giáp che cổ của hắn có hình người đàn ông bị lột da máu me be bét, miệng mở như thể đang thét lên đau đớn.

"Quân số của Ser Rodrik gấp năm lần các anh."

"Đúng, nhưng ông ta nghĩ chúng tôi là bạn. Một sai lầm phổ biến. Khi lão già ngu ngốc đưa

tay ra bắt, tôi chém đứt nửa tay lão ta. Rồi tôi để lão thấy mặt tôi." Người đàn ông đưa hai tay lên mũ và nhấc nó ra khỏi đầu, giữ nó ở khuỷu tay.

"Reek," Theon lo lắng. Sao *một tên hầu lại có được bộ giáp tráng lệ thế này?*

Người đàn ông phá lên cười. "Thằng nhóc tội nghiệp đó chết rồi." Hắn bước đến gần hơn. "Lỗi là tại cô ta. Nếu cô ta không chạy xa đến vậy, con ngựa của hắn sẽ không bị què, và chúng ta đã có thể chạy thoát. Ta cho hắn con đàn bà của ta khi nhìn thấy các kỵ binh ở trên đồi. Lúc đó ta đã xong việc và giết con bé đó, nhưng hắn thích ân ái với xác chết khi nó còn đang ấm. Ta phải kéo hắn ra khỏi xác cô ta và nhét quần áo của ta vào tay hắn - bốt da dê, áo nhung, thắt lưng đeo gươm bạc, thậm chí là cả cái áo choàng da lông chồn của ta nữa. Ta bảo hắn cưỡi ngựa đến Dreadfort cầu cứu viện binh, càng nhiều càng tốt. Và dùng con ngựa của ta ấy, nó phi nhanh hơn, và đây, đeo nhẫn cha ta vào để bọn họ biết là ta cử ngươi đến. Hắn biết không nên hỏi ta thêm câu nào nữa. Đến khi chúng bắn mũi tên đó xuyên qua lưng hắn, ta đã tự bôi bẩn mình với những thứ rác rưởi bẩn thỉu của cô ta và mặc xong đống quần áo giẻ rách của hắn lên người. Bọn chúng đã có thể treo cổ ta, nhưng chúng đã bỏ qua cơ hội duy nhất đó rồi." Hắn quệt tay ngang miệng. "Và giờ thì, hoàng tử đáng mến, ngài đã hứa trao một người phụ nữ cho ta nếu ta đem đến hai trăm quân lính. Hừm, ta mang đến nhiều gấp ba lần số đó, và không hề có lính mới hay nông dân, tất cả đều là quân đội của cha ta."

Theon đã hứa. Giờ không phải lúc để ngần ngại. *Cứ trả nợ cho hắn và đối phó với hắn sau.* "Harrag," hắn gọi, "vào chỗ cũi chó và mang Palla ra cho...?"

"Ramsay." Đôi môi dày của hắn nở một nụ cười nhưng đôi mắt xám của hắn thì không. "Snow, vợ ta gọi ta như vậy trước khi bà ấy tự ăn ngón tay mình, nhưng họ của ta là Bolton." Nụ cười của hắn chợt tắt. "Vậy mà ngài cho ta một đứa con gái trông chó để đổi lấy sự phục vụ tận tình của ta ư?"

Theon không thích giọng điệu trong câu nói của hắn, cũng như không thích cái cách xấc xược mà lũ người Dreadfort đang nhìn anh. "Cô ta là những gì ta hứa với ngươi."

"Cô ta có mùi phân chó. Ta ngửi cái mùi đó đủ rồi. Có lẽ ta sẽ đổi lấy người vẫn ủ ấm giường cho ngài mỗi đêm ấy. Ngài gọi cô ta là gì nhỉ? Kyra?"

"Ngươi điên rồi sao?" Theon giận dữ nói. "Ta sẽ cho ngươi..."

Gã Con Hoang giáng một cú tát vào mặt anh, và xương má anh vỡ ra với một tiếng rắc dưới sức mạnh của một bàn tay bọc thép. Trong tiếng kêu gào đau đớn, Theon cảm giác cả thế gian như biến mất.

Một lúc sau, Theon thấy mình đang ở trên mặt đất. Anh đang nằm sấp và miệng ngậm đầy máu. *Đóng cổng lại!* anh cố hét lên, nhưng đã quá muộn. Lính Dreadfort đã hạ Rolfe Đỏ và Kenned, quân lính tiếp tục ào ào xông vào, cả biển người mặc áo giáp và mang kiếm sắc. Tai anh ù đi, và nỗi khiếp sợ vây quanh anh. Lorren Đen rút kiếm ra nhưng đã bị bốn người quây lại. Anh thấy Ulf ngã xuống với một mũi tên ở bụng khi đang cố chạy ra Đại Sảnh. Maester Luwin đang cố với lấy anh thì bị một hiệp sĩ trên lưng ngựa đâm cây giáo vào vai ông, rồi lật ông lại để cho ngựa giẫm lên người. Một tên khác giật cây đuốc và ném về phía mái tranh chuồng ngựa. "*Để lại cho ta người Nhà Frey*," Con Hoang hét lên khi ngọn lửa bùng cháy, "*còn lại thiêu hết đi. Đốt hết, đốt tất cả*."

Hình ảnh cuối cùng mà Theon Greyjoy nhìn thấy là Mặt Cười đang đá tung chuồng ngựa cháy, bờm của nó bị bắt lửa, con ngựa lồng lên và hí vang trời...

TYRION

Anh mơ thấy một trần nhà bằng đá bị nứt toác có mùi của máu, phân và thịt cháy. Không gian dày đặc khói. Họ đang rên rỉ khóc lóc xung quanh anh, thi thoảng lại có tiếng hét đau đớn xé toạc không gian. Khi cố di chuyển, anh nhận thấy anh đã tự làm ô uế giường của mình. Khói làm anh chảy nước mắt. *Ta đang khóc sao?* Anh không được để cha nhìn thấy. Anh là người Nhà Lannister của lâu đài Casterly Rock. *Một con sư tử, ta phải là một con sư tử, sống làm sư tử, chết cũng làm sư tử*. Mặc dù vậy, anh vẫn rất đau. Không đủ sức kêu rên, anh nằm đó giữa đống phân bẩn thỉu của chính mình và nhắm mắt. Gần đó có người đang lầm bầm nguyền rủa thánh thần bằng một giọng đều đều. Anh lắng nghe những lời chửi rủa và tự hỏi có phải anh đang chết hay không. Sau đó, căn phòng mờ dần.

Anh thấy mình ở bên ngoài thành phố, đang bước vào một thế giới không màu sắc. Những con quạ to chao liệng trên bầu trời xám bằng đôi cánh đen to rộng, còn đàn quạ ăn xác thối thì giận dữ rời khỏi bữa ăn của mình khi anh bước ra. Lũ dòi trắng lặn ngụp trong những cái xác thối rữa. Cả lũ sói và các thành viên Hội Quản Sinh Tử cũng có màu xám; họ cùng xé xác những kẻ bại trận. Xác chết vương vãi khắp trên trường đấu. Mặt trời như một đồng xu trắng lóa bỏng rát, chiếu ánh sáng xuống dòng sông cuồn cuộn nước chảy qua những con thuyền bị đắm chỉ còn trơ lại bộ khung cháy đen thui. Từ giàn thiêu xác chết, những cột khói đen và tro trắng bốc lên. *Tác phẩm của ta*, Tyrion Lannister nghĩ. *Họ chết dưới lệnh của ta*.

Ban đầu không có một tiếng động nào phát ra, nhưng sau đó anh bắt đầu nghe thấy giọng nói của người chết, những âm thanh lầm rầm thật kinh khủng. Họ khóc lóc và rên rỉ, họ xin được kết thúc nỗi đau đớn, họ hét lên cầu cứu và muốn gặp mẹ của họ. Tyrion chưa từng thấy mặt mẹ mình. Anh muốn gặp Shae, nhưng cô không có ở đây. Anh đi một mình giữa những cái bóng màu xám và cố nhớ lại...

Các nữ tu Hội Quản Sinh Tử đang lột áo giáp và quần áo bên trong của người chết. Màu nhuộm phai ra từ những chiếc áo khoác quanh xác người; họ được quấn lại trong màu trắng và xám, máu họ đã chuyển sang đen kịt và đóng vảy. Anh nhìn những cơ thể trần truồng bị nắm chân tay lôi ra giàn thiêu cùng với những xác chết khác. Vải và kim loại được ném lên thùng của một chiếc xe ngựa bằng gỗ trắng, kéo bởi hai con ngựa đen to lớn.

Quá nhiều, quá nhiều người chết. Xác người mềm oặt, những khuôn mặt đờ đẫn, khô khốc hoặc trương phềnh, và đã không còn nhận diện được nữa. Trông chúng thậm chí không giống mặt người. Quần áo của họ được các nữ tu cởi ra có hình trang trí là trái tim đen, sư tử xám, hoa chết, và hươu trắng như bóng ma. Những bộ giáp dập nát và chằng chịt vết chém, giáp xích đứt tung tóe. *Tại sao ta lại giết hết bọn họ nhỉ?* Anh từng biết lý do, nhưng chẳng hiểu sao giờ anh lại quên mất.

Anh định hỏi một người trong Hội Quản Sinh Tử, nhưng khi cố nói, anh thấy mình không có miệng. Lớp da nhẵn thín che phủ kín hàm răng của anh. Phát hiện ấy làm anh sợ hãi. Sao anh có thể sống mà không có miệng đây? Anh bắt đầu chạy. Thành phố cách đó không xa lắm. Anh sẽ được an toàn trong đó, tránh xa những xác chết này. Anh không thuộc về cõi chết. Tuy không có miệng nhưng anh vẫn sống. *Không, ta là một con sư tử, một con sư tử, và còn sống*. Tuy nhiên khi tới được bức tường thành phố, cánh cổng lại đóng chặt trước mặt anh.

Khi anh thức dậy, ngoài trời đã tối đen. Ban đầu anh không nhìn thấy gì cả, nhưng một lúc sau, anh nhận ra mình đang nằm trên giường. Anh nhìn thấy đường nét của bốn cột giường chạm trổ, và tấm màn trướng bằng nhung vĩ đại đang che trên đầu. Bên dưới anh là chiếc giường lông mềm mại. *Giường của ta, ta đang trên giường của ta, ở trong phòng ngủ của ta*.

Thật ấm áp biết bao khi nằm trên tấm ga giường, dưới một đống chăn lông ấm áp. Anh đang

toát mồ hôi. *Ta bị sốt*, anh uể oải nghĩ. Anh cảm thấy mình thật yếu ớt, và đau đớn mỗi khi cố nhấc tay lên. Vì thế anh đành nằm yên. Anh cảm giác đầu mình to khổng lồ chẳng kém kích thước chiếc giường, và anh không thể nhấc nó lên khỏi gối vì quá nặng. Cơ thể anh gần như chẳng còn cảm giác. *Tại sao ta lại ở đây?* Anh cố nhớ lại. Những mảnh vỡ và ký ức của trận đánh chớp nhoáng ùa về. Đánh nhau dọc sông, tên hiệp sĩ đầu hàng và dây bao tay sắt, cây cầu làm từ những con thuyền...

Ser Mandon. Anh nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo, bàn tay đang với ra, ngọn lửa xanh phản chiếu trên tấm chắn ngực tráng men trắng. Nỗi sợ hãi tràn ngập tâm can anh như cơn gió lạnh toát; bên dưới những tấm chăn, Tyrion cảm giác như sắp són ra quần. Nếu có miệng thì anh đã kêu lên thật to. *Không, đó chỉ là giấc mơ*, anh nghĩ, đầu anh nhức như búa bổ. *Giúp ta, ai đó giúp ta với. Jaime, Shae, mẹ, ai cũng được... Tysha...*

Chẳng ai nghe thấy. Không ai đến. Một mình trong bóng tối, anh lại rơi vào giấc ngủ thoảng mùi nước tiểu. Anh mơ thấy chị anh đang đứng bên giường, cùng với lãnh chúa cha anh, hai người đang cau mày. Hẳn phải là giấc mơ, bởi Lãnh chúa Tywin cách xa cả ngàn dặm, đang chiến đấu với Robb Stark ở phía tây. Những người khác cũng đến rồi đi. Varys nhìn xuống anh và thở dài, nhưng Ngón Út thì buông lời chế nhạo. *Tên phản bội xấu xa chết tiệt*, Tyrion tức giận nghĩ, *chúng ta đã cử ngươi đến Bitterbridge và ngươi không thèm quay lại*. Đôi lúc anh nghe được tiếng bọn họ nói chuyện, nhưng anh không hiểu. Giọng nói của họ ù ù trong tai anh như tiếng đàn ong vo ve trong tấm nỉ dày.

Anh muốn hỏi xem họ đã thắng trận chưa. *Hẳn là chúng ta đã thắng, nếu không đầu ta đã được cắm trên một cây thương ở đâu đó rồi. Ta còn sống, nghĩa là quân ta đã thắng*. Anh không biết điều gì làm anh hài lòng hơn: chiến thắng, hay việc anh còn khả năng để suy luận. Dù chậm rãi nhưng anh đang dần tỉnh táo lại. Tốt lắm. Trí khôn là tất cả những gì anh có.

Khi anh thức dậy lần tiếp theo, tấm rèm che giường đã được vén lên, và Podrick Payne đang đứng bên cạnh anh cùng cây nến trên tay. Khi thấy Tyrion mở mắt, thằng nhóc chạy vụt đi. *Không, đừng đi, giúp ta với, giúp*, anh cố gọi, nhưng tất cả những gì anh làm được là một tiếng rên nghèn nghẹt. *Ta không có miệng*. Anh lần một tay lên mặt, nhưng mọi chuyển động của anh đều đau đớn và run rẩy. Ngón tay anh sờ thấy miếng vải cứng ở nơi mà đáng lẽ phải là thịt, môi và răng. *Vải lanh*. Nửa dưới khuôn mặt anh bị băng chặt bằng một lớp mặt nạ thạch cao cứng có lỗ để thở và ăn uống.

Một lúc sau Pod lại xuất hiện. Lần này có một người lạ mặt đi cùng cậu ta, một người đeo sợi xích và mặc chiếc áo choàng của học sĩ. "Thưa lãnh chúa, ngài phải nằm yên," ông ta nói khẽ. "Ngài bị thương rất nặng. Ngài sẽ tự làm mình đau đấy. Ngài có khát không?"

Anh xoay sở gật đầu một cách khó khăn. Vị học sĩ cắm một cái phễu cong bằng đồng vào lỗ hở ở miệng anh và chậm rãi đổ từng giọt xuống. Tyrion nuốt, nhưng gần như không cảm nhận được vị gì cả. Mãi một lúc sau, anh mới nhận ra thứ chất lỏng đó là nước hoa anh túc. Khi vị học sĩ bỏ cái phễu ra cũng là lúc anh đang chìm dần vào giấc ngủ.

Lần này anh mơ thấy mình đang trong một bữa tiệc, một bữa tiệc mừng chiến thắng ở đại sảnh nào đó. Anh ngồi ghế cao trên bệ, và người ta đang nâng cốc, ngợi ca anh là anh hùng. Marillion, ca sĩ từng cùng họ đi khắp Núi Mặt Trăng cũng ở đó. Anh ta chơi đàn hạc gỗ và hát về sự dũng cảm của Quỷ Lùn. Thậm chí cả cha anh cũng đang mỉm cười tán dương. Khi bài hát kết thúc, Jaime đứng lên, lệnh cho Tyrion quỳ xuống, và dùng thanh kiếm vàng của mình chạm vào một bên vai anh, rồi tới vai bên kia. Anh đứng lên và trở thành một hiệp sĩ. Shae đang đợi để ôm chầm lấy anh. Cô cầm tay anh, cười đùa và trêu chọc anh, gọi anh là người khổng lồ của Nhà Lannister.

Anh thức dậy trong đêm, căn phòng tối tăm và lạnh lẽo. Bức màn trướng lại được kéo xuống. Có điều gì đó không ổn ở đây, anh nhìn quanh nhưng không thể nhớ ra được. Một lần

nữa anh lại cảm thấy cô độc. Đẩy chăn ra, anh cố ngồi lên, nhưng vì quá đau đớn nên lại nằm phịch xuống và thở hổn hển. Vết thương ở mặt chưa là gì. Nửa bên phải người anh vô cùng đau nhức, và ngực anh quặn thắt mỗi khi anh nhấc cánh tay lên. *Chuyện gì đã xảy ra với ta vậy?* Thậm chí trận đánh cũng chập chờn như một giấc mơ mỗi khi anh cố nhớ lại. *Ta bị thương nặng hơn ta tưởng. Ser Mandon...*

Ký ức làm anh hoảng sợ, nhưng Tyrion cố nghĩ về nó, nhìn thẳng vào nó, nghiền ngẫm sự việc trong đầu. *Ông ta cố giết ta, chắc chắn là vậy. Việc đó không phải là mơ. Hắn đã suýt chém ta làm đôi nếu không có Pod... Pod, Pod đâu rồi?*

Nghiến chặt răng, anh túm lấy tấm rèm trướng và giật. Tấm rèm rơi khỏi mái che trên đầu và rơi xuống, một nửa nằm trên tấm thảm cói và một nửa trên người anh. Thậm chí một cử động nhỏ cũng khiến anh chóng mặt. Căn phòng như quay cuồng xung quanh anh, chẳng có gì ngoài những bức tường trống trải, bóng tối dày đặc, và khung cửa sổ hẹp. Anh nhìn thấy chiếc rương của mình, một đống quần áo nằm bừa bãi, và cả bộ giáp của anh. *Đây không phải là phòng ngủ của ta*, Tyrion dần nhận ra điều đó. *Thậm chí còn không phải Tháp Quân Sư*. Ai đó đã chuyển ta đến đây. Tiếng hét giận dữ của anh biến thành tiếng rên nghèn nghẹn khi phát ra miệng. *Bọn họ đã chuyển ta đến đây để chết*, anh nghĩ khi đã thôi vùng vẫy và nhắm mắt lại một lần nữa. Căn phòng ẩm ướt và lạnh lẽo, còn anh như đang có lửa đốt trong người.

Anh mơ về một nơi tốt đẹp hơn, một căn nhà nhỏ ấm cúng nhìn ra hoàng hôn trên biển. Các bức tường gồ ghề và nứt nẻ, và sàn nhà chỉ làm bằng đất nện, nhưng anh vẫn luôn thấy ấm áp cả khi đã tắt lửa. *Nàng vẫn thường trêu ta về điều đó*, anh nhớ lại. *Ta chưa bao giờ nghĩ sẽ phải tự thêm củi vào lửa, vì đó là việc của người hầu*. "Chúng ta không có người hầu," nàng sẽ nhắc nhở ta, và ta sẽ nói, "nàng có ta, ta là người hầu của nàng," và nàng sẽ nói, "một người hầu lười biếng. Họ sẽ làm gì với những người hầu lười biếng ở Casterly Rock nhỉ, lãnh chúa của em?" rồi ta sẽ bảo, "họ được hôn." Điều đó luôn làm nàng cười khúc khích. "Không đâu. Em cá là họ sẽ bị đánh đấy," nàng nói, nhưng anh sẽ khăng khăng, "không, họ được hôn, như thế này này." Anh sẽ chỉ cho nàng thấy. "Họ được hôn vào ngón tay trước, từng ngón một, rồi hôn cổ tay, đúng thế, và bên trong khuỷu tay. Họ được hôn vào đôi tai ngộ nghĩnh, tất cả các người hầu đều có tai ngộ nghĩnh. Đừng cười nữa! Và họ được hôn lên má, lên mũi... đó, như vậy, đến đôi lông mày đáng yêu, và mái tóc, đôi môi... mmmm... miệng...đó..."

Họ sẽ hôn nhau hàng giờ liền, và dành cả ngày chẳng làm gì cả ngoài việc lăn lộn trên giường, lắng nghe tiếng sóng biển, và chạm vào nhau. Cơ thể cô là một điều kỳ diệu đối với anh, và dường như cô cũng có cảm giác như vậy. Thỉnh thoảng cô lại hát cho anh nghe. *Ta từng yêu một cô gái đáng yêu như mùa hè, với nắng vàng trên mái tóc*. "Em yêu ngài, Tyrion," cô sẽ thì thầm trước khi họ đi ngủ. "Em yêu đôi môi ngài. Em yêu giọng nói của ngài, những lời ngài nói với em, và cách ngài đối xử nhẹ nhàng với em. Em yêu khuôn mặt ngài."

"Khuôn mặt ta?"

"Đúng thế. Đúng thế. Em yêu đôi tay ngài và cách chúng chạm vào em. Cậu nhỏ của ngài, em yêu nó, em thích cái cảm giác khi nó ở trong em."

"Nó cũng yêu em, tiểu thư của ta ạ."

"Em thích được nói tên ngài. Tyrion Lannister. Nó rất hợp với tên em. Không phải Lannister mà là Tyrion ấy. Tyrion và Tysha. Tysha và Tyrion. Tyrion. Lãnh chúa Tyrion của em..."

Dối trá, anh nghĩ, *tất cả là giả dối, tất cả chỉ vì tiền, cô ta là một con điếm, con điếm của Jaime, món quà của Jaime, tiểu thư dối trá.* Khuôn mặt cô nhòa dần đi, biến mất đằng sau làn nước mắt, nhưng dù cô đã đi khỏi, anh vẫn nghe thấy giọng nói như từ đằng xa vọng lại của cô, gọi tên anh. "...Lãnh chúa, ngài có nghe thấy em không? Lãnh chúa? Tyrion? Lãnh chúa? Lãnh

chúa?"

Trong giấc ngủ mơ màng nhờ sữa anh túc, anh thấy một khuôn mặt hồng hào đang cúi xuống trước mặt anh. Anh đã trở lại căn phòng ẩm ướt với tấm rèm trướng bị xé rách, và khuôn mặt này không đúng, không phải khuôn mặt của cô, nó tròn trịa và có ria nâu nữa. "Ngài có khát không, thưa lãnh chúa? Tôi có sữa cho ngài đây, một loại sữa rất tốt cho ngài. Ngài không được chống cự, không, đừng cố di chuyển, ngài cần nghỉ ngơi." Một bàn tay hồng hào ẩm ướt của ông ta cầm cái phễu, còn tay kia cầm một chiếc bình.

Khi ông ta ghé sát xuống, các ngón tay của Tyrion lần vào bên dưới cái vòng cổ kim loại, túm lấy kéo mạnh. Vị học sĩ đánh rơi chiếc bình làm sữa anh túc đổ lênh láng lên chăn. Tyrion vặn tay cho tới khi anh cảm thấy các mắt xích của chuỗi hạt đâm sâu vào cái cổ béo mập của ông ta. "Không. Uống. Nữa," anh gằn từng tiếng, giọng anh khản đặc đến mức anh không dám chắc là chính mình vừa nói.

Nhưng hẳn là anh nói rồi, bởi vị học sĩ nghẹn họng đáp lời: "Bỏ tay ra, xin ngài, lãnh chúa... ngài cần sữa, cơn đau... sợi dây xích, đừng như vậy, bỏ tay ra, không..."

Khi Tyrion thả tay thì khuôn mặt hồng hào đã hơi tím tái. Vị học sĩ lùi lại, hít thật sâu. Cổ họng đỏ ửng của ông ta hằn lên một đường trắng bệch ở chỗ bị sợi xích thít vào. Mắt ông ta cũng trắng dã ra như vậy. Tyrion đưa tay lên mặt mình và làm hành động xé tấm che mặt cứng. Lặp đi lặp lại.

"Ngài... ngài muốn tháo bỏ băng, phải không?" cuối cùng vị học sĩ cũng hiểu. "Nhưng tôi không... nếu làm thế... sẽ không phải là hành động khôn ngoan đâu, thưa lãnh chúa. Ngài vẫn chưa lành hẳn đâu, thái hậu sẽ..."

Nhắc đến người chị gái, anh lại gầm gừ. *Vậy ngươi là người của chị ta?* Anh chỉ một ngón tay vào vị học sĩ, rồi nắm tay lại thành nắm đấm. Anh sẽ đấm nát, bóp nghẹt cổ ông ta, đó là một lời hứa... trừ khi tên ngốc làm như anh sai bảo.

Ơn trời là ông ta hiểu. "Tôi... tôi sẽ làm theo lời ngài, chắc chắn rồi, nhưng... việc đó không tốt cho vết thương của ngài..."

"Làm. Đi". Lần này anh nói to hơn.

Ông ta cúi chào rồi rời khỏi phòng, một lát sau ông ta trở lại, mang theo một con dao dài có lưỡi răng cưa mỏng, một chậu nước, một đống vải mềm, và vài chiếc hũ. Lúc đó Tyrion đã có thể xoay sở lùi lại một chút để ngồi dựa nửa người trên gối. Vị học sĩ bảo anh ngồi im khi ông sượt con dao dưới cằm anh, bên dưới lớp mặt nạ. *Chỉ cần sảy tay là Cersei sẽ loại bỏ được ta*, anh nghĩ. Anh cảm nhận được lưỡi dao cứa vào lần vải lanh cứng, chỉ cách cổ họng anh vài phân.

May thay người đàn ông hồng hào nhẹ nhàng này không phải một trong số các tay chân quả cảm của chị gái anh. Một lát sau, anh cảm nhận được không khí mát rượi trên má mình. Cơn đau vẫn còn đó nhưng anh cố hết sức để quên nó đi. Vị học sĩ vứt bỏ băng gạc vẫn còn thuốc dính trên đó. "Yên nào, tôi phải rửa vết thương." Ông ta khẽ chạm, nước ấm và dễ chịu. *Vết thương*, Tyrion nghĩ, và nhớ ra một lưỡi kiếm bạc đột ngột lóe lên ngay bên dưới mắt. "Cái này sẽ hơi tê một chút," vị học sĩ cảnh báo khi thấm ướt tấm vải vào rượu có mùi thảo dược giã nhuyễn. Và nó không chỉ tê. Anh cảm giác như có vệt lửa cháy ngang mặt và một que cời lửa bỏng rẫy đâm sâu vào mũi. Anh nắm chặt tấm ga trải giường và hít thật sâu, nhưng vẫn cố gắng không hét. Vị học sĩ tặc lưỡi như một con gà mái già. "Sẽ tốt hơn nếu ngài để nguyên mặt nạ cho tới khi vết thương khép miệng, thưa lãnh chúa. Tuy nhiên trông vết thương cũng sạch sẽ, tốt rồi, tốt rồi. Khi chúng tôi tìm thấy ngài trong căn buồng nhỏ giữa những người chết và đang hấp hối, vết thương của ngài rất bẩn. Một xương sườn bị gãy, chắc hẳn là ngài cũng cảm thấy

nó, có lẽ do bị chùy đập phải, hoặc do ngài bị ngã, khó mà xác định được. Ngài còn bị trúng tên ở cánh tay, đúng khớp nối vai. Vết thương có dấu hiệu hoại tử và đã có lúc tôi sợ rằng ngài sẽ mất một cánh tay, nhưng chúng tôi đã rửa nó với rượu nóng và dùng những con dòi, giờ thì trông nó sạch sẽ và có vẻ đang lành rồi..."

"Tên," Tyrion thì thào. "Tên."

Vị học sĩ chớp chớp mắt. "Ngài là Tyrion Lannister, thưa lãnh chúa. Em trai của thái hậu. Ngài có nhớ về trận đánh không? Đôi khi các vết thương ở đầu..."

"*Tên ngươi*." Cổ họng anh khô khốc, và lưỡi anh dường như đã quên mất cách phát âm.

"Tôi là Maester Ballabar."

"Ballabar," Tyrion lặp lại. "Mang cho ta. Gương soi."

"Thưa lãnh chúa," vị học sĩ nói, "tôi thấy không nên... việc đó có thể, hừm, không hay lắm đâu, vì ngài biết đấy... vết thương của ngài..."

"*Mang lại đây*," anh nói. Miệng anh cứng và đau nhức, như thể một cú đấm đã làm rách đôi môi anh vậy. "Và đồ uống. *Rượu*. Không phải sữa anh túc."

Vị học sĩ đỏ mặt, đứng dậy và nhanh chóng đi ra. Ông ta quay lại với một cái hũ màu hổ phách nhạt và một chiếc gương nhỏ bằng bạc có khung chạm trổ bằng vàng. Ngồi trên mép giường, ông ta đổ đầy nửa cốc và giơ nó lên đôi môi sưng phồng của Tyrion. Dòng nước mát lạnh chảy xuống họng nhưng anh gần như không cảm nhận được gì. "*Nữa*," anh nói khi uống cạn. Maester Ballabar lại rót rượu ra. Khi hết cốc thứ hai, Tyrion Lannister mới thấy đủ can đảm để nhìn mặt mình.

Anh lật mặt gương lại, và không biết nên khóc hay cười. Vết rách dài và sâu, bắt đầu từ phía dưới mắt trái và kết thúc ở hàm bên phải. Ba phần tư cái mũi và một mẩu môi của anh đã mất. Ai đó khâu phần thịt rách lại với nhau bằng ruột mèo, và đường khâu vụng về vẫn còn hằn trên vằn thịt đỏ mới lành một nửa. "*Đẹp*," anh rên rỉ và vứt tấm gương sang một bên.

Giờ anh đã nhớ lại. Cây cầu làm từ những con thuyền, Ser Mandon Moore, một bàn tay, một thanh kiếm nhắm thẳng vào mặt anh. *Nếu ta không lùi lại thì nhát chém đó đã lấy đi nửa cái đầu của ta rồi*. Jaime luôn nói rằng Ser Mandon là người nguy hiểm nhất trong đội Ngự Lâm Quân, bởi đôi mắt vô hồn lạnh băng đó của ông ta.*Đáng lẽ ta không nên tin ai trong số chúng*. Anh biết Ser Meryn và Ser Boros là người của Cersei, và sau đó là Ser Osmund, nhưng anh lại chủ quan tin rằng những kẻ khác vẫn còn lại chút danh dự. *Hắn Cersei đã trả công cho hắn để đảm bảo ta chết ngoài chiến trường? Còn lý do nào khác chứ? Theo trí nhớ thì ta chưa từng làm gì hại đến Ser Mandon*. Tyrion chạm tay lên mặt, nhéo vào phần thịt lồi ra bằng những ngón tay dày ngắn ngủn của mình. *Thêm một món quà từ người chị gái đáng yêu của ta*.

Vị học sĩ đứng bên cạnh giường như một con ngỗng chuẩn bị bay đi. "Thưa lãnh chúa, ở đó, ở đó rất có thể sẽ để lại sẹo..."

"*Rất có thể?*" Cái khịt mũi của anh chuyển thành cái nhăn mặt vì đau. *Ở đó sẽ có sẹo, chắc chắn rồi.* Cũng như rất có khả năng cái mũi của anh sẽ không sớm mọc lại được. Dù sao thì mặt anh cũng chưa bao giờ đẹp. "Dạy ta, ngừng, chơi với, rìu." Nụ cười nhăn nhở của anh sao trở nên cứng đờ. "Chúng ta, ở đâu? Nơi nào?" Cứ mỗi lời nói là một cơn đau nhức, nhưng Tyrion đã im lặng quá lâu rồi.

"À, ngài đang ở Pháo đài Maegor, thưa lãnh chúa. Trong căn phòng nằm trên sảnh Khiêu Vũ của thái hậu. Thái hậu muốn giữ ngài kề bên để bà ấy có thể tự chăm sóc ngài."

Ta cá là chị ta đã làm điều đó rồi. "Đưa ta về," Tyrion ra lệnh. "Giường của ta. Phòng của ta." *Ở đó ta sẽ có người của riêng mình, và một học sĩ của riêng mình, nếu ta tìm được người đáng tin cậy*.

"Phòng của ngài... thưa lãnh chúa, việc đó là không thể. Quân sư của nhà vua đang ở phòng cũ của ngài."

"*Ta*.là.quân.sư.của.nhà.vua." Anh dần trở nên kiệt sức vì phải cố nói, và cảm thấy khó hiểu trước những gì nghe thấy.

Maeter Ballabar nói với vẻ buồn bã. "Không, thưa lãnh chúa, tôi... ngài bị thương và suýt mất mạng. Lãnh chúa cha ngài đang đảm trách nhiệm vụ đó thay ngài. Lãnh chúa Tywin, ngài ấy..."

"*Ở đây?*"

"Kể từ đêm giao tranh đó. Lãnh chúa Tywin đã cứu tất cả chúng ta. Dân chúng nói đó là bóng ma của vua Renly, nhưng bất cứ ai khôn ngoan đều hiểu. Đó là cha ngài và Lãnh chúa Tyrell, cùng Hiệp Sĩ Hoa và Lãnh chúa Ngón Út. Họ băng qua đống tro tàn và đánh úp kẻ tiếm quyền Stannis từ phía sau. Đó là chiến thắng vĩ đại, và giờ Lãnh chúa Tywin ở Tháp Quân Sư để giúp nhà vua đem lại công lý cho vương quốc, tạ ơn thần linh."

"Tạ ơn thần linh," Tyrion lặp lại một cách vô thức. Cha anh và tên Ngón Út chết dẫm, lại còn *bóng ma của Renly* ư? "Ta muốn..." *Ta muốn ai đây?* Anh không thể sai Ballabar hồng hào mang Shae đến cho anh được. Anh có thể gọi ai đến đây, ai là người anh có thể tin tưởng? Varys? Bronn? Ser Jacelyn? "...cận vệ của ta," anh nói. "Pod. Payne." *Pod đã ở trên cây cầu thuyền đó, cậu ta đã cứu mạng ta*.

"Thằng bé đó à? Thằng nhóc kỳ cục ấy ư?"

"Thằng nhóc kỳ cục. Podrick. Payne. Đi đi. Gọi cậu ta."

"Tuân lệnh lãnh chúa." Maester Ballabar gật đầu và vội vã rời đi. Tyrion thấy mọi sức lực dường như trôi tuột khỏi người khi anh chờ đợi. Anh tự hỏi mình đã ngủ thiếp đi ở đây bao lâu rồi. *Cersei có lẽ muốn ta ngủ luôn lắm, nhưng ta sẽ không ngoan ngoãn thế đâu*.

Podrick Payne bẽn lẽn bước vào căn phòng như một con chuột. "Thưa lãnh chúa?" Cậu ta bước tới gần giường. *Tại sao một cậu bé quả cảm trên chiến trường lại có thể e dè như vậy trong phòng bệnh?* Tyrion tự hỏi. "Tôi định ở cạnh ngài nhưng ngài học sĩ cho tôi đi."

"Bảo *chính ông ta* đi ấy. Nghe kỹ đây. Ta nói rất khó. Cho ta rượu thuốc ngủ. *Rượu thuốc ngủ*, không phải sữa cây anh túc. Đến gặp Frenken. *Frenken*, không phải Ballabar. Trông chừng ông ta lấy rượu. Mang đến đây." Pod liếc trộm khuôn mặt của Tyrion rồi vội quay đi chỗ khác. *Chà, ta không thể trách cậu ta vì phản ứng đó*. "Ta muốn," Tyrion tiếp tục, "những gì của ta. Lính gác. Bronn. Bronn đâu?"

"Họ phong tước hiệp sĩ cho ông ấy rồi."

Anh thấy đau ngay cả khi cau mày. "Tìm hắn. Đưa hắn đến đây."

"Tuân lệnh lãnh chúa. Bronn."

Tyrion nắm lấy cổ tay cậu nhóc. "Ser Mandon đâu?"

Cậu ta co rúm lại. "Tôi kh-không định gi-gi-gi-"

"*Chết rồi ư*? Ngươi chắc chứ? *Chết rồi*?"

Cậu ta di di chân, ngượng ngập. "Bị chết đuối ạ."

"Tốt. Không được nói gì. Về ông ta. Về ta. Bất kỳ điều gì. *Không gì hết*."

Khi người cận vệ rời đi là lúc chút sức lực cuối cùng của Tyrion cũng tiêu tan. Anh ngả người và nhắm mắt. Có lẽ anh sẽ lại mơ thấy Tysha. *Không biết giờ cô ả có thích khuôn mặt ta nữa không đây*, anh cay đắng nghĩ.

JON

Khi Qhorin Cụt Tay bảo anh tìm vài cành cây để đốt lửa, Jon biết cái chết đã đến rất gần.

Cảm giác khi được sưởi ấm thật tuyệt vời, dù là chỉ trong chốc lát, cậu tự nhủ khi chặt củi từ một khúc cây khô. Bóng Ma ngồi trên hai chân sau quan sát trong im lặng như thường lệ. *Liệu khi ta chết nó có tru lên không nhỉ, giống như con sói của Bran từng tru khi em ấy ngã?* Jon tự hỏi. *Và Lông Xù ở tận Winterfell, cùng Gió Xám và Nymeria đang lang bạt đâu đó nữa, bọn chúng có tru không?*

Mặt trăng đang nhô lên sau ngọn núi, thế chỗ cho mặt trời khuất dần. Jon cố đánh lửa bằng hòn đá và con dao găm cho tới khi một cột khói nhỏ bay lên. Qhorin đến bên quan sát ngọn lửa đầu tiên vụt cháy leo lét từ đống vỏ cây và lá thông khô. "Trông nó e thẹn như một cô gái trong đêm tân hôn vậy," người lính biệt kích to lớn khẽ nói, "và cũng đẹp đẽ chẳng kém gì. Đôi khi người ta quên mất một ngọn lửa cũng rất xinh đẹp và đáng yêu."

Không ai nghĩ một người như ông có thể nói về các cô gái và đêm tân hôn. Theo những gì Jon biết, Qhorin đã sống cả cuộc đời trong Đội Tuần Đêm. *Ông ấy từng yêu một cô gái hay trải qua cuộc hôn nhân nào chưa nhỉ?* Cậu không hỏi mà quay sang quạt lửa. Khi ngọn lửa đã cháy lép bép, cậu tháo đôi găng đông cứng ra để sưởi ấm bàn tay. Thở dài, Jon tự hỏi liệu nụ hôn có đem lại cảm giác dễ chịu thế này không. Hơi ấm lan tỏa khắp các ngón tay cậu như bơ tan chảy.

Cụt Tay thả mình xuống đất và ngồi khoanh chân bên đống lửa, ánh sáng lập lòe nhảy múa trên những đường nét cứng rắn của khuôn mặt ông. Nhóm năm người lính biệt kích chạy thoát khỏi đèo Skirling giờ đây chỉ còn hai, họ trở về với dãy núi Frostfang xám xanh hoang dã.

Ban đầu, Jon đã hy vọng cận vệ Dalbridge có thể giữ chân được lũ du mục trên đèo. Nhưng khi nghe tiếng tù và từ đằng xa vọng lại, họ đều hiểu rằng người cận vệ đã ngã xuống. Rồi sau đó, họ phát hiện con đại bàng vỗ đôi cánh xám xanh vĩ đại bay vút lên trong ánh sáng nhá nhem của buổi hoàng hôn. Rắn Đá lấy cung tên ra nhưng con chim đã bay khỏi tầm ngắm trước khi ông kịp kéo dây cung. Ebben nhổ nước bọt và lẩm bẩm về người đội lốt và những kẻ biến hình.

Ngày tiếp theo họ lại thấy con đại bàng hai lần nữa và nghe tiếng tù và săn vang vọng vách núi phía sau. Những âm thanh dường như mỗi lúc một to hơn và gần hơn. Khi màn đêm buông xuống, Cụt Tay bảo Ebben đem theo ngựa của ông và của người cận vệ phi hết tốc lực về hướng đông đi tìm Mormont, quay ngược trở lại con đường họ đã đi qua. Số còn lại sẽ đánh lạc hướng những kẻ đuổi theo. "Vậy thì cử Jon đi," Ebben giục. "Cậu ta cưỡi ngựa nhanh chẳng kém gì tôi."

"Jon còn có nhiệm vụ khác."

"Nhưng nó mới chỉ là một thằng nhóc thôi."

"Không đâu," Qhorin nói, "cậu ta đã là một anh em trong Đội Tuần Đêm rồi."

Khi mặt trăng lên, Ebben chia tay họ để lên đường. Rắn Đá đi cùng Ebben một đoạn ngắn về phía đông, rồi quay trở về và đi quãng đường xa gấp đôi để xóa dấu vết. Sau đó ba người còn lại đi về phía tây nam.

Với họ giờ đây khái niệm ngày và đêm đã không còn nữa. Họ ngủ trên yên ngựa và chỉ dừng lại đủ lâu để cho ngựa ăn và uống nước, rồi tiếp tục lên đường. Họ đi qua những vùng khô cằn sỏi đá, những cánh rừng thông u ám lổn nhổn đụn tuyết tan, vượt qua núi đồi phủ đầy băng giá và những dòng sông cạn không tên. Thỉnh thoảng Qhorin và Rắn Đá cho ngựa quay lại để xóa

dấu vết, nhưng làm vậy cũng chẳng ích gì. Họ bị theo dõi. Dù là khi sáng sớm hay lúc hoàng hôn, họ đều nhìn thấy con đại bàng bay vút lên giữa các đỉnh núi cao, trông chỉ như một chấm nhỏ giữa bầu trời mênh mông thăm thẳm.

Khi họ đang vượt qua một dãy đồi thấp giữa hai đỉnh núi phủ băng tuyết, một con mèo ma từ trong hang tiến đến cách họ chưa đầy mười mét và nhe nanh gầm gừ. Con thú trông hốc hác và gầy nhẳng như sắp chết đói, nhưng nó vẫn khiến cho con ngựa của Rắn Đá hoảng loạn, lồng lên và chạy đi. Tới khi người lính biệt kích kiểm soát được nó thì con ngựa đã trượt ngã ở một đoạn dốc dựng đứng và bị gãy một chân.

Hôm đó Bóng Ma được một bữa no nê, còn Qhorin khăng khăng muốn các lính biệt kích trộn máu ngựa với yến mạch ăn để tăng thêm sức mạnh. Mùi vị của món cháo kinh khủng đó làm Jon suýt nghẹn, nhưng cậu vẫn cố nuốt trôi. Mỗi người bọn họ cắt khoảng một chục dải thịt ngựa sống đem theo để ăn trên đường, và bỏ lại toàn bộ cho lũ mèo ma.

Giờ hai người phải cưỡi chung một ngựa. Rắn Đá đề nghị để ông ở lại đón lõng bọn du mục đang đuổi theo và tấn công bất ngờ khi chúng đến. Có thể ông sẽ lôi được vài tên xuống địa ngục cùng ông. Thế nhưng Qhorin từ chối. "Nếu người nào trong Đội Tuần Đêm có thể một mình đi bộ vượt qua dãy Frostfang thì đó là anh, người anh em. Anh có thể trèo qua những quả núi mà ngựa phải đi đường vòng. Hãy quay về Nắm Đấm, nói cho Mormont biết Jon đã thấy gì và bằng cách nào. Hãy nói với ông ấy rằng sức mạnh cổ xưa đang trỗi dậy, rằng ông ấy sẽ phải đối mặt với người khổng lồ, những kẻ đội lốt và những điều thậm chí còn tệ hơn thế. Bảo ông ấy, những cái cây lại có mắt rồi."

Ông ấy sẽ chẳng có cơ hội đâu, Jon thầm nghĩ khi nhìn bóng Rắn Đá mờ dần trên sườn núi phủ tuyết, một con bọ đen bé xíu bò giữa một vùng tuyết trắng nhấp nhô.

Sau đó, mỗi đêm dường như lạnh hơn và cô độc hơn đối với họ. Không phải lúc nào Bóng Ma cũng ở bên cạnh họ, nhưng nó cũng không đi đâu xa. Ngay cả khi không ở cùng nhau, Jon vẫn cảm thấy con sói ở đâu đó xung quanh. Cậu thấy vui vì điều đó. Cụt Tay không phải là người bạn đồng hành dễ gần. Bím tóc hoa râm dài được tết gọn gàng của Qhorin khẽ đung đưa theo nhịp điệu của con ngựa ông cưỡi. Họ thường đi hàng giờ liền mà không hề nói với nhau một lời nào, âm thanh duy nhất phát ra là tiếng móng ngựa gõ nhẹ trên đá và tiếng gió rít không ngừng qua những khe núi cao. Giấc ngủ của cậu không mộng mị; không có sói, không có các anh em, không gì cả. *Ở đây, thậm chí giấc mơ cũng không sống nổi*, Jon tự nhủ.

"Kiếm của cậu có sắc không, Jon Snow?" Qhorin Cụt Tay hỏi khi hai người ngồi hai bên đống lửa bập bùng.

"Kiếm của tôi làm bằng thép Valyria. Gấu Già đã tặng nó cho tôi."

"Cậu có nhớ lời thề của mình không?"

"Có ạ." Đó là những lời mà một người khó có thể lãng quên. Một khi đã nói ra, anh ta sẽ không thể rút lại. Chúng thay đổi cuộc sống của một con người, mãi mãi.

"Vậy thì hãy đọc lại nó cùng ta, Jon Snow."

"Vâng, nếu ngài muốn." Trăng đang lên cao dần, giọng họ hòa vào nhau làm một trong khi Bóng Ma lắng tai nghe và những ngọn núi làm nhân chứng. "Màn đêm đã buông, và giờ là phiên tôi canh gác. Tôi sẽ phục vụ cho đến khi ngừng thở. Tôi sẽ không lấy vợ, không dựng nhà, không làm cha của những đứa trẻ. Tôi sẽ không đội vương miện và không giành lấy vinh quang. Tôi sẽ sống chết với vị trí của mình. Tôi là thanh kiếm trong bóng đêm. Tôi là người gác những bức tường thành. Tôi là ngọn lửa xua tan giá lạnh, là ánh sáng gọi bình minh, là chiếc tù và đánh thức người say ngủ, là tấm khiên bảo vệ cả vương quốc loài người. Tôi thề hiến dâng cả

cuộc đời và danh dự cho Đội Tuần Đêm, cho đêm nay và mãi mãi về sau."

Khi họ đọc xong lời tuyên thệ, không gian quanh họ im ắng chỉ còn tiếng lách tách của ngọn lửa và tiếng gió vi vút phía xa xa. Jon co duỗi các ngón tay bị bỏng, lẩm nhẩm từng lời vừa nói trong đầu và cầu mong các vị thần của cha cậu ban cho sức mạnh, để cậu có thể chết một cách dũng cảm khi thời khắc đến. Sẽ không còn lâu nữa. Lũ ngựa đã gần kiệt sức. Jon nghĩ con ngựa của Qhorin sẽ không gắng gượng nổi thêm một ngày nào nữa.

Lúc này đám lửa đã sắp tàn, hơi ấm tan dần. "Lửa sắp tàn rồi," Qhorin nói, "nhưng nếu Tường Thành thất thủ, mọi ngọn lửa sẽ bị dập tắt."

Chẳng biết nói gì, Jon gật đầu.

"Chúng ta có thể chạy thoát," người lính biệt kích nói. "Có thể không."

"Tôi không sợ chết." Câu đó có một nửa là nói dối.

"Có thể sẽ không dễ dàng như vậy đâu, Jon."

Câu nói khiến Jon thấy khó hiểu. "Ý ông là gì?"

"Nếu chúng ta bị bắt, cậu phải đầu hàng."

"Đầu hàng ư?" Cậu kinh ngạc chớp mắt. Bọn du mục chưa bao giờ bắt những người chúng gọi là quạ làm tù binh. Chúng giết tất cả, ngoại trừ... "Chúng chỉ tha cho những ai phá vỡ lời thề, và gia nhập với bọn chúng, như Mance Rayder."

"Và cậu nữa."

"Không." Cậu lắc đầu. "Không đời nào. Tôi sẽ không làm như vậy."

"Cậu sẽ làm thế. Ta ra lệnh đấy."

"*Ra lệnh* ư? Nhưng..."

"Chỉ cần vương quốc được an toàn thì danh dự cũng như mạng sống của chúng ta chẳng có ý nghĩa gì. Cậu có phải là người của Đội Tuần Đêm không?"

"Phải, nhưng..."

"Không nhưng gì hết, Jon Snow. Phải, hoặc là không."

Jon ngồi thẳng người lên. "Phải ạ."

"Vậy thì nghe ta. Nếu chúng ta bị bắt, cậu sẽ nhập hội với chúng giống như cô gái du mục kia gợi ý. Có thể chúng sẽ bắt cậu phải cắt áo choàng ra thành từng mảnh, phải thề với chúng trên hương hồn của cha cậu, phải nguyền rủa các anh em và tướng chỉ huy. Cậu không được chùn bước, dù chúng yêu cầu bất cứ điều gì. Hãy làm theo lời chúng... nhưng trong tim cậu luôn phải nhớ mình là ai và sứ mệnh của cậu là gì. Hãy đi cùng chúng, ăn với chúng, chiến đấu bên chúng, dù mất bao lâu đi chăng nữa. Và cậu phải *quan sát*."

"Quan sát điều gì?" Jon hỏi.

"Ước gì ta biết được," Qhorin nói. "Con sói của cậu đã nhìn thấy nơi tập kết của bọn chúng ở lưu vực sông Milkwater. Chúng muốn tìm kiếm thứ gì ở một nơi trống trải và biệt lập như vậy? Chúng đã tìm thấy gì chưa? Đó là những điều cậu phải tìm hiểu, trước khi trở về với Lãnh chúa

Mormont và các anh em. Đó là nhiệm vụ ta giao cho cậu, Jon Snow."

"Tôi sẽ làm theo lời ngài," Jon do dự nói, "nhưng... ngài sẽ nói với bọn họ chứ? Ít nhất là nói với Gấu Già? Hãy nói với ngài ấy rằng tôi chưa bao giờ phá vỡ lời thề."

Qhorin Cụt Tay nhìn cậu qua ngọn lửa, đôi mắt ông khuất trong màn đêm mênh mông. "Khi nào gặp lại ông ấy. Ta thề." Ông chỉ vào ngọn lửa. "Thêm củi đi. Ta muốn lửa cháy thật sáng và nóng rực."

Jon đi chặt thêm cành cây, bẻ chúng làm đôi và ném vào đống lửa. Những cành cây đã chết từ lâu dường như sống lại trong ngọn lửa, như thể các vũ công nóng bỏng trong mỗi que củi đang thức dậy, quay cuồng, xoay tròn trong những bộ xiêm y rực rỡ màu vàng, đỏ và cam.

"Đủ rồi," Qhorin đột ngột nói. "Giờ chúng ta đi thôi."

"Đi ư?" Ngoài ánh sáng của ngọn lửa, không gian hoàn toàn đen đặc, và màn đêm rất lạnh lẽo. "Nhưng đi đâu ạ?"

"Quay về." Qhorin lại leo lên con ngựa mòn mỏi của mình. "Hy vọng ngọn lửa sẽ thu hút chúng tới đây. Đi nào, người anh em."

Jon xỏ đôi găng tay vào và kéo mũ trùm đầu. Ngay cả lũ ngựa cũng ngại ngần khi phải rời đám lửa. Mặt trời đã lặn từ lâu, và giờ chỉ còn ánh trăng khuyết bàng bạc lạnh lẽo soi sáng cho họ trên con đường đầy nguy hiểm phía trước. Cậu không biết Qhorin đang nghĩ gì, nhưng có lẽ đó sẽ là một cơ hội. Hy vọng như vậy. *Ta không muốn là kẻ phá vỡ lời thề, cho dù có vì mục đích tốt đẹp đi chăng nữa.*

Cả người lẫn ngựa đều di chuyển hết sức cẩn trọng và nhẹ nhàng. Họ quay trở lại con đường đã đi qua cho tới khi đến cửa một khe núi hẹp, nơi có dòng suối nhỏ đóng băng hiện ra giữa hai đỉnh núi. Jon nhớ nơi này. Họ đã cho ngựa uống nước ở đây trước khi mặt trời lặn.

"Nước đang đóng băng," Qhorin nghiêng đầu quan sát, "Chúng ta có thể đi qua dòng suối cạn. Nhưng nếu chúng ta làm vỡ băng, bọn chúng sẽ phát hiện ra. Nhớ đi nép vào vách núi. Một khúc quanh dài hơn nửa dặm có thể là nơi kín đáo cho chúng ta." Ông cưỡi ngựa tiến vào lòng suối. Jon nuối tiếc nhìn ngọn lửa phía đằng xa lần cuối rồi đi theo.

Đi càng xa, hai vách núi càng hẹp lại. Họ đi dọc con suối ngập ánh trăng trông như một dải ruy băng và tiến về phía thượng nguồn. Những trụ băng nhô lên hai bên bờ suối đầy sỏi đá, nhưng Jon vẫn nghe thấy tiếng nước chảy bên dưới lớp băng mỏng cứng.

Giữa đường, một phần của vách đá sạt xuống tạo thành một đống đá lộn xộn chắn ngang lối đi của họ, nhưng hai con ngựa nhỏ chắc vó vẫn tìm cách đi qua. Sau đó, các vách đá đột ngột co hẹp lại, con suối dẫn họ đến chân một thác nước cao và chảy xiết. Không gian ngập trong màn sương băng giá, giống như hơi thở của con quái thú vĩ đại. Dòng nước ào ào đổ xuống lấp lánh như dát bạc dưới ánh trăng. Jon rầu rĩ nhìn xung quanh. *Chẳng còn lối ra nào cả.* Cậu và Qhorin có thể sẽ phải trèo qua vách núi, nhưng còn lũ ngựa thì sao. Cậu không nghĩ họ có thể đi bộ được lâu.

"Nhanh lên nào," Cụt Tay ra lệnh. Người đàn ông to lớn cưỡi con ngựa nhỏ đi qua những tảng đá phủ băng trơn trượt, xông thẳng vào màn nước, và biến mất. Không thấy ông quay lại, Jon thúc ngựa đi theo. Con ngựa của cậu khựng lại cố né dòng thác. Nước từ trên cao dội xuống giống như những nắm đấm băng giá xối vào mặt họ, và cú sốc vì lạnh làm Jon gần như ngừng thở.

Rồi cậu cũng lao qua được dòng thác, dù ướt nhẹp và run rẩy.

Khe đá hẹp dường như chẳng đủ chỗ cho người và ngựa đi qua, nhưng sau thác nước, vách đá mở rộng hẳn ra và lòng suối đóng băng được thay bằng cát mềm và mịn. Jon cảm thấy nước đang đông cứng lại trên râu cậu. Bóng Ma giận dữ lao nhanh qua thác nước, rồi lắc mình để giũ nước khỏi bộ lông. Nó đánh hơi trong bóng tối với vẻ nghi hoặc, rồi ghếch một chân lên một góc tường đá. Qhorin đã xuống ngựa. Jon làm theo. "Ngài biết nơi này từ trước rồi à?"

"Khi bằng tuổi cậu, ta có nghe một người anh em kể rằng ông ấy đã theo một con mèo ma vào bên trong thác nước này." Ông cởi yên, tháo dây cương và hàm thiếc cho con ngựa, rồi luồn tay vào bờm nó. "Có một con đường xuyên qua tâm ngọn núi. Rạng sáng mai nếu chúng không tìm được đến đây, chúng ta sẽ đi tiếp. Ta sẽ gác phiên đầu, người anh em." Qhorin ngồi trên cát và quay lưng vào vách đá, trông như một bóng đen mờ ảo trong hang tối u ám. Bên cạnh tiếng thác nước xối xả, Jon nghe thấy tiếng động nhẹ của thép chạm vào áo da, chứng tỏ Cụt Tay đã rút kiếm ra.

Ngoài chiếc áo choàng ướt, cậu không cởi thêm thứ gì trên người vì ở đây quá lạnh và ẩm ướt. Bóng Ma nằm soài bên cạnh cậu và liếm chiếc găng tay của cậu trước khi cuộn tròn lại ngủ. Hơi ấm của nó khiến Jon thấy dễ chịu. Cậu tự hỏi không biết ngoài kia ngọn lửa còn cháy hay đã tắt. *Nếu Tường Thành thất thủ, mọi ngọn lửa sẽ bị dập tắt*. Ánh trăng chiếu qua màn nước tạo ra một vệt sáng mờ lấp lánh trên nền cát, nhưng một lúc sau, ánh sáng đó mờ dần và tắt hẳn.

Cuối cùng Jon cũng chìm vào giấc ngủ, nhưng kèm theo đó là những cơn ác mộng. Cậu mơ thấy những tòa lâu đài cháy và người chết không ngừng thức dậy từ những nấm mồ. Trời vẫn còn tối khi Qhorin đánh thức cậu dậy. Khi Cụt Tay ngủ, Jon ngồi quay lưng vào vách hang, nghe tiếng thác nước chảy và đợi bình minh đến.

Rồi ngày mới cũng tới, họ nhai một dải thịt ngựa đông lạnh, khoác chiếc áo choàng đen lên vai và lại lên ngựa. Trong phiên gác của mình, Cụt Tay đã làm vài ngọn đuốc bằng cách nhúng các bó rêu khô vào dầu đựng trong chiếc túi treo bên yên ngựa của ông. Ông thắp cây đuốc đầu tiên lên và dẫn đường đi vào bóng tối, tay giơ cao ngọn đuốc trước mặt. Jon dắt hai con ngựa theo sau. Con đường đá quanh co khúc khuỷu, xuống dốc rồi lên dốc, rồi lại xuống một con dốc cheo leo hơn. *Khi ra đến ngoài kia, chúng ta sẽ cắt đuôi được chúng*, Jon vừa đi vừa nghĩ. *Kể cả đại bàng cũng không thể nhìn xuyên qua đá tảng. Chúng ta sẽ cắt đuôi chúng, phi thật nhanh về Nắm Đấm, và kể cho Gấu Già nghe tất cả những gì chúng ta biết*.

Thế nhưng, khi họ bước ra ngoài ánh sáng sau nhiều giờ mò mẫm, con đại bàng đã ở đó đợi họ, nó đậu trên một thân cây chết ở phía trên con dốc cách đó hơn ba mươi mét. Bóng Ma lao lên các phiến đá nhưng con chim đã đập cánh và bay vút lên không trung.

Qhorin nghiến răng dõi mắt theo con đại bàng.

"Đây cũng là nơi rất tốt để cố thủ," ông tuyên bố. "Cửa hang che chắn chúng ta từ phía trên và bọn chúng không thể tới đây mà không đi xuyên qua núi. Kiếm của cậu sắc chứ, Jon Snow?"

"Sắc ạ," Jon nói.

"Chúng ta sẽ cho lũ ngựa ăn. Chúng đã phục vụ chúng ta rất dũng cảm, những con vật tội nghiệp."

Jon cho con ngựa của mình ăn yến mạch lần cuối và vuốt chiếc bờm bù xù của nó. Bóng Ma không ngừng đi quanh các tảng đá. Cậu kéo đôi găng tay cho chặt hơn và thả lỏng các ngón tay bị bỏng của mình. *Ta là tấm khiên bảo vệ cả vương quốc loài người*.

Tiếng tù và săn vang vọng khắp các ngọn núi, và một lát sau Jon nghe thấy tiếng sủa của bầy chó săn. "Chúng sắp đến nơi rồi," Qhorin thông báo. "Giữ con sói của cậu ở gần nhé."

“Bóng Ma, đến đây nào,” Jon gọi. Con sói lưỡng lự trở về bên cạnh cậu, cái đuôi vểnh lên phía sau.

Lũ du mục đang kéo đến từ một rặng núi cách đó chưa đầy nửa dặm. Bầy chó săn của chúng gầm gừ chạy đằng trước, những con thú màu nâu xám mang dòng máu sói. Bóng Ma nhe nanh, lông dựng đứng lên. “Không sao đâu,” Jon lẩm bẩm vỗ về con sói. “Yên nào.” Phía trên đầu, cậu nghe thấy tiếng đập cánh. Con đại bàng đậu trên rìa một tảng đá và rít lên hả hê trong chiến thắng.

Bọn săn người cẩn trọng tiến đến, có lẽ chúng sợ họ sẽ bắn tên. Jon đếm được mười bốn tên và tám con chó. Những tấm khiên tròn lớn được làm bằng da căng trên chiếc khung đan từ cây liễu gai, bên trên có sơn hình đầu lâu. Chúng đội những chiếc mũ thô sơ làm từ gỗ và da thuộc. Ở hai cánh, các cung thủ đã lắp tên vào những cây cung bằng gỗ và sừng, nhưng chúng vẫn chưa bắn. Số còn lại trông như được trang bị giáo mác và búa tạ. Một tên cầm chiếc rìu đẽo từ một hòn đá. Chúng chỉ mặc những mảnh giáp nhặt nhạnh từ xác các lính biệt kích hoặc lấy được lúc cướp bóc. Dân du mục không khai mỏ và nấu quặng, và ở bên ngoài Tường Thành có rất ít thợ rèn, xưởng rèn lại càng ít hơn nữa.

Qhorin rút thanh kiếm của mình ra. Câu chuyện về việc ông tự luyện tập để chiến đấu chỉ với bàn tay trái sau khi mất một nửa bàn tay phải là một phần trong huyền thoại về ông; người ta nói ông kiểm soát lưỡi kiếm tốt hơn cả trước kia. Jon đứng vai kề vai với người lính biệt kích to lớn và tuốt thanh Móng Dài ra khỏi bao. Không gian lạnh giá là vậy, nhưng mồ hôi vẫn chảy xuống khiến cậu cay mắt.

Còn cách cửa hang gần mười mét, lũ thợ săn dừng lại. Thủ lĩnh của bọn chúng một mình tiến lên, cưỡi trên lưng một con thú trông giống dê hơn là ngựa, bởi nó leo trèo rất giỏi trên con đường dốc gồ ghề. Khi hắn tiến đến gần hơn, Jon nghe thấy tiếng lách cách; cả người lẫn ngựa đều mặc áo giáp là những khúc xương ghép lại. Xương bò, xương cừu, xương dê, xương bò rừng và nai sừng tấm, những chiếc xương vĩ đại của voi ma mút lông lá... và cả xương người.

“Giáp Xương,” Qhorin gọi với xuống một cách lạnh lùng.

“Đối với lũ quạ thì ta là Lãnh chúa Hài Cốt.” Mũ của hắn làm từ xương sọ của người khổng lồ, và khắp dọc cánh tay hắn là vuốt gấu được gắn vào lớp áo da thuộc.

Qhorin khịt mũi. “Ta chẳng thấy lãnh chúa nào cả, chỉ thấy một con chó mặc chiếc áo bằng xương gà và mỗi chuyển động lại rung lên lách cách.”

Tên du mục rít lên giận dữ, và con ngựa hắn cưỡi cũng lồng lên. Đúng là âm thanh lách cách, Jon cũng nghe thấy. Các khúc xương được buộc sát và lỏng lẻo, vì vậy chúng đập vào nhau kêu lách cách khi hắn di chuyển. “Xương của ngươi cũng sẽ sớm được kêu lách cách thôi, Cụt Tay ạ. Ta sẽ luộc chín ngươi đến khi thịt róc ra và làm áo giáp từ xương sườn của ngươi. Ta sẽ dùng răng ngươi để viết chữ, và ăn cháo yến mạch từ sọ của ngươi.”

“Nếu muốn xương của ta, hãy đến mà lấy.”

Giáp Xương trông có vẻ do dự. Người của hắn tuy đông nhưng điều đó chẳng có ý nghĩa gì trước vị trí hai anh em áo đen đang cố thủ, với vách đá bao quanh khá kín đáo. Để lôi họ ra khỏi hang, bọn chúng phải xông lên hai người một. Tuy nhiên, một tên trong số đó đã thúc ngựa tiến lên bên cạnh hắn, một nữ chiến binh, còn được gọi là *nữ giáo binh*. “Chúng ta có mười bốn, còn lũ quạ các ngươi chỉ có hai. Chúng ta có tám con chó săn, và các ngươi có một con sói,” cô ta nói. “Dù chiến đấu hay bỏ chạy thì các ngươi cũng sẽ thuộc về chúng ta thôi.”

“Đem nó ra đây,” Giáp Xương ra lệnh.

Người phụ nữ thọc tay vào chiếc bao vấy máu và lôi ra một chiến lợi phẩm. Ebben có cái đầu trọc lóc như quả trứng nên cô ta nắm lấy một tai. "Hắn đã chiến đấu khá dũng cảm," cô ta nói.

"Nhưng cuối cùng thì vẫn chết," Giáp Xương nói, "các ngươi cũng vậy thôi." Hắn lấy rìu chiến của Ebben ra và vung vẩy nó phía trên đầu. Chiếc rìu được làm bằng thép tốt, cả hai lưỡi đều sắc lẹm và sáng chói; Ebben luôn chăm chút cho vũ khí của mình rất kỹ. Lũ du mục còn lại tiến lên cạnh hắn, hò hét những lời nhạo báng. Vài tên chọn Jon để chế nhạo. "Đó là con sói của ngươi sao, nhóc con?" một gã trẻ tuổi gầy gò nói to và lôi ra một chiếc chùy bằng đá. "Lông nó sẽ được dùng làm áo choàng cho ta trước khi mặt trời xuống." Bên kia chiến tuyến, một nữ giáo binh khác cởi chiếc áo khoác lông xơ xác ra và để lộ một bên ngực trắng đồ sộ. "Bé con có muốn đến với mẹ không? Đến đây bú đi này, cậu bé." Lũ chó cũng sủa lên nhặng xị.

"Bọn chúng muốn biến chúng ta thành trò cười." Qhorin nhìn Jon một lúc lâu. "Hãy nhớ nhiệm vụ của cậu đấy."

"Có lẽ chúng ta phải lôi lũ quạ này ra thôi," Giáp Xương gầm lên đằng sau chiếc mũ giáp. "Bắn rụng lông chúng!"

"*Không!*" Lời nói bật ra khỏi miệng Jon trước khi cung thủ kịp giương cung. Cậu bước nhanh hai bước lên phía trước. "Chúng tôi đầu hàng!"

"Họ đã cảnh báo ta rằng lũ con hoang rất hèn nhát," cậu nghe thấy Qhorin Cụt Tay lạnh lùng nói phía sau. "Giờ thì ta đã thấy. Chạy đến chỗ chủ nhân mới của ngươi đi, đồ hèn."

Jon đỏ mặt đi xuống dốc, nơi Giáp Xương đang ngồi trên ngựa. Tên du mục nhìn cậu chằm chằm qua hai lỗ mắt trên chiếc mũ, rồi nói. "Những người tự do chúng ta không cần những tên hèn nhát."

"Anh ta không hèn nhát." Một cung thủ cởi chiếc mũ da cừu ra và lắc lắc mái tóc bù xù đỏ rực. "Đây là tên con hoang vùng Winterfell, kẻ đã thả tự do cho tôi. Hãy để anh ta sống."

Jon bắt gặp ánh mắt của Ygritte, nhưng không nói lời nào.

"Ta muốn hắn chết," Lãnh chúa Hài Cốt khăng khăng. "Bọn quạ đen rất tinh ranh. Ta không tin hắn."

Trên một tảng đá cao, con đại bàng đập cánh và thét lên giận dữ như xé toạc không gian.

"Con chim đó ghét anh, Jon Snow," Ygritte nói. "Và điều đó cũng dễ hiểu thôi. Hắn ta từng là con người trước khi anh giết hắn."

"Tôi không biết," Jon nói rất thật thà. Cậu đang cố nhớ lại khuôn mặt của kẻ cậu đã giết trong quá khứ. "Cô nói rằng Mance sẽ thu nạp tôi mà."

"Đúng vậy," Ygritte nói.

"Nhưng thật tiếc là Mance không ở đây," Giáp Xương xen vào. "Ragwyle, moi ruột hắn!"

Nữ giáo binh to lớn nheo mắt, "nếu con quạ muốn gia nhập hội những kẻ tự do, hãy để hắn chứng minh khả năng và sự thành thực của hắn."

"Tôi sẽ làm theo bất cứ yêu cầu gì của các người." Những lời nói đó với Jon thật khó khăn, nhưng cậu đã làm được.

Chiếc áo của Giáp Xương phát ra tiếng lách cách loạn xạ khi hắn phá lên cười. "Vậy thì giết

Cụt Tay đi, tên con hoang."

"Thằng nhãi đó mà đòi giết ta sao," Qhorin nói. "Quay lại đây, Snow, ngươi sẽ chuốc lấy cái chết."

Và rồi Qhorin giương kiếm xông tới chỗ Jon. Bất giác, cậu vung Móng Dài lên chặn được đường kiếm. Lực chém mạnh khiến thanh kiếm suýt bật khỏi tay Jon, còn cậu loạng choạng lùi ra phía sau. *Cậu không được chùn bước, dù chúng bắt cậu làm gì*. Cậu chuyển sang cầm kiếm bằng hai tay và nhanh chóng ra đòn, nhưng người lính biệt kích to lớn đỡ được cú đánh một cách quá dễ dàng. Họ tiến rồi lùi, hai chiếc áo choàng đen xoay tít, sự nhanh nhẹn của tuổi trẻ đấu với những cú ra đòn dữ dội bằng tay trái của Qhorin. Thanh kiếm của Cụt Tay như phân thân, liên tiếp tấn công từ mọi phía và giáng thẳng vào Jon dù cậu đứng ở bất cứ vị trí nào. Jon mất thăng bằng. Và cậu cũng bắt đầu cảm thấy cánh tay mình tê dại.

Ngay cả khi Bóng Ma giận dữ cắn ngập bắp chân người lính biệt kích già, không hiểu sao Qhorin vẫn giữ được thăng bằng. Nhưng khoảnh khắc đó khi ông quay người, Jon đã nhìn thấy điểm hở để tấn công. Cậu vung kiếm chém. Người lính biệt kích nghiêng người tránh, và trong giây lát, nhát chém của Jon tưởng như không chạm được đến người ông. Nhưng rồi một vệt máu xuất hiện quanh cổ người đàn ông to lớn, đỏ tươi như một chiếc vòng cổ bằng hồng ngọc, máu phụt ra từ cổ ông và Qhorin Cụt Tay ngã xuống.

Máu chảy ròng ròng xuống từ mõm Bóng Ma, nhưng thanh kiếm của Jon chỉ vấy máu một chút ở mũi kiếm. Jon kéo con sói đi và quỳ xuống, vòng một tay quanh nó. Ánh sáng đang mờ dần trong mắt Qhorin. "...Sắc lắm," ông giơ những ngón tay cụt lên lẩm bẩm. Rồi tay ông buông thõng xuống, và Qhorin trút hơi thở cuối cùng.

Ông ấy đã biết trước điều này, Jon lặng người suy nghĩ. *Ông ấy biết bọn chúng sẽ bảo ta làm gì*. Cậu nghĩ về Samwell Tarly, về Grenn và Edd U Sầu, về Pyp và Toad ở Hắc Thành. Chẳng lẽ cậu đã mất tất cả bọn họ, cũng như Bran và Rickon và Robb hay sao? Giờ thì cậu là ai, là cái gì đây?

"Đỡ hắn dậy." Đôi bàn tay thô ráp kéo cậu đứng lên, và cậu cũng không phản kháng. "Ngươi có tên không?"

Ygritte trả lời thay Jon. "Tên hắn là Jon Snow. Hắn là con của Eddard Stark, vùng Winterfell."

Ragwyle cười lớn. "Chẳng ai ngờ được nhỉ? Qhorin Cụt Tay bị giết bởi tên con hoang của một lãnh chúa."

"Moi ruột hắn." Giáp Xương vẫn ngồi trên ngựa nói vọng xuống. Con đại bàng bay tới đậu trên chiếc mũ xương của hắn và ré lên.

"Anh ta đầu hàng rồi," Ygritte nhắc lại.

"Đúng, và đã giết chết người anh em của hắn," một người thấp lùn thô kệch đội mũ sắt nửa đầu rỉ sét nói.

Giáp Xương tiến đến gần, tiếng những khúc xương kêu lách cách. "Con sói đã làm hết phần việc của hắn. Thật là trò ăn gian đê tiện. Chiến công giết Cụt Tay là của ta."

"Chúng tôi đều thấy anh khát khao điều đó thế nào rồi," Ragwyle chế nhạo.

"Hắn có thể là người đội lốt," Lãnh chúa Hài Cốt nói, "và là một con quạ. Ta không thích hắn."

"Có thể anh ta là người đội lốt," Ygritte nói, "nhưng chúng tôi chưa bao giờ sợ điều đó."

Những người khác đồng thanh hô to thể hiện sự đồng tình. Đằng sau hai lỗ mắt trên chiếc mũ sọ màu vàng, ánh mắt tàn ác của hắn nhìn Jon, nhưng cuối cùng hắn vẫn phải miễn cưỡng đồng ý. *Ở đây, họ đúng là những người tự do*, Jon nghĩ.

Họ thiêu Qhorin Cụt Tay ngay nơi ông ngã xuống, trên một giàn thiêu bằng quả thông, cây bấc và các cành cây gẫy. Vài cành cây vẫn còn xanh nên cháy chậm và khói bốc lên mù mịt, một cột khói đen bay lên bầu trời trong xanh của buổi bình minh. Sau đó, Giáp Xương giành lấy vài khúc xương cháy, còn những kẻ khác tranh nhau bộ yên cương của ông. Ygritte lấy được chiếc áo choàng.

"Chúng ta sẽ trở về Đèo Skirling chứ?" Jon hỏi cô. Cậu không biết liệu cậu còn có thể trèo lên cao như vậy, hay con ngựa của cậu có sống sót để băng qua đó lần thứ hai hay không.

"Không," cô nói. "Không còn gì ở phía sau chúng ta nữa." Cô nhìn cậu buồn bã. "Lúc này Mance đã ở tít dưới hạ lưu sông Milkwater rồi, đang hành quân về phía Tường Thành của anh."

BRAN

Tro giống như lớp tuyết xám mềm mại.

Cậu chạy trên thảm lá kim khô và lá nâu, lao tới bìa rừng nơi những cây thông mọc thưa thớt. Bên ngoài khoảnh đất trống kia cậu nhìn thấy những đống đá sừng sững trơ trọi trong ngọn lửa cháy phừng phừng. Cơn gió thổi đến nóng rực, sực mùi máu và thịt nướng, mùi hương ấy khiến cậu bắt đầu chảy nước miếng.

Nhưng trong khi một mùi lôi cuốn họ đến gần thì các mùi khác đều khiến họ lùi lại. Cậu ngửi mùi khói đang bay đến. *Có người, rất nhiều người, rất nhiều ngựa, và lửa, lửa ở khắp nơi*. Không có mùi gì nguy hiểm hơn thế, dù là mùi lạnh lẽo và dữ dội của sắt, móng vuốt của con người và da cứng. Khói lẫn tro bụi làm mắt cậu mờ đi, cậu lờ mờ nhìn thấy trên trời có một con rắn mọc cánh lớn thét ra dòng sông lửa. Cậu nhe nanh, nhưng con rắn biến mất. Phía sau các vách đá, những ngọn lửa cao liếm lên tận các vì sao.

Lửa cháy lách tách suốt đêm, lại một tiếng gầm nữa cất lên và tiếng đổ vỡ ầm ầm làm mặt đất như nảy lên dưới chân cậu. Chó sủa ầm ĩ, và lũ ngựa hí lên hoảng sợ. Những tiếng tru rền rĩ suốt đêm, tiếng tru của loài người, tiếng rên xiết vì sợ hãi, tiếng thét man dại, tiếng cười, và tiếng la hét. Chẳng có loài thú nào ồn ào như con người. Cậu vểnh tai lên nghe ngóng, em trai cậu gầm gừ mỗi khi có tiếng động. Họ rình mò dưới những gốc cây, gió thổi tro và những bụi than hồng bay tít lên trời. Lúc này ngọn lửa đã gần tàn rồi tắt hẳn. Sáng hôm đó, mặt trời lên trong không gian xám xịt và mù mịt khói.

Đến lúc này cậu mới rời khỏi các gốc cây và di chuyển chậm rãi trên bãi đất trống. Em cậu đang đi cạnh cậu vì cũng bị thu hút bởi mùi máu và chết chóc. Họ khẽ khàng bước qua những cái hang mà con người xây từ gỗ, cỏ và bùn. Rất nhiều hang như vậy bị cháy và bị sập. Một số vẫn còn nguyên. Nhưng họ không nhìn hay đánh hơi thấy một người sống nào. Lũ quạ đang bâu kín các thi thể bỗng cất cánh bay vút vào không trung và kêu lên quang quác khi anh em cậu đến gần. Bọn chó hoang cũng lẩn đi mất khi thấy họ.

Bên dưới những vách đá xám vĩ đại, một con ngựa hấp hối đang rên rỉ; nó gắng gượng đứng dậy trên cái chân bị gãy và hí lên đau đớn khi ngã khuỵu. Em cậu lượn vòng quanh con ngựa rồi xé toạc cổ họng nó, trong khi con ngựa chỉ có thể tung vó yếu ớt và trợn trừng mắt. Khi cậu đến gần cái xác, em cậu đớp cậu và cụp tai xuống, còn cậu bạt tai sói em bằng chân trước và cắn chân cậu ta. Họ đánh nhau giữa bãi cỏ, giữa bùn đất và đống tro tàn bên cạnh con ngựa chết, cho tới khi em cậu nằm ngửa và cụp đuôi xin hàng. Cậu đớp thêm một nhát vào bên cổ đang ngửa lên của em trai cậu; sau đó cậu ăn trước, em cậu ăn sau trong khi cậu liếm những vết máu khỏi bộ lông đen của mình.

Lúc này bóng tối bắt đầu bao trùm lên cậu, giống như một ngôi nhà đầy những tiếng thì thầm và tất cả mọi người đều sống trong tăm tối. Cậu cảm thấy những ngón tay lạnh lẽo đang chạm vào mình. Cậu cố chống lại nó. Cậu không thích bóng tối. Cậu là sói. Cậu là thợ săn, là kẻ rình mồi và tàn sát, cậu thuộc về các anh chị em của mình trong những cánh rừng sâu, nơi cậu được tự do chạy nhảy dưới bầu trời đầy sao. Cậu ngồi trên hai chân sau, ngẩng đầu lên và cất tiếng tru. *Ta sẽ không đi*, cậu rít lên. *Ta là sói, ta không đi*. Mặc dù vậy, bóng tối càng lúc càng dầy đặc và phủ lên đôi mắt cậu, tràn vào mũi cậu và bịt kín tai cậu, cậu không còn quan sát, đánh hơi, nghe ngóng hay chạy nhảy được nữa, các vách đá xám biến mất cùng với xác ngựa và người anh em của cậu, tất cả chỉ còn lại một màu đen im ắng, lạnh giá, và chết chóc, đặc một màu đen...

"*Bran,*" một giọng nói nhỏ nhẹ thì thầm. "*Bran, dậy đi. Dậy đi nào, Bran. Bran...*"

Cậu nhắm con mắt thứ ba lại và mở hai con mắt kia ra, hai con mắt quen thuộc, hai con mắt mù lòa. Ở nơi tối tăm đó, tất cả mọi người đều mù như vậy cả. Nhưng có ai đó đang giữ cậu lại. Cậu cảm nhận được có đôi tay vòng quanh mình, hơi ấm của một cơ thể khác ở ngay bên cạnh. Cậu nghe thấy tiếng Hodor khẽ hát "Hodor, hodor, hodor" một mình.

"Bran?" Đó là giọng của Meera. "Ngài lăn lộn và hét lên nghe rất đáng sợ. Ngài đã thấy gì vậy?"

"Winterfell." Cậu cảm giác lưỡi mình dày lên rất lạ. *Có lẽ một ngày nào đó khi trở về ta sẽ không thể nói được nữa*. "Đó là Winterfell. Tòa lâu đài chìm trong biển lửa. Có mùi ngựa, thép, và máu. Chúng giết tất cả mọi người rồi, Meera ạ."

Cậu cảm nhận được bàn tay cô gái đặt lên mặt cậu, vuốt tóc cậu ra sau. "Ngài ướt đầm mồ hôi rồi," cô nói. "Ngài có cần uống nước không?"

"Có," cậu gật đầu. Cô nâng cái bầu da lên môi cậu, Bran uống nhanh đến mức làm nước tràn ra nơi khóe miệng. Khi trở về từ giấc mơ, cậu luôn thấy khát nước và yếu ớt. Cả đói nữa. Cậu nhớ lại cảnh con ngựa hấp hối và vị máu của nó trong miệng, mùi thịt cháy trong không gian buổi sáng. "Bao lâu rồi?"

"Ba ngày," Jojen nói. Cậu ta bước tới rất nhẹ nhàng, hoặc có thể cậu vẫn luôn ở đó; trong cái thế giới mù lòa toàn một màu đen này, Bran không thể đoán được điều gì. "Chúng tôi rất lo cho cậu."

"Ta đã ở cùng Mùa Hè," Bran nói.

"Quá lâu. Ngài sẽ chết đói mất. Meera đã nhỏ một chút nước vào họng ngài, và chúng tôi bôi mật ong vào miệng ngài, nhưng như vậy không đủ."

"Ta ăn rồi," Bran nói. "Chúng ta hạ được một con nai và đuổi cổ một con mèo rừng khi nó cố ăn cắp thức ăn của chúng ta." Con mèo màu nâu vàng chỉ to bằng nửa con sói nhưng rất dữ dằn. Cậu vẫn nhớ mùi xạ toát ra từ nó và hình ảnh con mèo chễm chệ trên cành cây sồi gầm gừ nhìn xuống bọn họ.

"Con sói đã ăn," Jojen nói, "còn ngài thì chưa. Hãy tự chăm sóc bản thân, Bran. Hãy nhớ ngài là ai."

Cậu nhớ rất rõ mình là ai; là cậu nhóc Bran; Bran tật nguyền. *Ta thà làm một con thú còn hơn*. Thảo nào cậu luôn mong được trở thành Mùa Hè trong mơ, những giấc mơ sói. Ở đây giữa bóng tối ẩm ướt lạnh lẽo của căn hầm mộ, con mắt thứ ba của cậu cuối cùng đã mở ra. Cậu có thể gặp Mùa Hè bất cứ khi nào cậu muốn, và có một lần cậu thậm chí còn chạm được vào Bóng Ma và nói chuyện với Jon. Tuy nhiên có lẽ đó chỉ là một giấc mơ đơn thuần. Cậu không hiểu sao Jojen luôn muốn lôi cậu lại. Bran chống tay gượng ngồi dậy. "Ta phải kể cho Osha nghe những gì ta thấy. Cô ta có ở đây không? Cô ta đi đâu rồi?"

Người phụ nữ du mục cất tiếng trả lời. "Tôi không đi đâu cả, thưa lãnh chúa. Tôi đã mò mẫm đủ trong bóng đêm rồi." Cậu nghe thấy tiếng giày nện xuống đá và quay đầu về phía tiếng động, nhưng không nhìn thấy gì cả. Bran nghĩ mình ngửi được mùi của cô ta, nhưng cậu không dám chắc. Tất cả bọn họ đều có mùi tanh tưởi như nhau, và cậu không có cái mũi của Mùa Hè để phân biệt người này với người khác. "Tối qua tôi đã đi tiểu lên chân một ông vua," Osha tiếp tục. "Có thể là sáng nay, chẳng biết nữa. Lúc đó tôi đang ngủ nhưng giờ thì không." Không chỉ mình Bran mà tất cả bọn họ đều ngủ rất nhiều. Họ đâu còn việc gì khác để làm? Ngủ, ăn, rồi lại ngủ, thỉnh thoảng có nói chuyện một chút... nhưng không nhiều, và để an toàn họ phải nói thì thầm. Osha sẽ thích hơn nếu họ không bao giờ nói chuyện, nhưng chẳng có cách nào giữ cho Rickon trật tự, hay khiến Hodor ngừng lẩm bẩm "Hodor, hodor, hodor" một mình.

“Osha,” Bran nói, “ta thấy Winterfell đang cháy.” Phía bên trái, cậu nghe thấy tiếng thở nhẹ nhàng của Rickon.

“Một giấc mơ,” Osha nói.

“Một giấc mơ sói,” Bran trả lời. “Ta *ngửi* được nữa. Không có mùi nào giống mùi máu và mùi lửa cháy.”

“Máu ai?”

“Của người, ngựa, chó, tất cả. Chúng ta phải đi xem.”

“Bộ xương gầy còm này là tất cả những gì tôi có,” Osha nói. “Tên hoàng tử mực đó mà bắt được tôi thì chúng sẽ dùng roi lột da tôi mất.”

Bàn tay Meera lần tìm tay Bran trong bóng tối và siết nhẹ. “Tôi sẽ đi nếu ngài sợ.”

Bran nghe thấy tiếng các ngón tay lần vào chiếc bao da, sau đó là tiếng thép mài trên đá lửa. Lại một lần nữa. Một tia lửa lóe lên, Osha thổi nhẹ. Vạt lửa dài màu xanh xám vươn dài như một cô gái đang đứng kiễng chân. Khuôn mặt Osha mờ ảo bên trên ngọn lửa. Cô ta châm một cây đuốc vào đó. Bran phải nheo mắt khi cây đuốc bùng cháy, và cả không gian ngập tràn trong ánh sáng màu cam. Ánh sáng đánh thức Rickon, cậu bé ngồi dậy và ngáp.

Khi những cái bóng di chuyển, trong khoảnh khắc dường như những người chết cũng đang đứng dậy. Lyanna và Brandon, Lãnh chúa Rickard Stark cha bọn họ, Lãnh chúa Edwyle ông nội họ, Lãnh chúa Willam và em trai Artos Cứng Rắn, Lãnh chúa Donnor, Lãnh chúa Beron, Lãnh chúa Rodwell, Lãnh chúa Jonnel một mắt, các Lãnh chúa Barth, Brandon và Cregan, những người từng đánh nhau với Hiệp Sĩ Rồng. Họ ngồi trên ghế đá với một con sói đá dưới chân. Đây là nơi họ đến khi hơi ấm rời khỏi thân thể họ; đây là căn hầm tối tăm của người chết, nơi người sống không bao giờ dám bước chân vào.

Và ở cửa nấm mồ trống đang chờ đợi Lãnh chúa Eddard Stark, bên dưới bức chân dung oai vệ bằng đá hoa cương của ông, sáu kẻ tị nạn đang xúm lại quanh đống đồ ăn gồm bánh mỳ, nước và thịt khô. “Chỉ còn lại một ít,” Osha lẩm bẩm khi nhìn xuống kho dự trữ của họ. “Tôi sẽ phải lên đó để lấy trộm đồ ăn, nếu không chúng ta sẽ phải ăn thịt Hodor mất.”

“Hodor,” Hodor nói và cười nhăn nhở.

“Trên đó là ngày hay đêm nhỉ?” Osha tư lự. “Tôi đã mất hết khái niệm về thời gian rồi.”

“Là ban ngày,” Bran trả lời, “nhưng tất cả đều tối tăm vì khói.”

“Ngài chắc chứ?”

Chẳng cần phải di chuyển tấm thân tật nguyền nhưng cậu vẫn ra được ngoài đó như thường, và trong khoảnh khắc, cậu nhìn thấy hai hình ảnh. Osha đứng đó cầm đuốc, bên cạnh là Meera, Jojen và Hodor. Hai hàng cột đá hoa cương cao phía sau và hàng loạt các lãnh chúa xa xưa quá cố trải dài trong bóng tối... và kia là Winterfell xám xịt trong làn khói, cánh cổng đồ sộ xiêu vẹo bằng sắt và gỗ sồi đầy những vết chém, cây cầu kéo hạ xuống trong một đống dây xích đứt và sàn cầu mất ván. Xác người nổi trên hào giống như hòn đảo cho lũ quạ.

“Chắc chắn,” cậu tuyên bố.

Osha ngẫm nghĩ một lúc. “Tôi sẽ liều đi quan sát xem sao. Tôi muốn mọi người đi sát phía sau. Meera, đem chiếc giỏ của Bran ra đây.”

“Chúng ta sẽ về nhà à?” Rickon phấn khởi. “Em muốn con ngựa của em. Em muốn bánh táo, bơ, mật ong, và Lông Xù nữa. Chúng ta sẽ đến chỗ Lông Xù à?”

“Đúng vậy,” Bran hứa, “nhưng em phải im lặng.”

Meera đeo cái giỏ đan bằng cây liễu gai vào lưng Hodor và nhấc Bran lên đặt vào đó, nhẹ nhàng đưa đôi chân bất động của cậu qua các lỗ. Cậu thấy có một chút xốn xang trong dạ. Bran biết điều gì đang chờ đợi họ trên mặt đất, nhưng điều đó không giúp mọi việc bớt đáng sợ hơn. Khi họ bắt đầu đi, cậu quay lại nhìn cha mình lần cuối, và dường như Bran thấy nỗi buồn hiện lên trong đôi mắt Lãnh chúa Eddard, như thể ông không muốn họ đi. *Chúng con phải đi thôi*, cậu nghĩ. *Đến lúc rồi*.

Osha một tay cầm cây giáo bằng gỗ sồi, tay kia cầm bó đuốc, sau lưng đeo một thanh kiếm tuốt trần, một trong những thanh kiếm cuối cùng có dấu ấn của Mikken. Ông ấy đã rèn nó cho ngôi mộ của Lãnh chúa Eddard, để giữ cho linh hồn vị lãnh chúa được an nghỉ. Nhưng khi Mikken đã bị giết và lũ dân đảo Iron canh gác kho vũ khí thì một thanh kiếm tốt có sức hấp dẫn không thể chối từ, ngay cả khi đó là đồ ăn cắp trong hầm mộ. Meera đem theo thanh kiếm của Lãnh chúa Rickard nhưng cằn nhằn vì nó quá nặng. Brandon cầm kiếm của một người cùng tên với mình, thanh kiếm được làm cho người chú mà cậu chưa từng biết mặt. Bran biết cậu sẽ không làm được gì nhiều nếu phải đánh nhau, nhưng dù sao một thanh kiếm trong tay vẫn khiến cậu yên tâm hơn.

Nhưng Bran biết đó chỉ là một trò chơi.

Tiếng bước chân của họ vang vọng khắp khu hầm mộ chằng chịt lối rẽ. Bóng tối đen kịt phía sau nuốt chửng lấy cha cậu trong khi bức màn bóng đêm phía trước được vén lên, những bức tượng khác hiện ra; giờ thì không chỉ có các lãnh chúa, mà còn có các vị vua cổ xưa của phương bắc. Trên trán họ là những chiếc vương miện bằng đá. Torrhen Stark, Vị Vua Quỳ Gối. Edwyn Vua Mùa Xuân. Theon Stark, Sói Đói. Brandon Thiêu Trụi và Brandon Thợ Đóng Thuyền. Jorah và Jonos, Brandon Xấu Xa, Walton Vua Mặt Trăng, Edderio Chú Rể, Eyron, Benjen Ngọt Ngào và Benjen Cay Đắng, Vua Edrick Râu Tuyết. Khuôn mặt họ nghiêm nghị và rắn rỏi, có vài người đã làm những việc tồi tệ, nhưng họ đều là người Nhà Stark, và Bran biết tất cả các câu chuyện về họ. Cậu chưa bao giờ sợ những lăng mộ; chúng là một phần của ngôi nhà, cũng như một phần của con người cậu, và Bran biết một ngày nào đó cậu cũng sẽ nằm ở đây.

Nhưng giờ cậu không chắc chắn như vậy nữa. *Nếu lên trên đó, liệu ta có bao giờ trở lại nơi đây? Rồi ta sẽ đi đâu khi chết?*

“Đợi đã,” Osha nói khi họ đến những bậc thang xoắn ốc dẫn lên mặt đất cũng như dẫn xuống các tầng dưới sâu, nơi các vị vua lâu đời hơn đang ngồi trên những chiếc ngai trong bóng tối. Cô ta đưa cây đuốc cho Meera. “Tôi sẽ dò đường lên.” Ban đầu họ nghe thấy tiếng bước chân của Osha, nhưng âm thanh cứ nhỏ dần, nhỏ dần rồi tắt hẳn.

“Hodor,” Hodor có vẻ lo lắng.

Bran đã tự nhủ hàng trăm lần rằng cậu ghét phải trốn trong bóng tối dưới này, cậu muốn lại được thấy mặt trời, được cưỡi ngựa đi trong gió và mưa. Nhưng giờ khi đối mặt với thời khắc đó, cậu lại thấy sợ hãi. Cậu cảm thấy an toàn trong bóng tối, nơi cậu không thể nhìn thấy tay mình dù ở ngay trước mắt, và cậu tin rằng kẻ thù cũng sẽ không tìm thấy cậu. Các lãnh chúa bằng đá còn cho cậu sự dũng cảm. Tuy không nhìn thấy họ nhưng cậu biết họ ở đó.

Họ đã đợi một lúc lâu mà không thấy tiếng động gì. Bran bắt đầu lo lắng, sợ điều chẳng lành xảy đến với Osha. Em trai cậu không ngừng ngọ nguậy. “Em muốn về nhà!” cậu bé nói to.

Hodor gật gật đầu nói. “Hodor.”

Rồi họ nghe thấy tiếng bước chân mỗi lúc một to hơn, và vài phút sau Osha xuất hiện trong ánh sáng với vẻ buồn rầu. "Có cái gì đó chặn cửa. Tôi không di chuyển nó được."

"Hodor có thể di chuyển được mọi thứ," Bran nói.

Osha nhìn chàng trai chăn ngựa và suy xét. "Cũng có thể. Chúng ta đi thôi."

Vì các bậc thang hẹp nên họ phải đi theo hàng một. Osha dẫn đầu. Theo sau là Hodor với Bran cúi thấp sau lưng để đầu không chạm trần nhà. Meera cầm đuốc đi tiếp theo, và Jojen đi sau cùng, tay dắt Rickon. Họ đi lên mãi, lên mãi theo đường xoắn ốc. Bran nghĩ cậu ngửi thấy mùi khói, nhưng có lẽ đó chỉ là khói từ ngọn đuốc.

Cánh cửa hầm mộ làm bằng gỗ cứng. Nó cũ kỹ nặng nề, và nằm nghiêng so với nền nhà. Lối đi chỉ có thể đi qua từng người một. Khi tới nơi, Osha cố thử một lần nữa nhưng cánh cửa không hề nhúc nhích. "Để Hodor thử xem sao."

Họ phải giúp Bran ra khỏi chiếc giỏ trước để cậu không bị đè bẹp. Meera ngồi xổm cạnh cậu trên bậc thang và khoác một tay qua vai cậu che chở, Osha và Hodor đổi chỗ cho nhau. "Mở cửa ra nào, Hodor," Bran nói.

Chàng trai chăn ngựa to lớn chống cả hai tay lên cánh cửa, vừa đẩy vừa lẩm bẩm. "Hodor?" Anh ta đấm vào cánh cửa gỗ nhưng nó thậm chí không chuyển động. "Hodor."

"Dùng lưng ấy," Bran giục. "Và chân nữa."

Hodor quay người lại, đặt lưng vào tấm cửa gỗ và huých mạnh. Hai lần. Ba lần. "Hodor!" Anh ta đặt một chân lên một bậc thang cao hơn để gập người bên dưới cánh cửa nằm nghiêng và cố nâng nó. Lần này cánh cửa kêu cọt kẹt. "*Hodor!*" Anh ta bước nốt chân còn lại lên một bậc thang nữa và giang hai chân ra, gồng người đứng thẳng lên. Mặt anh ta đỏ bừng, và Bran thấy gân cổ Hodor nổi lên khi người anh căng ra dưới sức nặng của cánh cửa phía trên. "*Hodor hodor hodor hodor hodor HODOR!*" Một tiếng rầm vang lên trên đầu họ. Rồi đột nhiên cánh cửa hé mở, một vạt ánh sáng hắt vào mặt Bran khiến cậu lóa mắt trong chốc lát. Thêm một cú đẩy nữa, họ nghe thấy tiếng đá dịch chuyển, và con đường được mở ra. Osha thò cây giáo lên trước và chui theo sau, Rickon phải vòng dưới chân Meera để đi theo. Hodor mở hẳn cánh cửa và trèo lên mặt đất. Hai chị em nhà Reed phải khiêng Bran lên mấy bậc thang trên cùng.

Bầu trời phủ một màu xám nhạt và khói cuộn lên xung quanh họ. Họ đứng dưới chiếc bóng của Đại Vọng Lâu, hay đúng hơn là những gì còn sót lại của nó. Cả một bên pháo đài đã đổ sập. Các miệng máng xối bằng đá vỡ tan tành nằm rải rác khắp sân. *Chúng rơi ở đúng nơi mình bị ngã*, Bran nghĩ khi nhìn thấy chúng. Vài máng xối vỡ tan thành nhiều mảnh khiến Bran không khỏi băn khoăn tại sao cậu có thể sống sót. Gần đó, lũ quạ đang rỉa một xác người chết bẹp dưới một tảng đá rơi, nhưng người đó nằm sấp nên Bran không nhận ra ai.

Đại Vọng Lâu đã không được sử dụng trong suốt mấy trăm năm, nhưng giờ trông nó giống chiếc vỏ rỗng hơn bao giờ hết. Sàn nhà và các thanh xà đều đã cháy rụi. Họ có thể nhìn thấy cả những căn phòng bên trong qua các bức tường đổ sập, thậm chí cả khu vực nhà xí. Nhưng phía sau, ngọn tháp vỡ vẫn đứng đó, đám cháy không tệ hơn lúc trước là bao. Jojen Reed đang ho sặc sụa vì hít phải khói. "Đưa ta về nhà!" Rickon đòi. "Ta muốn về *nhà*!"

Hodor đi vòng tròn và khẽ lẩm bẩm, "Hodor." Họ đứng túm tụm vào nhau giữa khung cảnh hoang tàn đổ nát với xác người chết xung quanh.

"Chúng ta làm ồn đủ để đánh thức cả một con rồng dậy," Osha nói, "thế mà vẫn không có ai đến. Lâu đài đã bị thiêu trụi và chỉ còn sự chết chóc, đúng như giấc mơ của Bran, nhưng tốt nhất chúng ta nên..." Người phụ nữ du mục chợt ngừng nói khi nghe thấy tiếng động phía sau

và quay ngoắt lại với cây giáo sẵn sàng trong tay.

Hai cái bóng dài bước ra khỏi tòa tháp đổ và chậm rãi bước qua đống gạch vỡ. Rickon vui vẻ hét lên. "*Lông Xù!*" và con sói đen nhảy đến chỗ cậu bé. Mùa Hè tiến đến chậm hơn, cọ đầu vào cánh tay Bran và liếm mặt cậu.

"Chúng ta nên đi thôi," Jojen nói. "Nhiều người chết sẽ thu hút những con sói khác ngoài Mùa Hè và Lông Xù, và sẽ không chỉ thu hút những con vật bốn chân đâu."

"Đúng đấy," Osha đồng ý, "nhưng chúng ta cần đồ ăn, và có thể ở đây vẫn còn người sống sót. Chúng ta phải đi cùng nhau. Meera, giữ chắc khiên và coi chừng phía sau nhé."

Họ mất cả buổi sáng để đi hết một vòng quanh lâu đài. Các bức tường đá hoa cương vẫn còn nguyên vẹn, đây đó chỉ có những vết đen do đám cháy để lại. Nhưng ở bên trong, mọi thứ hoang tàn và chết chóc. Cánh cửa dẫn vào Đại Sảnh đầy vết chém và vẫn còn âm ỉ cháy. Bên trong, những thanh xà đã rơi xuống và cả phần mái đổ sập xuống nền nhà. Những tấm kính màu sắc của nhà kính đã vỡ vụn, cây cối, hoa quả bị chém tan tác hoặc bị xới tung chỉ còn trơ rễ. Những gian chuồng ngựa bằng gỗ lợp mái tranh không còn sót lại gì ngoài tro bụi, than hồng, và xác ngựa. Bran nghĩ tới Vũ Công và muốn bật khóc. Bên dưới Tháp Thư Viện, một hồ nước cạn đang bốc hơi, và nước nóng phun ra từ vết nứt bên hồ. Cây cầu nối giữa Tháp Chuông và lùm cây dành cho bầy quạ cũng sập xuống khoảnh sân bên dưới, căn gác của Maester Luwin biến mất. Họ nhìn thấy một quầng sáng màu đỏ lờ mờ đằng sau những ô cửa sổ của căn gác hẹp dưới Đại Vọng Lâu, và ngọn lửa khác đang cháy trong nhà kho.

Osha khẽ gọi qua làn khói đang bốc lên khi họ di chuyển, nhưng không ai trả lời. Họ thấy một con chó đang đứng bên một cái xác, nhưng nó chạy đi mất khi đánh hơi thấy lũ sói tuyết; tất cả những con chó săn còn lại trong cũi đều đã bị giết. Đàn quạ của vị học sĩ đang bu quanh vài xác chết, và lũ quạ hoang trên tháp vỡ cũng chọn được những miếng mồi khác xung quanh. Bran nhận ra Poxy Tym, dù anh ta đã bị một cây rìu chém ngang mặt. Một xác người chết cháy đang ngồi bên bàn thờ Đức Mẹ, hai tay anh ta co lại, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm đen sì, như thể sẵn sàng đấm bất cứ ai dám đến gần anh ta. "Nếu các vị thần có mắt," Osha giận dữ gằn giọng, "lũ khốn gây ra những chuyện này sẽ phải trả giá."

"Đó là Theon," Bran buồn bã nói.

"Không. Nhìn kìa." Cô ta chỉ sang phía bên kia sân bằng cây giáo của mình. "Kia là người của hắn. Và kia nữa. Còn đó là ngựa chiến của Greyjoy, thấy chưa? Con ngựa màu đen bị trúng tên ấy." Người phụ nữ du mục đi giữa những cái xác và cau mày. "Còn đây là Lorren Đen." Hắn bị thương nặng đến mức bộ râu nhuốm máu chuyển thành màu nâu đỏ. Nhưng hắn cũng hạ được vài tên." Osha dùng chân lật một cái xác lại. "Ở đây có phù hiệu. Một hình người toàn thân màu đỏ."

"Hình người bị lột da của vùng Dreadfort," Bran nói.

Mùa Hè cất tiếng tru và chạy đi mất.

"Rừng thiêng." Meera Reed chạy theo con sói với tấm khiên và cây đinh ba trong tay. Những người khác theo sau, họ mò mẫm tiến lên trong làn khói và đất đá ngổn ngang. Không khí có vị ngọt hơn bên dưới những tán cây. Vài cây thông dọc bìa rừng bị thiêu cháy, nhưng sâu bên trong, vùng đất ẩm ướt và cây cối xanh tươi đã đánh bại được ngọn lửa.

"Khu rừng sống này có quyền năng," Jojen Reed nói, như thể cậu ta biết Bran đang nghĩ gì, "nó có sức mạnh ngang với lửa."

Bên rìa một vũng nước đen dưới tán cây đước, Maester Luwin nằm úp mặt trên đất. Một vệt

máu trải dài trên thảm lá mà ông đã bò qua. Gió Xám đang đứng bên ông, và ban đầu Bran tưởng ông đã chết, nhưng khi Meera chạm vào cổ ông, vị học sĩ rên rỉ.

"Hodor?" Hodor buồn rầu nói. "Hodor?"

Họ nhẹ nhàng lật Luwin lại. Mắt và tóc ông đều có màu xám, và chiếc áo choàng xám của ông sẫm màu hơn ở những nơi máu thấm qua. "Bran," ông nói nhỏ khi thấy cậu ngồi sau lưng Hodor. "Cả Rickon nữa." Ông mỉm cười. "Thần linh có mắt. Ta biết mà..."

"Thầy biết ư?" Bran do dự hỏi.

"Đôi chân, ta có thể đoán được... quần áo tuy vừa khít nhưng các múi cơ ở chân... tội nghiệp thằng bé..." Ông ho và máu trào ra từ miệng. "Con đã biến mất... trong rừng... nhưng làm cách nào vậy?"

"Bọn con không hề bỏ đi đâu cả," Bran nói, "mà chỉ ra đến bìa rừng rồi lại về. Con cho lũ sói đi để tạo dấu vết, nhưng thực ra bọn con trốn trong lăng mộ của cha."

"Khu hầm mộ." Luwin mỉm cười, máu trào ra bên mép ông. Vị học sĩ thở gấp vì đau khi ông cố cử động.

Mắt Bran ầng ậng nước. Khi một người bị thương, anh ta sẽ được đưa đến chỗ học sĩ, nhưng khi một vị học sĩ bị thương thì phải làm thế nào đây?

"Chúng ta phải làm một cái cáng để khiêng ông ấy," Osha nói.

"Vô ích thôi," Luwin nói. "Ta sắp chết rồi."

"Không được," Rickon giận dữ nói. "Thầy không được chết." Bên cạnh cậu nhóc, Lông Xù nhe nanh gầm gừ.

Vị học sĩ mỉm cười. "Yên lặng nào, cậu bé. Ta lớn tuổi hơn con nhiều. Ta có thể... chết bất cứ khi nào ta muốn."

"Hodor, cúi xuống," Bran nói. Hodor quỳ xuống bên cạnh vị học sĩ.

"Nghe này," Luwin nói với Osha, "các hoàng tử... người thừa tự của Robb. Không... không được ở cùng nhau... ngươi hiểu chứ?"

Người phụ nữ du mục chống tay lên cây giáo. "Đúng. Họ ở xa nhau sẽ an toàn hơn. Nhưng đưa họ đi đâu? Tôi nghĩ, có thể nhà Cerwyn..."

Maester Luwin gắng dùng chút sức tàn để lắc đầu. "Cậu nhóc nhà Cerwyn đã chết. Ser Rodrik, Leobald Tallhart, phu nhân Hornwood... tất cả đều đã bị giết rồi. Deepwood cũng đã sụp đổ, cả Moat Cailin, và sẽ sớm đến lượt Torrhen's Square thôi. Những người dân đảo Iron ở bờ biển Stony. Và ở phía đông là Con Hoang của nhà Bolton."

"Vậy thì đi đâu được?" Osha hỏi.

"Cảng White... Nhà Umber... ta không biết nữa... chiến tranh ở khắp mọi nơi... người ta đánh nhau với cả láng giềng, và mùa đông đang đến... thật điên rồ, hết sức điên rồ..." Maester Luwin đưa tay nắm lấy cánh tay Bran, các ngón tay ông siết chặt trong cơn tuyệt vọng. "Giờ con phải mạnh mẽ. *Mạnh mẽ*."

"Con nhớ rồi," Bran trả lời, dù điều đó rất khó khăn. *Ser Rodrik bị giết và Maester Luwin, mọi người, tất cả mọi người...*

“Tốt lắm,” vị học sĩ nói. “Cậu bé ngoan. Đúng là con trai... con trai của cha cháu, Bran. Giờ hãy đi đi.”

Osha ngước lên cây đước, nhìn vào khuôn mặt màu đỏ tạc trên thân cây. “Và để ông ở lại cho các vị thần sao?”

“Ta cầu xin...” Vị học sĩ nuốt nước bọt. “Một... một ngụm nước, và... một ân huệ nữa. Nếu ngươi có thể...”

“Được.” Cô ta quay sang phía Meera. “Dẫn các cậu bé ra chỗ khác đi.”

Jojen và Meera dẫn Rickon đi. Hodor theo sau. Những cành cây thấp quét lên mặt Bran khi họ đi giữa rừng cây, và những chiếc lá quệt đi nước mắt của cậu. Ít phút sau Osha gặp họ ở sân. Cô ta không đề cập gì đến Maester Luwin. “Hodor phải đi cùng Bran để cõng ngài ấy,” người phụ nữ du mục nói với vẻ nghiêm nghị. “Tôi sẽ đi cùng Rickon.”

“Chúng tôi sẽ đi với Bran,” Jojen Reed nói.

“Phải, tôi cũng nghĩ cậu sẽ làm như thế,” Osha nói. “Tôi sẽ ra Cổng Đông và đi theo vương lộ.”

“Chúng tôi sẽ đi Cổng Thợ Săn,” Meera nói.

“Hodor,” Hodor kêu lên.

Đầu tiên họ dừng lại ở khu bếp. Osha tìm được vài ổ bánh mì cháy còn ăn được, và xé đôi một con gà quay đã nguội. Meera bới được một bình mật ong và một túi táo to. Họ chia tay nhau ở ngoài. Rickon khóc nức nở và bám lấy chân Hodor cho tới khi bị Osha lấy đầu cây giáo quật vào mông. Chỉ khi đó cậu bé mới nhanh chóng đi theo cô. Lông Xù đi cùng bọn họ. Bran nhìn theo cho tới khi đuôi con sói khuất dần và biến mất sau tòa tháp vỡ.

Chiếc khung lưới sắt ở Cổng Thợ Săn đã bị méo mó bởi sức nóng, đến nỗi mọi người không thể nâng nó lên khỏi mặt đất quá ba mươi phân. Họ phải lần lượt chui qua bên dưới những chiếc cọc nhọn.

“Chúng ta sẽ đến chỗ lãnh chúa cha hai người chứ?” Bran hỏi khi họ đi qua cây cầu kéo giữa các bức tường thành. “Đến pháo đài Greywater?”

Meera nhìn sang em trai và chờ đợi câu trả lời. “Chúng ta sẽ đi về phía bắc,” Jojen thông báo.

Đến rìa cánh rừng sói, Bran quay đầu nhìn lại tòa lâu đài lần cuối, nơi từng là cả cuộc sống của cậu. Những cột khói vẫn bốc lên bầu trời xám xịt, nhưng không phải từ các ống khói của Winterfell trong một buổi chiều thu lành lạnh nữa. Muội bồ hóng đánh dấu các lỗ bắn tên, và đây đó trên bức tường ngoài có những vết nứt hoặc đổ vỡ nham nhở trên hàng rào chắn răng cưa, nhưng từ khoảng cách xa Bran nhìn không rõ. Trên cao, mái của các pháo đài và tòa tháp vẫn uy nghiêm đứng đó giống như hàng trăm năm trước, và ít ai có thể nghĩ tòa lâu đài đã bị thiêu trụi và phá hủy khi nhìn chúng. *Những tảng đá vững vàng*, Bran tự nhủ, *những bộ rễ đã ăn sâu, và dưới lòng đất, các vị Vua Mùa Đông vẫn đang ngồi trên những chiếc ngai của họ. Chỉ cần những thứ đó còn thì Winterfell vẫn tồn tại. Nó không chết mà chỉ bị thương thôi. Giống như mình vậy*, cậu nghĩ. *Mình cũng không chết*.

— HẾT PHẦN 2 —

CÁC VỊ VUA VÀ TRIỀU ĐÌNH

VUA CỦA NGAI SẮT

JOFFREY BARATHEON đệ nhất, mười ba tuổi, con trai cả của Robert I Baratheon, và Cersei Lannister,

- Mẹ, THÁI HẬU CERSEI, Thái hậu nhiếp chính, Người Bảo Vệ Vương quốc,
- Em gái, CÔNG CHÚA MYRCELLA, chín tuổi,
- Em trai, HOÀNG TỬ TOMMEN, tám tuổi
- Họ hàng:
- STANNIS BARATHEON, lãnh chúa đảo Dragonstone, tự phong là vua Stannis đệ nhất,
- RENLY BARATHEON, lãnh chúa vùng Storm's End, tự phong là vua Renly đệ nhất,
- SER JAIME LANNISTER, còn gọi là Sát Vương, Chỉ huy đội Ngự Lâm Quân, hiện là tù binh ở Riverrun,
- TYRION LANNISTER, Quân Sư
- Cận vệ của Tyrion, PODRICK PAYNE,
- Lính canh và các tay kiếm:
- BRONN, lính đánh thuê,
- SHAGGA CON TRAI DOLF, tộc Quạ Đá,
- TIMETT CON TRAI TIMETT, tộc Lửa Thiêu,
- CHELLA CON GÁI CHEYK, tộc Tai Đen,
- CRAWN CON TRAI CALOR, tộc Anh Em Mặt Trăng,
- Thiếp của Tyrion, SHAE,
- Tiểu Hội đồng:
- GRAND MASTER PYCELLE,
- LÃNH CHÚA PETYR BAELISH, Ngón Út, cố vấn tài chính,
- LÃNH CHÚA JANOS SLYNT, Chỉ huy Đội Gác Thành bảo vệ Vương Đô (đội áo choàng vàng),
- VARYS, thái giám, biệt danh GIÁN ĐIỆP, NHỆN, quan mật vụ,
- Ngự Lâm Quân:
- SER JAIME LANNISTER, Sát Vương, Chỉ huy đội Ngự Lâm Quân, hiện là tù binh ở Riverrun,
- SANDOR CLEGANE, CHÓ SĂN,
- SER BOROS BLOUNT,
- SER MERYN TRANT,
- SER ARYS OAKHEART,
- SER PRESTON GREENFIELD,
- SER MANDON MOORE,
- Triều thần và tùy tùng:
- SER ILYN PAYNE, đao phủ,
- VYLARR, chỉ huy đội lính gác của nhà Lannister tại Vương Đô (đội áo choàng đỏ),
- SER LANCEL LANNISTER, hiệp sĩ,
- TYREK LANNISTER,
- SER ARON SANTAGAR,
- SER BALON SWANN, con trai thứ của lãnh chúa Gulian Swann ở Stonehelm,
- TIỂU THƯ ERMESANDE HAYFORD, một bé gái còn bú mẹ,
- SER DONTOS HOLLARD, còn gọi là RED, một gã nát rượu
- JALABHAR XHO, hoàng tử bị lưu đày đến từ đảo Summer,
- MOON BOY, một tên hề
- Phu nhân TANDA STOKEWORTH,
- FALYSE, con gái lớn,

- LOLLYS, con gái thứ hai, một trinh nữ ba mươi ba tuổi,
- Lãnh chúa GYLES ROSBY,
- SER HORAS REDWYNE và người anh em sinh đôi SER HOBBER REDWYNE, các con trai của lãnh chúa vùng Arbor,
- Tại Vương Đô:
- Đội Gác Thành (đội áo choàng vàng):
- JANOS SLYNT, lãnh chúa vùng Harrenhal, tướng chỉ huy,
- MORROS, con trai cả và là người thừa kế của Janos Slynt,
- ALLAR DEEM, đội trưởng dưới quyền Slynt,
- SER JACELYN BYWATER, TAY SẮT, đội trưởng gác cổng River,
- Pháp sư lửa HALLYNE, một trong các nhà giả kim thông thái,
- CHATAYA, chủ một nhà chứa đắt tiền,
- ALAYAYA, DANCY, MAREI, một vài gái điếm của Chataya,
- TOBHO MOTT, chuyên gia chế tạo vũ khí,
- SALLOREON, chuyên gia chế tạo vũ khí,
- IRONBELLY, thợ rèn,
- LOTHAR BRUNE, kỵ binh tự do
- SER OSMUND KETTLEBLACK, hiệp sĩ lang thang, nổi tiếng với tính tình khó chịu.
- OSFRYD và OSNEY KETTLEBLACK, các anh trai,
- SYMON LƯỠI BẠC, ca sĩ.

Cờ hiệu của Vua Joffrey có hình con hươu sừng màu đen trên nền vàng, biểu tượng của gia tộc Baratheon, và con sư tử màu vàng trên nền đỏ thẫm của nhà Lannister đang tham chiến.

VUA CỦA VÙNG BIỂN HẸP

STANNIS BARATHEON đệ nhất, em trai kế sau vua Robert, lãnh chúa đảo Dragonstone trước đây, con trai thứ hai của lãnh chúa Steffon Baratheon và phu nhân Cassana nhà Estermont,

- Vợ, phu nhân SELYSE, nhà Florent,
- SHIREEN, con gái duy nhất, mười tuổi,
- Chú và anh em họ:
- SER LOMAS ESTERMONT, chú,
- SER ANDREW ESTERMONT, em họ,
- Triều thần và tùy tùng:
- MAESTER CRESSEN, thầy thuốc, thầy giáo già
- MAESTER PYLOS, chàng trai trẻ kế nhiệm ông,
- SEPTON BARRE,
- SER AXELL FLORENT, người cai quản thành Dragonstone, chú của hoàng hậu Selyse,
- MẶT SẸO, hề, bị thiểu năng,
- Quý cô MELISANDRE của vùng ASSHAI, còn gọi là NỮ TU ĐỎ, một nữ tu dòng R'hllor, Trái tim của lửa,
- SER DAVOS SEAWORTH, còn gọi là HIỆP SĨ CỦ HÀNH, hay đôi khi là TAY CỤT, từng buôn lậu, thuyền trưởng tàu Betha Đen, vợ MARYA, con gái một thợ mộc,
- 7 con trai:
- DALE, thuyền trưởng tàu Hồn Ma,
- ALLARD, thuyền trưởng tàu Phu nhân Marya,
- MATTHOS, thuyền viên tàu Betha Đen,
- MARIC, người chèo thuyền tàu Thịnh Nộ,
- DEVAN, hộ vệ của vua Stannis,
- STANNIS, chín tuổi,
- STEFFON, sáu tuổi,
- BRYEN FARRING, cận vệ của vua Stannis,

- Các lãnh chúa và tay kiếm:
- ARDRIAN CELTIGAR, lãnh chúa già đảo Claw,
- MONFORD VELARYON, lãnh chúa vùng Tides và cai quản đảo Driftmark,
- DURAM BAR EMMON, lãnh chúa vùng Sharp Point, mười bốn tuổi,
- GUNCER SUNGLASS, lãnh chúa vùng Sweetport Sound,
- SER HUBARD RAMBTON,
- SALLADHOR SAAN, đến từ thành phố tự trị Lys, tự xưng là Ông hoàng vùng Biển Hẹp,
- MOROSH THE MYRMAN, chỉ huy đội thủy thủ đánh thuê.

Vua Stannis dùng trái tim rực lửa của Thần Ánh Sáng làm cờ hiệu; một trái tim đỏ bao quanh là ngọn lửa màu cam trên nền màu vàng sáng. Bên trong trái tim có hình con hươu đội vương miện màu đen của nhà Baratheon.

VUA CỦA VÙNG HIGHGARDEN

RENLY BARATHEON đệ nhất, em trai thứ hai của vua Robert, trước đây là lãnh chúa vùng Storm's End, con trai thứ ba của lãnh chúa Steffon Baratheon và phu nhân Cassana nhà Estermont, người vợ trẻ, tiểu thư MARGAERY nhà Tyrell, thiếu nữ mười lăm tuổi,

- chú và anh em họ:
- SER ELDON ESTERMONT, chú,
- Con trai Ser Eldon, SER AEMON ESTERMONT,
- anh em họ, con trai Ser Aemon, SER ALYN ESTERMONT,
- Các lãnh chúa chư hầu:
- MACE TYRELL, lãnh chúa vùng Highgarden và quân sư của nhà vua,
- RANDYLL TARLY, lãnh chúa vùng Horn Hill,
- MATHIS ROWAN, lãnh chúa vùng Goldengrove,
- BRYCE CARON, Lãnh chúa vùngthe Marches,
- SHYRA ERROL, phu nhân vùng Haystack Hall,
- ARWYN OAKHEART, Phu nhân vùng Old Oak,
- ALESTER FLORENT, lãnh chúa của pháo đài Brightwater,
- LÃNH CHÚA SELWYN NHÀ TARTH, còn gọi là SAO ĐÊM,
- LEYTON HIGHTOWER, đại diện Oldtown, Lãnh chúa vùng Port,
- LÃNH CHÚA STEFFON VARNER,
- Đội Vệ Binh Cầu Vồng:
- SER LORAS TYRELL, Hiệp Sĩ Hoa, tướng chỉ huy,
- LÃNH CHÚA BRYCE CARON, màu cam,
- SER GUYARD MORRIGEN, màu xanh lá,
- SER PARMEN CRANE, màu tía,
- SER ROBAR ROYCE, màu đỏ,
- SER EMMON CUY, màu vàng,
- BRIENNE OF TARTH, màu xanh da trời, NGƯỜI ĐẸP BRIENNE, con gái lãnh chúa Selwyn Sao Đêm,
- Các hiệp sĩ và tay kiếm:
- SER CORTNAY PENROSE, quản thành Storm's End, người được Ser Cortnay bảo hộ, EDRIC STORM, con hoang của vua Robert với tiểu thư Delena nhà Florent,
- SER DONNEL SWANN, người thừa kế Stonehelm,
- SER JON FOSSOWAY, nhà Fossoway Táo Xanh,
- SER BRYAN FOSSOWAY, SER TANTON FOSSOWAY, và SER EDWYD FOSSOWAY, nhà Fossoway Táo Đỏ,
- SER COLEN OF GREENPOOLS,
- SER MARK MULLENDORE,
- RED RONNET, hiệp sĩ vùng Griffin's Roost,

- Gia nhân:
- MAESTER JURNE, cố vấn, thầy thuốc, thầy giáo.

Cờ hiệu của vua Renly là con hươu đội vương miện của nhà Baratheon vùng Storm's End, màu đen trên nền vàng giống như của anh trai - vua Robert.

VUA PHƯƠNG BẮC

ROBB STARK, lãnh chúa vùng Winterfell và vua phương Bắc, con trai cả của Eddard Stark - lãnh chúa vùng Winterfell - và phu nhân Catelyn Tully, mười lăm tuổi, sói tuyết, GIÓ XÁM, mẹ, PHU NHÂN CATELYN, Nhà Tully, anh chị em:

- CÔNG CHÚA SANSA, mười hai tuổi,
- Sói tuyết của Sansa, {QUÝ CÔ}, bị giết tại lâu đài Darry,
- CÔNG CHÚA ARYA, mười tuổi,
- Sói tuyết của Arya, NYMERIA, đã bị đuổi đi hơn một năm trước,
- HOÀNG TỬ BRADON, Bran, người thừa kế Winterfell và phương Bắc, tám tuổi,
- Sói tuyết của Bran, MÙA HÈ,
- HOÀNG TỬ RICKON, bốn tuổi,
- Sói tuyết của Rickon, LÔNG XÙ,
- Anh em cùng cha khác mẹ, JON SNOW, con hoang mười lăm tuổi, thuộc Đội Tuần Đêm,
- Sói tuyết của Jon, BÓNG MA,
- Họ hàng:
- {BRANDON STARK}, anh trai lãnh chúa Eddard, bị giết theo lệnh vua Aerys II Targaryen,
- BENJEN STARK, em trai lãnh chúa Eddard, thuộc Đội Tuần Đêm, mất tích phía bên kia Tường Thành
- LYSA ARRYN, em gái phu nhân Catelyn, quả phụ của {lãnh chúa Jon Arryn}, phu nhân vùng Eyrie,
- SER EDMURE TULLY, em trai phu nhân Catelyn, người thừa kế Riverrun,
- SER BRYNDEN TULLY, CÁ ĐEN, chú của phu nhân Catelyn,
- Các tay kiếm và bạn chiến đấu:
- THEON GREYJOY, được lãnh chúa Eddard bảo hộ, người thừa kế của Pyke và Quần Đảo Iron,
- HALLIS MOLLEN, chỉ huy đội lính gác ở Winterfell,
- JACKS, QUENT, SHADD, lính gác dưới sự chỉ huy của Mollen,
- SER WENDEL MANDERLY, con trai thứ hai của lãnh chúa vùng Cảng White,
- PATREK MALLISTER, người thừa kế Seagard,
- DACEY MORMONT, con gái đầu của phu nhân Maege và người thừa kế Đảo Bear,
- JON UMBER, biệt danh SMALLJON,
- ROBIN FLINT, SER PERWYN FREY, LUCAS BLACKWOOD,
- Cận vệ, OLYVAR FREY, mười tám tuổi,
- Gia nhân ở Riverrun:
- MAESTER LUWIN, cố vấn, thầy thuốc, thầy giáo,
- SER DESMOND GRELL, hiệp sĩ cấp cao,
- SER ROBIN RYGER, chỉ huy đội bảo vệ,
- UTHERYDES WAYN, quản thành Riverrun,
- RYMUND THE RHYMER, ca sĩ,
- Gia nhân ở Winterfell:
- MAESTER LUWIN, cố vấn, thầy thuốc, thầy giáo,
- SER RODRIK CASSEL, hiệp sĩ cấp cao,
- BETH, con gái nhỏ,
- WALDER FREY, WALDER LỚN, được phu nhân Catelyn bảo hộ, tám tuổi

- WALDER FREY, WALDER BÉ, được phu nhân Catelyn bảo hộ, tám tuổi
- SEPTON CHAYLE, cai quản thánh đường và thư viện,
- JOSETH, người quản ngựa,
- BANDY và SHYRA, hai con gái sinh đôi của ông,
- FARLEN, chủ trại chó,
- PALLA, con gái, chăm sóc chó
- GIÀ NAN, vú nuôi,
- HODOR, chắt, cậu bé chăm sóc ngựa bị thiểu năng,
- GAGE, đầu bếp,
- TURNIP, cô hầu bếp,
- OSHA, một phụ nữ du mục bị bắt ở rừng sói, được giao làm những việc nặng trong bếp,
- MIKKEN, thợ rèn và phụ trách kho vũ khí,
- HAYHEAD, SKITTRICK, POXY TYM, ALEBELLY, lính gác,
- CALON, TOM, con cái của lính gác,
- Các lãnh chúa chư hầu và tướng chỉ huy:
- (Với Robb tại Riverrun)
- JON UMBER, biệt danh GREATJON,
- RICKARD KARSTARK, lãnh chúa vùng Karhold,
- GALBART GLOVER, vùng Deepwood Motte,
- MAEGE MORMONT, Phu nhân Đảo Bear,
- SER STEVRON FREY, con trai cả của lãnh chúa Walder Frey và là người thừa kế Song Thành,
- Con trai cả của Ser Stevron, SER RYMAN FREY,
- Con trai của Ser Ryman, BLACK WALDER FREY,
- MARTYN RIVERS, con hoang của lãnh chúa Walder Frey,
- (Với đội quân của Roose Bolton tại Song Thành),
- ROOSE BOLTON, lãnh chúa vùng Dreadfort, chỉ huy phần lớn binh quyền của phương bắc,
- ROBETT GLOVER, vùng Deepwood Motte,
- WALDER FREY, lãnh chúa vùng Crossing,
- SER HEIMAN TALLHART, vùng Torrhen's Square,
- SER AENYS FREY,
- (Tù binh của lãnh chúa Tywin Lannister),
- LÃNH CHÚA MEDGER CERWYN,
- HARRION KARSTARK, con trai duy nhất còn sống của lãnh chúa Rickard,
- SER WYLIS MANDERLY, người thừa kế Cảng White,
- SER JARED FREY, SER HOSTEEN FREY, SER DANWELL FREY, và anh em cùng cha khác mẹ của họ, RONEL RIVERS,
- (Trên chiến trường hoặc đang ngụ tại lâu đài riêng của họ),
- LYMAN DARRY, tám tuổi,
- SHELLA WHENT, Phu nhân vùng Harrenhal, bị mất lâu đài vào tay lãnh chúa Tywin Lannister,
- JASON MALLISTER, lãnh chúa vùng Seagard,
- JONOS BRACKEN, lãnh chúa vùng Stone Hedge,
- TYTOS BLACKWOOD, lãnh chúa vùng Raventree,
- LÃNH CHÚA KARYL VANCE,
- SER MARQ PIPER,
- SER HALMON PAEGE,
- Các lãnh chúa chư hầu và quản thành phương bắc:
- WYMAN MANDERLY, Lãnh chúa Cảng White,
- HOWLAND REED của thành Greywater Watch, dân ăn thịt ếch
- Con gái Howland, MEERA, mười lăm tuổi,
- Con trai Howland, JOJEN, mười ba tuổi,

- PHU NHÂN DONELLA HORNWOOD, góa phụ,
- CLEY CERWYN, người thừa tự của lãnh chúa Medger, mười bốn tuổi,
- LEOBALD TALLHART, em trai của Ser Helman, người quản thành Torrhen's Square,
- Vợ Leobald, BERENA nhà Hornwood,
- Con trai Leobald, BRANDON, mười bốn tuổi,
- Con trai Leobald, BEREN, mười tuổi,
- Con trai Ser Helman, BENFRED, người thừa kế Torrhen's Square,
- Con gái Ser Helman, EDDARA, cô bé chín tuổi,
- PHU NHÂN SYBELLE, vợ của Robett Glover, cai quản Deepwood Motte khi ông vắng mặt,
- Con trai Robett, GAWEN, ba tuổi, người thừa kế Deepwood,
- Con gái Robett, ERENA, sơ sinh, một tuổi
- LARENCE SNOW, con hoang của lãnh chúa Hornwood, mười hai tuổi, được bảo hộ bởi Galbart Glover,
- MORS CROWFOOD và HOTHER WHORESBANE, Nhà Umber, các chú của Greatjon,
- PHU NHÂN LYESSA FLINT, mẹ của Robin,
- ONDREW LOCKE, lãnh chúa già của vùng Oldcastle,

Cờ hiệu của vua phương Bắc vẫn là lá cờ đã tồn tại cả ngàn năm: con sói xám của nhà Stark vùng Winterfell trên nền trắng như tuyết.

NỮ HOÀNG PHÍA BÊN KIA BỜ BIỂN

DAENERYS TARGARYEN, Daenerys Bão Tố, người Không Thể Cháy, Mẹ Rồng, Khaleesi của tộc Dothraki, Daenerys đệ nhất, đứa con duy nhất còn sống của vua Aerys II Targaryen với người vợ/vừa là em gái, Hoàng hậu Rhaella, một góa phụ ở tuổi mười bốn,

- Ba con rồng mới nở: DROGON, VISER ION, RHAEGAL,
- Các anh trai:
- {RHAEGAR}, hoàng tử vùng Dragonstone và người thừa kế Ngai Sắt, bị giết bởi vua Robert tại Trident,
- {RHAENYS}, con gái của Rhaegar với Elia vùng Dorne, bị giết trong trận Chiếm Vương Đô,
- {AEGON}, con trai của Rhaegar với Elia vùng Dorne, bị giết trong trận Chiếm Vương Đô,
- {VISERYS}, tự phong là vua Viserys đệ tam, Vua Ăn Mày, bị giết tại Vaes Dothrak bởi chính tay Khal Drogo,
- Chồng {DROGO}, một khal của người Dothraki, chết vì vết thương nhiễm trùng,
- {RHAEGO}, đứa con chết non của Daenerys và Khal Drogo, bị giết từ trong bụng mẹ bởi Mirri Maz Duur,
- Đội Bảo Vệ Nữ Hoàng:
- SER JORAH MORMONT, vị hiệp sĩ bị lưu đày, từng là lãnh chúa Đảo Bear,
- JHOGO, Ko, kỵ sĩ tâm phúc, sử dụng roi da,
- AGGO, Ko, kỵ sĩ tâm phúc, cung thủ,
- RAKHARO, ko, cũng là anh em thân thiết, sử dụng arakh,
- Các hầu gái:
- IRRI, hầu gái người Dothraki,
- JHIQUI, hầu gái người Dothraki,
- DOREAH, hầu gái người Lys, trước đây là gái điếm,
- Ba người tìm kiếm:
- XARO XHOAN DAXOS, trùm thương gia của thành Qarth,
- PYAT PREE, một phù thủy của thành Qarth,

- QUAITHE, một phụ nữ đeo mặt nạ, theo học thuyết bóng tối của Asshai,
- ILLYRIO MOPATIS, một magister của Thành Phố Tự Trị Pentos, người sắp xếp cho Daenerys cưới Khal Drogo và âm mưu đưa Viserys trở lại Ngai Sắt.

Cờ hiệu của nhà Targaryen là cờ của Nhà Chinh Phạt Aegon, người chiếm được Bảy Phụ Quốc, thiết lập đế chế, và tạo ra chiếc Ngai Sắt từ kiếm của những kẻ thù mà ngài chinh phạt được. Lá cờ có hình con rồng ba đầu, màu đỏ trên nền đen.

CÁC DÒNG TỘC LỚN NHỎ KHÁC

NHÀ ARRYN

Nhà Arryn không tuyên bố theo phe nào khi chiến tranh nổ ra, và dùng toàn lực để bảo vệ vùng Eyrie và Thung Lũng Arryn.

Biểu tượng của nhà Arryn là mặt trăng và chim cắt màu trắng trên nền màu xanh da trời.

Khẩu quyết: Danh dự cao cả.

ROBERT ARRYN, lãnh chúa vùng Eyrie, Người Bảo Vệ Thung Lũng, Người cai quản phía Đông, tám tuổi, ốm yếu,

- mẹ, PHU NHÂN LYSA nhà Tully, vợ thứ ba và góa phụ của {lãnh chúa Jon Arryn}, người từng là quân sư của nhà vua, em gái Catelyn Stark,
- Gia nhân:
- MAESTER COLEMON, cố vấn, thầy thuốc, thầy giáo,
- SER MARWYN BELMORE, chỉ huy đội bảo vệ,
- LÃNH CHÚA NESTOR ROYCE, Quản lý cấp cao vùng Thung Lũng,
- Con trai lãnh chúa Nestor, SER ALBAR,
- MYA STONE, hầu gái, con hoang của vua Robert,
- MORD, một quản ngục hung ác,
- MARILLION, em gái,
- Các lãnh chúa chư hầu, người cầu hôn và tùy tùng:
- LÃNH CHÚA YOHN ROYCE, YOHN GIÁP ĐỒNG,
- Con trai cả của lãnh chúa Yohn, SER ANDAR,
- Con trai thứ của lãnh chúa Yohn, SER ROBAR, phục vụ vua Renly, là người mặc áo đỏ trong Đội Vệ Binh Cầu Vồng,
- Con trai út của lãnh chúa Yohn, {SER WAYMAR}, thuộc Đội Tuần Đêm, mất tích bên kia Tường Thành.
- LÃNH CHÚA NESTOR ROYCE, anh trai lãnh chúa Yohn, Quản lý cấp cao của vùng Thung Lũng,
- Con trai và người thừa kế của lãnh chúa Nestor, SER ALBAR,
- Con gái lãnh chúa Nestor, MYRANDA,
- SER LYN CORBRAY, một người cầu hôn phu nhân Lysa,
- MYCHEL REDFORT, cận vệ,
- PHU NHÂN ANYA WAYNWOOD,
- Con trai cả và là người thừa kế của phu nhân Anya, SER MORTON, một người cầu hôn phu nhân Lysa,
- Con trai thứ của phu nhân Anya, SER DONNEL, Hiệp sĩ canh Cổng Máu
- EON HUNTER, lãnh chúa già vùng Longbow Hall, người cầu hôn phu nhân Lysa.

NHÀ FLORENT

Nhà Florent của pháo đài Brightwater là chư hầu của Highgarden, và theo nhà Tyrell tuyên bố ủng hộ vua Renly. Tuy nhiên, trong dòng họ vẫn có những người theo phe khác: hoàng hậu của

vua Stannis và chú bà là người quản thành Dragonstone.

Biểu tượng của Nhà Florent có hình đầu cáo trong một vòng tròn kết bằng hoa.

ALESTER FLORENT, lãnh chúa của Brightwater,

- vợ, PHU NHÂN MELARA nhà Crane,
- Con cái:
- ALEKYNE, người thừa kế Brightwater,
- MELESSA, kết hôn với lãnh chúa Randyll Tarly,
- RHEA, kết hôn với lãnh chúa Leyton Hightower,
- Anh chị em:
- SER AXELL, người quản thành Dragonstone,
- {SER RYAM}, chết vì ngã ngựa,
- Con gái Ser Ryam, hoàng hậu SELYSE, kết hôn với vua Stannis,
- Trưởng nam, cũng là người thừa kế của Ser Ryam, SER IMRY,
- Con trai thứ của Ser Ryam, SER ERREN,
- SER COLIN,
- Con gái của Colin, DELENA, kết hôn với SER HOSMAN NORCROSS,
- Con trai của Delena, EDRIC STORM, con hoang của vua Robert,
- Con trai của Delena, ALESTER NORCROSS,
- Con trai của Delena, RENLY NORCROSS,
- Con trai của Colin, MAESTER OMER, phục vụ tại Old Oak,
- Con trai của Colin, MERRELL, cận vệ ở Arbor,
- Em gái, RYLENE, kết hôn với Ser Rycherd Crane.

NHÀ FREY

Giàu có, quyền lực và đông đảo, Nhà Frey là chư hầu của Nhà Tully, họ đã thề phục vụ tại Riverrun, nhưng lại thường lơ là nhiệm vụ của mình. Khi Robert Baratheon chiến đấu với Rhaegar Targaryen tại Trident, nhà Frey đã không tới cho đến khi chiến tranh kết thúc, và kể từ đó lãnh chúa Hoster Tully luôn gọi lãnh chúa Walder là "lãnh chúa Frey quá cố."

Lãnh chúa Frey đồng ý theo phe Vua Phương Bắc chỉ sau khi Robb Stark đồng ý hứa hôn với một trong các con gái hoặc cháu gái của ông ta sau khi chiến tranh kết thúc. Lãnh chúa Walder đã trải qua chín mươi mốt ngày lễ đặt tên, nhưng gần đây ông mới lấy người vợ thứ tám, một cô gái nhỏ hơn bảy mươi tuổi. Nhiều người nói ông ta là lãnh chúa duy nhất ở Bảy Phụ Quốc có thể tự thành lập cả một đội quân bằng con cháu của mình.

WALDER FREY, lãnh chúa vùng Crossing,

- với vợ đầu, {PHU NHÂN PERRA Nhà Royce}:
- SER STEVRON, người thừa kế Song Thành,
- Kết hôn với {Corenna Swann, chết dần vì bệnh tật},
- Con trai cả của Stevron, SER RYMAN,
- Con trai của Ryman, EDWYN, kết hôn với Janyce Hunter,
- Con gái của Edwyn, WALDA, tám tuổi,
- Con trai của Ryman, WALDER, còn gọi là BLACK WALDER,
- Con trai của Ryman, PETYR, còn gọi là PETYR PIMPLE,
- Kết hôn với Mylenda Caron,
- Con gái của Petyr, PERRA, năm tuổi,
- Kết hôn với {Jeyne Lydden, chết vì ngã ngựa},
- Con trai của Stevron, AEGON thiểu năng, còn gọi là CHUÔNG NGÂN,
- Con gái của Stevron, {MAEGELLE, chết khi sinh nở},
- kết hôn với SER Dafyn Vance,

- Con gái của Maegelle, MARIANNE, thiếu nữ,
- Con trai của Maegelle, WALDER VANCE, cận vệ,
- Con trai của Maegelle, PATREK VANCE,
- Kết hôn với {Marsella Waynwood, chết khi sinh nở},
- Con trai của Stevron, WALTON, kết hôn với Deana Hardyng,
- Con trai của Walton, STEFFON, còn gọi là NGỌT NGÀO,
- Con gái của Walton, WALDA, còn gọi là WALDA XINH ĐẸP,
- Con trai của Walton, BRYAN, cận vệ,
- SER EMMON, kết hôn với Genna nhà Lannister,
- Con trai của Emmon, SER CLEOS, kết hôn với Jeyne Darry,
- Con trai của Cleos, TYWIN, một cận vệ bảy tuổi,
- Con trai của Cleos, WILLEM, một tiểu đồng tại Ashemark,
- Con trai của Emmon, SER LYONEL, kết hôn với Melesa Crakehall,
- Con trai của Emmon, TION, cận vệ bị bắt tại Riverrun,
- Con trai của Emmon, WALDER, còn gọi là RED WALDER, một tiểu đồng tại Casterly Rock,
- SER AENYS, kết hôn với {Tyana Wylde, chết khi sinh nở},
- Con trai Aenys, AEGON BLOODBORN, kẻ ngoài vòng pháp luật,
- Con trai Aenys, RHAEGAR, kết hôn với Jeyne Beesbury,
- Con trai Rhaegar, ROBERT, mười ba tuổi,
- Con gái Rhaegar, WALDA, mười tuổi, còn gọi là WALDA TRẮNG,
- Con trai Rhaegar, JONOS, tám tuổi,
- PERRIANE, kết hôn với SER Leslyn Haigh,
- Con trai Perriane, SER HARYS HAIGH,
- Con trai Harys, WALDER HAIGH, bốn tuổi,
- Con trai Perriane, SER DONNEL HAIGH,
- Con trai Perriane, ALYN HAIGH, cận vệ,
- Với người vợ thứ hai, {PHU NHÂN CYRENNA nhà Swann}:
- SER JARED, con trai cả, kết hôn với {Alys Frey},
- Con trai Jared, SER TYTOS, kết hôn với Zhoe Blanetree,
- Con gái Tytos, ZIA, thiếu nữ mười bốn tuổi,
- Con trai Tytos, ZACHERY, mười hai tuổi, đang theo học tại Thánh Đường ở Oldtown,
- Con gái Jared, KYRA, kết hôn với SER Garse Goodbrook,
- Con trai Kyra, WALDER GOODBROOK, chín tuổi,
- Con gái Kyra, JEYNE GOODBROOK, sáu tuổi,
- SEPTON LUCEON, phục vụ trong Thánh Đường Lớn Baelor tại Vương Đô,
- Với người vợ thứ ba, {PHU NHÂN AMAREI nhà Crakeball}:
- SER HOSTEEN, con trai cả, kết hôn với Bellena Hawick,
- Con trai Hosteen, SER ARWOOD, kết hôn với Ryella Royce,
- Con gái Arwood, RYELLA, năm tuổi,
- Hai con trai sinh đôi của Arwood, ANDROW và ALYN, ba tuổi,
- PHU NHÂN LYTHENE, kết hôn với lãnh chúa Lucias Vypren,
- Con gái Lythene, ELYANA, kết hôn với Ser Jon Wylde,
- Con trai Elyana, RICKARD VVYLDE, bốn tuổi,
- Con trai Lythene, SER DAMON VYPREN,
- SYMOND, kết hôn với Betharios vùng Braavos,
- Con trai Symond, ALESANDER, ca sĩ,
- Con gái Symond, ALYX, thiếu nữ mười bảy tuổi,
- Con trai Symond, BRADAMAR, mười tuổi, làm con nuôi tại Braavos dưới sự bảo hộ của Oro Tendyris, một thương gia trong thành phố,
- SER DANWELL, kết hôn với Wynafrei Whent,
- (rất nhiều lần sảy thai hoặc con chết non),
- MERRETT, kết hôn với Mariya Darry,

- Con gái Merrett, AMEREI, AMI, một góa phụ mười sáu tuổi, kết hôn với {Ser Pate vùng Blue Fork},
- Con gái Merrett, WALDA, WALDA BÉO, thiếu nữ mười lăm tuổi,
- Con gái Merrett, MARISSA, thiếu nữ mười ba tuổi,
- Con trai Merrett, WALDER, WALDER NHỎ, tám tuổi, được nuôi dạy ở Winterfell dưới sự bảo hộ của phu nhân Catelyn Stark,
- {SER GEREMY, chết đuối}, kết hôn với Carolei Waynwood,
- Con trai Geremy, SANDOR, mười hai tuổi, cận vệ của SER Donnel Waynwood,
- Con gái Geremy, CYNTHEA, chín tuổi, được giám hộ bởi phu nhân Anya Waynwood,
- SER RAYMUND, kết hôn với Beony Beesbury,
- Con trai Raymund, ROBERT, mười sáu tuổi, đang theo học tại Citadel ở Oldtown,
- Con trai Raymund, MALVVYN,mười lăm tuổi, học việc trong hội các nhà giả kim tại Lys,
- Hai con gái sinh đôi của Raymund, SERRA và SARRA, thiếu nữ mười bốn tuổi,
- Con gái Raymund, CERSEI, sáu tuổi, ONG NHỎ,
- Với người vợ thứ tư, {PHU NHÂN ALYSSA nhà Blackwood}:
- LOTHAR, con trai cả, hay LOTHAR QUÈ CHÂN, kết hôn với Leonella Lefford,
- Con gái Lothar, TYSANE, bảy tuổi,
- Con gái Lothar, WALDA, bốn tuổi,
- Con gái Lothar, EMBERLEI, hai tuổi,
- SER JAMMOS, kết hôn với Sallei Paege,
- Con trai Jammos, WALDER, hay WALDER LỚN, tám tuổi, được nuôi dạy ở Winterfell dưới sự bảo hộ của phu nhân Catelyn.
- Hai con trai sinh đôi của Jammos, DICKON và MATHIS, năm tuổi,
- SER WHALEN, kết hôn với Sylwa Paege,
- Con trai Whalen, HOSTER, mười hai tuổi, cận vệ của Ser Damon Paege,
- Con gái Whalen, MERIANNE, MERRY, mười một tuổi,
- PHU NHÂN MORYA, kết hôn với Ser Flement Brax,
- Con trai Morya, ROBERT BRAX, chín tuổi, người hầu, lớn lên ở Casterly Rock,
- Con trai Morya, WALDER BRAX, sáu tuổi,
- Con trai Morya, JON BRAX, em bé ba tuổi,
- TYTA, còn gọi là TYTA THIẾU NỮ, vẫn là cô gái đồng trinh ở tuổi hai mươi chín,
- Với người vợ thứ năm, {PHU NHÂN SARYA nhà Whent}:
- Không có con cháu,
- Với người vợ thứ sáu, {PHU NHÂN BETHANY nhà Rosby}:
- SER PERWYN, con trai cả,
- SER BENFREY, kết hôn với Jyanna Frey, anh em họ,
- Con gái Benfrey, DELLA, DELLA TAI ĐIẾC, ba tuổi,
- Con trai Benfrey, OSMUND, hai tuổi,
- MAESTER WILLAMEN, phục vụ tại Longbow Hall,
- OLYVAR, cận vệ của Robb Stark,
- ROSLIN, thiếu nữ mười sáu tuổi,
- Với người vợ thứ bảy, {PHU NHÂN ANNARA nhà Farring}:
- ARWYN, thiếu nữ mười bốn tuổi,
- WENDEL, con trai cả, mười ba tuổi, người hầu lớn lên ở Seagard
- COLMAR, theo dòng thờ Tân Thần, mười một tuổi,
- WALTYR, hay TYR, mười tuổi
- ELMAR, hứa hôn với Arya Stark, chín tuổi,
- SHIREI, bé gái sáu tuổi,
- Với người vợ thứ tám, PHU NHÂN JOYEUSE nhà Erenford,
- Các con hoang của lãnh chúa Walder với nhiều người phụ nữ khác nhau,
- WALDER RIVERS, còn gọi là WALDER CON HOANG,
- Con trai Walder Con Hoang, SER AEMON RIVERS,

- Con gái Walder Con Hoang, WALDA RIVERS,
- MAESTER MELWYS, phục vụ tại Rosby,
- JEYNE RIVERS, MARTYN RIVERS, RYGER RIVERS, RONEL RIVERS, MELLARA RIVERS, và những người khác.

NHÀ GREYJOY

Balon Greyjoy, lãnh chúa của Quần Đảo Sắt, từng khơi mào cuộc tạo phản chống lại Ngai Sắt, nhưng bị dập tắt bởi vua Robert và lãnh chúa Eddard Stark. Tuy Theon con trai ông lớn lên ở Winterfell, trở thành một trong những cánh tay đắc lực và bạn đồng hành thân cận nhất của Robb Stark, nhưng lãnh chúa Balon vẫn không gia nhập đội quân phương bắc khi họ hành quân về phía nam tiến vào vùng đất ven sông.

Biểu tượng của nhà Greyjoy là một con thủy quái màu vàng trên nền đen.

Khẩu quyết: Chúng ta không gieo gió.

BALON GREYJOY, lãnh chúa của Quần Đảo Sắt, Vua của Muối và Đá, Con Trai của Gió Biển, Thần Chết của thành Pyke, thuyền trưởng trên tàu Thủy Quái,

- vợ, PHU NHÂN ALANNYS nhà Harlaw,
- Con cái:
- {RODRIK}, bị giết chết ở Seagard trong Cuộc Nổi Loạn của Greyjoy,
- {MARON}, bị giết chết ở Pyke trong Cuộc Nổi Loạn của Greyjoy,
- ASHA, thuyền trưởng tàu Hắc Phong,
- THEON, được bảo hộ bởi lãnh chúa Eddard Stark tại Winterfell,
- Các anh em:
- EURON, hay MẮT QUẠ, thuyền trưởng tàu Câm Lặng,
- VICTARION, Đô Đốc Hạm Đội Sắt, chủ con thuyền Thắng Lợi Sắt,
- AERON, hay DAMPHAIR, tu sĩ dòng Thần Chết Đuối,
- Gia nhân ở Pyke:
- DAGMER còn gọi là Hàm Ếch, hiệp sĩ cấp cao, thuyền trưởng tàu Uống Bọt,
- MAESTER WENDAMYR, cố vấn, thầy thuốc
- HELYA, cai quản lâu đài,
- Những người vùng Lordsport:
- SIGRIN, thợ đóng tàu,
- Các lãnh chúa chư hầu,
- LÃNH CHÚA BOTLEY vùng Lordsport,
- LÃNH CHÚA WYNCH vùng Iron Holt,
- LÃNH CHÚA HARLAW vùng Harlaw,
- STONEHOUSE vùng Old Wyk,
- DRUMM vùng Old Wyk,
- GOODBROTHER vùng Old Wyk,
- GOODBROTHER vùng Great Wyk,
- LÃNH CHÚA MERLYN vùng Great Wyk,
- SPARR vùng Great Wyk,
- LÃNH CHÚA BLACKTYDE vùng Blacktyde,
- LÃNH CHÚA SALTCLIFFE vùng Saltcliffe,
- LÃNH CHÚA SUNDERLY vùng Saltcliffe.

NHÀ LANNISTER

Nhà Lannister của thành Casterly Rock là gia tộc chính ủng hộ việc vua Joffrey ngồi trên Ngai Sắt.

Biểu tượng của họ là hình một con sư tử trên nền đỏ thẫm.

Khẩu quyết Nhà Lannister là Nghe ta gầm!

TYWIN LANNISTER, lãnh chúa vùng Casterly Rock, Người cai quản phía Tây, Người Bảo Vệ Lannisport, Quân sư của nhà vua, chỉ huy quân đội nhà Lannister tại Harrenhal,

- Vợ, {PHU NHÂN JOANNA}, chị em họ, chết khi sinh nở,
- Con cái:
- SER JAIME, Sát Vương, Người cai quản phía Đông, Tướng Chỉ Huy đội Ngự Lâm Quân, sinh đôi với Thái hậu Cersei,
- Thái hậu CERSEI, góa phụ của vua Robert, chị em sinh đôi với Jaime, Thái hậu nhiếp chính và Người Bảo Vệ Vương quốc,
- TYRION, còn gọi là Quỷ Lùn, người lùn
- Anh chị em:
- SER KEVAN, anh trai,
- Vợ của SER Kevan, DORNA nhà Swyft,
- Cha của phu nhân Dorna, SER HARYS SWYFT,
- Con cái:
- SER LANCEL, trước đây là cận vệ của vua Robert, được phong hiệp sĩ sau khi nhà vua qua đời
- WILLEM, anh em sinh đôi với Martyn, cận vệ, bị bắt trong trận ở rừng Whispering Wood,
- MARTYN, anh em sinh đôi với Willem, cận vệ,
- JANEI, bé gái hai tuổi,
- GENNA, chị gái, kết hôn với Ser Emmon Frey,
- Con trai Genna, SER CLEOS FREY, bị bắt trong trận ở rừng Whispering Wood,
- Con trai Genna, TION FREY, cận vệ, bị bắt trong trận ở rừng Whispering,
- {SER TYGETT}, anh thứ hai, chết vì bệnh đậu mùa,
- Góa phụ của Tygett, DARLESSA nhà Marbrand,
- Con trai Tygett, TYREK, cận vệ của nhà vua,
- {GERION}, em trai út, mất tích ngoài biển,
- Con gái ngoài giá thú của Gerion, JOY, mười một tuổi,
- Anh họ, SER STAFFORD LANNISTER, anh trai phu nhân Joanna quá cố,
- Các con gái của Ser Stafford, CERENNA và MYRIELLE,
- Con trai Ser Stafford, SER DAVEN,
- Các lãnh chúa chư hầu, đội trưởng và chỉ huy:
- SER ADDAM MARBRAND, người thừa kế Ashemark, chỉ huy đội tiên phong và do thám của lãnh chúa Tywin,
- SER GREGOR CLEGANE, Núi Yên Ngựa
- POLLIVER, CHISWYCK, RAFF NGỌT NGÀO, DUNSEN, và GÃ CÙ LÉT, binh lính,
- LÃNH CHÚA LEO LEFFORD,
- SER AMORY LORCH, chỉ huy nhóm cướp phá,
- LEWYS LYDDEN, lãnh chúa vùng Deep Den,
- GAWEN WESTERLING, lãnh chúa vùng Crag, bị bắt trong trận ở rừng Whispering và bị giam ở Seagard,
- SER ROBERT BRAX và anh trai,
- SER FLEMENT BRAX,
- SER FORLEY PRESTER của vùng Golden Tooth,
- VARGO HOAT đến từ Thành Phố Tự Trị Qohor, trưởng nhóm lính đánh thuê mang tên Hội Chiến Binh Dũng Cảm.
- MAESTER CREYLEN, cố vấn.

NHÀ MARTELL

Dorne là Phụ Quốc cuối cùng trong Bảy Phụ Quốc thề trung thành với Ngai Sắt. Máu, phong tục và lịch sử khiến người Dorne trở nên khác biệt với những người khác trong vương quốc. Khi chiến tranh liên tiếp nổ ra, vị hoàng tử xứ Dorne vẫn giữ im lặng và đứng ngoài cuộc chiến.

Cờ hiệu của nhà Martell là mặt trời đỏ bị một mũi giáo vàng đâm qua.

Khẩu quyết: Không cúi đầu, không quỳ gối, không thất bại.

DORAN NYMEROS MARTELL, lãnh chúa vùng Mũi giáo vàng, hoàng tử xứ Dorne,

- vợ, MELLARIO, thuộc Thành Phố Tự Trị Norvos,
- Con cái:
- CÔNG CHÚA ARIANNE, trưởng nữ, người thừa kế Mũi giáo vàng,
- HOÀNG TỬ QUENTYN, trưởng nam,
- HOÀNG TỬ TRYSTANE, con trai út,
- Các anh chị em:
- Em gái, {CÔNG CHÚA ELIA}, kết hôn với hoàng tử Rhaegar Targaryen, bị giết chết trong trận Chiếm Vương Đô,
- Con gái Elia, {CÔNG CHÚA RHAENYS}, một bé gái bị giết chết trong trận Chiếm Vương Đô,
- Con trai Elia, {HOÀNG TỬ AEGON}, sơ sinh, bị giết chết trong trận Chiếm Vương Đô,
- Em trai, HOÀNG TỬ OBERYN, Rắn Hổ Lục Đỏ,
- Gia nhân:
- AREO HOTAH, lính đánh thuê người Norvos, trưởng đội bảo vệ,
- MAESTER CALEOTTE, cố vấn, thầy thuốc, thầy giáo,
- các lãnh chúa chư hầu:
- EDRIC DAYNE, lãnh chúa vùng Starfall.

Các gia tộc thề trung thành với Mũi giáo vàng bao gồm: Jordayne, Santagar, Allyrion, Toland, Yronwood, Wyl, Fowler, và Dayne.

NHÀ TYRELL

Lãnh chúa Tyrell vùng Highgarden tuyên bố ủng hộ vua Renly sau khi Renly kết hôn với con gái ông là Margaery, và đem gần hết các chư hầu chính của mình quy tụ dưới cờ Renly.

Biểu tượng của nhà Tyrell là một bông hồng màu vàng trên nền màu xanh lá.

Khẩu quyết: Sinh trưởng mạnh mẽ.

MACE TYRELL, lãnh chúa vùng Highgarden, Người cai quản phía Nam, Người bảo hộ vùng Marches, Đại Nguyên Soái vùng Reach, và Quân sư của nhà vua,

- vợ, PHU NHÂN ALERIE nhà Hightower vùng Oldtown,
- Con cái:
- WILLAS, con trai cả, người thừa kế Highgarden,
- SER GARLAN, GA LĂNG, con trai thứ,
- SER LORAS, Hiệp Sĩ Hoa, con trai út, tướng chỉ huy đội Vệ Binh Cầu Vồng,
- MARGAERY, con gái, một thiếu nữ mười lăm tuổi, vừa được gả cho Renly Baratheon,
- Mẹ, góa phụ, PHU NHÂN OLENNA nhà Redwyne, biệt hiệu NỮ HOÀNG GAI GÓC
- Các chị em gái:
- MINA, kết hôn với Paxter Redwyne, lãnh chúa vùng Arbor,
- Con cái:
- SER HORAS REDWYNE, sinh đôi với Hobber, tên chế diễu là KINH HOÀNG,

- SER HOBBER REDWYNE, sinh đôi với Horas, tên chế diễu là SƯỚT MƯỚT,
- DESMERA REDWYNE, thiếu nữ mười sáu tuổi,
- JANNA, kết hôn với Ser Jon Fossoway,
- Các chú:
- GARTH, BÉO PHÌ, người quản vùng Highgarden,
- Hai con trai ngoài giá thú của Garth, GARSE và GARRETT FLOWERS,
- SER MORYN, tướng chỉ huy Đội Gác Thành ở Oldtown,
- MAESTER GORMON, một học sĩ của thành Citadel,
- Gia nhân:
- MAESTER LOMYS, cố vấn, thầy thuốc, thầy giáo,
- IGON VYRWEL, đội trưởng đội lính gác,
- SER VORTIMER CRANE, hiệp sĩ cấp cao,
- BUTTERBUMPS, hề, to béo,

ĐỘI TUẦN ĐÊM

Đội Tuần Đêm bảo vệ vương quốc và thề không tham gia vào những cuộc nội chiến tranh giành vương vị. Thông thường trong những thời khắc loạn lạc, họ tôn trọng tất cả các vị vua nhưng không tuân lệnh ai cả.

Tại Hắc Thành

JEOR MORMONT, tướng chỉ huy Đội Tuần Đêm, GẤU GIÀ,

- người phục vụ và cận vệ, JON SNOW, con hoang vùng Winterfell, LÃNH CHÚA SNOW,
- sói tuyết trắng, BÓNG MA,
- MAESTER AEMON (TARGARYEN), cố vấn và thầy thuốc,
- SAMWELL TARLY và CLYDAS, những người phục vụ,
- BENJEN STARK, Đội trưởng Đội Biệt Kích, mất tích bên kia Tường Thành,
- THOREN SMALLWOOD, lính biệt kích thâm niên,
- JARMEN BUCKWELL, lính biệt kích thâm niên,
- SER OTTYN WYTHERS, SER ALADALE WYNCH, GRENN, PYPAR, MATTHAR, ELRON, LARK (còn gọi là gã đến từ đảo SISTER), lính biệt kích,
- OTHELL YARWYCK, chỉ huy nhóm bảo vệ Tường Thành,
- HALDER, ALBETT, lính bảo vệ tường thành,
- BOWEN MARSH, quản lý
- CHETT, người phục vụ và trông chó
- EDDISON TOLLETT, hay EDD Ủ SẦU, cận vệ,
- SEPTON CELLADAR, một kẻ nát rượu và sùng đạo,
- SER ENDREW TARTH, hiệp sĩ cấp cao,
- Các anh em tại Hắc Thành:
- DONAL NOYE, thợ rèn, chuyên gia chế tạo vũ khí, cụt một tay,
- HOBB BA NGÓN, đầu bếp,
- JEREN, RAST, CUGEN, tân binh đang trong thời gian rèn luyện,
- CONWY, GUEREN, "những con quạ lang thang," những người tuyển trạch chuyên thu nạp các cậu bé mồ côi và tội phạm để mang tới Tường Thành.
- YOREN, "quạ lang thang"
- PRAED, CUTJACK, WOTH, REYSEN, QYLE, những người được tuyển đến Tường Thành,
- KOSS, GERREN, DOBBER, KURZ, CẮN XÉ, RORGE, JAQEN HIGHAR, tội phạm được mang đến Tường Thành,
- LOMMY TAY XANH, GENDRY, TARBER, BÁNH NÓNG, ARRY, các cậu bé mồ côi được mang đến Tường Thành,

Tại Trạm Đông

COTTER PYKE, Tướng Chỉ Huy Trạm Đông,

- SER ALLISER THORNE, hiệp sĩ cấp cao,
- Các anh em tại Trạm Đông:
- DAREON, người phục vụ và ca sĩ.

Tại Tháp Đêm

SER DENYS MALLISTER, Tướng Chỉ Huy Tháp Đêm,

- QHORIN còn gọi là NỬA TAY, lính biệt kích thâm niên,
- DALBRIDGE, một cận vệ già, lính biệt kích thâm niên,
- EBBEN, RẮN ĐÁ, lính biệt kích

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach